

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

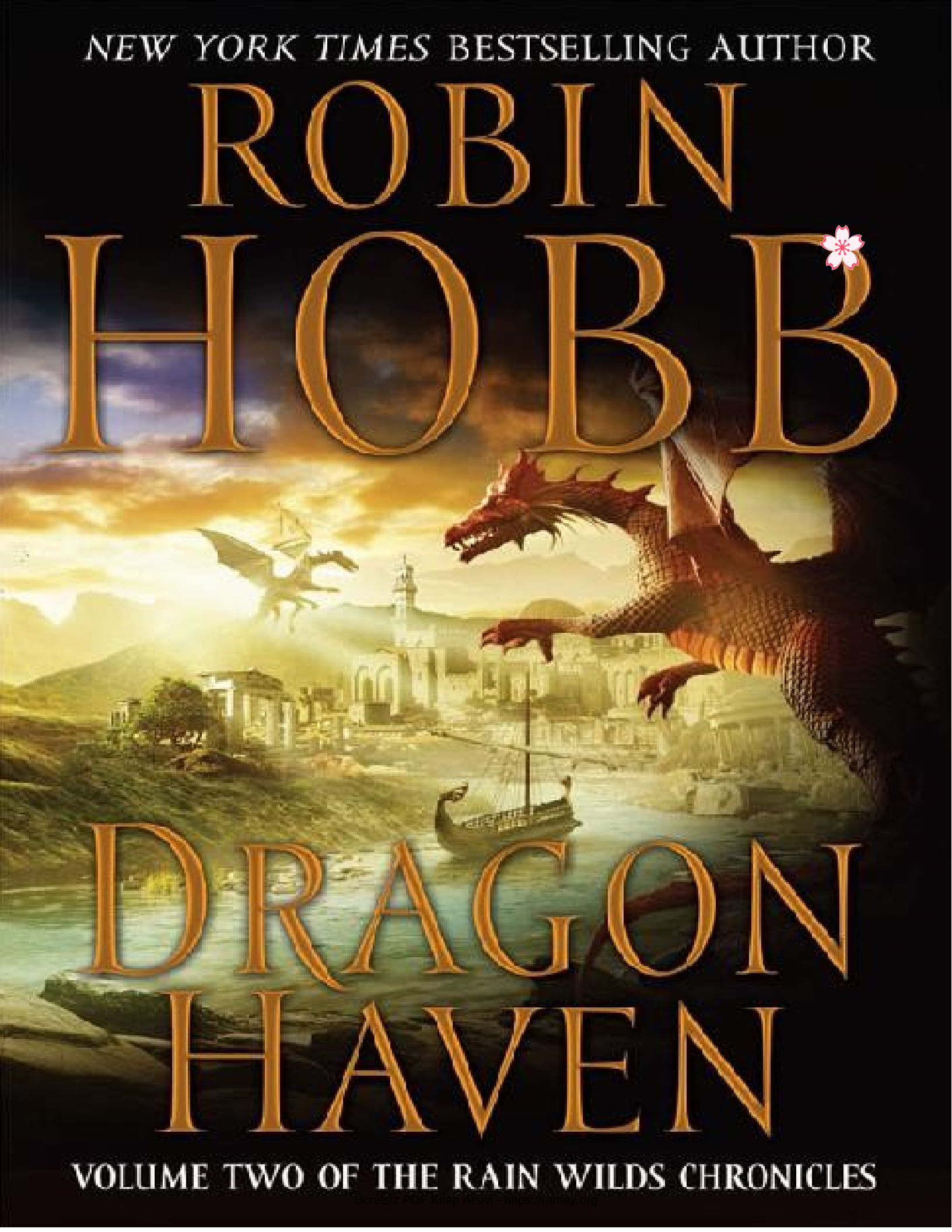
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ROBIN HOBB

DRAGON HAVEN

VOLUME TWO OF THE RAIN WILDS CHRONICLES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ejderha Cenneti

Yağmurlu Vahşi Topraklar Günlükleri İkinci Cilt

Robin Hobb

Ğ HarperGollins e-1sooks

İçinde

[Karakterler Önsöz](#)
[Birinci Bölüm: Zehirli İkinci](#)
[Bölüm: Zorlu Akıntılar Üçüncü](#)
[Bölüm: İlk Öldürme](#)
[Dördüncü Bölüm: Mavi Mürekkep, Kara](#)
[Yağmur Beşinci Bölüm: Beyaz Sel](#)
[Altıncı Bölüm: Ortaklar](#)
[Yedinci Bölüm: Kurtarma](#)
[Sekizinci Bölüm: Boynuzlar](#)
[Dokuzuncu Bölüm: Keşifler](#)
[Onuncu Bölüm: İtiraflar On](#)
[birinci Bölüm: Açıklamalar](#)
[On ikinci Bölüm: Madalyon](#)
[On üçüncü Bölüm: Seçimler](#)
[On Dördüncü Bölüm: Ayrılık](#)
[On Beşinci Bölüm: Tarman On](#)
[Altıncı Bölüm: Sazlıklar On](#)
[Yedinci Bölüm: Değişiklikler](#)
[On Sekizinci Bölüm: Yoldan](#)
[Sapmak](#)
[On Dokuzuncu Bölüm: Çamur ve](#)
[Kanatlar Yirminci Bölüm: Kelsingra](#)

[Krediler Telif](#)
[Hakkı](#)

KARAKTERLER THE RAIN

WILDS CHRONICLES

KEEPERS VE DRAGONS

ALUM: Soluk tenli, gümüş grisi gözlü. Çok küçük kulakları var. Burnu neredeyse düz. Ejderhası ARBUC, gümüş yeşili bir erkek ejderha.

BOXTER: Kase'nin kuzeni. Bakır renkli gözlü, kısa boylu, tıknaz yapılı. Ejderhası turuncu renkli bir erkek ejderha olan SKRIM'dir.

BAKIR: Sahipsiz, hastalıklı kahverengi bir ejderha.

GREFT: Bekçilerin en yaşlısı ve Rain Wilds'ın izlerini en çok taşıyanı.

Ejderhası, en büyük erkek ejderha olan mavi-siyah KALO'dur.

GRESOK: Büyük kırmızı ejderha, kozadan ilk çıkan ejderha. HARRIKIN: Uzun ve ince bir kertenkele gibi, yirmi yaşında, diğer bekçilerin çoğundan daha yaşlıdır. Lecter onun üvey kardeşidir. Ejderhası RANCULOS, gümüş gözlü kırmızı bir erkek ejderhadır.

JERD: Yağmur Vahşi'nin izlerini en çok taşıyan sarışın bir dişi bekçi. Ejderhası VERAS, koyu yeşil ve altın benekli bir dişi ejderhadır.

KASE: Boxter'in kuzeni. Bakır gözlü, kısa boylu, geniş ve kaslıdır. Ejderhası turuncu renkli erkek DORTEAN'dır.

LECTER: Yedi yaşında yetim kalmış, Harrikin'in ailesi tarafından büyütülmüştür. Ejderhası, turuncu pulları ve boynunda küçük dikenleri olan büyük mavi bir erkek olan SESTICAN'dır.

NORTEL: Yetkin ve hırslı bir bakıcı. Ejderhası, lavanta rengi erkek TINDER'dır.

RAPSKAL: Vücudu izlerle kaplı bir bakıcı. Ejderhası, küçük kırmızı dişi HEEBY'dir.

SILVER: Yaralı bir kuyruğu vardır ve bakıcısı yoktur.

SYLVE: On iki yaşında bir kız, bakıcıların en küçüğü. Ejderhası altın rengi MERCOR'dur.

TATS: Köle olarak doğan tek bekçi. Yüzünde küçük bir at ve örümcek ağı dövmesi var. Ejderhası, en küçük kraliçe olan yeşil FENTE'dir.

THYMARA: On altı yaşında; tırnakları yerine siyah pençeleri vardır ve ağaçlarda yaşamaktadır. Ejderhası mavi kraliçe SINTARA'dır, aynı zamanda

SKYMAW olarak da bilinir.

TINTAGLIA: Yetişkin bir kraliçe ejderha, yılanların nehirde yukarıya kozaya doğru yolculuklarında onlara yardım etti. Yağmur Ormanları'nda görülmeyeli yıllar oldu.

WARKEN: Uzun boylu, uzun bacaklı bir bekçi. Kırmızı erkek ejderhası BALIPER'e sadıktır.

BINGTOWN SAKİNLERİ

ALISE KINCARRON FINBOK: Fakir ama saygın bir Bingtown tüccar ailesinden gelir. Ejderha uzmanıdır. Hest Finbok ile evlidir. Gri gözlü, kızıl saçlı, çilli bir kadındır.

HEST FINBOK: Yakışıklı, saygın ve zengin bir Bingtown tüccarı.

SEDRIC MELDAR: Hest Finbok'un sekreteri ve Alise'nin çocukluk arkadaşı.

TARMAN'IN MÜRETTEBAT

BELLIN: Güverteci. Swarge ile evli. BIG

EIDER: Güverteci.

CARSON LUPSKIP: Keşif gezisinin avcısı. Leftrin'in eski arkadaşı.

DAVVIE: Avcı çırağı ve Carson Lupskip'in yeğeni. Yaklaşık on beş yaşında.

GRIGSBY: Geminin kedisi.

Turuncu renkli. HENNESEY:

Birinci zabıt.

JESS: Keşif gezisi için kiralanmış avcı.

LEFTRIN: Kaptan. Sağlam yapılı, gri gözlü, kahverengi saçlı.

SKELLY: Güverteci. Leftrin'in yeğeni.

SWARGE: Dümenci. *Tarman'da* on beş yıldan fazla süredir çalışıyor.

TARMAN: Uzun ve alçak bir nehir mavnası. Mevcut en eski yaşam gemisi.

Ana limanı Trehaug.

ÇEŞİTLİ KARAKTERLER

ALTHEA VESTRIT: Birinci zabıt, Bingtown'dan *Paragon*. Malta Khuprus'un teyzesi.

BEGASTI CORED: Chalcedean tüccar; kel, Hest Finbok'un zengin ticaret ortağı.

BRASHEN TRELL: Bingtown'dan gelen *Paragon*'un kaptanı.

CLEF: *Paragon*'da gemici, eski köle.

DETOZI: Trehaug'da haberci kuşlarının bakıcısı.

CHALCED DÜKÜ: Chalced'in diktatörü, yaşlı ve hasta. EREK: Bingtown'da haberci kuşların bakıcısı.

MALTA KHUPRUS: Elderlinglerin "kraliçesi", Trehaug'da yaşıyor. Reyn Khuprus ile evli.

PARAGON: Bir canlı gemi. Deniz yılanlarını nehirden yukarıya, kozlanma alanlarına kadar eşlik etti.

SELDEN VESTRIT: Genç bir Elderling; Malta'nın kardeşi ve Althea'nın yeğeni.

SINAD ARICH: Leftin ile anlaşma yapan Chalcedean tüccarı.

Dua Ayının 5. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı
Erek, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug

Tüccar Jurden'den Trehaug Rain Wild Tüccarlar Konseyi'ne iletilmesi gereken, Sevirian çatal bıçak takımını siparişi ve bu siparişin beklenmedik ve önemli bir fiyat artışına neden olan talihsiz kıtlık hakkında bir mesaj.

Detozi,

Selamlar! Kral güvercinlerin hız ve eve dönüş yetenekleri hayal kırıklığı yarattı, ancak hızlı üreme alışkanlıkları ve hızlı büyümeleri, Rain Wilds'ta yetiştirilmeye özellikle uygun bir yem kuşu kaynağı yaratma fırsatı olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Bu konudaki düşünceleriniz nedir?

Erek

PROLOG

İnsanlar tedirgindi. Sintara, ısırğan böcek sürüsü kadar rahatsız edici olan, dart gibi fırlayan, acı veren düşüncelerini hissediyordu. Ejderha, düşüncelerini kendilerine saklayamayan insanların nasıl hayatta kalabildiklerini merak ediyordu. İronik olan ise, küçük beyinlerinden geçen her türlü hayali etrafa saçmalarına rağmen, arkadaşlarının ne düşündüğünü algılayacak zeka gücüne sahip olmamalarıydı. Kısa hayatları boyunca birbirlerini ve dünyadaki neredeyse tüm diğer canlıları yanlış anlayarak sendeleyerek yaşıyorlardı. İnsanların birbirleriyle iletişim kurmanın tek yolunun ağızlarından sesler çıkarmak ve karşısındakinin verdiği seslerden ne demek istediğini tahmin etmek olduğunu ilk fark ettiğinde çok şaşırmişti. Buna "konuşmak" diyorlardı.

Bir an için, ciyıklama seslerini engellemeyi bıraktı ve bugün ejderha bekçilerini neyin tedirgin ettiğini anlamaya çalıştı. Her zamanki gibi, endişelerinin bir tutarlılığı yoktu. Birkaç kişi hastalanan bakır ejderha için endişeleniyordu. Bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu; diğer ejderhaların bakımını yapmak yerine neden bu konuda telaşlanıyorlar diye merak etti. Karnı acıkmıştı ve bugün kimse ona bir şey getirmedi, bir balık bile.

Nehir kıyısında kayıtsızca dolaşıyordu. Burada görülecek pek bir şey yoktu, sadece bir şerit çakıl ve çamur, sazlık ve birkaç cılız fidan. İnce güneş ışığı sırtına değiyordu ama çok az ısı veriyordu. Burada avlanacak hiçbir hayvan yoktu. Nehirde balık olabilir, ama onu yakalamak için harcanacak çaba, onu yemenin vereceği küçük zevke değmezdi. Tabii biri ona getirirse...

Thymara'yı çağırıp kızı avlanmaya göndermesini istemeyi düşündü. Bekçilerden duyduklarına göre, bakır ejderha iyileşene veya ölene kadar bu terk edilmiş sahil şeridinde kalacaklardı. Bir an düşündü. Bakır ejderha ölürse, oraya ilk varan ejderha için önemli bir yemek olacaktı. Ve o, acı bir şekilde, Mercor olacaktı. Altın ejderha nöbet tutuyordu. Bakır ejderhaya bir tehlike sezdiğini hissetti, ama düşüncelerini saklıyordu, ejderhaların veya bekçilerin ne düşündüğünü bilmelerine izin vermiyordu. Bu tek başına onu temkinli hissettirdi.

Ona bu kadar kızgın olmasaydı, hangi tehlikeden korktuğunu doğrudan sorardı. Hiçbir provokasyon olmadan, koruyuculara onun gerçek adını vermişti. Sadece Thymara ve Alise'ye, kendi koruyucularına değil. Bu yeterince kötüydü. Ama hayır, sanki paylaşmak ona düşmüş gibi, onun gerçek adını herkese duyurmuştu. O ve diğer ejderhaların çoğunun gerçek isimlerini bekçileriyle paylaşmayı seçmiş olmaları ona hiçbir şey ifade etmiyordu; aptalca güvenmek istiyorlarsa, bu onların bileceği işti. O, *onunla* bekçisi arasına karışmazdı. Neden Thymara ile ilişkisini bozmakta bu kadar rahat hissetmişti? Artık kız gerçek ismini biliyordu, Sintara onun bu ismi nasıl kullanacağını bilmediğini ummaktan başka bir şey yapamazdı. Hiçbir ejderha, gerçek adıyla gerçeği isteyen ya da soru sorarken bu adı doğru kullanan birine yalan söyleyemezdi. Cevap vermeyi reddedebilirdi elbette, ama yalan söyleyemezdi. Bir ejderha, gerçek adıyla yaptığı bir anlaşmayı da bozamazdı. O, bir balığın ömrü kadar kısa bir ömre sahip bir insana, vicdan dışı bir güç vermişti.

Kumsalda açık bir yer buldu ve güneşin ısıttığı nehir taşlarının üzerine uzandı, gözlerini kapattı ve içini çekti. Uyumalı mıydı? Hayır. Soğuk zeminde dinlenmek ona çekici gelmiyordu.

İsteksizce zihnini tekrar açtı, insanların ne planladığını anlamaya çalışmak için. Başka biri ellerindeki kan için sızlanıyordu. Koruyucularının en yaşlısı, eve dönüp kocasıyla sıkıcı bir hayat sürmek mi, yoksa geminin kaptanıyla çiftleşmek mi konusunda duygusal bir fırtınanın içindeydi. Sintara tiksintiyle homurdandı. Düşünecek bir karar bile yoktu. Alise önemsiz şeyler için acı çekiyordu. Ne yapacağı, bir sinek nereye konacağı kadar önemsizdi. İnsanlar gülünç derecede kısa bir sürede yaşayıp ölüyorlardı. Belki de bu yüzden hayattayken bu kadar gürültü yapıyorlardı. Belki de birbirlerine önemlerini kanıtlamanın tek yolu buydu.

Ejderhalar ses çıkarırdı, bu doğrudu, ama düşüncelerini iletme için bu seslere ihtiyaç duymazlardı. Ses ve sözler, insan düşüncelerinin karmaşasından sıyrılmak ve başka bir ejderhanın dikkatini çekmek için yararlıydı. Ses, genel olarak insanların bir ejderhanın onlara iletme istediği şeye odaklanmalarını sağlamak için yararlıydı. İnsanlar, düşüncelerini ciyaklayarak iletmeyle çalışırken aynı anda ses çıkarmaya devam etmeselerdi, insan sesleri onu o kadar rahatsız etmezdi. Bu çifte rahatsızlık bazen onları yiyip bitirip kurtulmak istemesine neden oluyordu.

Hayal kırıklığını düşük bir gürültüyle dışa vurdu. İnsanlar işe yaramaz can sıkıcı yaratıklardı, ama kader ejderhaları onlara güvenmek zorunda bırakmıştı. Ejderhalar yumurtalarından çıkıp deniz yılanından ejderhaya dönüşümelerini tamamladıklarında, anılarıyla uyuşmayan bir dünyaya uyanmışlardı. Ejderhaların bu dünyada son kez yürüdüklerinden bu yana on yıllar değil, yüzyıllar geçmişti. Uçabilme yeteneğiyle ortaya çıkmak yerine, ejderhaların olması gerektiği gibi değil, ejderhaların kötü birer taklidi olarak ortaya çıkmışlardı ve geçilmez ormanlık bir bataklığın kenarında, bataklık bir nehir kıyısında mahsur kalmışlardı. İnsanlar isteksizce onlara yardım etmiş, beslenmeleri için leşler getirmiş ve ölmelerini ya da ayrılmak için güç toplamalarını beklerken varlıklarına tahammül etmişti. Yıllarca açlık ve sefalet içinde, hayatta kalmak için zar zor beslenerek, orman ve nehir arasında mahsur kaldılar.

Sonra Mercor bir plan yaptı. Altın ejderha, eski bir ırkın yarısı hatırlanan bir şehri ve orada hala keşfedilmeyi bekleyen muazzam hazineleri anlatan bir hikaye uydurdu. Ejderhaların, ejderhaları ağırlayacak büyüklükte inşa edilmiş bir Elderling şehri olan Kelsingra'nın sadece anısı gerçek olmasına pek aldırmaz etmediler. Eğer parıldayan zenginliklerden oluşan bir hazine, insanları kendilerine yardım etmeye teşvik etmek için gerekli olan sahte yemse, öyle olsun.

Böylece tuzak kuruldu, söylenti yayıldı ve yeterli zaman geçtikten sonra, insanlar ejderhalara Elderling şehri Kelsingra'yı yeniden keşfetmelerinde yardım etmeyi teklif ettiler. Bir keşif gezisi düzenlendi; bir mavna ve tekneler, ejderhalar için avlanacak avcılar ve ejderhaların ihtiyaçlarını karşılayacak bakıcılar, onları nehir yukarıya ve sadece rüyalarında net olarak hatırladıkları şehre geri götürmek için hazırdu. Şehirde iktidarı elinde tutan pis küçük tüccarlar elbette onlara en iyisini vermediler. On iki kadar ejderha için sadece iki gerçek avcı tutuldu. Tüccarların onlar için seçtiği "bakıcılar" çoğunlukla ergenlik çağındaki insanlardı, toplumun uyumsuzları, hayatta kalıp ürememelerini tercih ettikleri kişilerdi. Gençlerin vücutlarında pullar ve çıkıntılar vardı, diğer Yağmur Vahşileri'nin görmek istemediği değişiklikler. Onlar hakkında söylenebilecek en iyi şey, çoğunlukla uysal ve ejderhalara bakmakta gayretli olduklarıydı. Ancak atalarının anılarına sahip değillerdi ve kendi kısa yaşamlarında edinebildikleri asgari dünya bilgisiyle hayatlarını sürükleyerek geçiriyorlardı. Akıllı bir diyalog kurmak istemese bile, onlardan biriyle sohbet etmek zordu. "Bana et getir" gibi basit bir emir bile, genellikle "av bulmak ve avın seni bulması

ve "Birkaç saat önce yemek yemedin mi?" gibi sorularla karşılanırdı, sanki bu sözler onun ihtiyaçları konusunda fikrini değiştirebilirmiş gibi.

Ejderhalar arasında sadece Sintara, bir yerine iki bakıcıyı hizmetçisi olarak seçme öngörüsüne sahipti. Yaşlı insan Alise, avcı olarak pek işe yaramazdı, ama becerikli olmasa da isteklilikle bakımını yapıyordu ve doğru ve saygılı bir tavrı vardı. Genç bakıcısı Thymara, bakıcılar arasında en iyi avcıydı, ama asi ve küstah bir mizacı vardı. Yine de, iki bakıcıya sahip olması, en azından kısa ömürleri boyunca ihtiyaçları için birinin neredeyse her zaman hazır olacağını garanti ediyordu. Bunun yeterince uzun süre olmasını umuyordu.

Ayın büyük bir kısmında ejderhalar nehirde zorlukla ilerleyerek, yoğun bitki örtüsüyle kaplı nehir kıyısındaki sık sularda kalıyorlardı. Nehir kıyıları çok sık ormanlık, sarmaşıklar ve sürünge bitkilerle kaplı, uzayan köklerle doluydu ve ejderhaların yürüyebileceği bir alan bırakmıyordu. Avcıları önlerinde ilerliyor, bakıcıları küçük teknelerle onları takip ediyor ve en arkada ejderha ve sihir kokan uzun, alçak *bir* nehir mavnası olan *Tarman* geliyordu. Mercor, sözde canlı gemiye çok ilgi duyuyordu. Sintara da dahil olmak üzere çoğu ejderha, gemiyi rahatsız edici ve neredeyse saldırgan buluyordu. Geminin gövdesi, aslında ağaç değil, ölü bir deniz yılanının kozasından kalan "büyücü ağacı"ndan oyulmuştu. Bu "ağaç"tan elde edilen kereste çok sert ve yağmur ve hava koşullarına dayanıklıydı. İnsanlar ona çok değer veriyordu. Ancak ejderhalar için bu odun, ejderha eti ve anıların kokusunu taşıyordu. Deniz yılanı ejderhaya dönüşürken kendini korumak için kozasını örerken, tükürdüğü özel kil ve kuma tükürüğünü ve anılarını katardı. Bu odun, kendi çapında, bilinçliydi. Geminin boyalı gözleri Sintara'nın hoşuna gitmeyecek kadar çok şey biliyor gibiydi ve Tarman, sıradan bir geminin yapabileceğinden çok daha kolay bir şekilde akıntıya karşı nehir yukarı doğru ilerliyordu. Sintara mavna gemisinden uzak durdu ve kaptanıyla çok az konuştu. Adam, ejderhalarla pek etkileşime girmek istemiyor gibiydi. Bir an için bu düşünce Sintara'nın zihninde yer etti. Onlardan kaçınmasının bir nedeni var mıydı? Bazı insanlar gibi ejderhalardan korkmuş gibi görünmüyordu.

Ya da reddedildi. Sintara Sedric'i düşündü ve küçümseyerek burnunu çekti. Titiz Bingtown adamı, kalemi ve kağıtlarını taşıyarak, Alise'nin ona verdiği bilgileri not alırken, ejderhaların çizimlerini yapıyordu. O kadar aptaldı ki, ejderhalar onunla konuşurken ne dediklerini bile anlamıyordu. Onun konuşmasını "hayvan sesleri" olarak algılamış ve bunu kaba bir şekilde ineğin möölemesi ile karşılaştırmıştı! Hayır. Kaptan Leftrin

Sedric'e hiç benzemiyordu. Ejderhaların sesini duymuyor değildi ve açıkça onları dikkate almaya layık görmüyordu. Öyleyse neden onlardan kaçınıyordu? Bir şey mi saklıyordu?

Eğer bir ejderhadan bir şey saklayabileceğini düşünüyorsa, aptaldı. Kısa süreli endişesini bir kenara attı. Ejderhalar, bir insanın zihnini, bir karganın bir gübre yığınının gagalamak kadar kolayca tarayabilirdi. Leftrin veya başka bir insanın bir sırrı varsa, saklamakta özgürlerdi. İnsanların hayatları o kadar kısaydı ki, bir insanı tanımak için çaba harcamaya değmezdi. Bir zamanlar, Yaşlılar ejderhalar için değerli yoldaşlardı. İnsanlardan çok daha uzun yaşıyorlardı ve ejderhaları onurlandıran şarkılar ve şiirler yazacak kadar zekiydiler. Bilgelikleriyle, kamu binalarını ve hatta bazı saray gibi evlerini ejderhaların konukları için misafirperver hale getirmişlerdi. Atalarının anıları ona, kış mevsiminde ejderhaları ağırlayan sıcak barınaklar, kaşıntılı pulları yatıştıran kokulu yağ banyoları ve Elderlinglerin onlar için tasarladığı diğer düşünceli olanakları hatırlattı. Onların dünyadan yok olmaları ne yazık. Ne yazık.

Thymara'yı bir Elderling olarak hayal etmeye çalıştı, ama bu imkansızdı. Genç bakıcısı ejderhalara karşı uygun bir tavır sergilemiyordu. Saygısız, somurtkan ve kendi ateşböceği varlığına fazlasıyla hayran kalmıştı. Ruhu vardı, ama onu kötü kullanıyordu. Yaşlı bakıcısı Alise ise daha da uygunsuzdu. Şu anda bile kadının içten içe duyduğu güvensizliği ve mutsuzluğu hissedebiliyordu. Bir Elderling kadını, ejderha kraliçesinin kararlılığı ve ateşinden bir parça paylaşmalıydı. Bakıcılarından herhangi birinde bu potansiyel var mıydı? diye merak etti. Onları harekete geçirmek, cesaretlerini sınamak için ne gerekiyordu? Onların neyden yapıldığını görmek için onlara meydan okumaya değer miydi?

Bir şey onu dürtüyordu. İsteksizce gözlerini açtı ve başını kaldırdı. Ayağa kalktı, kendini silkeledi ve tekrar uzandı. Başını eğmeye başladığında, uzun sazlıkların arasında bir hareket gözüne çarptı. Av mı? Bakışlarını o yöne sabitledi. Hayır. Sahilden ayrılıp ormana doğru giden iki bekçi dışında bir şey yoktu. Onları tanıdı. Biri kadın, Veras'ın bekçisi Jerd'di. Yeşil ejderhanın bekçisi, bir insan kadınına göre uzundu ve başının üstünde sarı saçları vardı. Thymara ondan hoşlanmıyordu. Sintara nedenini tam olarak bilmeden bunu biliyordu. Yanında Graft vardı. Burnundan hafifçe nefes verdi. Kalo'nun bekçisini pek sevmezdi. Graft, devasa mavi-siyah ejderhaya bakıyor ve onu

parlak tutuyordu, ama Kalo bile ona güvenmiyordu. Tüm ejderhalar ondan şüpheleniyordu. Thymara ona hem ilgi hem de korku duyuyordu. O onu büyülemişti ve Thymara bu büyülenmeden hoşlanmıyordu.

Sintara rüzgarı kokladı, uzaklaşan bakıcıların kokusunu aldı ve gözlerini yarı kapattı. Nereye gittiklerini biliyordu.

Aklına ilginç bir düşünce geldi. Birdenbire bekçisini ölçmenin bir yolunu gördü, ama bu çabaya değer miydi? Belki. Belki de değmezdi. Isınmış kayaların üzerine tekrar uzandı ve bunların güneşin kavurduğu kum bankaları olmasını boşuna diledi. Bekledi.

Dua Ayının 5. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı

Bingtown'dan Kuş Bekçisi Erek'ten

Trehaug'dan Kuş Bekçisi Detozi'ye

İçinde, Tüccar Polon Meldar'dan Sedric Meldar'a, her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek ve dönüş tarihini sormak için yazılmış bir mektup bulunmaktadır.

Detozi,

Cassarick'i ziyaret etmesi planlanan bazı Bingtown sakinlerinin durumuyla ilgili endişeler var gibi görünüyor, ancak bu endişeler artık geride kalmış gibi görünüyor. Bugün iki endişeli ebeveyn ayrı ayrı beni ziyaret etti ve haberlerin çabuk gelmesi halinde ikramiye vereceklerini söylediler. Cassarick'teki Kuş Bekçisi ile aranızın pek iyi olmadığını biliyorum, ama belki bu seferlik, Sedric Meldar veya Alise Kincarron Finbok'tan haber almak için bu bağlantınızı kullanabilirsiniz. Finbok kadını zengin bir aileden geliyor. İyi haberler, cömert bir ödülle karşılanabilir.

Erek

BİRİNCİ BÖLÜM

ZEHİRLENME

Emici gri çamur botlarını çekiyor ve onu yavaşlatıyordu. Alise, Leftrin'in kendisinden uzaklaşıp toplanmış ejderha bekçilerine doğru yürüdüğünü izlerken, toprağın tutuşundan kurtulup onun peşinden gitmek için çabalıyordu. "Hayatımın metaforu," diye mırıldandı acımasızca ve kararlı bir şekilde adımlarını hızlandırdı. Bir an sonra, birkaç hafta önce nehir kıyısını geçmenin sadece biraz maceralı değil, aynı zamanda yorucu bir yürüyüş olduğunu düşünmüş olacağı aklına geldi. Bugün ise, geçmesi gereken sadece çamurlu bir alan vardı ve bu da özellikle zor değildi. "Değişiyorum," dedi kendi kendine ve Skymaw'ın onayladığını hissedince irkildi.

Tüm düşüncelerimi mi dinliyorsun? diye sordu ejderhaya ama hiçbir cevap alamadı. Ejderhanın Leftrin'e olan ilgisini ve mutsuz evliliğinin ayrıntılarını biliyor mu diye endişeyle düşündü. Hemen sonra, bu tür şeyleri düşünmeyerek mahremiyetini korumaya karar verdi. Ama bunun boşuna olduğunu fark etti. *Ejderhalar her düşüncemizi biliyorsa, bizden bu kadar kötü düşünmelerine şaşmamalı.*

Sana temin ederim, senin düşündüklerinin çoğu bizim için o kadar ilgisiz ki, hakkında fikir sahibi olmaya bile tenezzül etmiyoruz. Skymaw'ın cevabı zihninde yankılandı. Ejderha acı bir şekilde ekledi: *Gerçek adım Sintara. Artık Mercor onu rüzgara savurduğu için diğerleri de biliyor, sen de bilsin.*

Böylesine muhteşem bir yaratıkla zihinlerimizi birleştirerek iletişim kurmak heyecan vericiydi. Alise bir iltifatta bulundu. *Sonunda gerçek adını duyduğuma çok sevindim. Sintara. Adın, güzelliğine yakışır.*

Düşüncesine taş gibi bir sessizlik karşılık verdi. Sintara onu görmezden gelmedi; ona sadece boşluk sundu. Alise bir soruyla durumu yumuşatmaya çalıştı. *Kahverengi ejderhaya ne oldu? Hasta mı?*

Bakır ejderha, kutusundan olduğu gibi çıktı ve çok uzun süre hayatta kaldı, diye Sintara acımasızca cevap verdi.

O mu?

Beni düşünmeyi kes!

Alise özür dilemeden kendini durdurdu. Bunun ejderhayı daha da kızdıracağını düşündü. Ve Leftrin'e neredeyse yetişmişti. Kahverengi ejderhanın etrafında toplanan bekçilerin kalabalığı dağılmaya başlamıştı. Leftrin'in yanına vardığında, büyük altın ejderha ve küçük pembe pullu bekçisi tek başına kalmıştı. Alise yaklaşıncı, altın ejderha başını kaldırdı ve parlak siyah gözlerini ona dikti. Alise, ejderhanın bakışlarının "itici" gücünü hissetti. Leftrin aniden ona döndü.

"Mercor kahverengiye yalnız bırakmamızı istiyor," dedi.

"Ama, ama, zavallı şeyin yardımımıza ihtiyacı olabilir. Onun neyi olduğunu bilen var mı? Ya da belki de kızın?" Sintara'nın yanılmış mı yoksa onunla alay mı ediyordu acaba?

Altın ejderha o anda ilk kez doğrudan ona konuştu. Derin, çan gibi sesi ciğerlerinde yankılandı ve düşünceleri kafasını doldurdu. "Relpda'nın içini yiyen parazitler var ve bir avcı ona saldırdı. Ejderhaların işi ejderhalara ait olduğunu herkesin hatırlaması için onu koruyorum."

"Bir avcı mı?" Alise dehşete kapıldı.

"Git buradan," dedi Mercor sertçe. "Bu seni ilgilendirmez."

"Benimle gel," dedi Leftrin kararlı bir şekilde. Kaptan kolunu tutmaya başladı, ama sonra aniden elini çekti. Kalbi sanki Sedric'in sözleri etkisini göstermişti. Sedric, Alise'nin evli bir kadın olduğunu Kaptan Leftrin'e hatırlatmanın görevi olduğunu düşünmüştü. Onun azarlaması işe yaramıştı. Aralarında hiçbir şey artık kolay ve rahat olmayacaktı. İkisi de her zaman uygun davranmaya özen gösterecekti. Kocasını Hest aniden ortaya çıkıp aralarına girseydi, onun varlığını daha güçlü hissedemezdi.

Onu daha fazla nefret edemezdi.

Bu onu şok etti. Kocasını mı nefret ediyordu?

Onun duygularını incittiğini, onu ihmal ettiğini ve aşağıladığını, ona karşı tavırlarından hoşlanmadığını biliyordu. Ama ondan nefret mi ediyordu? Kendine onu bu şekilde düşünmeye hiç izin vermemişti, fark etti.

Hest yakışıklı ve eğitilmiş, çekici ve kibardı. Başkalarına karşı. Onu rahatsız etmediği sürece, onun servetini istediği gibi harcayabilirdi. Ailesi onun iyi bir evlilik yaptığını düşünüyordu ve tanıdığı kadınların çoğu onu kıskanıyordu.

Ve o ondan nefret ediyordu. Durum böyleydi. Leftrin'in yanında bir süre sessizce yürüdükten sonra, Leftrin boğazını temizleyerek düşüncelerini böldü.

"Özür dilerim," diye refleks olarak özür diledi. "Aklım başka yerdeydi."

"Durumu değiştirmek için yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi adam üzüntüyle. Kız başını salladı ve adamın sözlerini içsel kargaşasına ekledi, ama adam sözlerinin anlamını değiştirerek ekledi: "Kahverengi ejderhaya kimsenin yardım edebileceğini sanmıyorum. Ya yaşayacak ya da ölecek. Ve o karar verene kadar burada sıkışıp kalacağız."

"Onu dişi olarak düşünmek çok zor. Bu kadar hasta olması beni iki kat daha üzüyor. Geriye çok az dişi ejderha kaldı. O yüzden umurumda değil. Burada mahsur kalmak umurumda değil, yani." Adamın kolunu uzatmasını diledi. Kabul etmeye karar vermişti.

Kıyı ile nehrin akıntısı arasında net bir sınır yoktu. Çamur gittikçe daha ıslak ve çamurlu hale geldi ve sonra nehre ulaştılar. İkisi de akan suyun çok uzağında durdular. Botlarının battığını hissedebiliyordu. "Gidecek hiçbir yerimiz yok, değil mi?" dedi Leftrin.

Arkasına baktı. Ayak izleriyle çiğnenmiş çimlerin oluşturduğu alçak bir nehir kıyısı vardı ve onun ötesinde, gerçek orman başlamadan önce eski dalgaların sürüklediği odunlar ve çalılarla kaplı orman kenarı uzanıyordu. Durduğu yerden, orman geçilmez ve ürkütücü görünüyordu. "Ormana girebiliriz," diye başladı.

Leftrin alçak bir kahkaha attı. Kahkahasında hiç mizah yoktu. "Ben öyle demek istemedim. Sen ve ben demiştik."

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. Onun bu kadar açık sözlü konuşmasına şaşırdı, ama sonra Sedric'in müdahalesinin tek iyi yanı dürüstlük olabileceğine karar verdi. Artık ikisinin de hissettikleri çekimi inkar etmek için bir neden yoktu. Keşke onun elini tutacak cesareti olsaydı. Bunun yerine, sadece ona baktı ve gözlerinden okumasını umdu. O da okudu. Derin bir nefes aldı.

"Alise. Ne yapacağız?" Soru retorikti, ama yine de cevap vermeye karar verdi.

O gerçekten söylemek istediği kelimeleri bulana kadar yirmi adım kadar yürüdüler. O yürürken yere bakıyordu; kız onun profiline doğru konuştu ve bunu yaparken dünyasının tüm kontrolünü teslim etti. "Sen ne istersen onu yapmak istiyorum."

O sözlerin onun üzerinde etkisini gördü. Onların bir lütuf gibi algılanacağını düşünmüştü, ama o onları bir yük olarak algıladı. Yüzü dondu. Gözlerini kaldırdı. Mavna, önlerindeki kıyıda duruyordu ve o, mavnanın sempatik bakışlarıyla karşılaşmış gibi görünüyordu. Konuştuğunda, belki de gemisine

"Doğru olanı yapmalıyım," dedi pişmanlıkla. "İkimiz için de," diye ekledi ve sözlerinde kesin bir ton vardı. "Bingtown'a geri gönderilmeyeceğim!"

"Bingtown'a geri gönderilmeyeceğim!"

Ağzının yarısı gülümsedi. "Oh, bunu çok iyi biliyorum, canım. Kimse seni hiçbir yere göndermeyecek. Nereye gidersen, kendi özgür iradenle gideceksin, yoksa hiç gitmeyeceksin."

"Bunu anladın mı?" dedi ve güçlü ve özgür görünmeye çalıştı. Elini uzattı ve onun nasırlı elini kendi eline aldı, sıkıca tuttu, elinin pürüzlülüğünü ve gücünü hissetti. O da karşılık olarak elini dikkatlice sıktı. Sonra bıraktı.

GÜN Karanlık görünüyordu. Sedric gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açtı. İşe yaramadı. Başı dönüyordu ve kendini kompartımanın duvarına tutunmaya çalışırken buldu. Mavna ayaklarının altında sallanıyor gibi görünüyordu, ama nehrin kıyısına çekildiğini biliyordu. Lanet olası kapının kolu neredeydi? Göremiyordu. Duvara yaslandı, nefesini kısaltarak kusmamak için mücadele etti.

"İyi misin?" Dirseğinin yanında, tanıdık gelen derin bir ses duydu. Düşüncelerini toparlamak için çabaladı. Carson, avcı. Kızıl sakallı olan. Onunla konuşan oydu.

Sedric dikkatlice nefes aldı. "Emin değilim. Işık tuhaf mı? Bana çok loş geliyor."

"Bugün hava çok parlak, dostum. Suya uzun süre bakamayacağım kadar parlak." Adamın sesinde endişe vardı. Neden? Avcıyı pek tanımıyordur.

"Bana loş geliyor." Sedric normal konuşmaya çalıştı, ama kendi sesi uzak ve zayıf geliyordu.

"Göz bebeklerin iğne başı gibi. Gel, koluma tutun. Seni güverteye yatıralım."

"Güverteye oturmak istemiyorum," dedi zayıf bir sesle, ama Carson onu duyduysa da aldırış etmedi. İri adam onu omuzlarından tutup nazikçe ama kararlı bir şekilde kirli güverteye oturttu. Sert tahtaların pantolonuna ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu. Yine de dünya biraz daha az sallanıyor gibiydi. Başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı.

"Zehirlenmiş gibi görünüyorsun. Ya da uyuşturulmuş. Nehir suyu kadar solgunsun. Hemen dönerim. Sana bir içecek getireyim."

"Peki," dedi Sedric zayıf bir sesle. Adam, loş dünyada sadece daha koyu bir gölge gibiydi. Adamın güvertedeki ayak seslerini duydu ve o zayıf titreşimler bile midesini bulandırdı. Sonra adam gitti ve Sedric başka titreşimler hissetti, ayak sesleri kadar ritmik olmayan, daha zayıf titreşimler. Aslında titreşim bile değillerdi, diye düşündü hasta bir şekilde. Ama onlar —kötü bir şey—ve ona doğru geliyordu. Bir şey, kahverengi ejderhaya ne yaptığını biliyordu ve onu bunun için nefret ediyordu. Eski, güçlü ve karanlık bir şey onu yargılıyordu. Gözlerini daha sıkı kapattı, ama bu sadece kötülüğü daha da yaklaştırdı.

Ayak sesleri geri geldi ve sonra daha da yükseldi. Avcının yanına çömeldiğini hissetti. "Al. Bunu iç. Seni ayıklar."

Sıcak bardağı eline aldı ve korkunç kahvenin kokusunu içine çekti. Bardağı dudaklarına götürdü, bir yudum aldı ve kahvenin içinde saklı sert romun tadını hissetti. Üzerine tükürmemek için kendini zor tuttu, boğuldu, yuttu ve öksürdü. Nefes nefese kaldı ve yaşlı gözlerini açtı.

"Böyle daha mı iyi?" Sadist piç ona sordu.

"Daha mı iyi?" Sedric öfkeyle sordu ve sesini daha güçlü duydu. Gözyaşlarını silerek Carson'ın önünde güvertede çömelmiş halini görebildi. Kızıl sakalı, dağınık saçlarından daha açıktı. Gözleri kahverengi değil, daha nadir görülen siyah renkteydi. Sedric'e gülümsüyordu, başı hafifçe yana eğikti. *Cocker spaniel gibi*, diye düşündü Sedric acımasızca. Ayaklarını güverteye dayayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Seni mutfağa götürelim mi?" Carson, Sedric'in elinden kupayı aldı, sonra görünürde hiç zorlanmadan onu kolundan tutup ayağa kaldırdı.

Sedric'in başı boynunda sallanıyordu. "Neyim var benim?"

"Ben nereden bileyim?" Adam ona dostça sordu. "Dün gece çok mu içtin? Trehaug'da bozuk içki almış olabilirsin. Cassarick'te içki aldıysan, neredeyse kesin bozuktur. Orada her şeyi fermente ederler; kökleri, meyve kabukları. Bana yaslan, şimdi benimle mücadele etme. Bir adamın balık derisini mayalamaya çalıştığını biliyorum. Bütün balığı değil, sadece derisini. İşe yarayacağına emindi. Al. Kafana dikkat et. Mutfak masasına otur. Bir şeyler yersen, içtiğin şeyi emer ve kusarsın."

Carson'un kendisinden bir baş daha uzun olduğunu fark etti. Ve çok daha güçlüydü. Avcı onu güverte boyunca ilerletip güverte evine soktu ve mutfak masasına oturttu, sanki inatçı bir çocuğu yerine oturtmaya çalışan bir anne gibi. Adamın sesi derin ve gürültülüydü, kaba konuşma tarzını göz ardı ederseniz neredeyse yatıştırıcıydı. Sedric dirseklerini yapışkan mutfak masasına dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Yağ, duman ve eski yemek kokuları onu daha da kötü hissettiriyordu.

Carson mutfakta bir kaseye bir şeyler koyup üzerine su ısıtıcısından sıcak su dökerek meşgul oldu. Bir süre ayakta durup kaşıkla karıştırdıktan sonra masaya getirdi. Sedric başını kaldırıp kaseyin içindeki dağınıklığa baktı ve aniden geçirdi. Ağzında ejderha kanının koyu kırmızı tadı yükseldi ve burnunu tekrar doldurdu. Bayılabileceğini düşündü.

"Bundan sonra kendini daha iyi hissedeceksin," dedi Carson onaylayarak.

"Al.

Biraz ye. Midene iyi gelir." "Nedir bu?"

"Sıcak suyla yumuşatılmış galeta. Midede sünger gibi çalışır, mide ekşimesi olan ya da bir günlük iş için çabuk ayılmak isteyen biri varsa."

"İğrenç görünüyor."

"Evet, öyle. Ye."

Hiçbir şey yememişti ve ejderha kanının tadı hala ağzında ve burnunda kalmıştı. Her şeyin bundan daha iyi olacağını düşündü. Geniş kaşığı aldı ve çamuru karıştırdı.

Avcının oğlu Davvie güverteye girdi. "Neler oluyor?" diye sordu. Sesinde Sedric'i şaşırtan bir aciliyet vardı. Ağzına bir kaşık ıslak galeta attı. Tadı yoktu, sadece kıvamı vardı.

"Endişelenecek bir şey yok Davvie." Carson çocuğa sert çıktı. "Senin de işin var. O ağları onarmaya devam et. Bahse girerim günün büyük bir kısmında buradan kıpırdayamayacağız. Akıntıya bir ağ atarsak, belki bir iki balık tutabiliriz. Ama ağ onarılmazsa olmaz. Hadi işine bak."

"Peki ya o? Neyi var?" Çocuğun sesi neredeyse suçlayıcıydı.

"O hasta, seni ilgilendirmez. Sen işine bak, büyüklerini ve üstlerini rahat bırak. Çık dışarı."

Davvie kapıyı tam olarak çarpmadı ama gerekenden daha sert kapattı. "Çocuklar!" Carson tiksintiyle haykırdı. "Ne istediklerini bildiklerini sanıyorlar, ama ona versem... Eh, bunun için hazır olmadığını anlardı. Ama ne demek istediğimi anladığını biliyorum."

Sedric ağzındaki yapışkan kütleyi yuttu. Ejderha kanının tadı kalmıştı. Bir kaşık daha yedi ve Carson'ın ona bakıp cevap beklediğini fark etti. "Çocuğum yok. Evli değilim," dedi ve bir kaşık daha aldı. Carson haklıydı. Midesi yatışıyordu ve kafası açılıyordu.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim." Carson sanki ortak bir şakayı paylaşıyormuş gibi gülümsedi. "Benim de yok. Ama bana Davvie gibi çocuklarla deneyimi olan biri gibi görünüyorsun."

"Hayır, almadım." Adamın ilkel ilacına minnettardı, ama onunla konuşmayı kesip gitmesini diledi. Kafası kendi düşünceleriyle doluydu ve kibar sohbetlerle zihnini doldurmak yerine, düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu hissetti. Carson'ın zehir hakkındaki sözleri onu tedirgin etmişti. Aklından ne geçmişti ki, ejderha kanını ağzına almıştı? Bunu yapma dürtüsünü hatırlamıyordu, sadece yaptığını hatırlıyordu. Tek niyeti, canavardan kan ve pul almaktı. Ejderha parçaları bir servet değerindeydi ve o da bir servet peşindeydi. Yaptığından gurur duymuyordu, ama yapmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Sedric, Bingtown'dan Hest'le birlikte ayrılabilmesinin tek yolu, bunu finanse edecek serveti biriktirmektir. Ejderha kanı ve ejderha pulları, ona her zaman hayalini kurduğu hayatı satın alacaktı.

Hastalıklı ejderhadan ihtiyacı olanı almak için tekmeden gizlice uzaklaştığında her şey çok basit görünüyordu. Yaratık açıkça ölmek üzereydi. Sedric'in birkaç pul almasının kime ne önemi olacaktı ki? Cam şişeler, kanla doldururken elinde ağırlaşmıştı. Onları Chalced Dükü'ne ağırları, sızıları ve yaşlanmanın etkileri için bir ilaç olarak satmayı planlamıştı. Kendisi içmeyi hiç düşünmemişti. İçmek istediğini bile hatırlamıyordu, içmeye karar verdiğini ise hiç.

Ejderha kanının olağanüstü iyileştirici güçleri olduğu söyleniyordu, ama belki de diğer ilaçlar gibi zehirli de olabilirdi. Kendini gerçekten zehirlemiş miydi? İyi olacak mıydı? Birine sorabilmeyi diledi; Alise'nin biliyor olabileceği aklına geldi. Ejderhalar hakkında çok araştırma yapmıştı

, ejderhalar hakkında, ejderha kanının insan üzerinde ne gibi etkileri olabileceğini mutlaka biliyor olmalıydı. Ama böyle bir soruyu nasıl sorabilirdi? Kendini suçlu göstermeyecek bir şekilde sormanın bir yolu var mıydı?

"Puding mideni rahatlattı mı?"

Sedric aniden başını kaldırdı ve pişman oldu. Başı kısa bir süre döndü, sonra düzeldi. "Evet. Evet, yardımcı oluyor." Avcı karşısına oturdu ve ona bakmaya devam etti. Siyah gözleri Sedric'in gözlerine kilitlendi, sanki Sedric'in kafasının içindekileri görmek istiyorlardı. Sedric kasesine baktı ve zorla bir kaşık daha aldı. Midesine iyi geliyordu ama yemeyi hiç sevmiyordu. Dikkatli avcıya tekrar baktı. "Yardımın için teşekkür ederim. Görevini yapmana engel olmak istemem. Eminim şimdi iyiyimdir. Dediğin gibi, muhtemelen içtiğim veya yediğim bir şeyden olmuştur. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Önemli değil."

Adam yine bekledi, sanki Sedric'in bir şey söylemesini bekliyormuş gibi. Sedric ne yapacağını bilemedi. Yine "yemeğine" baktı. "Öyleyse ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Adam hala orada duruyordu, ama Sedric artık kasesinden başını kaldırmak istemiyordu. Küçük lokmalarla düzenli bir şekilde yiyordu, sanki tüm dikkatini buna vermiş gibi davranmaya çalışıyordu. Avcının ilgisi onu tedirgin etti. Adam masanın karşısındaki koltuğundan kalktığı anda, Sedric rahat bir nefes aldı. Carson Sedric'in arkasından geçerken, ağır elini omzuna koydu ve kulağına eğilerek fısıldadı. "Bir ara konuşmalıyız," dedi sessizce. "Sanırım sandığından çok daha fazla ortak noktamız var. Belki birbirimize güvenmeliyiz."

O biliyor. Bu düşünce Sedric'in soğukkanlılığını parçaladı ve ağzındaki ıslak ekmeği neredeyse boğazına kaçırды. "Belki," diyebilirdi ve omzundaki elin sıkıca tuttuğunu hissetti. Avcı gülerek elini kaldırdı ve güverte evinden çıktı. Kapı arkasından sertçe kapanırken Sedric kaseyi itti ve başını kollarına yasladı. *Şimdi ne olacak?* Kapalı karanlığa sordu. *Şimdi ne olacak?*

KAHVERENGİ EJDERHA ölü gibi görünüyordu. Thymara ona yaklaşıp daha yakından bakmak istedi, ama üzerinde duran altın ejderha onu korkutuyordu. Mercor, son yanlarından geçtiğinden beri neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Parlak siyah gözleri şimdi ona sabitlenmişti. Konuşmuyordu, ama ona zihinsel bir baskı uyguladığını hissetti. "Sadece onun için endişeleniyorum," dedi yüksek sesle.

Sylve, ejderhasının ön bacağına yaslanarak uyukluyordu. Thymara'nın sesini duyunca gözlerini açtı. Mercor'a özür dilercesine bir bakış attı ve sonra Thymara'nın yanına geldi.

"O şüpheleniyor," dedi. "Kahverengi ejderhaya birinin kasten zarar verdiğini düşünüyor. Bu yüzden onu korumak için nöbet tutuyor."

"Onu korumak için mi, yoksa öldüğünde onu ilk yiyen olmak için mi?" Thymara sesinde hiçbir suçlama belirtisi göstermedi.

Sylve alınmadı. "Onu korumak için. Yumurtalarından çıktıklarından beri çok fazla ejderhanın öldüğünü gördü. Dişi ejderhalar o kadar az ki, bodur ve aptal olanlar bile korunmalı." Garip bir şekilde güldü ve ekledi, "Tıpkı bizim gibi."

"Ne?"

"Bizim gibi bekçiler gibi. Bizim sadece dördümüz dişiyiz, geri kalanların hepsi erkek. Mercor, ne kadar deforme olursak olalım, erkeklerin bizi koruması gerektiğini söylüyor."

Bu sözler Thymara'yı suskun bıraktı. Düşünmeden elini yüzüne götürdü ve çene hattını ve elmacık kemiklerini izleyen pulları dokundu. Bunun sonuçlarını düşündü ve sonra açıkça söyledi, "Biz evlenemeyiz ya da çiftleşemeyiz, Sylve. Mercor bilmesede, hepimiz kuralları biliyoruz. Rain Wilds çoğumuzu doğduğumuz günden itibaren damgaladı ve bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz. Daha kısa bir ömür. Hamile kalsak bile, çocuklarımızın çoğu yaşayamaz. Geleneklere göre, çoğumuz doğumda terk edilmeliydik. Bu keşif gezisine neden seçildiğimizi hepimiz biliyoruz, sadece ejderhalara bakmak için değildi. Bizi ortadan kaldırmak içindi."

Sylve ona uzun bir süre baktı. Sonra sessizce şöyle dedi: "Söylediklerin doğru, ya da bizim için eskiden doğruydı. Ama Graft kuralları değiştirebileceğimizi söylüyor. Kelsingra'ya vardığımızda, orasının ejderhalarımızla yaşayacağımız şehir olacağını söylüyor. Ve kendi kurallarımızı kendimiz koyacağız. Her şey hakkında."

Thymara, kızın saflığına hayret etti. "Sylve, Kelsingra'nın hâlâ var olup olmadığını bile bilmiyoruz. Muhtemelen diğer Elderling şehirleri gibi çamurun altında gömülüdür. Kelsingra'ya varacağımıza hiç inanmadım. En iyi ihtimalle ejderhaların yaşayabileceği uygun bir yer bulabiliriz."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Sylve. "Onları orada bırakıp eve, Trehaug'a mı döneceğiz? Ne yapacağız? Gölgede ve utanç içinde yaşamaya, var olduğumuz için özür dilemeye mi döneceğiz? Ben bunu yapmayacağım, Thymara. Birçok

bekçiler bunu yapmayacaklarını söyledi. Ejderhalarımız nereye yerleşirse, biz de oraya yerleşeceğiz. Yani bizim için yeni bir yer olacak. Ve yeni kurallar."

Yüksek bir çıtlama sesi Thymara'nın dikkatini dağıttı. O ve Sylve, Mercor'un gerindiğini görmek için döndüler. Altın kanatlarını kaldırmış ve tam uzunluğuna açmıştı. Thymara, kanatların büyüklüğüne şaşımakla kalmadı, aynı zamanda tavus kuşu tüyleri gibi göz desenleri olduğunu da fark etti. O izlerken, Mercor kanatlarını tekrar keskin bir şekilde çırttı ve rüzgarla birlikte ejderha kokusu ona doğru esti. Mercor'un kanatlarını, sanki bu hareket ona yabancıymış gibi, beceriksizce katlamasını izledi. Mercor kanatlarını tekrar sırtına sıkıca yapıştırdı ve kahverengi ejderhayı dikkatle izlemeye devam etti.

Thymara, Mercor ve Sylve arasında bir iletişim geçtiğini aniden fark etti. Ejderha ses çıkarmamıştı, ama Thymara, bu iletişimin bir parçası olmasa da bir şey hissetmişti. Sylve ona özür diler bir bakış attı ve "Bugün avlanmaya gidiyor musun?" diye sordu.

"Olabilir. Bugün seyahat edecek gibi görünmüyor." Kahverengi ejderha ölene kadar hep birlikte burada mahsur kalacakları gerçeğini düşünmemeye çalıştı.

"Eğer gidersen ve taze et bulursan..."

"Elimden geleni paylaşırım," diye cevapladı Thymara hemen. Bu sözü söylediğine pişman olmamaya çalıştı. Sintara için et, hasta bakır ejderha ve aptal gümüş ejderha için et. Neden onların bakımına yardım etmeye gönüllü olmuştu ki? Sintara'yı bile doyurmakta zorlanıyordu. Üstelik Sylve'nin altın ejderhası Mercor için et getirmeye çalışacağını söylemişti. Avcıların da ava çıkmasını umuyordu.

Ejderhalar ilk avlarını yaptıklarından beri, kendileri için avlanmayı ve balık tutmayı öğrenmişlerdi. Hiçbiri olağanüstü bir avcı değildi. Ejderhalar kanatlarıyla avlanmak için yaratılmıştı, yerde avın peşinden sürünmek için değil. Yine de hepsi bir miktar başarı elde etmişti. Taze avlanmış et ve balığa geçen beslenme değişikliği neredeyse hepsini etkilemiş gibiydi. Daha zayıflamışlardı ama kasları daha belirgindi. Thymara ejderhaların yanından geçerken onları eleştirel bir gözle inceledi. Şaşkınlıkla, artık çeşitli Elderling eserlerinde gördüğü ejderha tasvirlerine daha çok benzediklerini fark etti. Bir an durup onları izledi.

Gümüş yeşili bir erkek olan Arbuc, sığ suda sıçrayarak oynuyordu. Arada sırada, bakıcısı Alum'un eğlencesine, tüm kafasını suya daldırıyordu. Alum, oynayan ejderhanın olası avlarını uzaklaştırmasına rağmen, balık mızrağını hazır tutarak yanında yüzüyordu. Arb

Alum'u çok eğlendiriyordu. Alum, balık mızrağını hazır tutarak yanında yüzüyordu, ancak oynayan ejderhası olası avlarını uzaklaştırıyordu. Thymara izlerken, Arbuc kanatlarını açtı. Kanatları onun için gülünç derecede uzundu, ama yine de kanatlarını çırparak suyu sıçratıp Alum'un üzerine yağdırdı. Bakıcısı onaylamadığını haykırdı ve ejderha durup şaşkın bir şekilde durdu, kanatları sıırılsıklamdı. Thymara ona baktı ve merak etti.

Aniden, adımlarını çevirdi ve Sintara'yı aramaya gitti. *Sintara, Skymaw değil*, diye kendine huysuzca hatırlattı. Bazı ejderhaların gerçek isimlerini bakıcılarından hiç saklamadıklarını öğrenmek neden gururunu bu kadar incitmişti? Jerd muhtemelen ejderhasının adını ilk günden beri biliyordu. Sylve de biliyordu. Dişlerini sıktı. Sintara hepsinden daha güzeldi. Neden bu kadar zor bir mizacı vardı?

Mavi ejderhayı çamurlu sazlık ve otların üzerinde kederli bir şekilde uzanmış buldu. Ejderha başını ön pençelerine dayamış, akan suyu izliyordu. Thymara konuşana kadar başını kaldırmadı ve farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. "Burada beklememeliyiz, yola çıkmalıyız. Kış yağmurlarına çok az kaldı ve yağmurlar başladığında nehir daha derin ve hızlı akacak. Bu zamanı Kelsingra'yı aramak için kullanmalıyız."

"O zaman kahverengi ejderhayı bırakalım mı?"

"Relpda," diye cevapladı Sintara, düşüncelerine intikamcı bir ton karışmıştı. "Benim gerçek adım bilinirken, onunki neden bilinmesin?" Sintara başını kaldırdı ve aniden ön ayaklarını uzatıp pençelerini açtı. "Ve ona düzgün bakılsaydı, kahverengi değil, bakır rengi olurdu. Buraya bak. Pençemin ucu kırıldı. Kayalıklarda suda çok yürüdüğüm için oldu. Bana ip getir ve bağla. Gümüşün kuyruğuna sürdüğün katranla kapla."

"Bir bakayım." Pençe, suda çok uzun süre kalmaktan yıpranmış ve yumuşamıştı. Ucu çatlamaya başlamıştı, ama neyse ki henüz canlı kısmına ulaşmamıştı. "Kaptan Leftrin'e ip ve katran var mı diye sorayım. Hazır gitmişken, geri kalanını da bir bakalım. Diğer pençelerin iyi mi?"

"Hepsi biraz yumuşamış," diye itiraf etti Sintara. Diğer ön ayağını Thymara'ya doğru uzattı ve parmaklarını açarak pençelerini gösterdi. Thymara onları kontrol ederken dudağını ısırды; hepsi uçlarından biraz yıpranmıştı, sanki sert bir dal parçası nihayet neme yenik düşmüş gibiydi. Aklına ahşap geldi

ona olası bir çözüm getirdi. "Onlara yağ sürebilir miyiz acaba? Ya da suyu uzak tutmak için vernikleyebilir miyiz?"

Ejderha ayağını geri çekerek Thymara'yı neredeyse devirecekti. Pençelerini kendisi inceledi ve sonra çekingen bir şekilde "Belki" diye yanıtladı.

"Ayağa kalk ve uzan lütfen. Kir ve parazit var mı diye kontrol etmem lazım."

Ejderha protesto etmek için homurdandı ama yavaşça itaat etti. Thymara onun etrafında yavaşça dolaştı. Değişiklikleri hayal etmemişti. Sintara kilo vermiş ama kas kazanmıştı. Sürekli nehir suyuna dalmak pullarına iyi gelmemişti ama akıntıya karşı yürümek ejderhayı güçlendirmişti. "Kanatlarını aç lütfen," diye rica etti Thymara.

"İstemem," diye cevapladı Sintara kibarca.

"Parazitleri kıvrımlarında barındırmak mı istiyorsun?"

Ejderha yine homurdandı ama kanatlarını titretti ve sonra açtı. Derisi, nemli bir yerde çok uzun süre saklanmış bir şemsiye gibi birbirine yapışmıştı ve hoş olmayan bir koku yayıyordu. Pulları sağlıklı görünüyordu, tüy gibi kenarları beyazlaşmıştı, küflenmiş yaprak tabakaları gibi.

"Bu hiç iyi değil," diye hayretle bağırdı Thymara. "Hiç yıkamıyor musun? Ya da sallayıp egzersiz yapmıyor musun? Derin güneş ışığına ve iyi bir fırçalamaya ihtiyacı var."

"O kadar da kötü değiller," diye tısladı ejderha.

"Hayır. Kıvrımları nemli ve kokuyor. En azından ben pençelerine yardım edecek bir şey getirirken onları açık bırak da havalansınlar." Sintara'nın haysiyetini hiç sayan Thymara, ejderhanın parmak kemiklerinden birinin ucunu yakaladı ve kanadı düz bir şekilde çekti. Ejderha kanadını kapatmaya çalıştı ama Thymara inatla tuttu. Kanadı açık tutmak onun için çok kolaydı. Ejderhanın kasları daha güçlü olmalıydı. Bunun için doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. Atrofi. Sintara'nın kanat kasları kullanılmadığından atrofiye uğramıştı. "Sintara, beni dinlemez ve kanatlarına bakmazsan, yakında onları hiç hareket ettiremeyeceksin."

"Böyle bir şeyi aklından bile geçirme!" ejderha ona tısladı. Şiddetle kanatlarını çırttı ve Thymara tutunamayıp çamurun içine dizlerinin üzerine düştü. Sintara öfkeyle kanatlarını tekrar katlamaya başladığında ejderhaya baktı.

"Dur. Dur, o ne? Sintara, kanadını tekrar aç. Altına bakayım. Orada bir rasp yılanı gibi bir şey gördüm!"

Ejderha durdu. "Rasp yılanı nedir?"

"Ağaç tepelerinde yaşarlar. Çöp kadar ince ama uzundurlar. Saldırdıklarında çok hızlıdırlar ve burunlarında yumurta dişi gibi bir dişleri vardır. Isırıp tutunurlar ve kafalarını gömerler. Sonra orada asılı kalıp beslenirler. Üzerlerinde o kadar çok var ki, yüzlerce kuyrukları varmış gibi görünen maymunlar gördüm. Genellikle hayvanın başı enfeksiyon kapar ve ölür. Çok iğrençler. Kanadını aç. Bir bakayım."

Kanadın altından sarkan uzun, iğrenç yılan gibi bir vücut vardı. Thymara cesaretini toplayıp ona dokunduğunda, sarkan şey aniden öfkeyle savruldu ve Sintara acı içinde bir çığlık attı. "Nedir bu? Çek onu benden!" diye bağırdı ejderha ve başını kanadının altına sokarak paraziti yakaladı.

"Dur! Isırma, çekme. Eğer koparırsan, başı kopar ve içinde kalır, korkunç bir enfeksiyon yapar. Bırak, Sintara. Bırak da ben halledeyim!"

Sintara'nın gözleri parladı, bakır diskler dönüyordu, ama itaat etti. "Çek onu benden." Ejderha gergin, öfkeli bir sesle konuştu ve Thymara, Sintara'nın öfkesinin altında korkusunu hissederek sarsıldı. Bir an sonra Sintara alçak bir tıslama ile ekledi. "Acele et. Hareket ettiğini hissediyorum. İçime daha derine girmeye çalışıyor. Vücudumun içine saklanmaya çalışıyor."

"Bizi kurtar!" diye bağırdı Thymara. Midesi iğrenç bir şekilde bulandı ve babasının küçük bir tırmık yılanından nasıl kurtulduğunu hatırlamaya çalıştı. "Ateş olmaz. Ateş tutarsan daha derine girerler. Başka bir şey vardı." Hafızasını çaresizce aradı ve sonunda buldu. "Viski. Kaptan Leftrin'de viski var mı bakmalıyım. Kıpırdama."

"Çabuk," diye yalvardı Sintara.

Thymara mavna doğru koştu, sonra kaptan ve Alise'nin birlikte yürüdüklerini gördü. Yönünü değiştirip onlara doğru koştu ve bağırdı: "Kaptan Leftrin! Kaptan Leftrin, yardım edin!"

Çığlıklarına kaptan ve Alise dönüp ona doğru koştular. Onlara ulaştığında nefesi kesilmişti ve Leftrin'in endişeli "Ne oldu, kızım?" sorusuna sadece "Rasp yılanı. Sintara'da. Gördüğüm en büyüğü. Göğsüne, kanadının altına giriyor" diye cevap verebildi.

"Lanet olası şeyler!" diye bağırdı kaptan ve Thymara, açıklamak zorunda kalmadığı için sadece minnettarlık duydu.

Nefes nefese kaldı. "Babam onları çıkarmak için likör kullanırdı."

"Evet, tereben yağı daha iyi işe yarar. Bana güven. Bir keresinde kendi bacağımdan çıkarmak zorunda kaldım. Hadi, kızım. Gemide biraz var. Alise! Bir ejderhanın rasp yılanı varsa, diğerlerinde de olma ihtimali yüksek. Bakıcılara hayvanlarını kontrol etmelerini söyle. Ve şu kahverengi, yerde yatan. Onu da kontrol et. Karnına bak. Kolay ısırarak için yumuşak bir yer bulurlar ve oraya girerler."

Leftrin ondan uzaklaşıp mavna doğru yöneldiğinde Alise bir amaç duygusu hissetti. Sahilde aceleyle ilerleyerek bakıcılardan bakıcılara koşarak uyarıda bulundu. Greft hemen Kalo'nun karnında, arka bacaklarından birinin arkasında gizlenmiş bir tane buldu. Sestican'a üç tane yapışmıştı; bir an için, bakıcısı Lecter'ın ejderhasının alt kısmından çıkan üç kısa yılan ucunu görünce bayılacağını sandı. Onu paniğinden çıkarmak için sert bir şekilde konuştu ve ejderhasını Sintara'nın yanına götürmesini ve Leftrin'i orada beklemesini söyledi. Çocuk, onun bu kadar sert konuşmasına şok olmuş gibiydi. Yutkundu, kendini topladı ve ona itaat etti.

Sintara da kendi şokunu bastırıp aceleyle yoluna devam etti. Sylve ve kirli kahverengi ejderhayı koruyan altın ejderhaya geldiğinde, bir an durup cesaretini toplamak zorunda kaldı. Onunla yüzleşmek istemiyordu; tek istediği arkasını dönüp hızla uzaklaşmaktı. Hissettiğinin kendi korkaklığı değil, ejderhanın onu uzaklaştırma çabası olduğuna kendini ikna etmesi biraz zaman aldı. Omuzlarını dikleştirdi ve ona ve bakıcısına doğru yürüdü.

"Kahverengi ejderhada parazit var mı diye bakmaya geldim. Diğer ejderhaların bazıları tırpan yılanlarının saldırısına uğradı. Ben kahverengi ejderhayı kontrol ederken, bakıcınız da seni kontrol etsin."

Bir süre altın rengi gözler sadece ona baktı. Siyah gözler nasıl bu kadar kasvetli bir şekilde parlayabilirdi?

"Rasp yılanları mı?"

"Parazit olan, yeraltında yaşayan bir yaratık. Thymara, onları ağaç tepelerinden tanıdığını söylüyor. Ama bunların nehirden geldiğini düşünüyor. Bunlar çok daha büyük. Isırıp içini yiyerek yaşayan bir yılan."

"İğrenç!" diye bağırdı Mercor. Altın hemen ayağa kalktı ve kanatlarını açtı. "Düşünmek bile beni kaşındırıyor. Sylve, hemen beni o yaratıklara karşı kontrol et."

"Bugün seni tamamen temizledim Mercor. Böyle bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğimi sanmıyorum. Ama yine de kontrol edeyim."

"Ben de kahverengi ejderhaya bakmalıyım, onda da var mı diye," dedi Alise kararlı bir şekilde.

Mercor'un ona karşı çıkacağını bekliyordu. Ama Mercor, kendisinde de böyle bir parazit olabileceği düşüncesiyle tamamen dalgın görünüyordu.

Alise, ifadesiz bakışlı bakır ejderhaya doğru ilerledi. Ejderha, karnını incelemek imkânsız olmasa da çok zor hale getirecek şekilde yere çökmüştü. Sylve haklıydı. Ejderhanın üzerindeki çamur tabakası o kadar düzgündü ki, sanki kasten yapılmış gibi görünüyordu. Bu tabakayı çıkarmadan, yaratık hakkında bir şey söyleyemezdi.

Çaresizce Sylve'ye baktı, ama küçük kız Mercor'la uğraşıyordu. Bir an sonra, ilk tepkisi onu utandırdı. Ne yapmayı düşünmüştü? Yağmur Vahşi çocuğu çağırıp ejderhayı temizleterek Alise'nin ellerini kirletmeden onu muayene etmesini mi? Ne kadar kibirli bir düşünceydi bu? Yıllardır ejderhalar konusunda uzman olduğunu iddia ediyordu, ama ilk kez bir ejderhayla karşılaşınca biraz çamurdan korkup çekindi mi? Hayır. Alise Kincarron böyle yapmazdı.

Bakır ejderhanın uzandığı yerin çok uzağında, sert sazlıkların bir kısmı çiğnenmemişti, püsküllü başları Alise'nin yarısı kadar yükseklikte duruyordu. Küçük kemer bıçağını çekti, yarım düzine sazlık kesti, onları sert bir sazlık yastık haline getirdi ve ejderhaya dönerek, yaratığın üst omzundan başlayarak onu iyice ovmaya başladı.

Kuru çamur nehir çamuru olduğu için şaşırtıcı derecede kolay çıktı. Alise'nin kaba fırçası, zavallı yaratığın üzerinde çalışırken hızla güzel bir parlaklık kazanan bakır rengi pulları ortaya çıkardı. Relpda ses çıkarmadı, ancak Alise, yere yatmış ejderhanın hafif bir minnettarlık hissettiğini düşündü. Çabalarını iki katına çıkardı ve sürtme sazlarını ejderhanın omurgasına doğru indirdi. Çalışırken, ejderhanın büyüklüğü sadece zihninde değil, kaslarında da güçlü bir iz bıraktı. Temizlenmesi gereken deri bölgesi, ona aniden mavnanın güvertesini fırçalayan mürettebatın rutin işlerini hatırlattı. Ve bu küçük bir ejderhaydı. Omzunun üzerinden Mercor'un parlak altın pullu derisine baktı ve onu ona bakan küçük pembe saçlı kızla zihninde karşılaştırdı. Kız her akşam bu işe ne kadar zaman ayırıyordu acaba?

Sylve, Alise'nin bakışlarını hissetmiş gibi ona döndü. "Her yeri temiz. Üzerinde yılan yok. Şimdi Relpda'ya yardım edeyim."

Gururu, Alise'ye görevini çok iyi yaptığını söylemek istedi. Bunun yerine, içten bir minnettarlıkla "Teşekkür ederim" dedi. Kız ona gülümsedi ve bir an için dudakları güneşin ışığını yansıtarak parladı. Ağzı da pullu muydu? Alise bakışlarını hızla başka yere çevirdi ve ovmaya devam etti, Relpda'nın kalçasından nemli toprağa ince bir çamur yağmuru yağdı. Sylve'yi ilk gördüğünde bu kadar pullu görünmemiştir. O da ejderhalar kadar değişiyor muydu?

Sylve, kendi yaptığı kaba bir saz "fırça" ile ona katıldı. "Bu gerçekten iyi bir fikir. Bulabildiğim zaman yaprak dökmeyen dallar kullanıyordum, bulamadığım zaman ise avuç dolusu yapraklar. Ama bu çok daha iyi."

"Sapları ve yaprakları birbirine örme vaktim olsaydı, daha da iyi olurdu. Ama bu da iş görür, sanırım." Alise, konuşurken ve ovarken aynı anda zorlanıyordu. Hest'in evinde geçirdiği yıllar onu yumuşatmıştı. Küçük bir kızken, ailesi çok hizmetçi tutacak parası olmadığı için ev işlerinde hep yardım ederdi. Şimdi sırtında terin ıslaklığını hissediyor, ellerinde kabarcıklar oluşmaya başladığını fark ediyordu. Omuzları çoktan ağrımaya başlamıştı. Neyse, olsun! Biraz çalışmak kimseye zarar vermez. Temizlediği ejderhanın olduğu yere bakınca gurur duydu.

"Bu ne? Bu ne? Yılan deliği mü?" Sylve'nin sesindeki korku ve endişe ejderhasına da bulaşmış gibiydi. Mercor ağır adımlarla yaklaşıp büyük kafasını eğerek bakır ejderhanın boynundaki bir noktaya burnunu soktu.

"Neye benziyor?" Alise, altın ejderha bu kadar dikkatliken yaklaşmaya çekinerek sordu.

"Yaralı bir yer. Etrafı nemli, belki kanlı. Şu anda kanaması yok ama..."

"Oraya bir şey batmış," dedi Mercor. "Ama bu bir 'yılan deliği' değil, canım. Yine de kan kokusu çok güçlü, yani epey kanamış."

Alise aklını başına topladı. "Yılanların delik açıp içine girmediklerini sanıyorum. Sadece kafalarını sokup kan içiyorlar."

Mercor hareketsizce duruyordu, başı hala bakır ejderhanın üzerindeydi. Gözleri parlak siyah renkteydi; ama Alise, o rengin gözlerinde yavaşça dönüp durduğunu hissediyordu. Bir an için onlardan uzaklaşmış gibi göründü. Sonra ceketini titretti, pulları dalgalandı, bu hareket ona bir sürüngenden çok bir kediye hatırlattı. Bir an sonra, onun zihninin varlığını tekrar hissetti ve hayretle baktı. Eğer kısa bir süreliğine onlardan ayrılmasaydı, onun onlara odaklandığında onu ne kadar etkilediğini asla

onlara odaklandığında onu ne kadar etkilediğini asla anlayamazdı.

"Rasp yılanları denen yılanları bilmiyorum. Anlattığın şeyleri uzun zaman önce duymuştum, o zamanlar onlara burrowers deniyordu. Derin yerlere gömülürlerdi. Diğer bekçinin bahsettiği rasp yılanlarından daha tehlikeli olabilirler."

"Sa merhamet et," dedi Sylve sessizce. Bir an sessizce durdu, elinde hala aceleyle temizlediği fırça vardı. Sonra aniden ejderhanın etrafında dolaştı ve onu itti. "Relpda!" diye bağırdı, sanki ejderhanın sersemliğini delmek istercesine. "Dön. Karnını görmek istiyorum. Dön!"

Alise'nin şaşkınlığına, hasta ejderha kıpırdadı. Çamurun içinde uzanmış halde arka ayaklarını güçsüzce hareket ettirdi. Titrek başını kaldırdı, gözlerini açtı ve sonra başını tekrar yere düşürdü. "Çekilin," diye bağırdı Mercor sertçe ve iki kadın da hemen itaat ederek, yerde yatan ejderhanın yanından uzaklaştılar. Mercor başını eğdi, burnunu Relpda'nın altına soktu ve onu çevirmeye çalıştı. Relpda zayıf bir protesto sesi çıkardı ve sanki bu hareket ona acı veriyormuş gibi bacaklarını çırpındı.

"Onu yiyor mu? Sanırım o ölmedi!" Protesto, aniden ona katılan başka bir ejderha bakıcısından geldi. *Rapskal*, diye düşündü Alise. Adı bu muydu? Rain Wild'ın tuhaflığına rağmen yakışıklı bir delikanlıydı. Kalın siyah saçları ve siyah pençeli elleri, soluk mavi gözleri ve melek gibi gülümsemesiyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Ejderhası da yanındaydı, kısa bacaklı, şişman, kırmızı bir yaratık, pulları parlak bir ışıltıyla parlıyordu. Rapskal durup bakmaya başlayınca, küçük ejderha başını sevgiyle genç bakıcısına yasladı, neredeyse onu devirecekti. "Kes şunu, Heeby. Sen sandığından daha büyük ve güçlüsün! Kendi ayaklarının üzerinde dur." Sesinde azarlama değil, sevgi vardı. Ejderhasına hafifçe itti, o da şakacı bir şekilde ona geri itti.

"Mercor onu yemeye çalışmıyor," diye açıkladı Sylve öfkeyle. "Onu ters çevirmeye çalışıyor ki karnında parazit var mı diye bakabilelim. Yılan benzeri bir yaratık var..."

"Biliyorum. Onları Sestican'dan çıkarmalarını izliyordum. Onları tekrar görmek midemi bulandırdı, Lecter neredeyse ağlayacaktı ve kendini suçluyordu. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim."

"Ama çıkardılar mı?"

"Evet, çıkardılar. Ama çok acımış olmalı. O büyük mavi ejderha çıkarken fare gibi ciyaklıyordu. Kaptan Leftrin'in

'in ne karıştırdığını bilmiyorum, ama onu yılanın girdiği deliğin etrafına koydular ve kısa süre sonra kuyruğunu sallamaya başladı, sonra geri çekilmeye başladı. Etrafta çok kan ve yapışkan bir sıvı vardı ve koku da ne kokuydu öyle! Sonunda yere düştüğünde Tats üzerine atladı ve baltayla parçaladı. Her gün Heeby'mi baştan aşağı kontrol ettiğim için çok mutlu oldum. Değil mi, Heeby?"

Kırmızı ejderha yanıt olarak homurdandı ve Rapskal'ı tekrar itti, çocuk sendeledi. Anlattıkları Alise'yi biraz mide bulandırmıştı, ama Sylve'nin aklında başka şeyler vardı. "Rapskal, Heeby'yi Mercor'a yardım etmesi için çağırabilir misin? Bakır ejderhayı sırt üstü çevirmeye çalışıyoruz."

"Tabii ki yapabilirim. Tek yapmam gereken ona sormak. Hey, Heeby! Heeby, buraya bak, bana bak. Heeby, dinle. Dinle, kızım. Mercor'a bakır ejderhayı sırt üstü çevirmesine yardım et. Anladın mı? Onu çevirmesine yardım et. Yapabilir misin? Benim büyük, güçlü ejderham bunu benim için yapabilir mi? Tabii ki yapabilir. Hadi Heeby. Burnunu buraya koy, tam buraya, Mercor gibi. Aferin kızım. Şimdi kaldır ve it, Heeby, kaldır ve it!"

Küçük kırmızı ejderha ayaklarını yere sapladı. Alise izlerken, kısa ve kalın boynundaki kaslar şişti. Büyük bir çaba sarf ederek gürültülü bir ses çıkardı ve aniden Relpda hareket etmeye başladı. Acı içinde bir çığlık attı, ama Mercor ve Heeby onu duymazdan geldi. İtip kakarak onu sırt üstü çevirdiler. Bacakları havada zayıf bir şekilde sallanıyordu. "Onu orada tut, Heeby. Aferin kızıma. Onu orada tut!" Rapskal'ın çığlıklarına karşılık olarak, küçük kırmızı ejderha kendini hazırladı ve başını bakıra dayayarak ayağa kalktı. Boyun kasları şişti, ama altın rengi gözleri, bakıcısının yüksek sesle övgülerine zevkle dönüyordu.

"Şuraya bak!" dedi Mercor ve Alise dehşetle baktı. Bakır ejderhanın çamurlu karnı yılan kuyruklarıyla doluydu. En az bir düzine vardı ve kurbanları hareket ettiği için ortaya çıkan kuyruk uçları seğirip kıvrılıyordu. Sylve iki eliyle ağzını kapattı ve geri çekildi. Başını bir yandan diğer yana salladı ve parmaklarının arasından nefes nefese konuştu.

"Karnını temizlememe hiç izin vermedi. Denedim. Gerçekten denedim! Her zaman benden uzaklaşıp karnını çamura sürüyordu. Onlardan kurtulmaya çalışıyordu, değil mi Mercor? Karnını temizlememe izin vermiyordu çünkü acıyordu."

"Aklı, senin ona yardım edebileceğini anlayacak kadar net değildi," dedi Mercor ağır bir sesle. "Kimse seni suçlamıyor, Sylve. Onun için elinden geleni yaptın."

"O öldü mü?" Çağrı onlara ulaştı ve tüm kafalar döndü. Thymara ve Tats koşarak geliyordu. Kaptan Leftrin onların hemen arkasındaydı. Sintara daha ağırbaşlı bir adımla onları takip ediyordu. Arkalarında, yarım düzine başka bekçi ve ejderha da toplanıyordu.

"Hayır! Ama o, onlarla istila edilmiş durumda. Onu kurtarabilir miyiz, bilmiyorum." Sylve'nin sesi sözlerinde kırıldı.

"Deneyin," diye sertçe emretti Mercor, ama sonra kızın üzerine eğildi ve nazıkçe nefesini üfledi. En fazla hafif bir esinti olabilirdi, ama Sylve onunla sallandı. Alise için, kızın yüzündeki ani değişiklik şaşırtıcıydı. Ve korkutucuydu. Sylve, neredeyse histerik bir çocuktan sakın bir kadına dönüştü. Kendini dikleştirdi, ejderhasına baktı ve ona gülümsedi.

"Yapacağız." Alise'ye bakarak, "Önce, kamış fırçalarımızı kullanarak çamuru mümkün olduğunca temizleyeceğiz. Heeby, onu sırt üstü bu pozisyonda tutmalısın. Yaptığımız şeyi sevmeyecek, ama yaralarını tedavi etmeden önce çamuru temizlememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Bana mantıklı geliyor," diye onayladı Alise ve bu soğukkanlılığın nereden geldiğini merak etti. Sylve'yi kendi şüphelerinin onu rahatsız etmediği haliyle mi görüyordu, yoksa bu, bir şekilde ejderha Mercor'un etkisi miydi? Alise saz fırçasını aldı ve temiz bir yere çevirdi. Ejderhaya dikkatlice yaklaştı. Bakır ejderha, bir ejderha için küçük ve zayıf olabilirdi, ama nazıkçe sallanan bacaklarından herhangi birinin tekmesi bir insanı havaya uçurabilirdi. Ve eğer ejderha mücadele edip bir bakıcının üzerine yuvarlanırsa, ciddi yaralanmalar meydana gelirdi.

THYMARA DURDU ve Alise'ye baktı. Bir an için, Bingtown'lu kadın başka birine benziyordu. Pantolonuna ve botlarına dökülen toz ve çamuru umursamadan bakır ejderhanın karnını fırçalamaya devam ediyordu. Yüzü tozla kaplıydı ve bluzu dirseklerine kadar kirlenmişti. Soluk kirpiklerinde bile toz vardı. Yine de yüzünde kararlılık ve neredeyse zevk dolu bir ifade vardı. Ne zaman bu kadar değişmişti? Bir zamanlar kusursuz giyimli ve terbiyeli, zarif bir Bingtown hanımefendisi değil miydi? Thymara'nın içinde isteksiz bir hayranlık uyandı.

Heeby ayakta duruyordu, kızıl saçları eğilmiş ve bakır ejderhaya yaslanmış, onu çirkin bir şekilde karnı yukarıda bir pozisyonda tutuyordu. Rapskal omzunda durmuş, ejderhasını gururla okşuyor ve ona övgüler mırıldanıyordu. Mercor grubun üzerinde uçarken, Sylve operasyonun sorumlusu gibi görünüyordu.

. Kız da farklı görünüyordu, ama Thymara ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

İki adım yaklaştı ve midesi bulandı. Ejderhanın karnında zar zor görünen yılan kuyrukları vardı. Zorlukla yutkundu. Sintara'nın vücudundan çıkan kıvrılan paraziti izlemek korkunçtu. Yılan çok uzun süre içinde kalmamıştı ve vücudunun çoğu hala ejderhanın dışında kalmıştı. Leftrin, yaraya kokusu güçlü tereben yağı sürdükten sonra yılan gevşemiş, sonra aniden çılginca kıvrılmaya başlamıştı. Ejderha acı içinde böğürdü. Thymara aceleyle öne çıktı ve çırpınan yılanı kuyruğundan yakaladı. "Bekle. Daha fazla yağ sürüyorum!" Leftrin onu uyardı.

İkinci kez yağ sürdüğünde yılan çılgına dönmüştü. Ejderhanın içinden geriye doğru kıvrılmaya başlamıştı ve kanlı yılanın uzunluğu ortaya çıktıkça Thymara, ejderhanın içine girmeye çalışmasın diye kendini zorlayarak onu yakaladı ve tuttu. Yılan, elinden kayıp kayıyordu. Sintara, acı çektiğini haber verdi ve diğer ejderhalar ve bakıcılar etrafında toplanmaya başladı. Yılanın son kısmı ortaya çıktığında, hayvan başını savurarak onu tutan yaratığa saldırmaya çalışırken Thymara'nın yüzüne kan sıçratmıştı. Kan yüzüne çarptığında çığlık attı ve hayvanı yere fırlattı. Tats, baltayla hazır bekliyordu. Yılan çok uzağa kaçamamıştı. Ejderhanın acısını paylaşarak titreyerek donakalmıştı. Kolunu yüzüne sürtmüş, ama bu sadece kalın kanı daha da yaymıştı. Ejderhanın kokusu ve tadı vardı ve şimdi bile, yıkadıktan sonra bile, burnunu dolduran kokusu ve tadı hala yok olmuyordu. Sonra Leftrin yarayı romla temizlemiş ve nehir suyunun yarayı iltihaplandırmaması için üzerine katran sürerek kapatmıştı. Kaptan çalışırken konuştu. "Bundan sonra, ejderhalarınızı her gece kontrol etmelisiniz. O yılanların ağızlarında eti uyuşturan bir şey var. İçine girdiğini bile hissetmiyorsunuz. Bir keresinde bacağıma küçük bir tane girmişti, sudan çıkana kadar orada olduğunu bile fark etmedim."

Alise ve Sylve çalışırken, bakır ejderha küçük acı sesleri çıkarıyordu. Thymara, yüzüne bakmak için yanına çömeldi, ama ejderhanın gözleri kapalıydı. Relpda'nın bilinci yerinde mi diye merak etti. Yavaşça ayağa kalktı. "En azından şimdi neyi olduğunu biliyoruz. Onları çıkarabilirsek, yaralarını temizleyip nehir suyundan koruyabilirsek, belki bir şansı olur."

"Yeterince temizledik. Onları çıkaralım," diye karar verdi Sylve.

Thymara, izleyenlerin oluşturduğu çemberin içinde durmuş, mide bulandırıcı bir hayranlıkla bakıyordu. Leftrin tencere ve fırçasıyla öne çıkınca, yüzünü çevirdi. Sintara'nın kanı yüzüne sıçradığından beri, tek kokladığı ve tadı olan şey oydu. Bu gece daha fazlasını görmek istemiyordu. Sintara'nın topluluğun kenarında beklediğini görünce, Thymara diğer izleyenleri iterek ejderhasına ulaşmaya çalıştı. "Bunu izlemek istemiyorum," diye fısıldadı. "Senden bir yılanın çıkarılmasını izlemek çok zordu, üstelik onu çok uzun süre taşımamıştın. Bunu izleyemem."

Sintara başını çevirip bakıcısına baktı. Bakır rengi gözleri döndü ve aniden Thymara'ya erimiş gibi göründü, lapis lazuli pullarının parlak arka planında dönen sıvı bakır havuzları gibi. Ejderha büyü, diye kendini uyarmaya çalıştı, ama umursamadı. Kendini o bakışların içine çekilmeye bıraktı, ejderhanın ona olan ilgisi sayesinde kendini önemli hissetmeye başladı. İçindeki küçük, alaycı bir ses, bir ejderhanın ilgisinin onu gerçekten önemli kılıp kılmadığını sordu. O sesi duymazdan geldi.

"Avlanmaya gitmelisin," dedi Sintara ona.

Ejderhadan ayrılmak istemiyordu. Onun görkemli bakır rengi bakışlarından uzaklaşmak, soğuk ve fırtınalı bir gecede neşeli bir ateşin sıcaklığından ayrılmak gibi olurdu. Ejderhanın bakışlarına yapıştı, ejderhasının onun gitmesini isteyebileceğine inanmak istemiyordu.

"Acıktım," dedi Sintara yumuşak bir sesle. "Bana yiyecek bir şeyler bulur musun?" "Tabii ki," diye yanıtladı Thymara, Sintara'nın iradesine boyun eğerek.

Sintara'nın sesi çok yumuşaklaştı, sanki Thymara'nın kulağından esen bir nefes gibiydi. "Graft ve Jerd kısa bir süre önce ormana gittiler. Belki avlanacak iyi bir yer biliyorlardır. Onları takip etmelisin."

Bu sözler canını yaktı. "Ben Graft'ten daha iyi bir avcıyım," dedi ejderhasına. "Onu takip etmeme gerek yok."

"Yine de gitmelisin," diye ısrar etti Sintara ve aniden bu fikir o kadar da kötü gelmedi. Thymara'nın zihninde bir düşünce belirdi; Graft çoktan bir av yakalamışsa, belki o da onun avından pay alabilirdi, tıpkı Graft'in onunkinden aldığı gibi. Ona bu izinsiz davranışının bedelini henüz ödememişti.

"Git," diye Sintara onu teşvik etti ve o da gitti.

HER BİR bekçi, ekipmanlarını teknelerinde saklama alışkanlığı edinmişti. Rapskal'ın dağınıklığıyla uğraşmak, Thymara için günlük bir çile haline gelmişti. Düşündüğünde, ilk gün rastgele yapılan bir seçim yüzünden onunla ortak olmak zorunda kalması haksızlık gibi geliyordu. Diğerleri düzenli olarak partnerlerini değiştiriyordu, ama Rapskal böyle bir değiş tokuşa hiç ilgi duymuyordu. Onu ikna etse bile, onu almak isteyecek birini bulabileceğinden şüpheliydi. Onun tuhaflığı çok fazlaydı. Yine de yakışıklıydı ve nehirde çok ustaydı. Ve her zaman iyimserdi. Onun kızgın bir şekilde konuştuğunu hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı. Kendi kendine gülümsedi. Evet, tuhaftı. Bu, alışabileceği bir tuhaftı. Onun ekipman çantasını bir kenara itti ve kendi çantasından av malzemelerini çıkardı.

Sintara'nın bakışlarından uzaklaşınca, ne yaptığını ve neden yaptığını düşünmek daha kolaydı. Ejderhanın üzerinde bir tür büyü yaptığını fark etti. Ancak bunun farkında olması bile büyüü tamamen ortadan kaldırmadı. Yapacak daha acil bir işi yoktu ve ete kesinlikle ihtiyaçları vardı; et her zaman işlerine yarardı. Yılanları temizledikten sonra bakırcı da bir yemekle kendine gelirdi ve Mercor'un da ete ihtiyacı vardı. Ama çantasını omzuna atarken, ejderhanın önerisini kabul etmek için daha kabul edilebilir bir neden bulmaya çalıştığını düşündü. Bu düşüncenin yararsızlığına omuz silkti ve ormanın kenarına doğru yola çıktı.

Rain Wild Nehri'nin kıyıları hiçbir zaman aynı ve hiçbir zaman farklı değildi. Bazı günler, iğneli ve dantelli yapraklı yaprak dökmeyen ağaçların sıralarından geçiyorlardı. Ertesi gün, bu koyu yeşil sıralar yavaş yavaş yerini, uzayan soluk yeşil yaprakları olan beyaz gövdeli ağaçların sonsuz sütunlarına bırakırdı ve tüm dalları, geç çiçek açan ve olgunlaşan meyvelerle ağırlaşmış sarkan asmalar ve sarmaşıklarla süslenirdi. Bugün, geniş ve sazlık bir kıyı vardı, üstünde kabarık tohum başları olan saz sıraları vardı. Kıyı sadece çamur ve kumdan oluşuyordu, bir sonraki selde yok olabilecek geçici bir araziydi. Onun ötesinde ve sadece biraz daha yüksekte, geniş dalları yere uzanan gri kabuklu dev ağaçlardan oluşan bir orman, sonsuz gölgesiyle toprağı soğutuyordu. Beline kadar kalın sarmaşıklar, bu geniş dallardan sarkarak, bir kafesin parmaklıkları kadar sıkı bir çalılık oluşturuyordu.

Bataklık otları arasında Gref'tin izlerini takip etmek oldukça kolaydı. Bazı yerlerde su, onun bot izlerini doldurmak için çoktan birikmeye başlamıştı. Jerd'in çıplak ayak izleri ise daha az görünürdü. Thymara, iz sürmeye pek kafa yormuyordu, aklında sadece ejderha vardı. Sintara'dan aldığı

, kendi düşünceleri de o kadar netleşiyordu. Sintara'nın onu ava gönderme nedeni kolayca anlaşılabilirdi; ejderha her zaman açtı. Thymara bugün zaten avlanmayı planlıyordu; bu görevi üstlenmekten rahatsız değildi. Daha kafa karıştırıcı olan, ejderhanın neden birdenbire onu büyülemeye karar vermiş olduğuydu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bu, Thymara'yı eskisinden daha önemli gördüğü anlamına mı geliyordu?

Hafif bir sazlık yaprağı gibi zihninde bir düşünce belirdi. "Belki de daha önce cazibesini kullanamıyordu. Belki de kendini zorlayarak fiziksel olarak değil, birçok yönden güçleniyordu."

Bu sözleri yüksek sesle fısıldamıştı. Bu düşünce ona mı aitti, yoksa kısa bir an için diğer ejderhalardan birinin zihnine mi girmişti? Bu soru, düşüncenin kendisi kadar rahatsız ediciydi. Sintara, efsanelerde ejderhalarla ilişkilendirilen güçleri daha fazla mı kazanıyordu? Diğer ejderhalar da öyle miydi? Öyleyse, bu güçleri nasıl kullanacaklardı? Sahipleri, büyülerle kör edilip, dalkavuk kölelerden farksız hale mi gelecekti?

"Öyle olmaz. Daha çok bir annenin yaramaz çocuğunu sevmesi gibi." Yine yüksek sesle konuştu. Ormanın kenarında durdu ve başını şiddetle salladı, siyah örgüler boynuna çarptı. Örgülerini süsleyen küçük tılsımlar ve boncuklar boynuna çarptı. "Kes şunu!" Düşüncelerine giren kişiye tısladı. "Beni rahat bırak."

Akıllıca bir seçim değil, ama seçim senin, insan.

Ve başından ve omuzlarından tül gibi bir örtü kalkar gibi, varlık ortadan kayboldu. "Kimsin?" diye sordu, ama her kimse gitmişti. Mercor mu? Merak etti. "Önce bu soruyu sormalıydım," diye mırıldandı kendi kendine, ormanın kalın gölgesine girerken. Loş ışıktaki Graft'ın izini takip etmek o kadar kolay değildi, ama yine de bolca iz bırakmıştı. Ve çok uzağa gitmeden onu takip etmekten vazgeçti. Sesini duydu, sözleri belirsizdi, sonra ona cevap veren başka bir ses duydu. *Jerd*, diye düşündü. Birlikte avlanıyor olmalı. Daha yavaş ve sessizce ilerledi, sonra tamamen durdu.

Sintara, ona onları takip etmesini ısrarla söylemişti. Neden? Aniden çok garip hissetti. Aniden onların karşısına çıkarsa ne düşünürlerdi? Jerd ne düşünürdü? Graft, onun kendisinden daha iyi bir avcı olduğunu kabul ettiğini düşünür müydü? Bir ağaca tırmandı ve dallardan dallara atlamaya başladı.

dal dal atlamaya başladı. Jerd'in avını yakalayıp yakalamadığını ve yakaladıysa ne avladığını merak ediyordu, ama orada olduğunu bilmelerini istemiyordu. Sesleri daha net geliyordu, dağınık kelimeler. Jerd, "anlamadığını" söyledi ve sesinde öfke vardı. Greft'in sesi daha derindi ve anlaması zordu. Onun "Jess kötü bir adam değil, o her ne kadar..." dediğini duydu, ama sonra sesi çok alçak geldiği için duyamadı. Kaygan ağaç kabuğuna siyah pençelerini geçirerek Sa'ya teşekkür etti ve daha da yaklaştı. Tekrar ağaç değiştirdi, kalın dallardan dallara atladı ve birdenbire Jerd ve Greft'i aşağıdan görmeye başladı.

Avlanmıyorlardı. Avlandıklarını sanmıyordu. Gözlerinin gördüklerini zihninde anlamlandırması uzun zaman aldı. Çıplak ve bir battaniyenin üzerinde yan yana yatıyorlardı. Çıkardıkları giysiler yakındaki çalılara asılmıştı. Greft'in pulları maviydi ve Thymara'nın tahmin ettiğinden çok daha fazla vücudunu kaplıyordu. O, ona sırtını dönmüş şekilde uzanıyordu. Ormanın loş ışığında, güneşlenmek için yer arayan büyük bir kertenkeleye benziyordu. Az miktardaki ışık, kalçasından uyluklarına ve dizlerine kadar uzanan uzun çizgiyi aydınlatıyordu.

Jerd ona dönmüştü. Karnının üstüne yatmış, çenesini dirseklerine dayamıştı. Kabarık sarı saçları her zamankinden daha da dağınıktı. Greft'in eli çıplak omzunda duruyordu. Vücudu uzun ve inceydi ve omurgasından aşağıya doğru uzanan yeşilimsi pullar Thymara'ya birdenbire çok güzel göründü. Loş ışıkta parıldıyorlardı, sırtında zümrüt rengi bir dere akıyordu. Bacakları dizlerinden bükülmüştü ve ağır pullarla kaplı baldırları ve ayakları, Greft'e cevap verirken havada hafifçe sallanıyordu. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Bu, yapacağımıza söz verdiğimiz şeyin tam tersi."

Çıplak omzunu silkti, sırtındaki ışık safir bir çizgi halinde hareket etti. "Ben öyle görmüyorum. Hiçbir bekçi o ejderhayı sahiplenmedi. Kimse ona bağlı değil. Neredeyse ölü. Öldüğünde diğer ejderhalar onu yiyip beslenebilir ve birkaç anı edinebilir. O bakır ejderha ne kadar aptal olsa da, muhtemelen pek fazla anısı yoktur. Ama ejderhaları onun cesedini ya da en azından bir kısmını bize vermeleri için ikna edebilirsek, Jess onu hepimizin yararına olacak sağlam bir servete dönüştürebilir."

"Ama bu..."

"Bekle. Konuşmama izin ver." Protesto etmesini engellemek için parmağını dudaklarına koydu. Kız, başını onun dokunuşundan uzaklaştırarak kızardı, ama o sadece güldü. Onları izleyen Thymara, hangisinin daha şok edici olduğuna karar veremedi: çıplaklıkları mı, yoksa konuşmalarının konusu mu? Tek bir şey yapıyor olmaları

tek bir şey yapıyor olabilirdi. Yasak bir şey. Ama Jerd sinirli, neredeyse ona kızgın görünüyordu, ama o yine de onun yanında rahatça duruyordu. Greft, Jerd'in çenesini parmaklarıyla tuttu ve yüzünü kendine çevirdi. Ona dişlerini gösterdi ve o da kahkahayı bastı.

"Bazen çok çocuk gibisin."

"Az önce bana çocuk gibi davranmadın!"

"Biliyorum." Elini boynunun yanından aşağı kaydırды ve vücudunun altına soktu. Göğüslerine dokunuyordu. Jerd'in dişleri çok tuhaf bir gülümsemeye dönüştü ve Greft'in eline doğru uzanarak kendini ona doğru itti. Thymara'yı şok ve garip bir heyecan sardı. Nefesi boğazında düğümlendi. Bu muymuş? Seksin sadece yetişkinlere ve normal vücuda sahip şanslılara ait bir şey olduğunu düşünmüştü. Şimdi Jerd'in Greft'in dokunuşuna kendini sürmesini izlerken, içinde tuhaf bir kıskançlık uyandı. Jerd bunu açıkça kendisi için yapmıştı. Ya da belki Greft onu kandırarak ya da zorlayarak başlatmıştı? Hayır. Jerd'in ona bakışı her şeyi biliyor gibiydi. Thymara'nın vücudunu rahatsız edici bir sıcaklık kapladı. Gözlerini ayıramıyordu.

Greft, konuştuğunu tamamen unutmuş gibiydi. Jerd aniden onun dokunuşundan uzaklaştı ve "Ne diyordun? Sanırım, pis Chalcedeanlara ejderha parçaları satmayı haklı çıkarmaya çalışıyordun" diye sordu.

Boğazından küçük bir ses çıkardı ve elini yanına çekti. Konuştuğunda sesi kısık çıkıyordu. "Hayalimizi gerçekleştirmek için paraya ihtiyacımız olduğunu açıklamaya çalışıyordum. Nereden geleceği umurumda değil. Nereden gelmeyeceğini biliyorum. Ne Bingtown Tüccarları ne de Rain Wild Tüccarları kendi kasabamızı kurmamıza yardım etmek isteyecekler. Her iki grup da bizi iğrenç yaratıklar olarak görüyor. Trehaug'dan ayrıldığımız için sevindiler, ejderhaları da yanımızda götürdüğümüz için daha da sevindiler. Geri dönmemizi beklemiyorlar, hayatta kalmamızı beklemiyorlar.

"Peki Kelsingra'yı bulursak, bizim olarak kabul edeceklerini mi düşünüyorsun? Hayır, Jerd. Kelsingra'yı bulursak ve orada Elderling eserleri kalırsa, Tüccarların onları kendileri için talep edeceklerinden emin olabilirsin. Kaptan Leftrin'i iş başında gördüm, izlediğimiz yolu haritalandırıyor. Bunu yapmasının tek bir nedeni var. Eğer değerli bir şey bulursak, Trehaug'a dönüp Tüccarlara haber verebilmek için. Böylece onlar da geri gelip bizi bulup onu bizden alabilirler. Ve biz yine dışarıda kalırız, artıklar, reddedilmişler. Bulduğumuz tek şey, hayatta kalmak için yeterli büyüklükte bir arazi parçası olsa bile

, güvende olamayız. Tüccarlar ne zamandır ekilebilir arazi arıyor? Onlar onu bile bizden alırlar. Bu yüzden ileriye düşünmeliyiz. Cassarick ve Trehaug'un hayatta kalmak için dış ticarete bağlı olduğunu hepimiz biliyoruz. Elderling hazinelerini çıkarıp Bingtown Tüccarları aracılığıyla satıyorlar. Kendi kendilerini besleyemiyorlar. Satacak Elderling eşyaları olmasa, yıllar önce her şey çökmüş olurdu. Ama bize ne kalacak? Hiçbir şey. Belki sağlam bir toprak bulursak, kendimiz ve çocuklarımız için bir şeyler inşa edebiliriz. Ama tek planımız ekin eklemek olsa bile, tohum ve aletlere ihtiyacımız olacak. Kendimize evler inşa etmemiz gerekecek. Ve ihtiyacımız olan şeyleri satın almak için paraya, sağlam paraya ihtiyacımız olacak."

Thymara'nın başı dönüyordu. Graft, bekçiler ve ejderhaları için bir kasaba mıdan bahsediyordu? Onlar için Trehaug veya Cassarick'ten ayrı bir gelecek mi? Çocuklu bir gelecek mi? Kocalar, eşler mi? Bu düşünülemez, hayal bile edilemezdi. Bilinçli bir karar vermeden, ağaç dalına uzandı ve daha yakına kıvrıldı.

"Bu işe yaramaz," diye cevapladı Jerd alaycı bir şekilde. "Bulacağınız herhangi bir kasaba nehirden çok uzakta olacak. Ve kim bizimle ticaret yapar ki?"

"Jerd, bazen çok çocukça davranıyorsun! Dur, bana öyle bakma. Senin suçun değil. Sen Rain Wilds'tan başka bir yer görmedin. Ben de sadece bir iki kez dışarı çıktım, ama en azından dış dünyanın nasıl bir yer olduğunu okudum. Avcı ise eğitilmiş bir adam. Fikirleri var, Jerd, ve her şeyi çok net görüyor. Konuştuğunda, söylediği her şey çok mantıklı geliyor. Her zaman farklı bir hayatın bir yolu olduğunu biliyordum, ama göremiyordum. Jess, bunun nedeninin uzun zamandır kuralların ne olduğunu duyduğum için, bunların sadece insanlar tarafından konulan kurallar olduğunu göremediğim için olduğunu söylüyor. Ve eğer insanlar kurallar koyabiliyorsa, diğer insanlar da bunları değiştirebilir. *Biz* değiştirebiliriz. "Her zaman böyle olmuştur" diye bir kural yok. Cesaretimiz varsa, bu kuralı kırabiliriz.

"Ejderhalara bakın. Onlar, dünyayı hakimiyetleri altında tuttukları zamanları hatırlıyorlar ve her şeyin yeniden o hale geleceğini düşünüyorlar. Ama biz onlara bu gücü vermek zorunda değiliz. Hiçbir ejderha öldüğünde ejderha bedenine sahip olmak zorunda değil. Onlar için o sadece et, ve biz onlara bolca et verdik. Yani, bir bakıma bize borçlular, özellikle de bunun bizim için ne anlama gelebileceğini düşünürsen. Ejderhaların cesetlerinden elde edebileceğimiz zenginlikle, diğer ejderhalar da dahil olmak üzere hepimiz için daha iyi bir yaşam kurmak için bir temel oluşturabiliriz! Kuralları değiştirme ve bir kez olsun bizim için en iyisini yapma cesaretini gösterirsek."

Thymara,

Greft'in hayal gücünün uçtuğunu görebiliyordu. Yüzündeki acı gülümseme, eski aşagılanmaların ve haksızlıkların üstesinden gelineceğini vaat ediyordu. "Jess, paran varsa herkes seninle ticaret yapar diyor. Ve zaman zaman, başka hiçbir yerde bulunmayan nadir, eşsiz mallarımız olursa, zorluklara aldırmadan sana gelmek isteyen insanlar her zaman olacaktır. Gelecekler ve senin istediğin fiyatı ödeyecekler."

Jerd hafifçe dönerek ona baktı. Loş ışıktaki gözlerindeki gümüş rengi parıltılar daha keskin bir şekilde görünüyordu. Rahatsız görünüyordu. "Dur. Yine ejderha parçaları satmaktan mı bahsediyorsun? Şu anda değil, belki bakır ölürse, ama gelecekte? Bu yanlış, Greft. Ya ben senin kanını veya kemiklerini satmaktan bahsetseydim? Ya ejderhalar senin çocuklarını et için yetiştirmeyi düşünseydi?"

"Öyle olmayacak! Öyle olmak zorunda değil. En kötü senaryoyu düşünüyorsun." Eli geri geldi, nazik, yatıştırıcı. Kolunu omzundan dirseğine kadar okşadı ve geri döndü. Sonra eli boynuna kayd ve kaburgalarının üzerinde yavaşça aşağı doğru gezindi. Thymara, Jerd'in nefes alıp verişiyile göğüslerinin hareket ettiğini gördü. "Ejderhalar anlayacaktır. Birkaç pul, biraz kan, pençenin ucu. Onlara zarar vermeyecek şeyler. Nadiren, ama bazen, bundan daha fazlası olabilir, belki bir diş ya da bir göz, zaten ölecek bir ejderhadan alınır... Asla sık sık olmaz, yoksa nadir olan şey sıradan hale gelir. Bu kimseye fayda sağlamaz."

"Hoşuma gitmiyor." Düz bir sesle konuştu ve onun keşifci elinden çekildi. "Ve ejderhaların hiçbirinin hoşuna gideceğini sanmıyorum. Peki ya Kalo? Planını kendi ejderhanla paylaştın mı? Nasıl karşıladı?"

Omuz silkti ve sonra itiraf etti, "Hoşuna gitmedi. Bunun olmasına izin vermeden önce beni öldüreceğini söyledi. Ama günde birkaç kez beni öldürmekle tehdit ediyor. İşler istediği gibi gitmediğinde böyle konuşur. En iyi koruyucunun ben olduğumu biliyor. Bu yüzden beni tehdit ediyor, ama bana katlanıyor. Zamanla, onun da bu fikrin akıllıca olduğunu anlayacaktır."

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence seni öldürür." Sesi düzdü. Ciddiydi. Konuşurken gerindi ve sonra kendi göğüslerine bakarak sol meme ucunu sanki bir şey çıkarmak istercesine okşadı. Greft'in gözleri elini takip etti ve sesi daha da kalınlaştı.

"Belki o noktaya gelmez," diye kabul etti. "Belki Kelsingra'yı buluruz ve belki de Elderling eserleriyle doludur. Orada servetimizi bulursak, herkesin onun *bizim* olduğunu kabul etmesini sağlamalıyız. Trehaug

onu kendine mal etmeye çalışacaktır, bundan emin ol. Bingtown, onun tek pazarı olmak isteyecektir. Onlardan yine aynı şeyleri duyacağız. 'Her zaman böyle olmuştur.' Ama sen ve ben, her zaman böyle olmak zorunda olmadığını biliyoruz. Geleceğimizi açgözlü ellerden korumak için çok hazır olmalıyız."

Jerd, yüzünden sarı saçlarını geriye attı. "Graft, ne kadar güzel hayaller kuruyorsun. Sanki biz bir düzineden fazla değil, yüzlerce insan sığınacak bir yer arıyormuşuz gibi konuşuyorsun. 'Geleceğimizi koruyalım' diyorsun. Ne geleceği? Biz çok azız. Aklımıza gelen en iyi şey, kendimiz için daha iyi bir hayat bulmak. Yeni bir hayat için yeni kurallar hakkında konuşman çoğu zaman hoşuma gidiyor. Ama bazen tahta oyuncaklarla oynayan ve onları krallığı olarak gören küçük bir çocuk gibi konuşuyorsun."

"Bu yanlış mı? Kral olmak istemem yanlış mı?" Başını ona doğru eğdi ve dudaklarını sıkarak gülümsedi. "Bir kralın kraliçeye ihtiyacı olabilir."

Ona sert bir şekilde, "Sen asla kral olamayacaksın," derken alaycı bir ses tonu vardı. Ama ellerinin dilinden, onu küçümsediği yalan olduğu anlaşılıyordu. Thymara, Jerd'in Graft'in omuzlarını iki eliyle tutup sırtına çevirip üzerine çekmesini hayretle izledi. "Yeterince konuştuk," dedi. Elleri Graft'in ensesine gitti. Yüzünü kendine doğru çekti.

Thymara izledi.

Bunu istememişti. Kalacağına karar verdiği bir an olmamıştı. Bunun yerine, pençeleri kabuğa derinlemesine gömüldü ve onu orada tuttu. Alnı kırıştı ve onu bulan ve etrafında vızıldayan ısırgan böcekleri umursamadan bakakaldı.

Hayvanların çiftleştğini görmüştü, bir erkek kuş dişi kuşun üzerine çıkıyordu. Bir çırpınma ve titremeye, iş çabucak bitiyordu ve bazen dişi bunu fark etmiyor gibi görünüyordu. Ailesi ona çiftleşme hakkında hiç konuşmamıştı, çünkü bu ona ve onun gibilerine yasaktı. Bu konudaki her türlü merakı kesin bir şekilde engellenmişti. Sevgili babası bile onu uyarmıştı: "Seni istismar etmeye çalışan erkeklerle karşılaşabilirsin, onlar bunun yasak olduğunu çok iyi bilirler. Selam verirken elini tutmaktan öteye giden hiçbir erkeğe güvenme. Onun yanından hemen uzaklaş ve bana haber ver."

Ve o da babasına inanmıştı. O, onun iyiliğini isteyen babasıydı. Kimse ona evlenme teklifinde bulunmazdı. Rain Wilds'a dokunanların çocukları ya tamamen canavarca ya da hiç yaşayamayacak şekilde doğduğunu herkes biliyordu. Böyle birinin

onun gibi birinin evlenmesi mantıklı değildi. Avlanamayacağı ve toplayıcılık yapamayacağı hamilelik döneminde yiyeceği yemekler, büyük olasılıkla ölecek bir çocuğu dünyaya getirmek için vücudunun çekeceği zorluklar... Hayır. Yağmur Ormanları'nda kaynaklar her zaman kıt, hayat her zaman zordu. Kimsenin tüketip üretmeme hakkı yoktu. Bu, Tüccarların yolu değildi.

Ancak babası bu kuralı çiğnemişti. Ona bir şans vermişti, kendi payına düşeni yapacağına inanmıştı. Ve o da yapmıştı. Belki de kurallar her zaman doğru değildi... Graft haklı mıydı? Erkeklerin koyduğu kuralları başka erkekler değiştirebilir miydi? Kurallar, onun her zaman inandığı kadar mutlak değildi?

Altındaki çift kuralları hiç düşünmüyor gibi görünüyordu. Ayrıca kuşların çiftleşmesinden çok daha uzun sürüyordu. Thymara'nın sırtında titremeye neden olan küçük onay sesleri çıkarıyorlardı. Jerd sırtını kavislediğinde ve Graft göğüslerine uzun öpücükler kondurduğunda, Thymara'nın tüm vücudu onu utandıran ve şaşırtan bir tepki verdi. Işık, ritimle hareket eden pullu vücutlarda parıldayan dalgalar halinde akıyordu. Graft, Jerd'in vücuduna cezalandırırçasına vuruyordu, ama altındaki kadın sadece kıvranıyor, sonra aniden kalçalarını kavrayıp onu kendine sıkıca çekiyordu. Boğuk bir inilti çıkardı.

Bir an sonra Graft onun üzerine yığıldı. Uzun bir süre öylece uzandılar. Graft'in hırıltılı nefesi yavaş yavaş sakinleşti. Başını kaldırdı ve vücudunu onunkinden hafifçe kaldırdı. Bir an sonra Jerd, terli saçlarını gözlerinden çekmek için tembelce elini uzattı. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve ona baktı. Sonra gözleri büyüdü ve aniden bakışları Graft'i geçip Thymara'nın bakışlarıyla buluştu. Bir çılgılık attı ve yere düşen giysilerini boşuna kapmaya çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Graft, ondan yuvarlanarak ve bakışlarını gökyüzüne çevirerek. Ama o sırada Thymara iki ağaç ötedeydi ve hızla uzaklaşıyordu. Bir daldan diğerine atlayarak, bir kertenkele gibi koşuşturuyordu. Arkasında, Jerd'in öfkeli şikayet sesini duydu, ardından Graft'in kahkahaları kulaklarını yaktı. "Muhtemelen yapabileceğinin en fazlası izlemek," dedi yüksek sesle, ve o sözleri duymasını istediğini biliyordu. Gözleri yaşlarla doldu ve kaçarken kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

SEDRIC, *Tarman'ın* güvertesinde tek başına duruyordu. Kıyıya doğru bakıyordu. Bugün seyahat etmek isteyen kimse yoktu. Bunun yerine, Leftrin

buhar çıkan bir kova ile aceleyle dolaşıyor, ejderhalara bir tür tedavi uyguluyordu. Sedric, insan ve ejderhaların büyük bir kısmının şimdi yerde yatan bakır ejderhanın etrafında toplanmış olduğunu görünce endişelendi. Bu onun suçu değildi. Hayvan, onu ilk ziyaret ettiğinde hastaydı. Orada herhangi bir iz bırakıp bırakmadığını merak etti. Onu incitmek istememişti, sadece çok ihtiyacı olan şeyi almak istemişti. "Üzgünüm," dedi sessizce, kime özür dilediğini bilmeden. Leftrin, yerde yatan ejderhanın etrafında toplanan bakıcılara katıldı. Ne yaptıklarını göremiyordu. Ölmüş müydü? Bakıcılar ve diğer ejderhalar bir duvar oluşturmuştu. Aşağıda ne yapıyorlar?

Sedric aniden düşük bir ıglık attı ve karnının üzerine kıvrıldı. İçinde korkunç bir ağrı başladı. Dizlerinin üzerine çöktü, sonra yanına yığıldı. Acı o kadar şiddetliydi ki yardım bile isteyemedi. Zaten bir faydası olmazdı. Diğer herkes ejderhalara yardım etmek için karaya çıkmıştı. Bağırsakları vücudundan kopuyordu. Karnını tuttu ama acıyı engelleyemedi. Dünyanın etrafında dönüyor gibi hissedince gözlerini kapattı ve aniden bilincini kaybetti.

Dua Ayının 7. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Trehau'dan, Kuşların Bekçisi Detozi
Bingtown'dan, Kuşların Bekçisi Erek

Bugün, Tüccar Delfin'in ailesinden düğün davetiyelerini taşıyan üç kuş gönderildi. Bingtown'daki davetlilerin listesi ekte bulunmaktadır. Herhangi bir kuşun görevini yerine getirememesi durumunda, davetiyelerin her bir adrese birer kopyasının teslim edilmesini sağlayın.

Düğün yakında kutlanacağı için, teslimatın zamanında yapılması çok önemlidir.

Erek

Bu davetiyelerin zamanında ulaştığından emin ol, yoksa aileler düğüne gelemenden çocuğun doğumunu kutlamak zorunda kalacaklar! Trehaug'da gelenekler eskisi gibi değil. Bazıları bunun dövmeli olanların suçu olduğunu söylüyor, ama bu çift Rain Wild'da doğup büyümüş!

Detozi

İKİNCİ BÖLÜM

ZORLU AKINTILAR

Hest, Sedric'in üzerinde durmuş, ona tepeden bakıyordu. Yakışıklı yüzü alaycı bir gülümsemeyle çarpılmıştı. Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Yeterince çabalamadığın için başarısız oluyorsun. İşin özüne bakarsak, her zaman zorluklar karşısında geri adım atıyorsun." Küçük kabinin karanlığında Hest, gerçek hayattan daha büyük görünüyordu. Göğsü çıplaktı, geniş omuzları ve bakımlı vücudunun kasları, göğsündeki kalın kıvrıkcık saçların oluşturduğu siyah üçgeni çerçeveliyordu. Karnı düz ve sert, beline kadar uzanan dar pantolonunun bel kısmından dışarı çıkıyordu. Sedric ona özlemle baktı. Hest bunu biliyordu. Kısa, alçak ve çirkin bir kahkaha attı ve başını salladı. "Sen tembel ve yumuşaksın. Bana hiç ayak uyduramadın. Seni neden yanıma aldım, gerçekten bilmiyorum. Muhtemelen acımıştım. Orada durmuş, duygusal ve utangaç, asla sahip olamayacağın şeyleri düşünerek alt dudağın titriyordu. İstemeye bile cesaret edemediğin şeyleri! Bu yüzden sana biraz tatmak istedim." Sertçe güldü. "Ne kadar zamanımı boşa harcadım. Artık sende hiçbir zorluk kalmadı, Sedric. Sana öğretecek hiçbir şeyim kalmadı ve senden öğrenecek hiçbir şeyim olmadı. Bu günün geleceğini hep biliyordun, değil mi? Ve işte geldi. Senden bıktım. Senden ve sızlanmalarından sıkıldım. Hak etmediğin maaşı ödemekten bıktım, sülük gibi benden geçinmekten bıktım. Redding'den nefret ediyorsun, değil mi? Ama söyle bana, ondan neyin var ki? En azından onun kendi serveti var. En azından kendi masraflarını karşılayabiliyor."

Sedric ağzını hareket ettirerek kelimeleri çıkarmaya çalıştı. Ona önemli bir şey yaptığını, ejderha kanı ve pullarının ona bir servet kazandıracağını, bu serveti Hest ile paylaşmaktan mutluluk duyacağını söylemeye çalıştı. *Benden vazgeçme*, demeye çalıştı. *Şimdi bitirme ve ben orada olup fikrini değiştirmeye çalışamayacakken başka biriyle birlikte olma*. Dudakları kıpırdadı, boğazı gerildi, ama hiçbir ses çıkmadı. Dudaklarından sadece ejderha kanı damlaları sızıyordu.

Ve artık çok geçti. Redding oradaydı; tombul fahişe ağzı, kısa parmaklı elleri ve yağlı altın bukleleriyle Redding. Redding oradaydı, Hest'in yanında durmuş, parmağının tersiyle

Hest'in çıplak kolunda hafifçe yukarı aşağı gezdiriyordu. Hest ona döndü, gülümsedi. Sedric'in çok iyi bildiği bir şekilde göz kapakları aniden düştü ve sonra eğilmiş bir şahin gibi Redding'e öpücük vermek için üzerine atıldı. Artık Hest'in yüzünü göremiyordu, ama Redding'in ellerinin Hest'in kaslı sırtında denizyıldızı gibi açıldığını ve onu kendine doğru çektiğini gördü.

Sedric bağırmaya çalıştı, boğazı acıyana kadar zorladı, ama ses çıkmadı.

Sana zarar verdiler mi? Onları öldüreyim mi?

"Hayır!" Ses aniden bir çığlık olarak ağzından çıktı. Uyanarak kendini küçük, kokuşmuş kabininde terli yatağında uzanmış halde buldu. Etrafı karanlık ve bulanıktı. Hest yoktu, Redding yoktu. Sadece kendisi vardı. Ve düşüncelerinin duvarlarını ısrarla iten küçük bir bakır ejderha. Onun sorgusunu, ona karşı duyduğu aptalca endişesini belirsiz bir şekilde hissetti. Temasını uzaklaştırdı, gözlerini sıkıca kapattı ve yastık olarak kullandığı yorganın içine yüzünü gömdü. *Sadece kötü bir rüya*, dedi kendine. *Sadece bir kabus*.

Ama bu, gerçek olabilecek bir kabustu.

Kötü günlerinde, Hest'in bir süredir ondan kurtulmak istediğini düşünürdü. Belki de Alise'yi savunması, Hest'e Sedric'i göndermek için aradığı bahaneyi vermişti.

İrade gücüyle, ilk başladıkları zamanları hatırlayabiliyordu. Hest'in sakinliği ve gücü onu cezbetmişti. Yalnız kaldığı anlarda, Hest'in güçlü kollarında, sonunda güvenli bir liman bulmuş gibi hissediyordu. Kendisi için bir sığınak olduğunu bilmek onu daha güçlü ve cesur yapmıştı. Babası bile içindeki değişimi fark etmiş ve oğlunun büyüdüğü adamlarla gurur duyduğunu söylemişti.

Keşke bilseydi!

Hest'in gücü ne zaman sığınak olmaktan çıkıp hapisane duvarına dönüşmüştü? Ne zaman korumanın rahatlığı değil, ona karşı dönmüş bir tehdit haline gelmişti? İşlerin nasıl değiştiğini, Hest'in onu nasıl değiştirdiğini fark etmeden nasıl devam edebilmişti? Şimdi itiraf ediyordu ki, fark etmemişti. Biliyordur. Ama körü körüne ilerlemiş, Hest'in zulmünü ve hakaretlerini mazur göstermiş, uyumsuzluğu kendine yüklemiş, bir şekilde her şeyin eskisi gibi olacağını ummuştu.

Gerçekten o kadar iyi miydi? Yoksa hepsi kendi kafasında uydurduğu bir rüya mıydı?

Yüzünü yastığa gömerek gözlerini kapattı. Hest'i ya da aralarındaki ilişkinin eskiden nasıl olduğunu düşünmeyecekti.

İlişkilerinin ne hale geldiğini düşünmeyecekti. Şu anda, onlar için daha iyi bir şey hayal etmeye bile cesareti yoktu. Bir yerlerde daha iyi bir rüya olmalıydı. Keşke ne olduğunu hayal edebilseydi.

"UYANIK MISIN?"

Uyanmamıştı ama şimdi uyanmıştı. Sedric'in odasına açık kapıdan bir ışık hüzmeleri giriyordu. Kapıda duran silüet Alise olmalıydı. Elbette. İçini çekti.

Sanki bu bir davetmiş gibi, odaya girdi. Kapıyı arkasından kapatmadı. Dikdörtgen şeklindeki ışık çoğunlukla yere düşerek yere düşmüş giysileri aydınlatıyordu. "Burası çok karanlık," dedi özür dilercesine. "Ve dar."

Kokulu demek istedi. Üç gündür odadan neredeyse hiç çıkmamıştı ve çıktığında da kimseyle konuşmadan mümkün olduğunca çabuk yatağına dönmüştü. Avcı çırağı Davvie ona yemek getirip sonra geri götürüyordu. İlk başta acısı çok şiddetli olduğu için açlık hissetmemişti. Şimdi ise umutsuzluktan yemek yiyemiyordu.

"Davvie, daha iyi hissettiğini söyledi."

"İyi değilim." Gidemez miydi? Onunla konuşmak istemiyordu, sorunlarını kimseye anlatmak istemiyordu. Davvie'nin ısrarcı, meraklı soruları ve kendi sıradan hayatının gönüllü biyografisi yeterince kötüydü. On beş yaşında bir çocuk, kendinden başka kimsenin ilgisini çekecek bir şey yaptığını nasıl düşünebilirdi? Çocuğun dolambaçlı hikayelerinin hepsi Sedric'in anlayamadığı ve çocuğun da ifade edemediği bir noktaya varmak için anlatılıyor gibiydi. Carson'ın çocuğu onu gözetlemek için kullandığından şüpheleniyordu. İki kez uyanmış ve avcının yatağının yanında sessizce oturduğunu görmüştü. Bir keresinde ise kabusundan uyanmış ve gözlerini açtığında diğer avcı Jess'in yakınında yerde çömelmiş olduğunu görmüştü. Üçünün de neden ona bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyordu. Tabii sırrını tahmin etmedilerse.

En azından çocuğu odasından kovabilirdi ve o da itaat ederdi. Bu taktiğin Alise üzerinde işe yarayacağından şüpheliydi, ama aniden denemeye karar verdi. "Git buradan, Alise. Kendimi insanlarla ilgilenebilecek kadar iyi hissettiğimde dışarı çıkarım."

Bunun yerine Alise odaya girip ayakkabı sandığına oturdu. "Bu kadar yalnız kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, özellikle de

seni bu kadar hasta eden şeyin ne olduğunu hala bilmiyoruz." Parmakları kıvrılan yılanlar gibi kucağında dolanıyordu. O, parmaklarından gözlerini kaçırdı.

"Carson, yediğim veya içtiğim bir şeyden olduğunu söyledi."

"Bu mantıklı, ama hepimiz seninle aynı yiyecek ve içecekleri tükettik ve başka kimse etkilenmedi."

Onunla paylaşmadığı bir içecek vardı. O düşünceyi kafasından attı. *Seni suçlayabilecek veya o yabancı düşünceleri zihnine geri getirebilecek hiçbir şey düşünme.*

Ona cevap vermemiştir. Kız ellerine bakıyordu. Sanki sözleri dışlarının arasından tükürürcesine konuşuyordu. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim, Sedric. O gün ejderhalara yardım etmek için kaçtığım ve senin söylediklerini dinlemediğim için özür dilerim. Sen benim arkadaşımın, çok uzun zamandır arkadaşımın. Şimdi hastasın ve gerçek şifacılar çok uzaktayız." Bir an durdu ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabildi. Garip, bunun onu ne kadar az ilgilendirdiğini. Belki de karşı karşıya olduğu gerçek tehlikeyi bilseydi ve bundan etkilenseydi, suçluluk duygusuyla mücadele etmesine daha fazla sempati duyardı.

"Leftrin'le konuştum, henüz çok geç olmadığını söyledi. Nehrin yukarısına doğru ilerlemiş olsak da, Carson'ın küçük teknelerden birini alıp sonbahar gelmeden bizi Cassarick'e güvenle geri götürebileceğini düşünüyor. Kolay olmayacak ve yol boyunca kamp yapmak zorunda kalacağız. Ama onu ikna ettim." Duygularına boğulup durakladı, sonra sesi o kadar gergin ki, neredeyse cızırtılı bir sesle devam etti. "Seni geri götürmemi istiyorsan, yaparım. Sen istersen bugün yola çıkarız."

Eğer o isterse.

Artık çok geçti. O sabah, onunla birlikte geri dönmesini istediğinde bile çok geçti, ama o zamanlar bunu bilmiyordu. "Çok geç." Onun tepkisini görene kadar bu sözleri fısıldadığının farkında değildi.

"Tanrı aşkına, Sedric. O kadar mı hastasın?"

"Hayır." Onun sözlerini kesmek için çabucak konuştu. Ne kadar hasta olduğunu gerçekten bilmiyordu, ya da "hasta" kelimesinin bunu tarif etmek için uygun olup olmadığını. "Hayır, öyle değil Alise. Sadece küçük teknelerle Cassarick'e dönmeye çalışmak için çok geç demek istedim. Davvie, sonbahar yağmurlarının yakında başlayacağını ve yağmaya başladığında nehirde yukarı doğru yolculuğumuzun daha zor olacağını defalarca uyardı. Belki o zaman Kaptan Leftrin görevimizin ne kadar aptalca olduğunu anlayıp

Her halükarda, etrafımıza yağmur yağarken, şiddetli bir nehirde küçük bir teknede olmak istemiyorum. Benim kamp havası anlayışım bu değil."

Neredeyse normal ses tonuna ve sesine kavuşmuştu. Belki normal görünürse, kız giderdi. "Çok yorgunum, sakıncası yoksa," dedi aniden.

Alise ayağa kalktı, kalçalarının kadınsı kıvrımlarını vurgulayan pantolonuyla son derece çirkin görünüyordu. Giydiği gömlek, sık kullanımın izlerini taşımaya başlamıştı. Gömleği yıkadığını anlayabilirdi, ama kullandığı su gömleği bembeyaz yerine griye çevirmişti. Güneş onu yıpratıyordu, kızıl saçlarını havuç rengi bir turuncuya çevirmiş, saç uçlarını yıpratmış ve çillerini koyulaştırmıştı. Bingtown standartlarına göre hiç güzel bir kız olmamıştı. Biraz daha güneş ve su görürse, Hest onu geri kabul eder mi diye merak etti. Sessiz sakın bir karısı olması bir şeydi, ama korkunç bir karısı olması bambaşka bir şeydi. Geri döndüğünde Hest'in onu geri almayabileceğini hiç düşündü mü diye merak etti. Muhtemelen düşünmemişti. Hayatın belirli bir şekilde olması gerektiğine inanarak büyümüşü ve tüm kanıtlar aksini gösterse bile, bunu farklı şekilde göremezdi. O ve Hest'in mükemmel arkadaşlıktan öte bir ilişkileri olduğunu hiç şüphelenmemişti. Alise için o hala çocukluk arkadaşı, kocasının eski sekreteri ve geçici olarak asistanıydı. Dünyanın kendi kurallarına göre işlediğine o kadar inanıyordu ki, gözünün önündeki gerçeği göremiyordu.

Ve ona nazikçe gülümsedi. "Biraz dinlen, sevgili dostum," dedi, kapıyı sessizce kapatarak onu büyük boy ambalaj kutusuna hapsetti ve düşünceleriyle karanlıkta bıraktı.

Duvara dönmek için yuvarlandı. Boynunun arkası kaşınıyordu. Tırnaklarının altında kuru deri hissederek öfkeyle kaşındı. Görünüşü bozulan tek kişi o değildi. Derisi kurumuş, saçları at kuyruğu kadar sertleşmişti.

Keşke her şeyi Alise'nin suçu olarak gösterebilseydi. Ama yapamazdı. Hest onu yasaklayıp, onu arkadaşı olarak mahkum ettikten sonra, Sedric bu yolculukta karşısına çıkabilecek her fırsatı değerlendirmek için elinden geleni yapmıştı. Ejderhanın etinden, pulundan, kanından bir parça almak için her fırsatı değerlendiren oyunun mimarı oydu. Koleksiyonunu nasıl koruyacağını çok dikkatli planlamıştı; Begasti Cored, ondan haber bekliyor, kendi servetini Chalced Dükü'ne bu yasak malları temin eden adam olarak kuracağını umuyordu.

Bazı hayallerinde Sedric, Bingtown'a dönüp Hest'e ganimetini gösteriyordu ve Hest, malları için en iyi fiyatları almasına yardım ediyordu. O hayallerinde malları satıp Bingtown'a asla dönmüyorlardı ve Chalced'de, Jamaillia'da, Korsan Adaları'nda, hatta belki de efsanevi Baharat Adaları'nda zengin adamlar olarak hayatlarını kuruyorlardı. Diğer rüyalarında ise, uzak bir yerde lüks bir sığınak kurana kadar yeni kazandığı servetini sır olarak saklıyordu. Bu rüyalarda, Hest ile birlikte geceleri gizlice bir gemiye binip yalan ve aldatmacadan uzak yeni bir hayata yelken açıyorlardı.

Son zamanlarda ise başka hayaller kurmaya başlamıştı. Bu hayaller acı ama aynı zamanda tatlı bir keskinliğe sahipti. Bingtown'a döndüğünde Hest'in onu o lanet Redding ile değiştirdiğini keşfettiğini hayal ediyordu. Bu hayallerinde servetini alıp Chalced'de yerleşiyor, daha sonra Hest'e Sedric'e daha fazla değer verseydi, kalbi samimi olsaydı sahip olabileceği her şeyi anlatıyordu.

Şimdi tüm bu hayaller aptalca ve sığ geliyordu, ergenlik hayalleri gibi. Kaşınan yün battaniyeyi omuzlarına çekti ve gözlerini daha sıkı kapattı. "Bingtown'a bir daha asla dönmeyebilirim," diye yüksek sesle söyledi. Kendini bununla yüzleşmeye zorladı. "Dönsem bile, bir daha asla tamamen akli başında olamayabilirim."

Bir an için Sedric olarak kendini bıraktı. Anında, kız soğuk nehir suyuna beline kadar battı ve soğuk akıntıya karşı ilerlemeye başladı. Karnında, Leftrin'in yaralarına sürdüğü katran tıkaçlarını hissetti. Kızın ona doğru uzanmaya çalıştığını hissetti, arkadaşlık ve rahatlık için yalvarıyordu. O bunu vermek istemiyordu. Ama o hiç kalpsiz bir adam olmamıştı. Kadının yalvararak zihnine girmesiyle, ona uzanmak zorunda kaldı. "*Sen sandığından daha güçlüsün,*" dedi. "*Devam et. Diğerlerini takip et, benim bakır güzelliğim. Yakında daha iyi günler gelecek, ama şimdilik güçlü olmalısın.*"

Sıcak bir minnettarlık dalgası onu sardı. Bu dalgada boğulmak çok kolay olabilirdi. Ama o, dalganın üzerinden geçip gitmesine izin verdi ve kadının az kalan zihnini, zorlu tempoya ayak uydurmaya odaklaması için cesaretlendirdi. Hâlâ sadece kendisine ait olan zihninin küçük bir köşesinde, bu istenmeyen paylaşımdan kurtulmanın bir yolu var mı diye düşündü. Bakır ejderha ölürse, kadının acısını hisseder miydi? Yoksa sadece özgürlüğün tatlı rahatlamasını mı?

ALISE mutfak masasına geri döndü. Leftrin ve onun elinden düşmeyen siyah kahve fincanının karşısına oturdu. Etraflarında, bir böcek kovanındaki yoğun gelgitler gibi, mavnanın hareket ettirilmesi için çalışmalar devam ediyordu.

Dümenci dümeninde, direk ekibi güvertede sabit bir ritimle yukarı aşağı hareket ediyordu. Güverte penceresinden, mavnanın sancak tarafında Hennesey ve Bellin'in sonsuz devresini izledi. Turuncu renkli gemi kedisi Grigsby, korkuluğa tünemiş suyu izliyordu. Carson şafak sökmeden kalkmış ve ejderhaları avlamak için nehirden yukarı doğru yola çıkmıştı. Davvie gemide kalmıştı. Çocuk, Sedric ve onun sağlığına tuhaf bir takıntı geliştirmişti. Hasta adamın yemeğini hazırlayan veya ona hizmet eden başka kimseyi tahammül edemiyordu. Alise, böylesine zorlu bir geçmişe sahip bir çocuğun, zarif bir genç tüccara bu kadar hayran olmasını hem sevimli hem de sinir bozucu buluyordu. Leftrin iki kez bu konuda mırıldanmıştı, ama Alise onun şikayetinin nedenini anlayamadığı için önemsememişti.

Genellikle bu saatlerde, o ve Leftrin nispeten huzurlu ve yalnız kalırlardı. Bugün ise avcı Jess, neredeyse hiç ses çıkarmadan ama çok sinir bozucu bir şekilde mavnada oyalanıyordu. Nereye gitse, o da yakınlarda oluyordu. Dün iki kez başını kaldırıp onun kendisine baktığını fark etmişti. Jess onun bakışlarını karşılayıp anlamlı bir şekilde başını sallamıştı, sanki aralarında bir anlaşma varmış gibi. Ne yaparsa yapsın, onun neyin peşinde olduğunu anlayamıyordu. Leftrin'le bu konuyu konuşmak isterdi, ama Jess her zaman kulak misafiri olacak şekilde yakınlarda dolaşıyordu.

Avcı onu rahatsız ediyordu. Rain Wilds'ın Leftrin'i nasıl işaretlediğine alışmıştı. Artık bunu onun bir parçası olarak kabul ediyordu ve güneş ışığı kaşlarındaki pulları parlatmadıkça neredeyse hiç fark etmiyordu. O zamanlar egzotik görünüyordu, itici değil. Ama Jess'in işaretleri daha az hoş görünüyordu. Ona ejderhayı ya da kertenkeleyi değil, yılanı hatırlatıyordu. Burnu yüzüne doğru düzleşiyor, burun delikleri de bu süreçte yarık gibi oluyordu. Gözleri çok uzak duruyordu, sanki başının yanlarına yerleştirilmek istemiş gibi. O, insanları görünüşlerine göre yargılamadığını her zaman gururla söylemişti. Ama Jess'e bakıp rahat hissedemiyordu, onunla gerçek bir sohbet yapmayı ise hiç düşünmüyordu.

Bu yüzden adamın yanında konuşmalarını genel ve beklenen konularda tuttu. Neşeyle, "Sedric bugün biraz daha iyi görünüyor. Ona küçük teknelerden biriyle Cassarick'e dönmek isteyip istemediğini sordum, ama istemediğini söyledi. Sonbahar yağmurları yaklaşırken yolculuğun çok tehlikeli olacağını düşünüyor galiba," dedi.

Leftrin gözlerini ona kaldırdı. "Yani ne kadar sürerse sürsün, ikiniz de keşif gezisine devam edeceksiniz?" Sesinde yüzlerce soru duydu ve hepsine cevap vermeye çalıştı.

"Sanırım öyle. Ben bunu sonuna kadar görmek istiyorum."

Jess güldü. Mutfak kapısının çerçevesine yaslanmış, nehirden dışarı bakıyor gibiydi. İkisine de dönmedi ve başka bir yorumda bulunmadı. Leftrin'e tekrar baktı. Leftrin onun bakışlarını karşıladı, ama adamın tuhaf davranışına tepki göstermedi. Belki de aşırı tepki gösteriyordu. Konuyu değiştirdi.

"Biliyor musun, bu ziyarete gelene kadar, Rain Wilders'ın burada yerleşim kurmaya çalışırken neyle karşılaştığını hiç anlamamıştım. Sanırım hep bu uçsuz bucaksız vadide, bir yerlerde gerçekten kuru bir toprak bulacaklarını düşünmüştüm. Ama yok, değil mi?"

"Bataklık, çamur ve sazlık," diye doğruladı Leftrin. "Bildiğim kadarıyla dünyada başka böyle bir yer yok. Yerleşimcilerin buraya ilk geldikleri zamanlardan kalma birkaç harita var. Keşfe çıkmışlar. Bazılarında nehrin yukarısında, göz alabildiğince uzanan büyük bir göl gösteriliyor. Diğerleri Rain Wild Nehri'ne akan yüzün üzerinde kol çizmiş, bazıları büyük, bazıları küçük. Hepsi yataklarında bir ileri bir geri dolanıyor. Bazı yıllarda ikisi birleşiyor, bir yıl sonra ise bir kolun nehre döküldüğü yerde üç akıntı oluyor. Bundan iki yıl sonra ise her yer bataklık, belirgin bir akıntı ya da nehir kalmıyor.

"Orman zemini bazen sağlam görünür ve bazen insanlar kuru olduğunu düşündükleri bir alan bulur ve oraya yerleşmeye çalışır. Ancak trafik arttıkça, 'kuru zemin' daha çabuk çökmeye başlar. Çok geçmeden yeraltı suyu yüzeye çıkar ve oradan da çok hızlı bir şekilde bataklığa dönüşür."

"Ama nehrin yukarısında ejderhaların yerleşebileceği gerçekten kuru bir alan olacağını düşünmüyor musun?"

"Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi. Ama bence olmalı. Su yokuş aşağı akar ve tüm bu su bir yerden geliyor. Sorun şu ki, o kadar uzağa gidebilir miyiz, yoksa oraya varmadan her yer bataklığa mı dönüşür? Sanırım nehirde şimdiye kadar bir geminin ulaşabildiği en uzak noktadayız. Tarman, başkalarının gidemediği yerlere gidebilir. Ama Tarman'ın bile geçemeyeceği kadar sığ bir yere gelirse, yolculuğumuz orada sona erer."

"Umarım bu gece kamp kurmak için daha iyi bir plaj buluruz. Thymara, ejderhaların ayakları ve pençeleri için endişelendiğini söyledi. Sürekli

suya batmaları onlara zararlıymış. Sintara'nın pençelerinden birinin çatladığını ve onu kesip sarmak zorunda kaldığını söyledi. Katranla tedavi ettiğini söyledi. Belki de tüm ejderhaların pençelerini tedavi etmeliyiz, zarar görmemeleri için."

Leftrin bu fikre burun kıvırdı. "O kadar katranım yok. Sanırım bu gece daha kuru bir kamp yeri bulmayı ummalıyız."

"Pençelerini kesmeliyiz," dedi Jess aniden, odaya ve sohbete girerek. Masa kenarındaki bankı itip ağır bir şekilde üzerine oturdu. "Düşünsene, Kaptan. Ejderhaların pençelerini köreltiyoruz. Biraz kesip katranla kaplayalım. Herkese iyilik yapmış olursun, anladın mı?" Leftrin'den Alise'ye, sonra tekrar Leftrin'e baktı ve ikisine de sırtıttı. Küçük dişleri geniş bir ağızın içinde diziliydi. Bir erkeğin yüzünde bir bebeğin masum gülümsemesi gibiydi; bu, Alise'yi rahatsız etti, hatta tedirgin etti. Leftrin'in tepkisi de öyleydi.

"Hayır." Dedi bu kelimeyi düz bir sesle. "Hayır, Jess. Son sözüm bu. Zorlama. Burada değil, şimdi değil. Bekçiler varken de olmaz." Anlamalı bir şekilde gözlerini kısarak.

Jess geriye yaslandı, sırtını duvara dayadı ve botlarını önündeki bankın üzerine attı. "Batıl inanç mı?" diye sordu Leftrin'e alaycı bir gülümsemeye. "Seni dünyayı bilen bir adam sanmıştım, Kaptan. Rain Wild'ın eski geleneklerine takılıp kalmış biri değil. Bu çok dar görüşlü bir davranış. O bekçilerden bazıları, bazen bir durumdan en iyi şekilde yararlanmak için yeni kurallar koymamız gerektiğini anlıyor."

Leftrin yavaşça ayağa kalktı, iki yumruğunu masaya dayadı, parmak eklemleri aşağıya bakacak ve omuzları gergin bir şekilde yüzünü avcının yüzüne yaklaştırdı. Alçak sesle konuştu. "Sen bir aptalsın, Jess. Aptal ve ahmak. Ne önerdiğinin farkında bile değilsin. Neden gidip sana ödenen paranın karşılığını yapmıyorsun?"

Leftrin'in vücudunun Jess'in ona yaklaşmasını engellemesi, onu koruduğunu gösteriyordu. Neyden koruduğunu bilmiyordu ama onun orada olmasına derinden minnettardı. Alise, kaptanı hiç bu kadar öfkeli ve aynı zamanda bu kadar kontrollü görmemişti. Bu onu korkuttu ve aynı zamanda ona karşı güçlü bir çekim hissetmesine neden oldu. Aniden, hayatında istediği erkeğin bu tür bir erkek olduğunu anladı.

Ancak Leftrin'in sertliğine rağmen Jess hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Bana 'ödediğiniz' işi mi yapayım? Burada konuştuğumuz şey tam da bu değil mi, Kaptan? Para almak. Ve mümkün olduğunca çabuk. Belki de hepimiz oturup bunu nasıl başarabileceğimizi konuşmalıyız." Leftrin'in

Alise'e anlamlı bir gülümseme attı. Alise dehşete kapıldı. Neyden bahsediyordu?

"Tartışacak bir şey yok!" Leftrin'in sesi pencereleri titretti.

Jess'in bakışları Leftrin'e döndü. Sesi aniden alçaldı ve uyarıcı bir hırıltıya dönüştü. "Beni bu işten mahrum bırakmayacaksın, Leftrin. Eğer payını istiyorsa, önce beni geçmesi gerekecek. Senin yeni bir ortak bulup, kendi çıkarın için beni dışlamana seyirci kalmayacağım."

"Çık dışarı." Leftrin'in sesi kükremekten neredeyse fısıltıya düşmüştü. "Çık dışarı Jess. Avlanmaya git."

Belki de Leftrin'i sınırına kadar zorladığını biliyordu. Kaptan tehdit etmemişti, ama havada ölüm kokusu vardı. Alise, kaptanın gümbür gümbür atan kalbinin her atışını hissediyordu. Nefes alamıyordu. Bundan sonra olaklardan çok korkuyordu.

Jess ayaklarını yere indirdi, botları güverteye güm diye çarptı. Yavaşça ayağa kalktı, sanki salya akıtan bir köpeğe sırtını dönmeden önce esneyen bir kedi gibi. "Gideceğim," dedi hafifçe. "Bir dahaki sefere," diye ekledi kapıdan çıkarken. Köşeyi dönmüş ama hâlâ duyulabilecek mesafedeyken, "Hepimiz bir dahaki seferin olacağını biliyoruz," diye ekledi.

Leftrin masanın üzerinden uzanarak kapının kenarına ulaştı. Kapıyı o kadar sert kapattı ki masadaki tüm bardaklar yerinden sıçradı. "O piç," diye homurdandı. "O hain piç."

Alise kendini kucaklayarak titrediğini fark etti. Sesi titreyerek, "Anlamıyorum. Ne demek istedi? Benimle ne konuşmak istiyor?" dedi.

LEFTRIN hayatında hiç bu kadar öfkeli olmamıştı ve öfkesinden, lanet avcının kendisinde de korku uyandırdığını biliyordu. Adamın Alise'i bu kadar alçakça yargılaması yetmezmiş gibi, varsayımları Leftrin'in Alise'in gözündeki iyi imajını mahvetmekle tehdit ediyordu.

Cevap vermeye cesaret edemediği sorular, ikisinin arasında havada asılı kalmış, ikisini de parçalara ayıracak keskin bıçaklar gibiydi. Tek güvenli yolu seçti. Ona yalan söyledi. "Sorun yok, Alise. Her şey yoluna girecek."

Sonra, Alise neyin iyi olduğunu ve neyin yoluna gireceğini sormadan, onu tek bildiği şekilde susturdu, ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. Onu kendine sıkıca sarıp, başını onun başının üzerine eğdi. Her şey yanıltı; Alise'nin küçük, narin ellerinin

kaba, kirli gömleğinin dokusuna değdiğini görebiliyordu. Saçları parfüm kokuyordu ve o kadar ince ve yumuşaktı ki, tıraşsız çenesine dolanıyordu. Onun ne kadar küçük, ne kadar narin olduğunu hissedebiliyordu. Bluzu ellerinin altında yumuşaktı ve cildinin sıcaklığı bluzun içinden sızıyordu. O, her bakımdan onun tam tersiydi ve ona dokunmaya hakkı yoktu, hiç yoktu. Evli bir kadın olmasa bile, eğitilmiş ve zarif olmasa bile, bu kadar farklı iki insanın bir araya gelmesi yine de yanlış olurdu.

Yine de kız direnmedi, yardım için çığlık atmadı. Elleri göğsüne vurmadı, bunun yerine gömleğinin sert kumaşını kavradı ve onu kendine daha sıkı çekti, kendini ona yasladı ve yine, her bakımdan birbirlerinin tam zıttıydılar ve her yönüyle harikaydılar. Uzun bir süre onu sessizce kucakladı ve o kısa anda Jess'in ihanetini, kendi savunmasızlığını ve hepsini bekleyen tehlikeyi unuttu. Geri kalan her şey ne kadar karmaşık olursa olsun, bu an basit ve mükemmeldi. Bu anda kalmak, ilerlememek, kendisini tehdit eden tüm karmaşıklıkları düşünmemek istedi.

"Leftin." Kız, göğsüne karşı onun adını söyledi.

Başka bir zamanda, başka bir yerde, bu bir izin olabilirdi. Ama bu zamanda ve bu yerde, bu büyüü bozdu. O basit an, kısa kucaklaşma sona erdi. O başka hayattan tadabileceği tek şey buydu. Başını hafifçe eğdi ve dudaklarını kızın saçlarına değdirdi. Sonra derin bir nefes alarak onu kendinden uzaklaştırdı. "Üzgünüm," diye mırıldandı, üzgün olmasa da. "Üzgünüm, Alise. Ne oldu bana bilmiyorum. Jess'in beni bu kadar kızdırmasına izin vermemeliydim."

Hala gömleğini sıkıca tutuyordu, iki küçük avuç dolusu kumaş. Alın göğsüne bastırılmıştı. Onun kendisinden uzaklaşmasını istemediğini biliyordu. Başladıkları şeyi durdurmasını istemiyordu. Onun tutuşundan kurtulmak, yapışkan bir kedi yavrusunu kendinden ayırmak gibiydi ve bunu yapmak istemediği için daha da zordu. "Onun iyiliği için" bir kadını nazikçe itecek kişinin kendisi olacağını hiç hayal etmemişti. Ama kendini böyle tehlikeli bir durumda bulacağını da hiç hayal etmemişti. Jess'in sorununu kalıcı olarak çözene kadar, Alise'nin kendisine karşı kullanılabilecek bir silaha dönüşmesine neden olacak hiçbir şey yapmasına izin veremezdi.

"Akıntı zorlaşıyor gibi. Swarge ile konuşmam lazım," diye yalan söyledi. Bu onu mutfaktan ve ondan uzaklaştıracak, böylece Jess'in uyandırdığı soruları soramayacaktı.

Jess'in kışkırttığı soruları sormasını engelleyecekti. Ayrıca Jess'in gerçekten mavna'dan ayrılıp ava çıktığından emin olma şansı da olacaktı.

Onu nazikçe kendinden uzaklaştırırken, Alise ona tamamen şaşkın bir ifadeyle baktı. "Leftrin, ben..."

"Uzun sürmez," diye söz verdi ve ondan uzaklaştı.

"Ama..." diye duydu, sonra sözlerini keserek kapıyı nazikçe kapattı ve aceleyle kış tarafına doğru yürüdü. Mutfak pencerelerinden görünmeyecek bir yere gelince durdu ve korkuluğa doğru yürüdü. Swarge'la ya da başka biriyle konuşmaya ihtiyacı yoktu. Mürettebatının, onları içine soktuğu durumdan haberdar olmasını istemiyordu. Lanet olsun Jess'e ve onun sinsi tehditlerine, lanet olsun o Chalcedean tüccarına ve lanet olsun ağızlarını kapalı tutamayan o ahşap oymacılara. Ve hepsini bu karmaşaya soktuğu için kendini lanetledi. Sihirli ağacı ilk bulduğunda, bunun başına bela açabileceğini biliyordu. Neden onu olduğu yerde bırakmamıştı? Ya da ejderhalara ve Konsey'e bahsetmiş ve bırakmış olsaydı, onlar endişelenseydi? Artık kimsenin onu alıp kullanmasının yasak olduğunu biliyordu. Ama almıştı. Çünkü gemisini seviyordu.

Tarman'ın korkuluğundan bir endişe dalgası hissetti. Ahşabı yatıştırıcı bir şekilde kavradı ve yaşam gemisine yüksek sesle ama yumuşak bir şekilde konuştu. "Hayır. Hiçbir şeyden pişman değilim. Hak ettiğinden azını yapmadım. İhtiyacın olanı aldım ve başkalarının bunu anlayıp anlamaması ya da affedip affetmemesi umurumda değil. Keşke bu bize bela açmasaydı. Hepsi bu. Ama bir çözüm bulacağım. Buna güvenebilirsiniz."

Sanki minnettarlığını ve sadakatini teyit etmek istercesine, geminin hızlandığını hissetti. Dümen başına geri döndüğünde, Swarge'ın kıkırdadığını ve "Şimdi bu acele ne?" diye mırıldandığını duydu. Kürekçiler geminin hızına ayak uydurmak için tempolarını artırdılar. Leftrin ellerini korkuluktan çekip güverteye yaslandı, ellerini ceplerine soktu ve mürettebatına çalışacak yer açtı. Hiç kimseye bir şey söylemedi ve mürettebat da kaptan bu şekilde düşüncelere dalmışken ona seslenmemeyi bilirdi. Bir sorunu vardı. Bu sorunu onların yardımını olmadan çözecekti. Kaptanlar böyle yapardı.

Leftrin bir cebinden piposunu, diğerinden tütününü çıkardı, ama mutfağa gidip piposunu yakamayacağını fark edince ikisini de cebine geri koydu. İçini çekti. O, Yağmur Vahşi Tüccarları geleneğine bağlı bir tüccardı. Kâr her şeyden önemliydi. Ama sadakat de öyle. Ve insanlık. Chalcedealılar, onu zengin bir adam yapabilecek bir planla ona yaklaşmışlardı. Rain Wilds'ı ihanet etmeye ve bir canlıyı hayvan gibi katletmeye razı olduğu sürece, bir servet kazanabilirdi.

Tekliflerini bir tehdit kılığına sokmuşlardı; bir adamı iş yapmaya davet etmek için tipik bir Chalcedian yöntemi. Önce, Rain Wild Nehri'nin ağzında *Tarman'a* zorla binen "tahıl tüccarı" vardı. Sinad Arich, bir Chalcedian'ın konuşabileceği en açık şekilde konuşmuştu. Chalced Dükü, ailesini rehin almıştı; tüccar, hasta yaşlı adam için ejderha parçaları elde etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Leftrin, onu Trehaug'da karaya çıkardığında bu adamı son kez gördüğünü düşünmüş, kendisine ve gemisine yönelik tehdidin sona erdiğini sanmıştı. Ama öyle olmamıştı. Bir Chalcedli bir kez birine yapıştırsa, asla bırakmazdı. Cassarick'e dönmeden hemen önce, biri gemiye gelmiş ve kapısının önüne küçük bir parşömen bırakmıştı. Gizli notta, gemisine bir işbirlikçinin geleceği yazıyordu. Ajanlarına uyarsa, ona iyi para ödeyeceklerdi. Uymazsa, büyücü ağacıyla yaptıklarını ifşa edeceklerdi. Bu, onu bir adam, bir gemi sahibi ve bir tüccar olarak mahvedecekti. Alise'nin gözünde değerinin düşüp düşmeyeceğinden emin değildi.

Bu son şüphe, ilk üç kesinlikten daha güçlüydü. Hiçbir zaman bu tuzağa düşmek istememişti, ancak baskıya boyun eğip boyun eğmeyeceğini merak etmişti. Artık boyun eğmeyeceğini biliyordu. Greft'in önerisi üzerine ejderha bekçilerinin skandal yaratan fısıltılarını duyduğu anda, hainin kim olduğunu anlamıştı. Greft değildi; genç adam eğitilmiş ve radikal bir düşünceye sahip olduğunu iddia edebilirdi, ama Leftrin onun gibileri daha önce görmüştü. Çocuğun siyasi fikirleri ve "yeni" düşünceleri yüzeyseldi. Bekçi, sadece yaşlı bir adamın ikna edici sözlerine kapılmıştı. Carson da değil, diye düşündü rahatlayarak. Bunun için şükretmesi gereken bir şey vardı. Bu konuda yüzleşmesi gereken eski bir arkadaşı değildi.

Jess'ti. Avcı, Cassarick'te gemiye binmişti. Görünüşe göre Cassarick Yağmur Yabanı Tüccarlar Konseyi tarafından, ejderhaların yolculukları sırasında ihtiyaçlarını karşılamak için işe alınmıştı. Ya Konsey, Jess'in diğer işvereninden haberdar değildi ya da yolsuzluk, onun düşündüğünden daha derindi. Şu anda bununla ilgilenemezdi. Avcı, onun odak noktasıydı. Jess, Greft ile arkadaşlık kurmuş gibi görünüyordu, her gece kamp ateşinde onunla konuşuyor, avcılık aletlerini daha iyi kullanmasını öğretmeyi teklif ediyordu. Leftrin, onun genç adamın kendine olan güvenini artırdığını, onu sofistike felsefi sohbetlere dahil ettiğini ve Greft'in, diğer ejderha bekçilerinin kavrayamayacak kadar taşralı ve naif olduklarını anladığını ikna ettiğini görmüştü. Liderliğin, öne çıkıp yapmak düşünülemez için "daha büyük iyilik" için onlar çok

ihtiyacı görmekten yüreği sızladı. Jess, Gref'tin ejderha bekçilerinin lideri olduğuna dair inancını pekiştiriyordu. *Pek olası değil, dostum*, diye düşündü. Leftrin, Gref'tin önerisini konuştuklarında diğer bekçilerin yüzlerini görmüştü. Hepsi şok olmuştu. Boyunsuz yardımcısı Kase ve Boxter bile onu bu bataklığa takip etmemişti. Birbirlerine, şaşkın köpek yavruları gibi bakmışlardı. Bu yüzden önceden onlarla konuşmamıştı.

Bu nedenle Leftrin, bu zehirli fikrin kaynağını biliyordu. Jess. Jess bunu mantıklı ve pragmatik gösterirdi. Jess, gerçek bir liderin bazen zor kararlar vermesi gerektiğini söylerdi. Gerçek liderler, takipçileri için bazen tehlikeli, tatsız, hatta ahlaka aykırı şeyler yapmak zorunda kalırlardı.

Örneğin bir ejderhayı parçalayıp, parçalarını yabancı bir güce satarak kendi cebini doldurmak gibi.

Ve genç adam, bilge yaşlı avcının sözlerine inanacak kadar saf olmuştu ve bu fikri kendi fikriymiş gibi ortaya atmıştı. Fikir suya düştüğünde, sadece Gref bu utançtan etkilenmişti. Jess, diğer bekçilerle olan dostluğunda zarar görmemişti ve artık onların kâr için ejderhaları kesme fikrine nasıl baktıklarını çok daha iyi anlıyordu. Bu çok yazık, çünkü Leftrin, Gref'tin zorlu bir süreçten geçtikten sonra grubun kaptanı olabileceğini düşünüyordu. Diğer bekçilere yaptığı hatanın da bu süreçte bir parçası olacağını düşünüyordu. Genç adamın azmi varsa, bundan ders alıp yoluna devam edecekti. Eğer yoksa, bazı denizciler kaptan olurken, diğerleri hiç birinci zabıt bile olamazdı.

Her ne olursa olsun, Gref'tin talihsizliği Leftrin için bir ışık olmuştu. Leftrin daha önce de Jess'ten şüpheleniyordu, ama o gün kesin olarak emin olmuştu. Leftrin, Jess'i ilk kez özel olarak karşısına alıp onu Chalcedean tüccarının adamı olmakla suçladığında, Jess gözünü bile kırpmamıştı. Suçunu itiraf etmiş ve artık aralarındaki meselenin açığa çıktığına göre görevlerinin çok daha kolay olacağını söylemişti. Leftrin, o sümüklü piçin kendisine gülümsediğini ve mavna hızını düşürüp bekçileri, ejderhaları ve diğer avcılarını önlerine alması halinde, geride kalan son ejderhayı kolayca avlayabileceklerini söylediğini düşününce, dişlerini sıkıyordu. "Zavallı, acı çeken yaratığı öldürüp parçaladıktan sonra, hemen geri dönüp açık denize doğru yol alabiliriz. Trehaug veya Cassarick'e uğramaya gerek yok, gündüz saatlerinde yanlarından geçmeye bile gerek yok. Yükümüzle kıyıya doğru gidebiliriz.

Oraya vardığımızda, özel bir sinyal tozum var, çok küçük bir ateşle bile parlak kırmızı bir duman çıkarır. Mutfak sobanızla yapabilirsiniz. Bir gemi gelip bizi alır ve Chalced'e gideriz, sen ve mürettebatının hayal bile edemeyeceği kadar çok para kazanırız."

"*Tarman*'da sadece ben ve mürettebatım yok," dedi Leftrin soğuk bir şekilde.

"Bu benim dikkatimden kaçmadı. Ama ikimiz arasında, bence kadın senden hoşlanıyor. Ona sert davran. Onu Chalced'e götürüp prenses hayatı yaşatacağını söyle. O da gelir. Yanındaki şık delikanlı ise tek istediği medeniyete dönmek. Rain Wilds olmadığı sürece, onu nereye götürdüğün umurunda olmayacaktır. Ya da istersen onu da anlamaya dahil et." Daha da geniş bir gülümsemeyle eklemişti: "Ya da ondan kurtul. Benim için fark etmez."

"*Tarman*'ı asla terk etmem. Mavnam Chalced'e gitmek için uygun değil."

"Öyle mi?" Hain başını eğdi ve şöyle dedi: "Bana kalırsa mavnan görüldüğünden çok daha uygun. Ejderha parçalarından aldığın pay seni tatmin etmediyse, mavnan için de aynı miktarı alabilirsin, özellikle de 'özel olarak modifiye edilmiş' olduğu için. Tek parça halinde. Ya da parçalar halinde."

Ve işte oradaydı. Adam, öfkeli bakışlarını doğrudan karşıladı, iğrenç gülümsemesini hiç kaybetmedi. Biliyordu. *Tarman*'ın ne olduğunu biliyordu, Leftrin'in ne bulduğunu ve onunla ne yaptığını biliyordu. Leftrin, o gülümseme, ondan daha iyi değildi. Aralarında hiçbir fark yoktu. Leftrin, kendi çıkarları için ejderha parçaları kaçakçılığı yapmıştı.

Ve Leftrin, Jess'i olduğu için ihanet edecek bir şey yaparsa, Jess de ona aynı şekilde karşılık verecekti. *Tarman*'ın kendisine doğru geldiğini hissetti. Hızla korkuluğa doğru yürüdü ve elini gümüş rengi tahtaya koydu. "Her şey yoluna girecek," diye gemisine güvence verdi. "Güven bana. Bir şeyler düşüneceğim. Her zaman düşünürüm."

Sonra ellerini korkuluktan çekti ve Swarge ile konuşmak için geri döndü, Alise güverteye çıkarsa diye.

Swarge, her zamanki gibi sessiz, dümenine yaslanmış, gözleri uzaklara dalmış, rüya gibi bakıyordu. Leftrin aniden fark etti ki, Swarge artık genç bir adam değildi. Eh, kendisi de artık genç sayılmazdı. Birlikte geçirdikleri yılları saydı ve iyi günleri, kötü günleri, yaşadıkları her şeyi düşündü. Swarge, kaptanı Leftrin ona büyücü ağacından yapılmış hazineyi gösterdiğinde kararını hiç sorgulamamıştı

ve onu nasıl kullanacağını anlattığında, kaptanının kararını hiç sorgulamamıştı. Swarge konuşabilirdi, ama konuşmamıştı. Swarge onu alıkoyup, sessiz kalması için odunların bir kısmını isteyebilirdi, gidip odunları satıp zengin bir adam olabilirdi. Ama yapmamıştı. Tek bir istekte bulunmuştu, uzun zaman önce yapması gereken basit bir istek. "Bir kadın var," demişti yavaşça. "İyi bir nehir kadını, gemide iyi iş çıkarır. Eğer bunun için gemide kalırsam, sonsuza kadar burada kalacağımı biliyorum. O, birlikte yaşaması kolay bir kadın. Bu geminin mürettebatının bir parçası olabilir. Onu seversin, Kaptan. Biliyorum seversin."

Böylece Bellin, Swarge'ın anlaşmasının bir parçası olmuştu ve kimse bundan pişman olmamıştı. Gemiye gelmiş, çantasını asmış ve biraz mahremiyetleri olsun diye bir perde dikmişti. Tarman onu ilk gördüğü andan itibaren sevmişti. Tarman onun evi ve hayatıydı. O ve Swarge uzun zaman önce karadaki bağlarını koparmışlardı ve Swarge hayatından memnun bir adamdı. Şimdi ayakta durmuş, geniş elleri dümenin sapını sıkıca tutmuş, bütün gün yaptığı işi yapıyordu. Leftrin, Swarge'ın Tarman'ı neredeyse kendisi kadar iyi tanıdığını düşündü. Tekneyi tanıyordu ve onu seviyordu.

"Bugün nasıl?" diye sordu adama, sanki kendisi bilmiyormuş gibi.

Swarge, bu kadar gereksiz bir soruya biraz şaşırarak ona baktı. "İyi gidiyor, Kaptan," dedi. Her zamanki gibi, adamın sesi o kadar derindi ki, kelimelerini anlamak için eğitilmiş bir kulağa ihtiyaç vardı. "İradeli gidiyor. Dip iyi. Düñki gibi bataklık çamuru yok. Yoldayız. Hiç şüphe yok. Zaman da iyi gidiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim, Swarge," dedi Leftrin ve onu rüyalarına ve bakışlarına geri bıraktı.

Tarman o yıl zor bir geçiş dönemi yaşamıştı. Leftrin mürettebatının çoğunu işten çıkarmış, sihirli ağacı keşfini ve bununla ilgili planlarını sadece sır tutabilecek ve kalacaklarına inandığı kişilere anlatmıştı. Tarman'da çalışan hiçbir direkçi, mavnanın farkını bilmeden çalışamazdı. Mürettebatın her üyesi özenle seçilmişti ve muhtemelen ömür boyu gemide kalacaktı. Hennesey gemiye sadıktı, Bellin gemideki hayatını seviyordu ve Eider çapa kadar konuşkandı. Skelly'ye gelince, gemi onun serveti idi. Sır güvenli olmalıydı.

Ama değildi. Ve şimdi hepsi, gemisi de dahil olmak üzere, tehlikedeydi. Konsey onun yaptığını öğrenirse ne yapardı? Ejderhalar nasıl tepki verirdi? Dışlerini ve yumruklarını sıktı. Geri dönmek için çok geçti.

Güvertede yavaşça bir tur attı, kontrol edilmesi gerekmeyen şeyleri kontrol etti ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu gördü. Jess ve kanosu

gitmişti. İyi. Bir an düşündü, sonra rom şişesini çıkardı ve mavnanın kenarından aşağıya, suya boşalttı. "Geri gelmesin diye," dedi El'e vahşice. O tanrının dualarla ikna edilemeyeceği, ancak bazen rüşvetle yumuşayabileceği iyi biliniyordu. Leftrin, bir şeye taptığı zaman genellikle Sa'ya tapardı. Ancak bazen pagan tanrıların acımasızlığı, bir insanın son çareydi.

Aslında, son çare sayılmazdı. Jess'i her zaman kendi elleriyle öldürebilirdi...

Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu, ve bunun nedeni sadece onu öldürmenin zor olacağından emin olması değildi. Kendini rahatsız edici insanları öldüren bir adam olarak görmek istemiyordu. Ama Jess, rahatsız edici olmaktan çok daha kötüsü olacağını ima etmişti.

Suda bir adamı öldürmenin pek çok yolu vardı ve bunların çoğu kaza gibi gösterilebilirdi. Soğukkanlılıkla düşündü. Jess sert ve zeki bir adamdı. Leftrin bugün ona bağırarak aptallık etmişti. Onun teklifine ilgi göstermiş, ona yakın davranmalıydı. Onu, uyuyan ejderhalara gece yarısı baskın yapmaya davet etmeliydi. Bu, onu öldürmek için en iyi fırsat olurdu. Ama adam, stratejik düşünme yeteneğini tamamen köreltecek kadar onu kızdırmıştı. Jess'in Alise'in etrafında sırtımasından nefret ediyordu. O sıçan, Leftrin'in ona karşı hislerini biliyordu. Leftrin, Jess'in sırf yapabildiği için tüm bunları mahvetmekten mutluluk duyacağına dair bir hisse kapılmıştı. Alise, ejderha puluyla gemiye geri döndüğünde ve onu herkese sevinçle gösterdiğinde Jess'in yüzünü görmüştü. Adamın gözlerinde açgözlülüğün ateşinin yandığını görmüş ve Alise için endişelenmişti. Leftrin güvertede birkaç adım daha yürüdü ve sonra zaten yeterince düzenli olan bir halat yığınınını düzeltmek için eğildi.

İki gece önce Jess, Leftrin'e yeni planıyla gelmişti. Sedric'in "onların" planlarına razı olacağı konusunda ısrarcı davranarak Leftrin'i çileden çıkarmıştı. Bu görüşünün dayanağını söylemeyi reddetmişti, ama Leftrin onu iki kez hasta adamın odasının etrafında gizlenirken yakalamıştı. Sadece alaycı bir gülümsemeyle yetinmişti; Leftrin, Alise ve Sedric'in ejderhalar hakkında komplo kurduklarını düşündüğü açıktı. Bu ittifakı bozup kendi lehine kullanabileceğini düşünüyordu. Er ya da geç Sedric'le konuşacaktı. Sedric, Leftrin'in Jess'in komplosuna ortak olduğuna kolayca inanacaktı. Jess'in, Leftrin'in Alise'i kaçırıp Chalced'e götürebileceğini, yeterli para verilirse Sedric'in de seve seve Chalced'e gideceğini söylediğinde Bingtown'lu adamın tepkisini hayal edebiliyordu.

Ya da Alise'nin, Leftrin'in bir ejderhayı katletmek için fırsat kolladığı fikrine vereceği tepkiyi.

Adam kontrol edilemez biriydi. Leftrin ondan kurtulmalıydı. İçinde soğuk bir kesinlik belirdi; Tarman'ın bu karara razı olduğunu hissedebiliyordu. Neredeyse bu karara varmak bir rahatlama gibiydi.

Jess'i öldürmenin sonuçları olacağını tahmin ediyordu, bunu kaza gibi gösterirse bile. Chalcedean tüccar Sinad Arich, Jess onunla iletişime geçmeyince, kiraladığı adamın ne olduğunu merak edecekti. Bırakın merak etsin! Rain Wild Nehri tehlikeli bir yerdi. Jess kadar yetenekli ve çok daha iyi insanlar orada ölmüştü. Kararının içinde yerleşip kemiklerine kadar işlediğini hissetti. Jess ölecekti.

Ama onu tuzağa düşürmesi gerekecekti. Bu da, fikrini değiştirdiğine onu ikna etmeye çalışmak anlamına geliyordu. Alise'ye olan ilgisini de kaybettiğine inandırabilir miydi acaba? Jess, Alise'yi Leftrin'e karşı kullanabileceği bir silah olarak görmezse, onu rahatsız etmeyi bırakabilir. Ondan sonra, doğru fırsatı beklemek kalırdı.

Tarman onu dürttü. "Ne?" diye sordu gemisine ve ayağa kalktı. Çevresine hızlıca baktı, görünürde bir tehlike yoktu. Alise'ye verdiği bahaneye rağmen, nehrin bu kısmı oldukça sakın bir bölgedir. Kenarları kanala doğru uzanan sazlıklarla çevrilidir, böylece mavna bunların arasından geçebilir. Balık avı iyi olurdu ve bugünkü rotada ejderhaların da oldukça iyi besleneceğini tahmin ediyordu.

Sonra sazlıkların arkasındaki ağaçlarda bir titreme gördü. Her ağaç sallandı ve birkaç tanesi sararmış yapraklar ve küçük dallar döktü. Bir an sonra sazlık dalga gibi dalgalandı, dalga nehre doğru ilerleyerek suyu ve otları titretti. Hareket mavnanın gövdesine çarptı ve sonra onu geçerek daha derin sularda neredeyse kayboldu.

"Deprem!" Swarge kıştan bağırdı.

"Deprem!" Big Eider, küçük teknelerindeki bekçilere uyarıda bulundu.

"Öyle!" Leftrin bağırarak cevap verdi. "Tarman'ı kıyıdan olabildiğince uzaklaştırın, ama dibe tutunmayı bırakmayın. "Dikkat, şimdi!"

"Dikkat!" Kürekçiler de ona bağırdı.

Tarman kıyıdan uzaklaşırken, Leftrin ağaçları sallayan başka bir dalgalanma gördü. Kıyıya yapraklar, dallar ve eski kuş yuvaları yağmur gibi yağdı. Bir saniye sonra, sazlıkların sıraları nehre doğru eğildi ve ardından tekneyi sallayan küçük bir dalga geldi. Leftrin kaşlarını çatı ama

gözlerini ağaçlardan ayırmadı. Yağmur Ormanı'nda depremler sık görülürdü ve çoğu zaman küçük sarsıntılar herkes tarafından önemsenmezdi. Büyük depremler ise yeraltında çalışan Elderling şehirlerinin sakinlerini tehlikeye atmakla kalmaz, yaşlı veya çürümüş ağaçları da devirebilirdi. Bir ağaç mavna'ya doğrudan çarpmamış olsa bile, düşen ağaçların tekneleri batırdığını duymuştu. Büyükbabasının zamanında, o kadar büyük bir ağaç düşmüş ki nehirdeki tüm trafiği durdurmuş ve işçilerin onu kaldırması neredeyse altı ay sürmüştü. Leftrin bu hikayenin tamamen doğru olduğuna pek inanmıyordu, ama her efsanede bir parça gerçek vardır. Şüphesiz, bu hikayenin kaynağı da bir yerlerde düşen çok büyük bir ağaçtı.

"Neler oluyor?" Alise endişeli bir sesle sordu. Bağırışları duyup güverteye çıkmıştı.

Ona bakmadan cevap verdi. "Deprem oldu, oldukça şiddetli bir deprem. Şu anda bir sorun yok, ağaçları sallamaktan başka bir etkisi olmadı gibi görünüyor. Hiçbir ağaç devrilmedi. İkinci bir deprem olmazsa, bir sorun olmayacak."

Alise'in onuruna, sadece başını salladı. Lanetli Kıyıları'da depremler sık görülürdü. Bingtown sakinleri depremlere alışkındı, ama Alise'in denizde deprem yaşadığını veya büyük bir ağacın devrilmesinden endişelendiğini sanmıyordu. Bir sonraki uyarı da muhtemelen onun için yeni bir şey olacaktı. "Bazen deprem nehirdeki asidi uyandırır. Ama bu hemen olmaz. Teoriye göre, nehrin çok yukarısında bir şey olur ve beyaz madde bir şekilde salınır. Birkaç gün sonra nehrin tekrar beyazaldığını görebiliriz. Ya da olmayabilir. Çok şiddetli bir deprem, ardından kirli yağmurun geleceğini haber verebilir."

Kız tehlikeyi anında fark etti. "Nehir asitli akarsa ejderhalar ne yapar? Bekçilerin kullandığı küçük tekneler buna dayanabilir mi?"

Adam derin bir nefes aldı ve burnundan çıkardı. "Asitli su nehirde her zaman tehlikelidir. Küçük tekneler bir süre dayanabilir, ama güvenlik için asit çok güçlü olursa, küçük tekneleri güverteye çıkarır, üst üste istifler ve bekçileri bizimle birlikte tekneye alırız."

"Peki ya ejderhalar?"

Kafasını salladı. "Gördüğüm kadarıyla, derileri çok sert. Vahşi doğadaki bazı hayvanlar, balıklar ve kuşlar asitle başa çıkabiliyor. Bazı yaratıklar nehir beyazlaştığında nehirden uzaklaşıyor, diğerleri ise farkı anlamıyor gibi görünüyor. Nehir beyazlaşırsa, ne kadar beyazlaştığı ve ne kadar süreyle beyaz kaldığı çok önemli olacak. Sadece bir gün kadar sürerse, ejderhalar

bunu atlatabilir. Daha uzun sürerse endişelenirim. Ama belki şansımız yaver gider ve ejderhaların çıkıp en kötüsünün geçmesini bekleyebileceği oldukça sağlam bir kıyı buluruz."

"Ya kıyı yoksa?" diye sordu Alise alçak sesle.

"Bunun cevabını biliyorsun," diye cevapladı Leftrin. Yolculuklarında şimdiye kadar bu sadece bir kez olmuştu. Bir gece, dinlenebilecek bir yer görünmeden akşam olmuştu. Göz alabildiğince bataklık vardı, ejderhaların sudan çıkabilecekleri hiçbir yer yoktu. Ejderhalar homurdanarak geceyi suda geçirmek zorunda kalmış, bakıcılar ise Tarman'ın güvertesine sığınmıştı. Ejderhalar bu deneyimi hiç sevmemişlerdi, ama hayatta kalmışlardı. Ancak o zaman su ılık ve hava güzeldi. "Buna katlanmak zorundalar," dedi Leftrin ve ikisi de asidin yaraları ve hassas dokuları nasıl yakabileceğinden bahsetmedi.

Birkaç saniye sessizlikten sonra Leftrin ekledi: "Bu yolculukta bu her zaman bir tehlike olmuştur, Alise. Aslında en bariz tehlike ve her zaman katlanmak zorunda kaldığımız bir tehlike. Yağmur Ormanı'nın ilk 'yerleşimcileri' aslında burada terk edilmişti; aklı başında hiç kimse kendi isteğiyle buraya gelmezdi."

"Tarihimi biliyorum," diye Alise biraz sertçe sözünü kesti, ama sonra küçük bir gülümsemeyle ekledi, "ve buraya kesinlikle kendi isteğimle geldim."

"Bingtown'un tarihi Rain Wilds'ın tarihidir. Ama bence biz burada sizden biraz daha fazla yaşıyoruz." Tarman'ın sağlamlığını hissederek korkuluğa yaslandı. Dünyasının akıntısını yukarıdan aşağıya doğru gözden geçirdi. "Bu nehirde suyla birlikte tuhaflıklar akıyor ve bu, bir şekilde hepimizi etkiliyor. Trehaug, dünyada yaşaması en kolay yer olmayabilir ve Cassarick de daha iyi değil. Ama bu şehirler olmasaydı, Bingtown'da satılacak Elderling büyü olmazdı. Yani, Rain Wilds olmasaydı, Bingtown da olmazdı, ben böyle görüyorum. Ama demek istediğim, nesiller boyu, on yıllar boyunca, genç kaşifler daha iyi bir yer bulup yerleşeceklerine yemin ederek yola çıktılar. Bazıları geri dönmüyor. Dönenler ise aynı şeyi anlatıyor. Sadece çok geniş bir vadi, çok sayıda ağaç ve çok ıslak bir zemin. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, her şey daha da garipleşiyor. Bu nehirden yukarı doğru giden tüm keşif ekipleri, ya seyir edilebilir su yolu kalmadığını ya da nehrin giderek düzleştiğini, genişlediğini ve sonunda hiçbir yerde gerçek bir kıyı kalmadığını söyleyerek geri dönmüşler.

“Ama yeterince uzağa gitmediler, değil mi? Kelsingra hakkında yeterince referans gördüm, şehrin var olduğunu biliyorum. Ve bir yerlerde hala var.”

“Üzücü gerçek şu ki, şu anda gemimizin altında olabilir ve biz asla bilemeyeceğiz. Ya da yarım günlük yol uzaklıkta, ağaçların arasında, yosun ve çamurla kaplı olabilir. Ya da geçtiğimiz kollarından birinde olabilir. Diğer iki Elderling şehri ya battı ya da gömüldü. Onlara tam olarak ne olduğunu kimse bilmiyor, ama şu anda yeraltında olduklarını biliyoruz. Aynı şey Kelsingra'ya da olmuş olabilir. Muhtemelen olmuştur. Uzun zaman önce burada büyük ve kötü bir şey olduğunu biliyoruz. Bu olay Elderlingleri yok etti ve ejderhaları da neredeyse yok etti. Her şeyi değiştirdi. Şu anda tek yaptığımız, ejderhaları en kolay seyahat edilebilen su yolunu takip etmek ve bir şeye rastlamayı ummak.”

Ona baktı, çillerinin altında solgun yüzünü ve sıkı dudaklarını gördü. Daha nazik konuşmaya çalıştı. "Bu mantıklı, Alise. Kelsingra hayatta kalsaydı, Elderlingler de hayatta kalmaz mıydı? Elderlingler hayatta kalsaydı, ejderhaları bir şekilde hayatta tutmazlar mıydı? Tüm duvar halılarında hep birlikte görünüyorlar."

"Ama... Kelsingra'yı bulabileceğimize inanmıyorsan, Kelsingra'yı bulabileceğimize hiç inanmadıysan, neden bu keşif yolculuğuna çıktın?"

Sonra ona baktı, gri-yeşil gözlerinin içine. "Sen gitmek istedin. Benim gitmemi istedin. Bu, seninle birlikte olmanın bir yoluydu, sadece bir süreliğine de olsa." O sözleri söylerken, kalbi gözlerindeydi. O, kızıdan başka bir yere baktı. "Beni kararlı kılan buydu. Daha önce, ilk kez duyduğumda, kendi kendime, 'Bu delilerin işi. Başarı şansı çok az, o yüzden ödül de o kadar az olacaktır' demiştim. Önceden büyük bir meblağ ve 'iş bittiğinde' daha fazlasını vaat eden büyük bir söz. Ve yol boyunca güzel bir macera. Nehirde bunun nereden geldiğini merak etmeyen tek bir adam bile yok. İşte bunu öğrenmek için bir fırsat. Ben her zaman biraz kumarbaz olmuşumdur. Nehirde çalışan herkes bir şekilde kumar oynar. Ben de bu bahsi kabul ettim."

Kendine cesaret etti ve kendi bahsini yaptı. Kızın elleri onun yanındaki korkuluğa dayanmıştı. Elini kaldırdı ve nazikçe kızın elinin üzerine koydu. Bu hareketin etkisi neredeyse sarsıcıydı. Vücudu titredi. Kızın eli onun elinin altında sıkışmıştı ve kızın dokunuşunun altında Tarman vardı. Bir düşünce

zihninde dolaştı. *Bu dünyada istediğim her şey tam burada, elim altında.*

Bu düşünce, kemiklerine kadar yankılandı, Tarman'ın tahtalarına kadar ulaştı ve geri döndü, ta ki nereden geldiğini anlayamayana kadar.

Dua Ayının 12. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

Bingtown'dan Kuşların Bekçisi Erek'ten

Trehaug'dan Kuşların Bekçisi Detozi'ye

Mühürlü tüp içinde, çok gizli, Tüccar Newfe teslim edilecek. Bu mesajın mühürlü olarak teslim edilmesini sağlamak için ek ücret ödenmiştir.

Detozi,

Çırağım görevlerini çok iyi bir şekilde yerine getirmeye devam ediyor. Genç adamı iyi yetiştirdiğiniz için ailenize tebriklerimi sunarım. Yakında kuş bekçileri arasında oylama yapılacak, ancak çırağın kalfalığa yükseltilmesi muhtemel. Bu bilgiyi, karar resmiyet kazanana kadar ona ulaşmayacağını bildiğim için size güvenerek veriyorum.

Görevlerini o kadar iyi yerine getiriyor ki, kendime biraz zaman ayırmayı düşünüyorum. Uzun zamandır Rain Wilds ve onun harikalarına bir gezi yapmayı düşünüyordum. Elbette ailenizin misafirperverliğini suistimal etmek istemem, ama sizinle şahsen tanışmaktan büyük mutluluk duyarım. Bu fikre sıcak bakar mısınız?

Erek

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM İLK

ÖLDÜRME

Sarsılan su, küçük teknelerine çarptığında, bekçilerin her biri tehlikeyi anında fark etti. Önlerinde, ejderhalar aniden durmuş, bacaklarını genişçe açmış ve hareket dalgası geçerken ayaklarını nehir yatağına kazımışlardı. Gümüş ejderha çılgınca böğürerek, her yöne aynı anda bakmaya çalışırken başını sağa sola sallıyordu. Yerinden oynayan kuşlar ağaçlardan yukarı doğru fırlayarak nehrin üzerine uçmuş, çığlık ve cıvıltılarla sıkıntılarını dile getiriyorlardı.

İkinci deprem vurduğunda, dallar ve yapraklar ormana ve sığ sulara yağmur gibi yağdı. Rapskal, "Kıyıya koşmadığımız iyi oldu. Sence ağaçlardan biri üzerimize düşer mi?" diye bağırdı.

Thymara, Rapskal söylemeden bu konuda endişelenmemiştir. Deprem suda hissedilmesiyle, ağaçların tepesinde hissedilmesini karşılaştırmakla meşguldü. Ailesi de depremi hissetmiş miydi acaba? Trehaug'un yüksek ağaçlarının tepesinde, Cricket Cages olarak bilinen ucuz ve dayanıksız evlerde, deprem her şeyi dans ettirirdi. İnsanlar bağırır ve yapabildikleri kadar ağaç dallarına tutunurlardı. Bazen depremlerde evler yıkılırdı, ağır olanlar da, dayanıksız olanlar da. Bu düşünce, annesi ve babası için endişelenmesine ve evini özlemesine neden olmuştu. Ama Rapskal'ın merakı, düşen bir ağacın altında ezilmenin, ağaçtan düşmek kadar tehlikeli olabileceğini fark edince onu bu düşünceden kurtardı. "Kıyıdan uzaklaş," diye talimat verdi ve küreğini suya daha kuvvetli bir şekilde batırdı. Bekleyen ejderhalara neredeyse yetişmişlerdi. Etraflarında, dağınık bir şekilde yüzen bekçi tekneleri kaotik bir şekilde hareket ediyordu.

"Hayır. Her şey bitti. Ejderhalara bak. Onlar biliyor. Yine hareket ediyorlar."

O haklıydı. Önlerinde, ejderhalar çamur ve su içinde zorlu yürüyüşlerine devam ederken birbirlerine küçük boru sesleri çıkarıyorlardı. İlk durduklarında Mercor'un etrafında toplanmışlardı. Şimdi tekrar dağıldılar. Mercor önde gidiyordu, diğerleri onun arkasında. Thymara, her gün önünden nehirde yürüyen ejderhaları görmeye neredeyse alışmıştı. O anda, yürüyüşlerine devam ederken

onları yeniden gördü. On beş tane yaratık vardı, boyları Kalo'nun boyuna ulaşan gerçek ejderhalardan, omuzları Thymara'nın boyunu bile geçmeyen bakır renkli ejderhalara kadar değişiyordu. Güneş nehrin yüzeyinde ve ejderhaların pullarında parılıyordu. Altın ve kırmızı, lavanta ve turuncu, parlak mavi siyahtan gök mavisine kadar değişen renklerdeki derileri, güneşin ihtişamını gökyüzüne yansıtıyordu. Bu, renklerinin koyulaştığını ve parlaklaştığını fark etmesini sağladı. Sadece dev ejderhalar artık daha temiz değildi, aynı zamanda daha sağlıklıydılar. Bazıları ikincil renkler geliştiriyordu. Sintara'nın koyu mavi kanatları gümüş rengi çizgilerle süslenmişti ve boynundaki "saçaklar" farklı bir mavi tonuna dönüşüyordu.

Hepsi ağırbaşlı bir zarafetle hareket ediyordu. Kalo ve Sestican Mercor'un arkasında takip ediyordu. Hareket ederken başlarını ileri geri sallıyorlardı ve Sestican, onu izlerken başını suya daldırdı ve şişman, sallanan bir nehir yılanı çıkardı. Başını sertçe salladı ve kıvranan yaratık aniden çenesinde sarkak bir şekilde asılı kaldı. Yürürken onu yedi, başını geriye eğip sanki bir kuş gibi solucanı yutarcasına yuttu.

"Umarım küçük Heeby yol üzerinde yiyecek bir şeyler bulur. Aç olmalı." Hissedebiliyorum.

"Eğer yapmazsa, bu gece onun için bir şeyler bulmak için elimizden geleni yapacağız." Bu sözleri neredeyse düşünmeden söyledi. Aniden, akşam avından getirebileceği her şeyi paylaşmaya razı olduğunu fark etti. Çoğu zaman avını en aç olan ejderhaya verirdi. Bu, Sintara'nın ona sevgisini kazanmasına yardımcı olmuyordu, ama mavi kraliçe de Thymara'ya pek cömert davranmıyordu. Sadakatin iki taraflı olması gerektiğini öğrenmesinin zamanı gelmişti.

O günün geri kalanında Thymara yankılanan depremler bekledi, ama eğer olduysa da o kadar küçüktü ki fark etmedi. O gece çamurlu bir kıyıda kamp kurduklarında, ana konuşma konusu deprem ve ardından asitli su akıntısı olup olmayacağıydı. Yemek saatini hep birlikte kendilerine yönelik potansiyel tehdidi tartışarak geçirdikten sonra, Graft aniden ayağa kalktı ve konuyu kapattı. "Ne olacaksa olacak," dedi sert bir sesle, sanki tartışacaklarını beklermiş gibi. "Endişelenmenin bir faydası yok, hazırlık yapmak da imkansız. O yüzden hazır olun."

Ateşin aydınlattığı çemberden uzaklaşarak karanlığa daldı. O gittikten sonra birkaç dakika kimse konuşmadı. Thymara bir tuhafılık hissetti; Graft, bakır ejderha hakkında söylediği yanlış sözlerin acısını hâlâ çekiyordu. Bariz bir gerçeği söylemesi, liderliğini

liderliğini kanıtlamak için zayıf bir girişim gibi görünüyordu. En yakın takipçileri bile onun için utanmış gibi görünüyordu. Ne Kase ne de Boxter onu takip etmedi, hatta gittiği yöne bile bakmadı. Thymara gözlerini alevlerden ayırmamıştı, ama göz ucuyla Jerd'in kısa bir süre sonra ayağa kalktığını, gerinme hareketi yaptığını ve sonra da aynı şekilde gruptan uzaklaştığını fark etti. Jerd, Thymara'nın arkasından geçerken, alaycı bir sesle "İyi geceler" dedi. Thymara dişlerini sıkı ve cevap vermedi.

"Son zamanlarda onu rahatsız eden ne?" Thymara'nın sağındaki Rapskal yüksek sesle merak etti.

"O hep böyledir," dedi Tats alçak ve ekşi bir sesle.

"Onu ne rahatsız ediyor bilmiyorum. Ben yatmaya gidiyorum," diye cevapladı Thymara. Utanç duyduğunu kimsenin fark etmemesi için ateşin ışığından uzaklaşmak istiyordu.

"İyi geceler," dedi Tats, sanki onun sert cevabı kendisine bir azarlama gibymişçesine biraz sertçe.

"Ben de birazdan gelirim," dedi Rapskal neşeyle. Her gece sırtına yaslanarak uyumasını istemediğini ona söylemenin bir yolunu bulamamıştı. Bir keresinde, kimseye korunmaya ihtiyacı olmadığını nazikçe söylediğinde, sırtına yaslanarak uyumayı sevdiğini neşeyle cevaplamıştı.

"Burası daha sıcak ve tehlike gelirse, muhtemelen benden daha çabuk uyanırsın. Ayrıca senin bıçağın da daha büyük." Ve böylece, diğerlerinin gizli eğlencesine, o da onun gece arkadaşı ve gündüz tekne arkadaşı olmuştu. Bir bakıma onu seviyordu, ama sürekli yanında olmasından rahatsız olmaktan kendini alamıyordu. Gref ve Jerd'i gözlemlediğinden beri kafası karışmıştı. Kendi kendine derinlemesine düşünmüş, ama sorularına tatmin edici cevaplar bulamamıştı.

Gref yeni kurallar koyabilir miydi? Jerd koyabilir miydi? Eğer koyabilirlerse, diğerleri ne olacaktı? Tats ile konuşmak için sessiz bir an bulmak için çaresizce uğraşıyordu ama Rapskal neredeyse her zaman yanındaydı. Rapskal onu takip etmediğinde ise Sylve, Tats'ın peşinden ayrılmıyordu. Gördüklerini Tats'a anlatıp anlatmayacağından emin değildi ama bu konuyu biriyle konuşmak istediğini biliyordu.

O gece kampa döndüğünde, keşif gezisini destekleyen geminin kaptanı olan Leftrin'e gidip olanları anlatmalı mı diye düşünmüştü. Ancak düşündükçe, ona gitmekten daha da çekinmeye başlamıştı.

karar verdi, ispiyonculuk ile ihanet arasında bir şey olurdu. Hayır. Jerd ve Greft'in yaptığı şey, ejderha bekçilerini ilgilendiren bir konuydu, başkalarını değil. Bu kurallara her zaman uymak zorunda olanlar onlardı. Bu kural, Kaptan Leftrin gibi, damgalanmış ama bu yüzden kendi hayatlarını kısıtlamayan başkaları tarafından onlara dayatılmıştı. Bu adil miydi? Başka birinin böyle bir karar verip onu ve diğer bekçileri bu kurallara bağlaması doğru muydu?

Gördüklerini her düşündüğünde yanakları hala yanıyordu. Onları görmüş olması ve artık ne yaptıklarını bilmesi yeterince rahatsız ediciydi. Onların onu gözetlediğini bilmek daha da kötüydü. Onlarla yüzleşemeyecek gibi hissediyordu ve onlardan kaçarken neredeyse aynı rahatsızlığı duyuyordu. Daha da kötüsü, Jerd'in küçük iğneli sözleri ve Greft'in kendini beğenmiş bakışları, sanki yanlış olan kendisiymiş gibi hissettiriyordu. Bu olamazdı. Olabilir miydi?

Greft ve Jerd'in yaptıkları, ona öğretilen her şeye aykırıydı. Evlenmiş olsalar bile, yine de yanlış olurdu... tabii evlenmelerine izin verilmezdi. Rain Wilds'da bir çocuk doğduğunda ağır bir işaretle damgalanırsa, herkes en iyisinin bebeği terk edip yeniden denemek olduğunu bilirdi. Bu tür çocuklar nadiren beşinci yaş günlerini görebilirdi. Kıtlığın norm olduğu bir yerde, ebeveynlerin böyle bir çocuğa çaba ve kaynak harcaması aptallıktı. Doğumda onu terk edip, mümkün olan en kısa sürede başka bir bebek yapmaya çalışmak daha iyiydi. Thymara gibi şans eseri ya da inatçılıkla hayatta kalanların eş bulması, çocuk sahibi olması yasaktı.

Eğer yaptıkları yanlışsa, neden suçluluk duyan ve aptal gibi hisseden tek kişi oydu? Battaniyesini kendine daha sıkı sardı ve karanlığa bakakaldı. Diğerlerinin ateşin etrafında konuşmalarını ve bazen gülüşmelerini hâlâ duyabiliyordu. Onlarla birlikte olmayı, yolculuklarının keyfini çıkarmayı diledi. Jerd ve Greft bir şekilde bunu mahvetmişti. Diğerleri bunu biliyor muydular ve umursamıyor muydular? Onlara söylerse ne düşünürlerdi? Greft ve Jerd'e karşı dönerler miydi? Hala bağlı olduğunu düşündüğü için ona karşı dönerler ve ona gülerler miydi? Cevapları bilmemek onu çocuk gibi hissettiriyordu.

Rapskal teknesinden battaniyesini almaya geldiğinde hâlâ uyanıktı. Battaniyesine sarılmış olarak ona doğru yaklaşırken onu kirpiklerinin altından izledi. Üzerinden atlayarak sırtını ona dönüp oturdu ve sonra

sırtına yaslandı. Derin bir nefes aldı ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı.

Sırtı onun sırtına sıcak bir şekilde değiyordu. Ona dönüp yüzünü görebilmek için nasıl yapabileceğini düşündü ve bunun onu uyandıracağını düşündü. Sonra ne olacağını merak etti. Rapskal, tüm tuhaflığına rağmen fiziksel olarak yakışıklıydı. Soluk mavi gözleri hem rahatsız edici hem de garip bir şekilde çekiciydi. Pulları olmasına rağmen uzun, koyu renk kirpiklerini kaybetmemiştir. Onu sevmiyordu, en azından o şekilde sevmiyordu, ama onun çekici bir erkek olduğu inkar edilemezdi. Jerd ve Greft'in yaptıklarını düşünerek alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Jerd'in Greft'i sevdiğinden ya da ona derinden değeri verdiğinden şüphe ediyordu. Bunu yapmadan hemen önce tartışıyorlardı. Bu ne anlama geliyordu? Rapskal'ın sırtı battaniyenin içinden ona sıcak geliyordu, ama aniden bir titreme onu sardı. Bu titreme soğuktan değil, olasılıklardan kaynaklanıyordu.

Çok yavaş hareket ederek vücudunu ondan uzaklaştırdı. Hayır. Bu gece olmaz. Düşünmeden, içimden gelenle olmaz. Hayır. Başkalarının ne yaptığı önemli değildi. Böyle şeyleri kendisi düşünmeliydi.

ŞAFAK çok erken geldi ve hiçbir cevap getirmedi. Thymara, uyuduğunu ya da uyanık olduğunu anlayamadan sert bir şekilde oturdu. Rapskal, diğerlerinin çoğu gibi uyuyordu. Ejderhalar erken kalkmazdı. Bakıcıların çoğu, ejderhalar kadar geç saatlere kadar uyumaya alışmıştı. Ama Thymara için eski alışkanlıklar kolay kolay değışmezdi. Işık onu her zaman uyandırırđı ve babasından, avlanmak veya toplayıcılık yapmak için en iyi saatlerin sabahın erken saatleri olduğunu öğrenmişti. Bu yüzden yorgunluğuna rağmen kalktı. Bir süre Rapskal'a düşünceli bir şekilde baktı. Koyu renk kirpikleri yanaklarına kıvrılmıştı; ağzı gevşek, dolgun ve yumuşaktı. Elleri çenesinin altında gevşek yumruklar halinde kıvrılmıştı. Tırnakları eskisinden daha pembeydi. Daha iyi görebilmek için eğildi. Evet, değışiyorlardı. Küçük ejderhasına uyan kırmızıya dönüyorlardı. Bu düşünceyle gülümsedi ve onun kokusunu alabildiğini fark etti, hiç de itici olmayan bir erkek kokusu. Dikleşti ve ondan uzaklaştı. Ne düşünüyordu? Kokusu güzel miydi? Jerd, Greft'i nasıl seçmişti, neden? Sonra battaniyesini katlayıp teknesine geri koydu.

Her gece kamp rutinlerinin bir parçası, kumdan bir kuyu kazmaktır. Çukur, su kenarından biraz uzakta kazılır ve sonra kanvasla kaplanırdı. Sığ çukura sızan ve kanvastan süzülen su, nehir suyundan her zaman daha az asidikti. Yine de, ona dikkatle yaklaştı.

dikkatle yaklaştı. Bu sabah nehrin hala neredeyse berrak aktığını görünce rahatladı, yüzünü ve ellerini yıkamanın güvenli olduğuna karar verdi ve bol bol su içti. Soğuk su, zihnindeki son uyku izlerini silip attı. Güne başlama zamanı gelmişti.

Diğerlerinin çoğu, dün geceki ateşin küllerinin etrafında battaniyelerine sarılmış haldeydi. Ona göre, mavi kozalar gibi görünüyorlardı. Ya da ejderha kabukları. Tekrar esnedi ve mızrağını alıp su kenarında yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Biraz şanslıysa, ya kendine kahvaltı ya da Sintara'ya atıştırmalık bir şeyler bulabilirdi.

Balık iyi olurdu. Et daha iyi olurdu. Ejderhanın uykulu düşüncesi, onun içgüdüsünü doğruladı.

"Balık," dedi Thymara kararlı bir sesle, düşüncelerini ejderhayla paylaşırken. "Tabii nehir kenarında küçük bir av hayvanı bulmazsam. Ama günün başında ormana girmeyeceğim. Diğerleri uyanıp yola çıkmaya hazır olduğunda geç kalmak istemiyorum."

Orada göreceklerinden korkmadığından emin misin? Ejderhanın sorusu hafif bir iğneleme içeriyordu.

"Korkmuyorum. Sadece görmek istemiyorum," diye karşılık verdi Thymara. Ejderhanın dokunuşuna zihnini kapatmaya çalıştı, ama pek başarılı olamadı. Sintara'nın sözlerini duymamayı reddedebilirdi, ama onun varlığından kaçamazdı.

Thymara, Sintara'nın keşfindeki rolünü düşünmek için zamanı olmuştu. Ejderhanın onu Gref't ve Jerd'in peşine kasten gönderdiğinden, onların ne yaptığını bildiğinden ve Thymara'nın bunu görmesi için elindeki tüm imkanları kullandığından emindi. Sintara'nın onu Gref't'in izini ormana kadar takip etmesi için cazibesini kullandığını düşündüğünde hala canı yanıyordu.

Ejderhanın onu *neden* peşlerine gönderdiğini bilmiyordu ve doğrudan sormamıştı. Sintara'nın yalan söylemesinin en hızlı yolunun ona doğrudan soru sormak olduğunu çoktan öğrenmişti. Bekleyip dinleyerek daha fazlasını öğrenebilirdi. *Annemle başa çıkmaktan çok da farklı değil*, diye düşündü ve kendine acı bir gülümseme attı.

Bu düşüncayı kafasından attı ve avına daldı. Bu saatte huzur bulabilirdi. Diğer bekçilerden çok azı bu kadar erken uyanmıştı. Ejderhalar uyanmış olabilirdi ama aktif değillerdi, güneşin güçlenip onları ısıtmasını bekliyorlardı. Nehir kıyısı tamamen ona aitti, mızrağını hazırlayıp sessizce su kenarında avını takip ediyordu. Kendinden ve avından başka her şeyi unuttu, dünya dengedeydi.

Onu mükemmel bir şekilde çevreliyordu. Gökyüzü, nehrin geniş yatağının üzerinde mavi bir şerit gibi uzanıyordu. Nehrin kenarlarında, diz boyu sazlıklar neredeyse berrak suda titriyordu. Nehir kıyısındaki pürüzsüz çamur, gece boyunca gelip giden her canlıyı kaydetmişti. Ejderha bekçileri uyurken, en az iki bataklık geyiği su kenarına gelip geri çekilmişti. Palmiye ayakları olan bir şey kıyıya tırmanmış, tatlı su istiridyelerini yiyip kabuklarını atmış, sonra tekrar suya kaymıştı.

Büyük, bıyıklı bir balık sığ sulara doğru sürünerek geldi. Onu görmemiş gibiydi. Sakalları çamuru karıştırdı ve bir çırpıda, çıkardığı küçük bir yaratığı yuttu. O, mızrağını hazırlayarak durduğu yere yaklaşmaya cesaret etti, ama silahını sapladığı anda, kuyruğunu bir çırpıda sallayarak ortadan kayboldu ve mızrağının etrafında sadece çamurdan bir sis kaldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve mızrağını çamurdan çıkardı. "Bu dua gibi gelmedi," diye Alise onu nazikçe azarladı.

Thymara irkilmemeye çalıştı. Mızrağını tekrar hazır konuma getirdi, omzunun üzerinden kadına baktı ve nehir kıyısında yavaşça devriyesine devam etti. "Avlanıyorum. Kaçırdım."

"Biliyorum. Gördüm."

Thymara nehre bakarak yürümeye devam etti, Bingtown'lu kadının ipucunu anlayıp onu rahat bırakmasını umuyordu. Alise'nin onu takip ettiğini duymadı, ama gözünün ucuyla Alise'nin gölgesinin onunla aynı hızda ilerlediğini fark etti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, Thymara kadından korkmadığını karar verdi. Ona seslendi. "Bu saatte dışarıda dolaşmak için erken."

"Uyuyamadım. Şafaktan beri ayaktayım. Ve itiraf etmeliyim ki, terk edilmiş bir nehir kıyısı bir saat kadar sonra yalnızlık hissettiriyor. Seni görünce rahatladım."

Bu yorum, beklediğinden çok daha dostçaydı. Kadın neden onunla konuşuyordu ki? Gerçekten bu kadar yalnız mıydı? Düşünmeden, "Ama Sedric sana eşlik ediyor. Nasıl yalnız olabilirsin?" dedi.

"Hâlâ iyi değil. Ve son zamanlarda bana pek dostça davranmıyor. Sebepsiz değil, utanarak söylüyorum."

Thymara nehre bakarak, Bingtown'lu kadının şaşkınlığını görememesine sevindi. Ona sır mı veriyordu? Neden? Onların ortak neyi olabileceğini düşünüyordu ki? Merak, onu pençeleriyle

ve o, umarım sıradan bir ses tonuyla, "Sana karşı soğuk davranmasının bir sebebi var mı?" diye sorana kadar onu bırakmadı.

Alise derin bir nefes aldı. "Şey, onun iyi olmadığını biliyorsun. Sedric genellikle çok sağlıklıdır, bu yüzden herhangi bir zamanda hasta olması zor olur. Ama kendisi için çok rahatsız edici saydığı yaşam koşullarında olması onun için özellikle zor. Yatağı dar ve sert, teknenin ve nehrin kokusunu sevmiyor, yemekler ya sıkıcı ya da iğrenç geliyor, odası karanlık, eğlencesi yok. Mutsuz. Ve onun burada olması benim suçum. Rain Wilds'a gelmek istememişti, bu keşif gezisine katılmak ise hiç istememişti."

Başka bir büyük balık sığ sulara girmiş, çamuru araştırıyordu. Bir an için onu gördü. Thymara hareketsizce durdu. Sonra, balığın bıyıklarıyla çamuru elemeye başladığında, saldırdı. Onu vurduğundan o kadar emindi ki, çamurun temiz olduğunu ve mızrağının sadece çamura saplandığını görünce şaşırdı. Mızrağını çıkardı.

"Yine ıskaladın," dedi Bingtown'lu kadın, ama sesinde içten bir sempati vardı. "Onu vurduğuna emindim. Ama çok hızlı tepki veriyorlar, değil mi? Ben bir tanesini bile vuramam herhalde."

"Oh, sadece pratik yapmak lazım," dedi Thymara, gözlerini sudan ayırmadan. Hayır, gitmişti, çoktan gitmişti. O geri dönmeyecekti.

"Çocukluğundan beri mi yapıyorsun bunu?"

"Balık tutmayı mı? Pek sayılmaz." Thymara su kenarında yavaşça devriyesine devam etti. Alise ona ayak uydurdu. Sesi yumuşaktı. "Ben çoğunlukla ağaç tepelerinde avlanırdım. Orada kuşlar ve küçük memeliler, bazı kertenkeleler ve oldukça büyük yılanlar vardı. Balık tutmak, avlanmanın gizlenme kısmı açısından kuş avlamaktan çok da farklı değil."

"Sence ben de öğrenebilir miyim?"

Thymara durdu ve Alise'ye döndü. "Neden öğrenmek istiyorsun?" diye sordu, içten bir şaşkınlıkla.

Alise kızardı ve başını eğdi. "Gerçek bir şey yapabilmek güzel olurdu. Benden çok daha gençsin, ama kendini çok iyi koruyabiliyorsun. Seni kıskanıyorum. Bazen seni ve diğer bekçileri izliyorum ve kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Avlanan kedileri izleyen şımarık bir ev kedisi gibi. Son zamanlarda neden buraya geldiğimi, neden zavallı Sedric'i de yanımda sürüklediğimi kendime haklı çıkarmaya çalışıyorum. Ejderhalar hakkında bilgi toplayacağımı söyledim. İnsanların ejderhalarla başa çıkmasına yardım etmek için burada bana ihtiyaç olacağını söyledim. Kocama ve Sedric'e bunun benim için

benim için öğrenmek ve öğrendiklerimi paylaşmak için paha biçilmez bir fırsat olduğunu söyledim. Elderling Malta'ya kayıp şehir hakkında bilgim olduğunu ve ejderhaların geri dönüş yolunu bulmalarına yardımcı olabileceğimi söyledim. Ama bunların hiçbirini yapmadım."

Son sözlerinde sesi alçaldı ve utanmış gibi geldi.

Thymara sessiz kaldı. Bu Bingtown'un soylu hanımı, ondan teselli ve güven mi arıyordu? Bu hiç doğru gelmiyordu. Sessizlik çok belirgin hale gelmek üzereyken, dilini buldu. "Ejderhalara yardım ettin, sanırım. Kaptan Leftrin, ejderhaların üzerindeki yılanları çıkarmamıza yardım ederken oradaydın, ve ondan önce de gümüş ejderhanın kuyruğunu sargılarken. İtiraf etmeliyim ki şaşırdım. Senin böyle kirli işler için fazla zarif bir hanımefendi olduğunu düşünmüştüm..."

"Narin bir hanımefendi mi?" Alise sözünü kesti. Garip, tiz bir şekilde güldü. "Beni narin bir hanımefendi mi sanıyorsun?"

"Tabii ki. Kıyafetlerine bir bak. Bingtown'lısın ve bir bilgin. Ejderhalar hakkında yazılar yazıyorsun ve Elderlingler hakkında her şeyi biliyorsun." Sebepleri tükendi ve Alise'ye bakarak öylece durdu. Bugün bile, şafak vakti sahilde yürümek için kadın saçlarını taramış ve toplayıp tutturmuştu. Saçlarını ve yüzünü güneşten korumak için şapka takmıştı. Gömlek ve pantolon giymişti, ama temiz ve ütülüydü. Botlarının üstleri, ayaklarına taze nehir çamuru yapışmış olsa da parlak siyah renkteydi. Thymara kendine baktı. Çizmelerine ve bağcıklarına yapışmış çamur saatler değil, günler öncesinden kalmıştı. Gömleği ve pantolonu, çok kullanılmış ve az yıkanmış izleri taşıyordu. Peki ya saçları? Düşünmeden, koyu renkli örgülerine dokunmak için elini uzattı. En son ne zaman saçlarını yıkamış, düzeltmiş ve yeniden örmüştü? En son ne zaman tüm vücudunu yıkamıştı?

"Zengin bir adamla evlendim. Ailem, şey, servetimiz daha mütevazı. Bingtown'da olduğum zaman bir hanımefendi olduğumu sanıyorum ve belki de bu güzel bir şey. Ama burada, şey, Rain Wilds'da kendimi biraz farklı görmeye başladım. Eskiden istediğimden farklı şeyler istemeye başladım." Sesi kesildi. Sonra aniden, "İstersen, Thymara, bu akşam kulübeme gelebilirsin. Sana saçını farklı bir şekilde yapmayı gösterebilirim. Ve banyo yapmak istersen, küvet ayakta durmaya bile yetmese de, biraz mahremiyetin olur."

"Kendimi yıkamayı biliyorum!" diye karşılık verdi Thymara, incinmiş bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi Alise hemen. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Thymara'nın tanıdığı hiç kimse o kadar kızarmamıştı. "Sözlerim... Demek istediğimi ifade edemedim. Sana bakarken

ve Sylve ile Jerd'in erkeklerin arasında açıkta, zorlu koşullarda yaşamak zorunda kalırken, benim banyo yapıp giyinmek için mahremiyetim olduğunu düşünerek ne kadar bencil olduğumu düşündüm. Demek istediğim..."

"Biliyorum." Bu, Thymara'nın şimdiye kadar söylemek zorunda kaldığı en zor sözler miydi? Muhtemelen değil, ama yeterince zordu. Alise'nin gözlerine bakamadı. Başka sözler söylemek için kendini zorladı. "İyi niyetle söylediğini biliyorum. Babam sık sık bana çok kolay alınmamamı söylerdi. Herkesin beni aşağılamak istemediğini." Boğazı daralıyor ve sıkışıyor. Gözlerinin iç köşelerinde akmayan gözyaşlarının acısı artıyordu. Kelimeleri zorla çıkardığı için birdenbire onları durduramadı. "İnsanların beni sevmesini veya bana iyi davranmasını beklemiyorum. Tam tersi. Ben beklediğim..."

"Açıklamana gerek yok," dedi Alise aniden. "Senin düşündüğünden daha çok benziyoruz." Titrek bir kahkaha attı. "Bazen, henüz tanışmadığın insanları, onlar senden hoşlanmadan önce hoşlanmamak için nedenler bulur musun?"

"Tabii ki," diye itiraf etti Thymara ve ikisinin kahkahaları kırılgan bir tonda yankılandı. Nehir kenarından bir kuş uçarak ikisini de ürküttü, sonra kahkahaları daha doğal bir hal aldı ve ikisi de nefes alırken sona erdi.

Alise gözünün köşesinden bir gözyaşı sildi. "Acaba Sintara benden bunu öğrenmemi mi istedi? Bu sabah seni bulmamı şiddetle tavsiye etti. Sence bizim o kadar da farklı olmadığımızı keşfetmemizi mi istedi?" Kadın ejderhadan bahsederken sesi sıcaktı, ama Thymara'nın sırtında bir ürperti hissetti.

"Hayır," dedi sessizce. Alise'nin duygularını incitmemek için düşüncelerini dikkatlice seçti. Bingtown'lu kadının gösterdiği dostane tavırlara karşılık vermek istediğinden henüz emin değildi, ama onu tekrar tedirgin etmek de istemiyordu. "Hayır, bence Sintara seni, yani bizi manipüle ediyordu. Birkaç gün önce beni bir şey yapmaya zorladı ve sonuç hiç de iyi olmadı." Alise'ye bakarak göreceği şeyden korktu, ama Bingtown'lu kadın kırılmış değil, düşünceli görünüyordu. "Sanırım bizim üzerimizde ne kadar gücü olduğunu görmek istiyor. Onun büyüünü hissettim. Sen hissettiler mi?"

"Elbette. Bu onun bir parçası. Bir ejderhanın insanlar üzerindeki etkisini tamamen kontrol edip edemeyeceğini bilmiyorum. Bu onun doğası. Tıpkı bir insanın evcil köpeğini kontrol etmesi gibi."

"Ben onun evcil hayvanı değilim," diye karşılık verdi Thymara. Korku, sözlerini keskinleştirdi. Sintara, onun farkında olduğundan daha fazla mı onu kontrol ediyordu?

"Hayır. Sen değilsin, ben de değilim. Ama sanırım o beni her şeyden çok evcil hayvanı olarak görüyor. Sanırım avlanabildiğin için sana saygı duyuyor. Ama bana defalarca, bir kadın olarak kendimi gösteremediğimi söyledi. Nedenini bilmiyorum, ama sanırım onu hayal kırıklığına uğrattıyorum."

"Bu sabah beni avlanmaya zorladı. Ona balık tutmayı tercih ettiğimi söyledim." "Avlanırken seni takip etmemi söyledi. Seni burada, nehir kıyısında gördüm." "seni gördüm."

Thymara sessiz kaldı. Balık zıpkınını tekrar kaldırdı ve düşünerek nehir kenarında yavaşça yürüdü. Bu bir ihanet miydi? Sonra konuştu. "Onun sana neyi görmek istediğini biliyorum. Benim gördüğüm şeyi. Sanırım Jerd ve Greft'in çiftleştiğini bilmeni istedi."

Bir cevap bekledi. Cevap gelmeyince Alise'ye baktı. Bingtown'lu kadının yanakları yine pembeye dönmüştü, ama sakın bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Şey. Sanırım böyle, mahremiyetin olmadığı ve denetimin az olduğu bir ortamda yaşayan genç bir kızın, genç bir erkeğin ısrarlarına boyun eğmesi kolaydır. Sofra kurulmadan yemeği tatmakla ilk onlar olmazlar. Evlenmeyi düşünüyorlar mı, biliyor musun?"

Thymara ona baktı. Sözlerini dikkatlice seçti. "Alise, benim gibi insanlar, onlar gibi, Rain Wilds'ın etkisinde kalmış insanlar, evlenmemize izin verilmiyor. Ya da çiftleşmemize. Rain Wilds'ın en eski kurallarından birini çiğniyorlar."

"O zaman bu bir yasa mı?" Alise şaşkın görünüyordu.

"Ben... bunun bir yasa olup olmadığını bilmiyorum. Bu bir gelenek. Herkesin bildiği ve uyguladığı bir şey. Bir bebek doğduğunda ve saf insan özelliklerinden çok farklıysa, ebeveynleri onu büyütmez. Onu 'geceye teslim ederler', onu terk ederler ve tekrar denerler. Sadece benim gibi bazıları için, babam beni geri aldı. Beni eve getirdi ve büyüttü."

"Orada bir balık var, çok büyük bir balık. O dalgaların sürüklediği kütüğün gölgesinde. Görüyor musun? Sanki gölgenin bir parçası gibi görünüyor."

Alise heyecanlıydı. Thymara konunun değişmesiyle irkildi. Bir anda, mızrağını Alise'ye uzattı. "Sen yakala. Sen önce gördün. Unutma, balığı delmeye çalışma. Sanki balığın arkasındaki toprağa saplamak istermiş gibi sapla. Sertçe bastır."

"Sen yapmalısın," dedi Alise mızrağı alırken. "Ben ıskalarım. Kaçar. Ve o çok büyük bir balık."

"O zaman ilk denemen için iyi bir hedef. Hadi, dene." Thymara yavaşça geri çekildi ve nehirden uzaklaştı.

Alise'nin solgun gözleri büyüdü. Bakışları Thymara'dan balığa, sonra tekrar Thymara'ya döndü. Sonra iki derin nefes aldı ve aniden elindeki mızrağıyla balığa atladı. Ayak bileklerine kadar suya daldı ve gereğinden fazla güçle mızrağı balığa sapladı. Thymara, Bingtown'lu kadın iki eliyle mızrağı daha da derine saplarken ağzı açık bir şekilde izledi. Balık çoktan gitmişti. Ama hayır, Alise suda duruyordu, uzun, kalın bir balık ölüm çırpınışları içindeyken mızrağı sıkıca tutuyordu.

Sonunda balık hareketsiz kalınca, Alise Thymara'ya dönüp nefes nefese bağırdı: "Başardım! Başardım! Bir balık avladım! Onu öldürdüm!"

"Evet, başardın. Ama botlarını mahvetmeden sudan çıkmalısın."

"Onlar umurumda değil. Bir balık yakaladım. Tekrar deneyebilir miyim? Bir tane daha öldürebilir miyim?"

"Sanırım yapabilirsin. Alise, ilkini karaya çıkaralım, olur mu?"

"Kaybetme! Kaçmasına izin verme!" Thymara suya girip mızrağa elini koyarken böyle bağırdı.

"Kaçmaz. Çoktan öldü. Balığı kıyıya çekebilmek için mızrağı yerden çıkarmalıyız. Merak etme. Kaçırmayız."

"Gerçekten başardım, değil mi? Bir balık öldürdüm." "Evet, başardın."

Mızrağı çamurdan çıkarmak biraz zor oldu. Balık, Thymara'nın beklediğinden daha büyüktü. İkisi birlikte onu kıyıya sürüklediler. Çirkin bir yaratıktı, siyah ve ince pullu, keskin olmayan yüzünde uzun dişleri vardı. Onu kıyıya çevirdiklerinde, karnı parlak kırmızıydı. Thymara daha önce böyle bir şey görmemişti. "Bunu yiyebilir miyiz, emin değilim," dedi tereddütle. "Bazen parlak renkli hayvanlar zehirli olur."

"Mercor'a sormalıyız. O bilir. O çok şey hatırlar." Alise, avını incelemek için çömeldi. Meraklı parmağını uzattı ve sonra geri çekti. "Garip. Bütün ejderhaların farklı seviyelerde hafızaları var gibi. Bazen Sintara'nın sorularına cevap vermemesinin nedeninin cevapları bilmemesi olduğunu düşünüyorum. Ama Mercor'da, her şeyi bildiğini ama paylaşmak istemediğini hissediyorum. Benimle konuşurken ejderhalar ve Elderlingler dışında her şeyden bahsediyor."

"Ne olduğunu öğrenmeden dokunmamalıyız." Thymara balıkların yanında çömelmiş halde kalmıştı. Alise başını salladı. Ayağa kalktı, mızrağı aldı

ve nehir kenarında dolaşmaya başladı. Heyecanı hissedilebiliyordu. "Başka ne öldürebiliriz bir bakalım. Sonra Mercor'a onu sorarız."

Thymara ayağa kalktı. Mızrağı olmadan kendini biraz çıplak hissediyordu. Avlanan birinin peşinden gitmek garip bir duyguydu. Bu duyguyu pek sevmiyordu. Önemini geri kazanmak istercesine konuşmaya başladı. "Mercor diğer ejderhalardan daha yaşlı görünüyor, değil mi? Daha yaşlı ve daha yorgun."

"Öyle." Alise sessizce konuştu. Thymara kadar yumuşak hareket edemiyordu ama çabalıyordu. Thymara, Alise'nin parmak uçlarında yürümesi ve kambur duruşunun, Thymara'nın avlanma tavrını abartılı bir şekilde taklit ettiğini fark etti. Bundan gurur duymalı mı, yoksa kırılmalı mı karar veremedi. "Çünkü o diğerlerinden çok daha fazlasını hatırlıyor. Bazen yaşın, kaç yaşında olduğundan çok, ne yaptığın ve neyi hatırladığından daha önemli olduğunu düşünüyorum. Ve Mercor'un çok şey hatırladığını düşünüyorum, hatta bir yılan olduğu zamanları bile."

"Bana hep üzgün görünüyor. Ve diğer ejderhaların hiç nazik olmadığı bir şekilde nazik."

Alise topuklarının üzerine çömeldi ve dalların ve düşen yaprakların altında bir şeyler aradı. Cevap verirken hem dikkatli hem de dalgın gibiydi. "Bence o diğerlerinden daha çok şey hatırlıyor. Onunla güzel bir akşam geçirdim. Benimle konuşurken diğer ejderhalardan çok daha açık ve dolaysızdı. Yine de, atalarının anılarını anlatmak yerine genel konulardan bahsetti. Ama diğer ejderhaların hiç söylemediği şeyler söyledi." Mızrağı uzattı ve yolundan bazı yosunları kaldırmaya çalıştı. Bunu yaparken bir balık fırladı. Su sıçratarak ve bağırarak ona atıldı, ama balık kaçmıştı.

"Bir dahaki sefere, orada balık olduğunu düşünürsen, hemen sapla. Suyu balığın olduğu yere yaklaştırırsan, kaçır. Saplamayı göze al, belki bir şey yakalarsın."

"Tamam." Alise sinirli bir nefes verdi ve kıyı boyunca ilerlemeye devam etti.

Thymara onu takip etti. "Mercor tuhaf şeyler mi söyledi?" diye Alise'ye sordu. "Oh. Evet, söyledi. Kelsingra hakkında epeyce konuştu. Orayı hem ejderhalar hem de Elderlingler için önemli bir şehir olarak tanımladı. Orada ejderhaların özellikle sevdiği özel bir tür gümüş rengi su vardı. Bana bunu açıklayamadı ya da açıklam

ejderhalar ve Elderlingler için önemli bir şehir olduğunu söyledi. Orada ejderhaların özellikle sevdiği özel bir tür gümüş rengi su varmış. Bana bunu açıklayamadı ya da açıklamak istemedi. Ama Elderlingler ve ejderhaların bir araya gelip anlaşmalar yaptıkları yer olduğu için önemli bir yer olduğunu söyledi. Konuşma tarzından, Elderlingler ve ejderhaların nasıl etkileşimde bulunduklarına dair farklı bir bakış açısı edindim.

Elderlingler ve ejderhaların etkileşimine farklı bir bakış açısı kazandırdı. Sanki komşu krallıklar arasında antlaşmalar ve anlaşmalar yapılıyor gibiydi. Ona bunu söylediğimde, bunun daha çok simbiyoz gibi olduğunu söyledi.

"Simbiyoz mu?"

"Her iki tarafın da yararına olacak şekilde birlikte yaşıyorlardı. Ama yarardan da öte bir şeydi. Doğrudan söylemedi ama bence o, Elderlingler hayatta kalsaydı ejderhaların bu dünyadan bu kadar uzun süre yok olmayacaklarına inanıyor. Elderlingleri geri getirmek, ejderhaların bu dünyada hayatta kalmaya devam etmeleri için anahtar olacak diye düşünüyor."

"Malta ve Reyn var. Ve Selden."

"Ama hiçbirisi burada değil," dedi Alise. Suyu adım atmaya başladı ama durdu. "Şu benekli yeri görüyor musun? Nehir dibinde bir gölge mi, yoksa balık mı?" Başını diğer tarafa eğdi. "Yani ejderhalar, bir zamanlar Elderlinglerin yaptıklarını artık bekçilerine bağlı olarak yapıyorlar." Başını eğdi. "Hmm. Acaba bu yüzden mi avcılarının yanı sıra bakıcıların da kendilerine eşlik etmesinde ısrar ettiler? Bunu hep merak etmişimdir. Neden bu kadar çok bakıcı istediler ama sadece üç avcıyla yetindiler? Avcılar yapamadığı neyi siz yapabiliyordunuz?"

"Şey, onları tımar ediyoruz. Ve onlara çok dikkat ediyoruz. Onların övülmeyi ne kadar sevdiklerini bilirsin." Thymara durakladı, düşündü. Ejderhalar neden bakıcılar istemişti? Alise'nin kararlı bakışını gördü. "Balık olduğunu düşünürsen, batır! Eğer sadece gölgeyse, bir zararı olmaz. Eğer balık ise, onu öldürürsün."

"Tamam." Alise derin bir nefes aldı.

"Bu sefer bağırma. Ya da suya atlama. Yakındaki diğer avları ya da balıkları korkutmak istemezsin."

Alise donakaldı. "Geçen sefer bağırdım mı?"

Thymara sessizce gülmeye çalıştı. "Evet. Ve suya atladın. Bu sefer sadece mızrağı kullan. Daha geriye çek. Kolunu daha geriye çek. İşte. Şimdi vurmak istediğin yere bak ve sapla." *Babam gibi konuşuyorum*, diye fark etti aniden. Ve aynı anda Alise'ye öğretmekten zevk aldığını keşfetti.

Alise iyi bir öğrenciydi. Dinledi. Nefesini aldı, gördüğü şeye odaklandı ve mızrağı sapladı. Thymara orada balık olduğuna inanmamıştı, ama mızrak canlı bir şeye saplandı, çünkü çok büyük bir su parçası aniden öfkeyle çırpınmaya başladı. "Mızrağı

mızrağı sıkı tut, mızrağı sıkı tut!" diye bağırdı Alise'ye ve sonra Bingtown'lu kadının ağırlığını desteklemek için öne atıldı. Sivridirenin saplandığı şey büyük ve muhtemelen balık değildi. Sivridirenin sapladığı şey nehir tabanına sabitlenmişti. Büyük ve düz gövdeli, suda aniden çırpınmaya başlayan kırbaç gibi bir kuyruğu vardı. "Dikenleri veya iğnesi olabilir! Dikkat et!" diye uyardı Thymara. Alise'nin mızrağı bırakacağını sandı, ama o inatla tutunmaya devam etti.

"Başka bir mızrak... ya da bir şey getir!" Alise nefes nefeseydi.

Thymara bir an donakaldı. Sonra teknelere doğru koştu. Tats'ın teknesi en yakındaydı ve ekipmanları içindeydi. Tats, teknenin yanında yerde oturmuş, uyanmak üzereydi. "Mızrağını ödünç alıyorum!" diye bağırdı Thymara ve Tats hareketlenmeye başlayınca mızrağı kapıp geri koştu.

"Kaçıyor!" Alise, Thymara geri koşarken bağırıyordu. Biri onu takip ediyordu. Arkasına baktı ve Rapskal ile Sylve'nin koşarak geldiğini gördü, arkalarında da Kaptan Leftrin vardı. O ve Alise balık tutarken kamp uyanmıştı. Alise, hayvanın savrulan kuyruğuna aldırış etmeden suya girip mızrağa daha fazla yaslanmıştı. Thymara dişlerini sıktı ve suya daldı. Mızrağını, balığın vücudunun ana kısmının olduğu tahmin ettiği bulanık suya sapladı. Mızrak kaslı bir şeye derinlemesine girdi; yaratığın öfkeli tepkisiyle mızrağın sapı neredeyse elinden kapıldı. Kaçmak için onu ve Alise'yi daha derin sulara sürükledi.

"Bırakmalıyız!" diye nefes nefese bağırdı, ama arkasında Rapskal "Hayır!" diye bağırdı ve kararlılıkla suya girdi. Suyun içinde çılgınca savrulan kuyruğu umursamadan, kendi balık mızrağıyla yaratığa yarım düzine kez sapladı. Koyu kan bulanık suda kıvrıldı ve balık çabalarını ikiye katladı.

"Mızrağımı çek! Onu almasına izin verme!" diye bağırdı Thymara, Alise'ye. Beline kadar sıırıslam olmuştu ve mızrağa sıkıca tutunmuştu. "Benim de!" diye bağırdı Tats. "Thymara, bu sonuncusu!"

"Çekil yolumdan!" Sintara bağırdı, ama kimseye itaat edecek zaman vermedi. Rapskal çılgınca kaçmaya çalışırken ejderha suya daldı.

"Thymara!" diye bağırdı Tats, ama Sintara'nın açılan kanadı ona çarptı. Su sıçrayarak onu yakaladı; mızrak elinden fırladı. Sonra büyük, düz ve canlı bir şey ona çarptı, sol kolundaki kumaşı ve derisini sıyırdıktan sonra onu daha derin sulara fırlattı. Ağzını açarak

ağzını açıp protesto etmek için bağırdı ama ağzı çamurlu suyla doldu. Suyu dışarı üfledi ama yerine hava alamadı. Nefesini umutsuzca tuttu. Yüzmeyi hiç öğrenmemişti; o bir tırmanıcıydı, ağaç tepelerine uygun biriydi ve onu yakalayan ve bir yere doğru sürükleyen bu yabancı ortamda çırpınıyordu.

Aniden yüzüne ışık vurdu, ama nefes almadan tekrar battı. Birinin bir şey bağırdığını sandı. Gözleri yanıyordu ve kolu acıyordu. Bir şey onu yakaladı, gövdesini sardı ve sıktı. Yüzgeçli şeyi yumruklarıyla dövdü ve ağzı havasız bir çığlık atarak açıldı. Onu sudan sürükledi ve sonra sudan çıkardı. Aklına bir düşünce geldi. *Onu yakaladım! Onu yakaladım!*

Sonra Mercor'un çenesinde asılı kaldı. Giysilerinin üzerinden dişlerini hissedebiliyordu. Onu dikkatlice tutuyordu, ama yine de dişleri onu çiziyordu. Bir ejderhanın ağzında olduğuna tepki veremeden, onu çamurlu nehir kıyısına düşürdü. Nehrin suyunu ve kumu kusarken, etrafında bağırıyan insanlar bir daire oluşturdu. Su, burnundan kumlu akıntılar halinde akıyordu. Yüzünü sildi ve biri eline bir battaniye uzattı. Battaniyenin köşesiyle yüzünü kuruladı ve gözlerini kırıptı. Görüşü bulanıktı ama yavaş yavaş netleşti.

"İyi misin? İyi misin?" Tats, sırlıslıkla bir halde yanına diz çökmüş, aynı soruyu tekrar tekrar soruyordu.

"Benim hatam! Balığı bırakmak istemedim. Oh, Sa beni affet, hepsi benim hatam! O iyi olacak mı? Kanıyor! Oh, biri bandaj getirsin!" Alise solgun, kırmızı saçları ıslak şeritler halinde yüzüne sarkmıştı.

Rapskal onunla ilgileniyor, onu tutmaya çalışıyordu. Thymara onu itip kenara çekildi ve oturarak daha fazla kumlu su tükürdü. "Lütfen, bana biraz yer açın," dedi. Bir gölge uzaklaştığında, bir ejderhanın da üzerinde durduğunu fark etti. Ağzından daha fazla kum tükürdü. Gözleri acıyordu ve gözyaşları akamıyordu. Parmaklarıyla hafifçe sildi ve çamur çıktı.

"Başını geriye eğ," diye emretti Tats sert bir sesle ve o da başını geriye eğdiğinde, yüzüne temiz su döktü. "Şimdi kolunu yapacağım," diye uyardı ve soğuk su, görmezden gelmeye çalıştığı yanmayı hafifletince kız nefesini tuttu. Aniden hapşırdı ve su ve sümük her yere sıçradı. Yüzünü battaniyeyle sildi ve Rapskal'dan "Hey, o benim battaniyem!" diye bir çığlık duydu.

"Senimkini kullanabilirsin," dedi kısık bir sesle. Aniden, ölmediğini ya da ölmek üzere olmadığını, sadece herkesin ilgisi yüzünden garip bir şekilde aşağılanmış olduğunu fark etti. Ayağa kalkmaya çalıştı. Tats ona yardım ettiğinde, herkesin önünde zayıf görünmek istemediği için kolunu ondan çekmedi. Bir saniye sonra, Alise onu kucakladığında durum daha da kötüleşti.

"Oh, Thymara, çok üzgünüm! Bir balık için seni neredeyse öldürüyorduk!"

Alise'den kurtulmayı başardı. "Ne tür bir balıktı?" diye sordu, dikkatleri kendinden uzaklaştırmaya çalışarak. Sıyrılmış kolu acıyordu ve kıyafetleri ıslaktı. Alise, "Gel de bak. Hiç böyle bir şey görmedim" derken, battaniyeyi omuzlarına attı.

Thymara da görmemişti. Şekli ters çevrilmiş bir yemek tabağı gibiydi, ama Thymara'nın battaniyesinin iki katı büyüklüğündeydi. Vücudunun üstünde iki şişkin gözü ve ucunda bir dizi diken bulunan uzun, kamçı gibi bir kuyruğu vardı. Üst kısmı nehir yatağı gibi açık ve koyu renkli beneklerle kaplıydı, ancak alt kısmı beyazdı. Bir düzine yerde mızrak izleri ve Sintara'nın onu kıyıya sürüklerken açtığı yaralar vardı. "Bu bir balık mı?" diye sordu inanamadan.

"Biraz vatoza benziyor; evet, bir balık," dedi Leftrin. "Ama nehirde hiç böyle bir şey görmedim, sadece tuzlu suda. Ve bu büyüklükte bir tane de hiç görmedim."

"Ve onu ben yiyeceğim," diye iddia etti Sintara. "Sen olmasaydın, onu kaybedecektim."

"Açgözlülüğün beni neredeyse öldürüyordu," dedi Thymara. Yüksek sesle değil, ama kararlı bir şekilde konuştu. Bu sözleri bu kadar sakın söyleyebilmesine kendisi de şaşırmıştı. "Beni nehre ittin. Az kalsın boğuluyordum." Ejderhaya baktı, Sintara da ona baktı. Ondan hiçbir şey hissetmedi, pişmanlık ya da haklılık duygusu yoktu. Birlikte çok yol kat etmişlerdi. Ejderha daha güçlü, daha büyük ve kesinlikle daha güzel olmuştu. Ama diğer ejderhaların aksine, bakıcısına yakınlaşmamıştı. Thymara'nın içinde korkunç bir pişmanlık uyandı. Sintara her geçen gün daha da güzelleşiyordu; şüphesiz, Thymara'nın gördüğü en görkemli yaratıktı. Böyle harika bir varlığın arkadaşı olmayı, onun yansıyan ihtişamının tadını çıkarmayı hayal etmişti. Ejderhayı elinden gelen en iyi şekilde beslemiş, her gün tımarlamış, yardım edebileceğini düşündüğünde onu tedavi etmiş, günün her anında onu övmüş ve iltifatlar yağdırmıştı. Onun sağlık ve güçle büyüdüğünü görmüştü.

Ve bugün ejderha onu neredeyse öldürüyordu. Dikkatsizliğinden, öfkeden değil. Ve bir an bile pişmanlık göstermedi. Daha önce sorduğu soru aklına geldi. Ejderhalar neden bakıcılar istemişti? Cevap artık ona açık görünüyordu. Onların hizmetkârları olmak için. Başka bir şey için değil.

İnsanların "kalp kırıklığı"ndan bahsettiğini duymuştu. Bunun gerçekten göğsünde bir acı yarattığını, sanki kalbi gerçekten parçalanmış gibi hissettirdiğini bilmiyordu. Ejderhasına baktı ve kelimeleri bulmaya çalıştı. "Artık benim ejderham değilsin ve ben de senin bakıcın değilim" diyebilirdi. Ama söylemedi, çünkü birdenbire bunun hiç doğru olmamış gibi geldi. Güzel safir yaratığa yavaşça başını salladı ve sonra ondan uzaklaştı. Etrafında toplanan bakıcılar ve ejderhalara baktı. Alise ona bakıyordu, gri gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sırılsıklam olmuştu; Kaptan Leftrin ceketini omuzlarına örtmüştü. Bingtown'lu kadın ona sessizce bakıyordu ve Thymara, onun hissettiklerini sadece kendisinin anladığını biliyordu. Bu dayanılmazdı. Dönüp uzaklaştı. Taş gibi bir yüzle Tats kenara çekildi ve geçmesine izin verdi.

On adım bile atamadan Sylve yanına geldi. Mercor yavaşça yanına geldi. Kız sessizce konuştu. "Mercor seni suda buldu ve çıkardı."

Thymara durdu. Mercor, iyileşirken onu koruyan ejderhaydı. Refleks olarak, dişlerinin giysisini yırttığı ve derisini sıyırdığı kaburgalarına dokundu. "Teşekkür ederim," dedi. Altın ejderhanın nazıkçe dönen gözlerine baktı. "Hayatımı kurtardın." Sylve'nin ejderhası, kendi ejderhası onu suya itip orada bırakmışken onu kurtarmıştı. Bu zıtlığı kaldıramıyordu. Dönüp ikisinden de uzaklaştı.

ALISE, Thymara'nın gitmesini izlemeye dayanamıyordu. Acı, uzaklaşırken ondan bir bulut gibi yayılıyordu. Bakışlarını Sintara'ya çevirdi. Ama bir şey söyleyecek kelime bulamadan, ejderha aniden başını kaldırdı, dönüp uzaklaştı ve giderken kuyruğunu salladı. Kanatlarını açtı ve şiddetle salladı, etrafta toplanan insanları ve ejderhaları su ve kumla ıslatmasına aldırmadı.

Genç bakıcılardan biri sessizliği bozdu. "Eğer onu yemeyeceksen, Heeby alabilir mi? O çok aç. Aslında, o her zaman açtır."

"Ejderhalar için güvenli mi? Yenilebilir mi?" diye sordu Alise endişeyle. "Bu balıklar bana garip geliyor. Dikkatli olmalıyız."

"Onlar Büyük Mavi Göl'den balıklar. Onları eskiden tanırım. Kırmızı karınlı olan ejderhalar için güvenlidir, ama insanları zehirler. Yassı balıklar ise herkes yiyebilir."

Alise, Mercor'un sesine döndü. Altın ejderha, toplanan insanların yanına yaklaştı. Ağırbaşlı bir zarafet ve haysiyetle hareket ediyordu. Belki ejderhaların en büyüğü değildi, ama kesinlikle en heybetli olanıydı. Alise, ona seslenmek için sesini yükseltti. "Büyük Mavi Göl mü?"

"Bu göl, birkaç nehir tarafından beslenen ve sizin Rain Wild Nehri dediğiniz nehrin kaynağıdır. Çok büyük bir göldü ve yağmur mevsimlerinde daha da büyüdü. Balıkçılık çok iyiydi. Bugün öldürdüğünüz balıklar, benim hatırladığım günlerde küçük sayılırdı." Anılarını anlatırken sesi uzaklaştı. "Elderlingler, parlak renkli yelkenli teknelerle balık tutarlardı. Yukarıdan bakıldığında, geniş mavi göl ve üzerinde dağılmış balıkçı tekneleri çok güzel bir manzara oluştururdu. Gölün kıyılarında kalıcı Elderling yerleşim yerleri çok azdı, çünkü sel baskınları sık sık olurdu, ancak zengin Elderlingler iskelelere evler inşa ederlerdi ya da yazları Büyük Mavi Göl'e yüzen evler getirirlerdi."

"Büyük Mavi Göl, Kelsingra'ya ne kadar yakındı?" Cevabı nefesini tutarak bekledi.

"Bir ejderhanın uçuğu mesafe kadar mı? Çok uzak değil." Sesinde mizah vardı. "Geniş gölü geçmek bizim için zor değildi, nehrin kıvrımlarını takip etmek yerine düz uçtuk. Ama bu balıkları görüp Büyük Mavi Göl veya Kelsingra'ya yakın olduğumuzu söyleyemezsin. Balıklar tek bir yerde kalmazlar." Başını kaldırıp etrafına bakındı, sanki günü gözden geçiriyormuş gibi. "Ejderhalar da öyle. Günümüz kaçıyor. Artık hepimiz yemek yiyip buradan ayrılmalıyız."

Daha fazla laf etmeden, kırmızı karınlı balığın yanına yürüdü, başını eğdi ve onu kendisininmiş gibi aldı. Birkaç ejderha düz balığın üzerine çullandı. Küçük kırmızı Heeby balığa ilk dişlerini geçiren oldu. Koruyucular geri çekilip onlara yer açtılar. Hiçbiri balığı paylaşmak istemiyor gibiydi.

Herkes terk edilmiş yataklarına ve ateşlerinin başına dağılırken, Leftrin Alise'ye kolunu uzattı. Alise kolunu tuttu. Leftrin, "Islak kıyafetlerini bir an önce çıkarmalısın."

. Nehir suyu bugün ılık ama cildinde ne kadar uzun kalırsa, o kadar çok reaksiyon gösterirsin."

Sanki onun sözleri tetiklemiş gibi, yakasının boynunu kaşındığını ve pantolonunun bel kısmının sürtündüğünü fark etti. "Bence bu iyi bir fikir."

"Öyle. Thymara'nın balık tutmasına neden karıştın ki?"

Sesindeki alaycı tonu onu biraz sinirlendirdi. "Yararlı bir şey öğrenmek istedim," dedi sertçe.

"Ejderhalar hakkında bilgi edinmekten daha mı yararlı?" Adamın sesi uzlaştırıcıydı ve bu onu neredeyse daha çok kırdı.

"Öğrendiğim şeyin önemli olduğunu düşünüyorum, ama keşif gezisi için yararlı olduğundan emin değilim. Yiyecek sağlamak gibi daha sağlam bir becerim olsaydı..."

"Mercor'dan edindiğin bilgiler yararlı değil mi sence? Hiçbirimizin ondan bu bilgileri alabileceğini sanmıyorum."

"Bunu bilmenin o kadar yararlı olduğunu sanmıyorum," dedi Alise. Sert tavrını korumaya çalıştı, ama Leftrin onu sakinleştirmeyi çok iyi biliyordu. Ve onun ejderhayla yaptığı konuşmaya bakışı Alise'nin ilgisini çekti.

"Mercor, balıkların tek bir yerde kalmak zorunda olmadıkları konusunda haklı. Onlar hareket ederler. Ama bu tür balıkları daha önce görmediğimiz konusunda da haklısın. Bu yüzden, eskiden yaşadıkları yere eskisinden daha yakın olduğumuzu tahmin ediyorum. Ataları, Kelsingra'ya gelmeden önce su sisteminde bulunan bir gölden gelmişlerse, hala doğru yönde ilerliyoruz demektir. Hala bulma umudumuz var. Eskiden bulunduğu yeri geçip gitmişiz ve hiçbir iz bulamamışız diye korkmaya başlamıştım."

Kız hayrete düşmüştü. "Böyle bir şey hiç aklıma gelmemişti."

"Son zamanlarda bu konu kafamı çok meşgul ediyordu. Arkadaşın Sedric çok hasta ve sen de çok üzgün olduğun için, daha fazla devam etmenin bir anlamı var mı diye kendime sormaya başlamıştım. Belki de bu, hiçbir yere varmayan anlamsız bir keşif gezisiydi. Ama o balıkları doğru yolda olduğumuzun bir işareti olarak kabul edip devam edeceğim."

"Daha ne kadar süre?"

Cevap vermeden önce bir an durakladı. "Vazgeçene kadar sanırım," dedi.

"Peki bunu ne belirleyecek?" Kaşınıtı yanmaya başlamıştı. Daha hızlı yürümeye başladı. O bu konuda yorum yapmadı, ama adımlarını ona uydurdu.

"Umutsuz olduğu belli olduğunda," dedi alçak sesle. "Nehir o kadar sığlaşana kadar, Tarman bile suda kalamaz hale gelene kadar. Ya da kış yağmurları gelip suyu o kadar derinleştirip akıntıyı o kadar güçlendirene kadar, karşı koyamayacağımız hale gelene kadar. İlk başta kendime böyle söylemiştim. Dürüst olmak gerekirse Alise, işler beklediğimden çok farklı gelişti. Şu ana kadar ölü ve ölmek üzere olan ejderhalar olacağını düşünmüştüm, yaralanan, hastalanan ya da kaçan bakıcılar da cabası. Hiçbiri olmadı. Ve itiraf etmekten çekindiğim kadar bu gençleri sevmeye başladım, hatta bazı ejderhalara hayranlık bile duyuyorum. Mesela Mercor. Cesur ve yürekli. Thymara'nın öldüğünü ve kaybolduğunu düşündüğümde hemen peşinden gitti." Gülerek başını salladı. "O çok sert bir kız. Ağlamıyor, sızlanmıyor. Kalkıp tozunu silkeledi. Her geçen gün hepsi büyüyor, bakıcılar da ejderhalar da."

"Tahmin ettiğinden daha fazla şekilde," diye onayladı kız. Yakasını gevşeterek, "Leftrin, tekneye koşacağım. Cildim yanmaya başladı," dedi.

"Az önce ne demek istedin?" diye seslendi ama kız cevap vermedi. Ondan uzaklaşarak, onun ağır adımlarıyla kolayca mesafeyi açtı. "Sana temiz su getireyim," diye bağırdı ama kız, cildi yanarken Tarman'a doğru koşarak uzaklaştı.

SINTARA, diğerleri onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırken haklı olarak kıyıya çıkardığı balıktan uzaklaşarak sahil boyunca uzaklaştı. Balıktan bir lokma bile yememişti. Ve hepsi Thymara'nın suya girdiğinde yolundan çekilmediği için onun suçuydu.

Sintara, insanların aptallığını tahammül edilemez buluyordu. Kız ondan ne bekliyordu? Onu şımartan, ona aşık bir evcil hayvan mı olmasını? Onun sinek gibi hayatındaki her boşluğu doldurmaya çalışmasını mı? Öyle bir arkadaşlık istiyorsa kendine bir eş bulsun. İnsanların neden bu kadar yoğun temasa ihtiyaç duyduğunu anlamıyordu. Kendi düşünceleri onlara yetmiyor muydu? Neden kendi ihtiyaçlarını kendileri karşılamak yerine başkalarından bekliyorlardı?

Thymara'nın mutsuzluğu kulağında vızıldayan bir sivrisinek gibiydi. Kanı Thymara'nın yüzüne ve dudaklarına sıçradığından beri, kızı çok rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Bu onun suçu değildi; kanını onunla paylaşmak ya da birbirlerinin varlığının farkına varmak istememişti.

şimdi her zaman var olacak olan diğer şeyler. Ve Thymara'nın geçirdiği değişiklikleri hızlandırmak kesinlikle onun kararı olmamıştı. Bir Elderling yaratmak gibi bir isteği yoktu, bir tane yaratmak için gereken düşünce ve zamanı ayırmak ise hiç aklının ucundan bile geçmemişti. Böyle eski moda bir eğlenceyi diğerleri düşünsün. İnsanlar gülünç derecede kısa ömürlüydü. Bir ejderha, bir insanın ömrünü birkaç kat uzatmak için onu değiştirse bile, yine de bir ejderhanın ömrünün sadece bir kısmını yaşayabilirdi. Zaten yakında ölecek birini yaratıp ona bağlanmanın ne anlamı vardı?

Şimdi Thymara kendi başına somurtmaya gitmişti. Ya da yas tutmaya. Bazen Sintara için bu ikisi arasındaki fark çok önemsiz görünüyordu. İşte, şimdi kız ağlıyordu, sanki ağlamak, insanların zorluklara verdikleri dağınık bir tepki değil de, bir şeyi düzeltmek için yapılan bir şey gibi. Sintara, Thymara'nın acı gözyaşları, akan burnu ve boğaz ağrısını paylaşmaktan nefret ediyordu. Kıza sertçe çıkmak istedi, ama bunun onu daha çok ağlatacağını biliyordu. Bu yüzden, büyük bir kısıtlama ile ona nazikçe uzandı.

Thymara. Lütfen bu saçmalığı kes. Bu ikimizi de rahatsız ediyor.

Reddedilme. Kızdan hissettiği tek şey buydu. Mantıklı bir düşünce bile yoktu, sadece ejderhayı düşüncelerinden uzaklaştırmak için boşuna bir çaba. Nasıl bu kadar kaba olabilirdi? Sanki Sintara onu fark etmek istemiş gibi!

Ejderha çamurlu kıyıda güneşli bir yer buldu ve uzandı. *"Akıldan çık!"* diye kızı uyardı ve kararlı bir şekilde düşüncelerini ondan uzaklaştırdı. Ama içindeki küçük bir hüznün ve üzüntüyü tam olarak bastıramadı.

Dua Ayının 14. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı
Detozi, Trehaug'un Kuş Bekçisi Erek,
Bingtown'un Kuş Bekçisi

Bugün yirmi beş kuşumu *Goldendown* adlı canlı hayvan gemisiyle gönderdim. Geminin kaptanı, Trehaug Yağmur Ormanı Tüccarları Konseyi'nden güvercin yemi olarak üç yüz kilo sarı bezelye için yeterli miktarda ödemeyi sana teslim edecek.

Erek,

Sonunda Konsey'i kuşlar için iyi bir beslenmenin önemine ikna ettim. Onlara iki yarı yetişkin güvercin yavrusu da dahil olmak üzere birkaç kral güvercin gösterdim ve bu kuşların on altı günde iki yumurta yumurtladığını, iyi bir çiftin ilk yumurtadan çıkar çıkmaz hemen bir sonraki yumurtayı yumurtladığını, böylece serbest dolaşan kuşlardan sofralara uygun güvercin yavruları sürekli olarak elde edilebileceğini anlattım. Bu fikre çok sıcak baktılar.

Meldar ve Finbok hakkında size sadece Cassarick'ten duyduğum şeyleri anlatabilirim. Kadın seferberlik ekibine katılmak için çok hevesliydi ve mürettebatın sözleşmeli üyesi olarak kaydoldu. Meldar ise sadece ona eşlik etmiş gibi görünüyor. Gemi, haber kuşu almadı, bence bu aptalca bir ihmal. Onlar dönene kadar ya da dönmeyene kadar, onlara ne olduğunu bilemeyeceğiz. Ailelerine daha fazla bilgi veremediğim için üzgünüm.

Detozi

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MAVİ MÜREKKEP, SİYAH YAĞMUR

Alise mutfak masasında sert bir şekilde oturuyordu. Pencerenin dışında akşam, geceye doğru ilerliyordu. Alise, egzotik ama mütevazı bir şekilde, yumuşak kumaştan uzun bir cüppe giymişti. Dokunarak neyden yapıldığını anlayamadı. Bellin, sessiz ve gizemli bir şekilde odadan geçti. Şaşkın bir onayla koyu kaşlarını kaldırdı, Alise'yi kızartacak bir komplo gülümsemesi attı ve yoluna devam etti. Alise başını eğip gülümsedi.

Bellin, daha önce hiç sahip olmadığı türden bir arkadaş olmuştu. Konuşmaları kısa ama anlamlıydı. Bir keresinde, Alise'yi korkuluğa yaslanmış, gece gökyüzüne bakarken görmüştü. Yanına yaklaşıp durdu ve şöyle dedi: "Yağmur Ormanları'nda yaşayan bizlerin uzun bir ömrü yoktur. Fırsatları değerlendirmeliyiz, yoksa onları yakalayamayacağımızı kabul edip, onları kaçırmalı ve yenilerini aramalıyız. Ama Rain Wild'lı bir erkek, hayatını boşa harcamak istemiyorsa, sonsuza kadar bekleyemez."

Alise'nin yanıtını beklemedi. Bellin, Alise'nin söylediklerini düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Ama bu gece, gülümsemesi Alise'nin onayladığı bir karara yaklaştığını gösteriyordu. Alise nefes aldı ve içini çekti. Öyle miydi?

Leftrin, nehirde başına gelen talihsiz olaydan sonra cildi o kadar kızarmış ve kumaşın dokunuşuna bile tahammül edemeyecek hale gelmişti ki, ipeksi, vücuda yapışan bir gecelik dikmişti. Nehirde yüzdükten iki gün sonra bile hala acıyordu. Cüppe Elderling yapımıydı, bundan emindi. Parlak bakır rengindeydi ve ona dokunmuş bir giysi değil, ince bir ağ gibi geliyordu. Hareket ettiğinde cildine hafifçe değiyordu, sanki uzun zaman önce onu giyen Elderling prensesinin sırlarını açığa çıkaracakmış gibi. Cildine değdiği her yeri yatıştırıyordu. Basit bir nehir kaptanının böyle bir hazineye sahip olabileceğine şaşırmıştı.

"Ticaret malı," demişti Leftrin küçümseyerek. "Sende kalsın," diye eklemişti sertçe, sanki hediye vermeyi bilmiyormuş gibi. Kızın coşkulu teşekkürlerine yüzü kızarmış, derisi kızarak üst yanaklarında ve alnında pullar gümüş zırh gibi belirmişti.

göz kapağı ve alnındaki pullar gümüş zırh gibi belirginleşmişti. Bir zamanlar böyle bir manzara onu tiksindirirdi. Ama şimdi parmak uçlarıyla o pulları izlediğini hayal ederken erotik bir heyecan hissetmişti. Kalbi çarparken ondan uzaklaşmıştı.

Pürüzsüz bakır kumaşı uyluklarının üzerine düzeltti. Bu, onu giydiği ikinci gündü. Hem serin hem de sıcak hissettiriyordu, nehirde ıslanmaktan cildinde oluşan sayısız küçük kabarcıkları yatıştırıyordu. Giysinin kendisine uygun olandan daha fazla yapıştığını biliyordu. Ciddi Swarge bile güvertede yanından geçerken ona hayran bir bakış attı. Bu, onu kız gibi ve başı dönmüş hissettirdi. Sedric'in hala yatakta kalmasına neredeyse rahatlamıştı. Onun bu giysiyi giymesini onaylamayacağından emindi.

Leftin güverteden içeri girerken kapı gürültüyle kapandı. "Hâlâ mı yazıyorsun? Beni hayrete düşürüyorsun kadın! Ben altı satırdan fazla yazamıyorum, sonra elimde kramp giriyor. Ne yazıyorsun?"

"Oh, ne hikaye ama! Nehir hakkında aldığın tüm notları ve çizdiğin eskizleri gördüm. Sen de benim kadar belgeselcisin. Benim yazdıklarım gelince, dün gece Ranculos ile yaptığım konuşmanın ayrıntılarını yazıyorum. Sedric'in yardımı olmadan, konuşurken kendi notlarımı almak ve sonra bunları yazmak zorundayım. Sonunda, sonunda ejderhalar bazı anılarını benimle paylaşmaya başladılar. Çok fazla değil ve bazıları dağınık ama her bilgi parçası çok değerli. Hepsi bir araya gelince çok heyecan verici bir bütün oluşturuyor. Deri ciltli günlüğünü okşadı. Bingtown'dan ayrıldığında günlüğü ve portföy çantası yeniydi ve parıldıyordu. Şimdi ikisi de yıpranmış ve çiziklerle doluydu, deri çiziklerden koyulaşmıştı. Gülümsedi. Bunlar, yaşlı bir hanımefendinin günlüğünden çok bir maceracının yol arkadaşları gibi görünüyordu.

"Öyleyse, yazdıklarından biraz oku bana," diye rica etti. Konuşurken küçük mutfakta verimli bir şekilde hareket ediyordu. Küçük ocaktan ağır tencereyi kaldırdı, kendine bir fincan kalın kahve doldurdu ve kadının karşısına oturdu.

Aniden çocuk gibi utangaç hissetti. Bilimsel süslemelerle dolu tezini yüksek sesle okumak istemiyordu. Ağır ve kibirli gelmesinden korkuyordu. "Özetleyeyim," dedi aceleyle. "Ranculos ellerimdeki ve yüzümdeki kabarcıklar hakkında konuşuyordu. Bunların pullar olsaydı, gerçekten çok güzel olacağını söyledi. Bunun ejderha derisine benzeyeceği için mi olduğunu sordum, o da 'Tabii ki. Ejderha derisinden daha güzel bir şey olamaz' dedi. Sonra bana, bir insan ejderhaların etrafında ne kadar çok bulunursa, o insanın Elderling'e dönüşme olasılığının o kadar yüksek olduğunu ima etti.

Eski zamanlarda, bir ejderha, değerli bir insan için bu değişiklikleri hızlandırmayı seçebilirdi. Nasıl olduğunu söylemedi. Ama onun sözlerinden, eski şehirlerde Elderlinglerin yanı sıra sıradan insanlar da yaşadığını anladım. O da bunu doğruladı, ama insanların şehirlerin dışında kendi mahallelerinde yaşadıklarını söyledi. Bazı çiftçiler ve esnaflar nehrin karşı yakasında, ejderhalardan ve Elderlinglerden uzakta yaşıyordu."

"Bunu bilmek neden önemli?" diye sordu.

Kadın gülümsedi. "Topladığım her küçük bilgi önemlidir, Kaptan."

Kalın dosyasına hafifçe vurdu. "Peki bu ne? Günlüğüne sürekli yazdığını görüyorum, ama bunu sürekli yanında taşıyorsun."

"Oh, o benim hazinem, efendim! Yıllar boyunca edindiğim tüm bilgilerim var içinde. Elderling döneminden kalma birçok nadir parşömen, duvar halısı ve hatta haritalara erişebildiğim için çok şanslıyım." Kendini övüyormuş gibi görünmekten korkan kız, bunu söylerken güldü.

Leftrin kalın kaşlarını kaldırdı. Bu çok sevimli bir hareketti. "Hepsini buraya mı getirdin?"

"Tabii ki hayır! Birçoğu çok kırılgan ve hepsi de seyahate dayanamayacak kadar değerli. Hayır, bunlar sadece kopyaları ve çevirileri. Ve tabii ki notlarım. Eksik kısımlarda ne yazmış olabileceğine dair tahminlerim, bilinmeyen karakterlerin geçici çevirileri. Hepsi bu." Şişkin deri çantayı sevgiyle okşadı.

"Bakabilir miyim?"

Onun soracağına şaşırdı. "Tabii ki. Ama benim tavuk ayağı gibi yazdığımı okuyabilir misin acaba?" Geniş deri kayışları sağlam pirinç tokalarından közdü ve portföyü açtı. Her zamanki gibi, çantayı açıp kalın krem rengi sayfaların yığınına görmek ona küçük bir zevk verdi. Leftrin omzunun üzerinden eğildi ve o transkripsiyonun sayfalarını tek tek çevirirken meraklı bir şekilde baktı. Kulağının yanındaki sıcak nefesi, onu titretip dikkatini dağıtan, ama onun çok sevdiği bir şeydi.

İşte Trehaug Seviye Yedi parşömeninin özenle kopyalamış hali. Her bir Elderling karakterini titizlikle izlemiş ve çerçeveleyen gizemli örümcek çizgilerini elinden geldiğince yeniden üretmişti. Bir sonraki sayfa, mükemmel kağıt üzerine kaliteli siyah mürekkeple yazılmış, Klimer'in altı Elderling parşömeninin çevirisiydi. Kırmızı mürekkeple kendi eklemelerini ve düzeltmelerini işaretlemişti.

eklemelerini ve düzeltmelerini kırmızı mürekkeple işaretlemişti. Koyu mavi mürekkeple notlar ve diğer parşömenlere atıflar eklemişti.

"Çok ayrıntılı," diye hayranlıkla haykırdı kaptanı, onu içten içe ısıtan bir sesle. "Yılların emeği," diye cevapladı alçakgönüllülükle. Bir avuç sayfayı çevirerek

sayfayı çevirerek Elderling duvar süsünün kopyasını gösterdi. Dekoratif yapraklar, deniz kabukları ve balıklar, mavi ve yeşil renklerle yapılmış soyut bir eseri çerçeveliyordu. "Bu, şey, kimse tam olarak anlamıyor. Belki hasar görmüş ya da bir şekilde yarım kalmış."

Kaşları yine çatıldı. "Bana gayet açık görünüyor. Bir nehir ağzının demirleme haritası." Dikkatlice dokundu, ölçekli işaret parmağıyla izledi. "Bak, en iyi kanal burada. Yüksek ve alçak gelgit çizgilerini göstermek için farklı mavi tonlar kullanılmış. Bu siyah ise derin gövdeli gemiler için kanal olabilir. Ya da güçlü bir akıntı veya gelgit dalgasının göstergesi."

Kadın haritaya baktı, sonra şaşkınlıkla adama baktı. "Evet, şimdi anladım. Burayı tanıyor musun?" Heyecanla sordu.

"Hayır. Hiç gitmediğim bir yer. Ama bu bir nehir haritası, tüm dikkatini suya vermiş ve kara detaylarını göz ardı etmiş bir harita. Bahse girerim."

"Bana oturup açıklayabilir misin?" Alise onu davet etti. "Buradaki dalgalı çizgiler ne olabilir?"

Üzülerek başını salladı. "Maalesef şimdi olmaz. Sadece hızlıca bir kahve içmek ve bir süre rüzgardan ve yağmurdan korunmak için uğradım. Dışarıyı kararıyor ama ejderhalar geceyi geçirmek niyetinde değiller. Oraya gitsem iyi olacak. Geceleri kaçmak zorunda kalırsan nehirde çok fazla gözün olmamalı."

"Hâlâ beyaz sudan korkuyor musun?"

Leftrin sakalını kaşıdı, sonra başını salladı. "Tehlike geçti sanırım. Söylemesi zor. Yağmur kirli ve is kokuyor. Güverteye düştüğünde siyah oluyor. Yani, bir yerlerde bir şeyler oluyor. Hayatımda sadece iki kez gerçek beyaz sel gördüm ve her ikisi de depremden bir gün sonraydı. Nehrin asitliğinin değişmesi oldukça yaygın bir durum. Ama içimden bir his, beyaz suyla karşılaşacaksak, şimdiye kadar karşılaşmış olurduk diyor."

"Peki. Öyleyse rahatladım." Onu mutfakta tutacak, onunla konuşmaya devam edecek başka bir şey söylemek için çabaladı. Ama onun işi olduğunu biliyordu ve bu aptalca düşünceleri ağzından çıkarmadı.

"Ben işime dönsem iyi olacak," dedi isteksizce ve kız gibi kalbinin bir anlık çarpmasıyla, onun da kalmak istediğinden aniden emin oldu.

Bu bilgi onu bırakmasını kolaylaştırdı. "Evet.

Tarman'ın sana ihtiyaı var."

"Bazı günler Tarman'ın hiçbirimize ihtiyaı olmadığını düşünüyorum. Ama ben de gidip nehre bir bakayım." Durdu ve cesurca ekledi, "Gerçi gözlerimi senden ayırmak istemem."

Onun iltifatından utanarak başını eğdi ve o güldü. Sonra kapıdan çıktı ve nehir rüzgarı kapıyı arkasında çarptı. O, içini çekerek, ona karşı ne kadar aptalca davrandığına gülümsedi.

Kalemini mürekkebe batırmak için uzandı, ama Leftrin'in yorumlarını yazmak için mavi mürekkep gerektiğini düşündü. Evet, mavi mürekkep istediğine karar verdi ve teoriyi de ona atfedecekti. On yıllar sonra, akademisyenlerin onun adını okuyup, sıradan bir nehir kaptanının başkalarının anlayamadığı şeyi çözdüğünü öğreneceklerini düşünmek onu mutlu etti. Küçük mürekkep şişesini buldu, kapağını açtı ve kalemini daldırdı. Kalem kuru çıktı.

Şişeyi ışığa tuttu. Yolculuk sırasında o kadar çok mu yazmıştı? Öyle olduğunu düşündü. O kadar çok şey görmüştü ki, ona fikirler vermiş ya da eski düşüncelerini gözden geçirmesine neden olmuştu. Kalan mürekkebe su eklemeyi düşündü ve kaşlarını çattı. Hayır. Bu son çare olacaktı. Sedric'in taşınabilir masasında bol miktarda mürekkep olduğunu hatırladı. Ve sabahtan beri onu ziyaret etmemişti. Onu kontrol etmek için iyi bir bahane olabilirdi.

SEDRIC UYANDI, aniden değil, sanki karanlık sulara dalmışken yüzeye çıkıyormuş gibi. Uyku, saçlarından ve teninden akan su gibi zihninden akıp gitti. Gözlerini açtığında, kabininin tanıdık loşluğunu gördü. Ama bir şey farklıydı. Hava biraz daha serin ve tazeydi. Biri kapıyı açmıştı. Ve içeri girmişti.

Yatağının yanında güvertede ömelmış bir siluet fark etti. Gardırobunun üzerinde hırsız ellerin gizlice dolaştığını duydu. Yavaşça hareket ederek, yatağının kenarından bakabilmek için yerini değıştirdi. Kompartıman loştı. Dışarıda ışık sönüyordu ve o lambayı yakmamıştı. Tek ışık kaynağı, odasını havalandıran küçük "pencereler"di.

Yine de yatağının yanındaki yerde duran yaratık, sıcak bir bakır renginde parlıyordu ve üzerine düşmeyen ışığı geri yansıtıyor gibiydi. O izlerken, yaratık hareket etti ve pullu sırtında parlaklık yayıldı. Gardırobun çekmecelerini karıştırmak, aldığı kan şişelerinin saklandığı gizli çekmeceyi arıyordu.

Korku onu sardı ve neredeyse altına işeyecekti. "Özür dilerim!" diye bağırdı. "Çok, çok özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyordum. Lütfen. Lütfen, bırak beni. Zihnimi bırak. Lütfen."

"Sedric?" Bakır ejderha dikildi ve aniden Alise'nin şekline büründü. "Sedric! İyi misin? Ateşin mi var yoksa rüya mı görüyorsun?" Islak alnına sıcak elini koydu. O, onun dokunuşundan sarsılarak geri çekildi. O Alise'ydi. Sadece Alise'ydi.

"Neden ejderha derisi giyiyorsun? Ve neden eşyalarımı karıştırıyorsun?" Şok, onu hem öfkелendirdi hem de suçlayıcı hale getirdi.

"Ben... ejderha derisi miyim? Hayır, bu bir cüppe. Kaptan Leftin ödünç verdi. Elderling yapımı ve çok güzel. Cildimi tahriş etmiyor. Al, kolumu dokun." Kolunu ona uzattı.

Parlayan kumaşa dokunmaya çalışmadı. Elderling yapımı. Ejderha eşyası. "Bu, neden odama gizlice girip eşyalarımı karıştırdığını açıklamıyor," diye şikayet etti huysuzca.

"Gizlice girmedim! Kapını çaldım ve cevap vermediğin için içeri girdim. Kapı kilitli değildi. Uyuyordun. Son zamanlarda çok yorgun görünüyordun, seni uyandırmak istemedim. Hepsi bu. Senden tek istediğim biraz mürekkep, mavi mürekkep. Küçük masanda saklamıyor musun? Ah, işte burada. Biraz alıp seni rahat bırakacağım."

"Hayır! Açma! Ver onu bana!"

Kilit açmaya çalışırken donakaldı. Taş gibi sessizce, dizüstü masayı ona uzattı. Onu elinden kapmamaya çalıştı, ama masayı onun elinden kurtardığı için duyduğu rahatlama çok belliydi. Masayı yatağın yanına attı, böylece vücuduyla gizleyebilirdi. O masayı açıp elini içine sokarak mürekkep şişelerini aramaya başladığında, kadın tek kelime etmedi. Şans onun yanındaydı. Mavi olanı çıkardı. Ona uzatırken, yarı yürekten bir özür diledi. "Sen geldiğinde uyuyordum. Ve kendimi iyi hissetmiyorum."

"Gerçekten de öylesin," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Senden istediğim tek şey buydu. Teşekkür ederim." Elinden kapıp aldı. Kapıdan çıkarken, onun duyacağı şekilde mırıldandı, "Gerçekten de gizlice girmişsin!"

"Özür dilerim!" diye bağırdı, ama kız onun sözlerini duymadan kapıyı kapattı.

O gider gitmez, yataktan yuvarlanarak kapıyı sıkıca kapattı, sonra gizli çekmecenin yanına diz çöktü. "Sadece Alise'di," diye mırıldandı kendi kendine. Evet, ama bakır ejderha ona ne söylemişti kim bilir? Çekmeceyi beceriksizce açmaya çalıştı, çekmece sıkışmıştı, sonra kendini sakinleştirmeye çalışarak

sakinleşmeye zorladı ve bakır ejderhanın kanının bulunduğu şişeyi dikkatlice çıkardı. Güvendeydi. Hâlâ onda duruyordu.

Ve kız hala ona sahipti.

Ejderhanın kanını tattığından beri kaç gün geçtiğini sayamıyordu. Çift görme gibi, kafasına darbe almış gibi çift bilinç gelip gidiyordu. Neredeyse kendindeydi; somurtkan ve umutsuz, ama Sedric. Sonra, onun şaşkın izlenimleri kendi düşünceleriyle karışıkça, fiziksel duyumlar ve karışık anılar onu kaplıyordu. Bazen onun için dünyayı anlamaya çalışırdı. *Sen uçmuyorsun, suda yürüyorsun. Bazen su seni neredeyse ayaklarından kaldırıyor, ama bu uçmak değil. Kanatların uçmak için çok zayıf.*

Bazen onu cesaretlendirirdi. *Diğerleri neredeyse görünmez oldular. Daha hızlı gitmelisin. Yapabilirsin. Suyun daha sık olduğu sol tarafına git. Gördün mü? Şimdi yürümek daha kolay, değil mi? Aferin kızım. Devam et. Aç olduğunu biliyorum. Balığa dikkat et. Belki bir balık yakalayıp yiyebilirsin.*

Bazen ona karşı nazik davrandığı için kendini belli belirsiz gururlu hissedirdi. Ama diğer zamanlarda, hayatının oldukça aptal bir çocuğa bakmakla geçen bir sonsuzluk haline geldiğini düşünürdü. Çaba sarf ederek bazen ona olan farkındalığının çoğunu engelleyebiliyordu. Ama kız acı hissettiğinde, açlığı çok şiddetlendiğinde ya da korktuğunda, onun bulanık düşünceleri onun zihnine giriyordu. Kızın sıkıcı zihinsel süreçlerini paylaşmaktan kaçınsa bile, onun sürekli yorgunluğundan ve açlığından kaçamıyordu. Kızın umutsuz "*Neden?*" sorusu gününün her anında yankılanıyordu. Kendi kaderi hakkında da aynı soruyu sorması durumu daha da kötüleştiriyordu. Daha da kötüsü, kız onun düşüncelerini anlamaya çalışmasıydı. Kız, onun bazen uyuduğunu ve rüya gördüğünü anlamıyordu. Rüyalarına girip Hest'i öldürmeyi teklif ediyor ya da ona eşlik ederek onu teselli etmeye çalışıyordu. Her şey çok garipti. Uykusunun bölünmesinden ve kızın kasvetli, sonsuz mücadelesini paylaşmaktan dolayı iki kat yorgundu.

Mavna hayatı onun için çok garip hale gelmişti. Mümkün olduğunca odasında kalmaya çalışıyordu. Ancak yalnız kalamıyordu. Ejderha düşüncelerine girmediğinde bile, etrafında çok fazla insan vardı. Alise suçluluk duygusuyla boğuşuyordu ve onu yalnız bırakamıyordu. Her sabah, her öğleden sonra ve her akşam yatmadan önce onu ziyarete geliyordu. Ziyaretleri kısa ve rahatsız ediciydi. Kızın gününü coşkuyla anlatmasını dinlemek istemiyordu ve

onunla paylaşmaya cesaret edemediği hiçbir şey yoktu, ama onu susturup odasından çıkarmak için nazik bir yol da yoktu.

Çocuk ise ikinci en kötüsüydü. Sedric, Davvie'nin ona olan hayranlığını anlayamıyordu. Neden sadece yemek tepsisini getirip gitmiyordu? Bunun yerine, çocuk onu hevesle izliyor, en önemsiz hizmeti bile yapmak için can atıyor, hatta gömleklerini ve çoraplarını yıkamayı teklif ediyordu, bu teklif onu utandırıyor. Çocuğa iki kez kaba davrandı, bunu zevkinden değil, çocuğu odadan çıkarmak için tek yol bu olduğu için yaptı. Her seferinde Davvie, Sedric'in reddi karşısında o kadar açık bir şekilde kırılmıştı ki, Sedric kendini bir canavar gibi hissetmişti.

Elinde tuttuğu ejderha kanı şişesini çevirerek, loş kabinde bile nasıl kıvrılıp parladığını tekrar izledi. Şişe hala elindeyken bile, içindeki kırmızı sıvı yavaş bir dans gibi hareket ediyordu. Kendi ışığını yayıyordu ve kırmızı üzerine kırmızı, camın içindeki kızıl iplikler birbirine dolanıp dönüyordu. Cazibe mi, yoksa takıntı mı? diye sordu kendine, ama bir cevap bulamadı. Kan onu çekiyordu. Elinde bir kralın fidye bedeli vardı, tabii onu Chalced'e ulaştırabilirse. Ama şu anda onu ele geçirmek ona çok önemli geliyordu. Tekrar tatmak mı istiyordu? Emin değildi. O deneyimi tekrar yaşamak istediğini sanmıyordu. İstekle karşı koymaya çalışsa, kendini ejderhaya daha da bağlı bulacağından korkuyordu. Ya da ejderhalara.

Öğleden sonra, serin hava almak için güverteye çıktığında, Mercor'un diğer ejderhalara seslendiğini duymuştu. İki tanesinin adını söylemişti. "Sestican. Ranculos. Kavgayı kesin. Nehrin savaşı için gücünüzü saklayın. Yarın yeni bir gün." Orada durmuş, ejderhanın sözleri zihninde yankılanıyordu. Sözleri son derece net duymuştu. Bu düşünceleri taşıyan ejderhanın boru sesini mi, yoksa hırıltısını mı duyduğunu hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı. Ejderhalar tıpkı insanlar gibi birbirleriyle konuşuyor, tartışıyorlardı. Suçluluk duygusuyla birleşen bir baş dönmesi hissetti. Kalbi kırık ve başı dönerek kabinine geri sendeledi ve kapıyı sıkıca kapattı. "Böyle devam edemem. Yapamam," diye küçük odasına yüksek sesle söyledi. Ve hemen ardından, bakır ejderhanın endişeli sorusunu hissetti. Ejderha onun telaşını hissetmişti. Ve onun için endişelenmişti.

Hayır, ben iyiyim. Git buradan. Beni yalnız bırak! Onu itti ve kız, onun sertliğine üzülerək geri çekildi. "Böyle devam edemem," diye tekrarladı ve düşüncelerini paylaşan başka kimsenin olmadığını bildiği günleri özledi.

düşüncelerini paylaşan başka kimsenin olmadığını bildiği günü özledi. Kan şişesini tekrar eğdi. Hepsini içerse, bu onu öldürür müydü?

Ejderhayı öldürürse, zihni yeniden kendine ait bir alan haline gelir miydi?

Kapısı şiddetle çalındı. "Bekle!" diye bağırdı, korku ve öfke sesini istemeden yükseltmişti. Kanı düzgünce saklayacak zaman yoktu. Kanı terli gömleğine sardı ve battaniyesinin altına sıkıştırdı. "Kim o?" diye geç kalarak seslendi.

"Ben Carson. Seninle konuşmak istiyorum, lütfen."

Carson. Sedric'i rahat bırakamayan diğer kişiydi. Avcılar gündüzleri işlerini yapmak için dışarıda olurdu. Ama Sedric sabah erken kalkarsa ya da akşam mutfağa girerse, Carson her zaman ortaya çıkardı. Davvie oradayken iki kez Sedric'in odasına gelmiş, çocuğa Sedric'i rahatsız etmemesini hatırlatmıştı. Her seferinde çocuk çekip gitmişti, ama nazıkçe değil. Ve her seferinde Carson oyalanıyordu. Sedric'le sohbet etmeye çalışıyor, Bingtown gibi medeni bir yerde yaşamak nasıl bir şey olduğunu ve başka şehirlere seyahat edip etmediğini soruyordu. Sedric her sorusuna kısa cevaplar veriyordu, ama Carson onun kaba davrandığının farkında değil gibiydi. Avcı, kaba kıyafetleri ve zorlu mesleğiyle hiç uyuşmayan nazık bir nezaketle ona davranmaya devam etti.

Son kez gelip çocuğu kovduğunda, Carson çocuğun Sedric'in sandığının ucundaki yerine oturmuş ve kendisine kendinden bahsetmeye başlamıştı. Yalnız bir hayat sürüyordu. Karısı yoktu, çocuğu yoktu, tek başına yaşayan, kendine bakan ve istediği gibi yaşayan bir adamdı. Davvie'yi, yeğenini yanına almıştı çünkü Sedric onun izinden giderse aynı hayatı yaşayacağını öngörmüştü. Sedric öyle yapmamıştı. Yemeğini bitirdikten sonra büyük bir esneme hareketi yaptı.

"Hala hastalıktan yorgun olmalısın. Şimdiye kadar daha iyi olursun diye ummuştum," demişti Carson. "Dinlenmen için seni yalnız bırakayım." Sonra, kendine bakmaya alışkın bir adamın titizliğiyle, Sedric'in akşam yemeği eşyalarını tepsiye topladı ve hızla götürdü. Mavnalarda peçete yerine kullanılan kare pamuklu bezi katlarken, Sedric'e bakıp tuhaf bir gülümseme attı. "Kıpırdama," diye uyardı ve peçetenin köşesiyle Sedric'in ağzının kenarındaki bir şeyi sildi. "Sakallara alışık olmadığını belli oluyor. Sakal bakımı zordur. Bence tıraş olmalısın."

Durakladı ve dağınık odaya anlamlı bir bakış attı. "Ve banyo yapmalısın. Eşyalarına özen göstermelisin. Burada mutlu olmadığını biliyorum. Seni suçlamıyorum. Ama bu, kendin olmayı bırakman gerektiği anlamına gelmez."

Sonra ayrıldı ve Sedric şok ve aşağılanmış hissetti. Küçük aynasını buldu ve yüzünü incelemek için mumun yakınına eğildi. Evet. Ağzının köşesinde, orada çıkan kısa bıyıkların arasında çorba kalmıştı. Birkaç gündür tıraş olmamış ya da iyice yıkanmamıştı. Aynada kendini inceledi ve bitkin görüldüğünü fark etti. Tıraşsız yanaklarının üzerinde, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Saçları yağlı ve dağınıktı. Mutfığa gidip su ısıtıp tıraş olup yıkanmak düşüncesi bile onu yordu. Hest onu bu halde görse ne kadar şok olurdu!

Ama nedense bu düşünce onu temizlenmeye değil, yatağına geri uzanıp karanlığa bakmaya itti. Hest onu bu halde, terli ve sakallı, çamaşırlarla dolu bir odada görse ne düşünürse düşünsün, umurunda değildi. Hest'in onu bir daha görme ihtimali gittikçe azalıyordu. Ve buna Hest'in aptalca intikam duygusuyla onu dadı Alise'ye göndermiş olması neden olmuştu. Hest onu hiç düşünüyor muydu? Dönüşlerinin neden geciktiğini merak ediyor muydu? Bundan şüphe ediyordu.

Hest hakkında birçok şeyden şüphe etmeye başlamıştı.

Bir köpeğe daha uygun olan paletine sürünerek uzandı ve günün geri kalanını uyuyarak geçirdi.

Kapısının tekrar çalınması, zihnini geriye çekti. "Sedric? İyi misin? Cevap ver, yoksa içeri giriyorum."

"İyiyim." Sedric odayı geçmek için gereken tek adımı attı ve kapının mandalını açtı. "Gerekirse girebilirsin."

Adam, sesindeki hoş geldin eksikliğini duymamış ya da duymazdan gelmişti. Carson kapıyı açtı ve loş kabine bakındı. "Bana kalırsa, ılık ve hava, karanlıkta yatmaktan daha iyi gelir," dedi.

"Ne ılık ne de hava benim dermama derman olur," diye mırıldandı Sedric. Uzun boylu, sakallı avcıya bir bakış attı, sonra gözlerini kaçırdı. Carson, varlığıyla küçük kabini dolduruyor gibiydi. Geniş alnında, kalın kaşlarının altında iri, koyu renk gözleri vardı. Kısa kesilmiş sakalı, sert saçları gibi kızıl renkteydi. Yanakları rüzgardan kızarmış, dudakları

kırmızı ve belirgindi. Sedric'in onu değerlendirdiğini hissetmiş gibi, utangaç bir şekilde saçlarını düzeltti.

"Bir şeye mi ihtiyaın vardı?" diye sordu Sedric. Sözleri, istediğinden daha sert çıkmıştı. Carson'ın gözlerindeki dostluk aniden daha temkinli bir hal aldı.

"Aslında, evet, evet var." Arkasında kapıyı kapatarak odayı tekrar kararttı, oturmak için bir şey aradı ve davetsizce sandığın ucuna oturdu. "Bak, bunu açıkça söyleyeceğim ve sonra yolundan ekileceğim. Anlayacağını düşünüyorum; ya da bir şekilde anlamanı sağlayacağım. Davvie daha ocuk. Onun incinmesine izin veremem, kullanılmasına da izin veremem. Babası ve ben kardeş gibiydik ve Davvie'nin yolunun nereye gittiğini annesinden çok önce fark etmiştim. Tabii şimdi farkında ise, ki sanmıyorum." Adam kısa bir kakhaha attı ve Sedric'e bir cevap beklermiş gibi baktı. Sedric hiçbir şey söylemeyince Carson büyük ellerine baktı. Sanki parmak eklemleri ağrıyormuş gibi ellerini ovuşturdu. "Yani, beni anladın mı?" diye Sedric'e sordu.

"Davvie için bir baba gibisin?" diye tahmin etti Sedric.

Carson yine kısa bir kakhaha attı. "Birine baba olabileceğim kadar!" diye bağırdı ve yine Sedric'e bir cevap bekler gibi baktı. Sedric sadece ona baktı.

"Anlıyorum," dedi avı, sesi yumuşadı ve ciddileşti. "Anlıyorum. Daha fazla gitmeyeceğim, sana söz veriyorum. Söyleyeceklerimi açıkça söyleyeceğim ve sonra gideceğim. Davvie daha ocuk. Muhtemelen gördüğü en yakışıklı adamsın ve ocuk sana hayran. Ona çok küçük olduğunu ve senin onun sosyal sınıfının çok üstünde olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştım. Ama ocuk aşkı bir çocuğu kr edebilir. Onu sizden uzak tutmak için elimden geleni yapacağım ve siz de onu uzak tutarsanız çok sevinirim. Burada onun için bir şey olmadığını anladığında, çabucak unutacaktır. Hatta sizden biraz nefret bile edebilir, ama bu nasıl bir şey bilirsiniz. Ama onu alay ederseniz veya gemideki diğer adamların önünde küçük dşrrseniz, sizinle sorunun olur."

Sedric ona taş gibi bir yüzle baktı. Aklında, onun sözlerinin anlamını bulmaya çalışarak düşünceler dolaşıyordu.

Carson, Sedric'in gözlerine soğuk bir bakış attı. "Eğer seni yanlış değerlendirmişsem ve sen bir çocuğu kullanacak türde bir adamsan, peşine düşerim. Anladın mı?"

"ok iyi," diye cevapladı Sedric. Carson'ın sözlerinin anlamı sonunda kafasına dank etti ve şok ve utanç arasında kalakaldı. Yanakları

yanmıştı; odanın loşluğuna sevindi. Avcının gözleri hâlâ onun üzerindeydi. Yanına baktı. "Çocuğu mürettebata küçük düşürdüğün hakkında söylediklerin. Ben asla böyle bir şey yapmam. Senden de aynısını istiyorum. Davvie'nin... aşkı konusunda ise, şey..." Yutkundu. "Ben fark etmedim bile. Fark etseydim bile, bundan yararlanmazdım. O çok genç. Hala neredeyse bir çocuk."

Carson başını salladı. Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Seni yanlış anlamadığımı sevindim. Gençlerden yararlanacak birine benzemiyordun, ama asla bilemezsin. Özellikle Davvie gibi kendini tehlikeye atan bir çocuk. Birkaç ay önce, Trehaug'da, genç bir adamı yanlış anladı ve yanlış bir şey söyledi. Ve sırf teklif ettiği için, adam çocuk ayağa kalkmadan yüzüne iki kez vurdu. Bu da bana müdahale etmekten başka seçenek bırakmadı, ve benim öfkeli bir yapım var. Korkarım o tavernaya uzun bir süre giremeyeceğiz. Bu seferberliğe katılmamın bir nedeni de bu. Onu birkaç aylığına kasabadan ve günaha uzak tutmak istedim. Biraz sağduyu ve özenetim kazanmasını istedim. Bu onu beladan uzak tutar diye düşündüm, ama seni görür görmez kendini kaybetti. Onu kim suçlayabilir ki? Şey..." Aniden ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Çocuk artık yemeklerini getirmeyecek. Başından beri bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm, ama ona neden yapmaması gerektiğini söylemek zordu. Şimdi Leftrin'e, ejderhaları beslemek için onun daha erken kalkması ve benim yanımda olması gerektiğini söyleyeceğim. Onu her zamankinden daha erken buradan alacağım. Yemeğini kendin alman gerekebilir. Ya da belki Alise getirir." Döndü ve elini kapıya koydu. "Onun kocası için çalışıyorsun, değil mi? Onu ilk tanıştığımız akşam yemeğinde bize öyle söylemişti. Genelde her yere onunla birlikte gidersin ve seni neden onunla gönderdiğini ya da sensiz nasıl idare ettiğini anlayamıyor. Bu konuda kendini çok kötü hissediyor, biliyor musun? Burada olman ve bundan mutsuz olman onu çok üzüyor."

"Biliyorum."

"Ama bence onun bilmediği çok şey var ve senin mutsuz olmanın başka bir nedeni var. Haksız mıyım?"

Sedric nefesini alamıyordu. "Bunun seni ilgilendirmediğini düşünüyorum."

Carson omzunun üzerinden bir bakış attı. "Belki de değil. Ama Leftrin'i çok uzun zamandır tanıyorum. Alise'ye bu kadar düşkün olduğunu hiç görmedim. Bana da oldukça aşık görünüyor. Bence kocası hayatında biraz mutluluk bulabildiyse, belki o da aynı şeyi hak ediyordur."

Aynı şeyi Leftrin de hak ediyor olabilir. Alise kendini özgür hissederse, bunu bulabilirler."

Sürgüyü kaldırdı ve kapıyı yavaşça açmaya başladı. Sedric sesini buldu. "Ona söyleyecek misin?"

İri adam ilk başta cevap vermedi. Kapıyı aralık bırakarak dışarıya bakmaya devam etti. Akşam karanlığı çöküyordu. Sonunda gür saçlı başını salladı. "Hayır," dedi iç çekerek. "Bu bana düşmez. Ama bence sen söylemelisin." Büyük bir kedi gibi kapıdan çıkıp kapıyı arkasında sıkıca kapattı ve Sedric'i düşünceleriyle baş başa bıraktı.

O gün her zamankinden daha uzun yol kat etmişlerdi. Sisli, kirli yağmur, kadının cildini kumlu ve kaşıntılı hale getirmişti. Günün ikinci yarısında nehir kıyıları, dikenli sarmaşıklarla kaplı, hiç de hoş bir yer değildi. Uzayan ağaç dallarının güneş ışığına tuttuğu sarkan lianaların üst kısımları, kırmızı meyvelerle doluydu. Durmak bilmeyen yağmur, yaprakları ve meyveleri mücevher gibi süslerken, nehrin yüzeyini benekler halinde kaplamıştı. Harrikin, meyvelerden biraz toplamak için teknesini kıyıya çekmişti, ama çabalarının karşılığında sadece çizikler ve çamur almıştı. Thymara denemedi bile. Deneyimlerinden, o meyveleri almanın tek yolunun yukarıdan, aşağıya doğru tırmanarak ulaşmak olduğunu biliyordu. O zaman bile, bu çiziklerle dolu, tehlikeli bir işti. Ağaçların tepesine ulaşmak için geçireceği zamanın, onu ve Rapskal'ı diğer teknelerin çok gerisine atacağına karar verdi. "Belki bu gece, durduğumuzda," diye önerdi, sallanan meyvelere özlemle bakan Rapskal'a.

Ancak gökyüzündeki ışıklar sönüp kıyıları hala misafirperver olmayan bir hal alırken, o geceyi Tarman'da geçireceğine ve tek garantili yemeği sert ekmek ve biraz tuzlu balık olacağına kendini razı etti. Pullu derileri sayesinde ejderhalar ağaçların dibine yaklaşp, gerekirse daha kuru ama rahatsız bir gece geçirebilirdi. O ve diğer bekçiler ise bu seçeneğe sahip değildi. Son deneyimi bunu ona kanıtlamıştı. Derisindeki pullar artıyor olabilir, ama bu ejderhaların giydiği zırh değildi. Mercor nazik davranmaya çalışsa da dişleri iz bırakmıştı. Sylve, Mercor'un dişlerinin bıraktığı çizikleri ve sol kolundaki büyük sıyrığı tedavi ederken, derisinin ne kadar pullu olduğunu görmesi utanç vericiydi. Yaralarının çoğu yüzeyseldi, ama sırtının üst kısmındaki bir yara hala ağrıyor ve dokunulduğunda sıcak hissediliyordu. Ağrıyordu ve teknesini kıyıya çekip geceyi dinlenerek geçirmek istiyordu. Ama ejderhalar

daha iyi bir iniş yeri bulmayı umuyordu, çünkü göçlerine devam ediyorlardı ve bekçiler de onları takip etmekten başka çareleri yoktu.

O gece Rapskal ile birlikte onlara yetiştiğinde, ejderhalar parıldayan suyun üzerinde daha koyu silüetler olarak görünüyordu. Nehre doğru kıvrılan uzun ve geniş bir çamurlu alana dağılmışlardı. Kum sırtı nispeten gençti ve ağaçlardan yoksundu. Sirtında birkaç çalı ve çimenler uzanıyordu. Kıyıya vurmuş devasa bir kütük ve ona yaslanmış daha küçük dalgaların oluşturduğu bir yığın, bol miktarda yakacak odun sağlıyordu. İşe yarardı.

Kürekle sertçe itti ve teknenin burnunu çamurlu kıyıya sürükledi. Rapskal küreğini attı ve teknenin halatını yakalayıp tekneyi kıyıya çekmek için atladı. Thymara inleyerek kendi küreğini sakladı ve sertçe doğruldu. Sürekli kürek çekmek onu güçlendirmiş ve dayanıklılığını artırmıştı, ama her günün sonunda hala yorgun ve ağrılıydı.

Rapskal, bu uzun süreli efordan neredeyse hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Ateş yakma zamanı," dedi neşeyle. "Ve kurulanma zamanı. Umarım avcılar biraz et bulmuştur. Balıktan bıktım artık."

"Et iyi olur," diye onayladı kız. "Ve güzel bir ateş." Etrafında, diğer bekçiler de kayıklarını kıyıya çekiyor ve yorgun bir şekilde dışarı çıkıyorlardı.

"Umalım," diye cevapladı Rapskal ve arkasını dönmeden karanlığa doğru koştu.

Onun gidişini izlerken içini çekti. Onun bitmek bilmeyen iyimserliği ve enerjisi, onu neşelendirdiği kadar yoruyordu. Sinirli bir iç çekişle, Rapskal'ın teknenin dibine dağılmış eşyalarını toplamaya başladı. Kendi çantasını, battaniyesi ve yemek eşyaları üstte kalacak şekilde düzenledikten sonra onun peşinden gitti. Büyük kütüğün rüzgâr almayan tarafında bir ateş yakılıyordu. Kütük hem yakıt görevi görecek hem de ısıyı hapsedecek ve yansıtacaktı. Küçük alevler çoktan çiçek açmaya başlamıştı. Rapskal ateş yakmada ustaydı ve bu işten hiç yorulmuyor gibiydi. Ateş yakma aletleri her zaman boğazındaki küçük bir kese içindeydi. Uçsuz bucaksız sisli yağmur, uzanan alevlerle buluşunca cızırdadı.

"Yorgun musun?" Tats'ın sesi solundaki karanlıktan geldi.

"Yorgunluktan öte," diye cevapladı. "Bu yolculuk hiç bitmeyecek mi? Bir yerde bir iki geceden fazla kalmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum."

"Daha da kötüsü var. Ejderhalarla gittiğimiz yere vardığımızda, sonunda nehirden aşağıya geri dönmemiz gerekecek."

Bir an hareketsiz kaldı. "Ejderhanı terk mi edeceksin?" diye sordu ona sessizce. Hâlâ Sintara ile barışmamıştı, ejderhayı düşündüğünde hâlâ acı duyuyordu. Ejderhaya her zamanki gibi özen gösteriyor, onu tımarlıyor ve ona ekstra yiyecek buluyordu, ama artık pek konuşmuyorlardı. Diğer bakıcıların ejderhalarıyla paylaştıkları sevgiyi gördüğünde bu kontrast daha da keskinleşiyordu. Tats ve Fente yakındı. Ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Adam ellerini kızın omuzlarına koydu ve hafifçe sıktı. "Bilmiyorum. Duruma göre değişir sanırım. Bazen bana ihtiyacı var gibi görünüyor, hatta beni seviyor gibi. Diğer zamanlarda ise, şey..."

Onun ellerinden uzaklaşırken bile, vücudu ağrıyan kaslarına dokunan sıcak dokunuşunun ne kadar iyi geldiğini hissetti. O, onun reddini kabul ederek ondan uzaklaştı. Sıcak su seli gibi, Greft ve Jerd'in birbirine dolanmış bedenlerinin görüntüsü zihninde canlandı. Bir an için ona dönmeyi düşündü, ellerini onun sıcak, çıplak sırtında gezdirmeyi hayal etti. Ama onu sarsan bir sonraki görüntü, ellerinin pullu derisi üzerinde kaymasıydı. Sıcak bir kertenkeleyi okşuyormuş gibi, diye alay etti ve bu adaletsizliğe karşı bağırılmamak için dudaklarını sıkıca kapattı. Greft ve Jerd yasak olanın tadını çıkarabiliyorlardı, ama belki de bunun tek nedeni, her ikisinin de kendileri gibi dışlanmış birini partner olarak bulmuş olmalarıydı. İkisi de Rain Wilds'ın birbirlerine dokunmasından tiksmezdi. Tats gibi biri için durum böyle olmazdı. O, Dövmeli halkından geliyordu; burada doğmamıştı. Derisi, Bingtown kızlarınınkindi kadar pürüzsüzdü, çirkin izler ya da pullar yoktu. Kendininkinden farklıydı.

"Uzun bir gün oldu," dedi Tats, onun sessizliğine.

Tereddütlü ses tonu, ona haddini aşarak onu kızdırmış olabileceğini düşündüğünü gösteriyordu. Kadere olan öfkesini yutkundu ve sesini düzeltti. "Uzun bir gün oldu ve Mercor tarafından 'kurtarılmaktan' dolayı hâlâ ağrılarım var. Bu gece sıcak bir ateş ve biraz sıcak yemek iyi gelecek."

Sanki cevap olarak, ateş birdenbire yığılmış odunların üzerine yükseldi. Parlayan ışık, ateşin etrafında toplanan arkadaşlarının siluetlerini çizdi. Narin Sylve, dar yapılı Harrikin'in yanında duruyordu. Uzun bacaklı Warken, vahşi saçlarından ve yıpranmış gömleğinden kıvılcımlar saçmak için çılgınca dans ediyordu.

Boxter ve Kase, her zamanki gibi ikiz karanlık bloklar gibiydiler. Lecter, boynundaki ve sırtındaki dikenler ateşin ışığında belirgin bir şekilde görünürken, onların yanından geçip gitti. Büyümeleri için gömleğinin boynunu kesmek zorunda kalmıştı.

Bunu görmek onu bir şekilde rahatlattı. *Onlar benim arkadaşlarım*, diye düşündü ve gülümsedi. Onlar da en az onun kadar izlerle doluydu. Sonra Jerd'in oturan silüetini gördü. Jerd bir dal parçasına tünemişti ve Greft onun arkasında, güçlü ve koruyucu bir şekilde duruyordu. Thymara izlerken, Jerd geriye yaslandı, böylece kızın başı onun uyluğuna değdi ve kız ona seslendi. Greft cevap vermek için eğildi ve bir an için ikisi kapalı bir şekil oluşturdu, ikisi tek bir varlık haline geldi ve dünyanın geri kalanını dışladı.

Kıskançlık onu kesiyordu. Greft'i istediği için değil, sadece onların kendileri için aldıkları şeyi istediği için. Jerd yüksek sesle güldü ve Greft'in omuzları da onun eğlencesini yansıtacak şekilde hareket etti. Diğerleri ya onların yakınlığını görmezden geldi ya da kabul etti. Onların söylediklerine karşı hala öfke ve tedirginlik duyan tek kişi o muydu?

Düşünmeden Tats'ın peşinden ateşe doğru yürüdü. "Jerd ve Greft hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu ve bu sözleri yüksek sesle söylediğine şaşırdı. Soruyu sorar sormaz pişman oldu, çünkü Tats başını ona doğru çevirdiğinde, sorusuna açıkça şaşırmıştı.

"Jerd ve Greft mi?" dedi.

"Birlikte yatıyorlar. Çiftleşiyorlar." Kendi sözlerinin keskinliğini, ardındaki öfkeyi duydu. "Her fırsatta Greft'in yanına gidiyor."

"Şimdilik," dedi Tats, yorumunu önemsemeden. Ve sanki başka bir şeye cevap veriyormuş gibi devam etti, "Jerd herkesle birlikte olur. Greft bunu yakında anlayacaktır. Ya da belki biliyordur ve umursamıyordur. Elde edebileceğini alıp, daha sonra daha iyisini bulmayı planladığını çok iyi tahmin edebilirim." Son sözlerini söylerken ona attığı anlamlı bakış, onu şaşırttı ve rahatsız etti. Düşünceleri, onun sözleri arasında pire gibi zıplıyordu. Ne demek istiyordu? Konuşmanın havasını yumuşatmaya çalıştı. "Jerd herkesle gider mi? Seninle bile mi?" Eski arkadaşını taklit ederek gülmeye başladı, ama Tats omuzlarını çekip ondan biraz uzaklaşınca gülümsemesi dondu.

"Ben mi? Belki," dedi sertçe. "Bu o kadar da düşünülemez bir şey mi?"

Aniden, Greft'in sözlerinin Tats'ı ateşin başından uzaklaştırdığı geceyi ve Jerd'in kısa bir süre sonra kalkıp gittiğini hatırladı. Ertesi gün ikisi aynı tekneye binmiş ve ondan sonraki birkaç gün boyunca... Aniden anladı. Tats, Jerd'in yanına battaniyesini sermiş, akşam yemeklerinde onun yanında oturuyordu.

akşam yemeğinde yanına oturmuştu. Bunun ne anlama geldiğini nasıl görmemişti? Kıskançlık içinde yanmaya başladı, ama bu ateş kalbini yakamadan buz gibi soğudu ve parçaladı. Ne aptalmış! Elbette böyle olacaktı, muhtemelen Trehaug'dan ayrıldıkları ilk gecedен beri böyleydi. Jerd, Graft, Tats, hepsi kuralları çiğnemişti. Sadece katı ve aptal Thymara, kuralların hâlâ geçerli olduğunu sanmıştı.

"Ben de!" Rapskal, karanlıktan ortaya çıkarak konuşmaya hoş olmayan bir şekilde katıldı.

"Sen de ne?" Tats isteksizce sordu.

Rapskal ona aptalmış gibi baktı. "Jerd'le birlikteydim. Seni tanımadan önce. Ama o benim yaptığımdan pek hoşlanmazdı. Komik olmadığını söylerdi ve ben dağınıklığa gülünce, bunun benim erkek değil, çocuk olduğumu kanıtladığını söylerdi. O olaydan sonra bana 'Bir daha asla seninle olmaz!' demişti. 'Umurumda değil' dedim ona. Ve umurumda değil. Bunu bu kadar ciddiye alan biriyle neden yapayım ki? Senin gibi biriyle daha eğlenceli olurdu, Thymara. Sen şaka kaldırabiliyorsun. Yani, bize bak. İyi anlaşıyoruz. Birinin mizah anlayışı var diye asla gücenmiyorsun."

"Kapa çeneni, Rapskal!" diye bağırdı ona, onun çok yanıldığını kanıtlayarak. Karanlığa doğru fırlayarak gitti, ikisi de onun peşinden bakakaldı. Arkasında, Tats'ın Rapskal'ı azarladığını ve onun masumiyetini savunduğunu duydu. Rapskal mı? Rapskal bile mi? Sıcak gözyaşları gözlerinden süzülerek hafif pullu yanaklarında tuz izleri bıraktı. Yüzü yanıyordu. Kızarıyor muydu? Hala kızarabiliyor muydu yoksa öfkeden mi kızarıyordu?

Her şeye kör olmuştu. Kör, aptal ve güvenen, bir çocuk kadar saf. Çok utanç vericiydi. Tats'ı gizlice sevdiği için onun da ona aynı şekilde hissettiğini düşünmüştü. İnsan tutkularından yoksun bir hayat sürmeye mahkum olduğunu biliyordu. Onu elde edemeyeceğini bildiği için kendini inkar edeceğini mi sanmıştı? Aptal.

Peki ya Rapskal? Birdenbire o kadar çok öfkелendi ki, neredeyse boğulacaktı. Jerd, basit, alçakgönüllü Rapskal'a bunu nasıl yapabilirdi? Bir şekilde, onu yaptığı şeye ittiği için, Rapskal'ı Thymara için mahvetmişti. Onun küstah iyimserliği ve sonsuz iyi kalpliliği artık farklı görünüyordu. Her gece yanında uyuduğunu, bazen sırtına sıcak sıcak sarıldığını aniden hatırladı. Bunu çocukça bir sevgi sanmıştı. Şimdi öfkeyle bir çılgılık kaçtı ağzından. O geceler ne hayal ediyordu? Diğerleri

diğerleri onların yakınlıklarına ne diyordu? Jerd ve Graft gibi geceleri Rapskal ile vücutlarını birbirine doladıklarını mı hayal ediyorlardı?

Tats onun hakkında böyle mi düşünüyordu?

Yeni bir öfke dalgası onu sardı. Ateşe baktı ve ıslak giysilerine ve boş midesine rağmen, bu gece arkadaşlarının yanına gitmeyeceğini biliyordu. Rapskal'ın da yanına yaklaşmasına izin vermeyecekti. Aniden dönüp sahildeki teknesine geri döndü. Battaniyesini alıp bu gece Sintara'nın yanında uyuyacaktı. Artık o aptal ejderhayı umursamıyordu, ama Sintara ne kadar umursamaz olsa da, sözde arkadaşlarından daha iyiydi. En azından Thymara'ya karşı hissetmediklerini açıkça gösteriyordu.

Onun yokluğunda, Tarman karaya oturmuş teknelerin yanındaki sahile sürülmüştü. Mavna, kızgın bir şekilde sırt çantasından battaniyesini çıkarıp sakladığı kurutulmuş eti çıkarırken onu şefkatli gözlerle izliyordu. Bu gece kimseyle yemek paylaşmak istemiyordu. Sıcak yemeğin cazibesi aniden kararlılığını sarsmaya başladı. Tarman'a bir göz attı ve Leftrin'in onu geminin mutfağındaki sobada ısınması ve belki bir fincan sıcak çay içmesi için gemiye alıp almayacağını merak etti. Gemiye yaklaşarak yukarı baktı. Kaptan, güvertede otoritesini sıkı bir şekilde koruyordu. Hiçbir gardiyan, açıkça davet edilmedikçe gemiye binemezdi. Belki Alise'den bir davet alabilirdi? Kazadan bu yana onunla pek konuşma fırsatı bulamamıştı.

Bu düşünce aklından geçerken, bir adamın pruva korkuluğundan eğilip geminin merdiveninden kıyıya inmeye çalıştığını gördü. Adam zayıftı ve tanıdığı hiçbir mürettebat üyesi gibi hareket etmiyordu. Merdivenden inerken tökezledi ve hafifçe küfretti. Onu tanıyordu.

"Sedric!" diye hayretle bağırdı. "Çok hasta olduğunu duymuştum. Seni gördüğüme şaşırdım. Şimdi daha iyi misin?" İçinden bu sorunun aptalca olduğunu düşündü. Adam berbat görünüyordu, zayıf ve bitkin. Güzel kıyafetleri üstünde sarkıyordu ve yıkanmadığını kokusundan anlayabiliyordu.

Adam, hatırladığı zarafetinden çok farklı, sürünerek adımlarla ona doğru döndü. Onu gördüğüne sinirlenmiş görünüyordu, ama yine de cevap verdi. "Daha mı iyiyim? Hayır, Thymara, daha iyi değilim. Ama belki yakında iyileşirim." Sesi, boğazı çok kuruymuş gibi kalın çıkıyordu. Biraz sarhoş mu diye düşündü, sonra böyle düşündüğü için kendini azarladı. Çok hasta olmuştu, hepsi o kadar.

Ona veda etmeden arkasını döndüğünde, ağır bir tahta sandık taşıdığını gördü. Bu yük, merdivende garip davranmasına neden olmuştu. Sanki ona çok ağır geliyormuş gibi bir tarafa eğilerek yürüyordu. Ona yardım etmek için peşinden koşmak üzereydi, ama kendini durdurdu. Bir erkeğin bu kadar zayıf olduğunu görmek onu küçük düşürdü. En iyisi onu yalnız bırakıp kendi başının çaresine bakmasıydı.

Ejderhaların arasında Sintara'yı aramak için yola çıktı. Yürürken sırtındaki yatak yorganı sallanıyordu. Üç adım attıktan sonra yorganı sırtından indirip göğsüne sıkıca sarıldı. Kolundaki sıyrık kabuk bağlamış ve hızla iyileşiyordu, ama omurgasının üst yarısındaki uzun çizik hiç iyileşmiyor gibiydi. Diğer yerlerde, pulları Mercor'un dişlerinden onu büyük ölçüde korumuştı, ama o bölgede pullar yerinden çıkmıştı. Sylve bunu ilk kez, Thymara'nın koluna bandaj yapabilmek için gömleğini çıkarmasını istediğinde fark etmişti. "Bu ne?" diye sormuştu kız.

"Ne ne?" diye sormuştu Thymara, hala titreyerek.

"Bu," dedi Sylve ve omuz bıçaklarının arasındaki bir noktaya dokundu. Dokunmak acı verdi, sanki bir apseye dokunmuş gibiydi. "Sanki kesilmiş ve kapanmış gibi. Ne zaman oldu bu?"

"Bilmiyorum."

"Kanamasını bırakacağım," dedi Sylve ve Thymara engelleyemeden, kız kabuğun kenarını sıyırdı. Sırtından sıcak bir sıvının aktığını hissetti ve Sylve'nin tiksinti dolu ifadesini görmek için döndü. Ama pullu kız tiksinti dolu bir kelime bile söylemeden yarayı dürttü, üzerine temiz su döktü ve bandajladı. İyileşmeye başlaması gerekirdi. Ama yara iltihaplanmıştı, şişmiş ve ağrıyordu, bazen sabahları sızıyordu. Tedavi edecek hiçbir şeyi yoktu ve kertenkele vücudunu kimsenin incelemesine maruz bırakmak istemiyordu. İyileşecekti, diye inatla kendine söyledi. Her zaman iyileşmişti. Bu sefer sadece daha uzun sürüyordu. Ve daha çok acıtıyordu.

Avcılar bugün pek şanslı değildi. Et kokusu almıyordu, sadece ateşte pişirilen nehir balığı kokusu geliyordu. Bir zamanlar balığı severdi ve onu nadir bir ziyafet olarak görürdü. Şimdi ise, ne kadar aç olsa da, kurutulmuş eti yeterli olacağına karar verdi.

Ejderhalar da hayal kırıklığına uğramıştı. Büyük erkeklerin birçoğu, hoşnutsuz bir şekilde çamurlu arazide dolaşıyordu. Ranculos, sanki orada daha fazla yiyecek bulabilecekmiş gibi sığ sularda dolaşıyordu. Bol gecelerde,

ejderhalar genellikle bakıcılarıyla birlikte ateşin etrafında toplanırlardı. Hepsi sıcaklığın tadını çıkarırdı. Ama bu gece canavarlar açtı ve daha da dağınıktı.

Thymara sadece gözlerini kullanarak karanlıkta Sintara'yı bulmak zor olurdu. Ama tek yapması gereken, kraliçe ejderha ile hissettiği hoş olmayan bağlantıyı takip etmektir. Sintara, kumulların nehrin aşağısındaki ucunda durmuş, geldikleri yöne bakıyordu.

Ve yalnız değildi. Thymara yaklaşırken, Alise'nin nazik bir azarlama sesini duydu. "Onu kasten, hazırlıksız bir şekilde oraya gönderdin. Tabii ki bu onu üzecekti. Ben de uyarı olmadan böyle bir manzarayla karşılaşmak istemezdim. Sintara, o çok hassas biridir. Onun duygularına daha fazla özen göstermelisin."

"O 'duyarlı' olmayı göze alamaz," diye cevapladı ejderha alaycı bir şekilde.

Thymara durdu, onun hakkında başka ne söyleyeceklerini duymak için kulaklarını kabarttı. Kendini oldukça başarılı bir kulak misafiri olarak gördü.

"O zaten sert ve güçlü." Alise ejderhaya cesurca karşı çıktı. "Ruhunu sertleştirmek onu daha iyi bir insan yapmaz. Sadece daha acımasız yapar. Bunun ona olması çok yazık olur."

"Onun için daha utanç verici olan, olduğu gibi devam etmesidir: uysal, kendi koymadığı kurallara bağlı, her zaman sözlerini içinde tutan. Ejderhalar ve Yaşlılar arasında, her dışının bir kraliçe olduğunu, kendi seçimlerini özgürce yapabileceğini ve kendi isteklerini takip edebileceğini biliriz. Thymara bana hizmet etmeye devam etmek istiyorsa, bunu öğrenmesi gerekir."

"Sana hizmet etmek!" Alise öfkeyle bağırdı. "Sen böyle mi görüyorsun? Onun senin hizmetçin olduğunu mu?"

Thymara, Sintara'ya söylediği her sözün çiçekli bir iltifat olarak algılandığı günlerden bu yana çok yol katettiğini düşündü. Şimdi Alise, ejderhaya neredeyse bir kadın olarak konuşuyor gibiydi. Kendisi o kadar mı değişmişti? Ya da belki de Sintara, onlara yeterince güveniyordu ve artık cazibesini kullanmaya gerek duymuyordu. Thymara, Alise'nin onu savunmasını duyunca gülümsedi, ama bir saniye sonra bunun bedelini ödedi.

"Elbette bana hizmet ediyor. En azından, bir kraliçe ruhuna kavuşursa bunu yapma potansiyeli var. Diğer insanlara boyun eğen bir hizmetçinin bana ne faydası var? Her zaman onlara boyun eğen biri benim için en iyisini nasıl isteyebilir? Bir zamanlar, Alise, senin de bana bu şekilde hizmet edebileceğini düşünmüştüm. Ama son zamanlarda beni Thymara'dan bile daha fazla hayal kırıklığına uğratiyorsun

. Ve değişmeye çalıştığını da görmüyorum. Belki de çok yaşlısın ve bunu yapamazsın."

Acı sessizlikle ifade edilebilirdi. Thymara bunu aniden anladı, çünkü Alise'nin acısını duydu ve bu onu karanlıktan çıkardı. Konuşmalarını duymamış gibi davranmayı bırakarak, yaşlı kadının savunmasına koştu. "İkimizin de senin gibi kibirli, nankör bir yaratığa hizmet etmek istemesinin nedenini anlamıyorum!" diye bağırdı ve ikisinin arasına girdi.

"Ah. İyi akşamlar, küçük sinsi. Karanlıkta gizlenip bizi dinlemek hoşuna gitti mi?" Ejderhanın göğsü öfkeyle şişti ve öfkesi onu neredeyse parıltatıyordu. Gümüş mavisi bir ışık onu çevreledi ve boynundaki giderek uzayan saçakları ortaya çıkardı. Ejderhanın ışığı Alise'nin giydiği elbisenin üzerinde bakır rengi dalgalar oluşturdu. Ejderhanın gümüş ve mavisiyle parıltayan kızıl saçlı, bakır rengi kadın nefes kesici bir gzelli kteydi. Eski bir masaldan ya da bir duvar halısından çıkmış bir sahne gibiydi ve Thymara ejderhaya bu kadar kızgın olmasaydı, onun güzelliği onu byleyecekti. Sintara onun hayranlığını hissetti ve kendini süslenmeye başladı, kanatlarını kaldırıp sallayarak parıltılarının fark edilmesini sağladı. Kanatları opal rengindeydi ve Thymara'nın hatırladığından daha büyüktü.

"Her geçen gün daha güçlü ve daha güzel oluyorum," ejderha onun düşüncesini zahmetsizce yineledi. "Asla uamayacağımı söyleyenler bir gün sözlerini yutacaklar. Güzellik ve g konusunda sadece Tintaglia benim rakibim olabilir, ama o da bir gün geçecek. Bunu kendim için söylemekten utanmıyorum. Ben kim olduğumu biliyorum. Öyleyse neden kendime acıyarak melemeyen, kendini erkeklere karşı koyamayan korkak bir av hayvanının arkadaşlığını kabul edeyim ki?"

"Erkeğe meydan okumak..." Alise'nin buz gibi sesi eridi ve şaşkınlıkla akıp gitti.

"Elbette." Ejderha, onun anlamadığını alaycı bir şekilde gösterdi. "O kendini gösterdi. Yeterince güçlü ve sağlıklı. Seni takip ediyor, kokunu takip ediyor. Sana iltifat ediyor ve zeknı takdir ediyor. Onun sana olan arzusunun ve onu çekici bulduğunun farkında olduğunu benden saklayamazsın. Ama onu elde etmeden önce, ona bir meydan okuma sunmalısın. Senin için çiftleşme uçuşu, onun sana binmeye çalışırken senin ondan kaçıp uçuş becerilerini test ettiğin bir hava savaşı olamaz.

Ama Elderling erkeklerinin kendilerini kanıtlamak için kullandıkları başka eski yöntemler vardır. Ona bir meydan okuma sun.

"Ben Elderling değilim," dedi Alise. Thymara, Sintara'nın diğer yorumlarına itiraz etmediğini sessizce belirtti. Peki, Sintara'nın Alise'ye layık gördüğü talipli kimdi? Sedric, aniden anladı. Alise'nin emrindeymiş gibi görünen güzel Bingtown'lu adam. Bu gece karaya çıkmasının sebebi Alise miydi? Onunla bir randevu mu umuyordu? Bu düşünce Thymara'yı şok eden bir röntgencilik heyecanı sardı. Neyin var senin? Jerd ve Greft gibi birbirlerine sarılmış ve sallanırken hayal etmeyi sertçe reddetti.

"Ve ben evli bir kadınam." Alise'nin ikinci iddiası, bir gerçeklik ifadesi değil, bir kader itirafı gibi geldi.

"Neden istemediğin bir eşe bağlanıyorsun?" diye sordu ejderha. Şaşkınlığı samimi görünüyordu. "Seni sadece hayal kırıklığına uğratan bir kurala neden uyuyorsun? Bundan ne kazanıyorsun?"

"Sözümün eriyim," diye cevapladı Alise ağır bir sesle. "Ve onurumun da. Hest ve ben bir anlaşma yaptık. İyi niyetle birbirimize sadık kalacağımıza dair söz verdik ve başka kimseye bağlı değiliz. Keşke yapmasaydım. Gerçekten, neyi feda ettiğimi bilmiyordum. Parşömenler, rahat bir ev ve masada güzel yemekler için kendimi feda ettim. Aptalca bir anlaşmaydı, ama ikimiz de iyi niyetle tuttuk. Bu yüzden, tüm bunlar bittiğinde Leftrin'i, ejderhalarımı ve hayatımı terk edeceğim. Eve gideceğim ve kocama bir varis vermek için elimden geleni yapacağım. Söz verdiğim şey bu. Ve beni bir avcının pençesindeki ciyaklayan ve meliyen bir av hayvanı olarak görüyorsan, belki de öyleyim. Ama belki de vücudumun her kemiği sözümü bozmam için haykırırken, sözümü tutmak için farklı bir güç gerekir.

Sintara küçümseyerek burnunu çekti. "Onun sözünü tuttuğuna inanmıyorsun."

"Onun sözünü tutmadığının kanıtı yok."

"Hayır. Onun bir şeyi bozduğunun tek kanıtı sensin. Sen bozulmuşsun." Ejderhanın sözleri acımasızca söylendi.

"Belki. Ama ben sözümü tuttum ve onurumu korudum." Alise'nin sesi konuşurken giderek daha da boğuklaşmıştı. Onurunu ve sözünü tutacağını onaylarken, yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir süre sessizce boğuldu. Sonra kalın, acı dolu yas nefesleri ağzından çıktı. Thymara öne çıktı ve tereddütle Alise'nin omzuna dokundu. Daha önce hiç kimseyi teselli etmeye çalışmamıştı. "Anlıyorum," dedi

Alise gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı. Thymara içinden gelerek onu kucakladı.

Alise gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı. Thymara içinden gelen bir dürtüyle ona sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi yaşlı kadın boğuk bir sesle. "Beni aptal yerine koymadığın için."

Yağmur tekrar yağmaya başladı, bu sefer daha şiddetli. Leftrin örgü şapkasını kulaklarına kadar indirdi ve karanlıkta ve sağanak yağmurda gözlerini kısarak baktı. Uzun bir gün geçirmişti ve tek istediği, mutfak masasına oturup sıcak bir çay, bir kase çorba ve şakalarına gülümseyen, mürettebatının nezaketine "lütfen" ve "teşekkür ederim" diyen kızıl saçlı bir kadınla birlikte olmak *Bir insanın hayattan isteyebileceği çok az şey, diye* düşündü. Kıyıya inip çamurlu düzlükte ilerlerken, Tarman'ın boyalı bakışları onu sempatik bir şekilde takip etti. Gemi, onun görevini biliyordu ve bu görevden ne kadar hoşlanmadığını da biliyordu.

O piç Jess'in, yağmurda ve karanlıkta burada buluşmasını istemek tam ona göre bir şeydi. Birkaç gündür birbirlerine sessiz ve öfkeli bakışlar atıyorlardı. Leftrin, onunla yalnız kalmamak için konuşmayı başarıyla önlüyordu. Ama bu gece, sıcak mutfak sobasının yanında yerleşmeye hazırlanırken, kahve fincanının dibinde bir not buldu.

Toplanan mürettebatından dikkat çekmeden uzaklaşmak için elinden geleni yapmıştı. Kimse onun ayrıldığını fark etmemiş gibiydi. Karanlıkta sessizce ilerleyerek, bekçileri ve şenlik ateşinden uzaklaştı. Bir rüzgâr, alevleri daha da yükseltirken, kahkahalarını ve pişmekte olan balık kokusunu ona doğru taşıdı. Bu gece karada kimse tarafından görülmek istemiyordu.

Rüzgâr, yağmur damlaları ve karanlık, gümüş ejderhaya yaklaştıkça onu tamamen örtmüştü. Burası, Jess ile buluşacağı gizemli yerd. "Gümüşün yanında buluş, yoksa sırrın açığa çıkar." Notta sadece bu yazıyordu, ama bu tehdidi görmezden gelemezdi. Ejderha ön ayaklarını bir şeye dayamış, ondan et parçaları koparıyordu. Jess'i yediğini umarak kısa bir an umutlandı. İki adım daha attı ve bunun dört ayaklı bir şey olduğunu gördü. Avcı, konuşurken ejderhayı oyalamak için ona rüşvet getirmişti. Ve işe yaramıştı. Gümüş ejderhanın cesetten bir bacağını koparmasını izledi.

. İlk gördüğünden beri durumu düzelmişti, ama diğer ejderhalara göre hala daha küçüktü ve sağlığı daha kötüydü. Kuyruğu iyileşmişti, ama diğer ejderhalara göre çok daha sık parazit kapıyordu. Ejderha Leftrin'in farkına vardı ve toynaklı bacağı çiğnerken ona doğru döndü.

"İyi akşamlar, Kaptan," dedi Jess, ejderhanın omzunun etrafından dolaşarak. "Yürüyüş için güzel bir gece."

"Buradayım. Ne istiyorsun?"

"Fazla bir şey değil. Sadece biraz işbirliği, hepsi bu. Bu öğleden sonra bir fırsat gördüm ve bunu değerlendirmemiz gerektiğini düşündüm."

"Fırsat mı?"

"Aynen öyle." Jess ejderhanın omzuna hafifçe vurdu. Gümüş ejderha avcıya hırıltıyla karşılık verdi, ama dikkatini hala ete vermişti. "Hırıltıyla karşılık veriyor, ama bana alışık. Her fırsatta ona fazladan et veriyorum. Artık benden hiç çekinmiyor." Konuşurken ceketini açtı ve ceketinin içindeki gizli ceplerinde düzgünce saklanmış bir balta, iki uzun bıçak ve bir kısa bıçak çıkardı. Başını gümüş ejderhaya doğru hafifçe eğdi. "Başlayalım mı?"

"Sen delisin," dedi Leftrin sessizce.

"Hiç de değil." Adam gülümsedi. "O geyiği yedikten sonra çok uzun bir uykuya dalacak. Başından beri bu olasılığı düşünerek hazırlandım. Geyiğin karnını kesip içine bol miktarda kediotu ve haşhaş koydum. Bir ejderhayı bile yere serecek kadar, sanırım. Yakında göreceğiz." Rüzgâr ve yağmurdan korunmak için paltosunu üzerine çekti ve Leftrin'e sırtarak baktı.

"Ben bunu yapmayacağım. Bundan kurtulamayız ve ben yapmayacağım."

"Tabii ki başaracağız. Her şeyi düşündüm. Ejderha uykuya dalacak ve biz de bunun sonsuza kadar sürmesini sağlayacağız. Birkaç saat sessizce en değerli parçaları alacağız. Onları *Tarman'a* geri götürüp nehirden aşağıya doğru yola çıkacağız. Bu gece."

"Peki bekçiler ve diğer ejderhalar?"

"Bu rüzgâr ve yağmurda mı? Biz gidene kadar hiçbir şey fark etmezler, sonra da teknelerini kullanılamaz hale getirdiğimizi anlarlar. Kimsenin onlardan bir daha haber alacağını sanmıyorum."

"Peki Trehaug'daki insanlara ne diyeceğiz?"

"Oraya uğramayacağız bile. Nehirden aşağı, ok gibi hızla, sonra da sahil boyunca Chalced'e. Orada hanımefendinle kral gibi yaşayacaksın. Ona nasıl baktığını gördüm. En azından bu şekilde, sonunda ona kavuşursun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diğer yolu, yani sen reddedersen benim izleyeceğim yolu kastediyorum. Ejderhalara ve bekçilere, değerli Tarman'ına daha fazla büyücü ağacı sağlamak için bir ejderha kozası kullandığını söylerim. Mürettebatın da bu işin içinde olduğu bellidir. O mavna ile ne kadar az çalıştıklarını onlar da biliyorlar. Ejderhalar, kendi çıkarların için kendi türlerinden birini katlettiğini öğrenince seni iyi görmeyeceklerdir. Böyle şeylerden rahatsız olurlar. Ve senin güzel kızıl saçlı hanımefendi de seni sandığı kadar onurlu biri olarak görmeyebilir. Hatta sahtekar bile. İşimi iyi yaparsam, hain bile.

"Görüyorsun, bana bir tane akılsız, sahipsiz, bodur ejderha yakalamama yardım edebilir ve hanımefendini, mürettebatını ve kendini Chalced'de tembel ve keyifli bir hayata götürebilirsin. Ya da inatçı davranırsan, seni mahveder ve sahip olduğun ya da sahip olmayı umduğun her şeyi yok ederim." Yağmura gözlerini kısarak gülümsedi ve ekledi "Onlar sana sırtını döndükten sonra, hem gemini hem de hanımını ele geçirsem hiç şaşımam. Sen, o sersem kadını tavlama ile vakit kaybederken, ben bekçilerin arasında güven ve dostluk kurmak için epey bir akşamımı harcadım. Ve o Bingtown züppesinin de müttefikim olacağını sanıyorum. Yoksa hepinizin bu komplolardan masummuş gibi davranmaya devam edecek misiniz?"

Ejderha başını eğdi ve hayvanın göğüs kafesini ağzıyla aldı. Çenelerini kapatıp ezdi. Yavaşça çiğnemeye başladı, hayvanın geri kalanını ezip kendi üzerine katladı. Leftrin müdahale etmek için gümüşe doğru adım attı. Ejderha ağzındaki etin arasından ona hırlayarak bağırdı. Nefesi o kadar kötü kokuyordu ki Leftrin tehdit kadar kokudan da geri çekildi.

"Oh, sana güvenmiyor," dedi Jess alaycı bir şekilde. "Seni onu kurtarmana izin vermeyecek gibi görünüyor. Aptal kertenkele. Sanırım işimiz bitti, Kaptan. O öldüğünde, kesim zamanı gelecek. Ben gidip şu teknelere bakayım."

Adamın küstahlığı, Leftrin'in hayallerini tehdit etmese bile, onu her an kışkırtmaya yeterdi. Sağanak yağmur altında Leftrin'in yanından geçerken, Leftrin dönüp ona saldırdı. Onu bayılına kadar dövüp

ve onu ejderhaya yem yapacaktı. *Zavallı Jess. Aptal canavarı bir şekilde kıskırtmış olmalı. Ejderhanın ejderha olduğunu suçlayamazsın, Alise.*

Ama Jess ona doğru döndü, dişleri neşeli bir hırıldamayla beyazlaşmış ve elinde parlayan bir kılıç vardı.

SINTARA, iki insan kadını dehşetle izledi. Bu ne anlama geliyordu, bu sarılma ve gözyaşlarını paylaşma? Avlanma, kavga, çiftleşme ya da onun bildiği herhangi bir mantıklı faaliyet değildi. Durmalarını istedi. "İkinizden biri bana yiyecek getirdi mi?" diye sordu.

Thymara Alise'den uzaklaştı ve ıslak yüzünü koluyla sildi. "Bugün avlanma fırsatım olmadı. Avcılar balık tutmuş galiba."

"Carson'ın 'payın' dediği şeyi çoktan yedim. Acınacak bir şeydi."

"Sanırım gidip..."

"Sessiz ol!" Sintara ona bağırdı. Uzakta, dev bir rüzgârın uğultusu gibi bir ses vardı. Gümüş ejderhadan sıkıntı ve öfke hissetti. Her zamanki gibi düşünceleri net değildi, ama onu endişelendiren bir şey vardı.

"Ne oldu?" diye ona ve diğer ejderhalara bağırdı. Ses gittikçe yükseliyordu; insanlar bile duyabiliyordu. Thymara'nın başını çevirip bağırdığını gördü. Alise ona sarıldı ve başını sağa sola çevirerek sesin kaynağını aradı. Gürültü yaklaşıyordu, ama rüzgârın veya yağmurun şiddetinde bir artış hissetmiyordu. Ses daha da yükseldi, ani çatırtılar ve patlamalarla karışık bir gıcırtı vardı.

"Nehir! Sel var!" Mercor'un haykırışı zihninde yankılandı ve onun uyarısıyla, Sintara'nın zihninde eski anılar canlandı.

"Uç! Suyun üstüne çık!" diye bağırdı, çünkü o anda ne olduğunu, yarı ejderha olduğunu, toprağa bağlı olduğunu unutmuştu. Karanlık, tehlikeyi tamamen gizleyemiyordu. Nehrin yukarısına baktı ve gri bir kayalıkta beyaz danteller ve kayalığın sıvı yüzünde yuvarlanan ağaç gövdeleri gördü.

"Ağaçlara koşun!" diye bağırdı Thymara, ama o anda sadece ejderha, gürleyen suyun içindeki küçük sesini duyabiliyordu. İki kadının ellerini birbirine kenetleyip dönüp koşmaya başladığını gördü.

"Çok geç!" diye bağırdı onlara. Kafasını uzattı, Alise'yi omzundan yakaladı ve ayaklarından yere indirdi. Kadın çığlık attı.

Ejderha ona aldırış etmeden boynunu uzattı ve onu kanatlarının arasına indirdi. "Sıkı tutun!" diye uyardı.

Thymara kaçıyordu. Sintara onun peşinden gürledi. Sonra dalga onlara çarptı.

Sadece su değildi. Suyun gücü kayaları yuvarladı ve kumu sürükledi. Eski dalgaların sürüklediği odunlar, topraktan yeni kopmuş ağaçlarla karışmıştı. Sintara ayakları yerden kesildi ve sürüklendi. Bir kütük kaburgalarına çarptı ve onu yana devirdi. Çalkantılı su kütlesi onu acımasızca nehrin aşağısına sürükledi. Bir an için tamamen suya daldı. Yüzeye ve kıyıya ulaşmak umuduyla kuvvetle yüzmeye başladı. Her yer kaos, su ve karanlıktı. Ejderhalar, insanlar, tekneler, kütükler ve kayalar sel sularında birbirine karışmıştı. Başsı sudan çıktı, ama dünya artık anlamsızdı. Sintara akıntıda dönüp duruyor, çaresizce yüzüyordu. Kıyıya ulaşamıyordu. Etrafında, gece gökyüzünün altında su beyaz bir akıntı oluştıuruyordu. Tarman'ın ışıklarını gördü ve yüzen bir ağacın yapraklı dallarının tuttuğu boş bir tekne gördü. Bekçinin ateşinin merkezinde olan devasa kütük, dumanlar çıkararak ve üzerinde hala parlayan bir dal ile taçlanarak onun yanından geçti.

"Thymara!" diye Alise'nin bağırsını duıdu ve ancak o zaman kadının hala kanatlarına tutunduğunu fark etti. "Kurtar onu! Bak, Sintara, onu gör! Orada! Orada!"

Bekçi kızı görmedi, ama sonra gördü. Kız, yüzen çalıların içinden kurtulmaya çalışıyordu. Çalılar giysilerine dolanmıştı. Yakında onu tamamen saracak ve batarken onu da aşağı çekecekti. "Aptal insanlar!" diye bağırdı Sintara. Ona doğru atıldı, ama Ranculos onu yanından itti ve su onu Sintara'nın yanından geçirdi. Kendine geldiğinde yüzen çalı yığınınına baktı, ama kız gitmişti. Çok geç kalmıştı.

"Thymara! Thymara!" Alise çığlık atıyordu, ama sesi umutsuzlukla doluydu.

"Kıyı hangi tarafta?" ejderha ona bağırdı.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı kadın. Sonra, "Orada! O tarafta. O tarafa yüz!" Alise'nin titrek eli, zaten gittikleri yönü gösterdi. Cesaretlenen ejderha daha güçlü bir şekilde vurdu. Ağaçlara tırmanıp kendini kurtaramazdı, ama ağaçların arasına sıkışıp en kötü kısmının geçmesini bekleyebilirdi.

"Orada! Tam orada!" Alise tekrar çığlık attı. Ama kıyayı göstermiyordu, suda küçük, beyaz, yukarı dönük bir yüzü gösteriyordu. Thymara'nın elleri ona doğru uzandı.

"Lütfen!" diye bağırdı.

Sintara başını eğdi ve bakıcısını nehrin pençesinden çıkardı. "Benim!" diye meydan okurcasına Thymara'nın sallanan vücudunun etrafında haykırdı. "Benim!"

Dua Ayının 17. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı
Bingtown'dan Kuşların Bekçisi Erek'ten
Trehaug'daki Kuşların Bekçisi Detozi'ye

Bingtown Tüccarları'ndan Tüccar Korum Finbok'un, Tüccarlar Meldar ve Kincarron'un talebi ve desteği üzerine, Alise Kincarron Finbok ve Sedric Meldar'ın *Tarman adlı* yaşam gemisiyle ayrılışıyla ilgili daha fazla bilgi almak için gönderdiği mesaj.

Detozi,

Kısa bir not. Sedric Meldar ve Alise Finbok'un aileleri çılgına dönmüş durumda, ikisi de geri dönmeleri aylar sürebilecek bir keşif gezisine gönüllü olarak çıkmayacaklarını söylüyorlar. Alise Finbok'un kocası uzun bir ticaret seyahatinde, ancak kayınpederi, daha fazla bilgi edinmek için hatırı sayılır servetini kullanmaya ikna edildi. Nehirde hızlıca seyahat edebilecek ve bir veya iki mesaj kuşu götürebilecek birini tanıyorsanız, bu işten önemli bir ödül kazanabilirler.

Erek

BÖLÜM BEŞ BEYAZ

SEL

Leftrin'in elleri Jess'in boğazını sıktı. Avcı, kaptanın karnına yumruk yağdırıyordu. Leftrin, dayaktan kaburgalarının kırıldığını düşündü ve parçalanmış dudaklarından kanın tadını aldı, ama tutuşunu gevşetmedi. Artık zaman meselesiydi. Onu yeterince uzun süre boğazlayabilirse, acımasız yumruklar dururdu. Zaten güçleri azalmıştı ve Jess'in iki eli Leftrin'in bileklerini kavramak için kalktığına, son bir dayanma gücü dışında her şeyin bittiğini anladı. Avcı bileklerini tırmaladı, ama Leftrin'in elleri sadece pullarla değil, nehir suyuna çok sık dalması nedeniyle de sertleşmişti. Yara izleri Jess'in tırnaklarına direndi. Jess'in yüzünü göremiyordu, ama gözlerinin şimdi şişmiş olacağını biliyordu. Adamın dilinin ağzından çıkmaya başladığını hayal ederek daha sert sıktı.

Savaşanların etrafında rüzgar esiyor ve kara yağmur yağıyordu. Gümüş ejderha ya leşi terk etmişti ya da ilaçların etkisinde değildi. Etraflarında beceriksizce daireler çizerek koşuyor ve sıkıntıyla böğürdü. Leftrin, ejderhanın gürültüsünün bekçileri üzerlerine çekebileceğini düşünemiyordu. Gelirlerse, onlara Jess'in bıçaklarını gösterip, sadece ejderhayı koruduğunu söyleyebilirdi. *Sık*, dedi yorgun ellerine ve titrek kollarına. *Sık!* Acı mide bulandırıcıydı. Kulaklarında bir uğultu vardı ve işi bitirmeden bayılacağından korkuyordu. Sıkmaya devam etti, ama avcı hala direniyordu, Leftrin'in yüzüne vurmak için başını ileriye doğru sallıyordu.

Jess'in arkasında aniden su, taş ve keresteden oluşan bir duvar belirdi. Leftrin'in zihni o acı verici anı on yıla dönüştürdü. Beyaz suda görünen enkazı net bir şekilde gördü. Dalganın asitli ve çamurla dolu olacağını biliyordu. Bu, çok uzun bir yol kat ederek gelen, yoluna çıkan ağaçları söküp koparan ve sürüklenen ağaçları toplayan bir seldi. Hava ile savrulan bir oyuncak gibi yuvarlanan dev bir geyik leşinin onlara doğru geldiğini gördü.

"Tarman!" diye bağırdı ve Jess'in boğazını bıraktı. Sevgili teknesini kurtarmak için gemisine doğru koşmaya başladı.

Ama o anda zaman yeniden akmaya başladı. Su, kumulları yutarken onu yere yapıştırdı. Hiçbir şey görmüyordu, hiçbir şey bilmiyordu, sadece yabancı bir ortama aniden atılmış bir hayvanın mücadelesini hissediyordu. Hava yoktu, ışık yoktu, yukarı yoktu, aşağı yoktu. Soğuk ve şiddet, nefesini vücudundan çıkardı. *Hoşça kal*, diye aptalca düşündü. *Hoşça kal, Alise. En azından başka bir erkeğin yanına döndüğünü görmek zorunda kalmadım.* Boğularak ölmek, o yavaş işkenceye göre daha iyi olabilir.

Bir şey ona çarptı. Elleri ve kolları ona tutundu ve onunla birlikte yükseldi, karanlığa daldı. Hem havayı hem de saçlarından ve derisinden akan suyu soludu, boğuldu, yuvarlanan kütüğün altında tekrar suya battı ve sonra tekrar su yüzüne çıktı. Dalganın tepe noktası geçmişti, ama nehir hala güçlü akıyordu ve muhtemelen önceki derinliğinin iki katı kadar derindi. Akıntının hızı onu nehirde tehlikeli bir ağaç, çırpınan hayvanlar, leşler ve dalgaların sürüklediği odun parçalarıyla dolu bir karmaşaya sürükledi. Tutunduğu kütüğün üstüne çıkmaya çalışmadı. Bunun yerine, düzenli olarak suya dalmaya razı oldu ve akıntının onu nehrin ortasında tutacağını umarak sıkı sıkı tutundu. Nehrin kıyısındaki ağaçlara çarpan ve onları koparan veya parçalayan enkazların çarpma ve kırılma seslerini duyabiliyordu. Çılgınca yüzen bir ejderha gördü. Sonra kütüğü döndü, onu tekrar suya batırdı ve su yüzüne çıktığında ejderha gitmişti.

Nehir sakinleşince, gövdenin kök tarafına doğru ilerledi. Orada ağaç daha kalındı ve kökler ona daha iyi tutunma imkanı veriyordu. Suyun biraz daha üstüne çıkmaya cesaret etti ve su yüzeyini taradı. Su sakinleşirken, enkazlar hala şişkin nehirde sürüklenerek yayılıyordu. Yıldız ışığı ve ay ışığı beyaz suya parlıyordu. Siyah şekiller halinde yüzen cesetler gördü. Uzakta, kürek çeken bir ejderhanın büyük silueti görüldü. Bağırды, ama sesinin ona ulaştığından şüphe etti. Akan suyun sesi, ağaçların inlemesi ve kırılması, enkazların çarpışması, insan sesini bastırıyordu.

Sonra kalbini neşelendiren bir şey gördü. Işık parladı, söndü ve sonra sabit bir şekilde büyüyerek mükemmel bir sarı lamba ışığına dönüştü. Bu sadece Tarman olabilirdi; biri gemideki lambayı yeniden yakmıştı. Işık, karanlığın içindeki karanlığa aniden şekil ve anlam kazandırdı. Tarman uzaktaydı, Leftrin'in aşağısında, ama gemisinin alçak siyah siluetini tanıyordu. Acıyan kaburgalarına katlanarak, yıpranmış ciğerlerine derin bir nefes çekti. Jess'i lanetlemek için nefesini boşa harcamadı; biraz

şansla, adam şimdiye kadar çoktan ölmüştü. Bunun yerine dudaklarını sıkıştırdı ve uzun, sabit bir ısıklık çaldı. Bir nefes daha aldı. Tekrar ısıklık çaldı, bu seferki önceki ısıklıktan biraz daha tizdi. Bir nefes daha aldı.

Sesi çıkarmadan önce bile Tarman'ın onu duyduğunu biliyordu. Gemi ona doğru dönerken ışık çemberi kaydı. Işık kayboldu. Bir süre sadece günlüğüne sıkıca tutunarak düzenli nefes alıp bekledi. Sonra Tarman'ın pruvasındaki fener yandı. Nefes aldı, tekrar ısıklık çaldı ve ışığın neredeyse anında büyüdüğünü gördü. Tarman tüm gücüyle kürek çekerek ona doğru geliyordu. Mavnanın kalın, sağlam ayakları ve perdeli ayakları onu akıntıya karşı itecekti. Swarge dümeni tutacak ve mürettebat kürekleri çekecekti, ama Tarman bu yardım gösterisini beklemeyecekti. Canlı gemi kaptanına doğru geliyordu. Tekrar ısıklık çaldı ve suyun yüzeyinde iki büyük gözün soluk mavi parıltısını gördü. Kurtarma geliyordu. Şimdi tek yapması gereken gemisinin onu kurtarmasını beklemektir.

BELKİ DE SINTARA onu Alise'nin yanına indirmek istedi. Ama çabası başarısız oldu ve Thymara Bingtown'lu kadının üzerine düştü. Alise'nin kolları onu sarmalayan bir kucaklamayla onu sudan kaymasını engelledi ve kavrayan elleri Thymara'nın yarasına bastırarak sırtında bir acı dalgası yarattı.

Thymara, onu kurtaran kolların tutuşuna karşı direnmemeye çalıştı. Bir saniye sonra, ikisi de ejderhanın pürüzsüz pullarla kaplı ön omzundan aşağı kaymaya başladı. "Tutun!" diye bağırdı Alise kulağına ve Thymara tutunacak bir şey aradı. Pençeleri Sintara'nın pullarının kenarlarına takıldı; ejderha kendi hayatı için mücadele etmeseydi, öfkeyle tepki vereceğinden emindi.

Alise'nin Thymara'yı tutan eli, kızı düşmekten kurtarmaktan, ejderhanın üzerinde kalması için ona sarılmaya dönüşmüştü. Thymara bir elini bırakma riskini göze aldı ve daha iyi tutunmak için uzandı. Elini Sintara'nın kanatlarının sırtına bağlandığı eklemine üzerine geçirdi. "Bana tutun!" diye Alise'ye nefes nefese bağırdı ve tüm gücünü kullanarak ikisini ejderhanın sırtına geri çekti.

Üstüne çıktıklarında, Alise'nin tutuşunu yeterince gevşetmeyi başardı ve öne kayabildi. Sintara'nın kanatlarının hemen önüne oturdu, topuklarını geriye doğru itti ve dizleriyle ejderhaya tutundu. Hiç de güvenli bir yer değildi, ama önceki yerinden daha iyiydi. Arkasında Alise'nin yerine oturduğunu hissetti. Bingtown'lu kadın

Thymara'nın kemerini sıkıca kavradı ve aniden durumlarını değerlendirmek için bir an oldu.

"Ne oldu?" diye Alise'ye bağırdı.

"Bilmiyorum!" O kadar yakın oturmasına rağmen, sözleri Thymara'nın kulağına zar zor ulaşıyordu. Nehir etraflarında gürültüyle akıyordu. "Nehirden kocaman bir dalga geldi. Kaptan Leftrin, bazen depremden sonra nehrin bir süre beyazlaştığını söylemişti. Ama böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti."

Rüzgâr, Thymara'nın ıslak siyah örgülerini savurdu. Etraflarında öfkeli sesler vardı. Gözleri, soluk ay ışığının gösterdiği manzarayı anlamlandıramıyordu. Nehir süt beyazıydı. Mücadele eden ejderhaya sıkıca tutunurken, yarattığın paniğini ve öfkesini paylaşıyordu. Ve giderek artan yorgunluğunu da hissediyordu. Su, yüzen enkazlarla doluydu. Ağaç dalları ve gövdeleri, kökünden sökülmüş çalılar ve boğulmuş yaratıkların cesetleri nehirde yüzerken dönüyordu. Kıyıya baktığında, su akıntısı ormanın kenarlarından çok uzağa uzanmış gibi görünüyordu. O izlerken, devasa bir ağaç sallanmaya başladı ve inanılmaz bir yavaşlıkla düşmeye başladı. Sintara korkuyla çığlık attı, ama bunu önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ağaç, bir kule gibi devriliyordu. Eğildi, gürledi, tekrar eğildi ve aniden nehir onları ağacın yanından geçip tehlikeden uzaklaştırdı.

"Ejderha!" Alise aniden bağırdı ve aptalca bir hareketle Thymara'nın kemerini bir eliyle bırakıp nehrin aşağısını işaret etti. "Başka bir ejderha. Sanırım bu Veras!"

Öyleydi. Thymara, koyu yeşil dişi ejderhanın kısa süre önce çıkmaya başlayan armasından onu tanıdı. Hâlâ yüzüyordu, ama Thymara'ya yorgunluğu onu suya çekiyormuş gibi, suda daha aşağıda gibi göründü. Veras, Jerd'in ejderhasıydı. Thymara, onun bakıcısının nerede olduğunu merak etti ve sonra, ikinci bir dalga onu vurduğunda, sel tarafından sürüklenen tek bakıcı olmadığını fark etti. Diğerleri şenlik ateşinin etrafında toplanmıştı. Hepsi sular altında kalmıştı. Peki ya tekneler ve ekipmanları, *Tarman* ve diğer ejderhalar ne olmuştu? Nasıl sadece kendini düşünebilmişti? Şu anki hayatını oluşturan herkes ve her şey sular altında kalmış ve sürüklenmişti. Gözleri umutsuzca nehri taradı, ama ışık çok zayıftı ve çalkantılı suda çok fazla nesne yüzüyor ve sallanıyordu.

Altında, ejderha nefes alırken Sintara'nın kaburgalarının şiştiğini hissetti. Sonra bir boru sesi gibi bir çığlık patladı. Uzakta, Veras başını çevirdi. Gergin kulaklarına kuş cıvıltısı gibi küçük bir ses ulaştı. Sonra

başka bir ses geldi, daha derin ve uzun bir ses, gözlerini Ranculos'un olması gereken devasa bir şekle çekti. O tekrar kükredi ve sesin anlamı da zihnine ulaştı. "Mercor kıyıya doğru yüzün diyor. Ağaçlar bize tutunmamız için bir şey verecek. Su çekilene kadar yerinde kalın. Kıyıya doğru yüzün!"

Sintara'nın kaburgaları tekrar hava ile doldu. Daha büyük bir enerjiyle mesajı haykırarak, onu duyabilecek herkese ilette. "Kıyıya doğru yüzün! Ağaçlara doğru yüzün!"

Thymara, uzaktan başka bir ejderhanın da aynı sesi duyduğunu fark etti. Belki ikinci kez. Ondan sonra, düzensiz aralıklarla bir ejderhanın sesini duydu. Ses kıyıda geliyor gibiydi. "Sese doğru git," diye Sintara'ya seslendi.

Bu tavsiyeye uymak kolay bir iş değildi. Akıntı onları sıkıca kavramıştı ve Sintara kıyıya doğru mücadele ederken yüzen enkazlar engel üstüne engel oluştuyordu. Bir girdaba kapılıp dönüp durduktan sonra, Thymara yön duygusunu tamamen kaybetmişti.

ALISE, Thymara'nın kemerine sıkıca tutunarak, yeni yanıklarının acısına dişlerini sıkarak dayandı. Bakır elbisesinin değdiği yerlerde cildi korunmuştu, ama yanakları, alnı ve göz kapakları asitli sudan yanıyordu. Yüzünü yağmura çevirdi ve serinliğini bir lütuf olarak hissetti. Dişlerini sıkarak, dudaklarını alaycı bir gülümsemeye çekerek. Burada ölebilirdi ve küçük bir acı için endişeleniyordu. Saçma. Yüksek sesle güldü.

Thymara ona dönüp baktı. "İyi misin?"

Bir an için, gecenin karanlığında soluk mavi parlayan gözleri Alise'yi tedirgin etti. Ama sonra sertçe başını salladı. "Olabilirdiğince iyiyim. Şimdiye kadar sekiz ejderha saydım; en azından öyle sanıyorum. Bazılarını iki kez saymış olabilirim."

"Diğer bekçileri görmedim. *Tarman*'ı da. Sen gördün mü?"

"Hayır." Alise sözünü kısa kesti. Şimdi endişelenemezdi, endişelenmemeliydi. *Tarman* büyük bir tekneydi; bir şey olmamış olmalıydı. Leftrin onu bulup kurtaracaktı. Kurtarmak zorundaydı. Artık tek umudu oydu. Bir an, bir adama bu kadar güvenebilmesine şaşırdı. Sonra bu düşüncüyü kafasından attı. Güvenebileceği tek kişi oydu. Artık ondan şüphe etmeyecekti.

Etraflarında su kaynıyor ve gürültüyle akıyordu. Ses kulaklarını tırmalıyordu. İlk dalganın öfkesi geçmişti, ama onu izleyen su nehri kabartmış ve akıntıyı güçlendirmişti. Alise, sanki ata biniyormuş gibi dizleriyle tutunarak Thymara'nın kemerine sıkıca sarıldı ve dua etti. Uzun süre kasılmış olmaktan tüm kasları ağrıyordu. Tatlı Sa, bu korku ne kadar sürecekti? Altında ejderha çabalıyordu ve ondan daha güçsüzce yüzüyor gibi görünüyordu. Ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Ejderha yorulmuş olmalıydı. Sintara vazgeçerse, hepsi ölecekti. Onsuz bu tufanda hayatta kalamayacağını biliyordu. Ejderhanın kafasına daha yakın eğildi.

"Artık çok uzak değil, güzelliğim, kraliçem. Bak, ağaçların sırası görünüyor. Başarabilirsin. Doğruca oraya yüzmeye çalışma. Akıntının seni taşımaya izin ver, ama kıyıya doğru yavaşça ilerle, mücevherim, paha biçilmez güzelliğim."

Ejderhadan bir şey hissetti, bir tür sıcaklık, sanki onun basit insan sözleri fiziksel zorlukları aşması için onu cesaretlendiriyormuş gibi.

Thymara da bunu hissetti. "Yüce kraliçe, hayatta kalmalısın. Tüm atalarının anıları, onları zaman içinde yaşatmak için sana bağlı. Yüz! Yoksa tüm varlıkları sonsuza dek kaybolacak ve tüm dünya onlardan mahrum kalacak. Hayatta kalmalısın. Hayatta kalmalısın!"

Kıyı çok yavaş yaklaşıyordu. Teşviklerine rağmen Sintara'nın gücü tükeniyordu. Sonra trompet sesleri ulaştı. Kıyı boyunca, ağaçlara sıkışmış ejderhalar vardı. Ona seslendiler ve Alise, ince insan seslerinin de yükseldiğini duyunca heyecanlandı.

"Bu Sintara! Thymara'nın mavi kraliçesi! Yüz, kraliçe, yüz! Pes etme!"

"Tatlı Sa, sırtında biri var! Kim o? Kimi kurtardı?" "Yüz, ejderha! Yüz! Başaracaksın!"

Thymara aniden sesini yükseltti. "Sylve? Sen misin? Alise ve ben buradayız, Sintara bizi kurtardı!"

Sylve'nin tiz sesi onlara ulaştı. "Haliya tırmanmaya çalışmayın. Dolanırsınız. Kenardaki ağaçlara ulaşana kadar ilerleyin. Sonra altına büyük kütükler koyacağız, böylece dinlenebilirsin Sintara. Dolanmayın! Bu bir ağ gibi, sizi yakalar ve aşağı çeker."

Birkaç dakika içinde, bu tavsiyeye minnettar oldular. Her türlü enkaz kıyıya vurmuştu. Nehir kenarında, enkaz gevşek ve yüzer haldeydi, ancak Sintara ağaçlara yaklaştıkça enkaz daha sıkışık ve dolaşık hale geliyordu. Thymara ejderhasına sıkıca sarıldı ve mücadelesinin bu son kısmının en az bir gün sürdüğünü hissetti. Ağaçların güvenliği başlarının üzerinde beliriyordu ve pençelerinin altında ağaç kabuğunu hissetmeyi, devasa ağaçlardan birine sıkıca tutunmayı ve güvende olduğunu bilmeyi hiç bu kadar çok istememişti. Havada, tam olarak ışık sayılmayacak, ama sabahın bir yerlerde başladığını gösteren bir karanlık yayılmaya başlamış ve sudaki kaosa doğru inmeye başlamıştı. Bütün gece suyla mı savaşımlardı? Thymara artık ağaçların altında ejderhaların devasa silüetlerini görebiliyordu. Suyun akışına karşı direniyorlardı, ön pençeleri ağaçlara sarılmış, yorgunluktan süzülüyorlardı. Arada sırada ejderhalar böğürüyordu; Thymara kimi çağırdıklarını merak etti. Ağaçların alt dallarında bekçiler de vardı. Kaç kişi olduklarını veya kim olduklarını anlayamadı, ama her şeyin yoluna gireceği umuduyla kalbi sevinçle doldu. Sadece birkaç saat önce, Alise, Sintara ve kendisinin tek kurtulanlar olabileceğini düşünmüştü. Şimdi ise belki de hepsinin sağ salim kaçmış olabileceğini düşünüyordu.

Sintara, yüzen enkaz tabakasının içinden göğsünü kullanarak ilerledi. Ejderhanın, enkazın üzerine tırmanmaya çalışmama tavsiyesini kabul etmesi zordu. Thymara, yorgunluğunu, mücadeleyi bırakıp dinlenmeye olan ihtiyacını hissedebiliyordu. Önce Sylve'yi, ardından Tats'ı, sıkışık dallar ve kütüklerin üzerinden kendilerine doğru ilerlerken gördüğünde kalbi sevinçle çarptı. "Dikkatli olun!" diye bağırdı. "Düşüp suya batarsanız, bu matın altında sizi asla bulamayız."

"Biliyoruz!" diye cevapladı Tats. "Ama Sintara'nın ağaçlara ulaşabilmesi için bir kısmını çekip çıkarmamız gerekiyor. Bazı ejderhaların göğüslerinin altına kendilerini tutunmalarına yardımcı olacak yüzen kütükler koyabildik."

"Bu çok iyi olur," diye hemen cevap verdi Sintara ve bu itirafla Thymara, onun düşündüğünden çok daha yorgun olduğunu anladı.

"Onun üstünden inmemiz lazım," diye Alise'ye alçak sesle söyledi. "Halı, dikkatli olursak bizi taşıyacak kadar kalın görünüyor."

Alise, elbisesinin kuşağını çıkarmaya başlamıştı bile. Kuşağın uzunluğu Thymara'nın beklediğinden fazlaydı, çünkü Bingtown'lu kadın kuşağı beline iki kez dolamıştı. "Bunu bileğine bağla," dedi. "Ben de aynısını yapacağım. Biri kayarsa, diğeri onu kurtarabilir."

Thymara önce aşağı indi, ejderhanın kaygan omzundan yarı kayarak. Alise onu matın kenarına çekip iniş yerini seçmesine izin verdiğinde, bileğindeki kuşağına minnettar oldu. Yakınlarda bir dal çıkıntısı olan bir kütük vardı. Thymara başarıyla kütüğün üzerine atladı ve kütük onun ağırlığıyla sallansa da yuvarlanıp onu içine düşürmedi. Kütüğün su altında birçok dalı olduğunu ve bu dalların diğer enkazlarla o kadar karışmış olduğunu tahmin etti.

"Tamam! Aşağı gel," diye Alise'ye seslendi. Tats'ın kütüğe neredeyse ulaştığını ve üzerine bastığını gördü. "Geri çekil!" diye uyardı. "Alise'yi indirip buraya çıkarmama izin ver, yoksa kütüğe daha fazla ağırlık bindireceksin." Tats, açıkça hoşnutsuz ve endişeli bir şekilde olduğu yerde durdu, ama onu dinledi. Alise, Sintara'nın kanadına tutunarak aşağı inerken, Sintara'nın diğer tarafında Sylve'nin sesini duydu.

"Yavaş gitmeliyiz, yoksa beni nehre düşüreceksin. Bu kütüğün üzerinde sana doğru geleceğim. Ağırlığımla kütüğü aşağıya doğru iterken, ön bacağını kütüğün üzerine koymaya çalış. Sonra ben geri çekilirken, kütüğün üzerinde yana doğru ilerlemeye çalış. Şimdiye kadar bu şekilde üç ejderhaya yüzmelerine yardım edebildik. Denemeye hazır mısın?"

"Çok hazırım," diye cevapladı ejderha. Sesi neredeyse minnettar gibiydi ve hiç de normalde olduğu gibi değildi. Thymara neredeyse gülümsüyordu. Belki bundan sonra, bakıcılarına farklı bir gözle bakacaktı.

Tats onu kolundan yakalayınca yüksek sesle nefes aldı. "Tutuyorum," dedi Tats rahatlatıcı bir sesle. "Bu tarafa gel."

"Bırak beni! Dengemi bozuyorsun." Yüzünde beliren incinmiş ifadeye bakarak, daha yatıştırıcı bir sesle ekledi, "Alise için kütüğün üzerinde yer açmalıyız. Geri çekil, Tats." O sözünü dinleyince, daha sessiz bir sesle, "Seni hayatta gördüğüme o kadar sevindim ki, ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Bırak beni!" dışında mı?" diye sordu acı bir mizahla.

"Artık sana kızgın değilim," dedi, bunun doğru olduğunu fark edince biraz şaşırarak. "Soluna, Alise!" diye bağırdı, Sintara'nın kanadına hala tutunmuş olan kadın ayaklarını yere basacak bir yer ararken. "Biraz daha, biraz daha... Evet, oradasın. Ağırlığını ver.

Bingtown'lu kadın onu dinledi ve kütüğün ağırlığıyla ilk başta batınca küçük bir çığlık attı. Diğer ayağını da indirdi ve fırtınadan sonra kanatlarını kurutmaya çalışan bir kuş gibi kollarını açarak ayağa kalktı. Ağırlığı ejderhanın üzerinden kalkar kalkmaz Sintara, Sylve'nin ağırlığıyla sabitlenen kütüğün üzerine ön bacağını atmak için bir hamle yaptı. Ejderhanın ani

hareketi, tüm enkaz yığını sallamaya başladı. Alise çılgık attı ama hareketle birlikte sallanarak dengesini korudu. Gururu kalmayan Thymara çömeldi ve sonra kütüğün üzerine oturdu. "Ağırlığını indir!" diye Alise'ye önerdi. "Biraz daha stabil bir yere ulaşana kadar kütüklerin üzerinde sürünerek ilerleyebiliriz."

"Dengemi sağlayabilirim," diye cevapladı Bingtown'lu kadın ve sesi biraz titriyordu ama dik durmaya devam etti.

"Nasıl istersen," diye cevapladı Thymara. "Ben sürünerek gideceğim." Ağaç tepelerinde geçirdiği uzun yılların ona, gerekmedikçe risk almamayı öğrettiğini düşünüyordu. Kütüğün en geniş kısmına kadar sürünerek ilerledi, orada kütüğün çapraşık kökleri nehirden yukarı doğru çıkıyordu. Orada durup kökleri tuttu. Tats ondan önce gelmişti. Şimdi ona yan gözle bakıp, "Buraya nasıl çıktığımı göstereyim. Bu hasırın bazı kısımları diğerlerinden daha kalın," dedi.

"Teşekkürler," diye cevapladı ve Alise'nin yetişmesini bekledi, gelince gevşemiş kuşağı topladı. Sylve'nin ejderhasına bakma işini ona bıraktığı için biraz suçluluk duyarak Sintara'ya baktı. Küçük kız kendinden emin adımlarla ilerliyor, ejderhaya ne yapmasını istediğini söylüyordu. Thymara rahat bir nefes aldı. O halledebilirdi.

"Sylve teknelere birini geri almayı başardı," dedi Tats omzunun üzerinden. "Beni sudan çıkaran oydu."

"Onun böyle bir keşif gezisi için çok genç ve çocukça olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum," dedi Thymara ve Tats'ın yüksek sesle gülmesine şaşırdı.

"Zorluklar insanın içindeki en iyi yanları ortaya çıkarır, sanırım." İlk büyük ağaca ulaşmışlardı. Thymara ağacın yanında durdu ve elini ağaca dayadı. Çok iyi hissettiriyordu. Esen rüzgârla titriyordu, ama yine de saatlerdir dokunduğu her şeyden daha sağlamdı. Pençelerini ağacın kabuğuna geçirip tırmanmak istiyordu, ama hâlâ Alise'ye bağlıydı.

"Şurada dalları daha alçak bir ağaç var," dedi Tats.

"İyi seçim," diye onayladı. Ağaçların altında enkaz daha sıkışık bir şekilde yığılmıştı. Her adımında ayaklarının altında hala sallanıyordu, ama Tats'ın gösterdiği ağaca kadar üzerinde dans eder gibi kolayca ilerleyebildi. Hayatta kalma konusunda kendine güveni arttıkça, aklına yüzlerce başka endişe dolmaya başladı. Tats'ın gösterdiği ağaca varana kadar sorularını kendine sakladı. Thymara ağaca biraz tırmandı, pençelerini batırdı ve Tats onu yukarı çekerek Alise'ye yardım etti.

Bingtown'lu kadın tırmanmada pek iyi değildi, ama ikisi birlikte onu gövdenin üzerine ve neredeyse yatay duran sağlam bir dalın üzerine çıkarmayı başardılar. Dal, onun uzanması için yeterince genişti, ama o tam ortasına çapraz bacaklı oturdu ve kollarını kavuşturdu.

"Üşüdün mü?" diye sordu Thymara.

"Hayır. Bu cüppe beni şaşırtıcı derecede sıcak tutuyor. Ama yüzüm ve ellerim nehir suyundan acıyor."

"Sanırım pullarım beni en kötüsünden korudu," dedi Thymara ve sonra bunu yüksek sesle söylediğine şaşırdı.

Bingtown'lu kadın başını salladı. "O zaman seni kıskanıyorum. Bu Elderling cüppesi beni sudan korumuş gibi. Nasıl olduğunu anlamıyorum. Islandım ama çok çabuk kurudum. Cüppenin bana değdiği yerlerde sudan kaynaklanan herhangi bir tahriş hissetmiyorum."

Tats omuz silkti. "Elderling eşyaları, hiç beklemediğiniz şeyler yapar. Rüzgâr estiğinde melodi çalan rüzgâr çanları. Dokunduğunuzda parlayan metal. Parfüm gibi kokan ve kokusunu asla kaybetmeyen mücevherler. Bunlar sihirli, hepsi bu."

Thymara başını salladı ve sonra sordu, "Burada kaç kişiyiz?"

"Çoğumuz," dedi. "Herkesin çizikleri veya morlukları var. Kase'nin bacağına kötü bir yara var, ama su onu kapatmış gibi görünüyor. Bandajlayacak bir şeyimiz olmadığı için bu bir şans sayılır. Ranculos kaburgalarına bir şey çarpmış. Nefes alırken burnundan kan geliyor, ama onu rahat bırakırsak iyi olacağını söylüyor. Harrikin de öyle yapmamızı istedi. Ranculos'un kimse onunla ilgilenmesini istemediğini söylüyor. Boxter yüzüne bir şey çarptı; gözleri morardı ve neredeyse göremiyor. Tinder kanadını incitti, Nortel ilk başta kırıldığını sandı. Ama şişlik indi ve şimdi hareket ettirebiliyor, bu yüzden sadece kötü bir burkulma olduğunu düşünüyoruz. Herkesin yaraları var. Ama en azından buradalar."

Thymara sadece ona baktı. "Başka?" diye sordu Alise.

Derin bir nefes aldı. "Alum kayıp. Ve Warken. Alum'un ejderhası onun için sürekli böğrüyor, bu yüzden hala hayatta olup olmadığını merak ediyoruz. Arbuc ile konuşmaya çalıştık ama kimse onu anlayamadı. Korkmuş küçük bir çocukla konuşmaya çalışmak gibi. Sürekli trompet çalıyor ve Alum'un gelip onu sudan çıkarmasını istediğini tekrarlıyor. Warken'in kırmızısı sessiz; Baliper hiçbirimizle konuşmuyor. Jerd'in ejderhası Veras da kayıp. Jerd

buraya geldiğinden beri ağlamayı kesmedi. Ejderhasını "hissedemediğini" söylüyor, bu yüzden boğulduğunu düşünüyor.

"Veras'ı gördük! Hayattı ve güçlüce yüzüyordu, ama akıntı onu nehrin aşağısına sürüklüyordu."

"Bence bu yine de iyi haber. Ona söylemelisin."

Sesindeki bir şey, Thymara'ya daha kötü haberlerin geleceğini haber verdi. Nefesini tutarak bekledi, ama Alise hemen sordu: "Tarman ve Kaptan Leftrin ne oldu?"

"Bazılarımız dalga çarptıktan hemen sonra gemiyi gördü. Su geminin üstüne çıktı, ama onu tekrar su yüzüne çıkarken gördük, güverteden beyaz su akıyordu. Son gördüğümüzde dik duruyordu ve su üstünde kalmıştı, ama tek bildiğimiz bu. Geminin mürettebatından veya avcılardan kimseyi görmedik, umarım gemideydiler ve Tarman'la birlikte dalgayı atlatmışlardır."

"Eğer öyleyse, bizi bulmaya geleceklerdir. Kaptan Leftrin bizi almaya gelecektir." O kadar içten bir güvenle konuştu ki, Thymara neredeyse ona acımaya başladı. Eğer gelmezse, Alise'nin kendini kurtarması gerektiğini kabul etmekte zorlanacaktır, diye düşündü.

Tats'a düz bir bakış attı. "Başka?" diye sordu.

"Gümüş ejderha burada değil. Küçük bakır kraliçe Relpda da yok."

Thymara içini çekti. "Hayatta kalabilecekler mi diye merak ettim. İkisi de pek akıllı değildi ve bakır her zaman hastalıklıydı. Belki de bu kadar çabuk ölmeleri merhamet olmuştur." Tats'a bakarak onun da aynı fikirde olup olmadığını merak etti. Ama Tats onun sözlerini duymamış gibi görünüyordu. "Başka kim var?" diye sordu düz bir sesle.

Sorusunun ardından kısa bir sessizlik oldu, sanki dünya yas tutmaya hazırlanmak için durmuş gibiydi. "Heeby. Ve Rapskal. Onlar burada değiller ve dalga vurduktan sonra kimse onları görmemiş."

"Ama onu sana bıraktım!" diye itiraz etti, sanki bu Tats'ın suçuymuş gibi. Tats'ın yüzünün buruştuğunu gördü ve onun da aynı şeyi hissettiğini anladı.

"Biliyorum. Bir an önce orada tartışıyorduk. Sonra su bizi yere yapıştırdı. Onu bir daha görmedim."

Thymara ağaç dalına çömeldi ve acının ve gözyaşlarının gelmesini bekledi. Ama gelmediler. Bunun yerine, karnından garip bir uyuşukluk yayıldı. Onu öldürmüştü. Ona o kadar kızmış ve onu umursamayı bırakmıştı ki onu öldürmüştü. "Ona çok kızgındım," diye itiraf etti Tats'a.

“Bana söyledikleri, onun hakkındaki düşüncelerimi mahvetti ve onu tanımayı bırakmam, yanıma yaklaşmasına izin vermemem gerektiğini düşündüm. Ve şimdi o gitti.”

"Onun hakkındaki düşüncelerini mahvetti mi?" diye sordu Tats dikkatlice.

"Onun böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Onun daha iyi biri olduğunu sanıyordum," dedi garip bir şekilde.

Tats'ın da bu yargıyı kendisi için kabul ettiğini çok geç fark etti. "Belki de hiçbirimiz diğerlerinin düşündüğü gibi değiliz," dedi kısaca ve ayağa kalktı. Sandığa doğru yürüdü ve onu geri çağırmak için hiçbir kelime bulamadı.

Alise arkasından seslendi, "Onun ve Heeby'nin öldüğünü kimse bilmemeli. *Tarman'a* ulaşmış olabilir. Belki Kaptan Leftrin onu bize geri getirir."

Tats onlara dönüp baktı. Sesi düz bir tonda, "Jerd'e Veras'ı gördüğünü söyleyeceğim. Bu onu biraz rahatlatılabilir. Graft onu cesaretlendirmeye çalışıyor ama onu dinlemiyor," dedi.

"İyi fikir," dedi Alise. "Ona, ejderhasını gördüğümüzde havada yüzüyor ve güçlü bir şekilde yüzüyor olduğunu söyle."

Thymara onu bıraktı. Jerd'i teselli etmesi için gitmesine izin verdi. Onun için önemli değildi. Rapskal'ı bıraktığında onu da bırakmıştı. İkisini de gerçekten tanıımıyordu. Kalbini kendine saklamak çok daha iyiydi. Aptalca davranıp davranmadığını merak etti. Acısını ve öfkesini içinde tutmak zorunda mıydı? Bunu unutabilir, onu affedip tekrar arkadaşı olarak kabul edebilir miydi? Bir an için, bu tamamen kendi kararıymış gibi geldi; onun yaptığını önemli bir mesele haline getirebilir ya da sadece olan bir şey olarak kabul edip unutabilirdi. Buna takılıp kalmak ikisine de zarar veriyordu. Jerd'e ne yaptığını öğrenmeden önce, o onun arkadaşıydı. Değişen tek şey, artık bunu biliyor olmasıydı.

"Ama bunu unutamam," diye fısıldadı kendi kendine. "Ve onun böyle bir şey yapabileceğini bilmek, onun benim sandığımdan farklı bir insan olduğunu gösteriyor."

"İyi misin?" diye sordu Alise. "Bir şey mi dedin?"

"Hayır, kendime konuşuyordum." Thymara ellerini kaldırıp gözlerini kapattı. Güvendeydi ve giysileri kurumaya başlamıştı. Açtı, ama açlığı yorgunluğundan ve acısından daha ağır basıyordu. Bununla sonra ilgilenebilirdi. "Sanırım biraz uyuyacak bir yer bulacağım."

“Oh.” Alise hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Diğerleriyle konuşmayı umuyordum. Ne gördüklerini ve onlara ne olduğunu öğrenmek için.”

"Sen git. Yalnız kalmak sorun değil."

"Ama..." Alise başladı, ama Thymara aniden onun sorununu fark etti. Muhtemelen daha önce hiç ağaca tırmanmamıştı, ağaçların arasında dolaşmak ise hiç aklının ucundan bile geçmemişti. Alise onun yardımına ihtiyaç duyuyordu ama isteyemiyordu. Thymara aniden basit bir uyku ve yalnız kalmak istedi. Başı zonklamaya başlamıştı ve uyuyana kadar ağlayabileceği özel bir yer olmasını diledi. Rapskal, kaygısız gülümsemesi ve neşesiyle dūřuncelerinde dolaşıyordu. Gitmiřti. Bir geceden az bir sūrede iki kez gitmişti. Muhtemelen sonsuza kadar gitmişti.

Çenesi aniden titredi ve Sylve onu kurtarmasaydı Alise'nin önūnde yere dūřebilirdi. Kız bir sincap gibi gövdeye tırmanmaya başladı, Harrikin de hemen arkasındaydı. Thymara gibi, gövdeye karnını dayayarak tırmandı. Dala ulaştıklarında, uzun ve zayıf vūcudunu katlayıp sırtını gövdeye dayadı. Sylve ellerini lekeli pantolonuna silip onlara bilgi verdi: "Sintara'yı suya çıkardık ve dinleniyor. Harrikin bana yardım etti ve göğsünün altına birkaç kūtük koyduk. Tomrukları ağaçlara sıkıştırdık ve akıntı onları orada tutmalı, ama her ihtimale karşı sarmaşıklarla bağladık. Rahat değil, ama boğulmayacak. Su da çekilmeye başladı. Aęalardaki su izlerinden suyun çekildiğini anlayabiliyoruz."

"Teşekkür ederim." Bu sözler yetersiz geliyordu ama ona söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

"Önemli deęil," diye cevapladı. "Harrikin ve ben bu iřte iyice ustalařtık. Bir ejderhayı suda yüzdürmeyi öęreneceęimi hiç dūřünmemiřtim." Gülūmsedi, kırmızı gözlerle Thymara'ya baktı ve sonra bařka yere çevirdi.

"Mercor ve Ranculos?" diye sordu Thymara. Rapskal'ın adını anmak istemiyordu. Acıyı paylaşmak bir fayda sağlamıyordu.

Mercor yorgun ama başka bir sorunu yok. Ona daha önce böyle bir şey olup olmadığını sordum. Bir keresinde, atalarından birinin patlamak üzere olduğunu bildiği bir dağın etrafında uçacak kadar aptalca bir şey yaptığını söyledi. Dağ çok yüksekti, buzullar ve karla kaplıydı ve o, ateşin buzla karşılaştığında ne olacağını görmek istemiş. Dağ patladığında, buz ve kar anında erimiş ve dağdan aşağı akarak taşları ve çamuru kalın bir çorba gibi sürüklemiş. Sylve, akıntının çok hızlı ve uzağa, neredeyse gözden kaybolana kadar sürdüğünü söyledi. O, bizim çok uzaklarda da aynı şeyin olup, dalgasının ancak şimdi bize ulaştığını merak ediyor."

Thymara sessiz kaldı, böyle bir şeyi hayal etmeye çalışıyordu. Kafasını salladı. Sylve'nin söylediği şey, onun hayal edebileceğinin çok ötesinde bir şeydi. Bütün bir dağ eriyip akıp gitmek, gözden kaybolmak? Böyle bir şey mümkün müydü?

"Peki ya ejderhan Ranculos?" diye sordu Harrikin'e.

"Ranculos, dalganın ilk çarpışmasında bir kütüğe çarptı. Çok kötü yaralandı, ama en azından derisi yırtılmadı, bu yüzden su içine işlemiyor." Sylve onun yerine cevap verdi. Harrikin, onun sözlerine yavaşça başını salladı. Hareketsiz kalmıştı ve bu haliyle Thymara'ya, mücevherlerle süslenmiş, hiç kırpmayan gözlerine kadar bir kertenkeleyi daha da çok hatırlatıyordu.

"Bir tekne bulup Tats'ı kurtardın mı?"

"Şans eseri oldu. Yemeğimi teknede unutmuştum. Balık neredeyse pişmişti, ben de almaya gittim. Tekneye tırmandım ve eşyalarımı düzenliyordum ki dalga vurdu. Tekneye sıkı sıkı tutundum ve sonunda su yüzüne çıktı ve dik durdu. Tek yapmam gereken sudan çıkmaktı. Ama tüm eşyalarım suya düştü. Üzerimdekiler dışında hiçbir şeyim yok."

Thymara yavaş yavaş aynı şeyin kendisi için de geçerli olduğunu anladı. Ruhunun daha da çökebileceğini düşünmemişti, ama çöktü.

"Kimsenin bir şeyi kaldı mı?" diye sordu, av malzemelerini, battaniyesini, hatta kuru çoraplarını düşünerek. Hepsini gitmişti.

"Üç tekne bulduk, ama hiçbirinde bir şey yoktu. Kürek bile yoktu. İşe yarayacak bir şey yapmalıyız. Graft'in ateş çantası hala duruyor, ama şu anda pek bir işe yaramaz. Ateşi nerede yakacağız? Bu gece sivrisineklerin gelmesinden korkuyorum. Su çekene kadar çok zorlanacağız. Ve o zaman bile, dostlarım, zor günler bizi bekliyor."

Alise konuştu. "Kaptan Leftrin gelip bizi bulacaktır. O geldiğinde ve su çekildiğinde yolumuza devam edeceğiz."

"Devam mı?" Harrikin, kulaklarına inanamıyormuş gibi yumuşak ve yavaş bir sesle konuştu.

Bingtown'lu kadın, etrafındaki küçük, şaşkın dinleyicilere baktı ve hafifçe güldü. "Tarihinizi bilmiyor musunuz? Tüccarların işi budur. Devam ederiz. Ayrıca," omuzlarını silkti, "başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Dua Ayının 19. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. Yılı

Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug Erek,

Kuşların Bekçisi, Bingtown

Ekinde, Cassarick Yağmur Ormanı Tüccar Konseyi'nden Trehaug Yağmur Ormanı Tüccar Konseyi'ne gönderilen, deprem, kara yağmur, beyaz sel ve Kelsingra keşif ekibinin, *Tarman* mürettebatının ve tüm ejderhaların muhtemel ölümüne ilişkin rapor bulunmaktadır.

Erek,

Az önce yaşadığımız gibi bir ani sel felaketi daha önce hiç görmedik. Her iki kazı alanında da can kayıpları oldu, Cassarick'te yeni inşa edilen rıhtımlar yok oldu ve nehir kenarındaki onlarca ağaç kökünden söküldü. Çok az evin zarar görmesi büyük şans. Köprüler ve Tüccar Salonu'nda hasar çok büyük. Ejderhalara ve bakıcılarına ne olduğunu hiç öğrenemeyeceğiz sanırım. Rain Wilds'ı ziyaret etmenizi isteyen kuş mesajınızı bir gün önce aldım. Umarım nehirde değildiniz. Eğer iyiseniz, lütfen bu mesajı alır almaz bana bir kuş göndererek haber verin.

Detozi

ALTINCI BÖLÜM

ORTAKLAR

Yüzüne sıçrayan su, onu kabusundan uyandırdı. Öksürdü ve tükürdü. "Kes şunu!" diye boğuk bir sesle tehditkar bir tonla bağırdı. "Çık odamdan. Kalkıyorum. Geç kalmayacağım."

Yalvarmasına rağmen, su yine yüzüne sıçradı. Aptal kız kardeşi şimdi gününü görecekli!

Gözlerini açtığında yeni bir kabusla karşılaştı. Yüzü aşağıya dönük bir şekilde bir ejderhanın ağzında sallanıyordu. Ejderha beyaz bir nehirde yüzüyordu. Gökyüzü şafak vakti gibi belirsiz bir ışıkla aydınlanıyordu. Sedric'in başı suyun üstünde zar zor görünüyordu. Ejderhanın dişlerinin sırtına ve göğsüne hafifçe bastırıldığını hissedebiliyordu. Kolları ve bacakları ejderhanın ağzının dışındaydı ve suda sürükleniyordu. Su, yüzen ejderhaya baskı yapıyordu ve onları sürekli aşağıya doğru itiyordu. Ejderha yorgundu. Ön bacaklarıyla inatçı bir şekilde bir-iki, bir-iki vuruşlarla yüzüyordu. Sedric başını çevirdi ve ejderhanın sadece ön omuzları ve başının hala suyun üzerinde olduğunu gördü. Bakır batıyordu. Ejderhanın gücü tükendiğinde ve suya battığında, Sedric de onunla birlikte gidecekti.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi kısılmıştı.

Büyük su. Kadın yanıtını boğuk bir sesle verdi, ama kelimeler onun zihninde şekillendi. Ona bir görüntü gönderdi: kayalar, kütükler ve ölü hayvanlarla dolu beyaz bir dalga. O anda bile, nehrin hareketli yüzeyi enkazla doluydu. Kadın, sarmaşıkların ve küçük odun parçalarının oluşturduğu karışık bir halının yanında nehirde yüzüyordu. Ölü bir hayvanın toynaklı ayakları kısmen görünüyordu. Nehir, karışıklığı yakaladı ve döndürdü, sonra da dağıttı.

"Diğerlerine ne oldu?" Ejderha cevap vermedi. Suyun yüzeyine o kadar yakındı ki, perspektifini kaybedmişti. Her yer suyla kaplıydı. Bu mümkün müydü? Başını yavaşça sağa sola çevirdi. *Tarman* yoktu. Tekne yoktu. Bekçiler yoktu, başka ejderhalar yoktu. Sadece kendisi, bakır ejderha, geniş beyaz nehir ve uzaktaki orman vardı.

Daha önce olanları hatırlamaya çalıştı. Tekneden ayrılmıştı. Thymara ile konuşmuştu. Ejderhayı aramaya gitmişti. Bu durumdan kurtulmak niyetindeydi

bir şekilde çözmeyi planlamıştı. Ve hatırladığı olaylar burada sona eriyordu. Ejderhanın ağzında kıpırdadı. Bu, ejderhanın dişlerinin bastırıldığı yerlerde ağrıya neden oldu. Sarkan bacakları soğuktu ve neredeyse uyuşmuştu. Yüzünün derisi yanıyordu. Kollarını hareket ettirmeye çalıştı ve yapabildiğini fark etti, ama bu küçük hareket bile ejderhanın başını sallamasına neden oldu. Ejderha kendini tuttu ve yüzmeye devam etti, ama artık sudan neredeyse çıkmıştı. Nehir, ejderhanın boğazına dolmaya başlıyordu.

Kıyıya ne kadar uzak olduğunu görmek için baktı ama kıyı görünmüyordu. Bir taraflarında, sudan çıkan bir sıra ağaç gördü. Gözlerini diğer tarafa çevirdiğinde, sadece nehir gördü. Nehir ne zaman bu kadar genişlemişti? Gözlerini odaklamak için gözlerini kırptı. Etraflarında gün ışığı güçleniyordu ve ışık nehrin beyaz yüzeyinden yansıyor. Ağaçların altında kıyı yoktu; nehir taşkın halindeydi.

Ve ejderha akıntıyla birlikte nehrin aşağısına doğru yüzüyordu.

"Copper," diye seslendi, dikkatini çekmeye çalışarak. O ise inatla yüzmeye devam etti.

Aklını zorlayarak kızın adını hatırladı. "Relpda. Kıyıya doğru yüz. Nehrin aşağısına değil. Ağaçlara doğru yüz. Şuraya." İşaret etmek için kolunu kaldırmaya başladı, ama hareket etmek acı veriyordu ve hareket ettiğinde ejderha başını çevirdi, yüzünü neredeyse suya sokacaktı. Kız nehrin aşağısına doğru istikrarlı bir şekilde kürek çekmeye devam etti.

"Lanet olsun, beni dinle! Kıyıya dön! Tek umudümüz bu. Beni oraya, ağaçların yanına götür, sonra ne istersen yap. Bu nehirde ölmek istemiyorum."

Ona seslendiğini fark etti mi, bilemiyordu. Bir-iki, bir-iki. Onun kürek çekişinin inatçı ritmiyle sallanıyordu.

Kendi başına ağaçlara kadar yüzüp yüzemeyeceğini merak etti. Hiç iyi bir yüzücü olmamıştı, ama boğulma korkusu ona biraz güç verebilirdi. Deneyerek bacaklarını bükünce, nehre bir kez daha daldı ve kemiklerine kadar üşüdüğünü fark etti. Ejderha onu kıyıya taşımazsa, oraya varamayacaktı. Ve ejderhanın şu anda yüzme şekli, onun bile başaramayacağından şüphe etmesine neden oldu. Ama onu dinletebilirse, tek şansı oydu.

Alise ve Sintara'yı düşündü. Elini kaldırıp Relpda'nın çenesine dokundu, derisi pulluydu. Elleri hassastı, nehre dalmaktan derisi derin kırıksıklıklarla kaplanmıştı. Ellerinin de kızardığını fark etti ve ısınırsa yanacaklarını düşündü. Şu anda bunu düşünemezdi.

"Güzel olan," diye başladı, kendini aptal hissederek. Hemen ardından, zihninde sıcak bir ilgi kıvılcımı hissetti. "Güzel bakır kraliçe, yeni basılmış bir sikke gibi parıldayan. Dönen gözleri ve ısıltılı pulları olan, lütfen beni dinle."

Seni duyuyorum.

"Evet, beni duy. Başını çevir. Suyun üstünden çıkan ağaçları görüyor musun? Güzelim, beni oraya götürürsen ikimiz de dinlenebiliriz. Seni temizleyebilirim ve belki sana yiyecek bir şeyler bulabilirim. Aç olduğunu biliyorum. Hissediyorum." Bunun rahatsız edici bir şekilde doğru olduğunu fark etti. Ve zihnini orada dolaşmaya bırakırsa, onun artan yorgunluğunu da hissediyordu. Oradan uzaklaş! "Oraya gidelim, hak ettiğin dinlenmeyi al, ben de yüzündeki çamuru temizlemenin zevkini yaşayayım."

Bu konuda pek iyi değildi. Ona güzel olduğunu söylemekten başka, bir ejderhayı memnun edecek övgülerden hiç haberi yoktu. Konuştuktan sonra, onun yanıtını bekledi. Kız başını çevirdi, ağaçlara baktı ve kürek çekmeye devam etti. Doğruca kıyıya gitmiyorlardı, ama en azından şimdi, bir noktada kıyıya ulaşacaklardı.

"Sen çok bilgesin, sevimli bakır ejderha. Çok güzel, parlak ve bakırsın. Ağaçlara doğru yüz, akıllı, güzel ejderha."

Yine o sıcak dokunuşu hissetti ve garip bir şekilde duygulandı. Vücudundaki ağırlar da azalmış gibiydi. Sözlerinin basit ve zarif olmaması önemli değildi. Ona iltifatlar yağdırdı ve kız da nehrin kenarına daha keskin bir şekilde dönerek daha güçlü yüzerek karşılık verdi. Bir an için, bu ekstra çabanın ona neye mal olduğunu hissetti. Ondan bunu istediği için neredeyse utanç duydu. "Ama yapmazsam ikimiz de hayatta kalamayız," diye mırıldandı ve kızın da aynı fikirde olduğunu hissetti.

Ağaçlara yaklaştıkça kalbi sıkıştı. Nehir genişlemişti; ormanın kenarında kıyı yoktu, çamurlu bir kıyı bile yoktu. Sadece geçilmez bir ağaç sırası vardı, gövdeleri Relpda'yı nehirde tutacak bir kafesin parmaklıkları gibiydi. Ağaçların gölgesinde, soluk su, karanlığa doğru uzanan kıyısız, sessiz bir göl gibiydi.

Sadece bir bölüm kıyı ona umut verdi. Çevredeki ağaçların oluşturduğu bir oyukta, dallar, kütükler ve dallar ters akıntı tarafından bir araya toplanmıştı. Her türlü kırık ağaç dalı, sürüklenmiş odun parçaları ve hatta büyük kütükler orada yüzen bir kütük yığını oluşturmuştu.

Umut verici görünmüyordu. Ama oraya ulaştığında, sudan çıkıp gece çökmeden kurulanabilirdi.

Kendine sunabileceği tek şey buydu. Sıcak yemek ve içecek yoktu, kuru ve temiz giysiler yoktu, uzanacak kaba bir yatak bile yoktu; onu orada bekleyen tek şey, hayatta kalmak için gerekli olan en temel şeylerdi.

Ve ejderha için daha da az, diye düşündü. Sıkışmış kütükler ve birbirine dolanmış dalgaların getirdiği odun parçaları ona ayakta durmak için bir yer sağlayabilirdi, ama onun böyle bir umudu yoktu. Şimdi tüm gücüyle yüzüyordu, ama bunun bir faydası olmayacaktı. Onun için hiç umut yoktu, onun için de çok az.

Beni kurtarmayacak mı?

"Deneyeceğiz. Nasıl yapacağımızı bilmiyorum, ama deneyeceğiz."

Uzun bir süre, zihninde onun yokluğunu hissetti. Derisinin nasıl acıdığını, dişlerinin ona nasıl battığını fark etti. Ağrıyan kasları ona haykırıyordu ve soğuk hem onu uyuşturuyor hem de yakıyordu. Sonra geri geldi, sıcaklığını getirerek onun acısını bir kenara itti.

Seni kurtarabilirim, dedi.

Sevgi onu sarmaladı. *Neden?* diye merak etti. Neden onu umursuyordu?

"Daha az yalnız olursun. Sen dünyaya anlam katıyorsun. Konuş benimle." Kızın sıcaklığı onu sardı.

Sedric nefes aldı. Hayatı boyunca insanların onu sevdiğinin farkındaydı. Ailesi onu seviyordu. Hest onu sevmiştii, diye düşündü. Alise de seviyordu. Sevgiyi biliyordu ve onun için var olduğunu kabul ediyordu. Ama daha önce hiç, başka bir varlıktan yayılan, onu ısıtan ve rahatlatan fiziksel bir duygu olarak sevgiyi hissetmemişti. İnanılmazdı. Aklına yavaşça bir düşünce geldi.

Seni önemsemişimde bunu hissedebiliyor musun?

Bazen. Cevabı temkinliydi. Bazen bunun gerçek olmadığını biliyorum. Ama nazik sözler, güzel sözler, gerçek olmasa bile iyi hissettiriyor. Açken yemeği hatırlamak gibi.

Aniden utanç duydu. Yavaşça nefes aldı ve ona minnettarlığını ifade etti. Kanını içtiği için onu affettiği, onu kurtardığı, ona kesin bir sığınak umudu sunamadığı halde onun için mücadeleye devam edeceği için teşekkürlerini içinden akıttı.

Sanki ateşe yağ dökmüş gibi, kadının ona olan sıcaklığı ve saygısı arttı. Vücudunun fiziksel olarak ısındığını hissetti ve aniden kadının ısrarlı bir-iki,

bir-iki kürek çekişi daha da güçlendi. Birlikte hayatta kalabilirlerdi. İkisi de. Yıllar sonra ilk kez gözlerini kapattı ve Sa'ya içten bir dua etti.

"Yemeğini al ve yukarı çık. Aramaya devam et," dedi Leftrin Davvie'ye. "Güverte evinin üstüne çık ve her yöne bak. Suyu bak, enkaza tutunan kimse var mı bak, ağaçlara ve ağaçların üstüne bak. Aramaya devam et. Ve o kornayı çalmaya devam et. Üç uzun ses çaldıktan sonra dur ve dinle. Sonra tekrar üç uzun ses çal."

"Evet efendim," dedi Davvie zayıf bir sesle.

"Yapabilirsin," dedi Carson arkasında. Yorgun çocuğun omzuna hafifçe vurdu, ama bu daha çok itmek gibiydi. Çocuk iki dilim gemi ekmeği ve çay bardağını kaparak güverte evinden çıktı.

"İyi bir çocuk. Yorgun olduğunu biliyorum," dedi Leftrin. Bu sözler, çocuğa sert davrandığı için yarı özür, onu kullanabildiği için yarı teşekkür niteliğindeydi.

"O da buradaki herkes kadar onları bulmak istiyor. Yapabildiği kadar devam edecek." Carson tereddüt etti, sonra devam etti: "Tarman ne olacak? Aramada bize yardım edebilir mi?"

Niyeti iyi, diye hatırlattı Leftrin kendine. Yine de. O eski bir dosttu, mürettebatın bir parçası değildi. Bazı şeyler o aile dışında konuşulmazdı, eski dostlara bile. "Mavna'yı her şekilde kullanıyoruz Carson, kanatları çıkıp nehrin üzerinde uçuşması dışında. Bir gemiden ne bekleyebilirsin ki?"

"Elbette." Carson anladığını ve başka soru sormayacağını belirtmek için başını salladı. Leftrin, onun saygısı kadar sorusu da rahatsız etmişti. Öfkelenme eğilimi olduğunu biliyordu; umuda tutunup çaresizce aramaya devam etse de, kederi kalbini parçalıyordu. *Alise. Alise, sevgilim. Neden çekindik ki, birbirimizi bu şekilde kaybetmek için mi?*

Sa, onu bunaltan ve soğuk mantığını mahveden şeyin sadece kadın olmadığını biliyordu. Bütün gençler, her biri kayıptı. Bütün ejderhalar gitmişti. Ve Sedric. Alise'i bulsa da ona Sedric'i kaybettiğini söylemek zorunda kalsa, ona ne düşündürdü? Ve tüm ejderhalar gitmişti, onun hayalleri de onlarla birlikte. Alise'in ejderhalara ve bekçilere olan duygularını biliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı, tamamen hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu aramanın iyi bir sonu olamazdı. Hiç olamazdı.

"Leftrin!"

Adını duyunca irkildi ve Carson'ın yüzünden ona seslendiğini anladı. "Üzgünüm. Uzun zamandır uyumadım," dedi sert bir sesle.

Avcı anlayışla başını salladı ve kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. "Biliyorum. Hepimiz yorgunuz. Yorgun olmaktan başka bir şeyimiz olmadığı için çok şanslıyız. Sen biraz hırpalanmışsın ve Eider'in birkaç kaburgası kırılmış olabilir, ama genel olarak sağ salım kurtulduk. Ve hepimiz daha sonra dinleneceğimizi biliyoruz. Şu anda önerim şu: Teknem *Tarman'da* kaldı; neyse ki onu her gece gemiye alıp bağlama alışkanlığım var. Yedek gemi kornasını alıp tek başıma yola çıkmayı öneriyorum. Nehirden olabildiğince hızlı bir şekilde aşağıya doğru gideceğim, sonra kıyı boyunca ilerleyip ağaçların altında arama yapacağım. Siz de beni takip edin, ama acele etmeyin ve dikkatli arayın. Arada sırada Davvie gibi üç uzun korna çalacağım, böylece nerede olduğumu ve hala arama yaptığımı bilirsiniz. İkimizden biri bir şey bulursa, üç kısa korna çalarak diğerine haber vereceğiz.

Leftrin somurtarak dinledi. Carson'ın ne demek istediğini anladı. Cesetler. Cesetleri ve kurtarıcılarına işaret edemeyecek kadar kötü durumda olan kurtulanları arayacaktı. Mantıklıydı. Tarman çok yavaş ilerliyordu, önce nehrin yukarısına, dalganın ilk çarptığı yere kadar gidip sonra tekrar aşağı inerek nehrin yüzeyini ve kıyı şeridini arıyordu. Carson'ın küçük botu akıntıyı yakalayarak arama başladıkları yere hızla inip oradan nehrin aşağısına doğru ilerleyerek sığ yerleri arayabilirdi.

"Yanına biri gelsin ister misin?"

Carson başını salladı. "Davvie'yi burada seninle güvende bırakmayı tercih ederim. Yalnız gideceğim. Eğer birini bulursam, tekne küçük, hemen tekneye almak isteyeceğim."

"Üç kısa ses, bir şey bulduğumuz anlamına gelir. Sadece bir ceset olsa bile mi?"

Carson düşündü, sonra başını salladı. "İkimiz de bir ceset için bir şey yapamayız. Birimizin diğerini çağırıp hayatta kalan birini kaçırma riskine girmemizin anlamı yok. Biraz yağ ve büyük tencerelerden birini istiyorum. Akşam olmadan buluşamazsak, oraya gidip tencerede ateş yakacağım ve geceyi orada geçireceğim. Ateş beni sıcak tutacak ve görenlere işaret olacak. Akşamüstü birini bulursam, kornayı ve ateş tenceresini kullanarak seni bize yönlendirebilirim."

Leftrin başını salladı. "Yeterli yiyecek ve su al. Birini bulursan, durumu kötü olabilir. İhtiyacın olacak."

"Biliyorum."

"İyi şanslar." "Sa seni korusun."

Avcının bu sözleri Leftrin'i daha da karamsar hale getirdi. "Sa'nın kutsaması olsun," diye cevapladı ve adamın arkasından bakakaldı. "Lütfen, lütfen onu bul," diye fısıldadı ve sonra güverteye çıkıp nehre bakmaya devam etti.

Güverteye mürettebatının yanına katıldığında, onların kendisine duyduğu sempatiyi hissetti. Swarge, Bellin, Hennesey ve iri yarı Eider sessizdi ve sanki ona istediğini veremedikleri için utanmış gibi yanlarına bakıyorlardı. Skelly yanına gelip elini tuttu. Ona baktığında, güverte tayfası yerine bir an için yeğenini gördü. Yeğeni, sert elini hafifçe sıktı; sıkı dudakları ve başını hızlıca sallaması, onun da endişesini paylaştığını gösterdi. Bundan başka bir şey yapmadan, onu bırakıp gözetleme yerine geri döndü. *Onlar iyi bir mürettebat,* diye düşündü boğazı düğümlenerek. Hiç itiraz etmeden, onu nehrin yukarısındaki bilinmeyen topraklara doğru bu yolculuğa çıkmışlardı. Bunun bir kısmı, onların nehir insanları olmalarından kaynaklanıyordu: meraklı, maceracı ve becerilerine güvenen insanlar. Ama bunun büyük bir kısmı, onun ve Tarman'ın gittiği yere onlar da gidecek olmalarıydı. O, onların hayatlarına hükmediyordu. Bazen bu bilgi onu alçakgönüllü yapıyordu.

Carson'a neden kaçamak cevaplar verdiğini merak etti. Adam aptal değildi. Mürettebatın oyunları onu uzun süre kandıramazdı. Teknenin bilinçli olduğunu biliyordu ve eğer herhangi bir şüphesi varsa, Tarman'ın dün gece Leftrin'i kurtarması bu şüpheleri ortadan kaldırmıştı. Bağırınca, mavna doğrudan ona doğru gelmiş ve akıntıya rağmen, kaptanı tekrar güverteye çıkana kadar nehirde sabit kalmıştı.

Battaniyeye sarılmış, hala sıırılsıklam ve titreyerek mutfağa girmişti. "Alise iyi mi?" diye sormuştu ve mürettebatın yüzleri ona her şeyi anlatmıştı.

O zamandan beri uyumamıştı. Ve onu bulana kadar da uyumayacaktı.

Yüzen enkaz yığını hem çok kalındı hem de yeterince sağlam değildi.

Relpda, Sedric'i oraya taşımıştı. Yaklaştığında, kalın çorbayı kaşıkla karıştırır gibi kendini içeri itmişti. Sürüklenen odunlar ve birbirine dolanmış çalılar, yapraklı dallar ve uzun, kurumuş kütükler, yeni kopmuş ağaçlar ve ot yığınları, onun itişine boyun eğmiş, ardından arkasında kapanmıştı. Dağınıklığa göğsünü dayayarak, ya sağlam ya da yeterince sağlam olduğunu düşünmüştü

Çünkü onu bıraktı. Sedric, ağızından birkaç yüzen kütüğün üzerine düştü ve aralarında kaymaya başladı. Sert uzuvları çılgınca hareket ederken ıglık attı, debelendi ve daha büyük ve kalın kütüğün üzerine çıkıncaya kadar süründü. Orada tutunmuş, akıntının içinde sallandığını hissetmişti. Daha da kötüsü, çılgın ejderha üzerine tırmanmaya çalışırken pençeleriyle ve arpmalarıyla, kıyı şeridindeki karışık yığının içinde sallandığını ve kopmak üzere olduğunu hissetmişti.

"Seni tutmaz, Relpda. Dur. Onu parçalamayı bırak. Üstüne çıkamazsın; bunlar sadece yüzen tahta ve sazlık parçaları." Onun mücadelesinin çok şiddetli etkilenmediğı bir yere uzaklaştı. Onun yorgunluğu ve aresizliğiyle birleşen paniğini hissedebiliyordu. Yorgundu ve onu terk etseydi, güç rezervleri çok daha fazla olurdu, bunu suçlulukla biliyordu. Kendisine açıkça zarar vererek neden onu kurtardığını tekrar merak etti.

Sonra neden onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadığını merak etti.

Bunun hızlı ve suçlu bir cevabı vardı. Kız boğulduğunda, artık kafasından çıkacaktı. Düşüncelerinin tamamen kendisine ait olduğunu bilecekti. Bingtown'a döndüğünde, her zamanki gibi yaşayabilirdi ve...

Bencilce düşüncelerini bir kenara attı. Bingtown'a asla geri dönmeyecekti. Asitli bir nehrin üzerinde enkazdan yapılmış bir salın üzerindeydi. Acıyan kollarını inceledi; açıkta kalan derisi kurutulmuş et gibi görünüyordu. Vücudunun geri kalanının ne durumda olduğunu bilmiyordu ve bakmaya cesaret edemiyordu. Üzerinde bir titreme geçti. Kendine sarıldı ve içinde bulunduğu anlaşılmaz durumu düşünmeye çalıştı. Bu vahşî yerde güvendiğı her şey yok olmuştu. Gemi yoktu, mürettebat yoktu, avcılar yoktu. Hiçbir tür erzak yoktu. Alise muhtemelen çoktan ölmüştü, cesedi nehrin bir yerinde yüzüyordu. Üzüntü onu vurdu; bunu bir kenara itmeye çalıştı. Aklını boşaltmalıydı, yoksa ona katılırdı.

Ne yapacaktı? Aleti, ateşi, barınağı, yiyeceğı yoktu ve bunların hiçbirini nasıl elde edeceğini de bilmiyordu. Bakır parçasına baktı. Ona gerçeğı söylemişti. Onu nasıl kurtarabileceğini bilmiyordu. Ejderha ölürse, nehir onu alıp götürecekti ve o da ölecekti. Muhtemelen yavaşça. Ve yalnız. Nehirde yukarı ya da aşağı hareket etmenin hiçbir yolu yoktu.

Şu anda ejderha, buradan çıkmak için tek şansıydı. O, onun tek müttefikiydi. Onun için hayatını tehlikeye atmıştı. Ve karşılığında çok az şey istemişti.

Relpda kısa bir trompet sesi çıkardı ve ona baktı. Kız, yüzen enkazın daha derinliklerine doğru ilerlemişti. Ön bacaklarından birini kalın bir kütüğün ucuna takmış ve diğer ön bacağı da kaldırmaya çalışıyordu, ancak uzun, ölü ağacın dar ucundaydı. Ağırlığını kütüğün üzerine verdiğinde, kütük su altında sallandı. Kütük, altından kayıp havaya fırlayacak gibi görünüyordu. Ve kızın yüzen enkazın altında batma tehlikesi çok büyüktü.

"Relpda, bekle. Kütüğün ortasına gelmelisin. Bekle. Geliyorum." Durumuna bakarak, nasıl kurtarabileceğini düşünmeye çalıştı. Batan ejderha, yüzen odun. Kütüğün yüksek ucuna ağırlığını vererek, o diğer bacağı atarken kütüğü sabit tutabilecek miydi?

Elbette onu dinlemedi. Diğer ön bacağı kütüğün üzerine atmaya çalışırken küçük çıgıklar atmaya devam etti. Mücadelesi, birbirine yapışmış enkazı parçalıyordu. Enkazın parçaları dış kenardan koparak nehrin akıntısına geri dönüyordu.

Tekrar denedi, dikkatini ona verdi. "Güzelim, sana yardım etmeme izin vermelisin. Bir dakika sabit dur. Sabit dur. Kütüğü senin için ağırlayayım. Geliyorum, sevimli yaratık, kraliçelerin kraliçesi. Sana hizmet etmek için buradayım. Sıkışmış odunları parçalamamalısın. Seni benden uzaklaştırıp nehirde sürüklenabilirsin. Ben ne yapacağımı düşünürken olabildiğince sabit dur."

Bir sıcaklık hissetti ve ardından küçük bir mesaj aldı. *Bana hizmet etmek mi?* Kızın dirençlerinin azaldığını hissetti. Ona bu kadar çabuk güvenmesi acınası bir durumdu. Islak giysileri kırmızı tenine yapışıp sürtünüyordu, o da beceriksizce kütükten sıkışmış dal parçasına, oradan da başka bir kütüğe geçmeye çalışıyordu. Hiçbiri sabit değildi ve çoğu zaman, altında oturduğu yer batarken bir sonraki adımını atmak için sadece bir saniye zamanı vardı. Ama kadının kütüğünün dolaşık köklerine ulaştı ve onları tuttu. Kütük yeterince uzundu ve kadından yeterince uzaktaydı, küçük ağırlığıyla kadının ağırlığını kaldırabileceğini düşündü. Kök yığınlarına tırmanmaya başladı, kadının ucu yükselir mi diye bakmak için. Sonra hatasını fark etti. Kızın altından geçmesi için kütüğün onun tarafını kaldırması gerekmiyordu, indirmesi gerekiyordu. Aniden bu tür işlerde daha fazla tecrübesi olmasını diledi. Hiç eliyle ve sırtıyla çalışan bir adam olmamıştı ve bununla gurur duyuyordu. Zekası ve tavırları ona geçimini sağlamıştı. Ama hemen nasıl yardım edeceğini öğrenmezse, ejderhası ölecekti.

"Relpda, benim şanlı bakır kraliçem. Hareket etme. Ben bu tarafımı kaldırıp kütüğü göğsünün altına itmeye çalışacağım. Kütük yukarı çıktığında seni biraz kaldırabilir

seni biraz kaldırabilir."

Planı pek işe yaramadı. Kütüğün yüzen ucunu kaldırmaya çalıştığı her seferinde, üzerinde durduğu yer batıyordu. Bir keresinde neredeyse dengesini kaybedip yüzen kütüğün altına düşüyordu. Kütüğü göğsünün altına biraz daha kaydırmayı başardı, ama görevden vazgeçtiğinde, kadının durumu önceki halinden sadece biraz daha iyiydi. Tekmelemeyi bıraktığında suya battı, ama sırtı ve başı suyun üstünde kaldı. Gözlerini ona dikti. O da kadının gözlerine baktı. Dönen havuzlar, bakır rengi üzerine koyu mavi. İçlerindeki renkler sıvı gibiydi. Bu ona cam şişedeki kanının değişen renklerini hatırlattı. Suçluluk duygusu onu deldi. Nasıl böyle korkunç bir şey yapabilmmişti?

Yorgun, ona möö diye seslendi. Ses kulaklarında yankılandı ve kızın yorgunluğu zihnini kapladı, dizleri titredi. Kendini buna karşı hazırladı ve ona sıcaklık ve cesaret vermeye çalıştı.

"Biliyorum, kraliçem, sevgilim. Ama pes etmemelisin. Elimden geleni yapıyorum ve sana yardım edeceğim." *Yorgun* zihni seçenekleri tartıp bir kenara attı. Altına daha küçük tahta parçaları itmek. Hayır. Yerinden oynarlar. Ya da o içine düşer.

Ön ayaklarını hareket ettirerek daha iyi bir tutunma yeri aradı. Kütüğün ucu kalktı, tekrar suya çarptı ve neredeyse düşüyordu. Matın kenarından daha fazla enkaz koparak nehrin aç akıntısında uzaklara sürüklendi. "Çabalama, sevgilim. Üzerinde durduğun kütük diğerlerinden kopabilir. Ben düşünürken mümkün olduğunca hareketsiz kal."

Onu saran sıcaklık dalgası endişesini dindirdi. Bir an için zevkle kızardı ve aşık olma hissi gibi bir duygu uyandı içinde. Geldiği gibi çabucak kayboldu. Ellerini sıktı. Alise buna ne demişti? Ejderha büyüsü. Hoş bir duyguydu. Sarhoş edici ve canlı. Neredeyse ona uzanıp kendini o duyguya kaptırıyordu. Ama kız yine çırpındı ve o da bir kez daha suya düşmek üzereydi. Hayır. Ona yardım etmek istiyorsa mesafesini korumalı ve zihnini boşaltmalıydı. Ayrı kalması için daha karanlık bir neden daha aklına geldi. Eğer kızın düşüncelerini kendi düşünceleriyle çok fazla iç içe girmesine izin verirse ve kız boğulursa... O deneyimi paylaşmayı düşünmek bile onu ürpertti.

Ejderhaya, zamanını tahmin etmek için gökyüzüne ve etrafındaki ağaçlara baktı. Ağaçların en iyi şansları olacağına karar verdi. Zor bir iş olacaktı, ama enkazı yeniden düzenleyerek mevcut desteklerin daha ağır kütükleri ağaçlara sıkıca tutturmasını sağlar ve sonra onu oraya taşırsa, daha sağlam bir pozisyon bulabilirdi.

ağır kütükleri ağaçlara sıkıca sabitleyebilirdi ve sonra onu oraya hareket ettirebilirse, daha sağlam bir pozisyon bulabilirdi. Ona baktı, o da ona bakana kadar bekledi ve sonra zihnindeki görüntüyü onun zihnine aktarmaya çalıştı. "Güzel kraliçe, odunları taşıyıp sana daha güvenli bir yer yapacağım. Ben bitirene kadar mücadele etme. Orada kal ve bana güven. Yapabilir misin?"

Kayıyor.

"Acele edeceğim. Pes etme."

"Hay aksi," diye hayretle bağırdı biri.

Sedric döndü, insan sesi duyunca kalbi sevinçle çarptı. Kaydı, dengesini yakaladı ve ağaçların altındaki loşluğa gözlerini kısarak baktı.

"Buraya." Adamın sesi boğuk bir cızırtıyla çıktı.

Gözlerini yukarı kaldırdı ve bir adamın ağaç gövdesinden tırmanarak indiğini gördü. Elleri ağaç kabuğunun çıkıntılarına tutunmuş, botlarının parmak uçlarını çatlaklara sıkıştırarak hızla aşağı iniyordu. Sedric, adam ona dönene kadar onu tanıyamadı. Avcıydı, yaşlı olan. Jess. Adı buydu. Hiç fazla konuşmamışlardı. Jess'in ona hiç ihtiyacı yoktu ve Sedric'in odasına yaptığı tek ziyareti hiç açıklamamıştı. Adam berbat görünüyordu, yüzü morarmış ve yaralıydı, ama hayattaydı, insandı ve ona eşlik ediyordu.

Ve Sedric çabucak fark etti ki, bu adam yiyecek ve su bulmayı bilen, hayatta kalmasına yardım edebilecek biriydi. Sa, sonunda dualarına cevap vermişti.

"Buraya nasıl geldin?" diye selamladı. "Hayatta kalan tek kişi benim sanıyordum." Hemen adama doğru ilerlemeye başladı.

"Su sayesinde," dedi Jess ve ekşi bir kahkaha attı. Sesi sert ve kısık çıkıyordu. "Ve senin hayatta kalma konusundaki neşeli düşüncelerini paylaşıyordum. Görünüşe göre birkaç gün önceki küçük deprem bize ikinci bir sürpriz hazırlamış."

"Böyle şeyler sık olur mu?" diye sordu Sedric, kimse onu uyarmadığı için öfkesinin yükseldiğini hissederek.

Kayıyor. Ejderhanın gürleyen sesinde ve ona gönderdiği düşüncede endişe açıkça belliydi.

"Suda bir değişiklik, evet. Böyle bir sel, hayır. Bu benim için yeni bir şey, ama ikimiz için de tamamen kötü şans sayılmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

Jess sırtıttı. "Sadece kader bizi kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda en karlı ortaklık için ihtiyacımız olan her şeyi bir araya getirmiş gibi görünüyor. Birincisi, sonunda yüzeye çıkmayı başardığımda, benimle aynı akıntıya kapılmış bir tekne buldum.

aynı akıntıda sürükleniyordu. Ne yazık ki benim teknem değildi, ama eşyalarını sıkıca saklayacak kadar akıllı birine aitti." Sertçe öksürdü ve boğazını temizlemeye çalıştı. Bu, boğuk sesine pek fayda etmedi. "İçinde birkaç battaniye, biraz balıkçılık malzemesi, hatta ateş yakma seti ve bir tencere var. Muhtemelen Greft'in eşyaları, ama bahse girerim bir daha asla ihtiyacı olmayacak. Dalga o kadar şiddetli ve ani geldi ki, hiçbirimizin hayatta kaldığına inanmak zor. Neredeyse kadere inanacağım. Belki de tanrılar, ne kadar zeki olduğumuzu görmek için bizi bir araya getirdi. Çünkü eğer zeki bir adamsan, çok rahat bir yeni hayat için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz."

Jess bu sözleri boğuk bir sesle söylerken, ağacın gövdesinden inip bir kütüğün üzerine adım attı. Kütük, ağırlığını taşıırken altında sallandı. İri bir adam olmasına rağmen, kütüğün üzerinde hızla ilerlerken oldukça zarıftı. Bir kolunun kıvrımında birkaç yuvarlak kırmızı meyve taşıyordu. Sedric bunların ne olduğunu bilmiyordu, ama onları görünce hem açlığı hem de susuzluğu bir anda kabardı.

"Su var mı?" diye sordu adama, kalabalık enkazın üzerinden dikkatlice ilerleyerek. Jess onu görmezden geldi. Sanki büyük kütüğün ucuna ulaşmış ve suya tırmanmış gibi görünüyordu. Sonra Sedric, teknenin büyük bir dal parçası arkasında görünmeyecek şekilde demirlemiş olduğunu fark etti. Jess bir an için ortadan kayboldu ve ayağa kalktığı anda elinde meyve yoktu. Belli ki onu durduğu tekneye saklamıştı. Sedric'in karnında bir tedirginlik dalgası yayıldı. Durum ona açık görünüyordu. Avcı ağaca tırmanmış, meyveyi yemiş ve aşağıya indirdiği şey, kendine saklamak için ayırdığı fazlalıktı. Sedric'in durumunun ne kadar ciddi olduğunu görmüş olmalıydı. Yine de orada, tekne, kurumuş giysileriyle, yiyeceği ile duruyor ve ona yardım teklifinde bulunmuyordu.

Jess, Sedric ile arasına düşen kütüğe dirseklerini dayadı ve ona baktı. Sedric olduğu yerde durdu, durumu anlamaya çalışıyordu. Sedric sadece bakışlarını ona çevirdiğinde, Jess başını eğdi ve hırıltıyla konuştu: "Yeni ortaklığımıza ne katacağını söylemediğini fark ettim."

Sedric ona şaşkın şaşkın baktı. Ormanın ortasında, sürekli hareket eden bir tahta parçası üzerinde, her yerden haftalarca uzaklıkta, tek başlarındaydılar ve bu adam ondan para koparmaya mı çalışıyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu. Arkasından ejderhanın çırpındığını duydu, ondan gelen bir endişe dalgası hissetti ve sonra kütüğün hala kısmen altında olduğunu fark edince sakinleştiğini hissetti. Aç. Kendi yemek düşünceleri onunkini de uyandırmıştı. Ya da belki de onun açlığını hissediyordu.

duyuyordu. Bilmiyordu. Artık kendini ondan tamamen ayırıp düşünemiyordu. *Korku.* Bu düşünce, kadından hiçbir ses gelmeden aklına geldi. *Dikkatli ol.* O, onun hissetmediği bir şeyi mi hissetmişti?

Düşüncelerini adamın saçma sözlerine odaklamaya çalıştı. "Benden ne istiyorsun? Bana bak, adamım. Sana verecek hiçbir şeyim yok. Burada yok. Sanırım bir şekilde Bingtown'a geri dönersek..." Sözlerini yarım bıraktı. Bingtown'a geri dönseler bile hiçbir şeyi olmayacağını ona söylemenin bir yararı olmazdı. Hest'in karşısına çıkıp, Alise'i ve onunla birlikte Hest'in mirasını güvence altına alacak bir varis yaratma umudunu kaybettiğini itiraf etmeyi hayal etmeye çalıştı. Alise'nin ailesi ne derdi, kendi ailesinin ne düşüneceğini düşünmeye cesaret edemedi. Onu korumak için gönderilmişti. Koruduğu kişi hayatta kalmamışken, nasıl bir koruyucu hayatta kalabilirdi? Bingtown'a tek başına dönerse, ne kariyeri kalırdı ne de ailesinin desteği. Bu korsana sunabileceği hiçbir şeyi yoktu.

"Burada bir şey yok mu? Bana burada bolca var gibi görünüyor. Sana hecelemem mi gerekiyor? Yoksa hala hepsini kendine saklayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Avcı tekrar görünmeyecek şekilde eğildi ve teknenin içinden bir çanta çıkardı. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, dostum, açgözlü davranırsan, ölürsün." Çantayı açtı, içindekileri karıştırdı ve çok memnun bir şekilde gülümsedi. "Eminim bu tekne Graft'e aitti. Şuna bak. Bıçak ve bileme taşı, hepsi güzelce birbirine bağlanmış. Daha büyük bir alet olabilirdi, ama yine de işini görür." Konuşurken, iki eşyayı da çıkardı ve sanki dünyadaki tüm zaman kendilerine aitmiş gibi, bıçağı taşa yavaşça, rahatça sürtmeye başladı.

Sedric hareketsizce durdu. Adam ondan ne istiyordu? Parıldayan bıçak bir tehdit miydi? "Sende bolca var" derken ne demek istiyordu? Cinsel bir teklif mi yapıyordu? Daha önce Sedric'e sadece küçümseme göstermişti. Ama Jess, onu alenen hor gören ama gizlice arzulayan ilk adam değildi. Derin bir nefes aldı. Aç ve susuzdu, ejderhanın rahatsız edici endişesi sinirlerini bozuyor ve dikkatini çekmeye çalışıyordu. Hayatta kalmak için Jess'e ne vermeye hazırdı? Relpda'ya yardım etmesi için ona ne verecekti?

Ne isterse.

Bu düşünce onu ürpertti, ama kabul etti. "Ne istediğini söyle," dedi sertçe, sözleri istediğinden daha ani bir şekilde ağzından döküldü.

Jess bıçağı bilemeyi bıraktı ve ona bakakaldı. Sedric dik durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Jess'in bakışlarına karşılık verdi. Jess başını ona doğru eğdi ve sonra kaba bir kahkaha attı. "O değil. Hayır. Ona hiç ilgim yok. Aptal mısın, inatçı mısın?"

Sedric'in cevap vermesini bekledi. Cevap gelmeyince Jess başını salladı, gülümsemesi daha da soğudu. Gömleğinin içine uzandı, bir kese çıkardı ve açtı. İpleri çekerken şöyle dedi: "Leftrin beni aptal sanmakla aptallık etti. Ne olduğunu biliyorum. Para kazanma fırsatı gördü ve kendi adamlarını getirirse, anlaşmayı doğrudan yapıp payın çoğunu kendine saklayabileceğini düşündü. Ama ben öyle çalışmam. Kimse Jess Torkef'i aradan çıkaramaz." Keseden avucunun büyüklüğünde bir şey çıkardı. Kızıl ve yakut rengindeydi. Başparmağıyla işaret parmağıyla tutup ışığa tuttu. Güneş ışığında parladı. "Tanıdık geldi mi?" diye Sedric'e alaycı bir şekilde sordu ve Sedric'in yüzünde önce inanamama, sonra öfke belirince güldü.

Bu, Rapskal'ın Alise'ye verdiği kırmızı ejderha puluydu. Alise, Sedric'e bunu verip ayrıntılı bir çizim yapmasını istemişti. Sonra onun elinde olduğunu unutmuş ve Sedric de hazinesine eklemişti. "Bu benim," dedi düz bir sesle. "Onu odamdan çaldın."

Jess gülümsedi. "İlginç bir soru. Bir hırsızdan çalmak mümkün mü?" Pulları tekrar çevirip güneşte parlatarak gösterdi. "Günlerdir bende. Eğer fark etmediysen, endişeni iyi gizlemişsin. Sanırım kaybolduğunu bile fark etmedin. Eşyaları saklamakta sandığın kadar iyi değilsin. Bulduğum çoğu şey iğrenç çöplerdi, ama bu değil. O yüzden aldım. Tabii ki sadece saklamak için, bu boşuna arayışın karşılığında gösterecek bir şeyim olsun diye. İyi ki almışım. Diğer eşyaların muhtemelen dibe batmıştır şimdi."

Sedric hâlâ tek kelime etmemişti. Avcı, kırmızı ejderhanın pulunu keseye geri koyup, keseyi kapatarak gömleğinin içine geri soktu. "Öyleyse," dedi. "Görünüşe göre birbirimizi tanıyoruz. Ve yeni bir ittifak kurmanın zamanı geldi. Leftrin, Sinad Arich ile yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı. O, işleri yoluna koyup kolaylaştırması gerekiyordu. Ama yapmadı. Önemli değil. Artık o yok. Her şey bize kaldı. İki seçeneğin var. Adım atıp anlaşmada onun yerini alabilirsin, o zaman paylaşırız. Ya da almazsın."

"Leftrin seninle bir anlaşma mı yapmıştı?" Sedric'in zihni tüm parçaları bir araya getirmek için çabalıyordu. Ne tür bir anlaşma? Yolcularını soyamak için mi?

Yorgun ejderha, zihninin derinliklerinde yalvardı. Güvenli değil.

Sessiz ol. Düşünmeme izin ver. Ağır başı yorgun boynuna düşmüştü. Onu değerlendirdi ve harekete geçmezse, yakında burnu suya degeceğini biliyordu. Önce en acil sorunu hallet. Gerisini sonra düşün. Jess'e, "Bunları bir kenara bırak. Ejderhayla bana yardım eder misin? Yorgun ve bir şekilde yüzmesini ve dinlenmesini sağlamazsam batıp boğulacak." dedi.

Avcının yüzünde yavaş bir gülümseme yayıldı. "Şimdi anlaşıyoruz, evlat. Elbette ejderhayla yardım ederim." Bıçağı kaldırdı ve çevirerek bıçağın güneş ışığında parlamasını sağladı.

"Seni anlamıyorum," dedi Sedric titrek bir sesle. Ama aniden anladı.

Avcı, başparmağını bakırcıya doğru uzattı. "Ejderhadan bahsediyorum. Orada ikimize yetecek kadar var. Onu öldürmeme yardım et, nehir cesedini kapmadan önce çabucak parçala. Sonra tekneye yükleyebildiğimiz kadar yükleyip Trehaug'a geri döneriz. Orada tanıdıklarım var, hızlı para kazanmak isteyen ve kaynağını merak etmeyen insanlar. Gece karanlığında oraya girip, nehirde sorusuz sorusuz bir tekne yolculuğu yapmak için ihtiyacımız olan her şeyi alabilirim. Düşünsenize. Diğer herkes öldü. Herkes senin öldüğünü sanacak, yani kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacaksın. Peşine kimse düşmeyecek, kimse soru sormayacak. Chalced'de rahat bir hayat süren iki zengin yeni gelen olacak."

Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Bir çocuğun gözlerini şiddetten korumak gibi, ejderhanın zihninden bu düşünceyi engelledi. En azından denedi. Tamamen başarılı olamadı. Nedenini anlamadan onun tedirginliğini hisseden kadının endişesinin arttığını hissetti. Avcıya baktı ve onu tanıdı. "Yiyecek mi?" diye umutla sordu.

"Yiyecek yok. Henüz yok," diye düşünmeden yüksek sesle konuştu.

Avcı boğuk bir kahkaha attı. "Ve sen de bunu masaya getiriyorsun, küçük dostum. Onun düşüncelerini duyabiliyorsun. Ve o lanet şeylere cevap veriyorsun. Ben de biraz duyabiliyorum, ama duymamaya çalışıyorum. Bu tür şeylerde mesafeli durmak daha profesyonelce, bence. Gerçi bu, ilk seferinde nasıl bu kadar yaklaşabildiğini açıklıyor. Beni etkiledi, söylemeliyim. Günlerdir nasıl yapacağını bulmaya çalışıyordum. Ve buraya küçük bir Bingtown züppesi geliyor ve istediğini alıyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledi Sedric. Bu bir refleksdi. Avcı kandan bahsetmemişti. Kanın varlığından haberi var mıydı? Artık bunların bir önemi var mıydı? Tüm konuşma delilikti. Yiyecek, su ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Adamın ona yardım edip etmeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Umutsuz değilmiş gibi davranmaya çalıştı. "Bak, ejderhayla bana yardım et ve o meyvelerden biraz ver. Ne olursa olsun. Yemek yemem ve dinlenmem lazım. Sonra ne olacağına karar veririm."

Jess başını ona doğru eğdi ve soğuk bir sesle, "Bana yardım etmeyeceksen seni beslemenin bir anlamı yok. Ve bana yalan söylemek, her şeyi kendine saklayacağını söylemenin bir yolu gibi görünüyor. Ama bunu nasıl yapmayı planlıyorsun, anlayamıyorum. Senin için kolaylaştırayım mı? O gece uyanıktım. Kanlar içinde gemiye bindiğini gördüm. Kavga ettin diye düşündüm, ama hiç ses duymamıştım, oysa ses suda çok iyi yayılır. Ama sonra, merdivenden çıkarken taşıdığın şeyi gördüm. Parlak kırmızı, tam da bana anlatıldığı gibi. Ejderha kanı. Ve sana söylediğim gibi, çok etkilenmişim. Seni takip ettim ve bir süre sonra kabinden çıkıp giysilerini denize attığını gördüm. Bu benim için kesin kanıt oldu. Bir şekilde ejderhanın kanını almıştın ve yenmemiş, hatta yakalanmamıştın. Saklamakta da oldukça ustaydın. Hazinesi bulana kadar odanı birden fazla kez aradım. O halde, ikimiz de alçak olduğumuzu kabul edelim ve birbirimize karşı dürüst alçaklar olalım... ya da alçakların olabileceği kadar dürüst. İkimiz de aynı nedenle *Tarman* gemisine bindik. Ben sadece Kaptan Leftrin'in işleri benim için kolaylaştıracağına söz verdiği için bindim, ama o kadına olan düşkünlüğü bizim türümüzün kârını bozduğunu sanıyorum. Belki de her şeyi kendine saklamak istiyordu, kadını, Chalced'de satmak için ejderha parçalarını, her şeyi. Belki de ona daha iyi bir teklif yapan sendin. Ama anlaşma, onun bana yardım etmesi ve karşılığında zahmetine karşılık iyi para almasıydı. Çok iyi para.

Tekneye eğildiğinde sesi bir an için kesildi. Tekrar başını kaldırdığında elinde bir ip yumağı vardı. Ona somurtarak baktı ve bıçağın yanına koydu.

"Onun yerine o köpek oğlu dün gece beni öldürmeye çalıştı." Elini kaldırıp boğazını dikkatlice yokladı. Homurdandı, başını salladı ve aletlerini yerleştirmeye devam etti. "Kaderin cilvesi sanırım. O dalga onu beni boğmaktan alıkoydu, umarım onun da sonunu getirmiştir. Aşk gözü kör bir aptal o. Biraz şansla ölmüştür.

sen de şanslısın, hayattasın." Küçük bir baltayı kaldırdı, ona kaşlarını çatarak baktı ve sonra bir ses çıkararak onu çizginin yanındaki kütüğün üzerine yerleştirdi.

"İş için uygun olmayan bir alet, ama elinde ne varsa onu kullanırsın. Biraz kaptanımız gibi. Leftrin açgözlü davrandı ve her şeyi kaybetti. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirseydi, bizim alacağımız kadar para sahibi olabilirdi. O zaman o çirkin yaşlı keçi istediği kadını alabilirdi. Neyse, onun kaybı bizim kazancımız oldu. Her şeye sahip olacağız. Zenginlik, güç ve istediğimiz her türden kadın, Chalced'e döndüğümüzde." Sedric'e iğrenç bir şekilde sırtarak, küçük kahverengi dişlerini göstererek ekledi: "Ya da senin hoşuna giden her şey."

Aletlerini inceledi ve memnun kaldı. Onları dikkatlice sıraya dizdi. "Yani, bana yardım edeceksin. Ya da inatçılık yapıp hepsini kendine saklayabilirsin. Deneyin, istediğimi alırım. Hayvanı benim için idare edecek, sakın tutacak ve bıçağa çekecek biri olmadan bu iş o kadar kolay olmaz. Ama geri kalan hayatımı çok zengin bir adam olarak yaşamak için fazlasıyla yeterince alabilirim." Bıçağın kenarını parmağıyla okşadı, kendine başını salladı ve Sedric'e doğrudan baktı. "Peki. Karar verme zamanı. Başlayalım mı?"

Sedric yutkundu. Gerçeklik etrafında yeniden şekilleniyor gibiydi. Leftrin, bu adamın ejderha parçalarını ele geçirip satma planının bir parçası mıydı? O zaman muhtemelen tüm bu zaman boyunca Alise'i kullanmıştı. Alise kandırılmıştı. Ve o, etrafında olup biten entrikalardan habersizdi. Tahmin etmeliydi. Bu fırsatı gören tek kişinin kendisi olmayacağını bilmeliydi. Kaptanın görünürdeki hayranlığının arkasında tuhaf bir neden olduğunu başından beri biliyordu. Peki şimdi ne olacaktı? Avcının teklifini kabul edecek miydi? Jess öldürmek için yeterince yaklaşıma kadar ejderhayı sakinleştirip yatıştırabilecek miydi?

Adam her şeyi açıkça ortaya koymuştu. Ona yardım ederse, Jess onu Chalced'e götürüp ellerindeki şeyi satmasına yardım edecekti. Bingtown'a geri dönmesine hiç gerek kalmayacaktı. Chalced'den Hest'e gelip ona katılmasını söyleyen bir mesaj gönderebilirdi. Sahip olacakları parayla artık rol yapmaya gerek kalmazdı. İstedikiniz yere gidebilir ve istedikiniz gibi yaşayabilirdiniz. Hayalini kurduğu her şeye sahip olabilirdi. Zaten bedelini çok ağır ödemişti. Kendine küçük bir mutluluk çalmaya çalışmak o kadar yanlış mıydı?

Jess onu dikkatle izliyordu. Boğuk sesi ikna edici hale geldi, tehditkarlığı kayboldu. "Hayvan zaten ölecek. Bak ona. Başlangıçta da pek iyi durumda değildi, şimdi de boğulacak. O yüzden merhametli davranıp sonunu çabuk getir ve elinde bir şey olsun."

Senin sorunun." Jess bıçağı kemerine astı ve balık zıpkınını sıkıca kavradı. Serbest elindeki ip yumağını fırlattı. "Ona direnmemesini, ona yardım edeceğimi söyle," diye Sedric'e alçak sesle talimat verdi. "Şu anda tek yapman gereken onu sakın tutmak. Ona, suda kalmasına yardım etmek için ipi bağladığımı söyle. İp yeterince uzun değil, onu ağaçlara yaklaştırmam lazım ki ipi bağlayabileyim. Sonra, leş batmadan önce hızlı çalışmalıyız. En çok para edecek parçaları alacağız. Dişler, pençeler, pullar. İşler karışık ve zor olacak, hoşuna gitmeyecek. Ama şimdi biraz zahmet çekersek, sonra çok para kazanacağız."

Bakır, onları endişeyle izliyordu. Şüpheyile mi? Gerçekten ne kadar anlayabilirdi ki? Sedric vicdanını azarladı. Avcı, onun zaten öleceğini söylemişti. Yavaş yavaş ölmesi ve cesedinin nehrin dibine batıp balıkların yemesi daha mı iyi olurdu? Bunun kime ne faydası olurdu? Yaşadığı onca şeyden sonra, kendisi için biraz mutluluk hak etmiyor muydu? Sonunda yalanlarla yaşamaktan kurtulmayı hak etmiyor muydu?

Jess ona doğru yaklaşırken gözlerini ejderhaya dikti. Kız da ona baktı. Gözleri her zamanki gibi dönüyordu, ama şimdi mavi ve altın rengi kararmış gibiydi. Onun kendisine soru sorduğunu hissedebiliyordu, ama sorunun tam anlamını anlayamıyordu. Bu, kızın ölmek üzere olduğu anlamına mı geliyordu? Jess, bunun merhamet olacağını söylerken doğru mu söylüyordu?

Jess, bir ön bacağını kütüğün üzerine asarak eğik bir şekilde duruyordu. Ağaçların altındaki nehir kenarında akıntı o kadar güçlü değildi. Onun arkasında, ormanın derinliklerinde, durgun su, sonsuz karanlığa ışık parıltıları taşıyordu. Ağaç gövdelerindeki su izlerinden suyun çekilmeye başladığını fark etti. Ama bu hızlı değildi ve onu kurtarmak için yeterli olmayacağından şüpheleniyordu. O izlerken, kız arka ayaklarıyla birkaç zayıf tekme atarak kendini kütüğün üzerinde biraz daha yukarı çıkarmaya çalıştı. Başını bu kadar doğal olmayan bir şekilde yukarıda tutmaktan yorulmuştu. Aç, susuz ve üşümüşü. Ejderhalar, şiddetli güneş ve kavurucu kum için yaratılmış yaratıklardı. Soğuk su, enerjisini tüketiyor ve kalbini yavaşlatıyordu. Hayal görmüyordu. Gözleri daha yavaş dönüyordu. Hiçbir zaman güçlü veya sağlıklı olmamıştı. Ona baktı ve hissettiği keder onu sardı. Gözlerini kırttı ve gözyaşlarının ardında onu gördü.

Beni terk mi ediyorsun?

Onun ayrılıklarına verdiği tepkiyi çocukça yorumlaması, adamın kalbini parçaladı. Nefes almaya çalıştı, ama nefes keskin bir şeyin içinde takıldı. *Küçük bakır kraliçe. Keşke uçabilseydin.*

Kanatlarım var! Yorgun ejderha başını ona doğru eğdi. Çok yavaşça kanatlarını kaldırdı ve kısmen açtı. Kanatları dövülmüş metal gibi ışığı yansıtıyordu. Tahmin ettiğinden daha büyüktüler ve daha narindiler. Örümcek ağı gibi görünen iskelet, deri gibi zar ve tüylü pullarla kaplıydı. Öğleden sonra ışığı, sanki vitray camlar gibi kanatlardan içeri süzülüyordu.

"Çok güzeller." Adam bu sözleri hüznle yüksek sesle söyledi ve ejderhanın iltifatından keyif aldığını hissetti.

"Güzel, haklısın. Efsanelere göre derileri yüzlerce yıl dayanır. Ama bizim için çok büyükler. Nehre varana kadar çürürler." Jess, düşmüş bir ağacın üzerinde ona doğru yaklaşıyordu. Yapraklarla kaplı dallar, yanından geçmeye çalışırken hem engel hem de tutunma yeri oluyordu. Durdu ve Sedric'in somurtkan yüzüne bakarak yüksek sesle güldü. "Bana öyle bakma. Doğru olduğunu biliyorsun. Onu sakın tut. Mücadelesinden dolayı tüm enkaz gevşemiş, bu yüzden paket burada o kadar sağlam değil. Beni suya düşürüp başımın üstüne kapanmasını istemiyorum." Yüzen ağacın üzerinde dikkatlice ilerlerken homurdandı.

Ondan bir adam boyu uzaklıkta durdu. Sedric'i değil, ejderhayı izliyordu. Sedric'in ona yardım etmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. "Yaklaştığımda, kafasını bana doğru uzatmasını söyle. Boynuna bir ip atacağım ve sonra onu büyük ağaçlardan birine yaklaştırmaya çalışacağım. Suda kaldığı ve bana karşı koymadığı sürece, onu istediğim yere götürebilirim."

Onu kurtaramayacağını biliyordu. Ölecekti. Jess başarılı olursa, en azından ölümü çabuk olacaktı. Ve bir amaca hizmet edecekti. En azından biriniz düzgün bir hayat sürebilecekti. Avcı işini çabuk bitirecekti. Öyle söylemişti.

Tehlike mi? Relpda, Jess'in son yaklaşmasını izliyordu. Ondan ne hissediyordu?

Avcı neredeyse ona ulaşmıştı. Düşmüş ağacın kalın ucunda, ağacın ucunu oluşturan çamurlu köklerin hemen önünde dengede duruyordu. İpi sallarken ejderhayı gözlüyordu. Sedric, avcısı çalışırken bir elinde hala balık mızrağını tuttuğunu fark etti. Ejderhanın boynunu incelerken ve ipi ölçerken bakışları ejderhadan Sedric'e, Sedric'ten ejderhaya gidip geliyordu. "Onu sakın tut," diye hatırlattı Sedric'e. "Burada

Halatı boynuna doladığında onu ağaca oldukça yakın bir yerde tutmam gerekecek. Ama bu, kafasını suyun üstünde tutacaktır."

Bu onun yaptığı bir şey değildi. Oradaydı, ama olanları engelleyemiyordu. Müdahale etmeye çalışırsa, Jess onu da öldürebilirdi. Ve bu ejderhaya ne faydası olacaktı? Bu onun kaçınılmaz sonu idi. Ona bunu borçlu olduğunu hissederek, sonunu izledi. *Üzgünüm*, diye düşündü ve yanıt olarak sadece kafa karışıklığı aldı.

"Tamam, hazırım." Jess büyük bir halka tutuyordu. Balık mızrağını kolunun altında tutarken, ilmiğı vücudunun bir tarafına tutuyordu. "Ona başını bana doğru uzatmasını söyle. Yavaşça. Ona yardım edeceğimi söyle."

Sedric derin bir nefes aldı. Boğazı sürekli kapanıyordu. Kaçınılmaz olana teslim ol, diye kendini ikna etti. "Relpda," dedi Sedric yumuşak bir sesle. "Şimdi beni dinle. Dikkatlice dinle."

Dua Ayının 19. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı

Bingtown'dan Kuşların Bekçisi Erek

Trehaug'dan Kuşların Bekçisi Detozi'ye

Ekli olarak, yakında Trehaug'a yanaşacak olan *Ophelia* adlı yaşam gemisinin birinci kaptanı Jos Peerson'a, tüccar Wycof'un, karısının bugün ikiz kızları dünyaya getirdiğini bildiren bir mesaj bulunmaktadır.

Detozi,

Ailemdeki bir hastalık, Bingtown'dan ayrılma planlarımı şimdilik ertelemek zorunda bıraktı. Babam çok hasta. Rain Wilds'ı ziyaret etme ve sonunda seninle tanışma umutlarımın şimdilik ertelenmesi gerektiğini düşünüyorum. Çok üzgünüm.

Bingtown'a gitmeyi hiç düşündünüz mü? Eminim yeğeniniz böyle bir ziyaretten çok memnun kalacaktır.

Erek

YEDİNCİ BÖLÜM

KURTARMA

Gece, Thymara'nın korktuğu kadar berbat geçmişti. Bekçiler bir araya gelerek, birbirine dik açılarla yerleştirilmiş dalgaların oluşturduğu bir platform inşa etmişlerdi. Çarpık dallar koparılarak, engibeli kütüklerin üzerine yastık görevi yapması için serilmişti. Ortaya çıkan "salkamış" pek sağlam değildi, ama sivrisinekler ve tatarcıklar üzerlerinde ziyafet çekerken, birbirlerine sokulup acısını paylaşacak kadar yer vardı. Uyumak için düz bir yer yoktu, bu yüzden Thymara vücudunu daha geniş kütüklerden birinin üzerine dengeledi. Geceyi ağaçlarda geçirmeyi düşünmüştü ama sonunda ejderhalara ve diğer bekçilere yakın kalmaya karar verdi. Her uykuya dalmaya başladığında, Alum'un ejderhası hüzünlü bir şekilde böğürerek onu uyandırıyordu. O gece çok kez gözyaşları akmıştı. Salda diğerlerinden duyduğu küçük sesler, korkularında yalnız olmadığını söylüyordu. Sabah olunca, vızıldama, ısırtıklar ve dal uçları bir yana, keder ve sesler bile Thymara'yı uyanık tutamadı. Kabuslar ve kederin ötesine geçerek derin bir uykuya daldı ve sabah çiyiyle ıslak, titreyerek ve sertleşmiş bir şekilde uyandı.

Sel yavaşça çekiliyordu. Yakındaki ağaç gövdelerindeki yüksek su seviyesi artık omuz hizasına gelmişti. Yanında Alise, topuklarına kıvrılmış halde derin bir uykuya dalmıştı. Tats, onun hemen yanında, boğuk nefesler alıyordu. Jerd, Gref'tin vücudunun kıvrımına sokulmuş uyuyordu. Bir an için, paylaştıkları sıcaklığı kısılandı, ama sonra bu düşünceyi kafasından attı. Bu onun için değildi. Boxter ve Nortel platformun kenarında oturmuş, su basmış ormanı seyrediyor ve sessizce konuşuyorlardı. Ejderhalar kütüklerin üzerinde kambur duruyorlardı. Rahatsız ve tehlikeli görünüyorlardı, ama derin bir uykudaydılar. Suyun soğuğu ve ağaçların gölgesi onları derin bir uyuşukluğa sürüklemişti. Muhtemelen sabah ortasına kadar, hatta daha geç uyanmayacaklardı.

Thymara, Sylve'yi dürterek fısıldadı: "Bize yiyecek bir şeyler bulmaya gidiyorum." Sonra uyuyan arkadaşlarının arasından geçerek yoluna devam etti. Kütük kütük yüzen enkazların üzerinden tırmanarak en yakın büyük ağaç gövdesine ulaştı. Ulaşabileceği mesafede dallar yoktu, ama pençeleri işine yaradı ve

. Tekrar ağaçların arasına dönmenin bu kadar iyi hissettirmesi garipti. Daha güvendeydi. Hâlâ aç, susuz ve böcek ısırıklarıyla dolu olsa da, ağaçlar ona her zaman dostluk ve barınak sunmuştu.

Orman, çabalarının karşılığını ona çok geçmeden verdi. Bir trompet çiçeği buldu ve çiçeklerin nektarını sadece hafif bir suçluluk duygusuyla içti. Her çiçeğin ona sunduğu az miktardaki suyu taşımak için hiçbir yolu yoktu. Şimdi içip gücünü yenileyecek ve arkadaşlarına götürebileceği bir şey bulmayı umacaktı. Susuzluğunu gidermek için yeterli sıvı yoktu, ama en azından dili artık deri gibi hissetmiyordu. Her çiçeği boşalttıktan sonra tırmanmaya devam etti. Bu efor, alıştığından farklı bir şekilde kollarını ve omuzlarını kullanmasını gerektiriyordu ve kısa sürede sırtındaki yara tekrar kanamaya başladı. Eskisi kadar acıımıyordu, ama yeni bir tutunma yeri ararken her seferinde derisinin gerildiğini hissedebiliyordu. Omurgasından aşağı akan sıvının gıdıklanması dikkatini dağıtır ve rahatsız ederdi, ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. İki kez, bir yayı olsaydı kolayca avlayabileceği kuşlar gördü ve bir keresinde, başını kaldırıp ona ilgiyle bakan büyük bir boğucu yılanla karşılaştığında, aceleyle daha alçak bir dala atladı ve ağaç değiştirdi. O anda, kararını verdi.

Ağaçlarda değil, salda uyumaya karar vermek iyi bir karar olmuştu.

Başka bir ağaca geçmek için uygun bir yatay dal ararken Nortel ile karşılaştı. Nortel, onun seçtiği yolun üzerinde oturuyordu ve onu selamlama şeklinden, onu gördüğünü ve gövdeden aşağıya doğru ilerleyişini izlediğini düşündü.

"Yiyecek bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Henüz yok. Trompet çiçeğinden biraz su aldım ama henüz meyve ya da fındık bulamadım."

Yavaşça başını salladı, sonra ona sordu, "Yalnız mısın?"

Omuz silkti ve bu sorunun neden kendisini rahatsız ettiğini merak etti. "Evet. Diğerleri uyuyordu."

"Ben uyanıktım."

"Boxter'la konuşuyordun. Ben avlanmayı ve yiyecek aramayı yalnız yapmayı severim. Her zaman öyle olmuştur." Ona doğru bir adım daha attı, ama o, dalda onu geçmesine izin vermek için hiçbir hareket yapmadı. Dal, onun kolayca bir tarafa çekilebileceği kadar genişti. Bunun yerine, olduğu yerde kalarak ona baktı. Nortel'i iyi tanımıyordu; gözlerinin yeşil olduğunu hiç fark etmemişti. Diğer çoğu erkek çocuk kadar pullu değildi ve

gözlerinin etrafındaki pullar çok inceydi. Gözlerini kırptığında kirpikleri ışığı yakaladı ve ona gümüş rengi bir parıltı gönderdi.

Uzun bir süre sonra, "Rapskal için üzgünüm. İkinizin yakın olduğunu biliyorum," dedi.

Kız ondan başka yere baktı. Rapskal ve Heeby'yi düşünmemeye çalışıyordu, suda çabucak ölmüşler mi yoksa uzun süre mücadele etmişler mi diye. "Onu özleyeceğim," dedi. Sesi kalınlaşmış ve boğuk çıkmıştı. "Ama bugün bugün, yiyecek bir şeyler bulmam lazım. Geçebilir miyim lütfen?"

"Oh. Tabii ki." Kenara kaymak yerine ayağa kalktı. Ondan daha uzundu. Dalın üzerinde yana döndü ve ona yanından geçmesini işaret etti. Tereddüt etti. Onun duruşunda bir meydan okuma mı vardı, yoksa hayal mi ediyordu?

Aptalca davrandığına karar verdi. Ayaklarını kaydırarak ve ona dönük olarak yanından geçmeye çalıştı. Onun yanından yarı yarıya geçmişti ki, adam hafifçe hareket etti. Ayak tırnaklarını dalın kabuğuna geçirdi ve korkuyla tısladı. Adam hemen onu kollarından yakaladı ve kendine doğru çevirdi. Kollarını sıkıca tutuyordu ve kız, istediğinden daha yakınında duruyordu. "Seni düşürmem," diye söz verdi, yüzü ciddiye. Yeşil gözleri kızın gözlerine dikildi.

"Düşmeyecektim. Bırak beni."

O yapmadı. İkisi de birbirlerine bakarak donmuş gibi duruyorlardı. Bir mücadele, neredeyse kesin olarak ikisinden birinin ya da ikisinin de düşmesi anlamına gelirdi. Yüzündeki gülümseme sıcaktı, bakışları davetkardı.

"Sinirleniyorum. Bırak beni."

Gözlerindeki sıcaklık kayboldu ve isteğini kabul etti. Ama elini kaldırmadan önce kolundan aşağı kaydırды. O, ona hafifçe itmek için duyduğu dürtüye direnerek onun yanından atladı.

"Seni kızdırmak istemedim," dedi. "Sadece... Rapskal öldü. Ve artık yalnız olduğunu biliyorum. Ben de öyle."

"Ben hep yalnızdım," dedi kız öfkeyle ve dal boyunca uzaklaştı. Kaçmıyordu, sadece onu geride bırakıyordu. Bir sonraki gövdeye ulaştığında, bir kertenkele kadar hızlı tırmandı ve tırmanışını izleyip izlemediğini görmek için arkasına bakmadı. Bunun yerine, daha yüksek tırmanmaya odaklandı, daha fazla güneş ışığının meyve bulma şansını artırdığı gölgeliklerin üst kısımlarına doğru ilerledi.

Şans onun yanındaydı. El izi ağacına parazit olmuş bir ekmek yaprağı asması buldu. Kalın sarı yapraklar pek lezzetli değildi ama doyurucu ve nemliydi. Bir süre oturup karnını doyurdu, sonra birkaç yaprak sarkıtını kopardı. Asmaları gevşek bir çelenk haline getirip boynuna doladı ve sırtına sarkacak şekilde taktı.

Aşağı inmeye başladı ve yolunda birkaç ağaç ötedeki ekşi armut ağacını gördü. Ona doğru geçti. Meyveler olgunluğunu geçmişti ve biraz buruşmuştu, ama arkadaşlarının seçici olacağını sanmıyordu. Taşımak için başka yolu olmadığı için gömleğinin önünü doldurdu ve taşıdığı yiyecekleri ezmemek için daha yavaş ilerledi. Nehir kenarındaki ağaca ulaşp yüzen tahta parçasına tırmandığında, bekçilerin çoğunun hala uyuduğunu görünce şaşırdı. Tats uyanmıştı; o ve Greft, büyük bir ağaç kütüğünün kök kısmında küçük bir ateş yakmaya çalışıyorlardı. İnce bir duman sabah havasına yükseliyordu. Yaklaştığında, Sylve ve Harrikin'in sıkışık dalgaların kenarında çömelmiş olduğunu gördü. Sylve'nin uzun bir sopayla uzanıp bir şeyi yaklaştırdığını izledi. Yaklaşana kadar onların nehirden ölü balık çıkardıklarını fark etmedi. Harrikin balıkları temizliyor, her birinin karnına bir pençe saplayıp keserek iç organlarını çıkarıyor ve yanındaki balıkların yanına koyuyordu.

"Ejderhalar nerede?" diye endişeyle seslendi.

Sylve ona döndü ve yorgun bir gülümsemeyle cevap verdi. "Buradasın! Avlanmaya gittiğini söylediğini rüyamda görmüştüm, ama uyandığımda yoktun. Asit akıntısı birçok balık ve diğer canlıyı öldürdü. Ejderhalar nehrin yukarısına gitti. Leşlerle dolu bir girdap keşfettiler ve karnlarını doyuruyorlar. Onlar için bir şeyler olduğu iyi. Suyun içinde durmak ve çok yüzmekten yorgunlar, ama en azından artık aç kalmayacaklar. Mercor bile huysuzlanmaya başlamıştı ve bu sabah birkaç büyük erkek kavga edecek diye korktum."

"Sintara da onlarla gitti mi?"

"Hepsi gitti, her biri diğerinden daha kıskanç, adil paylarını almak için. Sen ne getirdin?"

"Ekmek yaprağı ve ekşi armut. Gömleğim ekşi armutla dolu. Onları taşımak için başka bir yol bulamadım."

Sylve güldü. "Nasıl getirdiğin önemli değil, biz seve seve yeriz. Greft ve Tats, balığı pişirebilmek için yeterince ateş yakmaya çalışıyorlar."

balıkları pişirebilmek için yeterince ateş yakmaya çalışıyorlar.

Eğer olmazsa, çiğ yemek zorunda kalacağız.” “Hiç yoktan iyidir, elbette.”

Harrikin, konuşmaları boyunca sessiz kalmıştı. Hiçbir zaman çok konuşkan biri olmamıştı. Onu ilk gördüğünde, ona bir kertenkeleyi hatırlatmıştı. Uzun ve inceydi, Sylve'den çok daha yaşlıydı, ama Sylve onun yanında çok rahat görünüyordu. Thymara, onu kullanırken görene kadar onun da pençeleri olduğunu fark etmemişti. İşinden başını kaldırdı, ellerine bakarken gözleri onunla buluştu ve ona başıyla selam verdi.

Grupta kısa bir sessizlik oldu. Cevaplanmamış sorular bu sessizlikle cevaplandı. Kimse Rapskal'dan bahsetmedi ve uzaktan Alum'un ejderhasının uzun, endişeli bir çığlığı duyuldu. Arbuc hala kayıp bakıcısını çağırıyordu. Warken'in kırmızı ejderhası Baliper, yas tutan sessizliğini koruyordu. Geri kalan bakıcılar hala yüzen enkazdan oluşan bir salda mahsur kalmışlardı. Hiçbir şey değişmemişti. Thymara, ejderhaları onları burada terk ederse ne olacaklarını merak etti. Onları terk ederler miydi? Ejderhaların artık onlara ihtiyacı var mıydı? Ya onlar onsuz yoluna devam etmeye karar verirlerse?

Başını kaldırıp Tats'ın onlara doğru geldiğini gördü ve kendisi de onun kadar kötü görünüyor mu diye merak etti. Cildi nehir suyundan kızarmış ve saçları tutamlar halinde dikilmişti. Su, giysilerini de ıslatmış, zaten yıpranmış gömleğini ve pantolonunu lekelemişti. Yorgun görünüyordu, ama yine de ona gülümsemeyi başardı. "Ne giydin?" diye sordu.

"Kahvaltımız. Ekmek yaprağı ve ekşi armut. Balıkları pişirmek için ateş yakmışsın galiba."

Graft'ın beslediği küçük ateşe bir göz attı. Jerd bir yerlerden gelip ona katılmıştı. O, kütüğün ucundan kuru kök parçaları koparıp ana kök yuvasında yaktığı küçük ateşe atarken, Jerd sessizce ona yaslandı. "Ateşi yakmak kolay olmadı. Ve korkumuz, eğer çok başarılı olursak, ateş enkazın geri kalanına sıçrayıp bizi tekrar kaçmaya zorlayabilir. Burada pek güvenliğimiz yok, ama en azından hala ayaktaız."

"Ve su çekiliyor. Ama gerekirse ağaçlara çıkarız. Buraya. Gömleğini uzat."

Tats gömleğinin önünü kaldırarak bir askı yaptı ve Thymara kendi gömleğinin önünü indirerek göbeğine karşı tuttuğu ekşi armutları çıkardı. Buruşuk meyveler gerçek armutlarla hiçbir alakası yoktu, ama tadı benzer olduğunu duymuştu. Gömleğini onun gömleğine boşalttıktan sonra, Graft'ın ateşine doğru onu takip etti. Oraya vardığında

garip bir durum, yorumlar ya da alaylar olacağından korkuyordu, ama Jerd sadece ondan uzaklaştı ve Greft sadece "Teşekkürler. Daha var mı?" dedi.

"Bunlar mevsimi geçti, ama ağaçta daha fazlasını bulabilirim.

Ve bir ekmek yaprağı asması yetiştiği yerde, genellikle başka asmalar da olur."

"Bunu bilmek iyi oldu. Durumumuzu daha iyi anlayana kadar, bulabildiğimiz yiyecekleri dikkatli kullanmalıyız."

"Nehirde bolca ölü balık yüzüyor. Akıntı, yüzen balıkları enkaz yığınının doğru itiyor." Bu Sylve'den geldi. O ve Harrikin, solungaçlarından bir çubukla asılı duran bir dizi balığı taşıyorlardı.

"Bir gün kadar dayanırlar," dedi Harrikin sessizce. "Sudaki asit onları yumuşatmaya başladı bile. Derilerini yememeliyiz, sadece etini yielim."

Thymara ekmek yaprağı asmasından yaptığı çelengi çıkardı ve yaprakları metodik bir şekilde ayırmaya başladı. Tats meyveleri çoktan yığnlara ayırmıştı. Şimdi de yaprakları dağıtmaya başladı. Balıklarla birlikte, her bekçi yeterli bir kahvaltı yapabilecekti. Henüz akşam yemeği için endişelenmenin bir anlamı yoktu.

Greft de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. "Biraz yiyeceği sonraya saklamalıyız," diye önerdi.

"Ya da her bakıcıya bir pay verip 'bugünlük bu kadar, kendinize paylaşırın' diyebiliriz," diye karşılık verdi Tats.

"Herkes bu konuda akıllı davranacak kadar disiplinli değildir," dedi Greft, ama bu bir itiraz gibi gelmedi. Thymara, daha önce başladıkları bir tartışmaya devam ettiklerini düşündü.

"Hiçbirimizin yiyeceği paylaşırma yetkisi olduğunu sanmıyorum," dedi Tats.

"Biz sağladık diye bile mi?" diye ısrar etti Greft.

"Thymara!"

Alise'nin sesine doğru başını çevirdi. Bingtown'lu kadın kütüklerin üzerinde garip bir şekilde sendeliyordu. Thymara ona bakmaktan yüzünü buruşturdu. Yüzü kabarcıklarla kaplıydı ve kızıl saçları sırtının yarısına kadar uzanan karışık bir keçeye benziyordu. Alise eskiden hep çok temiz ve bakımlıydı. "Nereye gittin?" diye sordu, Alise hâlâ kütüklerin bir kısmı kadar uzaktayken.

"Yiyecek aramaya."

"Tek başına mı? Tehlikeli değil mi?"

"Genelde değil. Neredeyse her zaman tek başıma avlanır ya da toplayıcıyım."

"Peki ya vahşi hayvanlar?" Alise onun için gerçekten endişelenmiş gibiydi.

"Seyahat ettiğim yerlerde, ben en büyük yaratıklardan biriyim. Büyük yılanlara, ağaç kedilerine ve küçük zehirli yaratıklara dikkat ettiğim sürece, oldukça güvendeyim." Nortel'i kısaca düşündü. Hayır. O olayı hiç bahsetmek niyetinde değildi.

"Vahşi hayvanların dışında başka tehlikeler de var," dedi Graft karamsar bir şekilde.

Thymara ona sinirli bir bakış attı. "Hayatım boyunca ağaçların arasında dolaştım Graft, ve genellikle bugün gittiğimden çok daha yüksekseydim. Düşmeyeceğim."

"O senin düşeceğinden endişelenmiyor," dedi Tats sessiz bir sesle.

"O zaman endişelendiği şeyi açıkça söylemeli," dedi Thymara ekşi bir sesle. Onun hakkında konuşuyorlar ve kasıtlı olarak sözlerini anlamsızca onun yanından geçirtiyorlardı.

Graft, Alise'ye bir bakış attı ve gözlerini kaçırdı. "Belki sonra," dedi ve Thymara, Alise'nin öfkelenişini gördü. Graft'ın sözleri ve bakışları, onu bir yabancı, bekçilerin işlerine karıştırılmaması gereken biri olarak göstermişti. Onu rahatsız eden şey ne olursa olsun, Thymara, Graft'ın ona dayatmaya çalıştığı yaşlı erkek bilgeliğine karşı gelmek istiyordu. Jerd'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, onu da kızdırmıştı. Thymara'ya zehir dolu bir bakış attı, ama Thymara ona kızacak kadar soğukkanlı olamadı. Kayıp ejderhası için duyduğu keder Jerd'i mahvetmişti. Gözyaşları yüzünde kırmızı izler bırakmıştı. Düşünmeden, doğrudan ona seslendi.

"Veras için üzgünüm. Umarım bize tekrar kavuşur. Zaten çok az dişi ejderha var."

"Aynen öyle," dedi Graft, sanki bu onun için bir kanıtmış gibi.

Ama Jerd ona baktı, sözlerini tarttı ve Thymara'nın samimi olduğuna karar verdi. "Onu hissedemiyorum. Net olarak değil. Ama öldüğünü de hissetmiyorum. Bir yerde yaralanmış olabileceğinden korkuyorum. Ya da sadece yönünü kaybetmiş ve bize geri dönemeyebilir."

"Her şey yoluna girecek, Jerd," dedi Graft yatıştırıcı bir sesle. "Kendini üzme."

"Şu anda ihtiyacın olan son şey bu."

Bu kez hem Thymara hem de Jerd ona öfkeli bakışlar attı.

"Sadece seni düşünüyorum," dedi savunmacı bir tavırla.

"Ben ise ejderhamı düşünüyorum ve onun hakkında konuşuyorum," diye cevapladı Jerd.

"Ateş sönmeden balıkları pişirsek iyi olur," dedi Sylve ve balıkların hızla alınıp ateşe şişlere geçirilmesi, bu kavganın herkesi ne kadar rahatsız ettiğini gösteriyordu.

"Diğer ejderhalara onu hissedip hissetmediklerini sordun mu?" Sylve, pişmiş balıkları ve diğer yiyecekleri ateşten ana salın taşırken Jerd'e sordu. Boxter, paylaşmak için raf mantarı ve soğan yosunu bulmuştu, aksi takdirde tatsız bir yemeğe hoş bir katkı olacaktı.

Jerd sessizce başını salladı.

"Hayatım, sormalısın!" Alise ona gülümsedi. "Sintara ve Mercor bu konuda en uygun kişiler. Sintara'ya senin için sorayım mı?"

Sözler çok masum, umut dolu ve yardımsever bir şekilde söylenmişti.

Thymara öfkesini bastırdı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Tabii ki. Neden yapmasın ki?"

"Çünkü o Sintara," diye cevapladı Thymara ve Sylve güldü.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Tam Mercor'u anladığımı ve ondan istediğim her basit iyiliği yapacağımı düşündüğüm anda, o bir ejderha olduğunu ve benim oynacağım olmadığını söylüyor. Ama bence bu konuda yardımcı olabilir."

Jerd bir an tereddüt etti, sonra sessizce sordu: "O zaman ona sorar mısın? Diğer ejderhalara sormayı düşünmemiştim. Onun hayatta olup olmadığını bilmem gerektiğini düşündüm. Yardım almadan hissedebilmeliyim."

"Veras'la o kadar yakın mısın?" diye sordu Thymara, sesine kıskançlık karışmasını diye uğraşarak.

"Öyle olduğumu sanıyordum," dedi Jerd sessizce. "Öyle olduğumu sanıyordum."

ALISE, ejderha bekçilerinin oluşturduğu çemberin etrafına baktı. Elinde, kısmen pişmiş bir balık parçası ile süslenmiş iki geniş, kalın yaprak tutuyordu. Balığın üstünde bir mantar ve tüylü yeşillikler vardı. Thymara'nın "ekşi armut" dediği bir meyveyi bacağına dengeliyordu. Ona diğer bekçilerin aldığı payın aynısını vermişlerdi. Onlarla birlikte uyumuş ve şimdi onlarla birlikte yemek yiyordu, ama çabalarına rağmen onlardan biri olmadığını biliyordu. Thymara, diğerleri kadar farklılıklarını önemsemiyordu, ama kız yine de ona bir şekilde saygı göstererek onu uzak tutuyordu. Greft'in ona kızgın olduğunu hissediyordu, ama nedenini söylemek zorunda kalsaydı,

tek nedeni Rain Wilds'tan olmamasıydı. Bu onu çaresizce yalnız hissettiriyordu.

Ve bu kadar işe yaramaz olması da durumu daha da zorlaştırıyordu.

Diğerlerinin bu duruma ne kadar çabuk uyum sağladığını ve tepki verdiğini kıskanıyordu. Hayatlarını değiştirip felaketten kurtulmak için o kadar çabuk harekete geçtiler ki, kendini onların yanında yaşlı ve esnek olmayan biri gibi hissetti. Kaybettiklerinden çok az bahsediyorlardı. Jerd ağladı, ama durmadan sızlanmadı. Bekçilerin gösterdiği sakinlik neredeyse doğal olmayan bir şey gibi görünüyordu. Her an felaketle karşı karşıya büyümüş insanların tepkisi bu mu diye merak etti. Depremler, Bingtown halkı için olduğu kadar onlar için de nadir bir olay değildi. Ama herkes, Yağmur Ormanı'nda depremlerin daha tehlikeli olduğunu biliyordu. Yağmur Ormanı sakinlerinin çoğu yeraltında çalışıyor, eski şehirlerin gömülü salonlarını ve odalarını kazarak Elderling eserlerini kurtarıyordu. Depremler bazen çöküntü ve yıkımlara neden oluyordu; bekçiler küçük yaşlardan itibaren kayıplara alışmış mıydı?

Keşke daha az çekingen olsalardı. Ay'a ulumak, titremek ve bağırmak, umutsuzca ağlamak ve parçalanmak istiyordu. *Tarman* ve Kaptan Leftrin hakkında konuşmak, geminin kurtulup kurtulmadığını, kaptanın onları aramaya gelip gelmeyeceğini sormak istiyordu. Sanki kurtarılmaktan bahsetmek bunu gerçeğe dönüştürebilirmiş gibi! Bütün bunları tekrar tekrar tartışmak garip bir şekilde rahatlatıcı olurdu. Ama bu felaketle başa çıkmaya çalışan bütün bu gençlerin karşısında, bunu nasıl yapabilirdi?

Parmaklarıyla buhar çıkan balığı parçaladı ve mantar ve soğan yosunu ile birlikte yedi. Gerçekten de soğan tadı vardı. Bitirdiğinde, servis edildiği "tabak"ı da yedi. Ekmek yaprağı, ismine yakışmıyordu; "ekmek" ile hiçbir ilgisi yoktu. Kalın, nişastalı ve gevrekdi, ama onun damak tadına göre, kesinlikle sebzeydi. Bitirdiğinde hala açtı. Ekşi armut en azından susuzluğunu giderdi. Buruşuk kabuğuna rağmen, meyve suluydu. Çekirdeğine kadar yedi ve keşke daha fazla olsaydı diye düşündü.

Ancak her lokmada, düşünceleri başka yerdeydi. Leftrin iyi miydi? *Tarman* dalgayı atlatmış mıydı? Zavallı Sedric onun için endişelenip çıldırmış olmalıydı. Şu anda onları arıyor olabilirler miydi? Buna inanmak istiyordu, o kadar çok inanmak istiyordu ki, durumlarını iyileştirmek için hiç çaba sarf etmediğini fark etti. Kaptan Leftrin ve *Tarman* onları kurtarmaya gelecekti. Sintara onu sudan çıkardığından beri buna inanıyordu.

"Su çekildiğinde, burada kara parçası olacak mı sence?" diye sordu Thymara'ya.

Thymara yemeğini yuttu ve soruyu düşündü. "Su çekiliyor, ama tamamen çekilene kadar karanın olup olmadığını bilemeyiz. Karada olsa bile, bir süre çamurlu olacaktır. Yağmur Ormanları'nda seller çabuk gelir, yavaşça çekilir, çünkü toprak zaten suyla doymuştur. Eğer bunu düşünüyorsan, üzerinde yürüyemeyiz. Uzun mesafeler kat edemeyiz."

"Peki. Ne yapacağız?"

"Şimdilik mi? Şimdilik, yiyecek toplayabilen veya avlanabilenler bunu yapacak. Diğerleri ise burada rahat etmemiz için ellerinden geleni yapacak. Su çekildiğinde, o zaman ne yapacağımıza karar veririz."

"Ejderhalar yolculuğumuza devam etmek isteyecek mi?"

"Burada kalmak isteyeceklerini sanmıyorum," dedi Tats. Alise, konuşmalarını dinleyeninin sadece kendisi olmadığını fark etti. Duyabileceği mesafedeki bekçilerin çoğu onun sözlerine odaklanmıştı. "Burada onlar için bir şey yok. Mümkünse yoluna devam etmek isteyeceklerdir. Bizimle ya da bizsiz."

"Biz olmadan hayatta kalabilirler mi?" Bu soru Boxter'dan geldi.

"Kolay olmaz, iyi de olmaz. Ama çoğunlukla yolu onlar gösterdi ve her gece dinlenecek yerleri onlar buldu. Avlanmayı da biraz öğrendiler. Başladığımızda olduğundan daha güçlü ve daha dayanıklılar. Kolay olmayacak, ama bu yolculuğun hiçbir kısmı onlar için kolay olmadı. Biz olmadan devam etmeyi seçeceklerini söylemiyorum."

Tats durakladı. Alise bekledi, ama düşüncesini devam ettiren Thymara oldu. "Ama onlarla birlikte devam edemezsek, onlara eşlik etmenin bir yolu yoksa, o zaman gerçekten başka seçenekleri kalmaz. Burada yiyecekleri yetmez. Bizi terk etmek zorunda kalacaklar."

"Bizi de taşıyamazlar mı?" diye sordu Alise. "Sintara, Thymara'yı ve beni kurtardı ve ikimizi de güvenli bir yere taşıdı. Bizimle birlikte yüzmek onun için kolay olmadı. Ama her zamanki gibi sığ sularda yürüyerek geçecek olursalar..."

"Hayır, yapmazlardı," diye karar verdi Greft.

"Bu onların onurunu çok zedelerdi," dedi Thymara sessizce. "Sintara bizi kurtardı. Ama onun için bu, bir yük hayvanı gibi davranıp bizi taşımaktan farklı bir şey."

"Mercor beni taşıyabilir," diye araya girdi Sylve. "Ama o diğerlerinden farklı bir yapıya sahip. Bana, çoğu ejderhanın kendi koruyucularına davrandığından daha nazik davranıyor."

Bazen, aynı gün yumurtadan çıktığını bilmeme rağmen, onun en yaşlısı olduğunu hissediyorum."

"Belki de daha çok şey hatırladığı içindir," diye cesaretle önerdi Alise. "Bana çok bilge geliyor."

"Belki," diye Sylve onayladı ve ilk kez utangaç bir gülümseme paylaştı.

"Ejderhalar biz olmadan devam ederse, bize ne olacak?" Nortel aniden sordu. Thymara'ya yaklaşıyordu. Tartışmaya odaklanmış görünüyordu, ama ona bu kadar yakın olması onu rahatsız ediyordu.

"Elimizden geldiğince hayatta kalırız," dedi Tats. "Burada. Ya da bulabildiğimiz herhangi bir yerde."

"Trehaug'un kurulduğu zamankinden çok da farklı olmaz," dedi Graft. "Rain Wilds'ın ilk nüfusu, kolonileşmek için iyi bir yer bulmalarına yardım etmesi gereken gemiler tarafından zorla buraya terk edilmişti. Tabii ki, sayıları daha fazlaydı, ama yine de benzer bir durum."

"Trehaug'a dönmeyi denemez misiniz?" diye sordu Alise. "Üç tekneniz var." Ona göre, ejderhalar onları terk ederse, yapılacak en mantıklı şey buydu. Çamur ve bataklıkta zorlu bir yolculuk ya da ağaçların arasında seyahat etmek zorunda kalacaklardı, ama en azından sonunda güvenlik onları bekliyordu.

"Ben denemem," dedi Graft sessizce. "Hepimizi taşıyacak kadar teknemiz ve onları yönlendirecek küreklerimiz olsa bile."

"Ben de," diye tekrarlardı Jerd. Bir an sonra, boğazında bir düğüm hissederek ekledi, "Yapamam."

Alise, Graft'in elini tutmasını izledi. Jerd başını ondan çevirip suya baktı. Alise, istemeden bazı muhafızların ikisini açıkça gözetlediğini, diğerlerinin ise başka yere baktığını fark etti. Açıkça bir çifttiler ve bu durum bazı muhafızları rahatsız ettiği de açıktı. Thymara, gözlerini kısarak ve düşüncelerini kendine saklayarak onları izledi.

"Bu kararın alınmasına daha çok var," dedi Tats. "Ben daha çok bugün ve bu gece ne yapacağımızla ilgileniyorum."

"Ben yiyecek aramaya gidiyorum," dedi Thymara sessizce. "Bu benim iyi olduğum bir şey."

"Ben de sizinle gelip taşımaya yardım edeyim," dedi Tats. Çemberin diğer tarafında, birkaç genç adam ona bakıp sonra başka yere çevirdi. Nortel başını eğip somurtarak baktı. Boxter düşünceli görünüyordu. Graft bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Sonra, "İyi plan," dedi ama Alise onun aslında başka bir şey söylemek istediğinden emindi.

"Bu gece ateş yakmanın bir yolu var mı?" diye sordu Sylve. "Duman böcekleri uzak tutabilir ve ateş bizi bulmaya çalışanlara işaret olabilir."

"Ben yardım edebilirim," dedi Alise hemen. "Uyuduğumuz sal gibi küçük bir sal yapabiliriz, sadece daha küçük, ve ateşi oraya koyarız, böylece uyuduğumuz yere sıçrama ihtimali olmaz. Bu sarmaşıklarla bağlayabiliriz." Eğilip, artık yiyecek kalmamış ekmek yaprağı sarmaşıklarından birini aldı. "Tabii ki daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Daha fazla sarmaşık getiririz," diye gönüllü oldu Tats.

"Harrikin ve ben çamur için dalabiliriz. Çamuru çıkarmak için bir yol bulursak, ateşin üzerine çamur süreriz, böylece daha uzun süre yanar," dedi Lecter.

"Ama su çok asitli!" Alise, gözlerini düşünerek itiraz etti. İki gencin de derisi o kadar pulluydu ki, derilerinin fazla zarar görmeyeceğini düşünüyordu. "O kadar da kötü değil." Lecter dikenli omuzlarını silkti. "Asit seviyesi sürekli düşüyor. Bazen depremden sonra böyle olur. Büyük bir su fişkırması asitli su, sonra neredeyse normale döndü."

Neredeyse normal hali bile Alise'nin cildini yakmaya yetiyordu, ama o başını salladı. "Bir platform yap, çamurla kapla, bulabildiğimiz en kuru odunları topla ve kaçmasın diye sağlam bir halat ör. Gece çökmeden yapmamız gereken çok iş var."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Boxter.

"Thymara. Toplamada yardım ister misin?" Nortel bu soruyu neredeyse bir meydan okuma olarak sordu.

"İhtiyacım olursa Tats var," diye cevapladı kız.

"Ben ondan daha iyi tırmanırım," diye iddia etti Nortel.

"Sadece öyle sanıyorsun," diye cevapladı Tats anında. "Ona ihtiyacı olan her türlü yardımı yapabilirim."

Thymara, Tats'tan Nortel'e baktı ve yüzü karardı. Bir an için pulları daha belirgin hale geldi. Sonra düz bir sesle, "Gerçek şu ki, ikinizin de yardımına ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Ama Tats isterse benimle gelebilir. Işık varken gidiyorum," dedi.

Konuşurken ayağa kalktı, hiç çaba harcamadan ayakları üzerinde durdu ve arkasını dönmeden ormana doğru yürüdü. Alise'ye, kendisiyle en yakın ağaç gövdeleri arasındaki yüzen kütüklerin üzerinde dans ediyormuş gibi geldi. Birine ulaştığında, bir kertenkele kadar hızlı tırmandı. Tats onu takip etti ve Alise'ye, insan elleriyle ağacın pürüzlü kabuğuna tutunmaya çalışırken hızına yetişmek için çok uğraştığı izlenimi verdi.

Nortel ayağa kalkarken Graft konuştu. "Nortel, burada ateş salını bir araya getirmemize yardım et."

Nortel donakaldı. Düz bir sesle, "Yiyecek aramaya çıkacağım," dedi.

"Sadece yiyecek aran. Biz küçük bir grubuz, Nortel. Aramızda kavga edemeyiz."

"Bunu Tats'a söyle," dedi ve uzaklaştı. Tırmanmak için başka bir ağaç gövdesi seçti, ama Alise aniden Thymara için endişelendi ve onların peşinden gitmek istedi. Grupta bir şey değişmişti ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Graft'e baktı ama o onun gözlerine bakmadı. Bunun yerine, "Bugün hava açık ve bu gece de muhtemelen öyle olacak. Ama yarın hava nasıl olur bilemeyiz. Islanmadan da yeterince rahatsızsınız. Bir barınak yapabilir miyiz bakalım," dedi.

Alise, pek tanımadığı geniş bir ailenin özel meselelerinin içine dalmış gibi hissetti. Burada hiç tahmin etmediği akımlar vardı ve aniden bir davetsiz misafir olarak konumunun ne olduğunu merak etti. Thymara, tanıdığı tek kişiydi. Sylve'ye baktı; kız en azından ona gülümsemişti. Sylve, yaşlı kadının bakışlarını hissetmiş gibi ona döndü ve sessizce, "Hadi ateş platformumuzu yapalım," dedi.

"Ona başını bana doğru uzatmasını söyle!" Jess ona bağırdı. Sedric, kütüğün ucuna tünemiş, geçici ilmiği açık tutuyordu. "Başını bana doğru uzatmazsa bunu boynuna geçiremem."

Sedric'in üzerinde durduğu kütük hafifçe kaydı ve bir an başı döndü. İlmiğe baktı ve kesin bir karar vermeye çalıştı. Aniden başını salladı ve ejderhanın onu soktuğu o tuhaf sersemlik halinden kurtuldu. Sadece bitir şunu. O ölür, sen de aklın ve cebinde bir servet kalır. Hest'i alabilirsin. Tabii tüm bunlardan sonra hala onu istiyorsan.

Bu son düşünce onu şok etti. Tabii ki Hest'i istiyordu. Her zaman Hest'i istemişti, değil mi? Hest ve ona duyduğu aşk, tüm bunların sebebi değil miydi? Boğazını temizledi. Hissettiği aşk...

"Relpda."

Kadın dönen bakışlarını ona çevirdi.

Jess ilmiği daha da genişleterek salladı. Sedric artık niyetini anlayabilmişti. Onu ilmiğe geçirmek, ipi kesmek ve öldürmek. Bu ne hoş ne de kolay olacaktı. Ölmeden önce, onu aldattığını öğrenecekti. Onun ölümünün acısıyla birlikte, onun öfkesi ve suçlamalarının acısını da hissedecekti. O,

Hayatını kurtarmıştı. Ve ona teşekkür olarak, onun ölümünden faydalanacaktı. Fiyat çok yüksekti. Hest buna değmezdi.

Bu gerçeğin şoku onu sarsmıştı; üzerinde durmaya zaman yoktu.

Zihni ve kalbi ile ejderhaya uzandı. *Relpda, Jess'ten uzak dur. Sana yaklaşmasına izin verme. Seni öldürmek istiyor!* Ona yüksek sesle konuşmaya cesaret edemedi.

Öldürmek mi? Alarm. Ve kafa karışıklığı. Anlamamıştı. Yorgun ejderha kütüğe yapışmış, celladına bakıyordu. Gözleri aniden daha hızlı dönmeye başladı, ama kaçmak için hiçbir hareket yapmadı. Bu onun için çok fazlaydı, ona gönderdiği düşüncelere çok fazla bilgi koymaya çalışmıştı. Basit tut. Ve biraz cesaret göster!

"Relpda, uzaklaş! Kaç! Sana yaklaşmasına izin verme. Tehlike. Ondan tehlike!"

Tehlike mi? Avcı yiyecek getiriyor. Kaçmak mı? Çok yorgunum.

Avcıya ipucu vermişti, ama bu onu kurtarmak için yeterli olmayacaktı. Jess, Sedric'e dönerek dişlerini gıcırdatarak bağırdı. "Seni lanet olası züppe! Onu çabucak halledecektim. Ama sen her şeyi mahvettin, şimdi ikiniz de bedelini ödeyeceksiniz."

Avcı hızlıydı. İlmiği düşürdü ve elini balık mızrağına kaydırды. Küçük bir silahtı; ona zarar veremezdi. Lütfen, Sa! "Relpda, uzaklaş! Hemen git!"

Sedric çoktan harekete geçmişti, ama zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Sudaki bir sopayı kapıp Jess'e fırlattı. Yaklaşamadı bile. Avcı yüksek sesle güldü, sonra mızrağını geri çekip ejderhaya sapladı.

Sedric'i şiddetli bir acı sardı. Omzunun üst kısmına saplanan mızrak, sol kolunu aniden uyuşturdu. Sedric sendeledi ve düştü, bacaklarından biri yüzen tahta parçalarının arasına kaydı. Çılgınca bir tahta parçasına tutunarak tamamen suya batmaktan kurtuldu. Dilini ısırды ve garip bir şekilde bir acı diğerini bastırdı. Tahta parçası sallandı ama Sedric bacağına üzerine attı ve sudan çıkmaya çalışırken etrafına çılgınca bakındı. Her şey çok hızlı geliyordu.

Relpda tiz bir sesle bağırdı. Balık zıpkını ona saplanmıştı ve parlak kırmızı kan pullu omzuna akıyordu. Kanatları yarı açık ve çırpınıyordu, kütüğe tutunmaya çalışırken zayıf bir şekilde su sıçratıyordu. Avcı sudaydı. Çırpınan kanatlarından biri

kanatlarından biri ona çarpmış ve onu suya düşürmüştü. İyi. Ama adam çoktan bir kütüğe tutunmuş ve kendini yukarı çekmeye başlamıştı. Birkaç saniye içinde onlarla birlikte salda olacaktı. Sedric onunla savaşılamayacağını biliyordu. Adam çok iri, çok güçlü ve çok tecrübeliydi. *Silah, silah!* Balta! Teknenin yanındaki balta.

Sedric, çılgınca sallanan tahtaların üzerinde tekneye ulaşmak için çılgınca koştu. Eğer korkmuş olmasaydı, enkazdan oluşan salın üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerinde geçecekti. Ama ölümle yüz yüze kalınca, haşlanmış kedi gibi sıçrayıp koştu, sallanan ve yuvarlanmaya çalışan kütüklerin üzerinden atladı, birinden diğerine çılgınca atladı. Jess, Sedric'in niyetini anında sezdi. Küfredip tükürerek kendini yukarı çekti ve öfkeli sıçrayışlarla sıkışmış odun parçalarının üzerinden atladı. Avcı iki kez kütüklerin arasına düştü ve kendini tekrar yukarı çekti, ama yine de Sedric ile küçük tekne arasına dikilmeyi başardı, sağ elinde bıçağı bıçak ağzı aşağıda ve ıslak bir şekilde tutuyordu. Saçlarından ve pullu yüzünün yanlarından su akarken Sedric'e söz verdi: "Seni keseceğim, bağırsaklarını bu dal parçalarına bağlayıp burada ölüme terk edeceğim."

Özür dilerim. Lütfen beni öldürme. Sadece yaşamak istiyorum. Onu öldürmene izin veremezdim. Aklından yüzlerce şey geçti ama hepsini gereksiz bulup bir kenara attı.

Kaç! Kaç! Bakır trompet ona seslendi. Bu mükemmel bir fikir gibi görünüyordu ve Sedric'in kendi içgüdüleriyle de tam olarak örtüşüyordu, ama o adama sırtını dönmeye cesaret edemedi. Ölecekti, ama sırtında bir bıçakla ölmeyecekti. Relpda'nın kütüğün üzerindeki dengesiz duruşunu kaybedip suya düştüğünde büyük bir sıçrama sesi duydu. *Soğuk, ıslak, karanlık, havasız.* O an Sedric donakaldı.

Jess bıçağıyla ona doğru daldı ve adamın yüzen kütüğün üzerinde öne doğru atlaması, Sedric'in aniden yana doğru savrulmasına neden oldu. Bıçak, el ve adam, beklenen direnci görmeden onun yanından geçti. Avcı onun yanından geçerken, Jess'in sırtına elini koyup onu itmek bir anlık bir dürtüydü. Avcı kütükten inip yüzen odun parçalarının oluşturduğu matın üzerine çıktı. Bir an için, yosun ve odunların oluşturduğu karmaşık bataklık onu tuttu, sonra öfkeli bir çığlık atarak içine düştü. Kollarını genişçe açtı ve yüzen dallara, çubuklara ve yosun kümelerine uzattı. Bir şekilde suyun üzerinde kalmayı başardı, Sedric'e küfrederek, dışarı çıkamadan.

Sedric iki adımda tekneye ulaştı. Teknenin altında sağlam bir zemin hissedeceğini sanmıştı. Ancak tekneye atladığında tekne sallandı ve sıçradı. Dizleri üzerine çökerek teknenin kirişlerine düştü ve kaburgaları acı içinde ağrıdı. Güvendeydi. Teknede güvendeydi. Balta neredeydi? Relpda neredeydi? "Dragon, neredesin?" diye bağırdı. Dizlerinin üzerine kalkıp etrafına bakındı. Dehşetle, onu hissedemedi. Jess de ortadan kaybolmuştu. Matın altında boğulmuş muydu? Onun için üzülmek zordu.

Aniden, intikam peşinde bir su ruhu gibi, Jess küçük teknenin hemen yanından su yüzüne çıktı. Teknenin kenarından tutundu. Kendini yukarı çekmeye çalışırken tekne yana yattı ve Sedric, tekrar acı veren suya düşeceğini düşünerek korkuyla bağırdı. Ancak ıslak adam kendini teknenin içine çekmeyi başardı. Sedric hemen tekneyi terk etmeye çalıştı, ama Jess bacaklarından yakaladı. Sedric sert bir şekilde düştü, kaburgaları ve karnı teknenin kenarına ve teknenin bağlı olduğu dal parçasına çarptı. Avcı, Sedric'i gömleğinin arkasından ve saçlarından yakaladı, onu tekneye geri çekti ve yüzüne sert bir şekilde vurdu.

Sedric, çocukça kavgalar dışında hiç gerçek bir kavgaya karışmamıştı. Hest, nişanlarını daha sert bir yöne çekmek ve hakimiyetini göstermek istediği zamanlarda bazen ona sert davranırdı. Birlikte oldukları ilk günlerde Sedric, bu tür sert oyunlardan tahrik olurdu. Ancak son bir yıldır Hest, Sedric'i başka bir konuda kızdırdığı zamanlarda bu davranışlarını saklıyor gibiydi. Hest'in saldırganlığını hissetmenin verdiği heyecan, sevgilisinin kaplan gibi davranırken ona gerçekten zarar vereceğinden korkmaya dönüştüğü birkaç kez olmuştu. Daha da kötüsü, Hest Sedric'te bu korkuyu uyandırmaktan zevk alıyor gibiydi. Bir keresinde Hest onu neredeyse bayılana kadar boğmuştu, ama zevk almaktan vazgeçmemişti. Sedric, Hest'ten uzaklaşıp nefes alabileceği bir yere geçebildiğinde, gözlerinin önünde siyah noktalar dans ederken, "Neden?" diye soluk soluğa sordu.

"Nasıl bir şey olduğunu görmek için, tabii ki. Sızlanmayı kes. Yaralanmadın, sadece duyguların incindi."

Hest kalkıp onu orada bırakmıştı. Sedric, Hest'in kendisine gerçekten zarar vermediğine dair yargısını kabul etmişti. Bu anı zihninde canlandı ve onunla birlikte, kısa süre sonra gömdüğü kararlılığı da geri geldi. *Bir daha asla. Karşı koy.*

Ama Jess'in saldırısı, Hest'in ona yaptığı hiçbir şeye benzemiyordu. Yüzüne bu kadar sert bir yumruk yemek, onu şok ettiği kadar sersemletmişti. Avcının elinden kurtulmaya çalışarak, ellerini kaldırmak için, hatta yumruk yapmak için güç bulmaya çalışıyordu. Sonra adam yüksek sesle güldü ve

avcının elinde asılı kalmış, ellerini kaldırmak için güç bulmaya çalışıyordu, yumruk yapmayı bırak. Sonra adam yüksek sesle güldü ve bu ses Sedric'i panikle doldurdu. Yumruğunu Jess'in göğsünün ortasına, göğüs kemiğinin hemen altına, tüm gücüyle vurdu. Jess aniden nefesini verdi ve tekneye sertçe oturdu.

Sedric, yarım nefeslik bir süre avcının üstüne çıkıp ona yumruk yağdırdı, ama sersemlemişti ve yumruklarına güç veremiyordu. Jess birdenbire ayağa fırladı ve Sedric'i kollarıyla sardı. Sonra, Sedric bir çocukmuş gibi, hiç zorlanmadan onu yuvarladı ve ağırlığıyla altında sıkıştırdı. Avcının ağır elleri Sedric'in boğazına yapıştı. Sedric'in elleri adamın kalın bileklerini yakalamak için havaya kalktı. Eller ıslak, soğuk ve kaygandı; tutunamıyordu. Adam onu aşağıya, teknenin ortasındaki koltuğa doğru itti ve koltuk sırtına batarken onu kokuşmuş sintine suyuna doğru itti. Çılgınca tekmeledi, ama ayakları hiçbir şeye değmedi. Adamın yüzünü tırmaladı, ama avcının derisi acıya veya delici nesnelere karşı dayanıklı gibiydi.

Sedric, Jess'e saldırmayı ve hatta kendini savunmayı bile bıraktı. Tek istediği kaçmaktı. Çırpınan elleri teknenin kenarını aradı. Bir eli kenara tutundu ve Jess'in altından ve uzaklaşmak için kendini çekmeye çalıştı. Ama adamın elleri boğazını sıkıca kavramıştı ve ağırlığıyla onu aşağı bastırıyordu.

Sedric hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Hest onu son kez yere bastırıp gülerek "Nasıl olacağına ben karar veririm. Hoşuna gidecek. Her zaman gider" dediğinden beri.

Ama sevmemişti. Her zaman sevmemişti. Ve birdenbire, Hest'in zevk alıp almadığını umursamaması, onu domine ederken ona gülmesi nedeniyle ona karşı hissettiği tüm öfke, çaresizce el yordamıyla baltanın sapını bulduğu anda içinden fişkırdı.

Teknenin yanında yüzen sert ve kuru kütüğe sıkıca saplanmıştı, ama onun gücü çaresiz öfkesinden geliyordu. Spazmlar halinde onu çekmeye başladı. Şans, niyet değil, kütüğün aniden yerinden çıkarak ağır ve keskin ucu Jess'in kafatasının arkasına çarptı.

Bu, avcıyı sersemletmekten çok korkuttu. Tutuşu gevşedi ve Sedric, kırmızı bir sisin içinden Jess'in başını, beklenmedik bir saldırganı arar gibi bir yana çevirdiğini gördü. *Savaş, savaş*. Ejderhanın öfkeli düşünceleri ona güç verdi. Balta ile tekrar, beceriksizce ama kasıtlı bir güç ve yön ile vurdu. Bu sefer avcının çenesine isabet etti

yüksek bir çatırtıyla yana doğru savurdu. Jess çığlık attı. Sedric derin bir nefes aldı, sonra yarım saniye daha ciğerlerine hava doldu. Jess sesler çıkarıyordu, ama Sedric'in kulakları çınlıyordu ve Jess'in sözleri baltanın tekrar ona vurmasıyla boğuklaşmıştı. Ve aniden Sedric kendini "Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim!" diye bağırırken duydu.

Senin için öldürürüm. Bu düşünce, bir sürüngen yankısı gibi ona geri döndü.

Son bir çırpınıyla avcının alnının ortasına vurdu ve bu onu sersemletti. Sedric ağır baltayı teknenin dibine attı. Jess'i sertçe itti ve adam inleyerek teknenin alçak kenarından yarısı dışarıda kalacak şekilde düştü. Sadece bir anlık baygın kaldı. "Seni adi..." diye boğuk bir sesle bağırdı. Kolunu geri çekti ve Sedric'in görebildiği tek şey kendisine doğru gelen etli bir yumruk oldu.

Sonra büyük bir sıçrama tekneyi salladı. Relpda'nın başı ve omuzları, keçeleşmiş enkazın içinden fırlayarak bir anlığına teknenin üzerinde yükseldi. *Avcı yemeği!* diye bağırdı ve başını eğdi. Sedric daha önce bir ejderhanın ağzının içini hiç görmemişti. Ejderha ağzını inanılmaz bir şekilde açtı ve Sedric içini görebildi, boğazının yanlarındaki devasa yutma kaslarını ve içe doğru kıvrılan keskin dişleri gördü. Ağzı, avcının başı ve omuzlarının üzerine, bir avcı tavşanın üzerine çuval geçirir gibi indi. Jess'in gözlerinin beyazları görünene kadar genişlemiş halini bir anlık gördü. Sonra Relpda çenesini kapattı.

Bir ses duyuldu, kemik kırılma sesi ile et parçalanma sesi arasında bir ses. Relpda başını kaldırdı ve burnunu gökyüzüne doğru uzattı. Yutkunurken başını iki kez salladı.

Jess'in kanlı kalçaları ve bacakları Sedric'in yanındaki tekneye düştü. Sedric refleks olarak korkuyla tekmeledi ve pelvis teknenin kenarından düştü, ardından bacaklar da düştü. Relpda protesto etmek için bir çığlık attı ve onların peşinden daldı. Geçişinin yarattığı dalga tekneyi şiddetle salladı. Kan ve su teknenin dibinde karışarak düşen baltanın etrafında ileri geri sıçradı.

Sedric teknenin kenarına eğildi ve onların peşinden baktı. "Bu olmadı," diye mırıldandı. Elinin tersini ağzına götürdü ve sonra çekti. Kanlıydı. Başını çevirip teknenin suyla dolu tabanındaki baltaya baktı. Baltadan küçük damlalar halinde kan akıyordu ve suyla karışıyordu. Üzerinde saçlar da vardı. Jess'in saçları. "Onu öldürdüm," diye yüksek sesle söyledi. Sözler kulağına garip geldi.

Lezzetli.

ÖĞLEDEN SONRA olay olmadan geçti. Thymara ve Tats fazla konuşmadı. Thymara'nın söyleyecek pek bir şeyi yoktu ve Tats ona ayak uydurmak için nefes nefese kalıyordu. Thymara bunu sağladı.

Ona karşı hislerinin değişkenliği, gerçek duygularından daha çok rahatsız ediyordu. Diğerlerinin yanında, aralarında hiçbir şeyin değişmediğini numara yapmak daha kolaydı. Bu, gerçekten hiçbir şeyin değişmediği anlamına mı geliyordu? Ona kızgın mıydı, değil miydi? Eğer öyleyse, neden? Bazen, öfkesinin gerçek bir temeli olmadığını görebiliyordu. Aralarında karşılıklı bir anlayış yoktu. O, ona verdiği hiçbir sözü tutmamıştı. Elbette o da, tıpkı kendisi gibi, istediğini yapma özgürlüğüne sahipti. Bu konuda duygusuz davranabilirdi. O, Jerd ile çiftleşmişti. Bu onların meselesi, onun değil. Ve şimdi Jerd, Greft ile birlikte olduğuna göre, bu onunla daha da az ilgisi vardı.

Ama sonra acısı yeniden ortaya çıkıyor ve yine öfkelenip kendini küçük düşürülmüş hissediyordu. En azından ona daha önce haber verebilirdi. Rapskal bunu biliyorsa, bu ne kadar gizli olabilirdi ki? Neden bu kadar uzun süre ona haber vermedi? Bu onu çok aptal ve saf hissettiriyordu. *Gururum*, diye düşündü. *Kırılan gururum, kalbim değil. Ona aşık değilim. Onu kendime ait görmek istemiyorum. Onun da beni kendine ait görmek istemiyorum. Biz sadece arkadaşız, uzun zamandır tanışan arkadaşlar. Ve o benden bir sır sakladı ve beni aptal gibi hissettirdi.* Sadece gururu. Hepsi bu.

Bu doğru olabilir, ama hissettiği şey bu değildi.

Duygularının etkisiyle, her zamankinden daha hızlı ve daha yükseğe tırmandı, Tats ona yetişmek için zorlandı. Yiyecek buldu ve Tats ona yetiştğinde, çoğunu toplamıştı. Tats gömleğini basit bir taşıma çantası haline getirmişti. O gelir gelmez, bulduklarını çantaya koydu ve yoluna devam etti. Bulduğu yiyecekleri ve bundan sonra ne arayacaklarını konuşmak dışında pek sohbet etmediler. Tats'ın onunla gerçekten konuşmadığının farkında olduğunu görebiliyordu, ama o durumu olduğu gibi bırakmaktan memnun görünüyordu.

Ağaçların altında hiçbir şeyin görünmeyeceği kadar karanlık basınca, şu anki sığınakları olan yüzen bataklığa geri döndüler. Nehirde, uzaktaki gün batımından gelen ışık hâlâ biraz görünüyordu. Diğerleri, salda küçük bir barınak kurmak ve yüzen ateşleri için başka bir platform yapmakta başarılı olmuştu. Ateşin yaydığı sarı ışık moral vericiydi. Alise'nin

önerdiği gibi, ateş yayılmaya başlarsa hızla uzaklaştırılabilecek şekilde uyku salına bağlanmıştı. Şimdilik, yaydığı hoş ışık ve sıcaklık herkesi neşelendiriyordu. Boxter ve Kase ateşi besliyor, dalların yapraklarını koparıp ateşe atarak böcekleri uzaklaştırmak için duman oluşturuyorlardı. Thymara, gözleri yaşartan dumanı, acı veren böceklerden daha mı tercih edeceğini bilemiyordu, ama tartışacak kadar yorgun değildi.

Ejderhalar gece için geri dönmüştü. Onları su basmış ormana girmekten alıkoyan ağaçlara yaslanmış devasa silüetlerini görmek biraz rahatlatıcıydı. Kendi odunlarını yakalamakta ve göğüs kafeslerini odunlara takarak yüzmekte giderek daha becerikli hale geliyorlardı. İnsanları özledikleri için mi geri dönmüşlerdi, yoksa sadece bakıcılarının onları sabitleyip gece boyunca su üstünde tutacaklarını bildikleri için mi? Sylve ve Harrikin, ejderhaların göğsünün altına birkaç kütük sıkıştırmak için bir teknik geliştirmiş görünüyordu. Ejderhalar gece konaklamalarından pek memnun değildi, ama suda yüzmekten iyiydi. Asitle ölmüş balıklar ejderhalar için hem nimet hem de bela olmuştu. Doyana kadar yemişlerdi, ama şişkin karınları rahatsız ediyordu, özellikle de kütüğe yaslandıklarında.

"Ve suda olmaktan bıkmışlar. Gerçekten bıkmışlar. Bazıları pençelerinin yumuşadığından şikayet ediyor," dedi Sylve, o gece yemek yerken Thymara'nın yanına oturarak. Sürpriz bir şekilde, Tats'ın topladığı meyve ve sebzelerin yanı sıra pişirecek et de vardı. Yorgunluktan sersemlemiş, yarı boğulmuş bir nehir domuzu, sallarının üzerine tırmanmıştı. Lecter onu sopayla öldürdü. Büyük bir hayvan değildi, ama şişmandı ve Thymara'ya çok lezzetli geldi.

Greft, oturmak için onların arkasında yürürken, "Yumuşak pençelerden şikayet etmelerinin bir anlamı yok. Kimse bu konuda bir şey yapamaz" dedi.

Thymara, Sylve'ye gözlerini devirdi ve kız, gülümsemesini saklamak için başını tabağının üzerine eğdi. "Eminim ejderhalar bu sözleri kalplerine yazacaklardır," diye mırıldandı Thymara ve ikisi de sessizce güldüler. Tam o sırada Greft'in ona karanlık bir bakış attığını gördü. O da ona düz bir bakışla karşılık verdi ve yemeğine devam etti. Ona saygı duymuyordu ve önünde korkup sinmeyecekti.

Uyku barınağı küçüktü ve yapraklı dallarla kaplı olmasına rağmen zemini çok düzensizdi. Bunun iyi yanı, herkesin birbirine yakın durduğu için biraz daha sıcak olmasıydı, ama aynı zamanda kimse diğerlerini rahatsız etmeden pozisyonunu değiştiremiyordu. Dışarıdaki ateşi gözet

biraz daha sıcaktı, ama bu aynı zamanda kimse iki kişiyi rahatsız etmeden pozisyonunu değiştiremeyeceği anlamına da geliyordu. Dışarıdaki ateşi gözetlemeye, ateşe odun eklemeye ve duman için yaprak eklemeye karar verilmişti. "Alevler bizi bulmaya çalışanlara sinyal verecek. Duman ise böcekleri uzak tutacak," diye gereksiz bir şekilde herkese bilgi vermişti Grefit.

Bu görev, Thymara'nın düşündüğünden daha zordu. Ateş ile onu destekleyen yüzen odun yığını arasında, yapışmış yapraklar ve çamurdan oluşan bir tabaka vardı. Thymara'nın nöbeti geldiğinde, Sylve onu uyandırdı ve ateşin raftın alt kısmına kadar yanmasına izin vermeden nasıl besleneceğini gösterdi. Sylve, onu ana raftın kenarına oturttu ve ateşe atması için bol miktarda yapraklı dal ve kırık kuru odun yığını bıraktı.

Thymara işine koyulurken içini çekti. Sırtı, kas ağrısından farklı bir şekilde acıyordu. Bugün Tats kadar kendini de zorlamıştı; yorgunluğunun tek sorumlusu kendisiydi. Ama omurgasındaki yaradan ve her an hissettiği sönük ağrıdan çok bıkmıştı. Gece en sessiz saatlerine girmişti. Akşam kuşları ötmeyi ve böcek avını bırakmış, geceye hazırlanmıştı. Vızıldayan, sokan böcekler bile

daha az görünüyordu. Ateşin suya yansıyan görüntüsünü izledi. Ara sıra meraklı bir balık, suya yansıyan görüntüsünün altında yavaşça geçiyordu, ama çoğunlukla her şey sessiz ve sakindi. Nehir, sanki bir buçuk gün önce hepsini öldürmeye çalışmamış gibi, kütüklerin kenarlarına sakın sakın vuruyordu.

Ejderhalar, başları eğik ve vücutlarının yarısı suyun altında sarkmış halde uyuklarken, tuhaf gemilere benziyorlardı. Düşünmeden sadece gecenin tadını çıkarmaya çalıştı, ama düşünceleri Rapskal'dan gümüş ejderhaya, oradan da Alum ve Warken'e gidip geliyordu. Üç bekçi kayıptı ve muhtemelen ölmüştü, ayrıca üç ejderha, hepsi dışı. Bu büyük bir darbe olmuştu. Veras hâlâ ortaya çıkmamıştı; Mercor, Sylve'ye onun öldüğünü hissetmediğini, ancak bunu Veras'ın hâlâ hayatta olduğunun garantisi olarak almaması gerektiğini söylemişti. Bu haber Jerd'i çılgına çevirdi.

ve bunu duyduktan sonra daha da ağlamaklı görünmüştü. "Seninle konuşmam gerek."

Thymara irkildi ve sonra bunu yaptığına kızdı. Grefit arkasına gizlice yaklaşmıştı; ona yaklaşırken salın sallandığını bile hissetmemişti. Onun farkında olmaması tesadüf değildi; onu şaşırtmak istemişti.

Onu şaşırtmak istemişti. Yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı ve sordu, "Öyle mi?"

"Evet. Hepimizin iyiliği için, senden bazı cevaplar almam gerekiyor. Hepimizin gerekiyor." Onun istediğinden daha yakın bir mesafede, yanına çömeldi. "Basitçe söyleyeceğim. Tats olacak mısın?"

"Ne Tats olacak?" Soru onu sinirlendirdi ve sesinden bunu belli etti. Eğer o gizemli ve resmi davranmak istiyorsa, o da anlaşılmaz davranabilirdi.

Her zaman düz bir yüzey gibi görünen pullu yüzü sertleşti. Dudakları o kadar dardı ki, çenesini sıkıldığını anlamak zordu. Öyle olduğunu düşündü. Yanına çömeldi ve alçak bir sesle konuştu. "Bak. Kimse Rapskal'ı neden seçtiğini anlamadı, ama ben hepsine bunun önemli olmadığını söyledim. Sen seçimini yaptın ve biz buna saygı duymalıydık. Birkaç kişi ona meydan okumak istedi. Ben izin vermedim. Bunu takdir etmelisin. İlk seçiminize saygı duydum ve sizin için barışı korudum.

"Ama Rapskal artık yok. Hepimizin iyiliği için, bu mesele ne kadar çabuk hallolursa, hepimiz için o kadar iyi olur. O yüzden seç ve kararını açıkça söyle."

"Ne demeye çalışıldığını anlamıyorum. Ama bilmemeyi tercih ederim. Bu benim görevim ve görevimi yapıyorum. Git buradan." Öfke ve korku arasında kalmış, düz bir sesle konuştu. Greft bu gece kaçınılmaz görünüyordu, başa çıkması gereken bir güç ve yenmesi imkansız gibi görünen bir güç. Sözleri ya gizemliydi ya da korkunç bir anlam ifade ediyordu. Hangisi olduğunu bilmek istemiyordu.

Ama o, onun cehaletini affetmeyecekti. "Numara yapma," dedi sertçe. "Bunda iyi değilsin. Bugün Nortel'e verdiğim uyarıyı duydun. Tats'ı seçtiysen, onu seçtin demektir. Bu seçimi diğerlerine açıkça belirt, sorun çıkmaz. Ben hallederim. Tats senin için seçtiğim kişi değil, ama yeni kuralların geçerli olduğu bir zamanda ve yerde bile, en eski geleneklerimizin bazılarına saygı duyuyorum. Beni büyük ölçüde annem yetiştirdi ve o, Rain Wilds'ın ilk yerleşiminden kalma eski kurallara bağlıydı. O zamanlar Tüccarlar, bir kadının kocasıyla eşit haklara sahip olabileceği ve kendi seçimlerini yapabileceği konusunda anlaşmışlardı. Bugün hayatta olmam, annemin seçimine borçluyum. Beni korudu ve diğerlerinden de bu hakkına saygı göstermelerini istedi. Bu yüzden kadınların kendi hayatları üzerinde söz sahibi olmalarının bilgelik olduğunu anlıyorum ve buna saygı duymaya hazırım. Ve diğerlerinden de buna saygı göstermelerini talep ediyorum."

“Peki seni kral yapan kim?” diye sordu kadın. Artık korkmuştu. Bu gerçeği de mi görmemişti? Diğerleri onu lider olarak kabul etmiş miydi, hatta liderden öte, kuralları koyan ve hayatlarını yöneten biri olarak mı?

“Bu görevi üstlenecek başka kimse olmadığını anladığımda kendimi lider ilan ettim. Birinin kararları vermesi gerekiyor, Thymara. Hepimiz kendi bildiğimizi okuyup, işleri kendi haline bırakamayız. Hayatta kalmak istiyorsak, bunu yapamayız.” Odun alıp ateşin üzerine koyarak onu kızdırdı. Odun hemen tutuştu. O da misilleme olarak odunu ateşten nehre attı, odun tıslayarak ateşin yanındaki salın üzerinde yüzdü. Adam onun mesajını aldı.

"İyi. Bana karşı gelebilirsin. Deneyebilirsin. Ama hayata ve kadere karşı gelemezsin. Kader bize burada kötü bir denge verdi. Üç erkek ortadan kalktı ama koruyucuların oranı hala çok dengesiz. Erkeklerin senin için kavga etmesini mi istiyorsun? Arkadaşlarımızın birbirlerini yaralamasını, birbirlerine ömür boyu kin beslemesini, böylece kendini değerli hissetmeni mi istiyorsun?" Adam başını çevirip kadına baktı, gözleri gecenin karanlığında okunamazdı. "Yoksa tecavüze uğramayı mı bekliyorsun? Bu tür şeyler seni heyecanlandırıyor mu?"

"Bunu istemiyorum! Bu çok alçakça!"

"O zaman kimi eş olarak kabul edeceğini seçmelisin. Hemen. Tüm erkekler senin için rekabet etmeye başlamadan önce. Biz küçük bir şirketiz. Erkeklerin senin için birbirlerine zarar vermesine izin veremeyiz. Kimsenin sana zorla bir şey yapmasına da izin veremeyiz. Bunun nereye varacağını çok iyi tahmin edebiliyorum. Bir eş seç ve bu işi bitir."

"Jerd seçmedi. İsteddiği kişiyle eşleşti." Bulabildiği tek silah olarak bunu ona fırlattı. "Yoksa bunu bilmiyor muydun?"

"Bunu çok iyi biliyorum!" diye bağırdı. "Neden araya girip onu korumak zorunda kaldım sanıyorsun? Aptalca davranıyordu, erkekleri birbirine düşürüyordu. Biri gözü morarmış, diğeri yüzü yaralı. İşler kızışmaya başlamıştı. Ben de onu alıp kendime ait yaptım, diğerlerinin kavga etmesini önlemek için. Eğer duymak istiyorsan, o benim ilk tercihim değildi. Senin kadar zeki olduğumu sanmıyorum. Hayatta kalmak için de senin kadar yetenekli değil. Sana en başından ilgimi belli ettim, ama sen bana değil, akılsız Rapskal'ı tercih ettin. Kötü bir karar olduğumu düşünsem de, bu kararı kabul etmek zorunda kaldım. Artık o gitti. Ve ben, iyi ya da kötü, en azından çocuk doğana kadar Jerd'le birlikteyim. Çünkü diğerlerinin onun ilgisini kazanmak için çabalamasını engellemenin tek yolu bu. Benim de

seni de kendime çekemem. Bu yüzden, senin ilgini kazanmak için rekabet ve çekişme şiddetli hale gelmeden, bir seçim yapıp ona sadık kalmalısın."

Thymara'nın başı dönmüştü. Bir çocuk mu? Jerd hamileydi? Hamile kalmak için daha kötü bir zaman ve yer olabilir miydi? Ne düşünmüştü ki? Ve bir nefes daha almadan, erkeklerin ne düşündüğünü öfkeyle merak etti. Aralarından hiçbiri, bir çocuk babası olabileceğini düşünmüş müydü? Yoksa Rapskal ve Tats gibi, sadece onların yapmasına izin verdiği için mi yapmışlardı? Öfke Thymara'yı sardı.

"Jerd'in çocuğunun babası kim?"

"Gerçekten önemli değil, değil mi? Ben sahiplenirim, o kadar."

"Bence zaten çok fazla şeyin sahibi olduğunu iddia ediyorsun. Kendini kral ya da lider ilan etmiş olabilirsin Graft, ama ben etmedim. Açıkça söyleyeceğim, senin otoriteni kabul etmiyorum. Ve diğerlerinin kavga etmesini engellemek için 'erkeklerden' birini 'seçmeye' kesinlikle niyetim yok. Eğer kendilerine ait olmayan bir şey için kavga edecek kadar aptallar, bırak kavga etsinler."

Neredeyse ayağa kalkıp uzaklaşacaktı. Ama nöbeti bitmemişti ve ateş onun sorumluluğundaydı. Ona soğuk bir bakış attı. "Git buradan. Beni yalnız bırak."

Adam başını salladı. "Sen bu kadar basit olmasını isteyebilirsin, ama öyle değil. Uyan, Thymara. Bir koruyucu seçmezsen ve ben senin seçtiğini kabul ettirmezsem, seni kim koruyacak? Burada tek başımıza kaldık, şimdi her zamankinden daha fazla. Dört kadın ve yedi erkek var. Jerd benimle. Sylve Harrikin'i seçti. Eğer düşünüyorsan..."

"*Dört* kadın mı? Duyduklarıma inanamıyorum. Alise'yi de çılgın planlarına dahil mi ediyorsun?"

"O burada ve kadın, yani dahil. Bu benim seçimim değil, sadece gerçeklik bu. Onunla konuşmadan önce bir süre alışmasına izin vereceğim. Gerçek şu, Thymara. Hepimiz burada mahsur kaldık. Tıpkı Rain Wild'ın ilk yerleşimcileri gibi, burada yaşamayı öğrenmek zorundayız. Çocuklarımız burada doğacak ve büyüyecek. Şu anda, bu uyuyan insan topluluğu, yeni bir yerleşimin filizleri."

"Sen delisin."

"Değilim. Aramızdaki fark, senin çok genç olman ve 'kuralların' onları destekleyecek bir yasa ve ceza olmadığında bir anlamı olduğunu düşünmen. Yok. Birini seçmez ve bu seçimi açıkça belirtmezsen

seçimini açıkça belirtmezsen, biri seni seçecektir. Ya da birkaç kişi. Ve ya seni elde etmek için savaşılan kişinin yanına gideceksin ya da birkaç erkek tarafından kullanılacaksın. Sonucunu görmek istemem."

"Ben kimseyi seçmiyorum."

Yavaşça ayağa kalktı ve başını salladı. "Bence bu senin için bir seçenek değil, Thymara." Ondan uzaklaştı ve sonra geri döndü. Küçümseyerek konuştu. "Belki Tats senin için en uygun kişidir. Muhtemelen onu bekletip, canın yatmak istediğinde yatana kadar onu oyalamak için kullanabilirsin. Ama ben senin için onu seçmezdim ve nedenini açıkça söyleyeceğim. O çok uzun; sana bir çocuk yaparsa, onu kolayca doğuramazsın. Tavsiyemi dinlemeyeceğini biliyorum, ama Nortel'e bir bakmanı öneririm. O, Tats'ın asla olamayacağı şekilde bizden biri ve boyu da sana daha uygun. Onunla sonsuza kadar birlikte olmak zorunda değilsin. Belki sonunda başka bir eş bulursun, hatta hayatın boyunca birkaç tane bile."

Bir adım geri attı, sonra durdu ve tekrar ona baktı. Bir an için bakışları neredeyse sempatik göründü. "Bunu sana dayattığımı düşünme. Ben sadece insanları ve durumları olduğu gibi görüyorum. Sizler şarkılar söyleyip ateş hakkında hikayeler anlatırken, ben Jess ile konuşuyordum. Kitap okumuş, fikirleri olan bir adamdı. Öldüğü için üzgünüm. Bana birçok şeyin, büyük dünyanın nasıl işlediğinin de dahil olmak üzere, gözlerini açtı. Seni otoriter bulduğunu biliyorum, Thymara. Gerçek şu ki, hepimizin hayatta kalmasını istiyorum. Sizi buna zorlayamam. Sadece şu anda bir seçim yapma fırsatınız olduğunu hatırlatabilirim. Çok uzun süre, birkaç gün bile beklerseniz, bu seçim hakkınız elinizden alınabilir. Erkekler sizin için savaşmış birinin sahibi olduktan sonra, kendi eşinizi seçme hakkınız olduğunu kimse savunamaz. O zaman sahip olduklarınızla yaşamak zorunda kalırsınız.

"Sen canavarsın!" diye fısıldadı kız.

"Hayat canavarca," diye cevapladı adam soğukkanlılıkla. "Ben senin için bunu biraz daha az canavarca hale getirmeye çalışıyordum. Hala seçme şansın varken bunu yapman gerektiğini fark etmeni istiyordum."

O, kayan kütüklerin üzerinde sessizce ve zarıfçe ilerledi. Kız, onun barınağa geri girmesini izledi. Gecenin tüm huzuru yok olmuştu. Jerd, onun hakkında söylediklerinin farkında mıydı? Onu tercih etmişti. Bu düşünce, kızın sırtında hoş olmayan bir ürperti yarattı. Kız, ilk başta onu çekici bulduğunu hatırladı. Kendinden yaşça büyük bir erkeğin

dikkat etmesi gururunu okşamıştı. Ama o zaman bile, "kuralları değiştirmek"ten bahsettiğini hatırladı. Kadınların kendi geleceklerini belirleyebilecekleri Rain Wild geleneklerine saygı duyduğunu iddia etmesi, ona bir şekilde sahte gelmişti.

"Beni zorlayamazlar," diye bağırdı geceye. "Eğer birbirleriyle kavga ederlerse, bu onların sorunu, benim değil. Eğer içlerinden biri beni bu şekilde elde edebileceğini düşünüyorsa, yanıldığını görecek."

Sintara'nın zihninin kenarında olduğunu fark etmemişti, ta ki ejderha uykulu bir sesle cevap verene kadar: "*şimdi bir kraliçe gibi düşünüyorsun. Henüz için umut var.*"

Dua Ayının 21. Günü

Yıl, Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Detozi, Trehaug'un Kuş Bekçisi'nden Erek,
Bingtown'un Kuş Bekçisi'ne

Cassarick'teki Yağmurlu Vahşi Tüccarlar Konseyi ve Trehaug'daki Yağmurlu Vahşi Tüccarlar Konseyi'nden, kazı şehirlerinde meydana gelen felaket deprem, sel ve çöküntülerde hayatını kaybedenlerin listesi ekte sunulmuştur. Bu liste, Bingtown'daki Tüccarlar Salonu'nda asılacak ve Tüccarlar Kayıtları'na eklenecektir.

Erek,

Bu oldukça uzun bir liste. Aldığınızda, lütfen yeğenim Reyall ile oturup ona ailemizde kayıplar olduğunu nazıkçe söyleyin. Sel sırasında iki kuzeni kazı alanında çalışıyordu. İkisinden de hiçbir iz bulunamadı. Bu çocuklar, onun büyürken oyun arkadaşlarıydı. Bu haber onu çok üzecektir ve ailesi, ona eve gelip bizimle birlikte yas tutması için zaman vermenizi rica ediyor. Çırağını yanından ayırmanın zor olduğunu biliyorum, ancak bu ricamı yerine getirirsen, sana sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Detozi

BÖLÜM SEKİZ

BOYNUZLAR

Ejderhalar onu uyandırdı. Alise, ejderhaların trompet sesleri onu uykusundan uyandırana kadar hiçbir şey duymamıştı. Kalabalık sığınakta etrafındaki tüm bekçiler dizlerinin üzerine çökmüştü. Sal sallandı ve başı dönmeye başladı. Dışlerini sıktı. *Tarman'da* geçirdiği geceleri özlüyordu, mavna karaya oturmuş ve dünya hala onun altındaydı. Leftrin'i de, düşünmeye cesaret edemeyeceği kadar çok özlüyordu.

Ejderhalar tekrar trompet sesleri çıkardı, aynı anda değil, ama onun duymadığı bir sese yanıt olarak düzensiz bir şekilde. Sintara'nın net boru sesini ve Mercor'un boğa böğürmesini duydu. Fente'nin sesi uzun bir çığlıktı, Nortel'in lavanta rengi ejderhası ise yay sesine benzer bir ses çıkardı. "Ne oldu?" diye sordu, ama sorusunun yarım düzine sesle yankılandığını duydu. Barınaktan çıkmaya çalışan kalabalık, onu tekrar karanlığa gömdü ve ilkel salı devirdi. Olduğu yerde bekledi, yapraklı dallardan örülmüş ilkel çatıdan mavi gökyüzüne bakarak, yeni bir felaketin hepsinin başına gelip gelmeyeceğini merak etti.

Dışarıdaki diğerlerine katılabildiğinde, tüm ejderhalar uyanmıştı. Heyecanlı boru sesleri arasında, kısa bir sessizlik anında, uzun bir boru sesini ve başka bir ejderhanın çığlığını duydu. "Veras! Bu Veras!" diye bağırdı Jerd. Alise, sıkışık kütüklerin üzerinden koşarak, yüzen enkaz yığınının dengesiz kenarına doğru gitti ve Grefit de onun peşinden koştu. Veras yaklaşırken onu omuzlarından yakaladı ve düşmesini engelledi. Veras'ın peşinde, borusunu aralıklarla üç kez kısa bir şekilde üfleyen *Tarman'dan* avcılardan biri vardı. Alise onu görünce kalbi bir anda yerinden çıkacak gibi oldu, sonra da çöktü. O, Leftrin'in arkadaşı Carson'dı. Ama Leftrin değildi ve mavna da ortalıkta yoktu.

Yaklaştıkça ikisine de sorular yağdı. Carson cevap vermeye bile kalkışmadı. Kornayı çalmayı bırakıp kürek çekerek hızla kıyıya yaklaşmaya çalıştı. Bekleyen muhafızlardan birine halat atabildiğinde, Veras çoktan enkazın içine girmiş ve ağlayan Jerd'in yüzünü okşamasına izin veriyordu.

Alise, muhafızlarla birlikte öne doğru sıkışarak onun getireceği haberleri duymak için çabaladı.

"Hepiniz burada ve güvende misiniz?" diye sordu ilk olarak ve Greft başını sallayınca avcının yüzü hayal kırıklığıyla doldu.

"*Tarman* ve Kaptan Leftrin son virajın etrafındalar. Her an görünebilirler. Buraya gelir gelmez sizi gemiye alacak ve sıcak bir yemek verecek. Şu anda ejderhalar için yapabileceğimiz pek bir şey yok, ama nehir şafaktan beri hızla alçalıyor. Umarım bu akşama kadar en azından ayakta durup biraz dinlenebilecekleri sığ yerler olur."

Carson konuşurken Lecter ipi yakalayıp küçük botu salın bağlamıştı. Avcı, botun üzerinden salın üzerine çevik bir hareketle atladı ve etrafta toplanan insanlara gülümseyerek baktı. Bekleyen yüzleri tararken umudu yavaş yavaş söndü. "Kim eksik?" diye sordu.

"*Tarman*'da kim var?" diye karşılık verdi Greft.

Carson ona sinirli bir şekilde baktı ama cevap verdi: "Kaptan Leftrin ve tüm mürettebat sağ salim geldi. Big Eider kaburgaları biraz incindi ama kırık yok. Oğlum Davvie de gemide. Jess seninle birlikte değilse diğer avcımızı kaybettik. Peki Sedric? O burada mı?"

"Sedric!" Alise onun adını haykırdı. Sedric kayıp mıydı? O, Sedric'in *Tarman*'da güvende olduğunu sanmıştı. Oradan ayrıldığında Sedric, kamarasında duruyordu. Mavna dalgalarda feci bir şekilde sallanmıyorsa, nasıl kaybolmuş olabilirdi? Barınağı kopmuş, yatağında boğulmuş olabilir miydi? Sedric'in kesinlikle kayıp olduğu haberi, Leftrin'in iyi olduğu ve yakında onu kurtarmaya geleceği sevinciyle çarpıştı. Sanki iki duygu da diğerini tam olarak hissetmesine izin vermiyordu ve o da bu iki duygu arasında sıkışıp kalmış, sadakatsiz ve uyuşmuş hissediyordu. Kalabalık bekçilerin arasından geçerek Carson'ın önüne çıktı. Onu görünce, yüzünde ani bir gülümseme belirdi.

"Alise! Buradasın! Bu, kaptanın en büyük korkusunu ortadan kaldıracak." Yüzünde ihtiyatlı bir umut ışığı yayıldı. "Peki Sedric? O da seninle mi?"

Carson, Greft'i kenara itip doğrudan ona doğru gelirken, Alise başını salladı. Nefes almakta zorlanmasına rağmen, sesini ve dilini buldu. "*Tarman*'da olduğunu sanıyordum." Yıkıcı bir suçluluk duygusu

başını döndürdü. Onu kendisiyle birlikte getirmişti. Ve şimdi kayıptı. Ölmüş olabilir. Sedric yüzme bilmezdi, ağaçlara tırmanamazdı. Ölmüş olabilir. Düşünülemezdi. İmkânsızdı. *Bunu düşünme, bunun gerçek olmasına izin verme.* Boğazını temizledi ve dili kendinden bağımsız bir şekilde konuşmaya başladı. "Veras geri döndüğüne göre, artık sadece bakır ejderha, gümüş ejderha ve Heeby kayıp. Bekçilerden Rapskal, Alum ve Warken'den haber yok. Onlardan herhangi biri seninle mi?"

Sessizlik çöktü ve Carson yavaşça başını salladığında, umutlarının reddedilmesine düşük inlemeler ve iç çekmeler eşlik etti. "O zaman gittiler," dedi Alise yüksek sesle ve sözlerinin kesinliğinden nefret etti. Sanki onların öldüğünü ilan ediyordu.

"Aramaya devam edeceğim." Carson'ın sözleri onu etrafındaki dünyaya geri döndürdü. Bekçiler etrafta dolaşp konuşuyor, son haberleri sindiriyorlardı. Veras diğer ejderhaların yanına dönmüştü; Jerd, Sylve ve Harrikin, dinlenebilmesi için kütükleri kullanarak nasıl yüzeceğini ona gösteriyorlardı.

"Onu ağaçların arasında sıkışmış halde buldum," dedi Carson. Bakışları da Alise'nin bakışlarını takip etmişti. "Yüzemeyecek kadar yorgun düştüğünde oraya tırmanmış. Bu muhtemelen hayatını kurtardı. Ama su çekince kendini sıkışmış halde buldu. Biraz daha aç kaldıktan sonra muhtemelen kendi başına çıkabilirdi, ama öyle bir şey olmadığından memnunum."

Alise onun gözlerine baktı. "Bana diğerlerinin de benzer bir durumda olabileceğini söylemeye çalışıyorsun. Sıkışmış, ama hayatta."

"Ben buna inanmaya devam edeceğim. İzninizle." Ondan uzaklaşarak kornayı dudaklarına götürdü ve üç kısa ama kulakları sağır eden bir ses çıkardı. Bu sefer, uzaktan bir cevap kornası duyuldu. O, gülümseyerek ona döndü ve sazandaki herkesin duyabileceği şekilde sesini yükseltti. "Bu *Tarman* olmalı. Sizi mümkün olan en kısa sürede mavna ile taşıyacağız. Ejderhalar için şamandıralar iyi bir fikir. *Tarman'dan* aldığımız halatlarla onları biraz daha sağlam hale getirebiliriz. Nehir seviyesi düşmeye devam ederse, muhtemelen çok uzun süre ihtiyaç duyulmayacaktır.

Jess hala kayıp ve ben avlanmak yerine aramaya devam edeceğim. Bu yüzden bulabileceğiniz tüm yiyecekleri toplamanız iyi bir fikir olur. Avlanmaya devam edebilene kadar birkaç gün boyunca kendinizi beslemek için daha fazla çaba sarf etmeniz gerekecek."

Greft, Carson'ın omzunun hemen arkasına gelmişti. Alise, onun sinirli görüldüğünü düşündü ve kurtarılmaktan neyin onu rahatsız edebileceğini merak etti. Konuştuğunda, sözleri azarlama gibi geldi.

"Carson'la sohbetin bitti mi? Ona önemli bir bilgi vermem gerekiyor, eğer bana dikkatini verebilirsen. Bizi vuran dalga çoğumuzu buradaki ağaçlara fırlattı. Bulabildiklerimi topladım ve ejderhalar birbirlerini bulana kadar birbirlerine seslendiler. Burada kendimize yetebiliyoruz. Bu gece için daha fazla yiyecek toplamak üzere bazı bekçileri organize edeceğim. Çoğu meyve veya sebze olacak. Neyse ki, ben kendimi topladım ve üç tekmemizi yakaladık. Kürek kalmadı; hepsi savruldu ve neredeyse tüm ekipmanlarımız kayboldu. Bu, ejderhalar için et veya balık getirmemizi zorlaştıracak."

Carson yavaşça başını salladı. "Çok yazık. Kürekleri oyarak yapabiliriz ama bu zaman alır. Kayıp eşyaları ise çoğunlukla yenilemek imkansız. Keskinleştirilmiş sopalardan balık zıpkınları da yapabiliriz. Ama en azından hepiniz hayattasınız."

Greft'in gözleri kısıldı. Alise, avcının bu cevabı beklemediğini fark etti. "Hayat kurtarmak, ekipmanı kurtarmaktan daha önemli görünüyordu bana," dedi sertçe. "O anda elimden geleni yaptım."

Avcının onu öveceğini ummuştı, fark etti. Bekçileri kurtardığı için ona övgü vereceğini. "Sintara bizi buraya getirdiğinde Thymara ve bana çok yardımcı oldun," diye araya girdi Alise, onu yatıştırmak umuduyla. Ona tokat atar gibi bir bakış attı. Bu bakış, ona Hest'i ve onun sosyal ortamlarda bile, "erkeklerin konuşması" olarak gördüğü bir sırada konuşursa ne kadar sinirlendiğini hatırlattı. Ona olan sempatisi bir anda yok oldu. Neredeyse intikam alırcasına, "Thymara, ihtiyaçlarımızın çoğunu karşılıyor. Dışarı çıkmak için onunla konuşacağım" diye ekledi.

Arkasını dönüp uzaklaştı, içindeki öfkenin şiddetine şaşmıştı. *O Hest değil*, diye kendine sertçe hatırlattı ve bunu yaparken öfkesinin gerçek kaynağını anladı. Kısa bir süre sonra, sevdiği adam yine yanında olacaktı.

Ve kocası hâlâ aralarında duruyordu.

Üç kısa korna sesi!

İlk kez yankısını duyduğunda, umutlanmaya cesaret edememişti. Sesler, Yağmur Ormanları'nın ıslak topraklarında garip bir şekilde yayılıyordu. Leftrin, Carson'ı birkaç saattir görmemişti. Carson, devasa nehrin yumuşak bir kıvrımında ortadan kaybolmuştu. Sonra Tarman,

Davvie, Leftrin'in en çok görmekten korktuğu şeyi görmüştü: nehrin kenarındaki dalgaların sürüklediği odun ve enkazların arasına sıkışmış bir ceset.

Warken'dı ve boğulmamıştı, nehirdeki enkaza çarpmış ve parçalanmıştı. Genç bekçinin cesedini dikkatlice kaldırdılar, bir kanvas parçasına sardılar ve mavnanın güvertesine yatırdılar. Cesedin yanından her geçtiğinde, bu ona gelecekte olacakların kötü bir işareti gibi geliyordu. Bu gün bitmeden Tarman'ın güvertesine kaç tane daha ceset sarkacak?

Bu yüzden, üç kısa düdüğü ilk duyduğunda çok dikkatli davranmıştı. Davvie'ye geri sinyal vermesini söyledi ve Tarman'dan acele etmesini istedi. Mavna hızlanırken bile, üç kısa düdüğün her anlama gelebileceğini kendine hatırlattı; Carson, hayatta kalanları bulduğu gibi başka cesetler de bulmuş olabilirdi. Ama tekne virajı dönüp küçük kamp ve dumanı tüten işaret ateşi görünce, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Büyük ağaçların gölgesinde duran küçük figürlere gözlerini kısarak kimlerin orada olabileceğini anlamaya çalıştı.

Hak etmeden onu gördü. Güneşin o muhteşem kıvılcıklarından yansıyan ışıltıyı kimse karıştırmazdı. Sevinçle bağırdı ve geminin hızlandığını hissetti. "Yavaş, Tarman! Yakında varacağız!" diye bağırdı Swarge ve gemi isteksizce yavaşladı. Nehirdeki tüm tehlikelerden hiçbir yaşam gemisi bile muaf değildi. Suyu batmış bir kaya veya suyla dolu bir dal parçası bulmanın sırası değildi.

Gemide kalıp Carson'ın bekçileri mavna geri taşımaya başlamasını sabırla beklemek zordu. Tarman'ın enkazın arasında dolaşmasına izin veremezdi. Daha büyük geminin itmesi ve yarattığı dalgalar, matın kırılğan bütünlüğünü kolayca bozabilir ve bekçileri soğuk nehir suyuna düşürebilirdi. Hayır. Onları ayıran mesafeyi bir şekilde aşmak için ne kadar çok istese de, gemisinin güvertesinde sağlam bir şekilde durdu ve bekledi. Carson'ın ilk yolcularının Graft, Jerd ve Sylve olduğunu görünce küfürler mırıldandı.

Hayal kırıklığına rağmen, onları gemide sıcak bir şekilde karşıladı. Üçü de biraz yorgun görünüyordu, ama kızlar ona sarılıp onları bulduğu için teşekkür ettiler. Onları ısınmaları için mutfaka sıcak balık çorbası içmeye gönderdi. "Karnınızı doyurun, kendinize gelirsiniz. Ama sizi uyarmalıyım, tatlı suyu idareli kullanın! Şimdilik bir kova ve bir bez paylaşın. Yağmur yağana veya nehir çekilene kadar kum kuyusu yapamayız, o zamana kadar tasarruflu kullanmalıyız. Hadi gidin!"

Kızlar itaatkar ve minnettar bir şekilde gittiler. Leftrin ise Carson'ın daha fazla yolcu almak için yüzen matın üzerine dönmesini izledi.

"Kaptan." Gref'tin resmi sesi hoş olmayan bir dikkat dağınıklığı yarattı.

"Ne var?" dedi ve kendi sesindeki sabırsızlığı duyunca ekledi, "Sen de diğerleri kadar yorgun ve aç olmalısın. Neden kendine biraz çorba almıyorsun?"

"Yeterince geç olacak," diye cevapladı Gref sertçe. "Önce, bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Hâlâ üç bekçi ve üç ejderha kayıp. Arama işlemine devam mı edeceğiz, yoksa bırakacak mıyız, bunu tartışmalıyız."

Leftrin genç adama bir bakış attı. "İşini kolaylaştırayım ve planlarımı sana söyleyeyim, evlat. Öncelikle, sadece iki bekçinin kayıp olduğunu söylemekten üzgünüm. Genç Warken'i birkaç saat önce nehirde ölü bulduk. İkincisi, aramaya en az bir gün, belki iki gün daha devam edeceğiz. Geri kalan muhafızlar da gemiye bindikten sonra Carson, başka kimseyi bulabilir mi diye bakmaya gidecek. Ya ejderhalarla burada kalacağız ya da birkaç muhafızı ejderhalarla burada bırakıp Carson'ı daha yavaş takip edeceğiz. Bu, nehrin durumuna bağlı olabilir. Su hızla çekiliyor. Nehrin yukarısında kopan şey, şimdiye kadar bizi geçmiştir herhalde."

"Kaptan, bence yolculuğumuzu geciktirmenin pek bir anlamı yok. Sadece zaman ve değerli tatlı suyu boşa harcarsınız. Warken hakkında söyledikleriniz beni üzdü, ama sudan çıktığımızdan beri korktuğum şeyin doğru olduğunu doğruladı. Bence diğerleri öldü. Ve bunu hissediyorum..."

"Git mutfakta ne hissediyorsan onu hisset, delikanlı. *Tarman'da* tek önemli olan kaptanın görüşüdür ve bak, o da benim. Hadi git şimdi. Bir şeyler ye. Uyuyun. Kim olduğumu ve senin kim olduğunu, benim gemimin güvertesinde durduğunu daha net hatırlayacaksın."

Sözleri, kaptanına bu şekilde konuşacak kadar kendini kaybeden bir tayfa çocuğuna söyleyeceği sözlerden çok daha nazikti. Ayrıca, Alise'in Carson'ın küçük teknesine bindiğini görebiliyordu ve dikkatinin dağılmadan gemiye binmesini izlemek istiyordu.

Genç adamın çenesinin sıkı sıkı kapandığını ve gözlerindeki kötü bakışları fark etti. Eh, bunu atlatırdı. Atlatamazsa, bir dahaki sefere biraz daha sert bir şaplak atardı. Leftrin onun gitmesini izlemedi. Gözleri, Carson'ın akıntıya karşı kürek çekerek onlara doğru gelen tekneye kilitlenmişti.

Tüm numarasını bırakarak güverte evinin tepesinden indi ve hızla güverteye indi. Korkuluğun yanında durup aptalca sırtarak onu bekledi. Küçük tekne yanlarına geldiğinde, suyla yanmış yüzündeki gri gözlerle ona baktığında, kalbi onun için sızladı. "Oh, Alise!" Başka hiçbir kelime çıkmadı ağzından. Kızıl saçları sırtına karışmış bir şekilde dökülüyordu. Hâlâ ona giydirdiği bakır rengi elbiseyi giyyordu. Elderling eserlerine şükürler olsun. Korkuluğa yaslandı ve kız merdiveni tırmanırken, elini hafifçe bileklerine koydu.

Onu korkuluktan geçip güverteye çıkardığında, onu bırakmadı. Onu kollarına aldı ve ona nazıkçe sarıldı, cildinin ne kadar acıdığını biliyordu ama aynı zamanda şunu da biliyordu: "Seni bir daha asla benden bu kadar uzağa gitmeyeceğim, Alise. Sa'ya şükürler olsun ki buradasın ve güvendesin. Seni bir daha bırakmayacağım. Kim ne derse desin umurumda değil."

"Kaptan Leftrin," dedi Alise yumuşak bir sesle. Alnını onun çenesine yasladı. Bu bir kaza mıydı? Dudaklarının boğazına değdiğini hayal mi etmişti? Bir titreme, bir sıcaklık dalgası vücudunu sardı ve sanki nadir bir kuş omzuna konmuş gibi hareketsiz kaldı. Alise ondan biraz uzaklaştı ve gözlerine baktı. "Seninle güvende olmak çok güzel," dedi. "Bizim için geleceğini biliyordum. Biliyordum."

Ona daha dokunaklı bir şey söyleyebilir miydi? Onun sözleri onu o kadar memnun etti ki, kendini hem aptal hem de son derece erkeksi hissetti. Sertçe gülümsedi ve onu bir anlığına kendine daha yakın çekti. Sonra, kız onu bırakmasını istemeden önce, onu serbest bıraktı. Onun kendini ona kapana kısılmış hissetmesini asla istemiyordu.

Kızın sonraki sözleri onu sert bir şekilde gerçeğe döndürdü. "Sedric'e ne oldu? Dalga sırasında gemiden düştü mü?"

"Çok üzgünüm, Alise. Bilmiyorum. Onun kabininde olduğunu sanıyordum. Karaya çıkmıştım... bir şeyleri kontrol etmek için. İlk dalga vurduğunda oradaydım." Şimdi hızlı düşünmesi gerekiyordu. Jess'le buluştuğunu kimse bilmiyordu. Kimse onu avcıyla ilişkilendiremezdi. Kalbinde, o adamı öldürdüğünü biliyordu. Onu o kadar kötü dövmüştü ki, suda hayatta kalması imkansızdı. Onu öldürmüştü ve pişman da değildi. Ama bunu başkalarının bilmesini istemiyordu. Bu onun sırrıydı ve mezara kadar götürecekti. "Tarman'ın karanlıkta beni bulup gemiye alması tamamen şans eseri idi." Bir yalan daha. Ona daha iyisini borçlu değil miydi? Hikayesine devam etti. "Sedric

güvertede olabilir ve su geldiğinde denize düşmüş olabilir. Ya da karada olabilir. Tek bildiğim, onu aramaya gittiğimde burada olmadığını. Sen de yoktun."

"Ve onu bu işe bulaştırdığım için suçlu benim." Sessiz ama kararlı bir sesle konuştu, sanki itiraf etmesi gereken bir suçmuş gibi.

"Bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum," dedi ona. "Anlıyorum."

Sesindeki suçluluk duygusu onu tedirgin etti. "Alise, bu düşüncüyü sürdürmenin bir anlamı yok. Onu arıyoruz ve aramaya devam edeceğiz. Pes etmeyeceğiz. Ejderhalarla ilgili işleri halleder halletmez, aramaya devam etmek için planlar yapacağız. Seni bulduk, değil mi? Sedric'i de bulacağız."

"Kaptan?" Davvie'ydi. "Ne oldu, evlat?"

"Gemiye binen herkes çok susamış ve acıkmış. Onlara ne kadar yiyecek ve su vermeliyim?"

Bu sorunun çirkin gerçekliği, ona bir adam olduğu kadar bir kaptan olduğunu da hatırlattı. Alise'ye son bir özür dolu bakış attı ve ona sırtını dönerek, "Şu anda hayatta kalanlarla ilgilenmem gerek. Ama Sedric'i aramaya devam edeceğiz. Söz veriyorum."

O, Sedric'i bulacağına söz vermediğini fark etti. Veremezdi. Bulunduğuna duyduğu rahatlama, Leftin'i görüp onun güvende olduğunu öğrenmenin sevinci, birkaç saniye içinde geçmişti. Sedric'in nerede olduğunu ve ne durumda olduğunu merak ederken, şu anda her türlü sevinç ve rahatlama ona bencilce geliyordu. Ölmüş müydü? Bir yerde bir kütüğe tutunmuş, can çekişiyor muydu? Nehirde bir yerde canlı ve çaresiz miydi? Böyle bir durumda kendine bakmayı bilmezdi. Bir an için onu yanında gördü, şık ve zeki, gülümseyen ve nazik. Arkadaşı. Sevdiği ve değer verdiği her şeyden koparıp bu vahşi yere getirdiğini arkadaşı. Ve bu onu mahvetmişti.

Kabinine doğru ilerledi ve kapıyı arkasından kapatabildiği için minnettardı. Çok geçmeden yine herkesle uğraşmak zorunda kalacaktı. Şu anda kendine gelmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Alışkanlık, kıyafetlerini çıkarmasına neden oldu. Uzun Elderling elbisesi hala mükemmel bir şekilde duruyordu. Deneme amaçlı olarak elbiseyi salladı. Üzerinden ince bir toz yağdı; elbiseye çamur yapışmamıştı, kumaşta yırtık veya takılma yoktu. Elbiseyi ellerinin üzerinde sürükledi ve

erimiş bakır gibi akıyordu. Ne mucize! Evli bir kadının, kocası olmayan bir erkekten kabul edemeyeceği kadar değerli bir hediye. Bu düşünce aklına geldi ve acımasızca bir kenara attı.

Nehirden çıktıktan sonra elbise hızla kurumuş ve o zorlu gecelerde onu sıcak tutmuştu. Ve nedense, elbisenin vücuduna değdiği yerlerde nehrin yakıcı etkisi çok daha azdı. Aniden utangaçlaşan kadın, ellerini yüzüne götürdü ve dağınık saçlarına dokundu. Cildi pürüzlü ve kuruydu, saçları saman demeti gibiydi. Loş ışıkta ellerine baktı. Cildi kızarmış, tırnakları kırılmış ve pürüzlüydü. Hem bu kadar berbat görüldüğü için hem de böyle bir zamanda görünüşüne önem verdiği için iki kat utanç duydu.

Sığ olduğunu hissetmesine rağmen, elleri için kokulu bir losyon buldu ve yüzünü onunla rahatlattı. Eskimiş giysilerinden bazılarını giydi ve sonra saçındaki düğümleri ve karışıklıkları düzeltmekle uğraştı. Sonra yeni bir umutsuzluk dalgası onu vurdu. Kendini toparlamak için yaptığı küçük rutinle başarıyla kendini kaybetmişti. Şimdi iş bittiğine göre, kaybı ve suçluluk duygusu geri geldi. Kısa bir an için mutfığa gidip sıcak bir fincan çay ve bir parça gemi ekmeği almayı düşündü. Çay içmeden geçen günlerin ardından sıcak çay çok iyi giderdi.

Sedric'te çay yoktu.

Aniden aklına gelen aptalca bir düşünceydi, ama gözleri yaşlarla doldu. Titremeye sarsıldı, sonra sakinleşti. "Bunu düşünmek istemiyorum," diye itiraf etti yüksek sesle. Mahsur kaldığında, Leftrin ve *Tarman*'ın sağ salim olduğunu varsaymak için hiçbir nedeni olmamasına rağmen, Leftrin'in gemide güvende olduğuna kendini inandırmıştı. Korkusunu kendisinden bile saklamıştı. Ve şimdi bununla yüzleşmek zorunda kaldığında, hala onu gömmekte, çatlamış ellerinin, dağınık saçlarının ve çay fincanlarının arkasına saklanmaktaydı. Yüzleşme zamanı gelmişti.

Odasından çıktı ve hızla Sedric'in kamarasına yürüdü. Bekçiler çoğu gemideydi; mutfaktan gelen konuşma sesleri duyuluyordu. Geminin uşağı Davvie'yi, üzüntüyle denize bakarken geçti. Onu geçip yoluna devam etti, onu düşüncelerine bırakarak. Skelly, Lecter ile konuşuyordu, ikisinin de yüzünde hüznün vardı. Gözleri kızın yüzünde takılı kalmıştı. Skelly'nin ona Alum hakkında bir şey sorduğunu duydu. Lecter başını salladı, çenesindeki dikenler titredi. Sessizce yanlarından geçti.

Sedric'in kapısını tıklattı ve bir saniye sonra aptallığına lanet etti. Kapıyı açıp içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Yokluğu onun farkındalığını keskinleştirmiş miydi? Odadaki her şey yanlış görünüyordu. Yıkanmamış giysiler ve ter kokuyordu. Battaniyeler hayvan yuvası gibi dağınıktı, yerler atılmış giysilerle doluydu. Dağınıklık Sedric'e hiç yakışmıyordu, pislik içinde olması ise hiç yakışmıyordu. Suçluluk duygusu onu iki kat daha keskin bir şekilde vurdu. Sedric, zehirli yiyecekler yedikten sonra günlerdir karanlık ruhlar tarafından eziyet çekiyordu. Ona karşı soğuk ve kaba davranırsa bile, onu nasıl bu kadar yalnız bırakabilmişti? Bu odaya birkaç dakikalığına bile girip, onun durumunun kötüleştiğini fark edememiş olabilirdi? Onun için odayı temizlemeli, elinden geldiğince temiz ve aydınlık tutmalıydı. Odadaki her yerde onun umutsuzluğunun izleri belliydi. Bir an için, onun kasten intihar etmiş olabileceğini düşündü.

Bunun saçma olduğunu, çok geç kalınmış bir merhamet olduğunu bilerek, yıkanmamış giysilerini topladı ve dikkatlice katladı, bazılarını yıkamak için ayırdı. Yatak örtülerini silkeledi ve yatağını yeniden yaptı. Kendine verdiği aptalca bir söz: Adamın geri döneceği ve onu bekleyen temiz odayı görünce rahatlayacağına dair. Adamın yastık olarak kullandığı yığını aldı ve kabartmak için silkeledi.

Bunu yaparken, bir şey yere düştü. Karanlıkta eğildi ve parmakları ince bir zincir bulana kadar el yordamıyla aradı. Zinciri kaldırıp ışığa tuttu. Zincirin ucunda bir madalyon sallanıyordu. Madalyon, loş ışıktaki bile parlıyordu. Sedric'in bunu taktığını hiç görmemişti ve yastığının içindeki saklandığı yerden düştüğü anda bunun özel bir şey olduğunu anladı. Kalbi acıyorken bile gülümsedi. Sedric'in bir sevgilisi olduğunu hiç tahmin etmemişti, ona madalyon hediye ettiğini ise hiç. Aniden bir acı hissetti ve Sedric'in Bingtown'dan uzaklaştırılmak istememesini ve bu kadar uzun süre uzak kalmanın verdiği acıyı anladı. Neden ona söylememişti? Ona güvenip sırrını açabilirdi, o zaman Sedric'in geri dönme ihtiyacını anlayabilirdi. Son bir haftadır hissettiği melankoli birdenbire farklı bir anlam kazandı. Sedric'in kalbi kırılmıştı. Serbest eliyle sallanan madalyonu yakaladı.

Onu açmak niyetinde değildi. O, meraklı ve casusluk yapan türden bir kadın değildi. Ama eli madalyonun üzerine kapandığında, kilit açıldı ve madalyon elinde açıldı. Hayretle, parlak siyah saçlarının bir tutamının altın kilidinden kaçtığını gördü.

parlak siyah bir sa telinin altın kafesinden kaçtığını gördü. Madalyonu tamamen açıp saçı yerine koymak için açtı, ama sonra durdu. Madalyonun içinden ona bakan yüzü tanıdı. Minyatürü çizen kişi onu çok iyi tanıyordu, gülmeye başlamadan hemen önceki anını yakalamıştı. Yeşil gözleri kısılmış, ince dudakları sıkıca kapanmış, beyaz dişleri kısmen görünmüştü. Resim, yetenekli bir sanatçının eseriydi. Hest'e baktı, ona gülümsüyordu. Bu ne anlama geliyordu? Ne anlama gelebilir?

Yavaşça Sedric'in yatağına oturdu. Titreyen parmaklarıyla, tek bir altın iplikle bağlanmış siyah sa buklesini madalyonun içine geri soktu. Madalyonun kapağını kapatabilmek için üç kez denemesi gerekti. Kapatınca, gizem daha da büyüdü. Altın istiridye kabuğunun dışına tek bir kelime kazınmıştı. "Daima," diye fısıldadı kendi kendine.

Küçük pencerenin dışındaki öğleden sonra güneşi yavaşça batarken, uzun süre öylece oturdu. Tek bir açıklama olabilirdi. Hest, madalyonu yaptırmış ve Sedric'e ona vermesi için emanet etmişti. Neden böyle bir şey yapmıştı?

Her zaman. Hest'in ağzından çıkan bu kelime onun için ne anlama geliyordu? Onu kaybetmekten mi korkmuştu? Yüzüne karşı itiraf edemediği, tuhaf bir şekilde onu gerçekten seviyor muydu? Bu madalyonun ona söylemek istediği şey bu muydu? Yoksa onu her zaman elinde tutacağına dair bir tehdit miydi? Nereye giderse gitsin, ne kadar uzağa giderse gitsin, ne kadar uzun süre uzak kalırsa kalsın, Hest onu kontrol altında tutacaktı. Her zaman. Her zaman. Avucundaki madalyonu baktı. Dikkatlice zinciri kaldırdı ve kapalı madalyonun etrafına altın bir halka şeklinde doladı. Elini madalyonun etrafına kapatıp Sedric'in yastığının içine soktu ve düşürdü. Dikkatlice yastığı Sedric'in yatağının üzerine koydu.

Gözleri, Sedric'i barındırdığı küçük yeri dolaştı. Loş, küçük ve kalabalıktı. Dağınıktı. Bingtown'daki evlerindeki kişisel odalarına hiç benzemiyordu. Yüksek tavanları ve esintiye açılan uzun pencereleri severdi. Masası ve rafları her zaman düzenliydi. Hest'in hizmetçileri, odasına her gün taze çiçekler koymayı, küçük şminesinde kokulu elma ağacı odunu yakmayı ve emaye tepside sıcak çay servis etmeyi bilirlerdi. Akşamları kokulu mumlar ve sıcak şarap. Ve tüm bunlardan onu koparıp buraya mahkum etmişti. "Sedric, bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum. Sadece hayatta kal.

bulabileceğimiz bir yerde kal. Arkadaşım, sana kötü davrandım, ama yemin ederim ki kasıtlı değildi. Yemin ederim."

Ayak parmaklarının ucuna basarak küçük pencereleri açıp akşam esintisini içeri aldı. Yıkamak için su bulur bulmaz, onun kıyafetlerini yıkayıp dolabına asacaktı. Yapabileceği tek şey buydu. Ölü bir adama verilen sözlerin boşuna olduğunu düşünmeyi reddediyordu. O hayatta olmalı ve bulunmalıydı. Başka bir seçenek yoktu.

"BU İMKANSIZ." Thymara sert bir sesle konuştu.

"Senden istemiyoruz," diye karşılık verdi Sintara. "Bu onun hakkı." "Ölülerimizi yemiyoruz," dedi Tats sertçe.

Akşam olmuştu ve herkesin rahatlamasına neden olacak şekilde nehir sonunda neredeyse normal seviyesine inmişti. Ejderhalar hala suya gömülüydü, ama artık nehrin dibinde durabiliyorlardı, her ne kadar yeni bir çamur ve pislik tabakasıyla kaplı olsa da. Mürettebat, mavna karaya oturma tehlikesi olmadan ejderhalara yakın bir demirleme noktasına çekmişti. Her bakıcı, az da olsa sıcak bir yemek yemişti.

Ertesi gün için planlar yapılmıştı. Bakıcılar, ejderhalar ve mavna iki gün boyunca oldukları yerde kalacak, Carson ise bir gün boyunca nehirde aşağı yukarı gidip gelerek hayatta kalanları veya cesetleri arayacaktı. Davvie onunla gitmek istemiş, ancak reddedilmişti. "Buradan tekneye yolcu alamam, evlat. Bulduğum kişileri geri getirmek için yer lazım."

Kase, diğer teknelerden birinde ona eşlik etmeyi teklif etti, ancak Carson, eldeki derme çatma küreklerle onu sadece yavaşlatacağını söyledi. "Ben yokken, düzgün kürekler yapabilmek için ne yapabileceğine bak. Davvie ve bende fazladan mızrak ve ok uçları var. Jess'in sandığında iyi bir av malzemesi stoğu vardı, ama şimdilik oraya dokunma. Hala onu canlı bulacağımıza dair umudum var. O nehirlerde çok tecrübeli bir adam. Onu öldürebilmek için büyük bir dalgadan fazlası gerekir, bahse girerim."

Her şey kararlaştırılmıştı ve bazı bekçiler geceyi geçirmek için yerlerine yerleşmişlerdi ki, ejderhalar mavna etrafını sarmış ve Baliper çirkin talebini dile getirmişti.

Şimdi Mercor konuştu. "İstediğinizi yiyip yememek size kalmış. Biz de öyle. Biz ölülerimizi yeriz. Baliper'in bekçisinin cesedini yemek hakkı var. Warken'in eti çürümemesi için ona verilmeli

." Ejderha başını kendi bekçisine çevirdi. "Sözlerim açık değil mi? Neden gecikiyorsunuz?"

"Mercor, güneşin ve ayın aynası, istediğin şey geleneklerimize aykırı." Sylve sakın görünüyordu, ama sesi biraz titriyordu. Thymara, onun ejderhasına pek karşı gelmediğini düşündü.

Büyük ejderha gözlerini ona çevirdi. "Ben rica etmiyorum. Warken'in cesedine ulaşmak için Baliper teknenize zarar verebilir. Bunun hepiniz için üzücü olacağını düşünüyoruz. Bu yüzden size yardım etmek için cesedini denize atmanızı öneriyoruz."

"Zaten yakında yapmak zorunda kalacağız," dedi Kaptan Leftrin alçak sesle. "Onu gömecek yerimiz yok. Nehir onu alacaktır ve nehre düştüğü anda ejderhalar onu alacaktır. Onların işi budur, dostlarım."

Thymara, onları teselli etmeye çalışıyorsa, bunu tuhaf bir şekilde yaptığını düşündü. Warken'in örtülü bedenine bakıp kendini orada yatarken hayal etmeyen tek bir kişi bile yoktu.

Sintara, Thymara'nın zihninden bu görüntüyü yakaladı ve çevik bir hareketle ona yöneltti. "Yarın ölecek olsan, hangisini isterdin? Nehirde çürüyüp balıklar tarafından yenilmek mi? Yoksa benim tarafımdan yutulup anıların benimle yaşamaya devam etmek mi?"

"Ölmüş olacağım, o yüzden ikisi de umurumda olmaz," diye cevapladı Thymara sertçe. Ejderhanın onu diğer bekçilere karşı kullandığını hissediyordu ve bundan pek hoşnut değildi.

"Aynen öyle," dedi Sintara. "Warken öldü. Artık hiçbir şey umurunda değil. Baliper'in umurunda. Onu Baliper'e ver."

Harrikin aniden konuştu. "Nehir dibindeki çamurun içine batmak istemem. Kendimi Ranculos'a veririm. Buradaki herkesin bunu bilmesini istiyorum. Bana bir şey olursa, cesedimi ejderhamın verin."

"Ben de öyle," dedi Kase ve tahmin edilebileceği gibi Boxter de "Ben de" diye ekledi.

"Ve ben," diye ekledi Sylve. "Ben Mercor'unum, hayatta ya da ölümde." "Elbette," diye kabul etti Jerd ve Graft, "Benim için de," diye ekledi.

Onaylar, toplanan koruyucuların çemberini dolaştı. Sıra ona geldiğinde, Thymara dudağını ısırды ve sessiz kaldı. Sintara sudan yükseldi, arka ayakları üzerinde kısa bir süre durarak ona baktı. "Ne?" diye sordu kıza.

Thymara ona baktı. "Ben kendime aitim," dedi sessizce. "Almak için vermek zorundasın, Sintara."

"Seni nehirden kurtardım!" Ejderhanın öfkeli böğürtüsü kararan gökyüzünü yırttı.

"Ve ben de seni tanıdığım günden beri sana hizmet ettim," diye cevapladı Thymara. "Ama aramızdaki bağın tam olduğunu hissetmiyorum. Bu yüzden karar verilmesi gereken zamana kadar düşüncelerimi kendime saklayacağım. Ve sonra kararı diğer bekçilere bırakacağım."

"Küstah insan! Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Başka zaman." Mercor kavgaya müdahale etti. "Baliper'e hakkını verin."

"Warken buna karşı çıkmazdı," dedi Lecter kararlı bir şekilde. Parmaklığa yaslanmış olduğu yerden doğruldu. "Ben yaparım."

"Ben de yardım ederim," dedi Tats sessizce.

"Bekçilerin kararı," dedi Leftrin, sanki onun iznini beklermiş gibi. "Swarge size tahtayı kullanarak cesedi kenara kaydırmayı gösterecek. Eğer bir şeyler söylemek isterseniz, ben söylerim."

"Sözler söylenmeli," dedi Lecter. "Warken'ın annesi bunu isterdi."

Ve böylece olay gerçekleşti. Thymara olanları izledi ve bu garip küçük topluluğa dönüşmelerine şaşırdı. *Ben bunun bir parçasıyım ve değilim*, diye düşündü Leftrin'in basit sözlerini dinlerken ve Warken'in cesedinin tahtayla korkuluktan kaymasını izlerken. Başını bir sonraki olaydan başka yere çevirmek istedi ama bir şekilde yapamadı. Bunu görmesi gerekiyordu, kendine söyledi. Bekçilerin ve ejderhalarının nasıl bu kadar iç içe geçmiş hale geldiğini, böyle çirkin ve korkunç bir isteğin makul ve hatta kaçınılmaz olarak görülebileceğini görmesi gerekiyordu.

Baliper bekliyordu. Ceset örtünün altından kayarak nehre girdiğinde, ejderha başını eğdi ve onu yakaladı. Warken'i, başı ve ayakları ağzının iki yanından sarkarak kaldırdı ve onu götürdü. Diğer ejderhalar onu takip etmediler, ama geri döndüler ve yarı yüzerek, yarı yürüyerek nehrin kenarındaki sığ sulara geri döndüler. Baliper, sahibinin cesediyle birlikte nehrin yukarısındaki karanlığa kayboldu. Yani bu, insanların normalde atacağı eti basitçe yutmak değildi. Bu, sadece Warken'in ejderhası için değil, hepsi için bir anlam ifade ediyordu. Bu, Baliper'in talebi ilk başta reddedildiğinde

reddedildiğinde, toplu halde ona karşı çıkacaklarını açıkça belirtmişlerdi.

Diğer bakıcılar ona ejderhaları hatırlattı. Parmaklıklar boyunca durdukları yerlerden sessizce dağıldılar. Kimse ağlamadı, ama bu kimse ağlamak istemediği anlamına gelmiyordu. Warken'ın öldüğünü, gerçekten öldüğünü görmek, Rapskal'ın yokluğunun gerçekliğini onlara hissettirmişti. O gitmişti ve onu tekrar görürse, muhtemelen Warken gibi, dövülmüş, şişmiş ve hareketsiz olacaktı.

Bekçiler küçük gruplar halinde toplandılar. Jerd elbette Greft'in yanındaydı. Sylve, Harrikin ve Lecter'ın yanındaydı. Kuzenler Boxter ve Kase her zamanki gibi bir vücut gibi hareket ediyorlardı. Nortel onların peşinden gidiyordu. Ve o, her zamanki gibi, hepsinden uzak duruyordu. Ejderhasını reddeden tek kişi oydu. Grubun hangi kuralları terk ettiğini ve hangilerini koruduğunu hiç bilmeyen tek kişi. Sırtı korkunç bir şekilde ağrıyordu, nehirde yanmış ve böcekler tarafından ısırılmıştı ve içini dolduran yalnızlık bedenini parçalamak üzereydi. Alise'nin arkadaşlığını özliyordu, ama şimdi mavnaya geri dönmüşlerdi ve kaptanın ilgisini çekmişti, muhtemelen Thymara ile vakit geçirmek istemeyecekti.

Ve Rapskal'ı, kendisini şok edecek kadar şiddetli bir özlemle özliyordu. "İyi misin?"

Dönüp Tats'ın yanında durduğunu görünce irkildi. "Sanırım iyiyim. Bu zor ve garip bir durumdu, değil mi?"

"Bir bakıma, en basit çözümdü. Lecter, Warken ile çok zaman geçirmişti; çoğu gün teknele birlikte çalışırlardı. Bu yüzden, Warken'in ne isteyeceğini bildiğine inanmak istiyorum."

"Eminim öyledir," diye cevapladı Thymara sessizce.

Bir süre nehirden bakarak durdular. Ejderhalar dağılmıştı. Thymara, Sintara'nın ona duyduğu öfkeyi, soğuk bir ateş gibi hâlâ hissedebiliyordu. Umursamıyordu. Vücudu her yeri acıyordu, omuzları arasındaki yara yanıyordu ve hiçbir yere ait değildi.

"Eve bile gidemem."

Tats ne demek istediğini sormadı. "Hiçbirimiz gidemeyiz. Hiçbirimiz Trehaug'da gerçekten evimizde hissetmedik. Burası, bu gece bu mavna, hepimiz için evimize en yakın yer. Alise, Kaptan Leftrin ve mürettebatı da dahil."

"Ama ben buraya da uyum sağlayamıyorum."

"İstersen uyum sağlayabilirsin, Thymara. Mesafeyi koruyan sensin." Elini onun elinin üzerine koymadı, ama

onunkine dokunacak şekilde koydu.

İlk tepkisi elini çekmekti. Ama zorlayarak yapmadı. Neden çekmek istediğini ve neden çekmediğini merak etti. Her iki sorunun da cevabını bilmiyordu, bu yüzden Tats'a kendi sorusunu sordu. "Graft'in sana benim hakkımda ne dediğini biliyor musun?"

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Hayır. Ama eminim övgü dolu sözler değildi. Umarım beni Graft'in hayal bile edemeyeceği kadar iyi tanıdığını hatırlıyorsundur."

En azından, tek başına ve karar verememiş bir kadını bir seçim yapmaya zorlamak için erkeklerin komplosu değildi. Bu, diğer bekçilere olan saygısını biraz artırdı. Sesi düzgün ve tarafsızdı, sanki gecenin ne kadar güzel olduğundan bahsediyormuş gibi. "Dün gece nöbetimdayken geldi ve seni seçip seçmediğimi sordu. Seçtiysem bunu açıkça söylemem gerektiğini, yoksa en azından ona haber vermem gerektiğini, böylece diğerlerine benim seçimimi uygulayabileceğini söyledi. Aksi takdirde, çok rekabet olabileceğini, diğer bekçilerin sana meydan okuyabileceğini veya kavga çıkarabileceğini söyledi."

"Graft, herkes adına konuşabileceğini sanan kendini beğenmiş bir ahmaktır," dedi Tats, uzun bir sessizliğin ardından. Graft ile yaşadıklarını bir sapma olarak görmeye karar vermişken, Tats ekledi: "Ama herkese beni seçtiğini söylersen sevinirim. O konuda haklı; bu işleri kolaylaştırır."

"Neyi kolaylaştırır?"

Ona yan gözle baktı. İkisi de şu anda riskli bir konuda konuştuklarını biliyorlardı. "Şey. Birincisi, bu bana bir cevap verir. İstedğim bir cevap. İkincisi ise..."

"Bana hiç soru sormadın bile," diye sözünü kesti. Aceleyle konuştu ve onları bataklığa daha da batırdığını fark edince dehşete kapıldı.

Kaçmak, aptal Graft'in aptalca nutkuyla başlattığı bu aptallıktan uzaklaşmak istedi. Tats bunu biliyor gibiydi. Nasırlı elini kızın elinin üzerine koydu. Kız, elinin pullu sırtında avucunun yumuşaklığını hissetti. O dokunuşun sıcaklığı onu sardı ve bir an nefesini tuttu. Aklında Jerd ve Graft'in birbirine sarılmış ve birlikte hareket eden görüntüleri belirdi. Hayır. Bu düşünceyi kafasından attı ve elinin muhtemelen soğuk, pullarla kaplı, balık gibi olduğunu hatırladı. O, tuttuğu ele bakmadı. Nefes aldı

ve nefesini verdi. "Bu bir soru değil. Belirli bir soru değil. Şey, Graft ve Jerd'in sahip olduğu Şeyi ben de istiyorum."

O da öyle istiyordu.

Hayır! Tabii ki istemiyordu. Bu düşünceyi reddetti.

"Jerd ve Graft'in sahip olduğu Şey mi? Çiftleşmeyi mi kastediyorsun?" Sesinden suçlama tonunu tamamen gizleyemedi.

"Hayır. Şey, evet. Ama onlar birbirlerinden eminler. Ben de bunu istiyorum." Ondan gözlerini ayırdı ve sanki o kırılanmış gibi daha nazikçe konuştu. "Rapskal'ın çok uzun süredir yok olduğunu biliyorum, ama..."

"Rapskal ve benim arkadaşlıktan öte bir ilişkimiz olduğunu kim ciddi olarak düşünebilir?" diye öfkeyle patladı. Elini onun elinden çekip yüzündeki saçları geriye itti.

Adam şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Sen hep onun yanındaydın, her zaman. Cassarick'ten ayrıldığımızdan beri. Hep aynı teknedeydiniz, hep birlikte uyuyordunuz..."

"Her zaman yanımda yatarı. Ve başka kimse benimle tekneyi paylaşmayı teklif etmedi. Beni kızdırmadığı, sinirlendirmediğı ve tuhaf Şeyler söylemediğı zamanlarda onu severdim." Aniden ona karşı olan sert sözleri sadakatsizlik gibi geldi. Sözlerini kesip fısıldayarak itiraf etti: "Onu çok severdim. Ama ona aşık olduğumu hiç düşünmemiştim ve onun da beni öyle gördüğünü sanmıyorum. Aslında, bundan eminim. O sadece her zaman olayların iyi tarafını gören ve her zaman iyi huylu olan tuhaf bir arkadaşımı. Her zaman beni arardı. Onun arkadaşı olmak için hiç çaba sarf etmem gerekmezdi."

"Öyleydi," diye onayladı Tats sessizce. Bir anlık yas sessizliğı oldu ve bu sırada Thymara, uzun zamandır Tats'a hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Sonunda Thymara sessizliğı bozdu. "Diğer neden neydi?"

"Ne?"

"Söylemeye başlamıştın ama seni kesmiştim. Benim seninle olduğumu açıklamamın en iyisi olacağını düşünmenin diğer nedeni neydi?" Daha iyi bir euphemism bulmaya çalıştı, bulamadı ve vazgeçti. Ona doğrudan baktı ve bekledi.

"Bu, işleri yoluna koyardı. Spekölasyonlara son verirdi. Şey, bazı kötü hisler var. Diğerlerinden. Nortel birkaç yorum yaptı..."

"Ne gibi?" diye sertçe sordu.

O da açık sözlü oldu. "Benim sizden biri olmadığımı ve senin kendi türünden, seni gerçekten anlayabilecek birine ait olduğunu."

"Graft yine ortalığı karıştırıyor galiba."

"Muhtemelen. O böyle şeyler söyler. Gece geç saatlerde, ateşin başında. Genellikle kızlar uyuduktan sonra. Kelsingra'ya vardığımızda işlerin nasıl olacağını anlatıyor. Graft'e göre, orada kendi şehrimizi kuracağız. Tabii ki ilk başta şehir gibi olmayacak. Ama oraya yerleşip evler yapacağız. Sonunda başkaları da bize katılacak, ama biz bekçiler kurucular olacağız. Kuralları biz koyacağız.

"Ve böyle konuştuğunda, her şeyi o kadar mantıklı bir şekilde açıklıyor ki, gerçekten de onun dediği gibi olacağı izlenimi uyandırıyor. Ve genellikle, dediği gibi oluyor. Jerd'in bebek sahibi olacağını öğrendiğimizde, kimsenin kim olduğunu bilmesen bile birinin sorumluluk alması gerektiğini söyledi. Ve örnek olacağını söyledi ve öyle de yaptı. Sonra Sylve'nin kendi başına karar verecek kadar büyük olmadığını söyledi. Onun için Harrikin'i seçti, çünkü o daha büyüktü ve kendini daha iyi kontrol edebilirdi. Ona, Sylve'nin koruyucusu olarak başlamasını söyledi. Harrikin öyle yaptı ve Sylve onu seçti."

"Sylve mi söyledi?" Kadın şok olmuştu.

"Doğrudan değil. Ama hepimiz için çok açık. Graft, kimse Rapskal'ı neden seçtiğini anlayamasa da, durumun böyle olduğunu ve kimsenin araya girmemesi gerektiğini söyledi. İlk başta çok sinirlendim. Onu 'seçtiğini' düşünmemiştim. Ama Jerd bunu söylediğinde ben de oradaydım. Bu yüzden pek bir şey söyleyemedim..." Sözlerini yarım bıraktı, nefes aldı ve tekrar denedi. "Ve herkes onun sözlerine saygı gösterdi. Kimse ikinizin arasına girmeye çalışmadı. Ama Rapskal artık yok. Umarım ortaya çıkar, ama çıkmazsa, bilmeni istedim ki ben, şey, bekliyorum ve umut ediyorum."

O, her şeye hemen bir son vermeye karar verdi. "Tats. Seni seviyorum. Çok seviyorum. Uzun zamandır arkadaşız. Ve beni anlayabilecek tek kişinin sen olduğunu biliyorum. Ama seni ya da başka birini 'seçmiyorum'. Ne şimdi, ne de belki de hiçbir zaman."

"Ama... hiç mi? Neden?"

Sinirleri kabardı. "Çünkü. Sebebi bu. Çünkü bu benim kararım, Graft'in değil, senin değil, kimsenin değil. Sanki bir zaman sınırı varmış ve o zaman geçince artık benim seçimim olmayacakmış gibi 'seçmek' zorunda olduğumu söyleme. Sen, Graft ve herkes bilsin ki, ikinizden birini seçmemek benim için de mümkün bir seçim."

"Thymara!" diye itiraz etti.

"Hayır," dedi kesin bir sesle, onun söyleyeceği her şeyi engelleyerek. "Hayır. Konu kapanmıştır. Graft'e sen söyle ya da o gelip

bana gelip konuşabilir, ben
ona söylerim." "Thymara,
bu..."

Söyleyeceği her neyse, uzak bir ses tarafından kesildi. İlk başta Thymara bunun bir korna sesi olduğunu sandı. Carson'ın diğer kurtulanları aramaya gideceğini duymuştu, ama onun çoktan gitmiş mi yoksa sabah gidecek mi emin değildi. Sonra sesi tekrar duydu ve bunun bir korna sesi değil, bir ejderhanın sesi olduğunu anladı.

Çamurlu sığıltan önce Mercor, sonra Fente cevap verdi. Kalo boğa gibi kükreyerek katıldı ve Sestican da ona eşlik etti.

"Kim o?" Tats karanlığa sordu.

Thymara'nın kalbi ani bir umutla çarptı. Kulaklarını dikip uzaktaki ejderhanın cevabını dinledi. Sonra hayal kırıklığıyla başını salladı. "Heeby değil. Heeby'nin sesi daha tiz."

Arbuc aniden net ve uzun bir ses çıkardı. Gümüş yeşili rengiyle sığ sulardan akıntıya doğru ilerledi. Ay ışığı ona değdi ve sevinçle parıldadı. Akıntıyla birlikte görünmeyen ejderhaya doğru kararlı bir şekilde yüzdü. Tekrar sesini yükselttiğinde, düşünceleri sesiyle birlikte yankılandı. "Alum! Alum, senin için geliyorum!"

Tats ve Thymara korkuluğa yaslanarak boyunlarını uzatıp karanlığın içinde daha uzağı görmeye çalışıyorlardı. Diğer bekçiler de onlara katılıyordu ve Leftrin Kaptan'ın bağırışını duydu: "Kim o? Kimse gördü mü?"

"Gümüş olan!" diye bağırdı aniden kış tarafında biri. "Küçük gümüş ejderha! Alum da onunla birlikte! İkisi de hayatta."

"Gümüş! Hayattasın!" Sylve'nin ejderhaya seslendiği selamlamada sevinçten başka bir şey yoktu. Ejderha başını ona doğru çevirdi ve bir an için neredeyse zeki gibi göründü.

"Çok sevindim!" diye bağırdı Tats ve Thymara sessizce başını salladı. Kıskançlıktan hasta bir halde eve dönüşü izledi. Alum ejderhasını kucaklamaya çalıştı ama Arbuc çok büyümüşü. Küçük gümüş ejderhanın sırtından Arbuc'un geniş sırtına geçti ve ejderhasına doğru eğildi, sanki kalbini ona bastırarak onunla bir olabileceğini düşünüyormuş gibi.

Onun nesi vardı? Neden Sintara ile böyle bir bağı yoktu? Ya da başka biriyle? Tats'a gizlice baktı. O, korkuluklara yaslanmış, sırtarak gülümsüyordu. Neden onu seçtiğini açıklamamıştı? Neden Jerd gibi cesur davranamıyordu? Jerd açıkça

birkaç erkekle birlikte olmuştu. Şimdi Graft onu kendisinin ilan etmişti ve o da bundan hoşnut görünmüyordu. Bu kadar zor mu? Taahhütte bulunmadan, sunulanı kabul etmek?

Kendinden çok memnun olan gümüş renkli ejderha, kuyruğuyla nehir suyunu köpürttü ve sonra kanatlarını açarak bir dizi sıçrama ile diğer ejderhaların bulunduğu sığığa "uçtu". Diğer bakıcılar güverte korkuluklarına toplanmış, gülüp bağırıyor ve işaret ediyorlardı. O da o yöne doğru sürüklenmeye başladı.

Tats, hiç uyardıktan sonra elini tuttu. O, ona dönene kadar onu çekti. "Bu kadar üzülme. Rapskal ve Heeby hala hayatta olabilirler. Henüz umudumuzu kaybetmeyelim."

Kız ona baktı. Ondan çok da uzun değildi, ama keşif gezisi onu değiştirmişti. Kürek çekmekten omuzları ve göğsü kaslanmış, ağaçlara tırmanan bir toplayıcının kaslarından çok farklı bir vücuda kavuşmuştu. Kız bu görünüşünü oldukça beğendi. Gözleri onun yüzünde dolaştı. Çocukluğunda köle olduğu dönemden kalma küçük at dövmesi, soluk ışıktaki rüzgârla yanmış derisinde sadece bir pürüz gibi görünüyordu. Örümcek ağı neredeyse tamamen kaybolmuştu. Ona bu kadar yakinken, kokusunu alabiliyordu ve bu da hoşuna gitmişti. Gözleri onunla buluştu ve gözlerinin ne kadar koyu olduğunu fark etti. Kokusu aniden değişti ve onun yüzünü incelerken kendi alt dudağını emdiğini fark etti. Nefes aldığını ve cesaretini topladığını gördü.

O karar veremeden harekete geçti. Hafifçe başını çevirip ağzını onun ağzına yaklaştırdı. Böyle mi yapılıyordu? Hiç kimseyi ağzından öpmemişti. Utanç ve endişe onu sardı. Tats'ın kolları aniden yukarı kalkıp onu sardı ve vücudunu kendine çekti. Dudakları dudaklarında hareket etti. *Bunu nasıl yapacağını biliyor*, diye düşündü ve bunu nerede öğrendiğini düşünerek bir an öfke duydu. Ama o Jerd değildi ve doğru öpüp öpmediğini, kendi tarzında yaptığını yakında anlayacaktı. Yavaşça başını salladı ve dudaklarını onun dudaklarına doğru ileri geri hareket ettirdi. *Yumuşaklık ölçeği*, diye düşündü ve o hisse kendini kaptırdı. Elleri sırtında dolaştı ve omuz bıçaklarının arasındaki hassas bölgeye dokunduğunda acıdan irkildi.

"O ne?" diye sordu.

Utanç onu kapladı. "Önemli değil. Nehirde kesildim. Acıyor." "Oh. Üzgünüm. Çok şişmiş gibi hissediyorum."

"Hassas."

"Dikkatli
olacağım."

Başını eğip onu tekrar öpmek için eğildi. O da izin verdi. Sonra, teknenin başka bir yerinden, birinin soru soran sesi duyuldu. Biri cevap verdi. Burada yalnız değillerdi. Tam olarak değil.

Ağzını onunkinden çekip başını eğdi. Adam onu kendine yaklaştırdı ve başının üstüne açgözlülükle öptü. Adamın sıcak nefesini hissetti ve bu onu titretti. Adam buna yumuşakça güldü. "Cevabın bu mu?" diye sordu, sesi hiç duymadığı kadar derindi.

"Hangi sorunun?" diye sordu, içtenlikle şaşkın.

"Beni seçiyor musun?"

Neredeyse ona yalan söylemek istedi. Ama söylemedi. "Özgür olmayı seçiyorum, Tats. Seçmek zorunda olmamayı, şimdi değil, istemediğim sürece asla."

"O zaman, o zaman bu ne anlama geliyor?" Onu bırakmamıştı, ama kucaklamasında daha önce olmayan bir sertlik vardı.

"Seni öpmek istediğim anlamına geliyor."

"Hepsi bu mu?" Ondan geri çekildi ve kız onun yüzüne baktı. "Şimdilik," diye itiraf etti. "Hepsi bu."

Şimdi onun bakışlarını karşılıyordu. Işığın oyunu, karanlık gözlerinde yıldızları hareket ettirdi. Ona yavaşça başını salladı.

"Bu kadar yeter. Şimdilik."

Dua Ayının 22. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı

***Detozi, Kuşların Koruyucusu, Trehaug Erek,
Kuşların Koruyucusu, Bingtown***

Ailesine özel, mühürle kapatılmış ve mührü basılmış bir silindir içinde, Tüccar Sworkin'den Tüccar Kellerby'ye gizli bir mesaj.

Erek,

Babanın hastalandığı haberine çok üzüldüm, ancak dünya çılgına döndüğünde senin nehirde olmadığını öğrenince rahatladım. Eğer bize ziyarete gelme fırsatın olursa, ailemizin misafirperverliğini garanti ederim. Diğer kuş bekçileri bir süreliğine sürünü ve sorumluluklarını üstlenirse, Reyall eve ziyarete döndüğünde ona eşlik edebilirsin, tabii bu ziyaret mümkünse. Yıllardır mektuplaştıktan sonra nihayet seninle tanışmaktan büyük mutluluk duyarım.

Detozi

BÖLÜM DOKUZ

KEŞİFLER

Sedric.

"Hayır. Git buradan. Bırak uyuyayım."

Sedric.

"Sadece uyumak istiyorum."

Sedric.

"Ne?" Tüm öfkesini bu kelimeye yükledi. Acıttı. Elini çenesine götürdü, sonra yüzünün tüm tarafını dikkatlice yokladı. Acıttı. Jess'in ona yaptığı tüm morluklar arasında bu en çok acıtıyordu. Gözlerinden biri hala tam olarak açılmıyordu.

"Acıktım." Sesi gürültülü, boğuk bir ses gibiydi. Anlamı bir düşünce olarak zihnine ulaştı. Kendi acısını düşünmeye vakti yoktu. Kendi fiziksel durumunu bir kenara bırakıp onun endişelerini önemsemişti. Acıkmıştı.

"Peki, seni besleyecek başka avcı yok."

????

"Boş ver. Kalkıyorum. Senin için ne yapabilirim bir bakayım."

Hâlâ dünkü olayları ve kanlı sonunu unutmaya çalışıyordu.

Relpda ikinci kez su yüzüne çıktığında, Jess'in alt yarısı kadının çenesindeydi. Sedric'e kesik gövdenin şok edici görüntüsünü bir kez daha göstermiş, sonra kalıntıları neşeyle havaya fırlatmış, boğazına hizalayarak yakalamış ve birkaç sarsıcı hareketle avcının kalçalarını ve bacaklarını yutmuştu.

Jess başını çevirip umutsuzca kusmaya başladı. Bir sıçrama sesi duyup salın sallandığını hissettiğinde, geriye bakmanın güvenli olduğunu düşündü. Relpda yine suyun altında kaybolmuştu. Titreyerek nefes aldı ve karnının üzerine kıvrıldı. Böylece teknenin dibinde kan ve nehir suyunun karıştığı bir su birikintisine bakıyordu. Oradan çıkıp yanındaki kütüğün üzerine oturdu ve şimdi ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı.

Avcı ölmüştü. O ve ejderha Jess'i öldürmüştü. Öldürmeselerdi, Jess kesinlikle ikisini de öldürmek için elinden geleni yapardı. Yine de her şey

o kadar korkunç, o kadar deneyiminin dışında bir şeydi ki, bunu kavrayamıyordu. Bir adamı öldüreceğini hiç beklemiyordu; başka bir adamla kavga edeceğini ya da ona zarar vereceğini bile hiç beklemiyordu. Neden yapacaktı ki? Eğer doğru yerde, Bingtown'da, Hest'in yardımcısı olarak çalışmaya devam etseydi, başına böyle bir şey asla gelmezdi.

Hest'in yanında kalsaydı, başına böyle bir şey asla gelmezdi.

Aniden bu düşünce iki yönlü bir bıçak gibi keskinleşti.

Ejderha gürültüyle su yüzüne çıktı. *Daha iyi, demişti. O kadar aç değil.*

"Senin adına sevindim."

Sözleri boş bir nezaketti, ama karşılığında ona sıcaklık seli verdi. Ondan hissettiği sevgi dalgası, vücudundaki tüm acıyı geçici olarak yok etti. Ardından bir istekte bulundu. *Yardıma ihtiyacım var. Tekrar tahtaya çıkmak için.*

"Geliyorum." Ve onu daha güvenli bir yere, dinlenebileceği bir yere taşımayı başarmıştı.

Gece çökmeden önce, Jess'in topladığı meyveleri yiyebilecek kadar iyileşmişti. Dudakları yaralıydı ve Jess'in vurduğu yerlerde yüzü acıyordu, ama acıyı umursamadan yemeye devam etti. Meyveler onun için hem yiyecek hem de içecek gibiydi ve kendini ne kadar iyi hissettiğine şaşırdı. Bunu yaptıktan sonra, tekne de bulunan malzemeleri saydı. En iyi buluntu, ıslak ve kokmuş olsa da yün bir battaniyeydi. Karanlık basmadan önce kurumasını sağlamak için battaniyeyi yere serdi.

Kendini mantıklı davranmaya zorladı, hatta Sedric'i öldürmenin ejderhayı öldürmekten daha önemli olduğuna karar verdiğinde Jess'in düşürdüğü ip parçasını ve balık zıpkınını bile topladı. Relpda, kütüklerin üzerinde tehlikeli bir şekilde oturmuş onu izliyordu. Zıpkını eline aldığı anda titredi ve onun bu silahtan nefret ettiğini hissetti.

"Bununla bize yiyecek bulabilirim," dedi şüpheyle.

Evet. Belki. Ama yaralı. Gördün mü?

Bu yüzden yarasını incelemek zorunda kalmıştı. Hâlâ kan akıyordu, ama suya dalması yarayı kısmen dağlamış gibi görünüyordu. "Mümkün olduğunca kuru tutmalısın," diye öğüt verdi. "Artık dalma."

Sedric kızgın mı?

Kızın sorusu aslında endişeli gelmişti. Tonu, Sedric'in durup sorusunu düşünmesine neden oldu. "Hayır," diye cevapladı dürüstçe. "Kızgın değilim. Yapmamız gerekeni yaptık."

Yapmamız gerekeni yaptık. Onu öldürmek zorundaydık, yoksa o bizi öldürürdü. Onu yedin çünkü, şey, ejderhalar böyle yapar. Açtın. Kızgın değilim."

Sedric öldürür. Sedric korur. Sedric Relpda'yı besler.

"Sanırım yaptım," dedi bir süre dehşet içinde düşündükten sonra. "Sanırım yaptım."

Sedric benim koruyucum. Değişeceksin.

"Zaten değişiyorum," diye itiraf etti.

Evet. Değiş.

Bunu düşünmekten hoşlandığından emin değildi.

O gece nemli battaniye, durmadan vızıldayan böceklerden onu biraz korumuştı, ama acı veren düşüncelerini uzak tutamamıştı. Ne yapacaktı? Kullanmayı bilmediği bir teknesi, hafif yaralı bir ejderhası ve nasıl kullanacağını bilmediği birkaç aleti vardı. Diğerlerinin hayatta olup olmadığını bilmiyordu, nehir yukarı mı yoksa aşağı mı gitmesi gerektiğini de bilmiyordu. Hangi yöne gitse, ejderhanın onu takip edeceğinden emindi.

Takip edeceğini söylemişti. Sedric'i takip edeceğini. Relpda ve Sedric birlikte.

O bu düşünceyi kabul eder etmez, kız onu yeni bir yöne yönlendirdi. *Burada seninle konuşmak daha kolay, düşünmek daha kolay.* Ve onun ne demek istediğini anlamamış olması ihtimaline karşı, aralarındaki bağlantı aracılığıyla ona bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Uzun zamandır uyuyamamıştı ve şimdi tekrar uyanmış olmasına rağmen, sorunlarının hiçbirisi daha basit görünmüyordu. Ejderha açıkça ondan onu beslemesini bekliyordu. Şişmiş gözlerini dikkatlice ovuşturdu ve kokan battaniyesini bir kenara attı. Yavaşça oturdu ve sonra beceriksizce tekneden çıktı. Rahat hareket edemeyecek kadar kaskatı kesilmişti ve yaptığı her harekete tepki veren her nesneden bıkmış durumdaydı. Aç ve susuzdu, yüzünün bir tarafı şişmişti, giysileri kaşınan, acıyan cildine yapışmıştı, saçları kafasına yapışmıştı. Aniden, kendi kendine dertlerini saymayı bıraktı. Kendini daha mutsuz etmekten başka bir anlamı yoktu.

Düzelt.

Yine o sıcak kızarıklık onu kapladı. Bu sefer, kızarıklık geçtikçe her şey daha az acıyordu.

"Beni iyileştiriyor musun?" diye merakla sordu.

Hayır. Acıyı o kadar çok düşünmemen için.

Bir ilaç gibi, diye düşündü. İyileştiğini düşünmek kadar güven verici değildi, ama acının azalması da iyiydi. Peki ne yapmalıydı?

Bana yiyecek bul.

Onun düşünceleri daha net ve ikna ediciydi. Kendininkilerden daha az farklıydı, diye korktu. Bu düşünceyi, şu anda endişelenemeyeceği bir şey olarak kafasından attı. Şu anda, en azından onunla paylaştığı açlık acısını hafifletmek için ejderhayı beslemenin bir yolunu bulmalıydı. Ama nasıl?

Bunun hızlı ve tatmin edici bir cevabı yoktu. Gün ılık, nehir sakın ve su daha az beyazdı. Becerisi olmasa da avcı aletleri vardı. Bir teknesi vardı. Ve bir ejderhası vardı.

Tek yapması gereken, o eşyaları ne yapacağına karar vermektir.

Karar vermeye en yakın olduğu an, tekneden uzaklaşıp nehre işemektir. İşini bitirdiğinde konuştu. "Ee, Relpda, şimdi ne yapacağız?"

Yiyecek bir şeyler bulalım.

"Harika fikir. Ama nasıl yapacağımızı bilmiyorum."

Avlanalım. Kızın zihninde ona verdiği dürtüyü hissetti. Bu hoşuna gitmedi.

Onunla tartışmayı düşündü ama sonra bunun bir anlamı olmadığına karar verdi. O haklıydı. İki de açtı ve tek çözüm, birinin yiyecek bulmasıydı. Ve o bunu kesinlikle yapmayacaktı. Jess'in ağaçlardan meyveyle geldiğini gördüğünü hatırladı. Avcı orada meyve bulmuşsa, muhtemelen biraz kalmıştı. Orada. Bir yerlerde.

Et. Balık, diye ısrar etti. Kendini destekleyen kütüğün üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Kütüğün bir ucu aniden karışık enkazdan kurtuldu ve suya daldı. *Kayıyor!* Düşüncesi onun zihnini sarsarken, korkusunu haykırdı. Çılgınca uzandı ve ön pençeleriyle ikinci bir kütüğü yakaladı. Tutunmayı başardı ve kütüğü kendine doğru çekti, ikisinin üzerine kısmen çıkmayı başardı.

"Aferin kızım! Akıllı ejderha!" diye onu övdü.

Karşılığında, acısını dindiren o sıcaklık dalgasını hissetti. Ama bununla birlikte bir mesaj da geldi. *Ve yorgunluk. Çok yorgun. Üstelik üşüyordu.*

"Biliyorum, Relpda. Biliyorum." Bunlar sadece teselli sözleri değildi. Onun ne kadar yorgun olduğunu ve yorgunluğunun onu nasıl yıprattığını çok iyi biliyordu. Ön bacakları asılı kalmaktan ağrıyordu. Tüm pençeleri garip, yumuşak ve ağırlıydı. Arka bacakları ve kuyruğu çırpınmaktan yorgun düşmüştü. Aniden kanatlarını açıp çırparak kendini kütüklerin üzerine çıkarmaya çalıştı. Kanatları sandığından daha güçlüydü. Kanatlarının yarattığı rüzgarı hissetti ve

göğsünün neredeyse sudan çıktığını gördü. Ama tüm bunlara rağmen, bu ona hiç yardımcı olmadı. Sadece girdaptaki odun ve enkaz yığını bozdu. Sedric izlerken, karışık otlardan oluşan bir yığın koparak nehirde uzaklara sürüklendi. Hiç iyi değildi.

"Relpda. Relpda. Beni dinle. Göğsünün altına daha fazla kütük koyup sana dinlenebileceğin bir yer bulmalıyız. Sen güvende olunca, sana yiyecek avlayabilirim."

Dinlenmek. Bu tek kelimede özlem dolu bir dünya vardı.

GEÇ UYANMIŞTI, ama güverteye çıktığında bazı bekçilerin hâlâ uyuduğunu gördü. Alise, yorgunluk mu yoksa keder mi ağır bastığını merak etti. Uyumayan ikisi Thymara ve Jerd'di. İki kız *Tarman'ın* pruvasında, bacakları sarkmış halde korkulukta oturmuş konuşuyorlardı. Alise onları birlikte görünce biraz şaşırdı. Birbirleriyle arkadaş olduklarını düşünmemişti ve Thymara'nın Jerd hakkında anlattıklarından sonra, hiç arkadaş olabileceklerini sanmıyordu. Ne hakkında konuştuklarını ve aralarına katılırsa onları kabul edeceklerini merak etti. Bingtown'da kız arkadaşları vardı, ama o arkadaşlıklarını bazı kadınlar kadar önemsememişti. İçinde, diğer kadınların soğuk bulduğu bir çekingenlik vardı; birçok arkadaşı ona en mahrem sırlarını anlatmak istemiş olsa da, o hiçbir zaman arkadaşlarına evliliğinin en özel ayrıntılarını anlatamamıştı.

Yine de şimdi başka bir kadının düşüncelerini dinlemek isterdi. Dün madalyonu bulduğundan beri zihni ve duyguları karmakarışıktı. Hest neden böyle bir hediye yaptırmış, neden Sedric'e emanet etmiş ve Sedric neden ona vermemişti? Bunlar Leftrin'le paylaşamayacağı sorulardı; bu konuda suçlu varsa, o da sadece kendisiydi. Bu soruyu sadece Sedric cevaplayabilirdi, ama Sedric yoktu. Zihnini bu kederden uzaklaştırdı. Henüz değil. Henüz onun yasını tutmayacaktı. Hala umut vardı.

Bellin'i aramak için teknede dolaştı. Sonunda onu güverte evinde, Skelly'nin ranzasında otururken buldu. Bellin'in yüzü ciddiye ve Skelly'nin iki elini tutuyordu. Kızın yüzünde gözyaşları izleri vardı. Bellin'in gözleri Alise'nin yüzüne kaydı ve yüzündeki çok hafif bir değişiklik, Alise'ye Skelly'nin varlığından haberdar olmadan sessizce gitmesini söyledi. Alise hafifçe başını salladı ve hayalet gibi uzaklaşarak güvertede dolaşmaya devam etti.

Thymara pantolonunu dizlerine kadar sıvamıştı. Bacaklarını salladığında pulları güneş ışığında gümüş gibi parlıyordu. O kambur otururken, Jerd dik ve uzun oturuyor, karnını neredeyse dışarı çıkarmış gibiydi. Alise onları kıskanıyordu: çok özgürlerdi. Kimse bacaklarını çok gösterdiğini ya da denize düşebileceklerini düşünmüyordu. Gemideki herkes onların ne yaptıklarını bildiğini varsayıyordu ve onları rahat bırakıyordu. Onlar ona Althea Trell'i ve *Paragon'un* güvertesinde ne kadar yetkin bir şekilde hareket ettiğini hatırlattı. Althea, tıpkı kendisi gibi Bingtown Trader soyundan geliyordu. Bu yüzden, kendi sınırlamaları için geldiği yeri suçlayamazdı. Hayır, yavaş yavaş fark etti. Bu sınırlamaları kabul eden ve yanına alan kendisiydi. Kısıtlayıcı kurallara göre yaşayan kendisiydi.

Leftrin'i hayal kırıklığı ve özlemle düşündü. Onda Hest'ten hiç görmediği şefkat ve tutku hissetti. Leftrin onda uykuya dalmış duyguları uyandırdı. Neden ona gidip kendini ona teslim edemiyordu? Adam açıkça onunla yatmak istiyordu ve o da onu istiyordu.

İçinde vahşi bir taraf, bu garip nehrin çok yukarısına geldiklerini ve Bingtown'a döndükten sonra başına ne gelebileceği konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söylüyordu. O taraf, belki de bir daha asla geri dönemeyeceğine inanıyordu. Ve bu çılgın macerada ölecek olsa da, sonuna kadar yaşayacak olsa da, kendini tutmak yerine her şeyi yaşamalı, her şeye sahip olmalı değil miydi? Sedric'in onu kederli, suçlayıcı gözlerle bakmak için burada olmadığını soğukkanlılıkla fark etti. Vicdanı yok olmuştu; istediğini yapabiliirdi.

"Sen güverteleyken gün daha güzel, canım."

Onun sesini duyunca içini sıcak bir zevk kapladı ve dönüp Leftrin'in üzerine doğru geldiğini gördü. Elinde iki fincan çay vardı. Ağır, lekeli bardağı onun nasırlı ve pul pul ellerinden alırken, bir ay önce ondan nasıl çekindiğini düşündü. Bardağın temiz olup olmadığını merak eder, bayat çayı tıkrıdattı. Artık bardağın sadece biraz suyla yıkandığını, ya da belki bir bezle silindiğini biliyordu. Biliyordu ama umursamıyordu. Çaya gelince, şey... Bardağıyla ona kadeh kaldırdı. "Bu civarda içilebilecek en iyi çay!"

"Öyle," diye onayladı adam. "Ve bence dünyadaki en iyi arkadaşlık."

Kadın yumuşakça güldü ve ellerine baktı. Suyla yanmış cildinde çilleri koyu renkte görünüyordu. Yüzünü ve saçlarını düşünmek istemiyordu. Saçlarını tarayıp toplayıp umutsuzca vazgeçtikten sonra, kabinindeki küçük loş aynaya bakmıştı. "Bana bu kadar abartılı iltifatlar yapıp da aptalca gelmemek nasıl mümkün olabilir?"

"Belki de bu sözleri duymaya layık olan kişi sensin. Ya da aptalca görünmek umurumda değil, çünkü bunların doğru olduğunu biliyorum."

"Ah, Leftrin." Nehre bakmak için döndü ve çay fincanını geminin korkuluğuna koydu. "Ne yapacağız?" Ona bunu soracağını bilmiyordu. Soru, çayından yükselen buhar kadar doğal bir şekilde ağzından çıktı.

O, onu kasten yanlış anladı. "Carson şafak sökmeden önce ayrıldı. Bir gün burada kalacağız. Ejderhalar biraz dinlenip, biraz daha yemek yiyebilirler. Nehrin biraz yukarısında, asitle ölmüş balıklarla dolu bir girdap buldular. Carson aramaya devam ederken onları yemelerine ve dinlenmelerine izin vereceğiz. O nehirde bir gün daha arayacak. Hayatta kalanlar bulursa onları bize geri getirecek. Hiçbir şey bulamazsa aramayı bırakıp bize geri dönecek. Kornayı da yanında aldı, sesi oldukça uzağa gidiyor. Az önce üç uzun korna sesi duydum."

"Ben duymadım."

"Sesi zayıftı ve ben bu tür sesleri duymaya alışkınım." Ses tonunda tuhaf bir şey vardı. Bir sır sezdi ama şimdilik bunu boşvermeye karar verdi.

"Başka kimseyi bulabilir mi sence?"

"Böyle bir şeyi tahmin etmek imkansız. Ama neredeyse tüm kurtulanları tek bir yerde bulduk. Bana öyle geliyor ki, nehir bir yerde topladığı insanları çoğunlukla bir arada tutup başka bir yere bırakmış."

Konuşmayı kesti, ama kız onun mantığını anladı. "Yani, hayatta kalan biri varsa, bizimle birlikte olmalı."

O isteksizce başını salladı. "Büyük olasılıkla. Ama o ejderhayı tek başına bulduk."

"Ve Warken'ın cesedini."

"Ve cesedi," diye onayladı. "Bu bana, dalga vurduğunda bölgemizde bulunan hemen hemen her şeyin bu bölgeye sürüklendiğini gösteriyor."

Bir süre sessiz kaldı. "Heeby ve Rapskal? Bakır ejderha?" "Muhtemelen ölmüş ve dibe batmışlardır. Ya da enkaz altında gömülmüşlerdir. O büyüklükte ölü ejderhalar o büyüklükte kolayca fark edilmez."

"Peki Sedric?"

Onun sessizliği kadınınkinden daha uzundu. Sonunda şöyle dedi: "Açıkçası Alise, bekçiler hayatta kaldı çünkü onlar dayanıklıdır. Derileri bu sulara dayanabilir. Hepsi bir ağaca ulaşabilirlerse nasıl tırmanacaklarını bilirler. Onlar bu hayat için yaratılmışlar. Sedric öyle değildi. O adamın başlangıçta hiç kas gücü yoktu ve hasta olsun ya da olmasın, yatakta geçirdiği uzun günler onu daha da zayıflatmış olmalı. Onu o dalgaların içinde yüzerken hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Korkarım ki o öldü. Bu senin suçun değil. Benim de suçum olduğunu düşünmüyorum. Bence bu sadece olan bir şeydi."

Suçlu olduğunu söylemesinin sebebi, gizlice onun suçu olduğunu bildiği için miydi? "Onu bu işe ben soktum, Leftrin. Senin gözünde o sert biri değildi, biliyorum. Ama kendi çapında güçlü, yetenekli ve çok yetkin biriydi. Hest'in sağ koluydu. Neden onu benimle göndermeye karar verdiğini asla bilemeyeceğim." Sözleri kesik kesik çıktı. Hest, Sedric'in ona sağlamaya çalıştığı türden bir korumayı hak ettiğini düşünmemişse tabii.

"Onun iyi bir adam olmadığını söylemedim, sadece iyi bir yüzücü olduğunu sanmıyorum," dedi Leftrin nazikçe. "Ve umudumuzu kaybetmemize gerek yok. Onu arayan güçlü bir adam var. Carson da en az senin kadar onu bulmak istiyor."

"Ona minnettarım. Bu kadar kararlı olduğu için ona nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Leftrin hafifçe öksürdü. "Sanırım Sedric'in teşekkür etmesini umuyor. İkisi de aynı türden adamlar."

"Aynı türden adamlar mı? Birbirinden daha farklı iki adam düşünemiyorum."

Leftrin ona tuhaf bir bakış attı ve omuz silkti. "Onlar için önemli olan konularda yeterince benziyorlar, bence. Ama bu konuyu kapatalım. Carson'ın kolay pes etmeyeceğini söylemek yeter.

"Ö yleyse neden yaptın? Ona aşık olmadığını düşünmüyorsan?"

Jerd omzunu kaldırdı. "Sanırım Trehaug'dan ayrılır ayrılmaz kendi hayatımı yaşayacağıma karar vermiştim. Kendime verdiğim bir söz gibiydi. Ve" — alaycı bir gülümsemeyle — "o ilk kişiydi. Onun gibi yumuşak tenli birinin beni istemiş olması gurur vericiydi sanırım. Bunu sana açıklamak zorunda değilim. Hayatın boyunca kimse sana dokunmamalı, kimse sana dokunmaz ya da dokunamaz çünkü sen bir canavarsın diye söylenerek büyüdün. Sonra nazik tavırlı, yumuşak tenli bir çocuk

önemli görmüyor gibi davranması... bu beni özgür hissettirdi. Ben de özgür olmaya karar verdim."

"Öyleyse." Thymara yutkundu ve bir sonraki sorusunu nasıl soracağını düşünmeye çalıştı. Jerd'i arayan oydu. Ve diğer kızın konuşma girişimlerini reddetmemesine şaşırmıştı. İkisi de Thymara'nın onu ve Greft'i gözetlediğinden bahsetmemişti. Biraz şansla, ikisi de bahsetmeyecekti. Belki Jerd de bu konuda en az onun kadar rahatsızdı. Sorusunu son bir kez daha düşündü. Gerçekten bilmek istiyor muydu?

"Demek o sana geldi. Sen ona gitmedin."

Jerd ona bir bakış attı ve küçümseyen bir ifade takındı. "Onu ormana kadar takip ettim. Bunu mu soruyorsun? Yoksa kim kime ilk dokundu diye mi soruyorsun? Çünkü hatırlamadım da..." Daha dik oturdu, elini hafif karnına koydu ve "Neden bu kadar önemsiyorsun ki?" diye sordu.

Thymara, Jerd'in çok iyi hatırladığından aniden emin oldu. Ve diğer kıza, istediği zaman onu kazımak için kullanabileceği küçük bir bıçak verdiğini fark etti. "Bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Sadece merak ettim."

"Eğer onu istiyorsan, alabilirsin," dedi Jerd cömertçe. "Yani, benim Greft var, biliyorsun. Tats'ı kalıcı olarak istemedim. Onu senden almam."

O da alabileceğini düşündü. Alabilir miydi? "Rapskal'ı kalıcı olarak istemiyor muydun?" diye karşılık verdi Thymara. "Hiçbirini istemiyor muydun?"

Eğer diğer kızı incitmek istemişse, başaramamıştı. Jerd güldü. "Hayır, Rapskal'ı istemedim! Tatlı, çocuksu ve yakışıklıydı ama bir kez onunla birlikte olmak bana yetti! Çok aptalca gülüyordu, çok sinir bozucuydu. Ama gittiğine üzüldüm. Sizin yakın olduğunuzu biliyorum ve eminim onun aptalca davranışlarını hiç sinir bozucu bulmuyordun. Onu kaybetmek senin için çok zor olmalı."

O kaltak. Thymara boğazının kapanmamasını, gözlerinin yaşarmamasını istedi ama başaramadı. Ona aşık değildi. O sadece çok tuhaftı. Ama o Rapskal'dı ve onun arkadaşıydı; yokluğu hayatında bir boşluk bırakmıştı.

"Zor. Çok zor." Özür dilemeden ya da açıklama yapmadan, Thymara bacaklarını korkuluğun diğer tarafına salladı ve aşağı atladı. Bunu yaparken, Tarman'dan kısa bir sempati titreşimi hissetti. Uzaklaşırken, elini korkuluğun üzerinde gezdirerek ona karşılıklı saygısını gösterdi.

Hennesey'in, geminin ikinci kaptanının, ona tuhaf bir bakış attığını gördü ve hemen elini korkuluktan çekti. O geçerken, Hennesey ona yavaşça, gülümsemeden başını salladı. O anda bir sınırı aştığını biliyordu. Tarman'ın mürettebatından değildi ve gemiyle bu şekilde iletişim kurmaya hakkı yoktu. Bunu o başlatmış olsa bile.

Bu düşünce, Jerd'in Tats hakkında söylediklerini hatırlatarak hoş olmayan bir karşılaştırma yapmasına neden oldu. Kendini bu konuyu düşünmeye zorladı. Tats'ın Jerd'e ilk yaklaşmış olması önemli miydi? O olay çoktan bitmiş ve kapanmış bir şey değil miydi?

"ŞİMDİ, ÖYLE KAL. Dinlen ve kıpırdama. Sana daha fazla yiyecek bulmaya çalışacağım."

"Peki."

Sedric, kütüklerden yapılmış yatağındaki ejderhaya tekrar baktı ve her şeye hayran kaldı; birlikte taşıdıkları kütükler, onu nasıl hayal edip yarattığı ve onu sudan çıkarıp ayağa kaldırmayı nasıl başardığı. Taşıyabileceği kütükleri bulup ona doğru taşırken, suda yüzen birkaç büyük ölü balık ve maymun olabilecek bir leş keşfetti. Yumuşak ölü şeylere dokunmak iğrençti. *Taze değillerdi*, diye şikayet etmişti, ama yemişti. Sonra, suyun acısına rağmen, ellerindeki kokunun çoğunu ovuşturarak çıkarmıştı.

"*Birlikte iyi çalışıyoruz.*" O, onun kulağına ve zihnine konuştu.

"Öyle," diye onayladı ve bunun iyi bir şey olup olmadığını fazla düşünmemeye çalıştı.

Bunu başarmak için sabahın tamamı ve öğleden sonranın yarısı geçmişti. Birkaç büyük kütüğü ağaçlara dayayarak sabitleyebilirse, onları orada tutabilir ve ejderha büyüklüğünde bir sal yapabilir diye düşünmüştü. Zaten birkaç kalın ağaca sıkıca dayalı olan bir kütükle işe başladı. Dönen akıntı onu yerinde tutuyordu. Kütük ile diğer kütüklerin arasına sıkışmış çalılar, küçük dalları ve diğer enkazları temizledi. Islak ve ağır bir ısti ve sırlıklam olan giysileri nehirde yanmış cildini hala tahriş ediyordu. İşini bitirmeden çok önce elleri sertleşmiş ve ağrıyordu, sırtı acıyordu ve efordan neredeyse başı dönüyordu. Relpda, o çalışırken sabırsızlanarak, sıkıntısını ve korkusunu mööleyerek ifade ediyordu. Yavaş yavaş endişesi tahrişe ve öfkeye dönüştü.

Yardım edin! Kayıyorum. Yardım edin. Odun kesme. Bana yardım edin!

"Dönüşüme çalışıyorum. Senin için bir şey yapıyorum, üzerine çıkabileceğin bir şey."

Öfkeyle kuyruğunu ve kanatlarını çırpınca, onu neredeyse suya düşürüyordu. "Şimdi yardım et! Yapmayı sonra yap!"

"Relpda, önce yapmam lazım, sonra yardım ederim."

HAYIR! Çılgınca böğürmesi gökyüzünü yırttı ve düşüncesinin gücü onu sendeletti.

"Yapma," diye uyardı onu. "Nehre düşüp boğulursam, yalnız kalırsın. Sana yardım edecek kimse olmaz."

Düşersen seni yerim! O zaman ağaç yapamazsın. Düşüncesini sessizce ama aynı güçle ona gönderdi.

"Relpda!" Bir an için, onu tehdit etmesine hem öfkeleni hem de korktu. Sonra sözlerinin altında yatan soğuk korku dalgası kalbini sardı. Anlamıyordu. Onu görmezden geldiğini sanıyordu. "Relpda, bak: Eğer buradaki büyük ağaçları yeterince itip bir araya getirip sabitleyebilirsem, o zaman..."

Relpda'ya hemen yardım edin!

Kız, düşüncesiyle onu tekrar itti ve adam neredeyse bayılacaktı. Öfkeyle cevap verdi. "Ne yapmaya çalıştığımı gör!" Ve kızın inatçı küçük kertenkele beynine sertçe itti, Relpda'nın güvenle üzerine kıvrılmış olduğu kalın bir kütük ve dal salının görüntüsünü gönderdi.

Öfkeyle burnunu çekip kanatlarıyla suya vurdu ve onu ıslattı. Sonra, "Ah!" diye haykırdı. "Şimdi anladım. Her şey mantıklı. Sana yardım edeceğim."

Onun ani akıcılığı onu şaşırttı. "Ne?"

Kütükleri yerine itmene yardım edeceğim. Ve birbirlerine tam oturmalarını engelleyen çalıları temizleyeceğim.

Kız onun zihnindeydi, onun görüşünü, düşüncelerini, sözlerini kullanıyordu. Ani yakınlık karşısında titredi ve kız da buna karşılık derisini titretti. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama başaramadı. İkinci denemesinde kız isteksizce düşüncelerini onunkilerden ayırdı.

Relpda yardım et?

"Evet. Relpda yardım et," diye cevapladı, kendi kelimelerini tekrar kurabildiğini hissettiğinde.

Ve o da yardım etti. Yorgunluğuna ve pençeli ayaklarının acısına rağmen, etrafta yüzerken enkazları kenara itti ve onun gösterdiği yere kütükleri itti. İlk çabaları başarısız olunca, protesto ve çaresizlikle tiz bir ses çıkardı. Sonra, onu görevine geri çağırdığında

görevine geri çağırıldığında, geldi. Kütükleri batırıp, kereste dizisinin altına itmesini söylediğinde onu dinledi. Son çabalarını acınası kısa ip ile bağlarken, su üstünde durmasını söylediğinde, onu dinledi. Sonra, dikkatlice, düz olmayan kütük yatağına tırmandı. Ve dinlendi. Vücudu ısınmaya başladı. Kızın yorgunluğunun kendisini ne kadar etkilediğini, kız aniden gevşeyene kadar fark etmemişti. Kızın rahatlamasıyla neredeyse bayılacaktı.

Şimdi uyu.

"Evet. Uyuyun. Şu anda en çok ihtiyacınız olan şey bu."

Kendisinin de yemeğe ihtiyacı vardı. Ve suya. Şarap ya da özenle hazırlanmış yemek değil, basit bir yudum suya özlem duymak ne kadar acınası bir şeydi. Ve şimdi, günün büyük bir kısmı geride kalmış olmak dışında, saatler önce olduğu yere geri dönmüştü. Yakında karanlık çökecek ve o da küçük bir teknede kokuşmuş bir battaniyenin altında kıvrılmaya devam edecekti. Gökyüzüne baktı ve en azından Jess'in meyveyi bulduğu yeri bulmaya çalışması gerektiğine karar verdi.

Et. Uykulu bir şekilde onun düşüncelerini takip ediyordu ve meyve fikri onu memnun etmedi. *Et bul.* Açlığının keskinliğini ona hissettirdi. Adam dehşete kapıldı. Onu daha yeni beslemişti!

Yeterli değildi.

"Belki biraz et bulurum." Sonra, durumlarının çaresizliğini kabullenmeye çalışarak, kendini zorlayarak, "Deneyeceğim," dedi.

Tekneye geri döndü ve elinde kalan hayvan öldürme aletlerine baktı. Balta hala kanlı sintine suyunun içinde yatıyordu. Baltayı alıp kuruması için koltuğun üzerine koyarken midesi bulandı. Jess'in kanı, yapışkan suyla seyretilmiş halde ellerine bulaşmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve elini keçeleşmiş enkazın arasından nehir suyuna daldırarak yıkadı. Şaşırtıcı bir şekilde, beklediği gibi acı hissetmedi. Buna alışıyor muydu? Nehre bakınca, suyun eskisi kadar asidik olmadığını, ayrıca seviyesinin de çok düştüğünü gördü. Ağaç gövdelerindeki su izleri artık başının çok üstündeydi.

Nehir kenarındaki ağaç gövdelerinden oluşan kafese doğru ilerledi, kütüklerden kütüğe atlayarak. Bazen beklediğinden daha derine batıyorlardı ve biri ayağının altında dönerek onu neredeyse nehre düşürüyordu. Ama sonunda ormanın kenarında durdu ve ağaçlara baktı. Jess'in o gövdelerden birinden indiğini gördüğünü biliyordu, ama hepsi birden öncekinden çok daha pürüzsüz görünüyordu. En son ne zaman bir ağaca tırmanmıştı? On yaşından büyük olamazdı ve o da dost canlısı bir

elma ağacıydı, dalları tatlı meyvelerle doluydu. O elmaların hatırası, açlığından boğazını düğümledi. Ne yapabilirdi ki? Yukarı çıkmalıydı.

Kornanın uzun, alçak sesi onu ürküttü. Relpda başını kaldırıp cevap olarak boru sesiyle bağırırken, o da dönüp ona baktı. Ses her yerden geliyor gibiydi. Çılgınca etrafına bakındı, ağaçlara bile baktı. Relpda nehrin yukarisına bakıyordu ve o onu izlerken, çenesini tekrar kaldırıp boru sesiyle bağırdı.

Zıplayarak ve parmak uçlarında koşarak, sıkışmış enkazın en ucuna kadar ilerledi ve nehrin yukarisına baktı. Suyun üzerindeki ışık gözlerini kamaştırdı ve bir süre hiçbir şey göremedi. Sonra, sanki en içten hayallerine cevap olarak kurtuluş gelmiş gibi, küçük bir teknenin silüetini ve kürek çeken bir adamı gördü. Ve tekne onlara doğru geliyordu. İki kolunu kaldırdı ve başının üzerinde salladı. "Hey! Buraya, buraya!" diye bağırdı ve teknedeki adam da elini kaldırıp ona el salladı.

Yavaşça, çok yavaşça, tekne ve içindeki kişi büyüdü. Sedric'in gözleri yaşlarla doldu, ama bunların hepsi ışığın parlamasından gözlerini sudan ayırmaya çalışmaktan değildi. Carson, avcıyı tanımadan önce onu tanıdı. "SEDRIC!" diye bağırdı, derin göğsünden çıkan sevinç çığlığı su üzerinden ona ulaştı. Avcı kürekleri daha da hızlı çekmeye başladı. Sedric diz çöküp Carson'ın ona attığı ipi yakalayana kadar yine sonsuz bir süre geçti. Tekneyi kütüklerin yanına çekti ve sonra ne yapacağını bilemedi. Aptalca sırtarak, rahatlamaktan titriyordu.

"Hayatta olduğuna şükürler olsun! Ejderha da mı? O zaman bu çifte mucize. Ve o da sudan çıktı! Nasıl başardın? Haline bak! Nehir seni fena hırpalamış, değil mi? Ver onu bana, ben onu bağlayayım. Önce neye ihtiyacın var? Su mu? Yemek mi? Seni bulsam da yarı ölü bulurum sanmıştım!"

Carson ikisi adına konuşurken, o titreyerek ayakta duruyordu. Birkaç dakika içinde tekne enkaz adasının kenarına bağlandı ve Carson, sormadan ona bir su tulumu uzattı. Açgözlülükle içti, durakladı ve "Sa'ya şükürler olsun ve teşekkürler" diye mırıldandıktan sonra tekrar içmeye başladı. Carson onu izledi, sakalının arasından beyaz dişleri görünüyordu. Yorgun görünüyordu ama o kadar zafer kazanmış ki parlıyordu.

Sedric su tulumunu ona geri verirken, avcı eline düz bir gemi bisküvisi sıkıştırdı. Sedric, yemek kokusuyla aniden başı döndü. Belki de ayakları üzerinde sallandı, çünkü Carson dirseğini tuttu. "Otur.

Yavaş yavaş ye. Artık her şey yoluna girecek. Zor günler geçirdin, ama artık her şey yoluna girecek. Senin için de!" Sedric'in yemek yediğini ve kendisinin yemediğini protesto eden ejderha Relpda'ya güvence verdi. Sedric minnettardı ama aniden o kadar acıkmıştı ki Carson'ın sözlerine ya da Relpda'nın şikayetlerine odaklanamıyordu. Sert ekmeğin bir parçasını kopardı ve yavaşça çiğnedi. Çenesi ağrıyordu ve morarmış tarafını çiğneyemiyordu. Yemeği yutmak acıya değiyordu. Bir parça daha kopardı ve yavaşça yedi.

Carson onu bırakıp ejderhayla konuşmaya gitti. Geri döndüğünde hayranlıkla başını sallıyordu. "Güzel iş çıkarmışsın; hareket ederse muhtemelen parçalanır, ama diğer ejderhaların sahip olduklarından daha iyi bir yer var en azından."

Sözler yavaşça Sedric'in zihnine işledi ve dünyada yemek ve sudan daha önemli şeyler olduğunu hatırladı. Ağzı kanlı halde konuştu. "Kim hayatta kaldı?"

"Kayıp olanlardan daha fazlası hayatta kaldı. Bir iki gün sürdü, ama neredeyse herkesi topladık. Seni ve polisi bulduğuma göre, sadece Rapskal, ejderhası ve Jess kaldı. Zavallı Warken'i ölü bulduk, Ranculos da ağır yaralandı, ama birkaç yaralanma dışında herkes iyi. Sen nasılsın? Herkesten daha kötü durumdasın."

Yüzüne utanarak dokundu. "Biraz."

Carson alçak bir kahkaha attı. "Buradan bakınca bana 'biraz'dan fazla görünüyor. Demek burada sadece sen ve ejderha var. Başka kimse yok mu?"

"Sadece biz," diye cevapladı ihtiyatla. Carson, kendisi ve Relpda'nın diğer avcıyı öldürdüğünü öğrenirse ne hissederdi? İki adamı sık sık teknede birlikte görmüştü ve avcılık görevlerinde sık sık ortak çalışıyorlardı. Şimdi kurtarıcısını kızdırma riski alamazdı. Jess hakkında hiçbir şey söylemezse, kimse asla öğrenmezdi.

Relpda bir şey söylemedikçe.

Korku onu sardı. Ejderha da buna tepki gösterdi. *Tehlike mi?*

Avcıyı yiyelim mi?

"Hayır, Relpda, hayır. Tehlike yok. Avcı sana yiyecek bulacak, ama şimdi değil." Onun sözlerini elinden geldiğince düzelttikten sonra Carson'a sessizce dedi: "Büyük dalgadan beri biraz kafası karışık."

"Evet. Sanırım hepimiz öyleyiz. Ama haklı. Açlıktan ölmek üzere olmalı. Zaten hiç şişman değildi ve son birkaç gün onu daha da zayıflatmış gibi görünüyor. Relpda? Ejderhaların taze eti tercih ettiğini biliyorum,

ama buradan çok uzak olmayan bir yerde bir geyik leşi gördüm. Gösterayım mı?"

"Relpda'ya getir. Relpda yorgun."

"Carson da yorgun," diye mırıldandı avcı, ama bu iyi niyetli bir şikayetti. "Gidip o kokuşmuş şeye bir ip bağlayıp buraya çekeyim. Suyun içinde kalmamı ister misin?"

"Gitme!" Sözler ağzından refleks olarak çıktı. Kurtarma ekibi daha yeni gelmişti.

Carson gülümsedi ve omzuna nazıkçe elini koydu. "Merak etme. Geri döneceğim. Seni bulmak için bu kadar zahmete girdim. Seni burada bırakmayacağım." Carson'ın bakışları Sedric'inkiyle buluştu ve sözler avcının kalbinden çıkmış gibiydi. Sedric ne diyeceğini bilemedi.

"Teşekkür ederim," diye sonunda başardı. Adamın ciddi bakışlarından kaçındı. "Size korkak ya da beceriksiz bir aptal gibi görünüyor olmalıyım."

"İkisi de değilsin, emin ol. Uzun sürmez. Suyu sana bırakıyorum. Şu anda elimizde sadece bu var, o yüzden mümkün olduğunca idareli kullan."

"Elimizdeki tek şey bu mu? Neden bu kadar içmeme izin verdin?" Sedric dehşete kapıldı.

"Çünkü ihtiyacın vardı. Şimdi, gidip Relpda'ya güzel çürümüş geyik eti getireyim, sonra geri dönerim. Belki ağaçlara tırmanıp bizim için daha fazla yiyecek bulmak için yeterince ışık kalır."

"Jess..." Sedric sözünü kesmişti. Jess'in yakınlarda meyve bulduğunu söylemek üzereydi. Aptal, aptal, aptal. Diğer avcıdan bahsetme.

"Ne?"

"Sadece dikkatli ol."

"Oh, her zaman dikkatliyimdir. Hemen dönerim."

SU ÇEKİLMİŞTİ. Hala yenebilecek bol miktarda ölü balık vardı. Taze değillerdi ama doyurucuydu. O ölmemişti. En azından henüz değil.

Sintara ağırlığını değiştirdi. Sürekli suya batmış olduğu için ayakları ağrıyordu. Su eskisi kadar asidik değildi, ama pençeleri hala yumuşaktı, sanki çürüyorlardı. Kendisi için hiç bu kadar umutsuz olmamıştı.

O, Sintara, denizi, gökyüzünü ve karayı yönetmesi gereken bir ejderha, bir şahin tarafından yakalanan tavşan gibi havaya kaldırılmış ve baş aşağı savrulmuştu. Boğulmuş ve nefes nefese kalmıştı. Boğulan bir fare gibi bir kütüğe yapışmıştı. "Hiçbir ejderha bizim yaşadıklarımızı yaşamadı," dedi. "Hiçbiri bu kadar alçalmadı."

"Hayatta kalmanın 'düşük' bir yanı yoktur," diye Mercor ona karşı çıktı. Her zamanki gibi sesi sakindi, neredeyse sakin. "Bunu zor kazanılmış bir deneyim olarak düşün, Sintara. Öldüğünde ve yenildiğinde, ya da yavruların yumurtadan çıktığında, onlar bu zamanın anılarını taşıyacaklar. Çekilen hiçbir zorluk kayıp değildir. Birisi bundan ders alacaktır. Birisi bundan kazanç sağlayacaktır."

"Birisi senin felsefe yapmandan bıktı," diye homurdandı kızıl Ranculos. Öksürdü ve Sintara kan kokusu aldı. Ona yaklaştı. Ejderhalar arasında en ağır yaralı olan oydu. Selde yuvarlanırken bir şey kaburgalarına çarpmıştı. Her nefes alışında hissettiği acıyı hissedebiliyordu. Çoğunlukla pullu vücutları onları korumuştı. Sestican'ın kanatları morarmıştı ve açmaya çalışıldığında acıyordu. Veras, asitli suyu yutmaktan boğazı yandığından şikayet ediyordu. Hepsi de hafif morluklar almıştı, bahsetmeye bile değmezdi. Onlar ejderhalardı. İyileşeceklerdi.

Gün ilerledikçe nehir çekilmişti. Artık bir kıyı vardı. Uzun çamurlu çubuklara ölü asmaların dalları takılmış çalılar vardı. Ayağa kalkabilmek, karnını sudan çıkarmak rahatlatıcıydı, ama kalın çamurda yürümek yüzmek kadar yorucuydu.

"Ne dememi istiyorsun Ranculos? Bunca zorluğun üstesinden gelip bu kadar yol kat ettikten sonra şimdi uzanıp ölmemizi mi?" Mercor onlara doğru ağır adımlarla geldi. Sintara, ejderhaların birbirlerine bu kadar yakın durmasının normal bir davranış olmadığını fark etti. Ama onlar normal ejderhalar değildi. Cassarick yakınlarındaki sınırlı alanda yıllarca bir arada yaşamak onları değiştirmişti. Böyle zamanlarda, yorgun ve kararsız oldukları zamanlarda, bir araya gelme eğilimindeydiler. Ranculos'un yanında uzanıp uyumak rahatlatıcı olurdu. Ama o yapmayacaktı. Çamur çok derindi. Bu gece ayakta durup uyuklayacak ve çöllerin ve sıcak, kuru kumların hayalini kuracaktı.

"Hayır. En azından burada değil," diye yorgun bir sesle cevapladı Ranculos.

Büyük mavi Sestican onlara doğru ağır adımlarla yürüdü. Çamur, masmavi derisini lekelemişti. "O zaman anlaştık. Yarın yola çıkıyoruz."

"Hiçbir şey kararlaştırılmadı," diye cevapladı Mercor yumuşak bir sesle. Altın ejderha kanatlarını açtı ve hafifçe salladı. Su ve çamur damlaları düştü. Tavus kuşu gözleri kirle kaplanmıştı. Cassarick'ten ayrıldıklarından beri onu bu kadar kirli görmemişti.

"Garip," dedi Sestican ekşi bir sesle. "Bana, burada yatıp ölmeyeceğimize karar verdiğimiz anlaşılmıştı. Öyleyse alternatif, Kelsingra'ya doğru yolumuza devam etmek olmalı."

"Kelsingra," dedi Fente. Bu ismi lanet gibi telaffuz etti. Küçük yeşil ejderha, henüz olgunlaşmamış yelesini kabarttı. Eğer yeterince büyümüş olsaydı, bu hareket tehditkar görünebilirdi. Ama şu anki haliyle, Sintara'ya ince bir sapta yeşil ve altın rengi bir çiçek gibi görünüyordu.

"Ben şahsen bekçileri beklemenin bir anlamı görmüyorum. Onlara ihtiyacımız yok." Kalo yanlarına geldi. Gelirken kanatlarını esnetti, mavi-siyah kanatlarını açarak çamuru silkeledi. Kanatları Mercor'unkinden daha büyüktü. Onlara en büyük ve en güçlü erkek olduğunu hatırlatmaya mı çalışıyordu?

"Bana çamur sıçratıyorsun. Kes şunu." Sintara boynundaki firfırları kaldırdı, kendi gösterisinin en az onunki kadar korkutucu olduğuna emindi.

"Sen çamurla kaplısın, nasıl fark edersin ki?" diye şikayet etti Kalo, ama yine de kanatlarını katladı.

Sintara, onun bu kadar kolay barışmasına izin verecek havada değildi. "Senin bakıcına ihtiyacın olmayabilir, ama benimkine ihtiyacım var. Yarın ikisine de beni temizletacağım. Çamurda durmak zorunda kalabilirim, ama çamurla kaplanmam için hiçbir neden yok."

"Benimki ihmalkar. Tembel. Kendini beğenmiş. Herkese kızgın." Kalo'nun gözleri öfke ve mutsuzlukla dönüyordu.

"Hâlâ bir ejderhayı kesip et gibi satmanın sorunlarını çözeceğini mi düşünüyor?" Sestican onu mutlu bir şekilde kışkırttı.

Kalo buna kanadı. Greft'in ne kadar kötü bir bakıcı olduğundan ne kadar şikayet etse de, ona yönelik eleştirileri asla hoş görmezdi. Greft müstehcen önerisini yaptıktan sonra bile, Kalo ona şikayet etmeye cesaret eden herkese sertçe cevap vermişti. Şimdi de ağzını genişçe açıp Sestican'a yüksek sesle tısladı.

Ağzından mavimsi bir zehir dumanı çıkıp havada kısa bir süre asılı kaldığında, diğerleri kadar şaşırılmış görünüyordu. Sintara gözlerini kapattı ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Ne yapıyorsun?" Fente öfkeyle sordu. Küçük yeşil, bulutun ulaşamayacağı bir yere kaçarken hepsine çamur sıçrattı. Sestican hemen ağzını genişçe açtı ve nefes aldı.

"Durun!" Mercor emretti. "İkiniz de durun!"

Diğer ejderhalar kadar emir verme hakkı yoktu. *Yine de bu, onu emir vermekten alıkoymuyordu*, diye düşündü Sintara. Ve neredeyse her zaman, diğerleri ona itaat ediyordu. Onun tavırlarında, onların saygısını, hatta sadakatini kazanan bir şey vardı. Şimdi Kalo'ya doğru ilerledi. Büyük mavi-siyah ejderha yerinde durdu, sanki Mercor'a meydan okuyacakmış gibi kanatlarını yarı kaldırdı. Ama altın ejderha savaşmak niyetinde değildi. Bunun yerine, diğer büyük erkeğe dikkatle baktı, siyah gözleri sanki etrafındaki karanlığı topluyormuş gibi dönüyordu.

"Şimdi bunu tekrar yap," diye meydan okudu Mercor, ama erkek erkeğe değil. Daha çok, gördüklerine inanamıyormuş gibi Kalo'ya bakıyordu. Yalnız değildi. Mercor'un sesindeki aciliyeti hisseden diğer ejderhalar da yaklaşıyordu.

"Ama rüzgârın arkasına geç!" diye araya girdi Sestican. "Ve biraz yürek kat," diye ekledi Mercor.

Kalo kanatlarını katladı. Yavaşça yaptı ve yavaşça toplanan ejderhalardan uzaklaşarak rüzgârın estiği yöne döndü. Mercor'a itaatsizlik ediyormuş gibi görünmeye çalışıyorsa, başaramamıştı, diye düşündü Sintara. Ama bu düşünceyi kendine sakladı, çünkü o da Kalo'nun gerçekten zehir püskürtebileceğini görmek istiyordu. Hepsî, kabuklarından çıktıklarından beri bunu yapabilmeleri gerekirdi, ama hiçbir ejderhaların en temel silahı olan bu silahı güvenilir ve etkili bir şekilde kullanmayı başaramamıştı. Kalo başarabilir miydi? Kalo nefes alırken kaburgalarının şişmesini izledi. Bu sefer boğazındaki zehir bezlerini çalıştırdığını gördü. Güçlü boynundaki kaslar dalgalandı. Başını geriye attı ve öne doğru kırdı, çenesi genişçe açıldı. Kükredi ve sesle birlikte mavimsi bir zehir sisi yükseldi. Suyun üzerinde bir bulut gibi süzüldü. Hayretle kükreyen tek ejderha o değildi. Zehirin dağılmasını izledi ve asit suya değdiğinde çok hafif bir tıslama duydu.

Kimse tepki veremedi, Fente kendini açık nehre fırlattı. Tüm vücudunu salladı, kanatlarını genişçe açtı ve başını geriye attı. Bir kadın çılgılığı gibi trompet sesiyle zehrini fırlattığında, bulut daha küçüktü ama daha yoğun. Tekrar tekrar çılgılık attı, dördüncü denemesinde zehirin izi kalmayana kadar. Yine de hepsine dönerek şöyle haykırdı: "Yanılmayın. Hepiniz benden daha büyüksünüz, ama ben de en azınız kadar ölümcülüm. Bana saygı gösterin!"

"Zehirini gösteriş yapmak için kullanmak yerine avlanmak için saklasan daha akıllıca olur," diye Mercor onu hafifçe azarladı. "Onu geri kazanmanın ne kadar süreceğini bilemezsin. Şu anda bir av görsen, kaçır kaçır."

Küçük yeşil ejderha dönerek onlara baktı. Olgunlaşmamış yelesinin katmanlı yaprakları boynunun etrafında sertçe dikilmişti. Onları titretti, bu hareket ejderhadan çok yılanı andırıyordu. "Bana bilgelik dersleri verme, altın renkli. Avcılık da. Senin tavsiyene ihtiyacım yok. Zehrimi geri aldığım için, artık senin arkadaşlığına ihtiyacım olup olmadığından bile emin değilim."

"Ya da koruyucuna?" Ranculos hafif bir merakla sordu.

"O zaman göreceğiz," diye tersledi. "Tats beni yetiştiriyor ve onun övgülerini duymak hoşuma gidiyor. Onu yanımda tutabilirim. Ama bir koruyucum olması, senin ya da diğer dağınık koruyucuların yanında kalmam gerektiği anlamına gelmez. Ejderhayı sığır gibi kesmekten bahseden saygısız koruyucuların yanında olmak zorunda da değilim." Kanatlarını çırpı, havayı karıştırdı ve su sıçrattı. "Zehri aldım ve yakında uçabileceğim. O zaman kendimden başka kimseye ihtiyacım olmayacak."

"Heeby de uçmaktan bahsetmişti," dedi Sestican sessizce.

"Heeby. O onun gerçek adı bile değil. Gerçek adını bile söyleyemiyordu. Heeby. O bir köpeğin ya da aptal bir atın adı. Bir ejderhanın değil."

"Kötü konuşma," diye uyardı Mercor. "Onun sonu da hepimizin sonu olabilir."

"O hiç başlamadığı için sonlanmadı," diye karşılık verdi Fente. "Yarım ejderha ejderha değildir."

Sintara içinden ona hak verdi. Zayıf ejderhalar, açıklayamadığı bir şekilde onu hala rahatsız ediyordu. Ejderha şekline sahip bir yaratığın yanında olmak, ama o yaratığın ejderha gibi düşündüğünü hissetmemek rahatsız ediciydi. Bir gece, bazı bekçilerin birbirlerine "hayalet" hikayeleri anlattığını duymuştu ve bunun aynı his olup olmadığını merak etmişti. Orada bir şey vardı, ama yoktu. Maddesi olmayan tanıdık bir şekil.

Ve şimdi, isimsiz gümüş ejderha nehre doğru zorlukla kürek çekerken gördüğü şey tam da buydu. Kuyruğu uzun zaman önce iyileşmişti, ama derisi çok gerginmiş gibi hala sert bir şekilde tutuyordu. Vücudu yolculuktan kaslanmış ve bakıcıları onu kurtlardan arındırdıktan sonra daha sağlıklı bir vücuda kavuşmuştu. Ama bacakları hala kısa ve kalın kalmıştı. Şimdi açtığı kanatları

neredeyse normaldi. Tüm ejderhalar, onu dikkatlice kaldırıp Fente'yi taklit ederek birkaç kez çırpıttıktan sonra başını geriye çektiğinde sessizce izlediler. Başını öne doğru uzatıp çenesini açtığına, Sintara dişlerinin Fente'ninkilerin iki katı büyüklüğünde ve iki sıra halinde olduğunu gördü. Ve gırtlaktan çıkan kükremeyle birlikte çıkan zehir bulutu kalın ve neredeyse mor renkteydi. Damlacıklar büyüktü ve tıslayarak nehrin yüzeyine düşüyordu. Sintara, güçlü zehirin keskin kokusundan yüzünü çevirdi.

"Bu yarı ejderha," dedi gümüş, "seni ejderha yapamaz." Onlara dönüp tehdidini anladıklarından emin olmak için onları sertçe süzdü. "Adın ne? Adını *alacağım*. Adımı söyle. Adım, yaptığım şey. Fente, adımı söyle."

Küçük yeşil ejderha ondan uzaklaştı. Kendini onurlu bir şekilde uzaklaştırmaya çalıştı, ama ejderhalar yüzmek için yaratılmamıştı. Onun menzilinden çıkarken aceleci ve beceriksiz görünüyordu. Spit güldü ve Fente başını ona doğru çevirip tısladığında, ona küçük bir zehir bulutu püskürttü. Nehir rüzgarı, ona zarar veremedi onu uzaklaştırdı. Yine de Mercor buna tepki gösterdi.

"Tükür, zehrini sakla. Avcılarımızdan biri öldü, bekçilerimiz birkaç tekne ve neredeyse tüm silahlarını kaybetti. Eskisi kadar verimli avlanamayacaklar. Hepimiz daha çok çabalamalıyız. Zehrini o zaman sakla."

"Belki Fente'yi yerim," dedi Spit zehirli bir şekilde. Ama sonra dönüp sığ suya doğru kürek çekmeye başladı. Çamurlu kıyıya çıktı ve pisliği umursamadan kendini yere atıp uykuya daldı. Sintara aniden onu kısılandı. Uzanmak çok iyi olurdu. Uyuyabilirdi. Uyandığında, Thymara ve Alise onu temizleyebilirdi. Zaten kirliydi, biraz daha çamur fark etmezdi. Ve ikisinin de onu kurtardığı için minnettarlıklarını gösterme zamanı gelmişti.

Kararını vermiş, çamurlu kıyının en yüksek noktasına kadar zorlukla yürüdü ve uykuya dalmak için kendini yere bıraktı. Çamur, önce soğuk bir şekilde vücudunun şeklini aldı, ama hareketsiz yatarken, neredeyse kalın otlardan yapılmış bir yatak gibi onu ısıttı. Burnunu çamurdan uzak tutmak için başını ön bacaklarının üzerine indirdi ve gözlerini kapattı. Uzanmak çok güzeldi.

Etrafında, diğer ejderhaların da onu örnek aldığını duyabiliyordu. Ranculos, yanına eski yerini buldu ve sol tarafına yatarak uzandı. Sestican diğer tarafa yerleşti.

Ejderhalar uyudu.

Dua Ayının 24. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı
Erek, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug

Bu durumda, Hest Finbok'tan Jamaillia'dan güvercinle gönderilen ve mümkün olan en hızlı şekilde *Tarman* mavnasında bulunan Sedric Meldar ve Alise Finbok'a iletilmesi gereken mesaj, onlara mümkün olan en kısa sürede Bingtown'a dönmeleri talimatını vermektedir. Cassarick ve Trehaug'daki tüccarlar, her iki Tüccar Concourse'da genel bir duyuru ile, bu ikisinin 30. Dua Ayı'ndan sonra Finbok ailesi tarafından hiçbir borcunun ödenmeyeceği konusunda bilgilendirilmelidir.

Detozi!

Birisi çok mutsuz görünüyor! İtiraf etmeliyim ki meraklandım. Sekreteriyle kaçtı mı? Ama neden Rain Wilds'a kaçtılar? Buradaki dedikodulara göre ikisi de hayatlarından çok memnundu, bu yüzden herkes bu olasılık karşısında şaşkın ve skandal olarak görüyor.

Erek

ONUNCU BÖLÜM İTİRAF

Relpda, kokusuna aldırmadan leşin üzerine atladı. Sedric, onun bu soğukkanlılığını paylaşabilmeyi diledi. Relpda, artık sürekli aklında ve düşüncelerindeydi. Etin kokusu ve iğrenç tadı, ağzında hayalet anılar gibi duruyordu. Carson'ın topladığı meyvelere bulaşmasın diye onları uzaklaştırdı.

Avcı söz verdiği gibi geri gelmişti. Relpda hala suya girmek istemiyordu, bu yüzden iki adam yüzen leşi onun salına ulaşacak şekilde manevra yaptılar. Leş çamurla kaplıydı ve leş yiyen hayvanlar tarafından kemirilmişti. Relpda umursamadı. Leşi ona verdiklerinden beri tek düşüncesi karnını doyurmaktı.

Sedric'e karşı koyan pürüzsüz kabuklu ağaçlar Carson'a boyun eğmişti. Böylesine iri bir adam için çok çevikti. Duvara tırmanan bir örümcek kadar kolay tırmanıyordu. Sedric onu takip etmeye çalıştı, ama nehirde yanmış elleri tırmanmaya elverişli değildi. Ağacın iki katı yüksekliğe çıktığında vazgeçti. Geri inmek bile zordu. Gövdeden geriye doğru atladığında kötü bir şekilde yere düştü. Şimdi bileği ağrıyordu.

Carson, karanlık çökmek üzereyken tırmanışından geri döndü. Jess'in getirdiği meyvelere benzeyen bir salkım meyve ve iki başka tür meyve tutuyordu. Biri sarı ve tatlı, diğeri ise yumruğu büyüklüğünde, sert ve yeşildi. Yağmur Ormanları'nda o kadar çok bitki ve ağaç yetişiyordu ki, Sedric bunların hiçbirini bilmiyordu. Yeşil meyvelerden birini aldı ve elinde çevirmeye başladı, ta ki Carson onu sessizce elinden alıp, sanki haşlanmış yumurta gibi aralarındaki kütüğe vurana kadar. Kalın yeşil kabuğu, beyaz etli kabuğundan ayrıldı. "Hepsini ye," dedi Carson. "Tadı pek yok ama çok sulu."

Carson konuşacak bir şey kalmamıştı. Sedric, gemiyi vuran dalga, dalgayı nasıl atlattıkları, kaptanı kurtardıkları ve kayıp bekçilerin çoğunu buldukları hikayesini baştan sona dinlemişti. Sedric, Alise'in gemide olmadığını öğrenince şok olmuş, ama onun güvende olduğunu öğrenince rahatlamıştı. Avcının konuşmasını bitirene kadar dinlemişti. Şimdi

Sedric'i izledi. Onu doğrudan bakarak değil, göz ucuyla ve kirpiklerinin arasından dikkatle izledi. Meyveleri aralarında eşit olarak paylaştırdı, Sedric'in bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadığından bahsetmedi. Ejderhayı besledikten sonra bile Sedric, Carson'ın yarattığı öldürüp ondan kar elde etmek için bir plan yapmasını bekledi. Diğer avcı ve kaptan bu komploya dahilse, Carson'ın da dahil olması mantıklıydı. Ve Jess, Sedric'in örnekleri hakkındaki bilgisini Carson'la paylaşmışsa, bu, Davvie ve Carson'ın neden bu kadar dikkatli davrandıklarını ve Sedric'in odasını bu kadar sık ziyaret ettiklerini açıklardı. İkisi de, Carson'ın *Tarman'a* ejderha kanı getirdiğini biliyorlardı. O hazineyi bulurlarsa, zengin olurlardı.

Meyveler bittiğinde Carson teknesinden ağır bir demir tencere getirmiş, içine az miktarda yağ döküp ateşe vermişti. Kuru odun parçalarından ve reçineli dal uçlarından parçalar kesip tencerenin ateşine attı. Tenceden dumanlı bir ışık ve hoş bir ısı yayıldı ve böceklerin bir kısmını uzak tuttu. İki adam oturup nehrin üzerinde gecenin derinleşmesini izlediler. Yıldızlar gökyüzündeki şerit halinde görünmeye başladı.

Carson boğazını temizledi. "Ejderhalarla konuşamayacağını sanıyordum. Ne dediklerini hiç anlamayacağını sanmıştım."

Sedric buna verecek bir cevabı yoktu. Gerçeğe yakın bir cevap verdi. "Onlarla daha fazla vakit geçirmeye başladığımda bu değişti. Ve o beni kurtardıktan sonra, buraya taşıdıktan sonra, birbirimizi daha iyi anlamaya başladık." İşte. Yeterince doğru ve hatırlanması kolay bir açıklama. En iyi türden bir yalan. Nehrin düz yüzeyine bakarak daldı.

"Fazla konuşmuyorsun, değil mi?" diye sordu Carson.

"Söyleyecek pek bir şey yok," diye cevapladı Sedric ihtiyatlı bir şekilde. Sonra terbiyesi devreye girdi. "Teşekkür ederim." Kendini zorlayarak dönüp Carson'ın samimi gözlerine baktı. "Bizi aradığın için teşekkür ederim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ağaçlara tırmanıp meyve bulamazdım, avcı ya da balıkçı da değildim." Daha resmi bir şekilde ekledi: "Sana borçluyum." Tüccarlar arasında bu sözler nezaketten öte bir anlam taşırdı. Gerçek bir borcu kabul etmek anlamına gelir.

"Oh, gayet iyi idare ediyordun," diye cevapladı Carson cömertçe. "Ama genellikle senin durumundaki bir adam, dalganın sana nasıl çarptığını ve ne yaptığını anlatarak hikayesini anlatır..." Umutla sözlerini yarım bıraktı.

Sedric karanlığa baktı. Mümkün olduğunca gerçeği söylemeliydi. Bu güvenli olurdu. "Dalgaların çarptığını hatırlamıyorum. Karaya çıkmıştım..."

—bacaklarımı uzatmak için. Kendime geldiğimde, Relpda beni tutmuş ve başımı suyun üstünde tutuyordu. Tabii ki, o da benimle birlikte nehirde yüzüyordu ve eski kıyıya gitmemiz gerektiğini ona ikna etmek için epey uğraştım. Buraya varmadan yorgun düşeceğinden korkuyordum. Ama başardık.

“Evet. Başardık.” Ejderha ağzında etle konuşuyordu. Kendinden gurur duyuyordu. Sedric'in onu nasıl kurtardığını anlatmasından memnun olmuştu.

“Her şeyi hatırlamamanıza şaşırmadım. Kafanıza sert bir darbe almışsınız.”

Sedric şişmiş yüzüne elini kaldırdı. "Öyle oldu," dedi sessizce. Ve konuşmayı bitirmeye çalıştı. Gecenin karanlığında, tencerede yanıp sönen ateşin yanında oturmak neredeyse hoştu. Hâlâ açtı ve her yeri ağrıyordu, ama en azından ertesi günü nasıl hayatta kalacağını düşünmek zorunda değildi. Carson ona bakacak, onu *Tarman'a* geri götürecekti. Kokuşmuş küçük kulübesi onu çağırıyordu, açık deniz ve açlıktan uzak bir sığınak. Orada temiz giysiler, sıcak su ve tıraş bıçağı olacaktı. Mutfakta pişmiş yemekler. Aniden değer verdiği basit şeyler. *Bu pek takdire şayan bir şey değildi*, diye düşündü. Günün erken saatlerinde, kendisi ve bir ejderhaya bakabilmişti. Dün, hayatta kalmak için öldürebilmişti. Ama şimdi, bu dünyada yetkinmiş gibi davranmayı bırakıp, tüm endişeleri ve düşünceleri başkasına bırakmaya hazırды.

Hest'in onu bu kadar kolay terk edebilmesine şaşmamalı.

Chalced'e ejderha parçaları kaçırmak, yıllardır yaptığı en kişisel plan sayılabilirdi. Ve bakın ne kadar da iyi sonuçlandı! Hest'in Alise ile evlenmesini önerdiği zamanki kadar iyi. Üçüne de ne kadar mutluluk getirmişti. Kendi hayatını ne zaman bırakmıştı? Ne zaman Hest'in akıntısına kapılmış, onun tarafından savrulup şekillendirilmiş ve sonunda diğer enkazlarla birlikte buraya vurmuş bir parça odun haline gelmişti? Carson'ın pota bükülmüş beyaz bir tahta parçası eklemesini boş boş izledi. Evet. Oydı. Başka bir adamın ateşine yakıt.

Carson aniden iç geçirdi. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama devam etmeye kararlıydı. "Peki. O zaman yarınki planımız şöyle. Sabah olabildiğince erken kalkıp nehrin yukarısındaki *Tarman'a* geri dönmek istiyorum. Kaptan Leftrin ve ben, nehrin aşağısına bir günden fazla kürek çekmeyeceğimiz konusunda anlaştık, ama itiraf etmeliyim ki düşündüğümden çok daha fazla mesafe kat ettim. Yarın gün batmadan ona yetişmek için

Yarın gün batmadan ona yetişmek için çok kürek çekmem gerekebilir. Sence ejderhan o zamana kadar yolculuğa hazır olur mu?"

Onun ejderhası. Artık onun ejderhası mıydı?

Bu soruyu düşünmek bile onun dikkatini ona çevirdi.

Evet. Sen benim koruyucumsun. Yarın yolculuğa çıkmaya hazırım. Kelsingra'ya gidelim!

"Kelsingra'ya," diye onayladı sessizce. "Yola çıkmaya hazır olacağız."

Carson gülümsedi. Gülümseme ve ateşin ışığı adamın yüzünü değiştirdi. Sedric aniden fark etti ki, o kendisinden çok da büyük değildi. "Kelsingra," diye onayladı Carson. "Gökkuşağının sonu."

"Oraya varacağımıza inanmıyor musun?"

Avcı omuzlarını silkti. "Kimin umurunda? Öyle yaparsak hikaye daha güzel olur. Ama bundan daha uzun ve daha mütevazı hedeflerle keşiflere çıktım. Bu keşif beni birçok nedenden dolayı cezbetti. Davvie'yi tehlikeden uzaklaştırmak için. Ama sanırım Leftrin'le aynı sebepten buradayım. Bir erkek iz bırakacak bir şey yapmak ister. O şehri bulursak, ya da eskiden bulunduğu yeri bulursak, Rain Wilds ve Bingtown'u alt üst etmiş olacağız. Bir adamın böyle bir şey yapma şansı ne sıklıkla gelir ki? En azından haritayı genişletmiş oluruz. Her gece Swarge oturup çizimlerini ve notlarını yazıyor, Kaptan Leftrin de kendi notlarını ekliyor. Jess de kendi günlüğünü tutuyor. Ben de avladığımız hayvanlar ve gördüğümüz ağaçlar ve nehir kenarları hakkında bir iki şey yazdım. Tüm bu bilgiler kayıtlara geçecek ve Yağmur Ormanı Tüccarları Birliği'nde saklanacak. Yıllar sonra, birisi geceyi geçirmek için demir atmak istediğinde, bizim anlattıklarımızı temel alarak karar verecek. İsimlerimiz hatırlanacak. *Kelsingra'ya Tarman Keşif Gezisi*. Öyle bir şey. Bu önemli bir şey, biliyor musun? Bunun bir parçası olmak önemli bir şey.

Sedric, Carson konuşurken ateş çukuruna bakıyordu. Şimdi ona gizlice baktı. İlk kez yüzündeki canlılığı gördü. Derin kahverengi gözleri parlıyordu ve sakalının içindeki dudakları, en saf memnuniyetle bir gülümsemeye kıvrılmıştı. Sedric, hiç kimseyi bu kadar soyut bir şeyden bu kadar memnun görmemişti. Hest'i zengin bir anlaşma imzaladıktan sonra sevinçten çılgına dönmüş halde görmüştü ve babasının bir ticaret gezisinde sarhoş bir şekilde ortaklığı kutladığını da görmüştü. Her zaman önemli olan zenginlik, para ve bunlarla birlikte gelen güç ve statüydü. Bu, bir adamın değerinin ölçüsü, Bingtown'daki bir tüccarın statüsüydü. Ve Chalced ve Jamaillia'daki her kasabada ve ziyaret ettiği diğer tüm medeni yerlerde bir adamın değeri de bu şekilde ölçülüyordu.

Chalced ve Jamaillia'daki her kasabada ve ziyaret ettiği diğer tüm medeni yerlerde bir adamın ölçüldüğü şeydi. Bu yüzden Carson'ı izledi ve dudaklarının kıvrılması ya da kendini alay eden acı gülüşünü ortaya çıkaracak bir hareket bekledi.

Ama bu olmadı. Leftrin ile aynı nedenle geldiğini söylemesine rağmen, ejderha parçalarını alıp onlardan elde edilecek servetten bahsetmemişti.

"Rüya gibi geliyor," dedi, daha çok konuşmanın boşluğunu doldurmak için, ama adamın daha büyük planını kendisine açığa vurmasını sağlayabilir mi diye merak ediyordu. *Tarman'a* dönmeden önce, Kaptan Leftrin'in ne kadar acımasız olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Alise, bu adamdan fiziksel olarak tehlikede miydi?

"Sanırım. Her insanın bir hayali vardır. Ama sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen ve Alise, ejderhaları belgeliyor ve Elderlingler hakkında hatırladıklarını ortaya çıkarıyorsunuz. Bu da aynı şey, hiç kimsenin gitmediği, en azından uzun zamandır kimsenin gitmediği bir bölgeyi keşfetmek."

"Bundan para kazanılabilir," dedi Sedric cesaretle.

Carson bu kez güldü. "Belki. Ama ben pek sanmıyorum. Eğer olursa, muhtemelen ben mezarda olacağım. Bazı bekçiler de öyle düşünüyor." Carson başını sallayarak gülümsedi. "Greft kendini beğenmiş; yeni bir Rain Wild yerleşim yerinin kurucusu olacak, bekçiler Kelsingra'nın servetini kendilerinin olarak ilan edecek ve ejderhalar da onların haklarını savunmalarına yardım edecek. Gemiler ve işçiler nehirden gelecek, ticaret yapılacak ve o da zengin bir adam olacak."

"Greft öyle mi diyor?" Sedric şok olmuştu. Greft'in zekasına saygı duyuyordu, ama genç adam her zaman kendine büyük planlar yapamayacak kadar düşmanlık dolu görünüyordu.

"Bana söylemedi tabii. Ama diğer bekçilere fısıldıyor, sanki böyle konuşmalar bir yerde kalacakmış gibi. Onun fikirlerinin çoğunun Jess'ten geldiğini sanıyorum. Jess, hem dünyayı iyi tanıdığını hem de iyi eğitilmiş olduğunu iddia etmeyi sever. Sanırım bununla bir kitap okuduğunu kastediyordur. O çocuğun kafasını her türlü saçmalıkla doldurmuş." Carson eğilip yüzen paketin bir parçasını kopardı. Onu kırma şekli aşırı bir sinirlilik gösteriyordu.

Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha sakinleşmişti. "Kelsingra bulunabilir ve orada bir yerleşim kurarız, ama onun hayal ettiği gibi olmaz. Öncelikle, yeterli insanı yok ve bunların çok azı kadın.

kadın yok. Bir şehir kurmak bir yana, bir köy kurmak için bile yeterli nüfusu yok. Ve Rain Wilders'ların kolay üremediğini biliyorsundur. Doğmayı başaran bebekler bazen bir yaşını bile göremiyor. Rain Wilder'lar kırk yaşında yaşlı sayılır." Carson sakalının üstündeki pullu yanağını kaşıdı. "Yani, büyük bir keşif bir gemi dolusu yeni yerleşimciyi ikna etse bile, yeniler eskilerden sayıca fazla olacak ve işlerin nasıl yapılacağı konusunda söz sahibi olacaklar. Greft ve diğer bekçiler zenginlikler keşfedebilir, ama Elderling eserlerini yiyemezsin. Bunu hepimiz biliyoruz! Elderling hazineleri Rain Wilds'ta kaldığı sürece kimseye bir faydası olmadı. Onları, insanların pazarlık yapmaya gelebileceği yerlere göndermek zorundaydık. Bu yüzden Bingtown büyük bir ticaret kasabası, Trehaug ise değil; ticaret yapmasaydık açlıktan ölürdük. Kelsingra'yı bulursak ve orada hazine varsa, o hazineyi almak için pazarlık yapacak tüccarlar bunu herkesten daha iyi bilir. Anlaşmalardan en son damla yağına kadar sıkmayı bilen adamlar gelecek. Kral Greft onların pazarlık masasına oturup onların kurallarına göre oynamak zorunda kalacak. Yine de. Davvie yetişkin bir adam olduğunda, Kelsingra'da bir geleceği olabilir.

Boğazını temizledi ve ateş çukuruna kuru bir çubuk daha attı. Sedric sessizdi, Greft'i veya Hest'le pazarlık masasında oturan diğer bekçileri hayal ediyordu. Onları canlı canlı yer, kemikleriyle dişlerini temizlerdi.

Şişman bir gümüş balık, düşük bir vızıltıyla sudan aniden sıçradı. Suya geri düşerken sıçrayarak Carson yüksek sesle güldü. "Dinle beni, sanki bir ozanmışım gibi hayaller ve masallar uyduruyorum. Kelsingra'dan geriye bir şey kalırsa ve onu bulursak..."

"Ya hiçbir şey bulamazsak?"

"Peki. Ben de bunu merak ettim. Kaptan Leftrin ne zaman pes edip Trehaug'a geri döneceğiz diyecek? Dürüst olmak gerekirse, onun bunu yapacağını sanmıyorum. Birincisi, bekçiler ve ejderhalar geri dönemez. Onlar için orada hiçbir şey yok. O yaratıkların yaşayabileceği bir yer bulana kadar devam etmek zorunda. Ve bu, Kelsingra'yı bulmak kadar büyük bir keşif olur." Carson düşünceli bir şekilde sakalını kaşıdı. "İkincisi, Leftrin devam ettiği sürece Alise onun yanında. O mavna geri döndüğü anda, onu kaybetmesine kadar günleri saymaya başlayacak." Sedric'e kaşlarını kaldırarak ekledi, "Yersiz konuşuyorsam bağışla, ama ben böyle görüyorum.

"Bir gece onu ve Swarge'ı bu konuda konuşurken duydum. Leftrin, çoğu kaptandan daha fazla mürettebatını dinler ve bu yüzden çoğu

onunla bu kadar uzun süre birlikte çalışıyor. Swarge ve Bellin'in memnun olup olmadıklarını ve geri dönmek isteyip istemediklerini öğrenmek istedi. Swarge, 'Bizim için fark etmez, Kaptan. Ağaçlarda bizi bekleyen evlerimiz yok. Ve bu nehir bir yerden gelmek zorunda. Yeterince uzağa gidersek, mutlaka bir şeye ulaşırız.' Leftrin güldü ve 'Ya ulaştığımız yer kötü bir son olursa?' dedi. Swarge, 'Kötü son, yeni bir başlangıçtır. Bunu daha önce de yaşadık.' dedi. Yani, bence Kelsingra'yı bulana kadar ya da *Tarman* daha fazla sürünemeyecek hale gelene kadar devam edecekler."

Ateş çukurunu tekrar dürttü ve ortaya çıkan ejderha kuyruğu şeklindeki kıvılcımlardan gerçek bir zevk alıyor gibiydi. "Ben de onlarla gideceğim. Sonuçta Trehaug'da beni çağırarak hiçbir şeyim ve kimsem yok. Hiçbir yerde."

Sözleri gizli bir soru gibi geldi. Sedric düşündü. Omuz silkti ve cevap verdi. "Başka seçeneğim yok, değil mi? Bingtown'da beni bekleyen bir hayat var. Burada tek başıma hayatta kalamasam da, oldukça iyi olduğum bir hayat. Ama oraya dönmenin bir yolu yok. Yani seninle birlikte *Tarman'a* dönüp, ne olursa olsun katlanmak zorundayım. Kapana kısıldım."

Öyleydi ve bunu biliyordu. Yine de, Carson'ın daha cömert dünya görüşünün ardından kendi sözlerinin ne kadar acımasız ve küçük görüldüğüne pişman oldu.

Carson'ın yüzü değişti. Ağız köşeleri düştü ve gözleri ciddileşti. Ateşi karıştırmak için kullandığı sopayı tencereye attı ve biraz geriye yaslandı. İki büyük eliyle dağınık saçlarını yüzünden geriye itti. Konuştuğunda sesi gergindi. "Geri dönmek zorunda değilsin Sedric. O kadar çok nefret ediyorsan dönme. Teknem ve işim için gerekli temel aletlerim var. Seni nehirden aşağı götürebilirim. Kolay bir yolculuk olmaz, ama seni Trehaug'a geri götürürüm. Oradan da evine gidebilirsin."

"Peki ya diğerleri?" Sedric isteksizce sordu, sesinde yükselen heyecanını gizlemeye çalışarak. Ve sonra, karmaşık durumun farkına varınca, "Peki ya ejderha?"

Evet. Bana ne olacak? Sesi uykulu bir hırıltıydı.

"Ah, doğru ya. Ejderha." Carson hüznüyle gülümsedi. "Garip, çok büyük bir ejderha gibi küçük bir ayrıntı bir süreliğine aklımdan çıkmış. Sanırım seni hala Alise'nin asistanı olarak görüyorum, bekçisi olarak değil." Bir süre sessiz kaldı ve Sedric'in Bingtown'a erken dönme umuduyla hissettiği heyecan yavaş yavaş azalmaya başladı.

Carson omuz silkti. "Onun diğ er ejderhalara geri d onmesini sağlayabiliriz. Ondan sonra kendi başının çaresine bakmak zorunda kalır. Zaten önce nehrin yukarısına gitmemiz gerekiyor.  ylece ortadan kaybolamam; Leftrin  ld ğ m  sanır, Davvie korku ve kederden deliye döner. Bir arkadaşıma böyle bir şey yapamam, hele ki bana bağımlı bir  ocuğa. Ve Leftrin'den avcılık s zleşmemden beni çıkarmayı istemek zorunda kalırdım. Jess kayıpken bunu istemek için kötü bir zaman. Ve sen de Alise'ye veda etmek istersin, eminim..." Sesi giderek azaldı. "Sanırım ikimiz de sandığımız kadar  zg r değiliz," dedi yumuşak bir sesle. " ok yazık."

" ok yazık," dedi Sedric, hasta bir sesle. Bir süre sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Birkaç dakika önce, bu keşif gezisi gibi büyük bir şeyin parçası olmanın ne kadar harika olduğunu anlatıyordun. Nehri haritalamak, antik bir şehir aramak. Neden beni Trehaug'a götürmek için bundan vazgeçmeyi teklif ediyorsun?"

Carson sırtıttı. Gözlerine dürüstçe baktı. "Senden hoşlanıyorum Sedric. *Gerçekten* hoşlanıyorum. Hala anlamadın mı?"

Adamın samimiyeti onu şaşırttı. Avcıya, sakallı yanaklarının üzerindeki pullu derisine, dağınık saçlarına ve püskü giysilerine baktı. Hest'ten daha farklı olamazdı.

Bir an geç fark etti ki, bu samimi teklife bir cevap vermesi gerekirdi. Carson çoktan bakışlarını ondan kaçırmıştı. Omuzlarını hafifçe silkti. "Seni bekleyen biri olduğunu biliyorum. Seni bırakması aptallıktı. Tabii ki aramızdaki farkları da unutmadım. Kim olduğumu biliyorum ve bu dünyada yerim var. Çoğu zaman hayatımdan oldukça memnunum."

Sedric sesini buldu. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," dedi, ama sonra bunun yanlış çıktığını anladı. "Yani, keşke hayatımda tatmin bulduğumu söyleyebilseydim. Ama bulamadım."  yle anlar olmuştu, diye düşündü. Hest ile birlikte ziyaret ettikleri egzotik şehirlerde geçirdikleri zamanlar, m kemm l şaraplar ve nadir yemekler, güzel döşenmiş bir hanede geçireceği uzun ve neşeli bir akşamın hayali. Hayatından memnuniyet miydi bu, yoksa sadece hedonistik bir doygunluk mu? Carson'ın haklı olduğunu hissetti ve rahatsız oldu. Aralarındaki farklar çok büyüktü. Aniden utanç duyd , ama aynı zamanda biraz da öfkelendi. Evet, güzel şeyleri seviyordu; hayatın sunabileceği güzel şeylerin tadını çıkartıyordu. Bu onu sığ yapmazdı. Hest'in parasıyla satın alabileceği şeylerin tadını çıkarmaktan daha önemli şeyler vardı.

Carson'ın sesi onu gerçeğe geri çağırdı. Sesi pes etmiş gibiydi.

"Geç oluyor. Uyumalıyız. Battaniye sen al." "Diğer teknede bir battaniye daha var," dedi.

"Diğer teknede mi?" diye sordu Carson.

Çok fazla rahatlamıştı. Gerçek ağzından kaçmıştı. Sonra ne kadar süre yalan söyleyecekti diye merak etti. Yarın da sessiz kalacak mıydı, Trehaug'dan ayrıldıklarında şimdi daha da değerli olan erzak ve ekipmanları terk etmelerine izin mi verecekti?

"Şuradaki büyük dalın diğer tarafına bağlanmış." Başını o tarafa doğru çevirdi ve sonra suçluluk ve sessizlik içinde oturdu. Carson zarıfçe ayağa kalktı ve sallanan kütükler ve enkazdan oluşan halının üzerinden ona bakmak için geçti. Ateş çukuruna baktı. Büyük adamın teknenin dibine hafifçe düştüğünü duydu. Bir an sonra, loşluktan sesi geldi. "Bu Greft'in teknesi ve eşyaları. Onun hakkında bir şey var, kendi eşyalarına çok iyi bakar. Senin yerinde olsam, eşyalarına dikkat ederdim. Hepsini geri isteyecek ve iyi durumda olmasını isteyecektir."

Birkaç dakika sonra Carson geri döndü. Battaniye omzuna asılıydı. Sedric'e sertçe ama yumuşak da değil bir şekilde attı. Sedric yakaladı. Bazı yerleri hala nemliydi. Güneşte kurutmak için yaymak niyetindeydi ama unutmuştu.

"Ee," dedi Carson, tekrar kütüğün üzerine oturarak. "Bu Greft'in teknesi. Ve onu bağlayan düğümleri sen bağlamamışsın. Bütün hikaye ne? Neden söylemedin?" Sesinde bir soğukluk, öfkenin soğuk bir kıvılcımı vardı.

Sedric birdenbire yorgunluktan kendini saklayamayacak hale geldi. Dürüst olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. "Sana ne olduğunu anlattım. Burada bir yığın kütük gördüm ve Relpda beni buraya getirdi. Sonra Jess'in de burada olduğunu öğrendim. O da sürüklenmişti, ama bir tekne bulmuştu. Benden önce buraya varmıştı."

"Jess burada mı?"

Basit bir soru. Eğer doğru cevap verirse, Carson nasıl tepki verecekti? Carson'a sessizce baktı. Aklına hiçbir yalan gelmedi ve gerçeği söylemeye cesaret edemedi. Nereden başlayacağına karar vermeye çalışırken yüzünün yanındaki büyük çürüğü parmaklarıyla okşadı. Carson'un derin gözleri onun gözlerine sabitlenmişti. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirmeye başlamıştı ve ağzı şüpheyile büzülmüştü. *Konuş. Bir şey söyle.*

"Relpda'yı öldürmek istedi. Onu parçalara ayırıp, parçaları Chalced'e götürüp satmak istedi."

Carson uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra yavaşça başını salladı. "Bu Jess'in yapabileceği bir şeye benziyor. Graft'in bekçileri ikna etmeye çalıştığı şeye benziyor. Peki ne oldu?"

"Kavga ettik. Ona baltayla vurdum."

"Ve onu yedim." Relpda'nın sessiz mırıldanmasında bir tatmin vardı.

Bakır, Carson'ın dikkatini Sedric'in söylediklerinden tamamen uzaklaştırdı. Başını ona çevirdi. "Onu yedin mi? Jess'i yedin mi?" İnanamıyordu.

"Ejderhalar böyle yapar," diye savunarak cevapladı. Sedric'in kendi sözleri, onun ağzından çıkıyordu.

Sedric kendini haklı çıkarmaya çalıştı. "Jess, onu öldürürken onu hareketsiz tutmam için yardım etmemi istedi. Ben yapmadım. O da onu mızrakla bıçakladı ve sonra peşinden geldi. Carson, onu öldürüp parçalayıp satacaktı. Bunu yapmak için önce beni öldürmesi gerekse bile umurunda değildi."

Avcının başı şüpheyile Sedric'e döndü. Gözleri Sedric'in morarmış yüzüne ve hırpalanmış haline takıldı, gördüklerine yeni bir anlam yükledi. Sedric, o bakışla karşı karşıya kalınca kaslarının gerildiğini hissetti, yakında yargılama ve kınamaya dönüşeceğinden korktu. Ancak bunun yerine, inanamama duygusunun yavaşça hayranlık ve şaşkınlığa dönüştüğünü gördü.

"Jess, birlikte çalıştığım en kötü adamlardan biriydi. Kirli dövüşçü olarak tanınırdı, rakibi pes etse bile durmayan türden biriydi. Ve sen ejderhan için ona karşı çıktın mı?" Relpda'ya baktı. Elk leşinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hepsini yemişti.

"Mecburdum," dedi Sedric

sessizce. "Ve kazandın mı?"

Sedric sadece ona baktı. "Buna kazanmak diyemem."

Bu yorum Carson'ı kahkahaya boğdu. Sonra Relpda araya girdi. "Ve ben onu yedim. Sedric bana onu yedirdi." Anıyı tadını çıkarır gibi görünüyordu.

"Tam olarak öyle olmadı," diye araya girdi Sedric aceleyle. "Ben böyle olmasını istemedim. Ama o anda en çok hissettiğim şeyin rahatlama olduğunu itiraf etmeliyim. Çünkü onu başka hiçbir şeyin durduramayacağından emin değildim."

"Yani Jess yüzüne olan şey mi?"

Sedric elini çenesine götürdü. Elmacık kemiği hala hassastı ve şişmiş yanağı dişlerine takılıp duruyordu. Ama şimdi yarasına garip bir şekilde gurur duyuyordu. "Evet, Jess yaptı. Daha önce hiç yüzüme öyle vurulmamıştı."

Carson kısa bir kahkaha attı. "Keşke ben de öyle diyebilseydim! Yüzümle pek çok yumruk yedim. Ama sana olanlara gerçekten çok üzüldüm."

Avcı, neredeyse çekinerek büyük elini uzattı. Sedric'in yüzüne dokunan sert parmakları nazikti. Sedric, yanağına bu kadar hafif bir dokunuşun içinde böyle bir duygu seli yaratmasına şaşırdı. Parmaklar göz çukurlarının etrafını ve sonra elmacık kemiklerinin çizgisini nazıkçe sıktı. Hareketsizce oturdu, daha fazlası olacak mı diye merak etti, olursa nasıl tepki vereceğini düşündü. Ama Carson elini indirdi ve yüzünü çevirerek boğuk bir sesle, "Kırık yok, sanmıyorum. İyileşmelisin," dedi. Bir an sonra, ateş çukuruna bir çubuk daha attı. "Erken kalkacaksak, biraz uyumalıyız."

"Jess, Leftrin'in de bu işin içinde olduğunu söyledi." Sedric bu cümleyi bir soru gibi ağzından çıkardı.

"Neye dahil?"

"Ejderhaları öldürmek ve parçalarını satmak. Dişleri, kanı, pulları. Onu gönderen kişinin Leftrin'in ona yardım etmeye hazır olduğunu söylediğini söyledi."

Carson'ın karanlık bakışları endişeli bir hal aldı. "Peki yardım etti mi?"

"Hayır. Jess'in şikâyetinin bir kısmı da buydu. Leftrin'in onu aldattığını düşünüyor gibiydi."

Carson'ın yüzü biraz aydınlandı. "Bana da olası geliyor. Leftrin'i uzun zamandır tanıyorum. Yıllar boyunca, bir iki kez, benim şüpheli bulduğum bazı olaylara karışmıştı. Ama ejderhaları katletmek ve cesetlerini satmak? Hayır. Chalced'e mi? Asla. Onun böyle bir şeye karışacağını düşünmemin birçok nedeni var. En önemlisi Tarman." Ateşe bakarken kaşları çatıldı. "Yine de Jess'in neden böyle düşündüğünü bilmek ilginç olurdu."

Başını salladı, sonra yavaşça ayağa kalktı, omuzlarını silkti. Boyuna göre şaşırtıcı derecede zarıftı, küçük teknesine inerken dengede kolayca durdu. Kendi battaniyesi düzgünce katlanmış, nemden uzak tutmak için koltuğun altına sıkıştırılmıştı. Sedric hala elinde sıkıca tutuyordu.

Carson'ın ona fırlattığı nemli ve buruşuk battaniyeyi aldı. Carson'ın teknesine, her şeyin düzenli bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu gördü ve aniden kendini çocuk gibi ve utanmış hissetti. Diğer teknede, kanlı sintine suyuna batmış b i r balta muhtemelen paslanıyordu. Carson gelmiş ve tek bir gereksiz hareket bile yapmadan, kendisinin ve ejderhanın tüm ihtiyaçlarını karşılamıştı. Sedric battaniyesini kurutmak için sermeyi bile unutmuştu. Carson'ın onu nasıl gördüğünü merak etti. Beceriksiz? Kendini şımartmış? Zengin ve şımarık? Ben *bunların hiçbiri değilim*, diye düşündü. *Sadece şu anda yerimden uzaktayım. Bingtown'da olsaydık ve o, Hest'e ticaret pazarlığı için yardım ettiğim yere gelseydi, benim gerçekte nasıl biri olduğumu görürdü.* Orada beceriksiz ve işe yaramaz olan Carson olurdu. Sonra bu düşünce bile kendini beğenmiş ve şımarık bir düşünce gibi geldi, etkilemek istediği birine hava atmak isteyen bir çocuğun dileği gibi. Carson'ın onun hakkında ne düşündüğünü ne önemi vardı ki?

Ne zamandan beri cahil bir Rain Wild avcısının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamaya başlamıştı?

Kokulu battaniyeyi silkeledi ve omuzlarına attı. Battaniyenin altında oturup kendini kucakladı. Ve düşünmeye başladı.

GECE TAMAMEN karanlık Tarman'ın etrafını sarmıştı. Kaptan Leftrin güvertede dolaşıyordu. Gece gökyüzü, parıldayan yıldızlarla serpiştirilmiş siyah bir şerit gibiydi. Mavna'nın bir tarafında, nehir görünmez bir uzak kıyıya doğru uzanıyordu. Diğer tarafta orman yükseliyordu, mavna küçük görünüyordu. Ormanın eteklerinde, dar ve çamurlu bir kıyıda ejderhalar uyuyordu. Güverte evinin çatısında, sanki cesetler gibi düzgün sıralar halinde yatmış bekçiler uyuyordu. Leftrin uyanıktı.

Swarge nöbet tutması gerekiyordu, ama onu yatağına göndermişti. Tüm mürettebat uyuyordu. Nehir alçalmıştı, Tarman geceyi çamurda güvenle geçiriyordu ve mürettebatı dinlenmeyi hak etmişti. Dalga vurduğundan beri ilk kez hepsi bir gece boyunca uyuyabilecekti. Hepsi dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu. Herkesin uyuması gerekiyordu.

Alise bile. Bu yüzden odasına erken gitmişti. Hâlâ çok yorgundu. Güvertede yavaşça bir tur daha attı. Geminin etrafında tur atmasına gerek yoktu. Her şey güvenli ve sakindi artık. Kendi ranzasına gidip uyuyabilir, Tarman'ı nöbet tutmaya bırakabilirdi. Kimse onu suçlamazdı.

Alise'nin kapısının önünden geçti. Kapının altından ışık sızılmıyordu. Kesinlikle uyuyordu. Eğer onunla birlikte olmak isteseydi, kapının önünde oyalanırdı.

mutfak masası. Gelmedi. Akşam yemeğinden hemen sonra ortadan kaybolmuştu. Kalacağını ummuştu. Sönmekte olan umuduyla yüzleşti. Sedric'in kim ve ne olduğunu hatırlatan varlığı olmadan, gemisinde birlikte geçirecekleri ilk ve tek gece olacaktı. Bingtown'daki hayatından bu geceyi çalmak ve ikisine ait bir şey olarak saklamak istemişti.

Ama o masadan kalkıp kendi odasına kaybolmuştu.

Bu ne anlama geliyordu?

Muhtemelen ondan çok daha akıllı olduğu anlamına geliyordu. Kendisine, bunu başından beri bildiğini söyledi. Hangi akıllı erkek, kendinden daha aptal bir kadınla koşum takımını paylaşmak ister ki? Alise akıllıydı ve o bunu biliyordu. Sadece eğitimli değil, zeki de.

Ama bu gece akıllı olmayı seçmemiş olmasını diledi.

Ve Sedric'in yokluğunu bir kayıp değil de bir tür rahatlama olarak hisseden ne tür bir adamdı o? Adam, Alise'nin çocukluk arkadaşıydı. Bunu biliyordu. Onu sinir bozucu, şımarık bir ahmak olarak görebilirdi, ama Alise onu önemsiyordu. Muhtemelen bu gece öldüğünü ya da kötü bir durumda olduğunu merak ediyordu. Ve o burada, sadece bekçinin gittiğini düşünerek kaba saba davranıyordu.

Geminin etrafındaki turunu bitirdi ve bir süre Tarman'ın sivri burunlu pruvasında durdu. Korkuluğa yaslandı ve "kıyıya" baktı. Orada bir yerlerde ejderhalar çamurda uyuyordu, ama onları göremiyordu. Gözlerinin önünde orman karanlık bir örtü gibi uzanıyordu. Gemisine seslendi.

"Yarın yeni bir gün, Tarman. Öyle ya da böyle Carson geri dönecek. Peki sonra? Yola devam mı?"

Elbette.

"Bundan çok emin görünüyorsun."

Hatırlıyorum.

"Bana söylemiştin. Ama şu anki durumdan bahsetmemiştin."

Hayır. Doğru.

"Ama devam etmemiz gerektiğini düşünüyorsun?"

Diğerlerinin başka seçeneği yok. Ve bence bu, onlar için yapabileceğimizin en azı.

Leftrin hiçbir şey söylemedi. Düşünürken ellerini hafifçe pruva korkuluğuna kaydırды. Tarman eski bir gemiydi, diğer tüm yaşam gemilerinden daha eskiydi. O zamanlar bilinen adıyla büyücü ağacından yapılmış ilk gemilerden biriydi. Herhangi bir tür ticaret gemisi olarak tasarlanmamıştı, sadece

Rain Wild Nehri'nin asitli sularına dayanıklı görünen tek ağaç türünden kalın bir tabaka ile kaplanmıştı. Bingtown'dan ve hatta Jamaillia'dan çok daha eski bir gelenekte, Leftrin'in ataları gemilerine gözler çizmişlerdi. Bu, gemiye bilge bir ifade vermek için değil, tehlikeli sularda geminin kendini "koruyacağı"na dair bir batıl inançtan kaynaklanıyordu. O zamanlar, büyücü ağacının bilinen tek özelliği sert ve ağır olması ve aside dayanıklı olmasıydı. O zamanlar kimse, bir yaşam gemisinin, üzerinde insan hayatı geçirdikten sonra kendi bilincine ulaşabileceğini bilmiyordu. Bu, bu ağaçtan ilk figürlü yelkenli gemiler oyulana kadar keşfedilmeyecekti.

Ancak bu, Tarman'ın bilinçlenmediği anlamına gelmezdi. Kaptanlarının onun varlığını bilmedikleri ve hissetmedikleri anlamına da gelmezdi.

Leftrin'in soyundan gelen denizciler, gemilerinde tuhaf bir şey olduğunu biliyorlardı, özellikle de güvertede büyüyen, gemide uyuyan ve oynayanlar. Hem mavna hem de nehre karşı bir yakınlık geliştirdiler, nehir yolundaki sürekli değişen kum banklarını ve gizli engelleri aşmak için içgüdüsel bir yetenek kazandılar. Ailelerinin diğer üyeleri dışında nadiren paylaştıkları garip rüyalar görürlerdi. Bu rüyalar sadece nehir ve nehirde sessizce kaymakla ilgili değildi. Uçtuklarını ve bazen derin ve mavi gölgeli bir dünyada yüzdüklerini gördükleri rüyalar da vardı.

Tarman, tüm yaşam gemilerinin sonunda farkına vardığı gibi, farkına varmıştı. Ama konuşacak ağzı, oyulmuş elleri veya insan yüzü yoktu. Sessizdi, ama gözleri yaşlı ve bilgeliğe doluydu.

Belki Leftrin onu olduğu gibi bırakmalıydı. Aralarında her şey yolundaydı. Neden daha iyisini yapmak istemişti?

Büyücü ağacı kütüğü, hayatında hem bir talih kuşu hem de bir karmaşaydı.

Planlarını çok dikkatli yapmıştı. Mürettebatını, kesinlikle güvendiği bir avuç adama indirgemişti. Büyücü ağacıyla çalışmış, dürüstlük ve marangozluk becerileriyle tanınan adamlar bulmuştu. İhtiyacı olan aletleri almak için cimrilik etmiş, tasarruf etmiş ve takas yapmıştı. Her şey hazır olduğunda, onları büyücü ağacını bulduğu ve güvence altına aldığı yere nakletmişti.

Ve bunu, onun ne kütük ne de odun olduğunu bilerek yapmıştı.

Tarman'ı karaya oturtmuş, ardından halatlar ve makaralarla mavna nehrin kıyısındaki izole bir koya çekmişti.

yazın çalışmasının çoğunu kaybetmişti. Sihirli ağaç kütüğü yerinde kaba tahtalara ve bloklara kesilmeli ve ardından Tarman'a sabitlenmeliydi. İşçilerin teknenin altına ulaşabilmesi için mavna blokların üzerine kaldırılmalıydı; nehir kıyısındaki yumuşak zemin nedeniyle her gün bloklar güçlendirilmeli ve yeniden dzeltilmeliydi.

Ama her şey bittiğinde, Tarman mavna ile Leftrin'e en çok istediği şeyi getirmişti. Gövdeye dört sağlam ayak ve uzun bir kuyruk eklenmişti. Tarman artık kendisi ve kaptanının gitmek istediği hemen hemen her yere gidebilirdi.

Tarman'ın tüm uzuvlarını tam olarak hareket ettirebilmesi birkaç hafta sürdü. Leftrin, bloklar gövdenin altından ilk kez çekildiğinde onun için çok korkmuştu. Ancak Tarman zorlukla kendini tuttu ve yavaşça nehre geri sürüklendi. Gemi, sığ sulara ilerlerken memnuniyetle parıldıyordu. Nehirde yüzmek de, sığ sulara sürünmek de onu aynı derecede mutlu ediyordu. Mürettebatı artık işgücünden çok birer kukla gibiydi. Tarman'ın diğer mavnalar gibi bir mavna olduğu yanılısamasını sürdürüyorlardı.

Kalan her para "tahta" Tarman'ın içine istiflenmişti. Tek bir para bile satmamıştı; bu, gemisine olan güvenini bozmak anlamına gelirdi. Tarman'ın yapıldığı ejderha malzemesine saygı duyuyordu. Haftalar ve aylar geçtikçe, geminin yeni malzemesini ve anılarını bünyesine kattığını hissetmişti. Tarman'ın sakin yapısı değişmişti; daha iddialı ve maceracı olmuştu, bazen yaramazlığa bile varıyordu. Leftrin, gemisindeki değişiklikleri, bir çocuğun yetişkinliğe adım atmasını izler gibi zevkle izliyordu. Tarman'ın gözleri daha ifade dolu hale gelmiş, kaptanıyla olan bağı daha belirginleşmiş ve bir mavna olarak verimliliği hayranlık uyandırıcıydı. Diğer Tüccarların hiçbiri Leftrin'in sırrından şphelense bile, kimse bunu sorgulamadı. Hemen hemen her Tüccarın kendi gizli sihir veya teknolojisi vardı. Başkalarının işlerine fazla burnunu sokmamak, Tüccar olmanın önemli bir parçasıydı. Leftrin'in hiçbir sorunu yoktu ve karları istikrarlı bir şekilde artıyordu.

Her şey yolunda gidiyordu, ta ki o oyma ustalarından biri Chalcedean tüccarına ağzını aana kadar. Avcı, kendi türünü tehdit etmek için gemiye geldi. Leftrin dişlerini o kadar sıkı sıkı ki ses ıktı. Altında, Tarman'ın öfkeyle ayaklarını çamura gömdüğünü hissetti. *İhanet! İhanet affedilemez. Hain cezalandırılmalı.*

Leftrin hemen korkuluktan elini çekti ve duygularını sakinleştirdi. Bir yaşam gemisinin kaptanı, karanlık düşüncelerini her zaman kontrol altında tutmalıydı. Duyguları, gemiyi tehlikeli bir şekilde etkileyebilirdi. Tarman'ın tepkisinin gücü ve netliği onu şaşırttı. Nadiren düşüncelerini bu kadar doğrudan ifade ederdi. Geminin avcıya karşı bu kadar güçlü hisler beslediğini fark etmemişti. Şimdi ise sakin bir şekilde nehrin onların işini yaptığını belirtti. Jess gitmişti, büyük olasılıkla boğulmuştu.

Bu düşünceyle, gemiden kanlı bir eğlenceyle karışık, acı bir tatmin dalgası hissetti. Geminin Jess'in kaderinden onun paylaştığından daha fazlasını mı biliyordu? Leftrin tedirgin bir şekilde merak etti. Sonra düşüncelerini aceleyle başka yöne çevirdi. Canlı geminin kendi sırlarına hakkı vardı. Jess'in suda boğulduğunu görmüş ve kasten ona sırtını dönmüşse, bu geminin meselesi, Leftrin'in değil.

Bunun için endişelenme. Benim öyle kaba bir şey yapmama gerek yoktu.

Geminin sesindeki eğlenceli tonu görmezden geldi. "Buna sevindim, Tarman. Sevindim. Eğer bununla yüzleşmek zorunda kalsaydım, şey... Bu kararın bana düşmemesine sevindim." Geminin sakin onayını hissetti. "Ve yarın Carson'ın bize katılmasını bekleyebiliriz."

Evet. Öyle olmasını beklemelisin.

Bazen gemi bazı şeyleri bilirdi. Carson ilk kurtulanları bulduğunda geminin sirenini duymuş ve Leftrin'e haber vermişti. Kaptan, ona nasıl hissettiğini veya ayrıntıları sormamayı öğrenmişti. Tarman sadece bir kez ona bir şey söyleyecek havada olmuştu ve o zaman da sadece "*Bazen nehir sırlarını benimle paylaşır*" demişti. *Bazen, ama her zaman değil.* Leftrin, bu gece avcının yarın onlara katılacağını kabul etti ve daha fazla soru sormadı. Bunun yerine, "Yarın nehir yukarıya doğru yol alalım mı? Yoksa bir gece daha burada kalalım mı?" diye sordu.

Muhtemelen bir gece daha burada kalırız. Ejderhalar biraz daha dinlenebilir ve hâlâ yiyebilecekleri ölü balıklar var. Dinlenecekler ise, yiyecek varken dinlensinler. Kokmuş yiyecek olsa bile.

"Bundan hastalanmazlar mı?"

Ejderhalar insanlar kadar zayıf bir ırk değildir. Leş, damak tadını bozar ve çok fazla yenirse mide ağrısına neden olabilir. Ama ejderhalar yemeleri gerekeni yerler ve ölü balık varsa, onu yerler. Ve yoluna devam ederler.

"Biz de öyle yapalım," dedi Leftrin.

Anlaşıldığı gibi, mavna ona hatırlattı.

"Anlaşıldığı gibi," diye onayladı kaptan. Çünkü o küçük konuda Alise'ye tam olarak dürüst davranmamıştı. Gerçek şu ki, Cassarick'e demirlemeden önce, Tarman ile birlikte ejderhaları nehirde yukarıya kadar eşlik edeceklerini biliyordu. Bu yüzden bu kadar çabuk yükleme yapıp ayrılabilmişti. Bunun Alise'nin planlarıyla bu kadar uyumlu olması ona kader gibi gelmişti, sanki onunla birlikte olmaya yazgılıymış gibi. O toplantıda onun parladığını görmek hem şaşırtıcı hem de zevk vericiydi.

O uyumuyor. Sinsi sızlananların odasında.

"Gidip bir bakayım. Uyuyamıyor mu diye."

Böyle bir uykusuzluğa çare bulabilir misin? diye sordu gemi alaycı bir şekilde.

"Belki bir arkadaşıyla sessizce konuşmak," Leftrin, toplayabildiği tüm haysiyetiyle cevap verdi.

Onu "arkadaşın"la tanıştırdığını bilmiyordum. Sen git. Ben burada nöbet tutarım.

"Sözlerine dikkat et!" Leftrin gemisini azarladı, ama yanıt olarak sadece Tarman'ın eğlencesini hissetti. "Bu gece çok konuşkansı." Bu yorumu sadece geminin dikkatini dağıtmak için değil, Tarman'dan nadiren bu kadar net düşünceler duyduğu için yaptı. Onun için alışılmadık rüyalar görmek veya gemiyle olan bağlantısı aracılığıyla duyguları hissetmek çok daha yaygındı. Tarman ile doğrudan konuşmak çok nadirdi ve bu onu meraklandırıyordu.

Bazen gemi de aynı fikirdeydi. Bazen nehir uygun ve ejderhalar yakındayken her şey daha kolay ve net görünürdü. Bir an sessizlik oldu, sonra Tarman ekledi: *Bazen beni daha istekli dinlersin. Düşüncelerimiz uyumlu olduğunda. Ne istediğimiz konusunda anlaştığımızda. Şu anda ne istediğini ikimiz de biliyoruz.*

Ellerini korkuluktan kaldırdı ve Alise'yi aramaya gitti. Mavna'yı azarlamaya çalışmasına rağmen, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Tarman onu çok iyi tanıyordu.

Sedric'in kapısının dışındaki karanlık güvertede bir süre durdu. Tarman haklıydı. Kapının altındaki çatlaktan çok zayıf bir ışık görünüyordu. Hafifçe kapıyı tıklattı ve bekledi. Bir süre her şey sessizdi. Sonra güvertede ayak sesleri duydu ve kapı aralandı. Alise, zayıf mum ışığının aydınlattığı yüzüyle dışarı baktı.

"Oh!" Şaşırmış gibiydi.

"Kapının altından ışık görüldü. Kim var diye bakayım dedim."

"Sadece ben." Sesi kederliydi.

"Görüyorum. Girebilir miyim?"

"Ben... geceliğimle. Uyuyamadığım için kabinimden buraya geldim."

O da bunu görebiliyordu. Geceliği uzun, beyaz ve oldukça sadeydi, basit çizgileri sadece içindeki kadının karmaşık kıvrımlarıyla kesintiye uğruyordu. Kızıl saçları taranmış ve iki uzun örgüye örülmüştü. Bu, yüzünü yıllarca gençleştiriyordu. Küçük çıplak ayakları geceliğin altından görünüyordu. Bunun onu ne kadar çekici gösterdiğinin farkında olsaydı, kimseye kapıyı açmaya cesaret edemezdi!

Ama gözleri ve burnunun ucu ağlamaktan kızarmıştı. Ve onu odaya girip kapıyı arkasında sıkıca kapatıp kollarının arasına almasına neden olan şey, her şeyden çok buydu. Kız hafifçe kaskatı kesildi ama onu kendine çekip saçlarının üstüne öptüğünde bile direnmedi. Nasıl hala çiçek kokabiliyordu? Onu kucaklarken gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Ağlama," dedi ona. "Henüz umudumuzu kaybetmedik. Ağlama ve kendini böyle eziyet etme. Bu kimseye bir fayda sağlamaz."

Artık düşünmek istemiyordu. Eğilip sol gözüne öptü. Kız nefesini tuttu.

Diğer gözüne öptüğünde, kızın kolları yükseldi ve boynuna sıkıca dolandı. Ağzını kızın ağzına koydu ve kızın dudakları o kadar yumuşak ve kolay açıldı ki, kalbi titredi. Kız titriyordu, ona sıkıca sarılmıştı. Öpücüğü sürdürdü, kızın ağzının sıcaklığını hissedip tadını aldı. Doğruldu ama kız hala ona sarılmıştı, öpücüğü kesmesine izin vermiyordu. Onu kolayca kaldırdı ve kız bacaklarını birleştirmeye çalışmadan dizlerini onun kalçalarına doladı.

"Alise," diye nefes nefese uyardı.

"Konuşma!" diye sertçe cevap verdi. "Hiç konuşma!" O da konuşmadı.

İki adımla küçük odayı geçtiler. Onu yatağa indirirken ezilmemesine dikkat etti, ama kız onu bırakmadı ve neredeyse üstüne düşecekti. Bacaklarının arasındaydı, aralarında sadece pantolonunun kumaşı ve kızın geceliğinin kıvrılmış kumaşı vardı. Kendini ona bastırdı, onu uyardı, onu istiyordu. Uyarısını dinlemek yerine

, kız ona doğru atıldı. Onu tekrar öptü, geceliğinin içinde serbest kalan göğüslerini buldu. Onu öperken göğüslerinin ağırlığını hissetti, olgun meme uçlarını buldu ve nazikçe okşadı. Kız boğazından küçük bir ses çıkardı ve kendini onun ellerine bastırdı.

Cesaretlenen adam, elini karnından aşağı kaydırды ve vücudunu kadınınkinden hafifçe kaldırarak parmaklarıyla ona dokundu. Kadın nefesini tuttu ve orgazm olan bir kadının açıkça belli olan titremesini gösterdi. Adam, kadının tepkisine şaşırdı ve neredeyse dayanılmaz bir zevk duydu. Henüz kadının içine bile girmemişti!

Ama onun hafif dokunuşlarının onu tatmin ettiğini düşünüyorsa, yanıliyordu. Gözlerini açıp ona baktığında, bakışları vahşi ve açtı. "Durma," diye uyardı onu.

"Alise, emin misin..."

Cümlesini bile tamamlayamadı. Kız, dudaklarıyla onun dudaklarını kapattı ve elini onun üzerinde dolaştırarak arzularını açıkça gösterdi.

ALISE DİĞER ELİNİ AÇTI. İçinde Hest'in bulunduğu madalyon yatağın üzerine, yere düştü. Nehre düşebilirdi. Umursamadı.

Dua Ayının 25. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı
Bingtown'dan Kuşların Bekçisi Erek'ten
Trehaug'dan Kuşların Bekçisi Detozi'ye

Ekli olarak, Bingtown Tüccarlar Konseyi'nden Trehaug ve Cassarick'teki Yağmur Vahası Tüccarlar Konseylerine gönderilen mektubun birinci bölümü, ortak vergilendirme amacıyla Bingtown Tüccarlarının yıl içindeki gelir ve giderlerinin kamuya açık hesaplarıdır. Her hesap üç nüsha kuşla, bir nüsha da gemiyle gönderilecektir.

Detozi,

Eminim herkes bu yıl vergilerimizin yine ne kadar artacağını merakla bekliyordur! Bingtown'da bazı yerlerde Chalcedeans tarafından tahrip edilen kamu işleri ve pazarın yeniden inşası devam ederken, Cassarick ve Trehaug'da da kazı çalışmalarının desteklenmesi için fonlara ihtiyaç duyulduğu için, vergilerin beş yıl önceki seviyesine düşüp düşmeyeceğini merak ediyorum. Babam sonunda iyileşiyor, ancak son hastalığı, ebeveynlerimin karım ve çocuklarımın olmaması konusundaki endişelerini yeniden alevlendirdi. Ne aptalım, bunun benim işim olduğunu düşünmek!

Erek

ONBİRİNCİ BÖLÜM

AÇIKLAMALAR

Şafak sökmeden kısa bir süre önce, onu uyandırdı. "Kendi yataklarımıza dönmeliyiz," diye fısıldadı.

O, uzun bir iç çekişle pes etti. "Bir dakika," diye yalan söyledi. Kızın saçlarını okşadı, bir tutamını parmağına doladı. Saçları, kızın kafa derisine hafifçe, hoş bir şekilde değdi.

"Bir rüya gördüm," dedi kadının sesi.

"Sen de mi? Ben de gördüm. Çok güzeldi."

Alise karanlığa gülümsedi. "Kelsingra'yı gördüm rüyamda. Garip bir rüyaydı, Leftrin. Sanırım rüyamda bir ejderhaydım. Çünkü şehri sanki küçükmüş gibi, yukarıdan bakıyordum. Hiç bir şehri öyle görmeyi hayal etmemiştim. Tüm çatılar ve kuleler, yaprak damarları gibi uzanan yollar ve nehir, hepsinin en büyüğü olan gümüş bir yoldu. Nehir çok genişti, ama şehir yine de her iki yakasında uzanıyordu. Rüyamda şehir, sanki yukarıdan görülmek için tasarlanmış gibi görünüyordu. Garip bir sanat eseri gibi..."

Sesi yavaşça kayboldu. Yanındaki yatakta Leftrin kıpırdadı. Hareket ettiğinde, onun varlığını, vücudunun ona değdiği yerleri ve kokusunu daha fazla hissetti. İsteksizce konuştu. "Bence ikimiz de odalarımıza dönmeliyiz."

Mum çoktan sönmüştü. Sedric'in küçük odası karanlıktı. Leftrin yavaşça oturdu. Dar yatakta vücudunun ona değdiği yerlerde soğuk hava hissetti. Kendi kendine gülümsedi. Çıplak bir adamın yanında uyumuştı. Onun kolları içinde, yanağı göğsündeki saçlara değmiş, bacakları onun bacaklarına dolanmış halde uyumuştı.

Bunu daha önce hiç yaşamamıştı.

Karanlıkta, onun pantolonunu ve gömleğini bulduğunu duydu. Kanvas pantolon, bacaklarına çekerken ilginç bir ses çıkardı. Gömleğini omzuna geçirdiğini duydu. Ayakkabılarını bulmak için eğildi ve onları aldı. "Seni kapına kadar geçireyim," diye fısıldadı, ama "Hayır. Git sen. Ben iyiyim," dedi ona.

Ona neden gitmesini istediğini sormadı. Bunun için ona minnettardı. Kapının açılıp kapandığını duydu ve sonra hareket etti. Geceliği yerdeydi. Bazı yerleri soğuk ve nemliydi, ama onu başına geçirdi. Örgülerinden birinin çözüldüğünü fark etti. Diğerini de salladı. Dokunarak Sedric'in yatağındaki buruşuk battaniyeleri düzeltti. Onun "yastığını" buldu ve yerine koydu. Yatak örtülerini ve yeri aradı ama madalyonu bulamadı. Kendine yine umursamadığını söyledi. Artık onunla hiçbir ilgisi olmayan, değersiz bir hatıra parçasıydı. Odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Kendi odasına kadar sadece birkaç adımdı. Kapıyı arkasından kapattı ve yatağını buldu. Battaniyeler soğuk ve kullanılmamış gibi görünüyordu. Battaniyenin altına girdiğinde kasıkları ağrıyordu, yüzü ve göğüsleri onun sakalından dolayı pürüzlüydü ve her yeri onun kokusuyla doluydu. Ne yaptığını merak etti, umursamadığına karar verdi ama yine de gözlerini kapatamadı. Yaptığı şeyi umursuyordu. Hayatında verdiği tüm kararlar kadar umursuyordu. Karanlığa bakarak pişmanlık duymadan, her anı zihninde yeniden yaşıyordu. Elleri ona öyle dokunmuştu, o küçük zevk sesleri çıkarmıştı ve öptüğünde sakalları göğüslerine değmişti.

Her şey onun için çok yeniydi. Kendini ahlaksız mı yoksa sadece kadınsı mı hissettiğini merak etti. Birbirlerine hayvanlar gibi mi davranmışlardı, yoksa birbirini seven insanlar birbirlerine böyle mi dokunur, tadar ve yutar? Her şeyi ilk kez yaşıyormuş gibi hissetti.

Belki de öyleydi.

Gözlerini kapattı. Sedric'in kaderi, Bingtown'daki Hest, gerçek arkadaşları ve annesinin gururu, ve sonunda o hayata geri dönmesi düşünceleri onu tehdit ediyordu.

"Hayır." Yüksek sesle konuştu. "Bu gece olmaz." Gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Çıplak ayakla güvertede durmuş, kıyıya bakıyordu. Ayakkabıları elindeydi. "Tarman, ne yapıyorsun?" diye gemisine sessizce sordu.

Cevap gizemliydi. Duymadı. Güvertede çıplak ayak tabanlarıyla hissettiği kadar kalbinde de hissetti. Gemi kendi sırrını saklıyordu.

Tekrar denedi. "Tarman, o rüyayı biliyorum. Benim rüyam sandım. Senin bana göstermeni istediğin bir şeydi."

Bu sefer havada onaylayan bir titreme oldu. Bir titreme ve ardından sessizlik. "Gemi?" diye sordu.

Ama cevap gelmedi. Bir süre sonra, ayakkabılarını taşıyan *Tarman'ın* kaptanı kamarasına gitti.

CARSON küçük tekneleri birbirine bağlamıştı. Bu aşağılayıcı bir durumdu, sanki biri onu süren bir ata binmiş gibi, ama Sedric bunun ne kadar mantıklı olduğunu anlıyordu. Bu yüzden itiraz etmek yerine, iki tekne arasındaki halatın gevşek kalmasına özen gösterdi. Küçük bir tekneyi ana akıntıdan uzak tutmak ve nehirde yukarı doğru ilerletmek konusunda beceriksiz olduğunu kabul etmeye hazırdı. Kendi teknesini kürek çekecek gücü olmadığını ve mavnadan çekilmesi gerektiğini kabul etmeye hazır değildi.

Bu gururun bir bedeli vardı ve o bedeli şimdi ödüyordu. Küreklerin her vuruşu bir efor haline gelmişti. Elleri su topladı, su topları patladı ve akmaya başladı, şimdi ise çıplak tahtaya çiğ etiyle tutunuyordu. Carson başını çevirip ona bağırdı. "Az kaldı! Herkes seni, ejderhayı ve tekneyi görmek için sabırsızlanıyor! Onu kaybetmek büyük bir kayıptı."

Bingtown'un bir züppesini kaybetmekten daha önemli bir şey olamazdı, diye düşündü Sedric acımasızca. Carson'ın onu aşağılamak istemediğini, sadece üç kat daha fazla hoş karşılanacaklarını belirtmek istediğini biliyordu. Bunu bilmek de bir fayda etmiyordu. Son bir gün ve gece içinde kendini farklı bir gözle görmüştü ve bu hiç de hoşuna gitmemişti. Bingtown iş çevrelerinde yetkin ve zeki bir adam olduğunu kendine hatırlatmanın bir yararı yoktu. En iyi tavernalarda içki şarkıları söylemek için güzel ve net bir sesi olduğu biliniyordu ve şarap dükkanları en iyi şaraplarını onun için saklıyordu. İpek zevkinde kimse ona laf edemezdi. Hest'in seyahat programından sorumlu olduğu her yolculuk kusursuz geçiyordu.

Ama bunların hiçbirisi burada önemli değildi. Eskiden Carson'ın ona bakışları umurunda bile olmazdı. Bingtown'a ve normal hayatına dönebilmek için mavnalarda sıkıcı günleri geçirmekten memnun olurdu. Şimdi ise pazarlık masası dışında da kendini kanıtlamak için can atıyordu. Ya da yatak odası dışında. Bu düşünce yine aklına geldi ve bu kez onunla yüzleşti. Hest onu gerçekten bir iş ortağı olarak değer vermiş miydi?

Yoksa onu sadece yatak odasında eğlenceli ve uysal olduğu için mi yanında tutmuştu?

Teknelerin yanında, bakır ejderha sığ sularda ağır ağır ilerliyordu. Nehir neredeyse eski seviyesine dönmüştü. Yine nehir yukarı doğru ilerlemekten mutlu görünüyordu. Yakında diğer ejderhalara katılacak ve sonsuz yolculukları devam edecekti. Bazen kuyruğunu nehrin akıntısından yukarıda tutarak, bazen de arkasında sürüklenerek ilerliyordu. Küçük bir çocuk annesinin eteğine tutunur gibi, zihninde bir yer kaplıyordu. Zihnini çok fazla işgal etmeden onun varlığının farkındaydı. Şu anda sırtında güneş, ayaklarının altında çamur vardı ve açlık hissetmeye başlamıştı. Yakında ona yiyecek bulmaları gerekecekti, yoksa huysuzlaşacaktı. Ama şimdilik hayattan istediği her şeye sahipti ve bundan memnundu. O kadar içten bir yaratıktı ki, onun ahlaksız olduğunu fark edene kadar onu neredeyse büyülemişti.

Hest'e çok benziyordu.

Bu düşünce onu hazırlıksız yakaladı ve kürek çekme ritmini bozdu. Önüne bakarak, az önce bir şey keşfettiğini mi yoksa yine Hest'e olan öfkesine kapıldığını mı anlamaya çalıştı. Sonra iki küçük tekne arasındaki ip gerildi, onu koltuğuna geri fırlattı ve Carson'ın ona bakmasına neden oldu. Avcı, nehrin kendisini Sedric'in teknesinin yanına itmesine izin verdi. "Yorgun musun? Yorgunsan, ağaçların yanına çekip biraz dinlenebiliriz." Kahverengi gözleri sempatiyle doluydu. Sedric'in fiziksel işlere alışkın olmadığını biliyordu. O sabah, Sedric'e teknesinde oturmasını, kendisinin kürek çekip diğer tekneyi arkalarında çekeceğini teklif etmişti.

Bunu yapmayı çok istiyordu. Zayıf olduğunu ve burada hayatta kalmaya uygun olmadığını itiraf etmek istiyordu. "Hayır, sadece burnumu kaşıyordum. Üzgünüm!"

"Peki, dinlenmek istersen söyle." Carson sadece olasılığı belirtti. Sedric sözlerin arkasında alaycı bir ton aradı ama bulamadı. Avcı kürekleri tekrar çekerek teknesini ilerletti.

Sedric tekrar kürek çekmeye başladı. Carson bakışlarını nehre çevirmişti. Adamın sırtını izleyerek kürek çekişini taklit etmeye çalıştı. Geniş omuzları ve kaslı kolları, bir hayvanın nefes alıp verşi kadar kolay ve istikrarlı bir şekilde hareket ediyordu. Kürek çekerken başı küçük hareketler yaparak suyu, geçen ağaçları, ejderhayı ve suyu izliyordu. Sedric, onun ejderha gibi olduğunu fark etti. Akıllı, yaptığı işteydi

ve bunu iyi yapıyordu, bu da ona yetiyordu. Sedric saf bir kıskançlık anı yaşadı. Keşke kendi hayatı da bu kadar basit olsaydı.

Mümkün

müydü?

Elbette hayır.

Kendi hayatı bir karmaşaydı. Burada, başarılı olabileceği her şeyden uzaktaydı. Bir ejderhanın kanını almıştı ve daha da kötüsü, onu tatmıştı ve şimdi yaptığı şeyin ve yapmayı düşündüğü şeyin alçaklığını biliyordu. Onların domuz ya da koyun gibi, insanın keyfine göre kesilebilecek hayvanlar olduğunu nasıl düşünebilmişti? Begasti adlı tüccarla yaptığı anlaşmayı düşündü ve titredi. Bir çocuğun kalbini ya da bir kadının parmaklarını satacaktı!

Ve işte bu kötü plan onu buraya getirmişti. Evinden çok uzaktaydı ve her geçen gün daha da uzaklaşıyordu. İnanılmaz derecede zengin bir adam olup Hest'i Bingtown'dan kaçırma planı her geçen an daha da imkansız ve kınanacak bir şey gibi görünüyordu.

O fanteziyi yeniden canlandırmaya çalıştı. Kendini ve Hest'i, mükemmel hazırlanmış bir yemekle donatılmış bir masada birbirlerine bakarken hayal etti. Rüyasında, her zaman gün batımının ışııyla aydınlanan kokulu bir bahçeye açılan uzun kapılar vardı. Rüyasında, şaşkın Hest her zaman ona tüm bunları nasıl elde ettiğini sorarken, Sedric elinde bir kadeh şarapla sandalyeye yaslanıp sessizce gülümsüyordu.

Her şeyi ayrıntılı olarak hayal etti: dolu büfe, kadehindeki şarap, ipek gömlek ve akşam bahçesinde çalıların ve ağaçların arasında uçarken cıvılayan kuşlar. Rüyasının her ayrıntısını hatırlıyordu, ama onu canlandıramıyordu, Hest'in merakla ve hevesle sorduğu soruları duyamıyordu, eskisi gibi gülümsemeyi ve tüm cevapları reddederek başını sallamayı başaramıyordu. Rüya, Hest'in çok fazla içtiğini ve balığı fazla pişmiş olduğu için reddettiğini, bulaşıkları temizlemeye gelen garsona sarkıntılıkla yorumlar yaptığını bildiği bir kabusa dönüşmüştü. Gerçek Hest, bu parayı sokaklarda fahişelik yaparak mı kazandığını sorardı. Gerçek Hest, Sedric'in sunduğu her şeyi küçümser, şarabı eleştirir, evin zevkli olmaktan çok gösterişli olduğunu söyler, yemeğin çok ağır olduğundan şikayet ederdi.

Hayallerindeki Hest, son iki yılda yavaş yavaş dönüştüğü adamla yer değiştirmişti: alaycı, ekşi Hest, memnun edilmesi imkansız Hest, ona karşı çıkma cesaretini gösterdiği için onu buraya sürgün eden otoriter Hest. Hest, harcadıkları paranın Hest'e ait olduğunu, Hest'in onu beslediğini, giydirdiğini ve geceleri uyuyacak bir yer verdiğini hatırlatarak onu giderek daha sık dövmeye başlamıştı. Sedric ne düşünmüştü? Zenginliğin kaynağı olup kontrolünü ele geçirerek Hest'i eskiden sandığı adama dönüştürebileceğini mi?

Yoksa Hest olmak, sorumlu adam olmak mı istemişti?

Kürekleri suya derinlemesine batıyordu. Sırtı, boynu, omuzları ve kolları ağrıyordu. Elleri yanıyordu. Ama o acı bile gerçeği bastıramıyordu. Başından beri, ilk tanıştıkları andan itibaren, Hest onu domine etmekten zevk almıştı. Her zaman Sedric'i çağırırdı ve Sedric de ona gelirdi. Adam hiç şefkatli, nazik veya düşünceli olmamıştı. Sedric'in vücudunda bıraktığı morluklara gülmüş, Sedric ise başını eğip hüznle gülümsemiş, bu muameleyi hak ettiğini kabul etmişti. Hest elbette hiç aşırıya kaçmamıştı. Tek istisna, sarhoş olduğu ve Sedric'in onu hanın merdivenlerinden çıkarmaya çalışırken onu öfkeliendirdiği zamandı. O zaman gerçekten şiddet kullanmış ve onu döverek kanatmıştı. Merdivenlerden düşmüştü. Ama sadece o sefer ve bir keresinde, Sedric bir tüccarın onu kasten dolandırdığını kabul etmediği için intikam almak amacıyla, Hest onu hanın arabasına bindirip, Sedric'i geminin kalkmasından birkaç dakika önce, tehlikeli Chalcedean kasabasının en tehlikeli bölgesinden koşarak geçmeye zorlamıştı. Hest bunun için hiç özür dilememişti, sadece onlarla birlikte seyahat eden birkaç arkadaşının eğlencesi için onunla alay etmişti.

Şimdi hatırladığı kadarıyla, onlardan biri şu anda Hest'in yanındaydı. Cope. Redding Cope, tombul ağzı ve kısa parmaklı elleriyle, her zaman Hest'in sözlerini dinleyen, Sedric'i alaycı bir şekilde taklit ederek onun gülümsemesini kazanmak için her zaman hevesli olan adam. Eh, Cope artık Hest'i kendine saklayabilirdi. O adama bu mutluluğu hiç tatmasın diye acımasızca diledi. Belki de kazandığı ödülün sandığı gibi bir şey olmadığını anlayacaktı.

THYMARA, sabahın erken saatlerinde mavna'dan ayrılmıştı. O sabah alışılmadık derecede cömert bir ruh hali içinde olan Kaptan Leftrin'den küçük teknelerden birini kullanmak için yalvarmıştı.

O sabah alışılmadık bir cömertlik içindeydi. Davvie'ye, kalan tekneyle onu kıyıya götürmesini ve geri dönmek istediğinde ağaçlardan seslenmesini söyledi. Birkaç taşıma çantası aldı ve hepsine taze meyve veya sebze bulmaya çalışacağına söz verdi.

Tats'a gideceğini söylememiştir. Kimseye söylememiştir. Yine de, Tats gelip küçük botu denize indirmelerine yardım ettiğinde çok da şaşırmamıştır. Merdivenden inip arkasına oturduğunda da şaşırmamıştır.

Davvie'nin onları kıyıya kürek çekmesi için geçen sürede, Tats'ın varlığına nasıl tepki vereceğini düşünmek için zamanı vardı. Davvie'nin dostça sohbeti onu o ana kadar meşgul etti. Anlaşılan Lecter ile yeni arkadaş olmuştu ve onun hakkında bir sürü sorusu vardı. Tats elinden geldiğince cevapladı. Lecter her zaman biraz mesafeli biriydi; kimse onu iyi tanımıyordu. Thymara onun için mutluydu; Davvie'yi de pek tanımıyordu, ama onun ne kadar yalnız görüldüğünü fark etmişti. Leftrin'in geminin mürettebatı ile bekçiler arasında mesafe koyma kararını anlıyordu, ama gemideki tek genç olan Davvie'ye acıyordu. Leftrin'in onun için kurallarını biraz gevşetip Lecter ile arkadaşlığının devam etmesine izin vermesini umuyordu.

Davvie, küçük tekneyi nehrin kıyısına, bir ağacın dışarı çıkmış köklerine olabildiğince yaklaştırdı. O ve Tats, ağaçların dizlerine indiler. Oradan Thymara gövdeye atladı, pençelerini geçirdi ve tırmanmaya başladı. Tats, Davvie'ye veda etti ve daha zorlukla onu takip etti. Dallara ulaştıklarında, ikisi de daha kolay ilerledi. Bir süre, "Dikkat et, burası kaygan" veya "Karıncalar sokuyor. Çabuk ol" dışında pek konuşmadılar.

O önde, o arkada, nehir kenarına paralel olarak ilerlediler, o dallara tırmanırken nehrin yukarısına doğru ilerlediler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sonunda.

"Meyve asmaları arıyorum. Hava kökleri olan türden. Nehir kıyısındaki ışığı severler."

"İyi. Bugün ağaçların tepesine tırmanmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Çoğu zamanımızı tırmanıp inerek harcarız. Bugün mümkün olduğunca çok yiyecek toplamak istiyorum."

"İyi fikir. Artık herkesi beslemek daha zor olacak. Balıkçılık aletlerimizin çoğu gitti. Diğer malzemelerimizin çoğu da öyle. Battaniyelerimiz yok. Çok bıçak kaybettik."

"Daha zor olacak," diye onayladı kız. "Ama ejderhalar kendilerini beslemede daha iyi hale geldi. Bence bir sorun olmaz."

Bir süre sessiz kaldı, onu yatay bir dal boyunca takip etti. Sonra sordu, "Trehaug'a geri dönebilseydin, ister miydin?"

"Ne?"

"Dün gece eve gidemeyeceğini söyledin. Gerçekten bunu mu istediğini merak ettim." Bir süre sessizce onu takip etti, sonra ekledi, "Çünkü eğer öyleyse, seni oraya götürmenin bir yolunu bulurdum."

Durdu, döndü ve onun gözlerine baktı. O kadar ciddi görünüyordu ki, birden kendini çok yaşlı hissetti. "Tats. Eğer gerçekten bunu istiyorsam, bir yolunu bulurum. Bu keşif gezisine katılmak için gönüllü oldum. Şimdi gidersem... Her şey boşa gider, değil mi? Sadece Thymara olurum, eve dönüp babamın evinde yaşar, annemin kurallarına uymak zorunda kalırdım."

Kaşlarını çattı. "Sadece Thymara. Bence bu o kadar da kötü bir şey değil. Ne olmak istiyorsun?"

Bu onu şaşırttı. "Bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey, babamın kızı olmaktan daha fazlası olmak istediğim. Kendimi bir şekilde kanıtlamak istiyorum. Babam neden bu keşif gezisine katılmak istediğimi sorduğunda ona da bunu söylemişim. Ve hala öyle." Bir sonraki kütüğe geldiler ve Thymara tırnaklarını kabuğa geçirerek tırmanmaya başladı. Trehaug'da yarı bir hayat sürmesine neden olan aynı tırnaklar, burada onun kurtuluşu olabilirdi, diye düşündü.

Tats daha yavaş bir şekilde onun arkasına geldi. Thymara uygun bir dala ulaştığında durdu ve onu bekledi. Ona yetiştiğinde, yüzü terle kaplıydı. "Böyle şeyleri sadece erkekler hisseder sanıyordum."

"Ne gibi?"

"Kendimizi kanıtlamamız gerektiğini, böylece insanların artık çocuk değil, erkek olduğumuzu bilmelerini."

"Bir kız neden böyle hissetmesin ki?" Gözleri sarı bir parıltı yakaladı. Orayı işaret etti ve o da başını salladı. Bu dalın ucunda, nehrin üzerinde, bir parazit sarmaşık ağacı sarmalamıştı. Sarkan sarı meyvelerin ağırlığı hem sarmaşığı hem de dalları eğmişti. Sallanırken kanatların titremesini gördü. Kuşlar orada besleniyordu, meyvelerin olgunlaştığının kesin bir işaretiydi. "Oraya gidiyorum," dedi ona. "Dalların ağırlığını taşıyabilir mi bilmiyorum."

"Öğrenirim," diye cevapladı adam.

"Sen bilirsin. Ama bana çok yaklaşma." "Dikkatli olacağım. Kendi dalımda kalacağım."

Ve öyle yaptı. Kız dalın üzerine çıktı, o da yanındaki dala geçti. Kız çömeldi, asmaya doğru ilerlerken pençelerini dala geçirdi. Ne kadar ilerlerse, dal o kadar sarkıyordu.

"Nehre kadar çok yükseklikte ve aşağısı da sığ," diye hatırlattı Tats. "Sanki bilmiyormuş gibi," diye mırıldandı kız. Ona doğru baktı. Tats, karnı aşağıda, dalın üzerinde, inatla yavaşça ilerliyordu. Kız, onun korkmuş olduğunu anlayabilirdi. Ve o da, kendisi geri dönmeden onun da dönmeyeceğini biliyordu.

Kendini kanıtlamak için.

"Bir kız kendini neden kanıtlamak istemez ki?"

"Şey." Adam homurdandı ve yavaşça ilerledi. Kız, adamın cesaretine hayran kaldı. Adam ondan daha ağırdı ve dal, adamın ağırlığıyla eğilmeye başlamıştı. "Bir kız kendini kanıtlamak zorunda değildir. Kimse bunu ondan beklemez. Sadece kız gibi davranması yeterlidir."

"Evlenmek, çocuk sahibi olmak," dedi kız.

"Evet. Öyle bir şey. Hemen çocuk sahibi olmak değil. Ama, şey, sanırım kimse bir kızdı bunu beklemez, şey..."

"Hiçbir şey yapmasını," diye tamamladı kız. Cesaretinin elverdiği kadar uzağa gitmişti, ama meyve neredeyse ulaşamayacağı bir yerdeydi. Elini uzattı ve asmanın bir yaprağını dikkatlice tuttu. Yaprığı koparmamaya dikkat ederek yavaşça kendine doğru çekti. Yeterince yaklaştığında, serbest eliyle asmayı kavradı. Dikkatlice dalın üzerine geri kayd ve asmayı da yanında çekerek ilerledi. Parazit asmaların çoğunun sapları çok sert ve sağlamdı. Buradan çekip istediği kadar meyve koparabilirdi.

Tats bunu gördü ve kendini riske atmayı hemen bırakıp dal boyunca geri çekilmesinden onun zekasını takdir etti. Onu izlerken hafifçe iç çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anlıyorum. Eskiden, ilk Tüccarlar zamanında böyle değildi. Kadınlar yeni yerleşimcilerin en sertleri arasındaydı. Öyle olmak zorundaydılar, sadece kendilerini yaşamak için değil, çocuklarını büyütmek için de."

"O zamanlar belki de kızlar kendilerini kanıtlamak için çocuk doğuruyorlardı," dedi, sesinde bir zafer havası vardı.

"Belki," diye kabul etti. "Bir dereceye kadar. Ama bu, ağaç şehirler inşa edilmeden, Trehaug ortaya çıkarılmadan ve tüm bunlar olmadan önceydi. İlk günlerde sadece hayatta kalmak

İlk başta içilebilir su bulmak, kuru kalacak bir ev inşa etmek, nehrin yutmayacağı bir tekne yapmak gibi şeylerdi..."

"Şimdi hepsi çok açık görünüyor." Daha küçük bir dalı ileri geri çalışıyordu.

"Genelde öyledir, başkası düşününce."

Ona gülümsedi. Dalı koparmıştı. Şimdi dalın yapraklarının çoğunu kopardı ve onu kullanarak başka bir asmaya uzandı. Yavaşça ve dikkatlice, asmayı tutabilene kadar kendine doğru çekti. Kız ağzını büküp ona gülümsedi, onun zekasını kabul etti. Çantasını açtı ve asmadan meyveleri metodik bir şekilde koparmaya başladı. "Neyse. O zamanlar kadınlar birçok farklı şey yapabilmek zorundaydı. İşleri yapmanın farklı yollarını düşünmek zorundaydılar."

"Erkekler yapamaz mıydı?" diye sordu masumca.

Kuşların gagalamış bir meyveye geldi. Onu kopardı, ona fırlattı ve toplamaya devam etti. "Tabii ki yaparlardı. Ama bu benim demek istediğimi değiştirmez."

"Neymiş o?" Kendi çantasını açmış ve içine eşyalarını koyuyordu.

Onun demek istediği neydi? "Bir zamanlar, tüccar kadınlar da erkekler gibi kendilerini kanıtladılar. Hayatta kalarak." Elleri yavaşladı. Yaprakların arasından nehre, uzağa baktı. Nehrin karşı kıyısı uzakta sisli bir çizgi gibiydi. Nehrin bu kadar genişlediğini şimdiye kadar fark etmemişti. Kafasındaki dağınık düşünceleri düzene sokmaya çalıştı. Tats, ona kendi kendine sorduğu soruların aynısını soruyordu. Cevabı onun için olduğu kadar kendisi için de formüle etmesi gerekiyordu.

"Ben doğduğumda," dedi, ona bakmamaya dikkat ederek. "Yaşamaya layık görülmedim. Babam beni terk edilmekten kurtardı, ama bu sadece onun hakkında bir şey kanıtladı. Benim hakkımda hiçbir şey söylemiyordu. Büyürken etrafıma baktığımda, benim yaşamayı hak etmediğimi düşünen insanlar görüyordu." Annesi de dahil. Ona bundan bahsetmeyecekti. Kendi kulağına bile acınası geliyordu. Ve söyledikleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Yoktu, değil mi? "Babamla birlikte çalıştım. Onun gibi topladım. Benden beklenen tüm işleri yaptım. Ama yine de yaşamayı hak ettiğimi kanıtlamak için yeterli değildi. Benden beklenen şey buydu. Rain Wild'daki herhangi bir kızıdan beklenen şey buydu." O zaman ona baktı. "Görünüşüme rağmen sıradan olabileceğimi kanıtlamak, hiçbiri için yeterli değildi."

Kahverengiye dönmüş elleri, ayrı ayrı küçük hayvanlar gibi çalışarak meyveleri soyup sırt çantasına koyuyordu. Kız, onun ellerini hep sevmişti. "Neden

yeterli değildi?" diye sordu ona.

İşte sorun da buradaydı. Emin değildi. "Yeterli değildi," dedi sertçe. "Onlara, benim de en az onlar kadar iyi, hatta bazılarından daha iyi olduğumu kabul ettirmek istedim."

"Sonra ne olacaktı?"

Bir süre düşünerek sessiz kaldı. Toplamayı bırakıp sarı meyvelerden birini yemeye başladı. Babası bu meyvelere bir isim vermişti ama o hatırlayamıyordu. Trehaug yakınlarında pek yetişmezdi. Bu meyveler iri ve tatlıydı. Pazarda iyi fiyata satılırdı. Tüylü çekirdeğe geldiğinde, dişleriyle son posasını da kazıyıp attı. "Muhtemelen beni şimdi olduğundan daha çok nefret ederlerdi," diye itiraf etti. Kendi kendine başını salladı ve gülümsedi, "Ama en azından bunun için iyi bir nedenleri olurdu," dedi.

Tats'ın sırt çantası dolmuştu. İpi sıkıca çekti. O çantayı daha önce hiç görmemişti; muhtemelen gemi malzemeleriydi. Başka bir meyve seçti, bir ısırık aldı ve sordu: "Yani senin için önemli olan kendini kanıtlamak ve onların kurallarını çiğnemek miydi? Evlenmek, çocuk sahibi olmak."

Bunu düşündü. "Hayır. Aslında değil. Sadece yaşamayı hak ettiğimi kabul etmelerini sağlamak benim için yeterli olabilirdi." Başını çevirip ekledi: "Sanırım 'evlenmek, çocuk sahibi olmak' kısmına pek odaklanmamıştım. Bizi ilgilendiren kurallar sadece bizi ilgilendiren kurallardı."

"Greft için değil," dedi adam, başını sallayarak. Meyveyi bitirmişti. Çekirdeği ağzına attı, bir süre çiğnedikten sonra tükürdü.

"Greft ve onun yeni kuralları," diye mırıldandı kendi kendine.

"Sana koydukları kurallar olmadan yaşamak istemedin mi? Sadece istediğini yapmak istemedin mi?"

"Kurallar benim için onun için farklı," dedi yavaşça. "Nasıl?"

"Eh, o erkek. Benim gibi kadınlar... hayatta kalamayacak ya da kalmaması gereken çocuklar doğurmakla kalmaz, kendimiz de hayatta kalamayız. Koca almama ve çocuk yapmama kuralları, babamın dediğine göre beni korumak için konulmuştu." Omzunu silkti. "Greft kuralları değiştiriyor, onun için bir risk yok, değil mi? Burada ebe olmadan doğum yapacak olan o değil. Hayatta kalamayacak bir bebekle uğraşmak zorunda kalacak olan o değil. Jerd ölürse ve bebek hayatta kalırsa, o bebeği ne yapacağını hiç düşündüğünü sanmıyorum."

Jerd ölürse ve bebek yaşarsa o bebekle ne yapacağını hiç düşünmediğini sanmıyorum."

"Nasıl böyle şeyler düşünebilirsin?" Tats dehşete kapıldı.

"Onları nasıl düşünmezsin?" diye karşılık verdi. Asmayı bıraktı ve sırt çantasını omzuna astı. Yaprakların arasından uzaktaki kıyıya baktı. Bir süre sonra, daha sakın bir sesle şöyle dedi: "Gref'in yeni kurallardan bahsetmesi çok güzel. Ama sanki tek seçeneğim hangi erkeği seçeceğimmiş gibi 'çabuk karar vermelisin' demesi beni çok kızdırıyor. Ona göre her şey çok basit. Burada ona bir şey yapamayacağını söyleyen bir otorite yok, o da yapıyor. Ve o kuralın neden konulduğunu hiç düşünmüyor. Ona göre bu, istediğini yapmasını engelleyen bir engel."

Başını ona çevirip baktı. "Senin için de onun bana dayatmak istediği başka bir kural olduğunu göremiyor musun? Onun kuralı, bir eş seçmem gerektiği. 'Tüm bekçilerin iyiliği için', erkeklerin benim için kavga etmemesi için. Bu eski kuraldan ne farkı var?"

Cevap vermediğinde, nehre doğru bakarak devam etti. "Biliyor musun, az önce bir şeyin farkına vardım. Jerd ve Gref'te, kuralları çiğnemekle kendilerini kanıtlamak arasında bir fark görmüyorlar. Bana göre eski bir kuralı çiğnemek, sadece bir kuralı çiğnemek anlamına geliyor. Jerd'in bunu yaptığı için daha cesur, daha güçlü veya daha yetenekli olduğunu düşünmüyorum. Aslında, şu anda karnında bir bebek büyürken, o daha savunmasız. Ne kadar zor olursa olsun, geri kalanımıza daha bağımlı. Peki. Bu Jerd hakkında neyi kanıtlıyor? Ya da onunla yatan erkekler hakkında?"

Düşüncelerini açarken, kime konuştuğunu unutmuştu. Tats'ın şaşkın bakışı onu susturdu. Özür dilemek, öyle demek istemediğini söylemek istedi. Ama dili yalanı söyleyemedi. Tats'ın birkaç saniyelik sessizliğinden sonra, sessizce "Çantam doldu. Eşyalarımızı mavnaya geri götürelim" dedi.

O, ona bakmadan başını sertçe sallayarak kabul etti. Onu utandırmış mıydı? Kızdırmış mıydı? Aniden her şey onu yorgun hissettirdi ve onu anlamak ya da onun kendisini anlamasını istemedi. Her şey çok karmaşıktı. Yalnız olmak çok daha kolaydı. Ayağa kalktı ve önünden yürümeye başladı.

Nortel'in bir ağaç gövdesi üzerinden kendilerine doğru geldiğini gördüğünde, tekneyi bıraktıkları yerden sadece üç ağaç kadar uzaktaydı. Olduğu yerde durdu ve ona yer açmak için dalda geriye doğru çekildi. Nortel hızla yaklaştı

ve dala ulaştığında durdu, önce ona, sonra Tats'a baktı, tırmanmanın yorgunluğuyla nefes nefeseydi. "Neredeydin?" diye sordu. Thymara beklenmedik soruya sinirlendi.

"Meyve topluyorduk," diye cevapladı Tats, o bir şey söylemeden.

"Bunun adil olduğunu nasıl düşünebilirsin?" diye sordu Tats'a. "Gref't'in ne dediğini duydun. Hepimiz anlaştık. O kararını verecek ve hepimiz ona uyacağız."

"Ben..." diye başladı Tats, ama Thymara aniden elini kaldırarak onu susturdu. İkisine de baktı. "*Gref't'in dediği gibi*," diye tekrarladı, sözlerini bir açıklama talebi haline getirerek.

Nortel bakışlarını Thymara'ya dikti. "Hepimizin adil davranması ve senin durumundan yararlanmamamız gerektiğini söyledi." Gözlerini tekrar Tats'a çevirdi. "Ama sen bunu yapıyorsun, değil mi? Eski arkadaş olmanızı, Rapskal'ın yasını tutmasını kullanıyorsun. Her türlü bahaneyi uydurup sürekli onun yanında olmaya çalışıyorsun. Başka kimsenin onunla konuşmasına bile izin vermiyorsun."

"Onunla meyve toplamaya gittim. Çok fazla av malzemesi kaybettik. Elimizden geldiğince yiyecek toplamamız gerekiyor." Tats düz bir sesle konuştu. Sözleri mantıklıydı, ama gözlerindeki kıvılcımlar öyle değildi. Aniden, bunların bir meydan okuma olduğunu anladı. Nortel'in göğsünü şişirdiğini gördü ve yeşil gözlerinin arkasında soluk lavanta rengi bir ışık parladığını fark etti. Ona, ejderhasını hatırlattı ve aniden ne gördüğünü anladı; karşısındaki, onun eşi olma hakkı için gelen herkese meydan okuyan bir erkekti. Garip bir heyecan onu sardı. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve cildinin kızardığını hissetti.

"Kes şunu," diye kendi kendine ve erkeklere doğru düşük bir sesle homurdandı. Tats'ın Nortel'in meydan okumasına yanıt verdiğini bilmek için dönmesine gerek yoktu. "Gref'in söylediği aptalca şeyler umurumda değil. Kimle ne zaman konuşacağımı o belirleyemez. Kendi kafasında var olan bir 'karar' almamı da isteyemez. Kimseyi seçmeye niyetim yok. Ne şimdi, ne de belki de hiç."

Nortel dar dudaklarını yaladı ve Tats'ı suçladı, "Ona bir şey söyledin, değil mi? Onu bu fikre karşı kışkırtacak bir şey."

"Hayır, söylemedim!"

"Nortel! Benimle konuş, onunla değil!"

Gözleri ikisi arasında gidip geldi. "Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum.

Git, Tats. Thymara benimle konuşmak istiyor." "Zorla beni."

"Kes şunu!" Sesi ıglık haline gelip sözcüklerin ortasında kesilmesinden nefret etti. Aslında öfkeli olmasına rağmen, histerik ve korkmuş gibi geliyordu. "Bunu istemiyorum," dedi ve sesini sakın ve mantıklı hale getirmeye çalıştı. "Bu beni hiçbir şeye ikna etmeyecek."

Sanki konuşmamış gibi. Nortel omuzlarını dikleştirdi ve hafifçe yana eğilerek Tats'a bakmak için onu geçip baktı. "Eğer istiyorsan seni zorlayabilirim," dedi.

"Öyleyse görelim."

Aniden ikisinden de tiksindi. "İstiyorsanız kavga edin," dedi. "Bu bana ya da başkasına hiçbir şey kanıtlamaz. Ve hiçbir şeyi değıştirmez." Taşıma çantasını göğsüne sıkıca bastırdı, bir sonraki dalın uzaklığını ölçtü ve atladı. Çok uzak değildi ve pençeleri hazırды. Belki de dengesi çantadan dolayı bozulmuştu. Her halükarda, dalın ortasına biraz kayarak indi, kaydı ve öfkeli bir ıglık atarak aniden düşmeye başladı.

Uzatılmış elleri başka bir dala tutunana kadar belki bir metre kadar düştü. Yılların tecrübesiyle pençelerini dala geçirdi, kendini döndürdü ve aniden ayağa kalktı. Yine de, sırtındaki acıya karşı dişlerini sıkarak çömeldi. Tutunamadığı ve büküldüğü sırada, paniği yüzünden sırt kasları spazm geçirdi. Sırtındaki yara sanki yırtılmış gibiydi. Yarası rahatsız ediciydi ama en azından sakinleşmişti ve belki de iyileşmeye başlamıştı. Şimdi ise sadece yırtılmış gibi değil, sanki içine bir şey sıkışmış gibi hissediyordu. Dikkatlice elini arkaya uzattı ama hareketin çok acı verici olduğunu fark etti. Kanıyor mu diye bakmak için bile dokunamadı.

Üstünde, iki çocuk da onun adını bağılıyor ve sonra onu düşürdükleri için birbirlerini suçluyorlardı. Bırakın kavga etsinler. Onun için hiçbir anlamı yoktu. Aptal, aptal, aptal. Ve daha da aptalca olanı, gözlerine yaşlar dolmuştu.

Herhangi bir şey görmeden çok önce kornayı duymuşlardı. Üç kısa ses, Carson'ın geri döndüğünü ve birini bulduğunu haber veriyordu. Leftrin, bekçilerin mavnanın güvertesinde toplanıp nehir aşağıya doğru gözlerini kısarak fısıltıyla konuşmalarını izledi. Rapskal ve Heeby mi? Bakır ejderha mı? Jess mi? Sedric mi?

Şahsen, Jess olduğunu sanmıyordu. Dalga vurmada önce avcının geri dönmemesi için elinden geleni yapmıştı. Ama hayatta kalmışsa, ne olacaktı? Ne kadarını anlatacaktı ve kime?

bakır ejderha iki teknenin yanında zorlukla ilerlerken görüldüğünde, bekçilerden rahatlatma ve sevinç çılgınlıkları yükseldi. Gözlerini kısarak, iki tekne olduğunu görünce şaşırdı. İkinci tekneyi kürek çeken silueti bir süre izledikten sonra bağırdı: "Sedric! Sedric'i bulmuş! Alise! Alise! Carson Sedric'i buldu! Hayatta ve yaralanmamış gibi görünüyor."

Güvertede ayak sesleri duydu ve birkaç saniye sonra kız da güverteye çıktı. "Nerede? Nerede o?" diye nefes nefese sordu.

"Orada." Diye işaret etti. "İkinci tekneyi kürek çekiyor."

"Sedric tekne mi kürek çekiyor?" diye şüpheyile sordu, ama bir an sonra, "Evet, o. Gömleğinin rengini tanıdım. İnanamıyorum! Hayatta!"

"Öyle," dedi Leftrin. Dikkat çekmeden elini tuttu. Sözlerle sormak istemiyordu, ama bilmek zorundaydı. Sedric'in hayatta kalması aralarındaki ilişkiyi değiştirir miydi?

Kadın elini sıktı. Sonra bıraktı. Leftrin'in kalbi çöktü.

ALISE İKİ teknenin yaklaşmasını izledi ve duygularını ayırmaya çalıştı. Arkadaşı Sedric'in hayatta kalmasına sevindi. Kocasının tanığının dönüşünden korkuyordu. Hest'in hediyesini ondan sakladığı için ona kızgındı ve bir tekneyi kürek çekmek gibi fiziksel bir çabaya girişmiş olduğunu görmek onu şaşırttı.

Ejderhalar bakır borulara üfleyerek ses çıkarıyordu ve Relpda neşeyle cevap veriyordu. Böyle anlarda Alise, onların seslerini sadece ses olarak duyuyordu. Ejderhaları, insanların onları duymasını ve anlamasını istedikleri zaman anladığını hissediyordu. Bunun böyle olduğundan emin değildi, ama aralarında kendilerine sakladıkları bazı iletişimlerin olduğunu düşünüyordu. Bu fikri günlüğüne yazmalıydı, diye düşündü ve hemen suçluluk duydu. Günlüğünü güncellemeyeli ve ejderhalar hakkında yeni gözlemlerini eklemeyeli günler olmuştu. Hayatta kalmak ve kendini keşfetmekle çok meşgul olduğunu düşündü. Suda geçirdiği zamanı ve ejderhanın onu nasıl kurtardığını yazacaktı. Ama dün geceyi? O, sonsuza kadar sadece ona ait kalacaktı.

Leftrin ile bu konuyu konuşmamışlardı. Bugün mutfak masasında karşılaştıklarında ve daha sonra güvertede onunla yürürken, ikisi de nezaket kurallarına uymuşlardı. Kızarmamaya, onun gözlerine anlamlı anlamlı bakmamaya çalışmıştı. Sessizlikleri, sözlerinden daha çok şey anlatıyordu.

. Bekçiler arasında dedikodu konusu olmak istemiyordu ve Lefttrin'in de mürettebatından mahremiyetini korumak isteyeceğini düşünüyordu. Şimdi, onunla tekrar yalnız kalıp, bunun kendisi için ne anlama geldiğini konuşma fırsatı bulabilecek mi diye merak ediyordu.

Sedric'in dönüşü, Bingtown'daki tüm geçmişinin geri gelip onu sarmalaması gibiydi. O güverteye adımını attığı anda, artık sadece Alise değildi. O, bir gün Tüccar Finbok olacak ve Bingtown Tüccarlar Konseyi'nde Finbok oylarını kontrol edecek olan Hest Finbok'un karısı Alise Finbok'tu. Evlilikleri sayesinde ona sadece sadakat değil, bir varis umudu da borçluydu ve bunun ötesinde, ona, ailesine ve kendi ailesine, herkesin sosyal hayatta kalması için gerekli olan nezaket ve terbiyeyi borçluydu.

Sedric'in geri dönmesini istemiyordu. Onun ölmesini istemiyordu, ama bir dilekle onu Bingtown'a güvenli bir şekilde geri götürebilseydi, bunu bir nefeslik sürede yapardı.

Dua Ayının 26. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı

Bingtown'dan Kuşların Bekçisi Ereken

Trehaug'dan Kuşların Bekçisi Detozi'ye

Bingtown'dan Kuş Bekçisi Ereken Trehaug'dan Kuş Bekçisi Detozi'ye bir mesaj. Mühürlü bir kutuda, çırak Reyall'ın yas tutmak için ailesinin yanına dönmesi için seyahat düzenlemeleri, masrafları kuş bekçileri tarafından karşılanacak. Yolda, yirmi beş hızlı güvercin ve altı kral güvercin onun bakımına emanet edilmiştir. En derin taziyelerimiz ve en içten selamlarımızla.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MADALYA

Bir adamı yedim! Avcıyı yedim!" Relpda zafer kazanmıştı. Haberi herkese duyurdu, onlara ulaşmadan önce bile bağırarak yaydı. Sığ sudan çıkıp çamurlu sahile çıktı ve onları selamladı. "Bekçimi tehdit etti! Onunla savaştık ve onu yedik!" Sonraki sözleri, zaten tedirgin olan ejderhaları daha da tedirgin etti. "Bekçimin kendini kanıtladı. Benimle konuşmak için kanımı içti ve artık o benim. Onu bir Elderling yapacağım, yeni bir türün ilk üyesi."

"Bu konuşulmamıştı!" Mercor itiraz etti. "Ona kanını mı verdin?"

"Onu nasıl Elderling yapacaksın?" "O ne diyor?"

"SESSİZ OLUN!" Ranculos kükreyerek onları susturdu. Diğer ejderhalar şaşkın bir sessizliğe büründüğünde, küçük bakır dişi ejderhaya döndü. "Ne yaptın?" diye sordu ona. "Bir ejderhanın yarısı kadar akıl sahibi olmayan sen, bir insana kan verdin? Onu değiştirmeye mi başladın? Bizim yakınlığımızdan dolayı pek çok ejderha değişmeye başladı, bu yeterince kötü. Uzun zaman önce kararlaştırılan şeyi hatırlamıyor musun? Abominations'ı unuttun mu? Onlardan daha fazlasını mı yaratmak istiyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?" Sintara patladı. "Bilmece gibi konuşmayı kes! Burada bizim için bir tehlike mi var? O ne yaptı?"

"Öncelikle bir avcı yedi. Bize yiyecek sağlamak için yardım etmesi gereken bir avcı!" Ranculos öfkeyle konuştu.

Spit homurdandı. "Şimdi kendim yemek istiyorum. Avcıya ya da bakıcıya ihtiyacım yok."

"Birkaç gündür hiçbir insan bize hiçbir tür yiyecek getirmedi," diye sessizce işaret etti Veras.

"Gerek yoktu. Bizim için bolca ölü balık vardı," dedi Sestican.

Uzun öğleden sonra akşama yaklaşırken, ejderhalar mavna yakınlarına geri döndü. Nehir çekmeye devam ediyordu. Su çekmeye devam ettikçe çamurla kaplı çalılar ve ot kümeleri yeniden ortaya çıkmaya başladı.

geri çekilmeye devam ederken ortaya çıkmaya başladı. En azından bu gece Sintara nispeten kuru bir yerde uyuyabileceği için mutluydu. Yarın ise nehir yukarı yolculuğuna devam edeceklerdi. Bakır kadın ortaya çıkmadan önce hayat neredeyse normale dönmüş gibi görünüyordu.

"Birimiz onunla konuşmalı, hepimiz değil, yoksa ondan hiçbir şey anlayamayız." Sintara diğer ejderhaları bırakıp bakır ejderhaya yaklaştı. Onu dikkatle inceledi. Relpda değişmişti. Vücudunu daha emin hareketlerle hareket ettiriyor ve daha net iletişim kuruyordu. Ona bir şey olmuştu. Küçük bakır ejderhaya odaklandı. "Relpda. Avcıyı neden yedin? O zaten ölmüştü mü?" diye sordu küçük dişi ejderhaya.

Relpda, sudan çıkıp çamurlu sahile doğru toplanmış ejderhalara doğru ilerlerken soruyu düşündü. "Hayır. Ama o beni öldürmek istedi. Ben de bekçimin ona saldırdığını görünce onu et için yakaladım. Benim için iyi bir avdı." Bakır ejderha etrafına baktı. "Balık yok muydu?"

"Balık bitti. Yarın yola devam etmeliyiz." Sintara konuyu tekrar gündeme getirmeye çalıştı. Diğer ejderhaların dinlemek için sessizleştiğini fark etti. "Ne demek, bakıcın kan içti? Ve kimi bakıcın olarak tanıyorsun?"

Relpda başını eğip burnunu ön bacağına sürttü. Yüzündeki çamuru temizlemekten çok daha fazlasını yüzüne bulaştırdı. "Sedric," dedi. "Sedric artık benim bakıcım. Bana geldi, kanımı aldı ve içti, bana daha yakın olmak için. Artık birlikte düşünüyoruz. Her şey eskisinden daha net. Onu Elderling yapacağım. Bu benim hakkım."

"Bir Elderling mi yapacaksın?" Sestican kafası karışmıştı.

"Ondan bir anlam çıkarmaya çalışıyorum! Sus!" Sintara tısladı.

"Onlar tarafından değiştirilmeye razı olmadıkça insanları değiştiremeyiz." Mercor, onun isteğini görmezden gelerek yorgun bir sesle konuştu. Sözleri onu susturdu. Orada hatırlanması gereken bir şey vardı.

"Yapamayız mı, yapmamalı mıyız?" Sestican sordu. "Anlamıyorum!" Fente kuyruğunu salladı.

"O zaman sus ve dinle!" Sintara, daha küçük dişiye dişlerini gösterdi, zehirli bir saldırı tehdidinde bulundu. Fente ondan uzaklaştı, sonra dönüp ona tısladı.

"Kesin şunu!" Ranculos kükredi. "İkiniz de!"

Mercor onlara üzüntüyle baktı. Siyah gözleri yavaşça dönüyordu. "Çok şey kaybedildi. Güçlenip gerçek ejderhalara yaklaşırken bile

gerçek ejderhalara dönüşürken, hafızamızdaki boşluklar her gün beni korkutuyor. Her birinizin benim hatırladıklarımı hatırladığını varsaymamam gerektiğini biliyorum, ama bu hatayı yapmaya devam ediyorum. Fente, görünüşe göre Relpda, geri kalanlarınızın unuttuğu şeyleri hatırlıyor. Yaşlılar, ejderhalar tarafından kasıtlı olarak yaratılabilir. Bazen, bizim koruyucularımızda olduğu gibi, insanlar sadece bizimle uzun süreli temas halinde oldukları için değişikliklere uğrarlar. Elderlingler ve ejderhalar aynı şehirlerde ve hayatlarda yaşadıkları günlerde, Elderlingler, tıpkı bir bahçıvanın bir ağacı budaması gibi, onları seven ejderhalar tarafından şekillendirilirdi. Ejderhalar, başlangıçta dikkatlice ve özenle seçimler yaparak Elderlingler yaratırlardı. Türlerimiz birbirinden ayrı yaşadığı süre boyunca, Rain Wilders'ın çoğu Elderlinglerin bazı olumsuz özelliklerini almış, ancak avantajlarından çok azını elde etmiştir.

"Nasıl?" diye sordu Sintara. "Etrafta ejderhalar yokken neden değişsinler ki?"

"Hak ettiler," dedi Ranculos alçak sesle. "Ejderhaları öldürenler, ejderhalar olabilecek şeyleri ele alan ve oyanlar, Elderlinglerin eserlerini ve büyülerini çalan ve kullananlar, sonuçlarını en derinden yaşayanlar onlardır. Bu hak ettikleri şey. Onların olmayan şeyi aldılar. Ejderhaların işine karıştılar. Değişiklikler onların ve çocuklarının başına geldi. Daha kısa ömürler yaşadılar ve ölü çocuklar doğurdu. Bunu hak ettiler."

"Sen spekülasyon yapıyorsun," diye uyardı Mercor.

"Sebepli spekülasyon yapıyorum. Bu tesadüf değil. İnsanlar, kalplerinin derinliklerinde gerçeği biliyorlar. Bize 'bekçileri' olarak kimi seçtiler bir bak. Bize, diğer insanlar arasında yaşamakta zorlanan, derinden değişmiş olanları verdiler. Pulları ve pençeleri var, üremeleri zor ve ömürleri kısaldı. Kendilerine özgürce verilmeyen bir büyüye karışan insanlara olan budur. Ejderhaların kanını ve kemiklerini kullandılar ve değiştiler. Ama değişimi yönlendirecek ejderhalar olmadığından, canavara dönüştüler."

"Peki ya Abominations?" diye sordu Mercor derin, yankılı sesiyle. "Onlar ne olacak? Onlar da hak ettikleri bir ceza mı?"

"Belki," diye cevapladı Ranculos pervasızca. "Çünkü dediğin gibi. Ejderhalar, bizi değiştireceği riski olmadan insanları değiştiremez. Uzun zamandır, Elderlinglerle ve

insanlarla çok fazla ilişki kuran ejderhaların kendilerine veya yavrularına zarar vereceği şüpheleniliyordu. Bir yumurta çatlar ve olması gerektiği gibi değıldir..."

"Müstehcenlikten mi bahsetmek zorundayız? Aramızda hiç ahlak kalmadı mı?" Sözleri Sintara'nın uzun zamandır uykuda olan anılarını uyandırdı. Bir zamanlar, atalarından biri bir insan seçmiş ve kendisi için bir Elderling yaratmıştı. Böyle bir yaratığın fiziksel değışiklikleri, değışimin yarısından azdı. Uygun şekilde hazırlanan bir Elderling, bir ejderhanın ömrüne yaklaşmasa da, en azından biraz bilgelik ve sofistike bir yaşam sürmeye yetecek kadar uzun bir ömür kazanırdı. Böyle bir Elderling'e sahip olmak eğlenceli, hatta rahatlatıcıydı. Övölmek, şiirlerde ve resimlerde "ölümsüzleştirilmek" hoştu. Elderlingler, diğere ejderhaların olamayacağı bir şekilde ejderhaların arkadaşları oldular. Bir Elderling ile rekabet yoktu, sadece onların hayranlığının verdiği rahatlık, tımarlamanın zevki ve elbette sohbetlerin uyarıcı etkisi vardı.

Ancak her zevkin bir tehlikesi vardır ve bazı ejderhalar Elderlinglerle çok fazla zaman geçirdiler ve sonunda onlar tarafından değıştirildiler. Bu, hafife alınacak bir şey değıldi. Hiçbir ejderha bir başkasını böyle bir ahlaksızlıkla suçlamak istemiyordu, ama bu yadsınamaz bir gerçektir. İnsanlarla çok fazla zaman geçiren ejderhalar değışiyordu. Bu değışiklikler, ejderhalarla çok fazla zaman geçiren insanlarda görölen değışiklikler kadar belirgin değıldi, ama yine de kanıtları vardı. Ve bir sonraki nesilde, iki ejderhanın yumurtalarından çıktığı şüphelenilen yavrular, yılan değıl, Abominasyonlardı.

Bu, ejderhaların yabancılara itiraf edebileceğı bir şey değıldi. Ejderhaların kendi aralarında bile tartışabileceğı bir şey değıldi. Sintara, konuşmanın kabalığından rahatsız olarak hepsinden uzaklaştı. Mercor, Relpda'ya sert bir şekilde konuşurken onun küçümsemesini görmezden geldi.

"Bence aptalca bir şey yaptın, Relpda. Bir insanı Elderling statüsüne ulaştırabileceğinden emin değılim. Dikkatsiz, beceriksiz veya hatta unutkan olursan, insan için sonuçları korkunç, hatta ölümcöl olabilir. Bu, değışim yoluna bile adım atmamış bir insan. Aklından ne geçti de onu böyle bir onura layık gördün?"

"Aramıza ilk geldiğinde bizi duyamıyordu bile," diye araya girdi Sintara. "Bizi inek gibi hayvanlar sanıyordu. Çok kibirli ve son derece cahildi. Böyle bir onuru hak etmeyen başka bir insan düşünemiyorum."

Relpda kuyruğunu uyarıcı bir şekilde salladı. "Bu benim kararımı. Bu benim hakkım. O bana geldi, benimle iletişime geçmek istedi. Zihninin benimkine dokunduğunu hissettiğimde onu seçtim. Ve şimdi o benim tarafımdan seçildi. Hepinizin bilmesi gereken tek şey bu. Bir Elderling yaratma kararının ortak bir karar olduğunu hatırlamıyorum. Şimdi de değil."

"Öfkenle, sözlerin ve düşüncelerin netleşiyor," dedi Mercor yumuşak bir sesle.

"Onun zihnini kullanıyorum. Bu seni ilgilendirmez."

"Senin için bir şey, bağımlı olmaktan pişman olabileceğin bir şey. Ya sana bağlı kalmak istemediğine karar verirse? Ya ayrılmaya karar verip Bingtown'a dönerse?"

"Yapmayacak." Relpda kesin bir şekilde konuştu.

Sintara, rahatsız olmuş bir şekilde uzaklaştı. Anılarının eksik olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalması ilk kez değildi. Konuşmanın zihninde uyandırdığı yüzen anı parçalarına odaklanmaya çalıştı. Atalarından biri, kendi isteğiyle ve bilinçli olarak bir Elderling yaratmıştı. Bunun nasıl yapıldığını hatırlayabilir miydi?

Sadece parçalar halinde. Kanın karıştığını biliyordu. Başka şeyler de var mıydı? Fiziksel bir simge vermek gibi? Orada, anılarının en uç noktalarında yüzen, yakalayamadığı bir anı vardı.

"Sintara."

Çok derin düşüncelere dalmıştı. Mercor'un sessizce yaklaşmasını fark etmemişti bile. Ona dönerek şaşırmamış gibi davranmaya çalıştı. "Ne oldu?"

"Bekçinin yaşadığı değişikliklerin farkında mısın?"

Bir an ona baktı ve sonra uzak bir sesle sordu, "Hangi koruyucu?"

Mercor hiç telaşlanmadı. "İnsanların 'Rain Wilds'ın derinden etkilediği' dediği kişi. Thymara."

"Onun değişimlerine pek dikkat etmedim, ama yolculuğumuza başladığımızda olduğundan daha pullu."

"Yani diğer değişiklikleri kasıtlı değil mi? Onlar senin hediye değil mi?"

Başka ne gibi değişiklikler? "O benim hediyelerime layık değil. Hem kibirli hem de itaatsiz. Beni övmüyor, ilgime minnettarlık göstermiyor. Neden onu hediye olarak seçeyim ki?"

"Bu, bakıcısı belirgin değişiklikler geçiren tüm ejderhalara sorduğum bir soru. Relpda niyetini açıklamış olsa da

diğerleri sessizce böyle bir yol seçmiş olsalar şaşırılmazdım." "Peki seçtiler mi?" Birden meraklandı.

"Sadece Relpda, bakıcısına kan değişimi teklif etti."

Onun sözlerini bir süre düşündü, sonra sanki bir soru sormaktan çok bir düşünceyi doğruluyormuş gibi, "Elbette, Elderling yaratmanın başka yolları da var." dedi.

"Evet. Daha zaman alıcıdır ve çoğu durumda daha az radikal yöntemlerdir. İnsanlara dikkatsiz davranılırsa, bunlar da en az diğerleri kadar tehlikelidir."

"Dikkatsiz olan ben değildim, oydu. Rasp yılanını benden çıkarırken, kanım yüzüne sıçradı. Belki ağzına ya da gözüne girmiştir."

Mercor bir süre sessiz kaldı. "O zaman kanı değişir. Eğer ona rehberlik etmezsen, bu onun için çok tehlikeli olabilir."

Kadın yine ondan uzaklaştı. "Bir ejderhanın bir insan için tehlikeli olan şeyi umursaması bana garip geliyor."

"Garip," diye itiraf etti. "Ama sana söylediğim gibi ve Relpda'nın yeni yeteneklerinin de gösterdiği gibi. Bir insanı, o tarafından değiştirilmeden değiştiremezsin. Ya da o tarafından."

Bir süre bekledi, ama kadın ona bakmadı ve hiçbir tepki vermedi, o da sessizce uzaklaştı.

BASİT ZEVKLER. BASİT insan zevkleri. Sıcak yemek ve içecek. Yıkanmak için ılık su. Yaralı cildini yatıştırmak için yağ. Temiz giysiler. Fazla konuşmasına bile gerek kalmamıştı. Carson tüm soruları yanıtlamış ve hikayelerini çok kısaltılmış ama süslenmiş bir şekilde takdir eden dinleyicilere anlatmıştı. Sedric ise tüm dikkatini önündeki buharlı güveç tabağına ve sıcak çay bardağına vermişti. Güveç sosuna batırıldığında, kaya gibi sert gemi bisküvileri bile neredeyse lezzetli geliyordu.

Leftrin de oradaydı ve Alise suçlu ve pişman görünüyordu. Onunla masaya oturdu, yeniden görüşmelerindeki ilk kucaklaşmanın ardından pek konuşmadı, ama o yemek yerken onu dikkatle izledi. Suyu ölçüp ısıtmak için o yaptı, hatta buhar çıkan kovayı odanın kapısına kadar getirdi. Kapıyı tıkatığında, o kapıyı açtı ve kovayı içeri almasına izin verdi.

"Banyo için çok az su kaldığı için üzgünüm. Nehir daha da çekince, tekrar kum kuyuları kazabiliriz. Şu anda su hala çok bulanık, elimizde sadece çamur çorbası var."

"Önemli değil, Alise. Bu kadarı yeter. Sadece kendimi yıkayıp yanıklarına merhem sürmek istiyorum. Seni sağ salim gördüğüme sevindim. Ama şu anda çok yorgunum." Sözleri, aralarındaki ilişkinin üstünden geçip gitti, Davvie ile konuşuyormuş gibi onu daha fazla içine almadı. Şimdi olmazdı. Bir süre herkesten uzak kalması gerekiyordu, özellikle de ondan.

Aralarında koyduğu mesafeyi fark etmedi. Sözleri nezaketle doluydu, ama yine de ona ulaşmaya çalışıyordu. "Tabii, tabii. Seni rahatsız etmeyeceğim. Önce rahatına bak. Ama sonra... Yorgun olduğumu biliyorum Sedric, ama seninle konuşmam lazım. Dinlenmeden önce birkaç kelime."

"Gerekirse," dedi en yorgun sesiyle. "Sonra."

"Nasıl istersen. Hayatta olduğun ve tekrar bulduğumuz için çok mutluyum."

Sonra gitti. Sedric ranzasına oturdu ve kendini rahat bırakmaya çalıştı. Son yaşadıklarından sonra, küflü, tozlu küçük odası neredeyse rahat görünüyordu. Hatta buruşuk palet bile davetkar görünüyordu.

Giysilerini çıkarırken kirli ve yırtık pırtık giysilerini yere düşürdü. Kendini yıkamak için acele etmedi. Cildi çok hassastı. Sıcak, köpüklü suyla dolu bir küvet hayal etse de, bu küçük merhamete minnettardı. Yıkanmayı bitirdiğinde su soğumuş ve iğrenç bir kahverengiye dönmüştü. Temiz bir gecelik bulup giydi. İşkence görmüş cildine yumuşak bir şeyin değmesi inanılmaz bir zevkti. Yıkanınca, yüzündeki büyük morluğun Jess'in ona verdiği yaraların en bariz olanı olduğunu anladı. Sırtında ve bacaklarında, nasıl oluştuğunu bile hatırlamadığı morluklar vardı.

Sınırlı suyla olabildiğince temizlendikten sonra, en kötü yanıklarına kokulu yağ sürdü ve kalan yağın azlığına kaşlarını çattı. Biri giysilerinin bir kısmını yıkamıştı. Giyindi, attığı giysilere baktı ve artık paçavra halinden öteye geçemediklerini fark etti. Ayağıyla giysileri kapıya doğru itti.

O anda, metalin yere çarptığı hafif bir ses duydu. Mumunu kaldırıp yakından baktı, ne düşürmüş olabileceğini merak etti. Yerde, madalyonu duruyordu. Alışkanlık, onu açmasına neden oldu. Mumun loş ışığında, Hest ona bakıyordu.

Bu küçük portreyi Bingtown'un en iyi minyatür ressamlarından birine yaptırmıştı. Adamın iyi olması gerekiyordu; Hest ona sadece iki kez poz vermişti ve her iki randevuda da çok kaba davranmıştı, çünkü Sedric bunu doğum günü hediyesi olarak istemişti.

Sedric'in doğum günü hediyesi olarak yalvarmış olduğu için kabul etmişti. Hest bunu aşırı duygusal ve tehlikeli bulmuştu. "Seni uyarıyorum, bunu taktığını gören olursa, seni tanımadığımı söyler ve alaylarına terk ederim."

"Beklediğim gibi," diye cevaplamıştı Sedric. Şimdi anlıyordu ki, o zaman bile Hest'e olan duygularının, Hest'in ona olan duygularından daha derin olduğunu kabul etmeye başlamıştı. Şimdi, küçümseyen gülümsemeye baktı ve ressamın çok doğru yakaladığı dudak kıvrımını fark etti. Hest, bir portre için bile ona saygı duymuyordu, sevgiyi bırakın.

"Seni ben mi uydurdum?" diye sordu küçük resme. "Hiç, senin olmanı istediğim kişi olarak var oldun mu?" Madalyonu kapattı, zinciri avucuna doladı ve elini üzerine kapattı, sonra düz, sert ranzasının kenarına oturdu, gevşekçe yumruklarını şakaklarına dayadı. Gözlerini kapattı ve anılarını çağırdı. Hest'in talep etmekten çok nazıkçe başlattığı bir öpücük. Saf sevgi ve başka hiçbir şey olmayan açık bir dokunuş. Alaycı olmayan, övgü veya sevgi dolu bir kelime. Böyle anlar olduğunu biliyordu, ama hiçbirini aklının önüne getiremiyordu.

İstemedi, Carson'ın eli yaralı yüzünü okşadığı anı aklına geldi. Avcının nasırlı eli, beyefendi Hest'in ona dokunduğunda hissettiği dokunuşlardan daha nazikti.

Carson gibi birini hiç tanımamıştı. Jess'in ölümündeki rolünü gizlemesini istememişti, ama Sedric'i kurtardığını anlatırken avcının adı geçmemişti. Tekneyi de bahsetmemişti, diğerlerinin istedikleri gibi düşüncelerine izin vermişti. Enkazdan ayrılmadan önce Carson, tekneyi temizlemek, kan lekelerini ovma ve kokuşmuş sintine suyunu boşaltmak için ısrar etmişti. Baltayı temizleyip kınına geri koymuştu. Bu işlem sırasında cinayetin tüm izlerini yok ettiğini bir kez bile söylememişti.

Carson sadece işini yapmıştı ve o zamandan beri onu sorulardan korumuştur. Er ya da geç ortaya çıkacağını düşünüyordu. Relpda yaptığı şeyden çok gurur duyuyordu, sonsuza kadar sessiz kalamazdı. Ama bunun şimdi olmamasına şükreliyordu. Kendi sırrı Jess'in ölümüyle çok yakından bağlantılıydı. Kimsenin bir ipi çekip bunun nereye varacağını keşfetmesini istemiyordu. Çünkü Carson, Leftrin'in Jess'le bir ilgisi olduğundan şüphelenmese de, Sedric o kadar emin değildi. Bu pek çok şeyi açıklardı: neden bu kadar saçma ve kârsız bir işe girdiğini, neden Jess'in babasına bu kadar yakın davrandığını...

Alise ve Jess'in bu kadar kolay bir şekilde partinin üyesi haline gelmesi. Evet. Leftrin'in kimseyle paylaşmadığı sırlar olduğundan emindi. Ve Leftrin bu sırların açığa çıkabileceğini düşünürse harekete geçebileceğinden korkuyordu. Kaptan, ona göre her şeyi yapabilecek biriydi. Sırrını keşfetmesi, Sedric'in başından beri onun hakkında sahip olduğu görüşü doğrulamıştı.

Peki ya kendisi hakkındaki düşünceleri? Kendi kirli sırları ne olacaktı?

Elini indirdi ve hala elinde sıkıca tuttuğu kapalı madalyonu baktı.

Denize at.

Hayır. Bunu yapamazdı. Henüz yapamazdı. Ama artık onu takmayacak, yastığının altında saklamayacaktı. Yanlışlıkla görmeyeceği bir yere koyacaktı. Onu, artık kendisine utanç veren diğer hatıraların yanına koyacaktı.

Dizlerinin üstüne çökmüş, gardırobun gizli mandalını açmaya çalışırken kapının çalındığını duydu. "Bir dakika!" diye bağırdı, kendini yatağa attı ve sonra "Kim o?" diye sormayı akıl etti.

"Alise," dedi kız, konuşurken kapıyı açarak. Elinde bir mum vardı. Davetsizce odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bir an durup ona baktı, sonra haykırdı: "Zavallı Sedric. Bu yolculukta başına gelenler için çok üzgünüm. Acını kendi acım gibi hissedebilseydim, hissederdim."

"Sen de benden daha iyi görünmüyorsun," diye cevapladı, şaşkınlıkla dürüstçe.

Elini yanağına götürürken gözlerinde bir anlık acı gördü. "Evet, yüzüm ve ellerim de senin kadar yanık. Nehir suyu ikimize de iyi davranmadı. Sintara olmasaydı, Thymara ve ben boğulacaktık. Ama işte buradayız, ikimiz de sağ salim ve çok da kötü durumda değiliz." Kız özür dilercesine gülümsedi.

"Senin teknede güvende olduğunu sanmıştım," dedi şaşkınlıkla. "Demek dalga seni de yakaladı."

"Evet. Kaptan Leftrin bile dalgalara kapıldı. Neyse ki mürettebatı onu çabucak buldu. Ama Thymara ve ben, senden bir gün önce *Tarman'a* dönebildik."

"Alise, çok üzgünüm. Sana çok düşüncesiz gelmiş olmalıyım. Sana yaşadıklarını hiç sormadım bile. Anlat bana." *Ve bana başıma gelenleri sorma.*

Gülümsemesi daha sıcak hale geldi. Yatağın kenarına oturdu. "Anlatacak pek bir şey yok. Dalga bize çarptı, Sintara bizi sudan çıkardı ve kıyıya ulaşmak için çabalarken diğer bekçilerin çoğunu orada bulduk. Ne yazık ki hepsi değil. Warken'ı, genç Rapskal'ı ve ejderhası Heeby'yi kaybettiğimizi duymuşsundur. Yine de, çok daha kötüsü olabilirdi. Birkaç çürük ve kesik dışında, çoğumuz yara almadan kurtulduk. Sen ise epey hırpalanmış görünüyorsun."

Yüzünün morarmış tarafına dokundu ve omuz silkti. "İyileşiyor," diye cevapladı.

"Sevindim," diye cevapladı kız, konuyu o kadar kolay geçiştirdi ki, adam hemen onun aklında başka bir şey olduğunu anladı. Gözleri küçük odada dolaşüyor, bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi yatağının yanındaki yere takılmıştı. Endişe içinde kıvrıldı ve karnında kıvrıldı. O yokken buraya gelmişti, bunu biliyordu. Odayı temizlemişti. Gizli ejderha parçalarını bulmuş muydu? Hayır, olamazdı. Böyle alçakça bir şey yaptığından şüphelenseydi, hemen onu suçlardı. Başka bir şey vardı. Bekledi. Kızın sözleri onu şok etti.

"Sedric, Hest beni seviyor mu?"

Çocuğun saflığıyla tuhaf bir soru sordu. Ve bir çocuk gibi, sesinde hem özlem hem de korku vardı. Ona vermek istediği cevabı bulmaya çalıştı. Sonunda şöyle dedi: "Böyle bir soruyu bana soracak kişi ben değilim. Seninle evlendi, değil mi? İstedğin her şeyi sana vermiyor mu? Bu uzun yolculuğu da dahil mi?"

"Bana vermesi gereken her şeyi veriyor, anlaşılmamız gereği bana vermesi gereken her şeyi. Onun soyadını ve statüsünü aldım, istediğim gibi harcayabileceğim param var, tüm boş zamanlarımı eski parşömenleri inceleyerek geçirebiliyorum. Güzel kıyafetlerim, mükemmel bir aşçım ve iyi döşenmiş bir evim var. İstedğinde misafirlerini ağırlıyorum. Benden beklediği her şeyi yapıyorum. Ben... Benden bir varis sahibi olmak için yaptığı çabalarda ona işbirliği yaptım..."

O ana kadar sesini ve yüzünü mükemmel bir şekilde kontrol etmişti. Ama aniden, son nefes nefese sözlerini söylerken yüzü buruştu, burnu kızardı ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bu, şok edici olduğu kadar ani bir dönüşümdü. Bir anda, sakın ve kendinden emin Alise, tanımadığı birine dönüştü. Yatağının ayak ucuna çöktü, yüzünü elleriyle kapattı, gürültülü ve dağınık bir şekilde ağlamaya başladı. Ve o,

endişeyle fark etti. "Alise, Alise," diye yalvardı, ama onun hıçkırıkları daha da şiddetlendi ve tüm vücudunu sarsmaya başladı. Vücudundaki her kas ağrıyarak oturdu ve dikkatlice kolunu onun omzuna doladı. O da ona döndü ve omuzları kederle titreyerek ona sarıldı.

"Ne oldu?" diye sordu, kızın açığa çıkarmak üzere olduğu sırrı duymaktan korkarak. "Alise, neyin var? Ne oldu?"

Sorusu ona ulaşmış gibiydi. Belki de onu rahatsız eden şeyi söylemesi için ona izin vermişti. Daha dik oturdu ve cebinde mendil aradı. Çıkardığı mendil lekeli ve yırtık, bir tüccarın karısından çok Jamaillian sokak çocuklarına yakışır bir mendildi. Yine de yüzünü mendille sildi, derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. Konuşurken mumun mumlukta duruşunu izledi, ona hiç bakmadı.

"Hest bana ilk kur yaptığında, niyetinden şüphelenmiştim. O çok iyi bir bekardı, çok değerliydi, ama ben ise genç bir kızdım, güzel değildim, geleceğim yoktu ve çeyizim de yok denecek kadar azdı. Bana kur yapması beni gerçekten kızdırmıştı. Bunun bir tür bahis ya da acımasız bir şaka olduğunu düşünüyordum. Hayatıma ve işime karışmasına bile kızıyordum. Ama flörtümüz devam ettikçe, o kadar çekiciydi ki, bir şekilde kendimi sadece ona aşık olduğuma değil, onun da bana karşı benzer hisler beslediğine ikna ettim." Boğuk bir kahkaha attı.

"Eh, bunu çok iyi sakladı ve evliliğimizin tüm yılları boyunca da öyle devam etti. Kelimeleri çok ustaca çevirir, herkesi masada bana gülümsetirken, içindeki iğneleyici sözleri sadece benim görebileceğim övgü dolu sözler söyler. Herkese karşı çok adil davranır. Arkadaşlarımıza ve ailemize karşı özenli, hatta sevgi dolu bir koca gibi görünür. Ama bana karşı..." Aniden ona döndü. "Benim yüzümden mi, Sedric? Çok mu fazla şey bekliyorum? Bütün erkekler onun gibi mi? Babam bazen şefkatli, bazen neşeli, ama anneme her zaman nazikti.

Bu sadece çocukların önünde gösterilik miydi? Yalnız kaldıklarında soğuk, kaba ve zalim miydi?"

Sorusunda o kadar büyük bir ihtiyaç, o kadar samimi bir kafa karışıklığı vardı ki, kendini çok daha genç oldukları zamanlara geri götürülmüş gibi hissetti. O zamanlar da ona bazen böyle sorular sorardı, onun daha yaşlı ve dünyayı daha iyi tanıdığına güvenerek. Düşünmeden elini tuttu ve sonra kendine şaşırdı. Ona olan duyguları nasıl bu kadar kolay değişebilirdi? Bu terk edilmiş gemide bulunmasının ve şimdi basit bir ejderhayla bağlanmasının suçun büyük kısmı ona aitti.

bu kasvetli gemide, basit bir ejderhayla evli kalmış olmasının çoğu onun suçu değil miydi? Ona nasıl sempati duyabilirdi?

Belki de onun terk edilmiş ve kasvetli bir evliliğe hapsolmasının, onu uyuz bir köpeğe duyulan sevgiyle gören bir adama bağlanmasının çoğunlukla onun suçu olduğu içindi?

"Hest bizim gibi değil," dedi ve daha doğru bir şey söylemiş mi diye düşündü. "Bizim kullandığımız anlamda birini sevip sevmediğini bilmiyorum. Seni değer verdiği kesin. Senin onun varis umudu olduğunu biliyor." Aniden lafları kesildi. "Ah, Alise," dedi iç çekerek. Kollarını onun dar omuzlarına doladı. "Hayır. O seni sevmiyor. Sizin evliliğiniz bir çıkar evliliği. Hest'in bir karısı olması, yerleşip bir varis sahibi olması onun için uygun bir durumdu. Ailesi, saygın bir tüccarın oğlu olarak davranması konusunda ısrar etmeye başlamıştı. Seninle, çok fazla değişmeden bu özellikleri sergileyebiliyordu. Üzgünüm, dostum. O seni sevmiyor. Hiç sevmedi."

Onun hıçkırarak ağlamaya başlayacağını düşünerek kendini hazırladı. Onu elinden geldiğince teselli etmeye hazırdı. Ama onun aniden dik oturup omuzlarını dikleştirmesini beklemiyordu. Derin bir nefes aldı, ama yeni gözyaşları akmadı. Birkaç kez burnunu çekti ve sonra düz bir sesle, "Peki. Öyleyse öyle olsun. Beklediğim şey buydu. Muhtemelen hak ettiğim şey. Onunla bir anlaşma yaptım. Kendime bunu söyleyip duruyorum. Belki şimdi senden de gerçeği duyduğuma göre, bunu tüm kalbimle inanabilirim. Ve ne yapacağıma karar verebilirim."

Bu tehlikeli geliyordu. "Alise, canım, bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok, en iyisini yapmaktan başka. Eve git. Saygılı bir hayat sür. Çalışmaya devam et ve bu yolculuktan öğrendiklerini de ekle. Bir çocuk ya da çocuklar yap. Seni hak ettiğin gibi sevecekler."

"Onları severek, Hest gibi bir babaya mahkum mu edeceğim?"

Buna bir cevap bulamadı. Hest'i bir baba olarak hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Çocuklar ve alaycı espri birbirine uymazdı. Zarafet ve ağlayan bebekler? Küstah bir gülümseme ve beş yaşındaki bir çocuk çiçek sunuyor. Her düşüncede içinden bir ürperti geçti. Yavaşça haklı olduğunu kabul etti. Hest, soyuna bir varis bırakmak için bir çocuk isteyebilir ve buna ihtiyaç duyabilirdi. Ama Hest'in bir baba olması, hiçbir çocuğun ihtiyacı olan ya da hak ettiği son şeydi.

Alise kızaran yanaklarından gözyaşlarını sildi. "Peki. Bu ikilemimin bir çözümü yok. Onun karısı olacağıma, onunla yatacağıma, mümkünse ona bir çocuk vereceğime söz verdim. Söz verdim. Kötü bir anlaşma olduğu kesin, ama ne yapabilirim? Nehirden yukarı yelken açıp sonsuza dek ortadan kaybolmak mı?"

Soru neredeyse umut dolu geliyordu, sanki o da böyle çılgın bir fikri kabul edebilirmiş gibi.

"Yapamazsın." Adam sözlerini açıkça söyledi. Alise, adamın kendi sorusuna da cevap verdiğini bilemezdi. Adam da en az onun kadar kaçmak istiyordu. Ama Yağmur Ormanları ikisi için de uygun bir yer değildi. Evde durum ne kadar zor olsa da, buraya ait değillerdi. Geri dönemeyeceğini kendine defalarca söylese de, burada kalamayacağını daha da iyi biliyordu.

Başını eğip yere baktı, sanki orada bir şey kaybetmiş gibi. Gözlerini kaldırıp onunla buluşturduğunda, rüzgârla kızarmış yanakları daha da koyu bir kırmızıya boyandı. "Sen yokken odana girdim. Boğulmuş ve sonsuza dek beni terk etmiş olabileceğini düşündüm. Seni ihmal ettiğim için kendimi çok kötü hissettim. Başına yüzlerce korkunç şey geldiğini hayal ettim... Öldüğünü ya da yaralı bir şekilde bir yerde tek başına kaldığını." Gözleri onun yüzünde dolaştı, morluklarında takıldı. "Bu yüzden odanı topladım ve kıyafetlerini yıkamaya götürdüm, geri dönersen ne kadar kötü hissettiğimi anlarsın diye. Ve bunu yaparken, yataklarını düzeltirken falan, ben... O nedir?"

Kadının ona söyleyeceği şeyi duymaktan korkuyordu. Gizli bölmeyi ve pullarla kan dolu şişeleri bulmuştu. Ama şimdi yüzündeki şok ifadesi onu ürküttü. Kadının elini kaldırarak ona yaklaştı. Adam elinden çekildi ama kadın yine de yüzünün yanına dokundu. Parmakları yanağından aşağı kaydı ve çene hattını takip etti. Ona hiç böyle dokunmamıştı, hele ki ona böyle dehşetle bakmamıştı.

"Tatlı Sa, merhamet et," dedi nefes nefese. "Sedric. Pullanmaya başladın."

"Hayır!" O bunu şiddetle reddetti. Yüzünü onun dokunuşundan çekip, ellerini kendi elleriyle değiştirdi ve parmaklarını yüzünde gezdirdi. Ne hissediyordu? Bu neydi? "Hayır, sadece pürüzlülük, Alise. Nehir suyu beni yaktı, sonra rüzgâr ve güneşe maruz kaldım. Pullar değil! Ben bir Rain

Wilder değilim, neden pullar ıkasın ki? Aptal olma, Alise! Aptal olma!"

Kız sadece ona baktı, yüzünde dehşet ve acıma karışmış bir ifade vardı. Adam aniden yataktan kalktı, gardırobuna gitti ve tıraş olmak için kullandığı küçük aynayı çıkardı. Gemiye döndüğünden beri tıraş olmamıştı, kızın gördüğü tek Şey buydu. Aynaya dikkatle baktı, çenesini eliyle yoklarken mumu yakına getirdi. Cildi przlyd. Sadece przly. "Tıraş olmam lazım. Hepsi bu. Alise, beni Őaşırttın! Ne ılgın bir fikir. Şu anda yorgunum, ama sabah tıraş olup yüzüme biraz losyon süreceğim. Göreceksin. Pul pul dökülüyor. Ne fikir ama!"

Kız ona bakmaya devam etti. Adam gözlerine bakarak ona karşı çıkmaya cesaret etmesini bekledi. Kız dudaklarını bzd, ısırđı ve başıını salladı.

"ok yorgunum Alise. Anladığından eminim." *Git artık. Lütfen.* Yüzüne daha yakından bakmak istiyordu ama o burada onu izlerken yapamazdı.

"Yorgun olmalısın, biliyorum. zgnm. Pekala. Beni buraya getiren tek Şey hariç her Şeyi anlattım. Ve bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, açıkça söylemekten başka. Sedric. Bingtown'dan ayrılmadan önce, bu yolculuğ planlarken... Hest sana benim için bir hatıra verdi mi? Bir hatıra eşyası? Belki yolculuğumuz sırasında bana vereceğın bir Şey?"

Ona Şaşkınlıkla baktı. Hest'ten ona bir hatıra mı? Ne düşünüyordu ki? Hest, kimseye hatıra verecek biri değildi, hele de onu son zamanlarda bu kadar kızdırmış birine. Bunu söylemedi. Sadece başıını salladı, önce sessizce, sonra Alise gözlerini kısarak ona Şüpheyle bakınca daha Şiddetle. "Hayır, Alise, sana vermem için bana hiçbir Şey vermedi. Yemin ederim."

"Sedric." Ses tonu ona rol yapmayı bırakmasını söylüyordu. "Belki de sana, ben, Şey, bilmiyorum, onun beklediğı bir standarda ulaşmadıkça ya da... Bilmiyorum. Sedric, açıkça konuş benimle. Madalyonu biliyorum. Yatağıını yaparken buldum. İçinde Hest'in portresinin olduğı madalyon. Arkasında "Always" yazan madalyon."

Onun bunu ilk kez ağızına almasıyla, kalbi bir an durdu, sonra deli gibi çarpmaya başladı. Başı döndü ve gözlerinin önünde siyah noktalar dans etti. Madalyon. Nasıl bu kadar aptalca davranıp herkesin grebileceğı bir yerde bırakabilmişti? Madalyonu ilk yaptırdığı zaman, onu her zaman takacağına,

Hayatını bu kadar değiştiren kişiyi her an hatırlamak için. *Her zaman.* Kutusuna kazıtmıştı. Kendi parasıyla aldığı küçük altın kutuya. Kendine aldığı doğum günü hediyesine. Ne aptalca, düşüncesiz, ne kadar da uygun bir jestti bu!

Ve şimdi sessizliği çok uzun sürmüştü. Kız ona baktı, gözlerinde hasta ve isteksiz bir zafer vardı. "Sedric," dedi.

"Oh. O madalyon." Bir yalan, bir yalana ihtiyacı vardı. Bir tür bahane, böyle bir şeye sahip olmasının bir nedeni. "Aslında benim. Benim."

Sözler çok kolay çıktı. Sonra odanın sessiz havasında, geri alınamaz ve açık bir şekilde asılı kaldı. Her şey durdu. Alise'ye bakmadı. Nefes almaya devam ediyorsa, Sedric duyamıyordu. Nefes alıyordu, değil mi? Yavaş ve sığ. Bir anı geri alabilir miydi? Olmamasını diledi, hareketsiz kalarak bunu engellemeye çalıştı.

Ama Alise konuştu ve onun az önce söylediği sözleri en ağır kelimelerle gerçekliğe bağladı. "Sedric, anlamıyorum."

"Hayır," diye cevapladı hafifçe, sanki itirafın kendisi için hiçbir anlamı yokmuş gibi. "Çoğu insan anlamaz. Ve son zamanlarda, itiraf etmeliyim ki ben de pek anlamıyorum. Hest? Hest ve *Always* aynı madalyonun üzerinde? Ne tuhaf bir kombinasyon." Güldü, ama sesi etrafında kırılğan parçalara ayrıldı. Neye kapıldığını bilmeden, yastık olarak kullandığı bohçaya uzandı ve madalyonu çıkardı. "Al. İstersen alabilirsin. Hest'ten değil, benden bir hediye."

"Yani sen... Anlamıyorum, Sedric. Sen bunu başarmıştın? Bunu bana vermek için başarmıştın? Ama Hest bunu biliyor olmalı. Portre için poz vermişti, değil mi? Bu tam ona göre bir şey, mutlaka biliyordu!"

Cesurca madalyonun kilidini açtı ve içindekileri çıkardı. Hest ikisine de baktı, hayatlarını mahvettiği için alaycı bir zevkle, yılların dostluğunun onun dokunuşuyla parçalandığını gördü. Konuşurken Hest'in gözlerine baktı. "Evet, poz verdi. Rolleigh'e resim yapmasını ben istemiştim. Çok pahalıydı ve Rolleigh, Hest'in poz verme ve bitmiş portreye karşı küstah tavırlarından haklı olarak gücendi. Altı kez, akşamları karanlık çöktükten sonra, çok özel bir yere gelip poz vermesi gerekiyordu. Sadece iki kez geldi. Rolleigh, madalyonun içine konmadan önce minyatürü ona göstermek istedi. Hest onu görmeye bile gelmedi ve ressama benzerliği için teşekkür etmedi. Bu görev bana düştü. Rolleigh'in nezaketsiz davranması da anlaşılabılır. Hest tüm bu olayda çok nahoş ve küçümseyici davrandı. Rolleigh'e

Rolleigh'e, kendi iyiliği için oturma ve portre konusunu gizli tutması gerektiğini söyledi.

Konuşurken ara sıra ona bakıyordu. Kız, çilli ve çirkin bir şekilde oturuyordu, kızıl saçları kendi haline bırakılmıştı. Saçlarını tutan iğnelerden kurtulmuş, rüzgârla yanmış alnına ve yanaklarına gevşek bukleler halinde düşmüştü. Giysileri temizdi ama eskimişti. Bluzunun dikişleri yıpranmaya başlamıştı. Hest onunla evlendiğinde olduğu gibi görünüyordu; Bingtown'un kibar ama yoksul orta sınıfından biriydi. Gözlerinde sadece kafa karışıklığı vardı, onun söylediklerine dair en ufak bir şüphe bile yoktu.

"Neden onun portresini çizdirip, üstelik madalyonun içine koymak için minyatürünü yaptırttığını anlamıyorum, Sedric. Eğer vermek istersen..."

"Alise, bu yaşına gelmiş olmana rağmen bu kadar bilgisiz olamazsın. Açıkça konuşayım. Kocanı seviyorum. Onu yıllardır seviyorum, evine saygın bir görünüm kazandırmak için biriyle evlenmeyi düşünmeden önce bile. Şimdi anladın mı?"

Anlamaya başlamıştı. Yüzü kızarmaya başlamış, gözleri şok ve dehşetle açılmıştı. Kaçınılmaz sorularını beklemedi.

"Evet. O benim sevgilim. Denizde seyahat ederken, yurtdışındayken, hatta geceleri sen kendi evinde uyurken, aynı yatağı paylaşıyoruz. Benim için başka kimse olmadı. Sadece Hest. Bu lanet madalyonu kendime yaptırırken, aptalca bir şekilde sonsuza kadar süreceğini düşünmüştüm. Al. İstersen al. Her zaman ve sonsuza kadar. Keşke Hest'i de seninle birlikte verebilseydim. Ama nedense onun benim olduğunu, saklayabileceğimi ya da verebileceğimi sanmıyorum."

Kadın, kolyeyi elinde mücevher değil de küçük bir yılan tutuyormuş gibi bakıyordu. Adam elini eğdi ve kolyeyi aralarındaki yatağa kaydırды. Hafifçe titriyordu. Yıllar boyunca bu itiraf anını pek çok şekilde hayal etmişti, ama hiçbirisi böyle olmamıştı. Loş bir odada, ikisi yan yana yatakta oturmuş, acı içinde donakalmış halde. Hest'in de orada olacağını, Alise'ye birlikte söyleyeceklerini, sonra da kocasını hayatından çalacağını düşünmüştü. Çılgınlıklar, tehditler, fırlatılan nesneler, tokatlar ve histerik davranışlar olacağını düşünmüştü. Ama Alise orada oturmuş, yılların ihanetini ve aldatılmasını sindirirken, ona ve hayatına dair algısını yeniden düzenlerken, sessizdi. Sert rüzgarda sallanan bir ağaç gibi hafifçe sallandı ve Alistair bir an bayılacağından korktu.

"Sen ve Hest," dedi sonunda, beceriksizce. "Siz birbirinizi seviyorsunuz. O sana sarılıyor, öpüyor, dokunuyor. Bunun anlamı bu mu?" Madalyonun kıvrımlı zincirine dokundu ve sonra soğuk metal onu yakmış gibi parmağını geri çekti. Sorusu onu yakmıştı.

Şimdiye kadar garip bir şekilde sakindi. Hayatının en büyük sırrını, hiçbir duygu göstermeden ona anlatabilmişti. Ama şimdi gözyaşları süzülerek gözlerini doldurdu ve boğazı, sanki uzaktaki eller onu boğuyormuş gibi kapandı. "Onu sevdim. Artık beni sevmediğini düşünüyorum. Eğer gerçekten sevmişse." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve gözyaşları akmaya başladı. Alise'ye en özel sırrını anlattığını mı sanmıştı? Yanılmıştı. Hayatının en derin sırrı, az önce ilk kez yüksek sesle söylediği, kendisinden bile sakladığı aldatmacaydı.

Onun ayağa kalktığını hissetti. Şimdi ona vuracaktı, çocukluğundan beri korktuğu isimlerle ona hakaret edecekti. Bekledi.

Bunun yerine, annesinin küçük bir çocukken onu okşadığı gibi, kadının ellerinden birinin tereddütle başına dokunduğunu ve sonra saçlarını okşadığını hissetti. "Senin için çok üzgünüm, Sedric. Kızgınım ve incindim; senin böyle bir aldatma ve dostluğumuza ihanet edebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama en çok ikimiz için üzülüyorum. Özellikle senin için. Böyle bir adamı nasıl sevebilirsin? Kalbini ne kadar değersiz birine harcadın. Bak, bu ikimizin hayatını nasıl mahvetti. Hest'le ikimizin de mutlu olma şansı yok. Ama onun bunu hiç umursayacağını sanmıyorum."

Hiçbir şey söyleyemedi. Yüzünü ellerinden kaldıramadı, ona bir özür bile mırıldanamadı. Onun odadan çıktığını hissetti. Mumunu da yanında götürdü ve odadan çıktığında ışık yarı yarıya azaldı. Kapı sertçe kapandı.

Yatağına gömüldü. İşte. Her şey bitmişti.

Hayatındaki son güzel şeyi yok etmişti. Alise ile olan arkadaşlığı, Hest'in ona yaptıkları yüzünden paramparça olmuştu. Hest'e, sarhoşken bile olsa böyle bir evlilik teklif etmiş olduğunu düşünmek onu utandırıyor. Hest'in bunu gerçekleştirmesine izin vermiş olması onu daha da utandırıyor. Bunu engellemek için ne yapması gerekirdi? Alise'i arayıp Hest'in gerçek niyetini ona sessizce söylemek mi? Tabii ki, bu ona karşı sadakatini bozmak anlamına gelirdi. Ve muhtemelen o anda başına felaket getirirdi. Hest onu bir kenara atardı. Buna hiç şüphe yoktu. Ve onu tamamen itibarsızlaştırmanın bir yolunu bulurdu.

Neden bu adamın ne kadar acımasız olabileceğini ancak şimdi itiraf edebiliyordu? Hest'in yanına bir saatliğine geri dönse, Hest omzuna kolunu atsa ya da Sedric'i akşam yemeği, tiyatro ve şarap için arkadaşı yapsa, onu unuttur ve affeder miydi? Hest ona odaklandığında, eğlence ve yaramazlık arayışıyla herhangi bir şehri kasıp kavururken, Sedric'e dünyaya sahipmiş gibi hissettirebilirdi. Hest'in gürültülü bir gece için seçtiği arkadaşı olmak, Sedric'in hayal edebileceği en canlandırıcı, baş döndürücü heyecan dalgasıydı. Şu anda bile, umutsuzluğunun derinliklerinde, o akşamları hatırlayınca dudaklarına acı bir gülümseme kondu.

Hest'in koluna girmiş, şık giyimli arkadaşlarıyla çevrili olarak, Chalced'den Jamaillia'ya kadar tüm barları ve tiyatroları basmışlardı. Hest istediğinde, en huysuz tavernacıyı bile kapılarını açık tutmaya ve minstrelere fazladan bir saatlik ücret ödemeye ikna edebilirdi. O nazık gülümsemesi ve birkaç bozuk parayla en iyi masaları, tiyatroda en iyi koltukları, en iyi etleri ve en kaliteli şarapları elde edebilirdi. Ve insanlar ona bunları verirken her zaman gülümserdi. Onun sadece kamuoyundaki yüzünü tanıyanlar, onu çekici, zarif ve esprili bulurdu. Böyle bir zamanda onun arkadaşı olmak, onun seçtiği, tercih ettiği arkadaşı olmak, Hest'in yanında kutlanmak ve onurlandırılmak demekti.

Gülümseme yavaşça yüzünden kayboldu, geriye sadece acı kaldı. Bir daha asla. Bir daha asla Hest'in yanında alenen övülmeyecekti.

Bir daha asla o saatlerin bedeli olarak özel olarak küçümsenip aşağılanmayacaktı.

Bu düşünce onu neşelendirmeliydi. Bunun yerine, Hest'in olmadığı bir hayat hayal etmeye çalıştı. Bingtown'a döndüğünde Hest'in evinden kovulduğunu, Alise tarafından aşağılanmış olduğunu hayal etmeye çalıştı. Başkalarına anlatacak mıydı? Korku onu yutmak için ağzını açtı, ama sonra acımasız bir rahatlık geldi. Anlatmayacaktı. Aldatıldığını ve evliliğinin başından beri bir yalan olduğunu açıklamadan kimseye anlatamazdı. Eğer söylerse, her şeyini kaybedecekti: kütüphanesini, eğitimini, sosyal statüsünü. Babasının evine dönmek zorunda kalacak, yoksulluğun eşiğinde, tanıyan herkesin ya acıyacağı ya da alay edeceği bir kadın olarak yaşayacaktı.

Eğer söylerse, aynı kader onu da bekliyordu.

Ama yapmasa bile, durumun pek de iyi olmayacağından korkuyordu. Hest'in onu terk etmeye hazırlandığından artık neredeyse emindi. Geri döndüğünde yerinin doldurulmuş olacağından şüpheleniyordu. O da babasının evine

babasının evine dönüp, onu kabul etmelerini ve iş vermelerini ummak zorunda kalacaktı. Hest'in onu kabul eden zengin arkadaşları, en azından başlangıçta onu reddetmeyeceklerdi. Ama o, böyle bir çevrenin masraflarını karşılayamayacaktı ve Hest'in ona olan saygısını kaybettiğini öğrenirlerse, çok azı onunla arkadaş olarak görülmek isteyecekti. Sedric'in tanıdığı yıllar boyunca, Hest'in hoşnutsuzluğu birden fazla arkadaşını ve tanıdığını uzaklaştırmıştı. Bu, Sedric'in bir zamanlar görmezden gelmeyi başardığı Hest'in karakterinin çirkin yönlerinden sadece biriydi. Artık bu yönü, ona karşı tek yönü olacaktı.

Hayır. Geri dönecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Ruhu çöktü ve etrafını karanlık sardı. Oda bile daha karanlık hale gelmiş gibiydi. Gözlerini kapattı ve bunu sonlandırmak için ne kadar cesaret gerekeceğini düşündü. Bir zamanlar kendini suya atıp boğulabileceğini hayal etmişti, o kararı verdiğinde geri dönüşü olmayacaktı. Ama artık daha iyi biliyordu. Suya girdiğinde mücadele edecekti. İstesin istemesin, yardım isteyecekti.

Ve ben seni kurtarmaya gelirdim. Yine.

Bu düşünce aklına girer girmez, içini sıcak bir his kapladı. Sebepsiz bir rahatlık ve memnuniyet, sanki sıcak çay ile doldurulmuş bir çömlek kupa gibi yükseldi ve onu sardı. Kısa bir süre mücadele etti, mutsuzluğuna geri dönmenin bir yolunu aradı. Ve sonra, fitili yakıp hayat veren bir alev gibi, neden o mutsuzluğa bu kadar sıkı sarıldığını aniden merak etti. Tekrar bıraktı. Ejderhasının sevgisi onu doldurdu, ısıttı ve içindeki acıyı yok etti.

İşte. Gördün mü? Her şey yoluna girecek. İkimiz de.

"ESKİ DOSTUM, özel olarak konuşmamız gerek."

Leftrin, kahve fincanına bakarak somurtkan bir ifadeyle başını kaldırdı. Bugün aynı kahve çekirdeklerinden yapılan ikinci fincandı ve hem tadı hafif hem de acıydı. Kahveyi denize dökmeyi düşündü, ama sonra bunun sade sıcak sudan biraz daha iyi olduğunu hatırladı. Eski dostuna döndü. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer bulmak zor olacak," dedi. O ve Carson birlikte arkalarına dönerek kış tarafındaki korkuluğa yaslandılar ve *Tarman'ın* güvertesine baktılar. Bekçiler ve mürettebat, sohbet grupları halinde birbirleriyle konuşuyorlardı. Harrikin, Sylve ve Skelly, güverte evinin çatısında bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Skelly yıldızları göstererek onlara bir şeyler anlatıyordu. Boxter ve Kase güvertede yüzüstü yatmış, bilek güreşi yapıyorlardı.

Alum ve Nortel onları dürüst tutarken, Jerd gülümseyerek izliyordu. Greft, onun yanında durmuş, somurtuyordu. Leftrin izlerken, çocuk ağzını oynattı ve sonra sanki ağrıyormuş gibi çenesinin kenarlarını ovuşturdu. Yüzünün şekli değişiyordu; rahatsız görünüyordu.

Bekçilerin ötesinde, Swarge ve Bellin'in siluetlerini görebiliyordu, başları birbirine yaslanmış, korkuluğa dayanmış, konuşuyorlardı. Gözleri güvertede sessiz bir yer ararken, hiçbir yer bulamadı.

"O zaman benim kamarama," dedi sessizce ve Carson onu takip etti. Mutfakta bir mum yaktı ve küçük odasına doğru yol gösterdi.

"Ee, ne oldu?" Leftrin, kapıyı kapatırken sordu. Mumu tutacağına koydu ve ranzasına oturdu. Carson, ciddi bir ifadeyle, harita masasının yanındaki sandalyeye oturdu. Derin bir nefes aldı.

"Jess öldü. İster inan ister inanma, Sedric ve polis onu öldürdü. Sedric, Jess'in ejderhasını öldürüp cesedini Chalced'de satmayı planladığı için onu öldürmek zorunda kaldığını söyledi."

"Sedric Jess'i mi öldürdü?" Leftrin'in sesinde inanamama duygusu belirgindi. Jess'i öldürdüğünden o kadar emindi ki. O piçin dayak ve boğulmadan kurtulması bile mucize sayılırdı. Bir de Bingtown'lu züppe ve aptal bir ejderha tarafından öldürülmüş?

"O ve ejderha ikisi de öyle söyledi."

Leftrin, sözlerini toparlamaya çalıştı. "Yanlış anlama, o adamın öldürülmesi gerekiyordu. Ama Sedric'in bu işi yapacağına inanmak çok zor, hele ki bir ejderhayı korumak için..." Sözünü yarım bıraktı. Carson avcıyı öldürmüş ve herhangi bir nedenle suçu Sedric'in üstüne atıyorsa, Leftrin'in onu suçlamayacağını ve ona saygısını kaybetmeyeceğini bilmek istiyordu.

"Ben oraya vardığımda iş bitmişti. Jess'ten geriye Greft'in teknesinde biraz kan kalmıştı. Ejderha onu yemişti."

"Eh, bu uygun," dedi Leftrin sessizce. Gülümsememeye çalıştı. Carson'a, avcıyla önceki kavgasının Sedric'in gözünde onu önemli ölçüde yumuşattığını söylemeyecekti. Her şey bitmişti. Hem rahatlamış hem de şaşkınlık içinde derin bir nefes aldı. Sedric onun için işi bitirmişti. O adama minnettardı.

"Uygun çünkü Jess ejderha parçaları toplamak için gemideydi. Değil mi? Ve sen bunu biliyordun. Belki de bu konuda bir anlaşma yapmışsınızdır?"

Sessizlik, batan bir gemiye soğuk su dolması gibi odayı doldurdu. Bunu beklemiyordu. Carson sessizce bekliyordu. Leftrin boğazını temizledi ve kararını verdi. Gerçeğin zamanı gelmişti. "İşte olanlar tam olarak şöyle, Carson. Biri beni ateşe attı ve bunu yapmamı isteyebileceğini düşündü. Bu keşif gezisine, Chalced Dükü için ejderha parçaları avlayacak birini göndereceklerini söylediler. Ben kabul etmedim; bana zorla yaptılar. İlk başta, adamın kim olduğunu bile bilmiyordum. Senin bir yorumundan, o kişinin sen olabileceğini bile düşündüm. Sonra, kısa bir süre önce, Jess bana onun o kişi olduğunu ve benden yardım beklediğini açıkça söyledi."

Carson sessizce oturmuş, sadece onun yapabileceği şekilde dinliyordu. Yavaşça başını salladı ve Leftrin'in hikayesini anlatmak için zamanını almasına izin verdi.

"Dalga vurmadan hemen önce mi? Plajdaydım, Jess'in canını çıkarmak için elimden geleni yapıyordum. Bunca zaman, işi hallettiğimi ya da belki dalga işini bitirdiğini düşünüyordum. Bu yüzden Sedric'in yaptığını öğrenince şaşırdım. Ama işin hallolduğuna sevindiğimi itiraf etmeliyim."

"Hepsi bu mu? Bir ejderhayı kesip parçalarını Chalced'e satmak gibi bir planın yok mu?"

Leftrin başını salladı. "Ben birçok şeyim Carson, ve çoğu hoş şeyler değil. Ama Rain Wilds'ı asla bu şekilde ihanet etmem."

"Ya da Alise'i?" Carson sorarken yüzünü izledi. "Ya da Alise'i," diye onayladı Leftrin.

Dua Ayının 29. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Erek, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug

Mumla kaplanmış ve mührüyle işaretlenmiş mühürlü bir kutuda, Jess Torkefe bir arkadaşından gelen mesaj, çağrılana kadar Frog and Oar tavernasında Innkeeper Drost'a bırakılmak üzere.

Detozi,

Reyall'ın sağ salim vardığını bildiren bir notla bir kuş gönderin lütfen. Mümkünse, onunla birlikte getirdiği hızlı güvercinlerden birinde deneyelim. Aynı gün şafakta her ikisini de salıp, normal bir kuşla da aynı notu gönderirseniz, benim için özellikle ilginç olur. Hız için yaptığımız yetiştirme çabalarının kuşlarımıza ölçülebilir bir avantaj sağladığını görmek istiyorum. Krallara gelince, büyük ve sevimli olmalarına rağmen, onları haberci olarak kullanmakta başarılı olamadım. Vücutları hızlı olamayacak kadar ağır ve çoğu eve dönmek konusunda kayıtsız görünüyor. Korkarım ki kendilerini etlik tavuk olmaya mahkum ediyorlar.

Erek

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEÇİMLER

Sanki hiçbir şey olmamış gibi nehrin yukarısına doğru tekrar hareket etmek garipti. Thymara, elindeki aleti unutmuş, Tarman'ın güvertesinde durmuş, ormanlık nehir kıyısının yavaşça yanından geçip gitmesini izliyordu. Kendi küçük teknesindeyken, kıyıya böyle bakıp günün saatleri geçtikçe nehir kıyısının nasıl değiştiğini görmek için hiç fırsatı olmamıştı. Küçük teknesini özlüyordu ama kaybolduğuna neredeyse seviniyordu. Tekne hala olsaydı, Rapskal dışında biriyle eşleştirilirdi ve bunu düşünmek bile canını acıtıyordu.

Carson'ın teknesini de sayarsak, beş küçük tekne kalmıştı ve sadece üçünde tam donanım vardı. *Tarman*, tüm tekneler için fazladan kürek göndermişti, bunu öğrenince rahatlamıştı. Yine de, bekçiler suda geçirdikleri günleri dönüşümlü olarak paylaşmak zorundaydı. Küçük teknelerde olmadıkları zamanlarda ise mavna gemisinde kaptanın istediği her işi yaparlardı.

Keşif ekibi artık her şeyden mahrumdu; bıçaklar, yaylar ve oklar, mızraklar ve balıkçılık malzemeleri kaybolmuştu, battaniyeler, yedek giysiler ve her bekçinin yanında getirdiği az sayıdaki kişisel eşyalar da cabası. Greft, eşyalarını ne kadar iyi yerleştirdiğini defalarca kendine övmüştü. Bu, Thymara'nın ona vurmak istemesine neden oldu. Teknesinin, Bingtown'lu adamın kıyıya vurduğu aynı karmaşaya sıkışması tam bir şanstı. Öyle olmasaydı, diğerleri gibi o da meteliksiz kalacaktı. Şimdi ise Carson'ın yanında avcı olarak görev yapıyordu. İki tekne şafak vakti yola çıkmıştı. Davvie Carson'a yardım ederken, Nortel Greft'le birlikte tekneye binmişti. O da aynı derecede memnundu. Nortel yüzü morarmış bir halde yanına gelmiş, "onu mal gibi davrandığı" için özür dileyerek uzaklaşmıştı. Bu sözlerin Nortel'e mi, Tats'a mı ait olduğunu ve Tats'ın Nortel'i ona özür dilemeye zorlayarak bir şey elde etmek istediğini merak ediyordu.

Ve bir de diğer acı konusu vardı. Rapskal'ın ölümünü düşünmek istemiyordu ve Greft'in hayatları için yaptığı aptalca planı düşünerek zaman kaybetmek istemiyordu.

"Böyle bitiremezsin."

Tats'ın sesi onu düşüncelerinden uyandırdı. Bir parça tahtayı kürek haline getirmeye yönelik beceriksiz girişimini düşündü. Ağaç işçiliği hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, ama işini kötü yaptığını kendisi bile görebiliyordu.

"Zaten boşuna uğraşıyorsun," diye şikayet etti. "Bunu kullanılır hale getirsem bile, nehir birkaç gün içinde yiyip bitirir. Eski küreklerimizin kenarları bile yumuşamaya ve tüylenmeye başlamıştı, oysa onlar asitli suya karşı işlem görmüştü."

"Öyle olsa bile," dedi Tats. "Kullandıklarımız bozulduğunda, şu anda oyduğumuz kürekler yedeklerimiz olacak. O yüzden en azından birkaç tane olsun." Onun çabası da kızınkinden çok daha iyi görünmüyordu, sadece o daha ilerlemişti. "Kürek ya da kürek kancası olmasa hiç yoktan iyidir," diye kendini teselli etti ve elindeki işi inceledi. "Ben çekici bıçağı kullanmaya çalışırken bunu tutar mısın?"

"Tabii." Kendi aletlerini bırakmaktan memnundu. Elleri yorgun ve ağrıyordu. Tats çekme bıçağıyla çalışmaya başlarken, yarı bitmiş küreği tuttu. Aleti beceriksizce kullanıyordu, ama alet bir düğümün üzerine çarpmadan önce kürek sapından kısa bir tahta parçası kesmeyi başardı.

"Geçen gün için özür dilerim," dedi sessizce.

O olaydan beri bu konuyu hiç konuşmamışlardı. O günden beri ona sarılmaya ya da öpmeye çalışmamıştı; muhtemelen nasıl karşılanacağını biliyordu. Yüzü Nortel'inki kadar hırpalanmamıştı, ama morarmış gözü hala geçmemişti. "Biliyorum," dedi kısa bir şekilde.

"Nortel'e senden özür dilemesi gerektiğini söyledim."

"Bunu da biliyorum. Sanırım bu senin kazandığın anlamına geliyor." "Tabii ki!" Kızın bunu sormasına alınmış gibiydi.

Tuzaklarına düşmüştü. "Senin kazandığın şey, Tats, Nortel ile kavga etmektir. Beni kazanmadın."

"Bunu da biliyorum." Özür dilerken, öfkeye doğru kayıyordu. "İyi," dedi, kelimeleri kısa keserek. Keskiyi tekrar eline aldı ve tahtadan bir parça daha çıkarmak için bıçağı nereye koyacağına karar vermeye çalışırken Tats boğazını temizledi.

"Şey. Bana kızgın olduğumu biliyorum. Ben şekillendirmeye çalışırken küreği tutar mısın?"

Aslında sorduğu soru bu değildi. Kadı küreklerin ucunu tutup tekrar kürek çekmeye başladı. "Biz hala arkadaşız," dedi. "Sana kızgın olduğumda bile

sana kızgın olsam bile. Ama ben sana ait değilim."

"Peki." Çekme bıçağını dikkatlice yerleştirdi ve kürek sapı boyunca aşağı doğru çekti. Kahverengi ellerinin aletin saplarını nasıl kavradığını, ön kollarındaki kasların nasıl belirginleştiğini izledi. Bu sefer yonttuğu tahta parçası daha uzundu. "Bu tarafa çevirelim," dedi ve kürekleri yarım tur çevirdi. Çekme bıçağını tekrar küreklerin üzerine koyarken sordu, "Seni kazanmak için ne yapmam gerek, Thymara?"

Bu, hiç düşünmediği bir soruydu. Düşünürken, o sessizce, "Çünkü ben bunu yapmaya hazırım. Bunu biliyorsun," dedi.

Thymara şaşırdı. "Ne isteyeceğimi bile bilmezken nasıl bunu yapmaya istekli olabilirsin?"

"Çünkü seni tanıyorum. Belki de sandığından daha iyi tanıyorum. Bak, Trehaug'dan ayrıldığımızdan beri bazı aptalca şeyler yaptım. Kabul ediyorum. Ama..."

"Tats, dur. Sana yapman gerekenlerin bir listesini vereceğim sanma. Vermeyeceğim. Çünkü ne yapmanı isteyeceğimi bilmiyorum. Son zamanlarda çok şey yaşadık. Benden büyük bir karar vermemi istiyorsun. Bu kararı vermeye hazır olmadığımı söylerken oyun oynamıyorum. Senin bir şey yapmanı, bana bir şey vermeni ya da bir şey olmanı beklemiyorum. Kendimi bekliyorum. Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Greft'in yapabileceği hiçbir şey yok."

"Ben Greft gibi değilim," dedi, anında kırılmış bir şekilde.

"Ben de Jerd gibi değilim," diye cevapladı kız. Bir an birbirlerine baktılar. Thymara gözlerini kısarak çenesini sertleştirdi. Tats iki kez konuşmaya başladı, sonra durakladı. Sonunda, "Şu kürekleri yapalım mı?" dedi.

"İyi fikir," diye cevapladı kız.

AKŞAM ÇÖKÜYORDU, Sedric odasından çıktı. Gününü yalnız ve karanlıkta geçirmişti, son mumu da bitmişti ve kimseye yenisini istemek istememişti. Oruç da tutmuştu. Davvie'nin elinde bir tepsi yemekle kapısını çalacağını ummuştu, ama öyle bir şey olmadı. Sonra Carson'ın, çocuğu ondan uzak tutacağını söylediğini hatırladı. Böylesi daha iyi. *Herkes benden uzak derse daha iyi*, diye düşündü. Sonra bu sözlerdeki kendine acıma duygusunu fark etti ve kendinden nefret etti.

Aç, susuz ve ruhu kararmış bir halde, güneş batarken güverteye çıktı. Mavna, bir dere yatağında burnu yukarıda duruyordu.

Rain Wild Nehri'ne besleyen çok sayıda kol vardı. Bazen bu kolların suyu berrak ve neredeyse asit içermezdi. Bu kol da öyle görünüyordu, çünkü çoğu bekçi ve mürettebat karaya çıkmış, gemiyi neredeyse terk etmişti. Korkuluğa yaslanıp bakmak için durduğunda, çoğu çocuk su savaşı yapıyordu. Nehir sığ ve genişti, su oyulmuş kumlu yatağı üzerinden hızla akıyordu. Gömleksiz bekçi çocukları eğilerek birbirlerine su sıçratıyor, gülüyor ve bağırıyorlardı. Yazın son günlerinin son ışıkları, pullu sırtlarında parıldıyordu. Yeşil, mavi ve kırmızı ışıklar üzerlerinde dans ediyordu ve bir an için, onların dönüşümünde bir güzellik gördü.

Gençlerin ötesinde, Bellin'in dere kenarında diz çökmüş, Skelly'nin sabunlu saçlarına su döktüğünü gördü. İyi. En azından artık su kaynaklarını yenilemek için bol miktarda taze su olacaktı.

Ejderhalar da suyun tadını çıkarıyordu. Parıldayan derileri, genç bakıcılarının onları iyi tımarladığını gösteriyordu. Relpda da aralarındaydı, bakır para gibi parlıyordu. Onu kimin tımarladığını merak etti ve kendini suçlu hissetti. Relpda'ya daha iyi bakmalıydı. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Kendine bakmayı bile zorlukla beceriyordu, başkasına bakmak neydi ki?

Nehir ağzının yakınındaki kumsal geniş değildi, ama ejderhaların akşam rahatça vakit geçirebilecekleri ve bakıcıların ateş yakabilecekleri kadar yer vardı. Ateş şu anda küçüktü, ama o izlerken, iki bakıcı dallı bir yaprak dökmeyen odunla yaklaşıp ateşe attı. Bir an için ateşi söndürdüklerini sandı, ama sonra yanan iğnelerin koyu dumanı yükseldi ve ardından alevler aniden sıçradı. Yanan reçinenin tatlı kokusu akşam havasını doldurdu. Dalgalar nehir kıyısına bol miktarda odun bırakmıştı. Demek ki gece için büyük bir ateş yakacaklardı ve bekçiler kıyıda uyuyacaktı.

Havayı kokladı ve ateşin dumanında pişmekte olan balık kokusu olduğunu fark etti. Midesi guruldadı. Aniden korkunç bir açlık ve susuzluk hissetti. Alise ve Leftrin'in nerede olduğunu merak etti. Şu anda karşılaşmak istediği son kişiler onlardı. Alise, onun hakkında bildikleri yüzünden, Leftrin ise onun hakkında bildikleri yüzünden. Alise'ye henüz söylemenin bir yolunu bulamamış olması onu rahatsız ediyordu. Onunla konuşmak istemiyordu, hayallerini yıkmak ise hiç aklının ucundan bile geçmiyordu. Ama onu bir daha ihanet etmeyecekti. Onun aldatılmasını seyirci kalmayacaktı.

Güverteyi sessizce, neredeyse gizlice geçti. Güverte evinin kapısında durup dinledi. İçeride her şey sessizdi. Neredeyse herkes karaya çıkmıştı, banyo yapma, şenlik ateşinin etrafında eğlenme ve sıcak yemeklerin tadını çıkarma fırsatını değerlendirmek için. Kapıyı açtı ve bir fare gibi sessizce içeri girdi. Umduğu gibi, mutfaktaki küçük demir sobanın üzerinde büyük bir kahve cezvesi duruyordu. Odadaki tek ışık, sobanın kapı aralığından sızan ateşten geliyordu. Kapaklı bir tencere homurdanıyordu; muhtemelen mürettebat için her zaman kaynamaya bırakılan balık çorbasıydı. Tencerenin içine su, balık ve sebzelerin eklendiğini görmüştü; tencerenin boşaltılıp yıkandığını hatırlamıyordu. Önemli değildi. Yalnız kaldığı günlerden beri hala aç olduğunu hissediyordu. Her şeyi yiyebilecek kadar açtı.

Küçük mutfakta yolunu bilmiyordu. Loş ışıkta dikkatlice ilerleyerek, kancalara asılı kupaları ve raflarda dik olarak duran tabakları buldu. Kupaya şüpheli bir kahve doldurdu ve sonunda korkuluklu bir rafta bir yığın kase buldu. Birini aldı, içine çorba koydu ve çuvaldan bir parça gemi ekmeği aldı. Kaşık veya çatal bulamadı. Küçük mutfak masasına tek başına oturdu ve kahveden bir yudum aldı.

Zayıf ve acıydı ama yine de kahveydi. Çorbayı iki eliyle kaldırdı ve kenarından bir yudum aldı. Tadı çok balık kokuyordu ve sarımsak tadı da vardı. Yuttu ve boğazından sıcaklık ve güç akarken hissetti. Tadı iyiydi. Lezzetli ya da lezzetli bile değildi ama iyiydi. Aniden çürümüş geyiği yiyen bakırı anladı. Temel olarak, bir insan ya da ejderha yeterince aç olduğunda, her türlü yiyecek iyidir.

Kase dibinde kalan yumuşak balık ve sebze parçalarını parmaklarıyla alıp yiyorken, güverte kapısı açıldı. Kim olursa olsun, yatak odasına doğru geçip gitmesini umarak donakaldı. Ama o, mutfığa girdi.

Alise, yemeğinin üzerine eğilmiş olan adama baktı ve tek kelime etmeden dolabı açıp bir kutuya uzandı. Bir kaşık çıkardı ve masaya koydu.

Hâlâ sessizce, kendine bir fincan iğrenç kahve doldurdu ve elinde tutarak ayağa kalktı. Karanlıkta, ona bakıp bakmadığından emin olamadı. Sonra içini çekti, masaya geldi ve karşısına oturdu. "Bugün birkaç saat boyunca senden nefret ettim ve seni hor gördüm," dedi sohbet eder gibi.

O, yargıyı kabul ederek başını salladı. Karanlıkta kadının yüzünü görebiliyor mu diye merak etti.

"Artık geçti." Sesi nazik değildi ama teslim olmuştu. "Senden nefret etmiyorum, Sedric. Seni suçlamıyorum bile."

Sesini buldu. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

"Yıllar boyunca esprili sözlerine o kadar alıştım ki." Ölü. Sesi öyle geliyordu. Ölü. "Nedense eskisi kadar eğlenceli gelmiyorlar artık."

"Ciddiyim, Alise. Kendimden utanıyorum."

"Sadece şimdi mi?"

"Hâlâ kızgınmışsın gibi konuşuyorsun."

"Evet. Hâlâ kızgınım. Senden nefret etmiyorum, buna karar verdim. Ama daha önce hiç bu kadar kızgın olmamıştım. Sanırım senden nefret etseydim, sadece nefret ederdim. Ama beni bu kadar incitebilecek tek kişinin sevdiğim biri olduğunu anladığımda, senden nefret etmediğimi fark ettim. İşte bu yüzden bu kadar kızgınım."

"Üzgünüm, Alise."

"Biliyorum. Pek bir faydası yok ama üzüldüğünü biliyorum. Şimdi."

"Aslında uzun zamandır üzgünüm. Neredeyse başından beri."

O, sanki onun özürlerini savuşturmak istercesine elini ona doğru salladı. Kahvesinden bir yudum aldı ve kendi kendine bir şeyleri tartışır gibi görünüyordu. O bekledi. Sonunda, neredeyse normal bir sesle konuştu. "Bunu bilmem gerek. Herhangi bir şeye devam etmeden, herhangi bir karar vermeden önce bilmem gerek. Sen ve Hest, benimle dalga mı geçtiniz? Ne kadar saf olduğumu, ne kadar korunaklı bir ortamda yaşadığımı, hiç şüphelenmediğimi gülerek mi izlediniz? Hest'in diğer arkadaşları biliyor muydu? Tanıdığım, arkadaşım sandığım insanlar, ne kadar aptal olduğumu, ne kadar aldatıldığımı biliyor muydu?"

Sessiz kaldı. Bingtown'daki hanların üst katlarındaki özel odalarda, geç saatlerde düzenlenen küçük akşam yemeği partilerini düşündü. Hest'in odasında, arkadaşlarıyla birlikte yemekten sonra içtikleri brendi ve Alise iyi geceler dilemek için kapıyı tıklatıp yatmaya gittikten sonra da uzun süre devam eden eğlence.

"Bilmem gerek, Sedric." Sözleri onu dar ve pis mutfığa geri getirdi. Loş ışıktaki solgun yüzüyle onu izliyordu. Gerçeği bekliyordu.

Onun yerinde olsaydı, o da aynı şeyi hissederdi. Ne kadar aptalca davrandığını, kaç kişinin bunu bildiğini bilmek istiyordu. "Evet," dedi.

kelime ağzından zor çıktı. "Ama ben gülmedim, Alise. Bazen senin için konuşmuştum."

"Ve bazen yapmadın," diye acımasızca ekledi. İçini çekip fincanını masanın üzerine koydu. Sessiz odada küçük bir ses duyuldu. Ellerini kaldırıp yüzünü ellerinin arasına sakladı. Ağladığından korktu. Eğer ağlıyorsa, onu teselli etmesi gerektiğini biliyordu, ama bunu yaparsa kendini sahtekar gibi hissedecekti. Onun bu aşağılanmasına ortak olmuştu. Bir arkadaşın tesellisini nasıl sunabilirdi? Hareketsizce oturdu, konuşmadı, onun bir ses çıkarmasını bekledi.

Ama kız ellerini yüzünden indirdiğinde, sadece derin bir nefes aldı. Kupasını eline aldı ve kahvesinden bir yudum içti. "Kaç kişi?" diye sordu sohbet eder gibi. "Bingtown'da kaç kişi benim ne kadar aptal olduğumu biliyordu?"

"Sen aptal değildin, Alise."

"Kaç kişi, Sedric?"

"Bilmiyorum."

"On kişiden fazla mı?" Kız ısrarcıydı.

"Evet."

"Yirmiden fazla mı?"

"Sanırım."

"Otuzdan fazla mı?"

"Olabilir." Derin bir nefes aldı. "Muhtemelen."

Acı bir kahkaha attı. "Demek çok gizli davranmamışsın, değil mi? Bunu bilen tek kişi ben miydim?"

"Alise... anlamıyorsun. Bizim gibi erkeklerin kendi toplumumuz var, Bingtown toplumunun çoğu tarafından görünmeyen bir toplum. Kendi dünyamızı yaratıyoruz. Bunu yapmak zorundayız, çünkü yapmazsak, izin verilmez... Kocasının tercihlerini bilmeyen tek eş sen değilsin. Bingtown'da bunu bilen ve kabul eden başka eşler de var. Kız kardeşim, bir keresinde bana söylediği bir şeyden, senin de onlardan biri olduğunu düşünüyor. Bu kocaların bazıları baba, bazıları da kendi tarzlarında eşlerini seviyor. Sadece... şey..."

Ellerini yumruk yapmıştı. "Sophie biliyor muydu?"

"Evet. Sophie biliyor. Konuşma tarzından, senin de bildiğini ve kabul ettiğini düşünüyor. Bir süre ben de öyle umdum. Sonra bir gün Hest'e bahsettim, o da bana güldü."

Bunu anlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı. Sonra aniden sordu, "Sophie nasıl biliyordu? Sen mi söyledin?"

"Söylememe gerek yoktu. O benim kardeşim. O biliyordu." Düşünmek için bir an durdu. "O hep biliyordu," diye ekledi sessizce.

Alise derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Hangisi daha aşağılayıcı, gerçekten bilmiyorum. Kız kardeşinin beni aldatılmış bir aptal olarak görmesi mi, yoksa senin anlaşmanın bir parçası olduğumu düşünmesi mi?" Ondan başka bir yere baktı. "En azından Hest bana değer veriyormuş gibi davranmadı. Geriye dönüp bakınca, bana garip bir dürüstlük sunduğunu düşünüyorum. Beni istemediğini, sadece çocuk yapmak için mecbur olduğu için yatağıma geldiğini biliyordum. Başka bir ya da birkaç kadını olduğunu tahmin ediyordum; neden gerçekten sevdiği biriyle evlenmediğini hiç anlayamıyordum. Ama şimdi biliyorum. Evlenemezdi."

Soğuk mantığı karşısında başını eğdi.

"Seni ve onu birlikte hayal etmeye çalıştığımda, onu kucakladığını, dudaklarından öptüğünü ve onun seni sıkıca sarıldığını düşündüğümde... bizim yaşadığımız evde. İkinizin birlikte geçirdiğiniz bir gecenin ardından benimle kahvaltıya indiğinizi, ikinizin planlar yaptığınızı..."

Dehşete kapıldı. "Lütfen yapma, Alise. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sana şefkatli miydi, Sedric? Seni sevdiğini söyledi mi, sana küçük hediyeler getirdi mi? Sevdiğin kokuları, sevdiğin tatlıları hatırlıyor musun?"

O bu konuyu kapatmayacaktı. Ona bunu borçlu muydu? Buna katlanmak zorunda mıydı? Derin bir nefes aldı ve itiraf etti. "Hayır. Ben ona öyle davranıyordum. O bana hiç öyle davranmadı."

"O zaman nasıldı?" Sesinde gözyaşları vardı. "Seni sevmen için ne yaptı?"

Düşünmek için durakladı. Acı veriyordu. "O Hest'ti. Onu gördün. Ona aşık olmak kolaydı. Yakışıklı ve şık giyinir. Dans pistinde zarif. Çekici. İstediginde tüm dikkatini sana verebilir ve seni dünyadaki en önemli kişi yapabilir. Güçlüydü. Kendimi... korunmuş hissediyordum. Onun tarafından yüceltilmiş. Beni istediğine, beni seçtiğine inanamıyordum. O kadar güzeldi ki, sadece beni fark etmesi bile benim için hayal edebileceğim en büyük hediye idi. Gözlerim kamaşmıştı. Bana hediyeler aldı. Giysiler. Pipolar. Bir at. Geriye dönüp bakınca, şimdi düşünüyorum da, o şeyler aslında benim için değildi. Onları bana, onun istediği gibi görünmem için vermişti. Yıpranmış giysilerimle ya da at seçme konusundaki kötü zevkimle onu utandırmamam için. Ben... kumaş gibiydim. Kendisine uyan bir giysi dikmek için kesip diktiği bir şey gibi.

Masaya, neredeyse boş kaseye, ucuz toprak kupa ve kullanılmamış kaşığa bakıyordu. Şimdi gözlerini kaldırıp kadına baktı. Loş ışıktaki kadının yüzü gözleri için delikler açılmış bir kağıt maske gibi görünüyordu. Kadının tamamen hareketsiz olduğunu düşündü. Ama hayır. Tüm hareketsizlik yüzeydeydi. O sessizliğin altında, kadın kaynıyordu.

"Geri dönmeyeceğim."

O, onun söyledikleriyle kendi söylediklerinin arasındaki bağlantıyı kuramadan ona bakakaldı.

"Bingtown'a asla geri dönmeyeceğim," diye açıkladı kız. "Kimsenin beni tanıdığı, nasıl aldatıldığımı, nasıl utanç duyduğumu bildiği bir yere asla geri dönmeyeceğim. Hest bana bunu yaptı, beni bu şekilde kullandı. Ama onun beni böyle birine dönüştürmesine izin vermeyeceğim. Onun istediği gibi kesilip dikilmeyeceğim."

"Alise..."

"Bana verdiği sözü tutmadı. Sözleşmemizi feshetti. Artık ona bağlı değilim. Sedric ve ona dönmek için hiçbir nedenim yok. Burada kalacağım. *Tarman'da* Leftrin'le birlikte. Beni kabul edeceğini biliyorum. Benimle evlenmek isteyip istememesi umurumda değil. Onunla kalacağım."

"Yapamazsın. Yapmamalısın." Şimdi ona bunu söylemenin zamanı değildi. İki şeyi onun zihninde karıştırmak istemiyordu. Ama ona söylemeden masadan kalkıp gitmesine izin veremezdi. Geri dönüşü olmayan, başka bir erkeğin onu aldatmasına neden olacak bir şey yapmasına izin veremezdi.

"Alise. Ona güvenmemelisin." Sözleri onu durdurdu. Eli kapının üzerindeydi.

"Bunu düşündüğünü biliyorum, Sedric." Arkasını dönüp ona bakmadı bile. "Onun eğitimsiz, sosyal açıdan benden aşağı, kaba ve terbiyesiz olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve biliyor musun? O tüm bunlar. Ama o beni seviyor ve ben de onu seviyorum ve senin önemli olduğunu düşündüğün her şeyden daha önemli olduğunu keşfettim." Kapıyı açtı.

"Alise, o seni kandırıyor."

Bir an kapının eşiğinde durdu. Sonra kapıyı yavaşça kapattı. Yüzünü göremiyordu, ama gözlerinde güvensizliğin parıldadığını hayal edebiliyordu. Bir adam onu daha önce aptal yerine koymuştu. Arkadaş olarak güvendiği bir adam onu yıllarca aldatmıştı. Kendi yargısına güvenebilir miydi? Bu tekrar mı oluyordu?

"Bunu sana söylemek hoşuma gitmiyor."

"Evet, hoşuna gidiyor," dedi sertçe. "Ama yine de söyle. Beni nasıl aldatabilir? Nasıl? Bilmediğim bir karısı mı var? Bir yerlerde büyük borçları mı var? Katil mi, yalancı mı, hırsız mı? Ne?"

Jess'in ölümündeki rolünü açığa vurmada ona nasıl söyleyeceğini düşünerek dişlerini sıktı. Bunu gizli tutmak istiyordu. Hem ejderha hem de Carson'ın bilmesi yeterince kötüydü. Kendini koruduğu kadar ejderhasını da koruduğunu fark edince şaşırdı. Diğer bekçilerin onun bir insanı öldürüp yediğini bilmelerini istemiyordu. Ona Leftrin'den bahset. Nasıl öğrendiğini söylemezsin. "Chalced Dükü'nün hasta olduğunu bilmelisin. Kendisini iyileştireceğini düşündüğü ejderha parçalarını getirenlere zengin ödüller vereceğini açıkça belirtti. Hatta, herhangi bir pazarda satılan ejderha parçaları bile yüksek fiyata satılacak."

"Elbette biliyorum. Ejderhaları inceleyip ejderha pullarının, kanının, karaciğerinin veya dişlerinin tıbbi değerleri hakkındaki gelenekleri nasıl bilmezsin? Bu geleneklerin bir kısmının doğru olduğuna şüphem yok. Ee?"

Söyle hadi. "Leftrin, dükü memnun etmek isteyenlerle işbirliği yapıyor. Ejderhalardan örnekler toplayarak Chalced'de satmayı planlıyor ya da çoktan toplamaya başladı bile."

"Yapmaz." Düşünürken sözleri takıldı. Bunun mümkün olup olmadığını kendine soruyordu. "Onun ne zamanı var, ne de fırsatı!" diye itiraz etti. "Gemiye yönetmek tüm vaktini alıyor."

"Ejderhaların etrafında dolaşıyor, onları rasp yılanlarından kurtarıyor, yaralarını katranla kaplıyor. Yapabilir Alise. Buradan bir iki pul, oradan biraz kan. Ölen ya da ölmek üzere olan bir ejderhadan daha fazla ganimet elde etmek için fırsat kolluyor. Bu seferin en büyük kazancı bu olur. Bir ejderha ölür ya da yaralanırsa, ondan parçalar toplayabilir, bekçileri ve ejderhaları terk edip hemen Chalced'e giderek zengin bir ödül kazanabilir."

"Bu delilik! Yapmayacağım, inanamıyorum."

"Bu doğru."

"Nasıl biliyorsun?"

"Söyleyemem."

"Oh." Bu tek kelimeye tüm tiksintisini koydu. "İma ve söylentiler. Peki, Sedric, ben buna bir son vereceğim. Ona soracağım."

"Bunu yapmamalısın, Alise. Onu tanımadığını, neler yapabileceğini bilmediğini düşünüyorum. Jess, avcı Jess, bana bazı şeyler anlattı."

İşte. Artık biliyorsun. Jess bana, ejderha parçalarını almak için Leftrin ile ortaklık yaptığını söyledi. İhtiyacları olan şeyi alır almaz Rain Wild Nehri'nin ağzında bir Chalcedean gemisiyle buluşma planı olduğunu söyledi. Ama bu konuda anlaşmazlığa düştüler ve kavgaya vardılar.

"Jess neden sana böyle bir şeyi anlatmış ki, hele ki sana güvenerek?"

Kadının zihninde küçük şüphelerin biriktiğini duydu. Ayrıntılar onu ikna edebilir. "İnan ya da inanma, ejderhalara yaklaşmama yardım edebileceğimi düşündü.

Seninle birlikte onların arasına girdiğim için. Sana çizmem için o kırmızı pulları verdiğini biliyordu. Aslında ben hasta yatarken kabinimden çalmıştı. Tek başına küçük bir servet değerinde olduğunu söylemişti. Bir ejderhadan pul alabilirsek, belki daha fazla şey alabiliriz diye düşünmüştü. Hepimizi zengin edecek kadar."

Karanlıkta ona baktı. Nefesini duyabiliyordu. "Leftrin böyle alçakça bir plana ortak olmaz."

"Katıldı. Katıldığından korkuyorum. Ve bunu ona söylersen, şiddetli davranabilir. Ya da ikimizi de ortadan kaldırmanın bir yolunu bulabilir. Alise, sana gerçeği söylüyorum. Kendine sor, onun hakkında bunu bilmiyorsan, başka neyi bilmiyorsun?"

"Onu tanıdığımı sanıyorum. Seni düşündüğünden daha iyi tanıdığımı sanıyorum."

Kız bu sözleri ona fırlattı ve o an anladı. İçinde hissettiği sarsıntının derinliği onu şaşırttı. Kız o adamla yatmıştı. O kokuşmuş, cahil nehir adamıyla yatmıştı. Alise, çocukluğundan beri tanıdığı tatlı küçük kız, Bingtown'un saygın hanımefendisi, o adamın yatağına girmişti. Bir an için dehşet içinde sessiz kaldı. Sonra yapması gerekeni anladı. Onun kör aşkına karşı son silahını kullanmalıydı.

"Alise, onu tanıdığını sanıyorsun. Beni ve Hest'i tanıdığını sanıyordun. Ama biz seni yıllarca aldattık ve sen bizden hiç şüphelenmedin. Bunun için üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ve bu yüzden seni bu tür bir aldatmacanın kurbanı olmaktan kurtarmaya çalışıyorum. Leftrin sana layık değil, Alise. Ondan uzak durmalısın."

Mutfağın loş ışığında, omuzlarının inip kalkışını görebiliyordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Nefesini tuttu. Boğazı düğümlenerek sesi tizleşti. "Senden nefret etmediğimi söylemedim mi, Sedric? Sanırım yanılmışım."

"O zaman nefret et," diye cevapladı. "Muhtemelen hak ediyorum. Yıllarca seni aldattığım için sana borçlu olduğum bedel olarak kabul edeceğim. Ama

o serseriye kendini sakın harcama, Alise. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Buna cevap vermedi, sadece çıkarken kapıyı sertçe kapattı.

Uzun süre karanlıkta tek başına oturdu. Refleks olarak bardağı kaldırıp soğuk, acı kahvenin son yudumunu içti. Kalkıp gitmek için ayağa kalktı, sonra masadaki tabaklara baktı. Ardından temizlik yapmalı, kendisine atfedilen şımarık Bingtown'lu tembel adam imajından kurtulmalıydı. Yarın, belki. Bu gece değil. Alise ile olan tartışması onu çok yormuştu. Ruhundaki kasvet, uykululuk ya da yorgunlukla ilgisi olmayan bir yorgunlukla onu ezip geçiyordu. Keşke her şeyi durdurabilseydi, sadece bir süreliğine. İçini çekip yanağını kaşdı. Yarın gemide daha fazla yıkama suyu olacaktı. Birazını ısıtıp tıraş olabilirdi. Daha önce hiç sakal bırakmamıştı, bu kadar kaşındığını hiç fark etmemişti. Daha şiddetli bir şekilde kaşındı.

Tırnaklarının altında saçlar çıktı. Elini salladığında, düşen saçlar pencereden gelen ay ışığında kısa bir süre parladıktan sonra yere düştü. Bu neydi? Daha önce hiç saç dökülmemişti! Kafasını kaşdı, elini çekti ve tırnaklarında bir dizi uzun saç teli buldu.

Stres ve endişe, dedi kendi kendine. Asitli nehir suyunun etkisi. Hepsi bu. Çene hattını daha yavaş kaşdı. Tırnağı bir şeye takıldı, kaldırdı. Hayır. Parmağını dikkatlice hareket ettirdi, bir sonraki pulun kenarını buldu. Kenarını yakaladı, cildine acı verene kadar kaldırdı. Kir parçası ya da kuru deri değildi. Yüzünde büyüyen bir pul. Çenesinde bir sıra pul vardı. Başı dönüyordu ve mide bulantısı hissediyordu.

Parmaklarını ensesine doğru kaydırды, omurgasını takip eden ince pul çizgisini hissetti. Artık ince ve düzdüler, alabalık pulları gibi. Saç derisinde küçük pullar büyüyordu, pullar saçların yerini alırken saçları gevşetiyordu. Parmak uçlarıyla çatlamış dudaklarını hissetti. Henüz yoktu. Nefesi hızlandı. Ama yakında olacaktı ve çenesindeki, kaşlarındaki ve ensesindeki pullar kalınlaşacak, kıvrılacak ve toynak gibi sertleşecekti.

Mutsuz musun?

Düşüncelerini kapatıp, Relpda'yı dışlamasının ardından ortaya çıkan kafa karışıklığını görmezden geldi. Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Bu gerçek olabilir miydi? Bu korkunç bir rüyaydı. Cesaretini topladı ve iki eliyle başını şiddetle kaşdı. Ellerini indirdiğinde

parmaklarına saç telleri yapışmıştı. Onları silkeledi ve aceleyle mutfaktan çıktı, kapıyı arkasında çarparak kapattı.

Odasına doğru yola çıktı, ama yarı yolda durdu. Ne yapacaktı? Şu görkemli tahta sandığına girip, paçavra yatağına kıvrılıp, kendi kendine sızlanacak mıydı? Son zamanlarda bunu yeterince yapmamış mıydı? Bunun bir işe yaramadığını öğrenmemiş müydü?

Geminin pruvası, nehrin kumlu deltasına doğru yükselmişti. Şenlik ateşi, ejderhalar ve birlikte yemek yiyip sohbet eden bekçileri görüyordu. Diğer tarafa, kış tarafına döndü ve geminin arkasına doğru yürüdü. Buradan, geminin yanından hızla akan nehrin parıldayan görüntüsü görünüyordu. Başının üstünde, parıldayan yıldızların arasında ay neredeyse dolunaydı. Dışarıya baktığında, hiçbir insan izi göremiyordu. Bekçilerin hayatlarını sürdürdükleri sesler arkasından kulağına ulaşıyordu. Bu gece neşelilerdi. Bol su ve pişmiş balık vardı. Basit dünyalarında her şey yolundaydı. Ama onun için değil.

"Hiçbir şeyim kalmadı," dedi geceye. Kaybettiği şeyleri kendi kendine saydı. Hest yoktu. Bingtown'da evi yoktu. Serveti yoktu. Alise ile arkadaşlığı paramparça olmuştu. Kimseye yüzü yoktu. Bingtown'a dönerse, insanlar ondan tiksinererek uzaklaşacaktı, bazıları Hest'in onu terk ettiği için, bazıları ise güzelliğini kaybettiği için. Onun çevresinde, Hest'in terk ettiği biriyle arkadaş olmak oldukça tehlikeliydi. Saygınlığı yoktu, geleceği yoktu. Öyleyse ona ne kalmıştı?

Hiçbir şey. Önünde yıllarca hiçbir şey yoktu.

Üç kalp atışı boyunca Alise'nin çözümünü düşündü. Yağmur Ormanları'nda kalmak. Asla eve dönmemek. Ama Alise'nin onu kabul edecek ve ona bakacak biri vardı. Onun ise bir ejderha dışında kimsesi yoktu. Ona sadık bir ejderha. Ama Alise onun Rain Wilds'a neden geldiğini öğrenirse, bu ne kadar sürerdi? Alise'nin düşüncelerini fark etmesin diye fazla düşünmeye cesaret edemedi. Onun karanlıkta gelip, pullarını koparıp şişelere kanını doldurduğunu nasıl hatırlamadığını anlamıyordu. Hatırlamıyor muydu? Onun hakkında bunları bilip de ona nasıl değer verebilirdi?

Bir gün, bunu anlayacaktı.

Bunun ne anlama geleceğini düşündü. Hayatında ilk kez, Relpda onunla zihinlerini birleştirdiğinde, başka bir yaratığın ona olan sevgisini gerçekten hissetmişti. Her gün zihni gelişiyor, düşünceleri daha net ve daha güçlü hale geliyordu. Onun bir arkadaş olarak değil, bir kasap olarak geldiğini anladığında ona karşı ne hissedecekti?

Ve o da, sevgisini paylaştığı gibi, bu duyguyu onunla paylaşacak mıydı? Onun için hissedeceği nefret ve tiksintiye yaşamak nasıl bir şey olacaktı?

Bir titreme onu sardı. Aniden her şeyi kaybetmediğini fark etti. Hala basit bir yaratığın sevgisini ve saygısını kazanmıştı. Bunu kaybetmemek için hiçbir yol bulamıyordu. Buna dayanabileceğini hayal edemiyordu. Hasta bir kesinlikle, sorunlarından kurtulmanın tek yolunu gördü.

Yapmak üzere olduğu şeyi düşünme. Ejderhanın düşüncelerini algılamasına ve planını bozmasına izin verme. Kendini uyarmak bile kadının dikkatini ona çekti. Ona veda etmek, onun suçu olmadığını söylemek istiyordu. Onun suçu değildi. O, onun için elinden geleni yapmıştı, onu defalarca kurtarmıştı. Onu inciteceği düşüncesi, içinde şaşırtıcı derecede keskin bir acı uyandırdı. Botlarını ve ceketini çıkarmak için bir dürtü hissetti. Ne kadar aptalca bir şeydi bu? Ne fark edebilirdi ki?

Sedric? Sedric?

Şimdi olmaz, canım.

Korkuyor musun? Bir şey seni avlıyor, sana zarar vermek için geliyor mu? Hayır. Hayır, ben iyiyim. Her şey yoluna girecek.

Hayır, korkuyorsun. Üzgünsün. Bir şey ters gidiyor.

Elinden geldiğince nazıkçe, onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kaybedecek zaman yoktu. Onun duvarlarının dışında bağırarak alarm verdiğini hissedebiliyordu. O ne yapmaya çalıştığını anlamadan işini bitirmeliydi. Mavna'nın kış tarafındaki suyu inceledi ve akıntının gittiği yeri seçti. Kış korkuluğuna tırmandı ve altında parıldayan siyah suyu değerlendirdi. Yeterince derin ve akıntısı yeterince hızlı mıydı? Fazla zaman almazdı. Hiç yüzme bilmiyordu. Atla. Atla ve çırpınma. Hepsi bu kadar. Bilerek nefesini verdi, çömeldi ve atladı.

Sert bir şekilde çarptı ve yan tarafına düştü. Kafası bir şeye çarptı ve bir ışık patladı. Nefes verdiğini sandı, ama üstündeki ağırlık ciğerlerinden nefes almasını engelledi. Su yoktu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu... "Nefes... alamıyorum..." diye hırıltıyla söyledi.

Ağırlık üstünden kaydı. Sedric nefes aldı ve bir dakika boyunca nerede olduğunu ve ne olduğunu anlayamadı. Gözleri odaklandı. Tarman'ın güvertesinde avcı Carson ile yüz yüze yatıyordu.

"Bir şey yapacağını biliyordum," diye Carson kulağına nefes nefese söyledi. "Bugün mutfaktan çıkarken gözlerinde gördüm. Ejderhan sana endişelenirse bana haber vermesini söyledim. O da haber verdi." Carson derin bir nefes aldı. "Şenlik ateşinden buraya kadar koştum. Zamanında yetiştiğim için şanslısın."

Sedric'in vücudu nefes almaya çalışıyordu ve tek yapabildiği hırıltılı nefes almaktı. Komikti. Ölmeyi o kadar çok istiyordu ki, ama vücudu nefes almaya çalıştığında, onun niyetinin ne olduğu umurunda değildi. Nefes alana kadar tüm düşünceleri durdu. Üç nefes aldıktan sonra acı bir şekilde sordu, "Şanslı mıyım?"

"Peki, o zaman. Şanslıyım. Seni zamanında yakaladım. Peşinden koşarken ıslanmak zorunda kalmadım." Carson çok hafifçe gülümsüyordu. Koyu renkli gözleri Sedric'in yüzünü inceliyordu. "Neden kendini boğmaya çalışıyordun?"

"Hayatım bitti. Ölmüş olsam daha iyi." "Nasıl yani?"

"Beni bırakmalıydın. Ölmek istiyorum. Her şeyimi kaybettim." "Her şeyi mi?"

"Her şeyi. Hest benimle işi bitmişti. Şimdi anlıyorum. Bu yüzden beni Alise'nin yanına gönderdi. Ona her şeyi itiraf ettim, her şeyi anlattım. Artık benden nefret ediyor. Ya da bana çok kızgın, hangisi olduğuna karar veremiyor. Onu koruyamadım. Onu bir arkadaş olarak ihanet ettim ve şimdi korkunç bir hata yapıyor, ama artık bana güvenmiyor, bu yüzden uyarılarım işe yaramaz. Bingtown'a geri dönersem, parasız ve işsiz kalacağım. Hest, çevremdeki herkesin benden nefret ettiğini görecektir. Bu yüzden geri dönemem." Sedric'in sesi titriyordu. Carson'a dertlerini bu kadar dağınık bir şekilde anlatırken kendini çocuk gibi hissetti. Ejderhaya ihanet ettiğini söylemeden önce dilini ısırıldı. O sırrı mezara götürme şansı hâlâ az da olsa vardı. Büyük adamın onu o karanlık gözlerle ve o yarı gülümsemeyle bakması da hiç yardımcı olmuyordu. Ondan uzaklaşmak için oturmaya çalıştı, ama Carson'ın kolu aniden ağırlaşarak onu yere bastırdı.

"Bir dakika öyle kal. Nefes al. Seni rahatsız eden başka bir şey var. Nedir?" O derin bakışlar onu delip geçiyor, güven istiyordu.

Sanki bu basit soru, karşı koyamayacağı bir büyüymüş gibi, son sırrını mırıldandığını duydu. "Ejderha kafamın içinde. Biz birbirimize bağlıyız. Ondan kurtulamam. O... o beni seviyor. Ve bu beni daha da kötü hissettiriyor, çünkü ben bunu hak etmiyorum. O nazik, küçük bir yaratık..."

"Küçük mü?" Carson inanamıyordu.

"Genç o zaman. Çok genç ve kendi tarzında masum. Her zaman benim farkındadır, özellikle de onu düşündüğümde." Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bundan utanıyordu. Hest ağladığında hep onunla alay ederdi. Yüzünü Carson'dan çevirdi ve gökyüzüne baktı. Ejderhayı hissedebiliyordu. Relpda ona sıcaklığını verdi. Onu sarmalamaya, onu sakinleştirmeye çalıştı, ama o kendi sert acısının içine çekildi ve onu uzaklaştırdı. Çenesinde bir el hissetti ve irkildi.

"Sakin ol," dedi Carson. "Kimse sana zarar vermeyecek." Sedric'in yüzünü nazikçe kendine doğru çevirdi. "Birinin seni sevmesinin o kadar da kötü bir şey olduğunu sanmıyorum, o bir ejderha olsa bile. Peki seni bu noktaya getiren başka ne var? Ne kadar kötü bir şey ki, onu aşip yaşayamıyorsun?"

Sedric yutkundu. Carson elini yüzünden çekmemişti. İşaret parmağını dikkatlice hareket ettirerek bir gözyaşı sildi. En son ne zaman biri ona bu kadar nazikçe dokunmuştu?

"Pullar çıkmaya başladı." Sözleri daha gergin ve tiz bir sesle çıktı. Sesindeki paniği gizleyemedi. "Çenemin kenarlarında. Ve boynumun arkasında."

"Bu genellikle yetişkin erkeklerde olmaz. Bir bakayım." Carson dirseğine yaslanarak ona dikkatle baktı. Parmaklarını Sedric'in çene hattı boyunca gezdirdi. "Mmm. Haklı olabilirsin. Orada biraz pullanma var." Hafifçe gülümsedi. "Sakalın köpek yavrusu tüyü kadar yumuşak. Kafanın arkasını da kontrol edeyim." Elini Sedric'in kafasının arkasına kaydırды ve parmaklarıyla ensesinin aşağısına doğru bir çizgi çizdi. "Demek var," dedi yumuşak bir sesle. "Pullar."

Derin bir nefes aldı. "Gittikçe daha iyi," dedi nazikçe. Sesi memnun gibiydi ve nedense Sedric bundan çok incindi. Carson neden onun talihsizliğinden zevk alıyordu? Sonra, elini Sedric'in ensesine koyarak, avcı yavaşça ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve onu öptü. Sedric şaşkınlıktan donakaldı. Carson'ın dudakları nazikti ama talepkardı. Öpücüğü bitirdiğinde, Sedric Carson'ın onu kollarına aldığını fark etti. Onu sertçe ama acımasızca tutuyordu. Onu kendine doğru çekiyordu. İçinde bir şey kırıldı. Yüzünü Carson'ın pürüzlü gömleğine gömdü ve ağladı. Hıçkırıklar boğazından çıkıp onu parçaladı. Sahip olduğunu sandığı ama hiç sahip olamadığı her şey için ağladı. Hest'in kendisini haline getirmesine izin verdiği için, Alise'yi aldattığı için, Relpda'ya yapmayı düşündüğü şey için ağladı. Ağladı çünkü aniden bunu yapmanın güvenli olduğunu hissetti. Avcı hiçbir şey söylemedi. Sedric'i kendine çekmekten başka kıpırdamadı.

daha yakına çekmekten başka. Son gözyaşları da sonunda akıp gittiğinde, Sedric ejderhanın sevgisinin kendisini sardığını hissetti.

Kanımı aldığını biliyorum. O zaman bile beni öldürmek istemedin. Kanımı içip zihnine bir bağlantı kurdun, düşüncelerimi temizlemek için. Her şey yoluna girecek, Sedric. Seni asla ihanet etmeyeceğim. Kimse bilmek zorunda değil.

Basit kabul ve affetme duygusu onu bir sel gibi sardı. Su dalgası yapmadığı gibi onu devirdi ve boğdu. Direnemedi ve direnmek istemediğini fark etti. Akılsız bir sıcaklık tekrar içini kapladı, sorunlarının tüm düşüncelerini silip süpürdü, umutsuzluğunu yıkadı ve rahatlık bıraktı.

Tüm vücudunun gevşediğini hissetti.

Carson iki parmağını çenesinin altına koydu, yüzünü kaldırdı ve onu tekrar öptü.

Bir süre sonra avcı ağzını çekip boğuk bir sesle, "Kendini öldürmekten vazgeçtiysen, bu gece yapabileceğin başka bir şey düşündüm," dedi.

Sedric kendi düşüncelerini bulmaya çalıştı, kendisini umutsuzluğa sürükleyen her şeyi yeniden hatırlamaya çalıştı. Carson bunu yüzünden anlamış olmalıydı.

"Yapma," diye yumuşak bir sesle önerdi. "Yapma. Şimdi değil. Sorgulama, tereddüt etme." Sedric'in vücudunu kendinden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Sonra eğilip Sedric'e elini uzattı. Sedric elini tuttu, avcının sert ve nasırlı avucunu kendi avucunda hissetti ve Carson'ın onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

"Sizi odanıza götüreyim," dedi Carson sessizce. "Evet."

THYMARA, şenlik ateşinden uzaklaşarak gecenin karanlığına doğru yürüdü. Güzel bir akşam olmalıydı. Gece havası ılık, karnı balık ve dere yeşillikleriyle doluydu, öğleden sonra banyo yapıp saçını yıkayabilmiş ve istediği kadar içki içebilmişti. Sintara'yı, kibirli kraliçe yaz gökyüzünden daha mavi parlayana kadar ovmuştu. Onu sözlerle övmemişti ve Sintara ona dönüp "Kalbinde haklısın. Buradaki hiçbir ejderha benimle boy ölçüşemez" dediğinde sinirlenmişti.

Bakım için teşekkür bile etmemişti. Thymara içinden kaynıyordu ama sessizce ve kısa süre sonra yanından ayrıldı. Öğleden sonrasının geri kalanında Tats, Harrikin ve Sylve'ye bakımsız ejderhaları temizlemelerine yardım etti. Bu zor bir işti.

Baliper, Warken'in yasını tuttuğu için huysuz ve işbirliği yapmıyordu. Spit ise tam tersi bir sorun yaratıyordu. Yeni küstah ve tehlikeli bir şekilde saldırgan olan küçük gümüş ejderha, birkaç bakıcının ilgisini birden üzerine çekerek, kimsenin onu tımarlamayı bırakmasını istemiyordu. Thymara, saçları hala yıkamadan ıslak olan Alise'nin onlara katılıp onu oyalamaya başlamasıyla rahatlamıştı. Zavallı Relpda tımar edilmeye razı olmuştu, ama tüm bu süre boyunca gözlerini *Tarman*'dan ayırmamış, Sedric'i özlediği belli oluyordu. Thymara onun adına öfkelenmişti. "Ne tür bir adam bir ejderhanın kendisini kurtarmasına izin verir ve sonra zavallı yarattığı görmezden gelir?" diye Alise'ye sordu. Alise onu savununca şaşkınlık içinde kaldı: "Hiç şaşırmadım. Şu anda kendi sorunlarıyla uğraşıyor. Onu yalnız bırakmak en iyisi."

Bakır daha doğrudan konuşmuştu. "Benim koruyucum!" diye tıslamıştı Thymara'ya ve nefesinde zehir olmasa da, Thymara Sedric hakkında bir daha aşağılayıcı sözler söylememişti.

Akşam çöktüğünde, herkes ateşin etrafında toplanıp ısınmak ve birlikte yemek yemek için bir araya geldiğinde, diğerlerinin kayıplarının acısını atlatmaya başladığını gördü. Onlar için sevindi. Hepsi Jess'in hikâyelerini özlemişti. Davvie piposunu çıkarıp çalmaya başladığında, müzik ince ve hüznü geliyordu. Sonra, herkesin şaşkınlığıyla, Bellin *Tarman*'dan kendi flütünü getirerek indi. Hiç gürültü yapmadan Davvie'nin yanına oturdu ve onun müziğine eşlik ederek melodisini, geceyi doldurmaya yeten bir eşlikle sardı. Stoik Swarge, karısının yeteneğiyle gurur duyduğu için karısından daha pembe yanaklıydı. Müzik çok güzeldi.

Ama o sırada Thymara gruptan uzaklaşmıştı. Rapskal'a dönüp şaşkınlığını ve zevkini paylaşmak için baktığında, o orada değildi.

Onun öldüğünü ve gittiğini birkaç saniye bile olsa unutmuş olması, ona müstehcen ve acımasızca geldi. Bu, arkadaşlıklarına ihanet gibi göründü ve aniden müziğin güzelliği onu çok derinden yaraladı ve ateşin başında müziğin tadını çıkaranlardan uzaklaşmak zorunda kaldı. Karanlıkta sendeleyerek ilerledi ve dereye geldi. Orada, devrilmiş bir ağacın üzerine oturdu ve suyun mırıldanmasını dinledi. Arkasındaki şenlik ateşinin ışığı ve sıcaklığı ile müzik, başka bir dünyadan geliyor gibiydi. Artık oraya ait olup olmadığını merak etti.

Ormanın sessizliği, onun kulaklarına hiç de sessizlik gibi gelmiyordu. Su akıyordu, böcekler ağaç kabuklarında ve yosunlarda tıkırdamıştı. Yukarıda, küçük ve pençeli bir şey dalların arasında dolaşıyordu; muhtemelen akşam serinliğiyle hareketsiz kalan kertenkeleleri arayan küçük bir ağaç kedisiydi. Dikkatle dinledi ve küçük avcının son atlayışını ve ince bir ciyaklamasını duydu, ardından kısa bir memnuniyet mırıldanmasıyla avını alıp kararlı adımlarla uzaklaştı. Muhtemelen avını güvenli bir yere götürüp tadını çıkaracaktı.

"Ya burada kalsaydım?" diye sordu sessizce geceye. "Temiz su. Gördüğüm en sağlam toprak; dere yatağında çamur değil kum var. Avlanmak iyi olurdu. Burada bulamadığım neye ihtiyacım var ki?"

"şirket mi?" Tats karanlıkta sordu. Kız döndü ve turuncu ateş ışığında onun siluetini gördü. "Yoksa insanlardan bıktın mı? Sana katılabilir miyim?"

Cevap vermek yerine kütüğün üzerine oturdu. Cevabının ne olacağını bilmiyordu.

"şimdiye kadar herkesi uyandırıp dans ettirmiş olmalı," dedi Tats geceye.

Sessizce başını salladı. Tats uzanıp elini tuttu. Kız izin verdi. Tats karanlıkta elini okşadı, başparmağını avucunun içinde gezdirdi, parmaklarını saydı. Tırnaklarını kızın pençeleri üzerinde hafifçe gezdirdi. "Bunların kötü bir şey olduğunu düşündüğün zamanları hatırlıyor musun?" diye sordu sohbet edercesine.

Aniden utangalaşarak elini kucağına çekti. "Bunu gerçekten düşündüğümü sanmıyorum. Bana her zaman faydalı oldular. Sadece herkesin bunların beni kısıtlayacağını düşünerek yaşamak zorunda kalacağımı biliyordum."

"Evet, bu seferki keşif gezisinde birden fazla kez senin gibi pençelerin olmasını diledim." Adam, elini tekrar tuttu ve iki eliyle ısıttı. Bu çok iyi geldi; adam nazikçe ovuşturup acıyı dindirdiğinde, elinin ağrıdığını fark etmemişti. Vücudundaki gerginlik yavaş yavaş azalmaya başladı. Adam ona biraz daha yaklaştı. "Diğer elini de ver," dedi ve kız düşünmeden elini uzattı. Adam, kızın ellerini iki eliyle tutup nazikçe ovuşturdu.

Bir süre sessiz kaldılar. Ateşin sesleri kulaklarına ulaştı ve ejderhalardan biri bir şeye karşı alarm vererek tt, ama Sintara değildi ve kız onu duymazdan geldi. Tats bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekerek yaslanmasını sağladı. Kız buna izin verdi. Adam yanağını kızın saçlarına dayadı. Adam başını eğip

onu öpmek için eğildiğinde şaşırmadı. Ona bunu yapmasına izin vermek kolaydı, yayılan sıcaklığın tüm düşüncelerini zihninden silip süpürmesine izin vermek kolaydı.

Eli ikinci kez göğsüne değdiğinde, bunun kaza olmadığını anladı. Bunu yapmak istiyor muydu? Evet. Bunun, ona izin vermeye hazır olmadığı şeylere yol açabileceğini düşünmek istemiyordu. Öyle bir durum olursa her zaman hayır diyebilirdi. Henüz söylemesine gerek yoktu.

Adam boynunun yanını, boğazını öptü ve kız geriye yaslanarak ona izin verdi. Adamın ağzı aşağıya doğru kaydı ve aniden bir ses duyuldu: "Görünüşe göre bir karar verildi."

Birbirlerinden sıçradılar, Tats ayağa kalktı ve Graft'e dönerek ellerini yumruk yaptı. "Seni casus!" diye tısladı.

Graft güldü. "Aynısı sana da var. Thymara'ya sor." Tats'ın fiziksel tehdidini görmezden gelerek arkasını döndü. "Senin için diğerlerine söylerim," dedi. "Bence onların da bilmeye hakkı var." Uzaklaşmaya başladı.

"Hiçbir şey karar verilmedi. Hiçbir şey!" Thymara arkasından bağırdı.

Alaycı bir şekilde güldü ve ateşe doğru yoluna devam etti. Yürürken bir kalçasını öne doğru çıkardı ve Thymara, Rain Wild'daki değişikliklerin ona acı verdiğini umdu.

"O piç," dedi Tats duygusal bir şekilde. Sonra ona döndü ve başını eğdi. "Hiçbir şey mi?" diye sordu.

"Bu... bu bir karar değil," dedi kız. "Sadece öpüştük."

Karanlıkta, aralarında hiçbir temas olmadan, ona çok uzakmış gibi görünüyordu. "Sadece öpüşmek mi?" diye sordu. "Yoksa sadece alay etmek mi?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. Loş ışıktaki onu zar zor görebiliyordu.

"Dalga geçmiyordum," dedi savunmacı bir şekilde. Daha sessizce ekledi, "Ne yaptığımızı düşünmüyordum."

Bir süre sessiz kaldı. Vücudu hala onun dokunuşunun titremesiyle titriyordu. Ona yaklaşmayı, kaldığı yerden devam etmesine izin vermeyi düşündü. Belki de o da aynı şeyi düşünüyordu, çünkü aniden, "Thymara. Evet mi, hayır mı?" dedi.

Düşünmesine gerek yoktu. Fikrini değiştirmeden önce kendini zorlayarak hızlıca konuştu. "Hayır, Tats. Hala hayır."

O dönüp şenlik ateşine geri yürüdü ve onu karanlıkta yalnız bıraktı.

Altın Ayın 3. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug Erek,

Kuşların Bekçisi, Bingtown

Rain Wild Tüccarları ve Bingtown Tüccarlarının Trehaug'daki Rain Wild Tüccarları Salonu'nda düzenlenecek Hasat Festivali Balosuna davetleri ekte bulunmaktadır. Bu davetiyeler geniş bir şekilde ilan edilecek, çoğaltılacak ve listede yer alan tüccarlara şahsen teslim edilecektir.

Erek,

Talebiniz üzerine, bugün şafak vakti, tam olarak aynı anda, Reyall'ın eve sağ salım vardığını bildiren aynı mesajları taşıyan dört kuşu serbest bıraktım. Bunlardan ikisi, iki gün önce Reyall ile birlikte gelen hızlı güvercinlerden, ikisi ise standart haberci kuşlardı. Hızlı kuşların yolculuğun yorgunluğunu atmaları ve uçuş kafesinde kanatlarını esnetmeleri için uçuşlarını iki gün erteledim. Kuşlar serbest bırakıldığı anda, dördü de hemen uçtu. Onları izlerken bir an kıskandığımı itiraf etmeliyim, keşke ben de Bingtown'a bu kadar kolayca gidebilseydim. Bu deney hakkında beni bilgilendirmeye devam edin. Yolculuklarının kaç gün sürdüğünü ve hızlı güvercinlerin standart haberci kuşlarımızdan belirgin şekilde daha hızlı olup olmadığını bilmek isterim. Kral güvercinleri üreme kafeslerine ayırdım ve her çiftten sadece bir kuşun bir seferde uçuşmasına izin veriyorum. Şu ana kadar kendilerine bakabiliyormuş gibi görünüyorlar ve hepsi yuva kutuları seçti. Bu projeyle ilgili de sizi bilgilendireceğim. Küçük ölçekte başarılı olursa, bir ailenin bu tür bir et üretim girişimiyle servet kazanabileceğini düşünüyorum. Babanızın sağlığının düzeldiğini duyduğuma sevindim. Aileniz tarafından eş bulup yerleşmeniz için sıkıştırılan tek kişi siz değilsiniz. Annem de benim için bir yuva kutusu hazırlamış, bir an önce koca bulmam gerektiğini söyleyip duruyor!

Detozi

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM AYRILIŞ

İki gün süren yağmurdan sonra hava birdenbire değişti. Parlak mavi gökyüzü, yazın geri döneceğine dair yanlışı bir umut verdi. Sis ve bulutlar çekildi ve kırsalda değişiklikler ortaya çıktı. Nehir yavaş yavaş değişmişti, karşı kıyı yavaşça onlara doğru yaklaşıyordu. Leftrin, belki de ejderhaların bahsettiği geniş gölün kalıntıları geçtiklerini düşündü. Ama Swarge'a, "Hiçbir şey onların hatırladığı gibi olmayabilir. Bize eskiden nasıl olduğunu anlattıkları her şey bizim için yararsızdan da öte olabilir. Kendi nehir sezgilerimize değil de onların sözlerine güvenirsek ve onlar yanılsarsa, başımız büyük belaya girebilir" dedi.

Swarge ciddiyetle başını salladı ama her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi. Leftrin ondan bir konuşma beklemiyordu ama başını sallamaktan daha fazlasını istedi. Son zamanlarda kendi düşünceleriyle çok yalnız kaldığını hissediyordu. Alise günlerdir sessizdi, neredeyse içine kapanmıştı. Ona gülümsüyordu ve bir iki kez elini tutmuştu, bu yüzden birlikte geçirdikleri zamanı ciddi olarak pişman olduğunu düşünmüyordu. Ama başka bir randevu için hiçbir işaret vermemişti. Bir gece, karanlık kabininin kapısını hafifçe tıklattığında, cevap vermemişti. Bir süre endişeyle oyalanıp durduktan sonra, aptal bir çocuk gibi davrandığı için kendine lanet etti. Onu istediğinde bunu açıkça belli edeceğini göstermişti. O istemediğinde kapısının önünde bekleyip durmayacaktı.

Bir keresinde onu sessiz ve somurtkan bir halde, pruvaya bakarken bulduğunda, onu rahatsız eden şeyin kendisiyle ilgili olup olmadığını sormaya cesaret etti. Kız, başını o kadar şiddetle salladı ki, gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Lütfen," dedi. "Lütfen bana bunu sorma. Şimdi değil. Bunu kendim çözmem gerekiyor, Leftrin. Sana anlatabileceğimi hissedersen anlatırım. Ama şimdilik bunu tek başıma çekmek zorundayım."

Ve öyle de yaptı.

Bunun Sedric ile bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Adam, çoğu zaman kamarasında oturuyordu. Orada olmadığı zamanlarda ise, geminin pruvasında, ağır ağır ilerleyen ejderhasını izliyordu. Son zamanlarda

her akşam onu karaya çıkarmaya başlamıştı. Her gün yarattığı tımarlamak için çaba sarf ediyordu. O da bir şeyi çözmeye çalışıyor gibiydi. Leftrin'e uzun bir iyileşme döneminden sonra gücünü yeniden kazanan bir adamı hatırlatıyordu. Artık botlarının çamurlanmasına veya saçlarının dağınık olmasına aldırmıyordu gibiydi. Leftrin, Bellin ve Sedric'i mutfakta masada kahve içerken yakalamıştı. Daha da şaşırtıcı olanı, Davvie'nin ona bazen geceleri attığı dip balıkçılığı için uzun oltaya kancaları nasıl taktığını göstermesiydi. Bir keresinde Carson'ın yanında korkuluğa yaslanmış olduğunu görmüş ve bu ittifakın Alise'nin mutsuzluğunun kaynağı olup olmadığını merak etmişti. Carson da son zamanlarda tuhaftı ve dikkatli bir avcı gibi sessizdi. Onu rahatsız eden bir şey vardı, ama Leftrin'e söylememişti. Eğer bu "şey" Sedric ile olan ilişkisiyse, kaptan bunu bilmemeyi tercih ediyordu. Zaten endişelenecek çok şeyi vardı; başkalarının işlerine karışacak kadar kafasında yer kalmamıştı.

Keşif gezisi değişmişti ve henüz kimse bu değişikliklere alışamamıştı. Bekçilerin ejderhaları eskisi gibi takip edebilmesi için yeterli tekne ve kürek yoktu. Bazı bekçiler her gün mavna üzerinde seyahat etmek zorunda kalıyordu. Onları bir gün boşta bıraktıktan sonra, Leftrin bunun tehlikesini fark etti ve hepsine görevler verdi. Zaman buldukça, kalan tekneler için yeni kürekler yapmalarını ve diğer sıradan işleri yapmalarını denetledi. Tarman büyük bir gemi değildi; bazen hepsini meşgul edecek yeterince iş bulmak zordu. Yine de, kendisi veya Hennesey'in aklına gelen her türlü işle gemideki bekçileri meşgul etti. Tecrübesine göre, gemide boş duran eller her yerde sorun çıkarırdı.

Bunun işaretlerini çoktan görmüştü. Bellin, rahatsız ve utangaç bir şekilde ona gelmiş, Alum hakkında Skelly ile konuştuğunu söylemişti. "İkisi de kötü niyetli değil. Ama aralarında bir çekim var, gençler ve rutinleri gereği neredeyse her gün görüşüyorlar. Onu uyardım. Herhangi bir umut doğmadan veya zarar verilmeden önce genç adamla konuşsan iyi olur."

Bu görevi hiç sevmiyordu. Ama bu, hem kaptan hem de amcası olarak onun göreviydi. Skelly son birkaç gündür ondan kaçınıyordu ve Alum, gururlu ama saygılı bir şekilde, o günden beri her gün Graft'ın teknesiyle denize açılıyordu. Graft, Alum'un yardımına minnettardı, ama Leftrin, Alum'un arkadaşı olarak yaşlı bekçiye tercih etmezdi. Leftrin için giderek daha açık hale geliyordu ki...

Greft onun otoritesine saygı duymuyordu ve isyan çıkarmaktan da çekinmiyordu. Ama durum böyleydi. Greft, Carson ve Sedric'in geri getirdiği tekneyi geri almıştı. Leftrin, bekçilerin ona teknenin mülkiyetini vermelerinin kısa görüşlü bir davranış olduğunu düşündü; çünkü yola çıktıklarında tüm tekneler ortak mülkiyete aitti. Ancak bekçilerin işlerine karışmak istemiyordu. Kendi işleri onu yeterince meşgul ediyordu. Greft, Jess'in avcı rolünü üstlenmişti ve herkes bunu kabul etmiş görünüyordu.

Tarman, onu görmeden önce büyük kol hakkında bilgi vermişti. Nehirde hiçbir değişiklik onu hazırlıksız yakalamadı. Tarman, günün erken saatlerinde sudaki değişikliği hissetmiş ve ona haber vermişti. Tarman her zaman sığ kanalları tercih ederdi ve nehir derinleşmeye başlayınca bir kez daha doğu yakasına yanaştı. Kolların birleştiği noktaya varmadan saatler önce, Leftrin, Tarman'ın duyularıyla onu duymaya ve hissetmeye başladı. Rain Wild Nehri'ne besleyen iki nehrin birleştiği noktaya vardıklarında, hepsini neredeyse yok eden asit ve dalganın kaynağının hangisi olduğu açıktı. Batı kolu, her iki tarafı enkazla dolu geniş bir kanal oluşturuyordu. Ölümcül dalga bu kanaldan akarak yoluna çıkan her şeyi yok etmiş, nehir kıyısındaki ağaçları ve bitkileri her türlü kopmuş ve kırılmış dal ve otlarla süslemişti. Güneş ışığı gri nehirde parıldıyordu ve düz, açık su yolu hoş bir manzara sunuyordu.

Yüksek sazlık ve kamışlarla kaplı yemyeşil bir delta, onu daha sakin doğu kolundan ayırıyordu. Bu kol, sarmaşıklarla kaplı, kenarları kaba otlar ve sazlıklarla dolu, kıvrımlı ve sığ bir nehirdi. Ejderhalar tereddüt etmeden açık kanalı takip ederek kıyıya olabildiğince yakın kaldılar. Her zamanki gibi mavnaların çok önündelerdi, ancak nehrin düzlüğü Leftrin'in onları uzun bir sıra halinde ilerlerken görmesini sağladı. Avcılar onların önünden ilerlemişti. Açık sularda güneş ışığı ejderhaların üzerinde parıldıyordu. Altın renkli Mercor önde, devasa Kalo hemen arkasında gidiyordu. Diğer ejderhalar, yeşil ve kırmızı, lavanta ve turuncu ve mavi, onu parlak bir geçit töreninde takip ediyordu. Bakır ejderha Relpda ve ismiyle müsemma Spit, ejderhaların geçit töreninin sonunu oluşturuyordu. Düz ve açık kanal güneşli ve davetkardı. Önlerinde kolay bir yolculuk vardı ve Leftrin aniden Kelsingra'nın o kadar da uzak olmadığını hissetti. Eğer eski bir Elderling şehri bulunacaksa, kesinlikle bu güneşli su yolunun yukarısında olmalıydı.

Uzun ve rahat bir öğleden sonra geçireceğini düşünürken, Tarman aniden yalpaladı ve deltaya doğru yönelerek karaya oturdu. Leftrin sendeledi ve düşmemek için korkuluğa tutundu. Gemideki herkesin boğazından şaşkınlık dolu çığlıklar yükseldi. "Lanet olsun, Swarge!" diye bağırdı Leftrin. "Ben değildim!" diye bağırdı dümenci, sesinde bir parça öfkeyle.

Leftrin korkuluğa yaslanıp aşağıya baktı. İki su kütlesi birleştiğinde neredeyse her zaman bir kum sırtı oluşurdu; her zaman bir tür delta. Tarman bunu biliyordu, gemideki tüm nehir adamları da biliyordu. Tarman bunu biliyordu ve Tarman asla karaya oturmazdı. Leftrin onu modifiye etme fırsatı bulmadan önce bile yıllardır böyle olmuştu. Yine de oradaydılar, çamura saplanmış, gemi kendini kurtarmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

Korkuluğa yaslandı ve boğazından derin bir homurtu çıktı. "Tarman. Ne yapıyorsun?"

Gemiden anlayabileceği bir yanıt alamadı. Çamurlu zemine iyice sıkışmıştı.

"Kaptan?" Hennesey'di, yüzünde şaşkınlık vardı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı sessizce, ikinci kaptanın sorusuna. Sinirli bir nefes aldı. "Yedek direkleri çıkarın. Bekçiler bugün maaşlarını hak etsinler. Bu çamurdan çıkıp yolumuza devam edelim."

"Emredersiniz, efendim," diye yanıtladı Hennesey ve emirleri bağırarak iletmeye başladı. Leftrin geminin korkuluğuna kısa bir süre sıkıca tutundu. "Sizi bu çamurdan kurtarıp yolumuza devam edeceğiz," diye Tarman'a sessizce söz verdi. Ama ellerini çekerken, gemiden onay mı yoksa alay mı duyduğunu merak etti.

Hennesey'in bağırarak verdiği emir üzerine, muhafızlar ön güvertede toplandılar. Thymara, geminin tencerelerinin dibinde yanmış kalıntıları temizlemeye çalışırken, ani bir sarsıntı onu mutfak masasına fırlatmıştı. Neler olduğunu görmek için aceleyle dışarı çıktı ve geminin sıkıştığını görünce şok oldu. Bu daha önce hiç olmamıştı: Rain Wild Nehri'ne akan çok sayıda küçük kol geçtiler. Bazıları ağaçların arasından kıvrılarak nehre dökülen küçük derelerdi. Diğerleri ise ormanın içinden kendi bataklık yollarını açarak nehre katılan geniş nehirlerdi. Tarman, hiçbir deltada sıkışmamıştı. Ama bu farklıydı.

Sol tarafta, ortasından geniş ve serbestçe akan bir kanalın bulunduğu devasa bir nehir vardı. Bu kanalın yakın zamanda bir sel kanalı olduğu belliydi. Kıyıları, dalları sarkan hasarlı ağaçlar ve çamurla kaplı enkazlarla doluydu. Su, ana kanala dökülüp dağılırken rengi belirgin şekilde açılıyordu. O nehrin yukarısında, hepsini neredeyse öldüren selin ve Rain Wild Nehri'nin sularını beyaza boyayan asidin kaynağı vardı. Nehir ve onu iki yanından çevreleyen orman, hayal edilemeyecek bir mesafeye kadar uzanıyordu. Uzak ufukta gökyüzüne karşı mavimsi bir gölge, dağlar ya da hayal gücü olabilir. Ejderhalar, nehrin yukarısına doğru ilerlerken ufukta silüetler halinde görünüyordu.

Thymara izlerken, sarı çizgili kuyruklu bir kuş sürüsü ağaçlardan birden havalandı, bir süre uçtuktan sonra tekrar kondu. Sinirli bir av kedisinin öfkeli miyavlaması onları takip etti. Thymara gülümsedi. Yemyeşil ve el değmemiş manzara onu cezbetti. Orada avlanmanın ve toplayıcılık yapmanın daha kolay olacağını düşündü. Keşke geceyi burada geçirebilselerdi. Öyle olsaydı, o yönde keşfe çıkardı. Kendi silahı ve balıkçılık aletleri kalmadığı için, arkadaşlarına sunabileceği en iyi şey meyve ve sebzelerdi. Greft'in zulasında bulunan aletleri ödünç almak istiyordu, ama Greft kimseye teklif etmemişti ve o da istemeyecekti.

Thymara, suyun ayrıldığı yeri gözlemlemek için pruva korkuluğunda bir yer bulmuştu. Şimdi geri dönüp, güverteye toplanarak denizi seyreden gruba baktı. Hennesey ve Swarge yedek sııkları çıkarıp güçlü koruyuculara dağıtıyordu. Tats sırtarak sırtıyordu. Aniden, Tats'ın hep bir sırik denemek istediğinden şüphelendi.

Bir an için hepsini yabancılar gibi gördü. Başlangıçta on iki kişiydiler, ama şimdi on iki yerine on bekçi vardı. Hepsi eskisinden daha dağınık ve yıpranmış görünüyordu. Erkek çocuklar büyümüş, çoğu artık erkek vücuduna ve kaslarına sahipti. İlk tanıştıklarında hareketleri farklıydı; ağaçlarda yaşayan insanlar değil, su ve karada çalışan insanlar gibi hareket ediyorlardı. Sylve'nin büyüdüğünü ve bir kadın şekli aldığını fark etti. Harrikin hâlâ onun gölgesiydi; yaş farklarına rağmen birbirlerinin şirketinden memnun görünüyorlardı. Thymara, Sylve'ye Greft'in bu evliliği ayarladığını bilip bilmediğini sormaya cesaret edememişti. Son birkaç gün içinde bunun gerçekten önemli olmadığına karar vermişti. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı; bunu kimin kararlaştırdığı ne önemi vardı ki?

Jerd bir kenarda durmuş, olan biteni izliyordu. Yüzü solgundu. Jerd sık sık karnını okşayıp pozlar verse de, huysuzluğu dışında hamileliği henüz pek belli olmuyordu. Son zamanlarda herkese karşı hoş olmayan bir şekilde huysuzlanıyordu. Neredeyse sürekli mide bulantısı vardı ve teknenin kokusundan, yemeğin tadından ve sürekli hareket halinden şikayet ediyordu. Thymara, Jerd'in herkesin endişelerinin kendi sızlanmalarına öncelik vermesi konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydı, ona daha kolay sempati duyabilirdi. Eğer hamileliği bu ülkede normal bir durumsa, Thymara çocuk doğurmakla hiç ilgilenmiyordu. Graft bile Jerd'in sürekli ona sataşmasından bıkmaya başlamıştı. İki kez Jerd'in ona sertçe cevap verdiğini duymuştu ve her seferinde Jerd hem öfkeli hem de ağlamaklıydı. Bir keresinde neredeyse vahşice ona dönerek, vücudunun değişmesinden acı çeken tek kişinin kendisi olduğunu mu sandığını sormuştu. Alum ayağa kalkmış ve Thymara onun araya gireceğini düşünmüştü. Ama iş o noktaya gelmeden Jerd ağlayarak kaçmış, mutfakta kıvrılıp ağlamaya başlamıştı. Graft ise şu anda "o kız"la yüzleşmektense bir gallatorla yüzleşmeyi tercih edeceğini ekşimiş bir şekilde ilan etmişti.

Geminin mürettebatı da gardiyanlar kadar değişmişti. Thymara, Skelly ve Davvie'yi insan olarak daha iyi tanımaya başlamıştı. Gardiyanlarla daha fazla sosyalleşmek istedikleri çoğu zaman belliydi; sonuçta çoğu onlarla aynı yaşıyordu. Kaptan Leftrin bu sınırları korumaya çalışmıştı, ama bazı ihlaller olmuştu. Alum'un Skelly'ye aşık olduğunu ve ikisinin de arkadaşlık ettikleri için azarlandıklarını biliyordu. Davvie'nin Lecter ile giderek artan dostluğu herkes tarafından görmezden geliniyordu, bu ona adil gelmiyordu. Ama sonra, alaycı bir gülümsemeyle, Kaptan Leftrin'in gemiyi nasıl yönettiği konusunda ona nadiren danıştığını düşündü.

Alise güverteye çıkmıştı. Eskiz defteriyle güverte evinin çatısında durmuş, o anı çiziyordu. Thymara ona baktı ve Cassarick'te ilk gördüğü zarif Bingtown hanımını zar zor tanıdı. Geniş kenarlı şapkalarını terk etmişti ve pürüzsüz, parlak saçları artık geçmişte kalmıştı. Güneş ve rüzgâr tenini bronzlaştırmış, çillerini çoğaltmıştı. Giysileri, çok kullanıldıklarını açıkça gösteriyordu. Pantolonunun dizlerinde yamalar vardı ve paçaları yıpranmıştı. Gömleğinin manşetlerini kıvrırmıştı ve elleri ile kolları güneşte bronzlaşmıştı. Tüm bunlara rağmen, sessiz ve üzgün görüldüğü günlerde bile, Thymara'nın onu ilk gördüğü zamankinden daha canlı ve gerçek görünüyordu. Ancak arkadaşı Sedric,

Thymara'ya tüy döken parlak bir ku u hatırlatıyordu. Tüm güzel renkleri ve zarif tavırları kaybolmuştu. Artık ona pek konu muyordu, ama yeni ejderhasına, Thymara'yı dokunaklı bulan beceriksiz bir samimiyetle bakıyordu. Küçük bakır ejderha, onun bakımı altında     ek açıyordu ve Sedric etrafında yokken konu kan birine d n   m   tu. Dil ve d    nceleri artık daha netle  mi ti ve parazitlerinden arınmış olarak, sınırlı beslenmesinin elverdiği  l   de hızla büyüyordu.

Büyük dalgadan sonra de i  en tek ejderha o değildi. Artık kendine Spit adını veren g m    ejderha neredeyse tehlikeli hale gelmişti.    keli ve zehirli olan Spit, kazara Boxter'ı ha lamı tı. Boxter, Spit'in diğer ejderhalardan birine sinirlendi i sırada orada bulunmak dışında onu kı kırtacak hiçbir şey yapmamı tı. Mercor hızla al almı  ve Spit'e k  kreyerek saldırmı tı. Boxter'ın şansına, ejderha zehrinin doğrudan p    rmesi yerine sadece bir damla sı ramı tı. Kolu yanmı tı, ama daha k    bir yaralanmayı önlemek için g  mle ini yeterince çabuk yırtmı tı. Kendi ejderhasını Spit'in peşinden gitmekten alıkoymak, tüm gücünü gerektirmi ti. Diğer bakıcılar, kolunu tedavi edip sarmak için ancak daha sonra gelmişlerdi. Eğer daha önce pullarla kaplı olmasaydı, yarası çok daha k    olabilirdi.

Bazı ejderhalar yolculuktan bıkmı  ve yorgun d   m   tu, diğerleri ise ba ladıkları zamanki kadar kararlıydı. Yolculu a karşı tutumları, bakıcılarına karşı tutumları kadar farklıydı. Bazıları bakıcılarına çok yakınla mı  görünüyordu. Mercor ve Sylve, Thymara'ya ya lı bir evli çifti hatırlatıyordu. Birbirlerini iyi tanıyorlardı ve birbirlerinin şirketinden çok memnundular. O ve Sintara hala aralarındaki anlaşmazlıkları   zememi ti ve her geçen gün, bunu yapabileceklerini merak ediyordu. Ejderha ona kızgın görünüyordu, ama bunun nedenini tam olarak anlayamıyordu. Sintara hala ona emir verme, onu tımarlamasını veya gözlerinin etrafındaki parazitleri temizlemesini emretme hakkını iddia ediyordu. Thymara, sözleşmesine sadık kalarak ejderhaya bakıyordu. Sintara'nın ona kızgın olmasına rağmen, aralarındaki ba ın g   lendi ini hissediyordu; ejderhanın ihtiyaçlarının çok daha fazla farkındaydı ve Sintara onunla konu tu unda, sözlerinin anlamı kelimelerin ötesine geçiyordu. Onları birbirine ba layan şey, sevgiden daha g     ve daha derin bir şeydi. Bu ba  her ikisi için de her zaman rahat değildi, ama gerçekti. Neden var olduğu ise bir muammaydı. Alise hala ejderhayı ziyaret ediyordu, ama Sintara ona daha da az ilgi gösteriyordu. Garip bir şekilde, Alise bunu kalbine almıyor gibiydi. Thymara bazen

onu ejderhadan neyin uzaklaştırdığını merak ederdi, ama çoğu zaman Alise'nin, kendisi gibi, ejderha için o kadar da önemli olmadığını fark ettiğini düşünürdü.

Baliper, Warken olmadan yalnız bir ruh haline gelmişti. Bakıcılar sırayla onun bakımını yapıyordu, ama o hiç kimseyle konuşmuyor ve insanlara pek ilgi göstermiyordu. Diğer ejderhaların bazıları onun yasını anlıyor gibiydi, bazıları ise bu yüzden onu zayıf buluyordu. Jerd'in Veras'ı, bakıcısının kendisine ilgisizliğinden memnun değildi ve bunu kimsenin bilmesini umursamıyordu. Graft hala Kalo'ya bakıyordu, ama sadece formalite icabı, ve Kalo neredeyse bir haftadır kötü bir ruh hali içindeydi. Thymara, ejderhalar arasında, bakıcılarıyla paylaşmadıkları bir şeyin olgunlaştığını hissediyordu. Bunun ne olabileceğinden korkuyordu. Düşüncelerini serbest bıraktığında, ejderhaların onları terk etmesinden, onlara saldırıp yemelerine kadar her olasılığı düşündü. Gündüzleri bu tür hayaller saçma geliyordu. Ama gecenin karanlığında öyle değildi.

"Sen! Thymara! Kendini süs eşyası mı sanıyorsun? Bir direk kaldı. Sonuna geç."

Hennesey'in emri onu hayallerinden uyandırdı. Son kalan direği almak için aceleyle ilerlerken yüzü kızardı. Jerd hala bir kenarda duruyordu, eli karnında. Sylve onun yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, ağzı onaylamayan bir şekilde kapalıydı. Belli ki, küçücük boyutuna rağmen direk ekibinde yer alacağını ummuştı.

Hennesey hala emirler yağdırıyordu. "Ne yapacağınızı bilmenizi beklemiyorum, ama yardım etmenizi bekliyorum. Çok basit. Direği çamura saplayın. Ben bağırdığımda herkes itecek. Çıkmak çok zor olmamalı. Çamurdan kurtulduğumuzda, birbirinizin kafasına vurmadan direkleri gemiye geri getirin ve işi mürettebata bırakın. Hazır mısınız?"

Thymara, Skelly'nin yanında bir yer bulmuştu. Güverteci ona gülümsedi. "Merak etme, kardeşim. Bu çok kolay olacak. Sonra mutfaktaki tencerelerin başına dönebilirsin."

"Oh, evet, canım çok istiyor," diye cevapladı Thymara, gülümsemesini karşılayarak. Skelly'nin ellerine baktı, direği tutuşunu ve duruşunu taklit etti. Güverteci onaylayarak başını salladı.

"Şimdi itin!" diye bağırdı Hennesey ve hepsi güçlerini topladı.

Tekne sallandı, yer değiştirdi, tekrar sallandı, onlar homurdanıp zorlanırken. Ve *Tarman* daha derine battı.

UZUN ÖĞLEDEN SONRA çok yavaş geçti.

Mürettebat ve bekçiler sıırıklarıyla çalışmaya devam ettiler. İttiler, mavna hafifçe hareket etti ve tekrar batmaya başladı. Tarman'ın kurtulmak için çabalarına karşı koyduğu Leftrin için çoktan açık hale gelmişti, ama o mürettebatını inatla çalışmaya devam ettirdi. Önce Hennesey onu kenara çağırdı, sonra Swarge ve Bellin birlikte yanına yaklaştı. Skelly onun mizahını anladı ve onu yalnız bıraktı. Her soruya verdiği cevaplar kısaydı. Evet, mavnanın kasıtlı olarak batmaya çalıştığını görebiliyordu. Evet, bunun kazara olmadığını anlayabiliyordu. Hayır, denemekten vazgeçmek istemiyordu. Ve hayır, gemiyi rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Tarman ailesinin tüm tarihinde, Leftrin onun kaptanının emrine doğrudan karşı geldiğini hiç duymamıştı. Bunun olduğuna inanamıyordu. "Gemi, neyin var?" diye mırıldandı, kış korkuluğuna tutunarak. Ama etrafında çok fazla şey oluyordu. Toplanmış ve konuşan bekçiler, endişeli mürettebat ve Leftrin'in kendi hayal kırıklığı, gemisini okumayı zorlaştırıyordu. Tarman, onu hareket ettirmeye çalıştıklarında sırayla tedirginlik, daha derine gömüldükçe kararlılık gösteriyordu.

O gün Leftrin, birden fazla kez sessizce ellerini korkuluğa koydu ve gemisini rahatsız eden şeyi bulmaya çalıştı. Neyin yanlış olduğunu öğrenmek için ısrarcı davranması, gemiden sadece "*bu yanlış*" diye bir yankı geldi.

Bir noktada, hayal kırıklığıyla yüksek sesle bağırdı: "Neyi yanlış?"

Tüm kafalar ona döndü, Skelly şok içinde ağzı açık kaldı. Tarman'dan aldığı tek cevap mantıklı değildi. *Su yanlış, nehir yanlış*. Hiç mantıklı değildi. Leftrin, Tarman'ın pençeleri dibe saplanmış gibi ayaklarını yere sağlamca bastırdı ve mürettebatı ve bekçileri mavna kurtarmaya çalışmakla meşgul etti. Mavna iki kez geniş bir dönüş yaptı ve neredeyse kurtulacaktı, ama aniden diğer uca saplandı. Gemisinin, insanların çaresiz çabalarına gülüp eğlendiğini hissetmek, hayal kırıklığının ateşine körükle körükle idi.

Swarge ve Hennesey birlikte üzerine geldiğinde direk tutanlara bir mola vermişti. "Kaptan, bunun yeni, şey, gövde tasarımıyla bir ilgisi olabilir."

Bunu Swarge söyledi, ardından Hennesey ekledi: "Eğer öyleyse, kendi bildiğimizi yapmaya ısrar etmeden önce Tarman'ı rahatsız eden şeyi bulsak daha iyi olur."

O buna bir cevap düşünürken, biri bağırdı: "Bekçi tekneleri geri geliyor, avcılar da. Ve ejderhalar bize doğru geliyor."

Gökyüzüne, sonra yaklaşan botlara ve ejderhalara baktı. Ejderhalar ve avcılar, mavnanın onları takip etmediğini sonunda anlamış olmalıydılar. Geri dönüyorlardı. Erzakların azaldığı bir zamanda, bir günlük yolun çoğunu kaybedeceklerdi. Hoşuna gitmedi. Mürettebatına baktı. Bu, mavna değiştirildiğinden beri geçirdikleri en zor gün olmuştu. Hepsi yorgun ve endişeliydi. Bekçiler yorgun görünüyordu. O da pes etti.

"Sırıkları kaldırın. Bu gece kurtulsak bile, geceyi geçirecek iyi bir yer bulmamız gerekecek. O yüzden burada kalacağız. Bekçiler, karaya çıkın, yakacak odun bulmaya çalışın, ateş yakın. Hepimiz biraz dinlenelim, sabah yeni bir gözle bakarım." Dönüp, şaşkın bakışlarından uzaklaştı. Tarman'ın istediğini elde ettiği için duyduğu derin memnuniyeti hissetmesi de işleri kolaylaştırmıyordu.

ALISE, THYMARA'nın korkulukların üzerinden tırmanmaya çalıştığını gördü ve aceleyle ona seslendi, "Seninle gelebilir miyim?"

Thymara şaşkınlıkla durdu. Omzunda bir çanta vardı ve yeni örülmüş uzun siyah saçları başının arkasında bir topuz haline getirilmişti. "Sintara'yı kontrol ettim. Kalan ışığı diğer kolu kontrol etmek için kullanacağım."

"Tahmin etmiştim. Lütfen benimle gelebilir miyim?" Alise son kelimeyi biraz vurgulu söyledi. Kızın isteksizliğini çoktan fark etmişti.

"İstersen." Thymara'nın sesi hoş geldin demekten çok kabullenmiş gibiydi. Alise, arkadaşını hala özlediğini düşündü.

Rain Wild kızını takip ederek korkuluğa kadar gitti ve onun ardından çamurlu kıyıya indi. Ejderhalar, geceyi iki nehir arasındaki deltada geçirmeye karar vermişlerdi ve bitkileri hızla ezip yok ediyorlardı. Yine de, burası bir süredir uğradıkları en hoş yerdi. Kağıt gibi kabuklu beyaz ağaçlar neredeyse kurumuş topraklarda dağınık bir şekilde büyüyordu. Arkalarında Alise'ye neredeyse tanıdık gelen bir orman uzanıyordu; aralarında açık alanlar bulunan küçük ağaçlardan oluşan bir orman.

Ama o Thymara'yı takip ediyordu ve kız o tarafa gitmedi, diğer nehre doğru ilerledi. Alise bir süre sessizce onu takip etti, genç kadına yetişmeye çalışıyordu. Thymara hızlı yürüyordu; Alise şikayet etmedi. Ama daha sakın nehrin kıyısına ulaşip kıyı boyunca yürümeye başladıklarında, Thymara yavaşladı, kaşlarını çatarak ağaçlara, yosunlara ve çimlere bakındı.

"Burası çok farklı," dedi sonunda.

"Daha tanıdık bir orman," diye onayladı Alise ve ekledi, "En azından bana göre."

"Su çok berrak."

Alise'nin gözüne öyle gelmiyordu. Ama Thymara'nın neyi kastettiğini hemen anladı. "Beyazlık yok. Asit yok, en azından çok az."

"Hiç böyle bir nehir görmedim." Thymara yosunlu kıyıya doğru ilerledi ve eğildi. Bir an tereddüt ettikten sonra parmaklarını suya daldırdı ve damlaları dilinin üzerine düşmesine izin verdi. "Hiç böyle bir su tadı almamıştım. Canlı."

Alise gülmedi. "Bana normal nehir suyu gibi görünüyor. Ama Rain Wilds'a girdiğimden beri bu kadar çok su görmemişim. Buraya gelirken birkaç berrak su akıntısı geçtik, ama dediğin gibi, bunun gibi yoktu."

"Şşş."

Alise donakaldı ve Thymara'nın bakışlarının yönünü takip etti. Nehrin karşısında geyikler su içmeye gelmişti. Büyük boynuzlu bir erkek geyik, iki genç erkek geyik ve birkaç dişi geyik vardı. Sadece biri iki kadını fark etmişti. Büyük erkek geyik, ağzından hala su damlarken ayakta durmuş, diğer geyikler su içerken onlara bakıyordu.

"Ve benim yayım yok." Thymara iç geçirdi.

Erkeğin büyük kulakları ileri geri hareket etti. Boğazından bir ses çıkardı ve arkadaşları hemen başlarını kaldırdı. Alise'nin görebileceği bir işaret vermedi, ama geyikler hemen ağaçların ve çalılıkların arasına sığındılar ve erkek geyik en son dönüp uzaklaştı. Alise, Thymara'nın silahsız olmasına içten içe sevindi. Onun ölmesini izlemek ya da parçalanmasına yardım etmek hoşuna gitmezdi.

"Aptal Graft av aletlerini bu kadar bencilce kullanmasaydı, bu akşam hepimiz taze geyik eti yiyor olacaktık," diye mırıldandı Thymara.

"Belki avcılar bir şeyler getirir."

"Belki de getirmezler," diye cevapladı Thymara ekşi bir sesle. Nehir kıyısını takip ederek tekrar yola çıktı ve Alise de onu izledi. "Neden benimle gelmek istedin?" diye sordu Thymara aniden. Sesi dostça olmasa da daha çok şaşkınlık içeren bir tondaydı.

"Ne yaptığını ve nasıl yaptığını görmek için. Seninle vakit geçirmek için." Thymara ona şaşkınlıkla baktı. "Benimle mi?"

"Bazen başka bir kadının eşliğinde olmak hoş oluyor. Bellin bana karşı nazik ama Swarge'da ihtiyacı olan her şeye sahip. Onunla vakit geçirdiğimde

onunla vakit geçirdiğimde, o zamanı benim için ayırdığını biliyorum. Skelly meşgul ve tek ilgilendiği şey gemi. Sylve tatlı ama genç. Jerd ise..."

"Jerd iğrenç bir kaltak," Alise nazik bir kelime bulmak için duraksayınca Thymara sözünü tamamladı.

"Aynen," Alise onaylayarak suçlulukla güldü. "En azından şu anda öyle. Hamile kalmadan önce erkeklere o kadar ilgi duyuyordu ki benimle konuşmuyordu. Şimdi ise hayatı karnına odaklanmış durumda. Zavallı şey. Ne kötü bir durum."

"Belki de bu işe girmeden önce bunu düşünmeliydi," dedi Thymara.

"Eminim düşünmeliydi. Ama şimdi, şey, o şu anda orada ve ona karşı nazik olmak hepimizin görevi."

"Neden?" Thymara, devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlarken konuşmasını kesip Alise'nin diğer tarafa gelmesini bekledi. "Sence durum tersine dönseydi, o sana veya bana nazik davranır mıydı?"

Alise düşündü. "Muhtemelen olmazdı. Ama bu, doğru olanı yapmamızı engellemez." Kendi kulağına bile, sözleri biraz kendini haklı çıkarmaya çalışıyor gibi geldi. Thymara'nın tepkisini görmek için ona baktı. Ama Rain Wild kızı başını geriye eğmiş, ağaçlara bakıyordu.

"Bir koku alıyor musun?"

Alise koklamamıştı, ama şimdi kasten havayı kokladı. "Belki," dedi temkinli bir şekilde. "Tatlı gibi, neredeyse çürümüş?"

Thymara başını salladı. "Seni burada bırakıp ağaca tırmanmamın sakıncası var mı? Yukarıda meyve asmaları olabilir."

Alise ağaç gövdesine baktı ve Thymara'nın muhtemelen onun için yerde kaldığını ilk kez fark etti. "Hayır, tabii ki hayır, git sen. Ben burada kalırım."

"Hemen dönerim," diye söz verdi Thymara. Yakındaki bir ağaç gövdesini seçti ve tırmanmaya başladı, tırmanırken pençelerini kabuğa geçirdi. Alise yerde durup, onu takip etmenin imkânsız olduğunu bilerek izledi. Gülümsedi, ama kalbi sessizce çöktü.

Ne düşünüyordum ki? diye sordu kendine iç çekerek, Thymara ağaçta kaybolurken. *Böyle bir kız bana arkadaşlık ya da sorunlarıma çözüm önerebilir mi? Yaşıt olsak bile, çok farklıyız. Ağaçtan birkaç adım uzaklaşarak Thymara'nın dünyasını görmeye çalıştı. Umutsuzdu. Ben geyik görüyorum, o ise et. Ben burada yerdeyim, o ağaçların tepesinde. Jerd'e acıyorum, o ise onu sorumlu tutmamız gerektiğini düşünüyor.* Etrafına baktı. orman buradaki farklı, daha davetkar

bir şekilde. Kokunun farklı olduğunu fark etmesi kısa sürdü. Yolculuk sırasında alıştığı keskin koku burada daha azdı. Ağaçların tepesine baktığında, daha fazla kuş ve genel olarak daha fazla yaban hayatı olduğunu fark etti. *Daha sakin bir yer*, diye düşündü.

Thymara hemen döneceğini söylemişti. Bu onu beklemesi gerektiği anlamına mı geliyordu? Thymara ile birkaç saat geçirmek, kendi hayatını daha net görebilmesine yardımcı olur diye düşünerek Rain Wild kızını takip etmişti. Ve şimdi burada, onu bekliyordu.

Belki de bakış açısı buydu, diye düşünerek başını salladı. Alise bekleyip olayların gelişmesini izlerken, Thymara harekete geçmişti. Son birkaç gündür yaptığı da bu değil miydi? Leftrin ve Sedric'in söyledikleri yüzünden acı çekmek. Hest'in ona yaptıkları yüzünden acı çekmek. Düşünmek, kafa yormak, tartmak, ama bir şeylerin olmasını beklemek, olayların kendiliğinden çözülmesini beklemek dışında hiçbir şey yapmamak. Peki, yapabileceği ne vardı? Olayları hızlandırmak için ne yapabilirdi? Aklına hemen bir seçenek geldi ve kendine başını salladı. Hâlâ buna bu kadar ilgi duyması onu şaşırtıyordu! Leftrin'in yatağına geri koşturmak hiçbir şeyi çözmezdi.

Sanki anlamlı bir karar vermiş gibi, nehir kenarındaki yürüyüşüne devam etti. Kızı beklemeyecekti. Thymara aşağı indiğinde, ya nehri takip edecek ya da tekneye geri dönecekti. Nerede olduğunu biliyordu. Thymara'yı görmeden hava kararmaya başlarsa, nehri takip ederek tekneye geri dönecekti. Kaybolması imkansızdı.

En azından, şu anda olduğundan daha fazla kaybolmuş değildi. Artık bir evi yoktu. Sedric sırrını açığa çıkardığından beri, Bingtown'daki geçmişinden kopmuş hissediyordu. Geri dönemezdi. Sadece yapamazdı. Bu seferki seferde ne olursa olsun, Bingtown'a ve Hest'e geri dönmeyecekti. Onunla ve arkadaşlarıyla asla yüzleşmeyecekti, aptalca gülümsemeyecek, misafirlerin oturduğu masaya bakıp kaçının boş evliliğinin sırrını bildiğini merak etmeyecekti. Hest'le yüzleşip, onu aldattığı ve tuzağa düşürdüğü için zevkle sırttan gülümsemesini izlemeyecekti. Artık tuzağa düşmemiştir. Bingtown'daki bir evlilik, sonuçta diğer Tüccar sözleşmeleri gibiydi. Hest'in anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmediğini kolayca kanıtlayabilirdi. Ona cinsel olarak sadık olmamıştı, onu ve sadece onu hayat arkadaşı olarak görmemiştir. Sözünü tutmamıştı ve bununla birlikte evlilik sözleşmesini de bozmuş, onu sözünden kurtarmıştı. Ona karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu. ona sadık kalmak. Leftrin'e yönelmekte özgürdü.

Ama sonra Sedric ona başka bir söylenti daha aktarmıştı; bu söylenti, kendi yargılarına bir daha güvenip güvenemeyeceğini sorgulamasına neden olmuştu. Sedric çok emindi, ama tüm bilgileri kaybolan avcı Jess'ten gelmiş gibi görünüyordu. O andan itibaren felç olmuş gibi hissetmiş, hiçbir yöne hareket edememişti. Leftrin'i hayatında hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. Ama onun sandığı gibi biri olmayabileceği düşüncesi, gerçek adamın hayalindeki sevgiliden farklı olabileceği fikri onu dondurmuştu. Gözlerinde şaşkınlık ve sabır görmüştü. Onu azarlamamış, baskı yapmamıştı. Birlikte geçirdikleri tek gecenin ona bir hak verdiğini düşünmediği açıktı. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Yoksa bu, onun için onun kadar önemli olmadığını mı gösteriyordu? O, ona sunulduğunda tadını çıkaracağı bir zevk, sunulmadığında kolayca vazgeçebileceği bir şey miydi? Zihninin acımasız bir kısmı o geceyi tekrar tekrar canlandırıyordu. O gece cüretkar, hatta agresif davranmıştı. Olanların hepsi, onun yüzünden mi olmuştu? Böyle düşünmek aptalcaydı. Öyle olmadığını düşünmek de aptalcaydı.

"Lanet olsun sana, Sedric. Benden her şeyi aldın, onurumu, yargı gücümü, Bingtown'da benim evliliğimin ne kadar sahte olduğunu kimsenin bilmediğine olan inancımı. Bunu da benden almak zorunda mıydın? Leftrin'e olan inancımı da almak zorunda mıydın?"

Bir kez alınca, ona olan güvenini geri kazanması mümkün müydü? Yoksa her şey mahvolmuştu, mutluluğu barındıran fincandaki çatlak gibi şüpheleri mi?

Bir dere yolu kesiyordu. Üzerinden atladı ve yoluna devam etti. Yavaş yavaş, bir hayvan izini takip ettiğini fark etti. Sarkan bir dalın altından geçti ve takip ettiği yolun çamur değil, sert toprak olduğunu fark etti. Toprak. Buradaki toprak daha sertti. Orman, ejderha kadar büyük bir yaratığın serbestçe hareket etmesine veya avlanmasına izin vermeyecek kadar hala çok yoğundu. Ama insanlar burada kolayca hareket edebilirdi. Hareketsiz durdu ve etrafına hayretle baktı. Yağmur Ormanları'nda sağlam toprak.

LEFTRIN, fiziksel olarak yorgun ve kalbi acıyla dolmuş bir halde yatağına gitti. Gemisi ona bunu nasıl yapabiliirdi?

Yatağına ilk uzandığında, kamp ateşinin etrafında bekçilerin ve avcılarının seslerini hâlâ duyabiliyordu. Ejderhalar, o gün erken saatlerde nehir domuzlarının uykusunu bozarak onları avlamışlardı. Carson da bir domuzu avlamayı başarmış ve leşini

Tarman'a sürükleyerek mürettebat ve bekçilerin paylaşması için getirmişti. Kızartılmış domuz eti herkes için hoş bir ziyafet olmuştu. Alise ve Thymara, meyve dolu bir çuval ve daha sert bir kara parçası gördüklerini haber vermek için geri dönmüşlerdi. Harrikin ve Sylve ise Tarman'ın deltaya burnunu soktuğu yerde tatlı su istiridyesi yatağı bulmuşlardı. Sonuç olarak, kıtlık günlerini telafi etmek için bir ziyafet çekmişlerdi. Su varilleri yeniden dolmuştu ve geminin gecikmesi rağmen hem bekçiler hem de mürettebatın morali iyiydi. Geminin inatçılığı olmasaydı, güzel bir gün olabilirdi.

Tarman, karamsar bir ruh hali içinde erken yatmıştı. Alise hâlâ ondan uzak duruyordu ve Tarman'ın anlaşılmasız davranışları sinir bozucu ve korkutucuydu. Tüm muhafızlar, yarın seferin planlandığı gibi devam edeceğinden emin görünüyordu. Hepsi, kaptan olan onun bir şekilde durumu düzelteceğine inanıyordu. Mürettebatı ise o kadar iyimser görünmüyordu. Hennesey ve Swarge, geminin tuhaf davranışları konusunda onunla aynı endişeleri paylaşıyordu. Onunla bu konuyu konuşmamışlardı, ama mürettebatın bakışları ve fısıltıları, onun kadar endişeli olduklarını gösteriyordu. Bu, hepimizin tanıdığı ve sevdiği Tarman değildi. Geminin gövdesine daha fazla büyücü ağacı eklemenin bir sonucu muydu? Eğer öyleyse, bu nereye varacaktı?

Diğer tüm canlı gemilerin aksine, Tarman'ın kaptanı ve mürettebatıyla konuşabileceği bir simülakrum bedeni yoktu. Sadece su hattında bulunan gözleri vardı ve bu gözler ne kadar büyük ve ifade dolu olsalar da, zihnindeki her düşüncüyü iletmezlerdi. Tarman her zaman birçok düşüncesini kendine saklamıştı ve böyle devam ediyordu. Leftrin, Tarman'ın korkuluğuna ellerini koyduğunda, geminin ne istediğini biraz hissedebiliyordu. Tesadüfen bulduğu sihirli ağacı kullanarak Tarman'a insan iradesinden biraz daha bağımsız bir beden vermek fikrinin nereden geldiğini biliyordu. Şimdi düşününce, Tarman'ın hiç bir figür başı, kol ya da el istememiş olması garipti. Hayır. Tek istediği hareket özgürlüğüydü.

Geminin bu kararını yüzlerce, belki binlerce şekilde yorumlayabilirdi. O gece hepsini zihninde düşündü. Sahilden gelen sesler çoktan kesildikten ve şenlik ateşinin yansıyan ışığı kabininin çatısından kaybolduktan çok sonra bile, onları düşündü.

Bir ara uykuya daldı.

Kelsingra'nın sokaklarında kol kola yürüdüler. Alise boş elinde bir sepet tutuyordu ve yürürken onu sallıyordu.

günlerini planlamıştı ve her şeyi ayrıntılı olarak anlatıyordu. Ama o dinlemiyordu. Onun planlarını duymasına gerek yoktu. Sesinin tınısını ve omuzlarına vuran güneşin sıcaklığını keyifle hissediyordu. Şapkasını başının arkasına takmış, koluna kolunu dolamış, yavaşça yürüyordu. Sokaklar işlerine giden insanlarla doluydu. Gümüş damarlı siyah taştan yapılmış güzel binaların önünden geçtiler. Büyük kavşaklarda çeşmeler sıçrayıp dans ediyor, sürekli değişen ama her zaman uyumlu bir müzik çalıyordu. Pazarın müziği ve kokuları havada yayılıyordu. Belki de kız onu oraya götürüyordu. İpek, baharat ve şiş kebab alacakları ya da sepetin içinde nehir kenarında paylaşacakları bir kumaş ve piknik malzemeleri olacağı umurunda değildi. Önemli olan birlikte olmalarıydı. Kızın sesi kulağında tatlı bir melodi gibi yankılanıyordu, eli kolunda sıcacıktı ve her şey yolundaydı. Kelsingra'da her şey yolundaydı.

LEFTRIN karanlık ve sessizlik içinde uyandı. Rüyasında hissettiği sıcaklık ve güven duygusu yok olmuştu. Kalbi o duyguları özliyordu. Uyanık hayatında çok nadiren hissetmişti. "Kelsingra," diye fısıldadı odasının sessizliğine ve bir an için, o efsanevi şehre vardıklarında her şeyin yoluna gireceğine dair bir ejderhanın kesinliğiyle aynı duyguyu paylaştı. Oraya vardıklarında her şey gerçekten öyle olacak mıydı? Rüyasında şehir kalabalık ve canlıydı. O ve Alise oraya aitti, kimse onları ayıramayacağı o yerde birbirlerine aitti. Bunun sadece rüyada olabileceğini çok iyi biliyordu.

Grigsby'nin kapısını tırmalamasından daha yumuşak bir ses duydu. "Kedi mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır," diye cevapladı karanlıkta. Geceliğinin beyazlığı, kamarasının penceresinden giren az miktardaki ışığı yakaladı. Kapıyı yavaşça açtı. Nefesi kesildi. Kapıyı, kalp atışlarından daha sessizce kapattı. Sessizce yatağına doğru yürüdü ve o, hareketsizce yatarak, tam olmanın hayalinin geri dönüp dönmediğini merak etti, hareket ederse uyanacağından korkuyordu. Yatağının kenarına oturmadı. Bunun yerine, battaniyesinin köşesini kaldırdı ve yanına kayd. Adamın kolu kolayca kadının omzuna düştü. Kadın, soğuk çıplak ayaklarının kemerini adamın ayak bileklerine koydu ve orada oturdu. Göğüsleri adamın göğsüne, yumuşak karnı adamın karnına değiyordu, yastığa dönük olarak adama bakıyordu.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı. "Bu bir rüya mı?"

"Belki," dedi kız. Nefesi yüzüne değiyordu. Harika bir duyguydu, çok nazik ama aynı zamanda çok tahrik edici. "Kelsingra'da seninle yürüyordum. Ve aniden, oraya vardığımızda her şeyin yoluna gireceğini anladım. Ve her şey yoluna girecekse, o zaman her şey zaten yolunda demektir. En azından bana mantıklı geliyor."

Garip bir sessizlik onu doldurdu, içinden yükseldi. O sessizliğe doğru ilerledi. Evet. Ona da mantıklı geliyordu. "Kelsingra'da yürüyüş yapıyorduk. Kolunda bir sepet vardı. Alışverişe mi, pikniğe mi gidiyorduk?"

Gerginlikten hafif bir titreme geçti. Ağzına yakın bir yerden konuştu. "Sepet ağırdı. İçinde taze ekmek, bir şişe şarap ve küçük bir peynir kabı vardı." Küçük bir nefes aldı. "Şapkanı takışını beğendim."

"Geriye doğru eğmiştin, böylece güneşi yüzümde hissedebiliyordum."

"Evet." Kız yine titredi ve o, daha fazla yaklaşılamayacaklarını düşünerek onu kendine çekti. "Nasıl aynı rüyaları görebiliyoruz?"

"Nasıl hayal edemeyiz?" diye düşünmeden söyledi. Sonra nefes aldı ve ekledi, "Gemim senden hoşlanıyor. Tarman'ın canlı bir gemi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, ama..."

Onu keserek, "Figür başı yok, biliyorum. Ama yine de canlı bir gemi." dedi. İçini çekerek, nefesinin yüzleri arasındaki boşluğu ısıttığını hissetti. "Canlı bir gemi kendi ailesini tanır. Bunu biliyor olmalısın. Tarman konuşamaz, ama iletişim kurmanın başka yolları var."

Bir süre cevap vermedi. Vücudunu hafifçe ona doğru hareket ettirdi, kendi iletişim yöntemiyle. Sonra bir soru sordu. "Kelsingra'nın üzerinde uçtuğumu gördüğüm ilk rüya. Aşağıya bakıyordum. O Tarman'ın ejderha rüyası mıydı?"

"Bunu sadece o kesin olarak söyleyebilir. Ama ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Kelsingra'yı hatırlıyor. Bana hayal bile edemeyeceğim şeyler gösterdi, ama Kelsingra hakkında bildiklerimle mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ve şimdi o şehri, onun bana gösterdiği şekilde başka türlü göremiyorum." Tereddüt etti, sonra sordu, "Neden benimle konuşuyor?"

"İkimizle de iletişim kuruyor. Seninle konuşması benim için de bir mesaj."

"Mesaj ne?" diye fısıldadı kadının ağzına.

Onu öptü ve dudakları onun dudaklarının altında esnekleşti. Bir süre, ikisi de onun cevaplayamayacağı soruyu unuttu.

O gece kendi yatağına dönmedi. Sabahın çok erken saatlerinde, onun unuttuğunu düşünerek onu uyandırdı. "Alise. Şafak söküyor. Yakında mürettebat uyanacak."

Daha fazla söze gerek yoktu. Kız, sırtını onun karnına dayamış, başını çenesinin altına gömmüş, adamın kolları onu güvenli ve sıcak bir şekilde sararken uyuyordu. Kız başını yastıktan kaldırmadı. "Kimin bildiği umurunda değil. Senin umurunda mı?"

Bir süre düşündü. Bu duruma şüpheyle bakacak tek kişi Skelly olabilirdi. Eğer bu durum uzun süreli veya kalıcı hale gelirse, Alise onun varisi olarak konumunu kaybedebilirdi. Düşünmesi gereken garip bir durum vardı. Kendi çocuğu mu? Skelly'nin bu konuda mutsuz ya da kızgın olup olmayacağını merak etti. Belki de olurdu. Ne olursa olsun, Alise'den vazgeçmeyecekti. Skelly ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi olurdu.

"Benim için sorun yok. Sedric?"

"Bu günlerde kiminle yattığını soruyor muyum?"

Demek onu ve Carson'ı tanıyordu. Hmm. İki adam dikkatli davranmışlardı, ama belki de yeterince dikkatli değillerdi. Sorusunda bir damla acıdan fazlası vardı. Başka bir şey daha vardı, şu anda ya da belki de hiç bilmek istemediği bir şey. Bu yüzden cevap vermedi. Saçlarını öptü, üstüne çıktı ve askıdan giysilerini aldı. Giyinirken, "Mutfağın ateşini yakıp kahve yapayım. Kahvaltıda ne istersin?" dedi.

"Hmm. Biraz daha uyuyabilirim."

Demek öyle. Kimsenin bilmesini umursamıyordu ve herkesin bilmesini sağlamak için elinden geleni yapıyordu. Bunun yaratabileceği sorunları düşünmeye çalıştı ve yine fikrini değiştirmeyeceğine karar verdi. Bu geminin kaptanı o değil miydi? En kısa zamanda herkesle konuşacaktı. Kız çoktan gözlerini kapatmış ve battaniyeyi çenesine kadar çekmişti. Uzun bir süre ona baktı, yastığının üzerine dökülen kıvılcık saçlarına ve ranzasında oluşturduğu harika silüete. Sonra botlarını giyip odadan çıktı, kapıyı sessizce kapattı.

Mutfağa varmadan taze kahvenin kokusunu aldı. Skelly ondan önce gelmiş, masada oturmuş, önünde kalın siyah kahve dolu beyaz bir kupa vardı. O içeri girerken kadına baktı. Orada suçlama görmekten korktuğu için kadının bakışlarından kaçtı. *Korkak*. Kadının yaptığı kahveden kendine bir fincan doldurdu ve kadının karşısına oturdu. "Bunu yapmak için çok kahve harcadın

Bunu yapmak için çok kahve harcadın. Malzemelere dikkat etmemiz gerektiğini söylemedim mi?"

Kafasını ona doğru eğdi. "Belki ben de senin gibiyim. Belki de kendime cimri bir mutluluk vermektense, elindekilerin tadını çıkarmak daha iyi diye düşünüyorum." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve ona cesaretle sordu: "Sence de öyle değil mi?"

Adam onun bakışlarını karşıladı. "Evet." Bal pek kalmamıştı. Büyük bir kaşıkla fincanına bal döktü ve sohbet eder gibi sordu, "Nasıl anladın?"

"Seni Kelsingra sokaklarında yürürken gördüm. Kalabalığın içinde sıkışıp kalmıştım, sana yetişmeye çalışıyordum. Adını seslendim ama duymadın."

"Tarman'ımız dün gece çok meşguldü." Kahvesinden bir yudum aldı ve düşüncelerini tarttı. "Eğer ben senin amcan değil de kaptanın olsaydım, bana ne derdin?"

Kız fincanına baktı. "Senin adına mutluyum. Seçtiğin kişiyle birlikte olabildiğin için mutluyum."

Güzel bir iğneleme. "Başka kimseyle nişanlı değilim." "O evli."

"Öyleydi."

"Peki şimdi değil mi?"

Düşündü. "Onun ne yapabileceğini bildiğine güveniyorum."

Kadın bunu düşündü ve yavaşça başını salladı. Adam ona, "Bu senin için her şeyi değiştirebilir, biliyorsun. Hem de çok. Eğer bir çocuğumuz olursa." derken, tamamen adil olmaya çalışıyordu.

Kadının gülümsemesi genişledi. "Biliyorum."

"Bunun ne anlama gelebileceğini düşündün mü?"

"Şafak sökmeden önce."

"Ve?"

"Trehaug'daki o çocuk var ya? Ailemin benimle evlenebileceğine söz verdiği? *Tarman'ın* varisi olacağına inanıyor. Eğer öyle olmayacağını öğrenirse, daha umut vaat eden bir gelin arayabilir."

Öyleydi. İlk kez, kararının daha geniş bir çevrede nasıl bir etki yaratabileceğini düşündü.

Kız konuşmaya devam etti. "Benim gördüğüm kadarıyla, hayatım boyunca bu gemide kalacağım. Bildiğim tek şey bu ve başka hiçbir yerde kimse için bir değerim yok. Soğuk davranmak istemem amca, ama yarın bir çocuğun olsa bile, büyük olasılıkla yine de bu gemide kalacağım."

Tarman'da kaptan olarak geçirdiğim yıllar. Tek istediğim bu. Onu sahiplenmek değil. Kimse onu sahiplenemez. Ama onun kaptanı olma şansım. Ve belki de kendi seçtiğim kişiyle birlikte olma şansım. Kahvesinden bir yudum aldı ve ona gülümsedi. "Sana yakışmış."

"Yüzsüz olma, kızım." Yüzünde beliren gülümsemeyle mücadele etti.

"Kaptan mı konuşuyor, amca mı?" "Kaptan."

"Evet, efendim." Yüzündeki gülümsemeyi o kadar ustaca sildi ki, bu yeteneği ne kadar sık kullandığını merak etti. Ama şu anda başka işleri vardı.

"Demek Tarman sana gece küçük bir rüya gönderdi, öyle mi?"

"Evet, gönderdi. Kelsingra. Hiç görmediğim kadar net bir kasaba. Güzel bir yer.

Oraya gitmek istedim." "Ben de."

Skelly daha tereddütlü konuştu. "Bence Tarman bunu hatırlıyor. Ve belki de bizim bunu bilmemizi istiyor."

"Peki dün ne oldu?"

"Bilmiyorum. Ama bugün öğreneceğimize bahse girerim."

Altın Ayın 4. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

Erek, Kuşların Bekçisi, Bingtown'dan Detozi,

Kuşların Bekçisi, Trehaug'a

Bingtown Tüccarlar Konseyi İnşaat Komitesi tarafından, Bingtown'daki Bingtown Tüccarlar Salonu'nun genişletilmesi için belirtilen miktar ve türlerde kereste alımı için ihaleye davet mektubu, resmi mühürle mühürlenmiş olarak ekte sunulmuştur. İhalede değerlendirmeye alınabilmesi için tüm tekliflerin Yağmur Ayının ilk gününden önce sunulması ve kerestenin tamamının Değişim Ayının ilk gününden önce Bingtown'a taşınabileceğinin garanti edilmesi gerekmektedir.

Detozi,

Ve yine de bize ana pazarımızın önündeki Circle Street'in onarımını bitirmek için yeterli paramız olmadığını söylerken, Tüccarlar Salonu'nu genişletmek için bu ayrıntılı planları ortaya koyuyorlar! Trehaug Konseyi'nin parasına biraz daha dikkatli davrandığına inanıyorum!

Erek

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TARMAN

Thymara şafak sökmeden kısa bir süre sonra yanına geldi. İpi üzerinde iki parlak gümüş balık asılıydı. Balıklar şişman ve hala çırpınıyorlardı. Sintara balığı pek sevmezdi; hayatında çok fazla balık yemişti. Yine de, bunlar yiyecek ve tazeydi.

"Bunları senin için kendi mızrağımla avladım," dedi Thymara, ilk balığı solungaçlarından geçirdiği misinadan çıkarırken. "Mızrak ucu yoktu, ama odunu ateşte sertleştirdim ve çok iyi iş gördü."

"Aferin sana," dedi Sintara, beklerken.

Thymara ilk balığı havaya kaldırdı ve aniden sordu, "Bana ne yapıyorsun?"

"Balıklarımı bekliyorum," dedi ejderha sert bir şekilde.

Thymara ona vermedi. "Hayatımda hiç bu kadar hızlı değişmemiştim. Derim pullarla kaşınıyor. Sırtım sürekli ağrıyor. Dişlerim bile daha keskin hissediyorum. Bunu bana sen mi yapıyorsun?"

"Balık," diye ısrar etti Sintara ve Thymara ilk balığı attı. Sintara onu dişleriyle yakaladı, havaya attı, tekrar yakaladı ve yuttu.

"Sen de değişiyorsun. Büyüdün. Daha büyük ve daha güçlü oldun, artık sadece mavi değilsin. Safir, gök mavisi ve mavinin tüm renklerine sahipsin. Kuyruğun uzadı. Dün kanatlarından suyu salladığını gördüm. Her zamankinden daha güzeller, sanki üzerine nakış işlenmiş gibi gümüş bir ağ var üzerlerinde. Onlar da büyüdü."

"Daha fazla yemek ve daha az konuşma olsaydı daha hızlı büyürdüm," diye araya girdi Sintara, ama sözlerine rağmen sesinden memnuniyetini gizleyemedi. Safir ve gök mavisi. İnsanlar hakkında söyleyeceği tek şey, betimleyici kelimeleri olmasıydı. "Kobalt, gök mavisi, indigo," dedi Thymara ikinci balığı açarken.

Kız başını kaldırdı. "Evet. Bütün o renkler de." "Ve siyah. Dikkatli bakarsan gümüş rengi de var."

"Evet. Kanatlarını açtığında yeşil renkler de var, gümüşün üzerinde dantel deseni gibi. İşaretlerinin

çok daha belirgin hale geldiğini fark ettim."

"Balıklar," diye hatırlattı Sintara ve Thymara iç çekerek itaat etti.

"Bana bir şey mi yapıyorsun, yoksa bu kendiliğinden mi oluyor?" diye sordu ejderha yuttuktan sonra.

Sintara emin değildi. "Hiçbir insan ejderhaların yanında uzun süre kalıp bazı değişiklikler yaşamadan duramaz. Kabul et."

"Ve hiçbir ejderha, insanlar etrafında sürekli bulunup onlardan etkilenmeden yaşayamaz." Bu, Mercor'du, konuşmalarını bölmek için yaklaşıyordu ve muhtemelen balık kalmış mı diye bakıyordu. Hiç kalmamıştı, bu yüzden Sintara onun araya girmesinden biraz daha az rahatsız oldu. Ama sonra başını eğip bakıcısını dikkatlice koklayarak onu ciddi şekilde kırdı. "Acı çekiyor musun, kızım?" diye sordu sessizce.

"Biraz." Onun ilgisinden rahatsız olarak yüzünü çevirdi.

Altın ejderha bakışlarını Sintara'ya çevirdi. Siyah gözleri suçlayıcı bir şekilde dönüyordu. "Bunu görmezden gelemezsin," diye uyardı. "Bağlılık iki yönlüdür. Birini etkileyen, herkesi etkiler. Koruyucular arasında büyük bir hoşnutsuzluk yaratabilirsin."

"Ne demek istiyor?" diye endişeyle araya girdi Thymara.

"Ejderhaların endişeleri ejderhaların endişeleridir," dedi Sintara sertçe.

Mercor kıza cevap vermedi. "Senin adın gibi olacak, Sintara," dedi düz bir sesle. "Şimdilik bu kadarını görmezden geleceğim, ama sonra bu işi ben halledeceğim. Belki koruyucunu da alırım."

Sintara kanatlarını açtı ve boynunu uzattı. Bir gün boynunda fırfırlı dikenler olacağını hissetti. Yine de Mercor ondan daha büyüktü. Siyah gözlerindeki eğlenceli ışıltı onu daha da öfkелendirdi. "Benim koruyucumu asla ele geçiremezsin," diye tısladı. Sözlerinde en ufak bir zehirli tehdit vardı. "Benim olanı ben korurum." Thymara yüzünü ve gözlerini korumak için kollarını kaldırdı ve birkaç adım geri çekildi.

"Öyle yap," diye cevapladı Mercor dostça. "Koruyucunu gerektiği gibi koru, endişelenecek bir şey yok, küçük kraliçe."

Küçük boyu onu mantıksız bir şekilde öfkелendirdi. Boynunu uzatıp çenesini genişçe açtı. Mercor döndü ve büyük kanadını şaklatarak kemikli eklemine Thymara'nın kaburgalarına çarptı. Thymara, geriye sendeleyerek küçük kanatlarıyla ona vurmaya çalıştı ama nafile. Thymara çığlık attı. Çamurlu deltada etraflarında ejderhalar başlarını kaldırıp kanatlarını açarak kavgaya bakıyorlardı.

tartışmaya doğru. Bekçiler, rahatsız edilmiş bir karınca yuvasındaki karıncalar gibi etrafta koşuşturup birbirlerine bağıyorlardı.

"Yardım ister misin, Sintara?" diye sordu Sestican. Büyük mavi ejderha onlara doğru bir adım attı, kanatlarını kaldırdı ve boynundaki tüyleri meydan okurcasına dikildi.

"Sestican, hayır!" bekçisi bağırdı, ama ejderha Lecter'a aldırış etmedi. Dönen gözleri sadece Mercor'a odaklanmıştı. Kanatlarını kaldırmış, başlarını sallayan iki ejderha, birbirlerine kötü kötü baktılar.

"Ben bir kraliçeyim! Kimsenin yardımına ihtiyacım yok," Sintara küçümseyerek cevap verdi. "Bakıcı! Temizlenmek için tatlı su nehrine gitmek istiyorum. Aletlerini al ve beni oraya kadar takip et."

Bu bir geri çekilme değildi, diye düşündü öfkeyle, kibirli adımlarla uzaklaşırken. İkisinin yapacağı veya söyleyeceği hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu. Erkeklerin onun için yerde kavga etmelerine izin vermeyecekti, sanki böyle bir yer savaşı bir şeyi kanıtlayabilir ya da onun gözüne girebilirmiş gibi. Hayır. Zamanı geldiğinde, uçarak yükselecekti ve tüm erkekler, her biri, onun için rekabet edecek ve onun dikkatini çekmek için birbirlerini kan içinde bırakacaklardı. Ve hepsi tek bir kişi kalana kadar, o da onu geçip ona meydan okuyacaktı. Mercor onu asla ele geçiremeyecekti.

"BELKİ SEN ONU ikna edebilirsin."

Leftrin, Skelly'ye öfkeyle baktı. Dudaklarını sıkıp arkasını döndü. Ona kızgın değildi, ama Tarman'ın ikna edilebileceği fikri onu sinirlendiriyordu. Sabah güverteye çıktığında, mavnanın gece boyunca çamura daha da batmış olduğunu gördü. Leftrin, sabahın yarısını gemiyi itmek için elinden gelen tüm gücüyle uğraşmıştı. Mavnanın hareket etmek için gösterilen çabaları kasten engellediğini görmezden gelmek imkansızdı. Mürettebatın her üyesi bunu biliyordu; gözlerinde kafa karışıklığı ve endişe okunuyordu.

Bekçiler de bu tedirginliği fark etmeye başlamıştı. Tarman'ın bir yaşam gemisi olduğunu herkesin bilmesi gerekirken, çok azının bunun anlamını tam olarak kavradığını fark etmek ona garip gelmişti. Tarman'ın özünde ejderhalara yakın olduğunu ve onlar kadar huysuz olabileceğini unutmuş gibilerdi. Ya da tehlikeli.

Leftrin, ona bakmayan Skelly'ye bir göz attı. Skelly, sopasını yine kenara dayamış, Leftrin'in bir şey isterse diye hazır bekliyordu.

Sadece onun duyabileceği şekilde sesini alçaltarak konuştu. "Deneyeceğim. Sen de benimle gel."

"Bunu benim için tutar mısın?" diye sordu Bellin'e, sırtığı mürettebat arkadaşına teslim ederek. Kaptanını takip ederek öne doğru yürüdü. "Bize Kelsingra'yı gösterdi," diye fısıldadı. "Neden bunu yaptı ve sonra kendini bu çamura sıkıştırdı? Neden oraya gitmemizi istedi ve sonra hareket etmeyi reddetti?"

"Bilmiyorum, ama gün ışığını boşa harcadığımızı biliyorum. Ejderhalar gitmeye hazır olduklarına karar vermeleri çok uzun sürmez ve biz de onları takip etmeye hazır olmalıyız. Çamurda sıkışıp kalmamalıyız."

"Bu sabah ejderhalara ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir tür kavga olmuş. Çok ciddi bir şey değildi sanırım, çok çabuk bitti. Muhtemelen kimin üstün olduğunu belirlemek için bir tür hesaplaşma. Hayvanlarda, insanlarda, ejderhalarda, her grupta olur."

Kendi sözlerini duydu ve daha önce fark etmediği bir gerçeğin farkına vardı. Ejderhalar, geyikler veya kuşlar gibi hayvanlar değildi. Ama insanlar da değillerdi. Bu, ona birdenbire çok büyük bir gerçek gibi geldi. Çocukken, yaşayan ve hareket eden canlıları iki gruba ayırırdı: hayvanlar ve insanlar. Ve şimdi hayatında ejderhalar vardı. Bu ayrım zihninde ne zaman oluşmuştu acaba? Bu keşif yolculuğuna çıktıklarında, onlar onun için hayvanlardı. Konuşan, garip bir şekilde zeki hayvanlar. Ama şimdi onlar ejderhalardı, ne hayvan ne de insan.

Peki ya Tarman?

Pruva kısmına ulaşmış ve ellerini korkuluğa koymak üzereydi. Tarman'ı en iyi derisiyle tahtaya dokunarak duyduğunu hep hissetmişti. Ama şimdi kollarını kavuşturup ayakta durdu, düşüncelerini yeniden düzenledi ve geminin ne kadarını bilmek istediğini merak etti. Tarman, görünürde hiç zorlanmadan rüyalarına girmişti. Geminin onun günlük düşüncelerinden ne kadarını biliyordu?

Skelly ellerini korkuluğa koymuştu. "Kelsingra çok güzeldi," dedi sessizce. "Hayal edebileceğim en güzel yerd. Orada olmak istedim. Şimdi Kelsingra'ya gitmek istiyorum. Ee, Tarman, eski dostum, neden bu çamurda sıkışıp kaldık? Sorun ne?"

Sorusuna doğrudan bir cevap beklemiyordu. Leftrin de beklemiyordu. Doğrudan cevaplar ejderhaların doğasında yoktu ve Leftrin aniden, burada karşı karşıya olduğu şeyin bu olduğunu anladı. O da diğer gençler kadar bir koruyucuydu

gençler kadar koruyucuydu. Sadece ejderhası bir mavna şeklindeydi. Tarman cevap vermeden önce, ellerini korkuluğa koymak için uzanıyordu. Bütün gemi sarsıldı. Leftrin şaşkın bir küfürle korkuluğa uzanmak yerine tutundu. Tarman tekrar sarsıldığında, mürettebatın ve gemideki koruyucuların şaşkın bağırışlarını duyarak tutundu. Ve tekrar. Gemi yükseldi ve alçaldı, yükseldi ve alçaldı. O kısa sihirli ağaç bacakların ve yüzgeçli ayakların, çamurda yer değiştiren bir kurbağa gibi itip kakıştığını hayal edebiliyordu. Ama her sarsıntıda Tarman pruvasını değiştiriyordu.

"Neler oluyor?" Graft, güvertede sendeleyerek ilerlerken korkuluğa tutunuyordu. Sanki acı çekiyormuş gibi dar gümüş dudaklarının arkasından dişlerini gösteriyordu.

"Bilmiyorum. Tutun," dedi Leftrin sertçe. Gemisinde bir şeyler oluyordu ve dikkatini Tarman'a vermek istiyordu, kendini beğenmiş bir genç adama değil.

Belki Graft bunu fark etti, ya da Skelly'nin ona attığı bakış onu susturdu. Tarman sallanmaya ve yalpalamaya devam ederken, o korku içinde korkuluğa tutundu. Sonunda gemi durduğunda, Leftrin birkaç dakika daha bekledi. Gemi, kış tarafı serbest kalana kadar yönünü değiştirmişti. Artık, sazların en ufak bir itmesi bile mavnanın pruvasını çamurlu kıyıdan kurtarmaya yeterdi.

Ama en önemli değişiklik, Tarman'ın pruvasının artık ana kanala değil, tatlı su nehrine doğru bakmasıydı. Kaptan Leftrin bir süre gördüklerini düşündü. Bir sonuca vardı ve gemisinin onayını aldı.

"Bir sorun yok!" Mürettebat ve bekçilerin yükselen gürültüsü ve sesleri arasında bağırды. Bağırmasının ardından gelen şokun yarattığı sessizlikte, net bir şekilde konuştu. "Yanlış yöne gidiyorduk. Hepsi bu. Kelsingra bu nehirde, o nehirde değil."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu Graft. Leftrin ona soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hayat gemim az önce söyledi."

Graft, kıyıda toplanan ejderhaları işaret etti. "Peki onlar da kabul edecek mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. Bir ejderhanın ani kükremesi, nispeten sessiz ortamı bozdu.

"GÖRDÜN MÜ?"

Thymara görmüştü. Sintara'yı soğuk nehir suyuyla aceleyle yıkadıktan sonra gemiye dönüyordu. Sırılsıklam ve üşümüştü. Ejderhanın yıkanmak istediğini veya bundan hoşlandığını sanmıyordu; Sintara'nın bu durumu, homurdanan erkeklerden ve saldırgan tavırlarından kaçmak için bir bahane olarak kullandığını düşünüyordu. Sintara, tüm bu süreç boyunca bakıcısına çok az konuşmuştu ve Thymara da sorularını kendine saklamıştı. Sylve, en iyi bilgi kaynağı olacağına karar verdi. Pullarının artmasında daha başka bir şey olduğunu hissediyordu. Harrikin, pulları ve ejderhası hakkında dikkatsizce bir yorum yapmıştı, ama bağlantıyı öğrenmek istediğinde çok sessizleşmişti. Sintara da hiç yardımcı olmamıştı.

Soğuk, ıslak, hâlâ yarı korkmuş ve sırtındaki yarası günlerdir hiç olmadığı kadar ağrıyorken, tekneye geri dönmek için koşmaya başladı. Günün yolculuğu başlamadan önce tekneye binip mutfaktaki sobanın yanında ısınmak istiyordu. Kalan bakıcı teknelerinden birinde sıra ona gelmişti ve o zamana kadar tekrar ısınmak istiyordu.

Bunun yerine, teknenin sanki altında bir dalga yükselmiş gibi aniden yükseldiğini gördü. Teknedekilerin çığlıklarını duydu. Tüm ejderhalar sesin yönüne döndü; Mercor'un şaşkınlıkla trompet sesini duydu. Ranculos, sözde tehlikenin kaynağını ararken etrafına bakınarak yanıt olarak kükredi. Tekne aniden tekrar sabitlendi ve yanlarından biraz su sıçradı.

Sedric'ten bir kol mesafesi uzaklıkta durmuştu. Onun karaya çıktığını fark etmemişti. Sedric ona dönüp, "Gördün mü?" diye sordu. Islak kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve elinde bir gemi kovanı ve bir fırça vardı. Bakırını temizlemek için izinsiz aldığını düşündü. Kaptan Leftrin'in ona kızmayacağını umdu.

"Gördüm," diye cevapladı. O anda gemi tekrar yükseldi, sallandı ve sallandı, sonra tekrar yerine oturdu.

"Geminin arkasında ejderhalardan biri mi var? Onlar mı itiyor?"

"Hayır." Mercor, altın ejderha yanına gelip dururken kızın sorusunu duymuştu. "Tarman bir canlı gemi ve çok sıradışı bir gemi. Kendi kendine hareket ediyor."

"Nasıl?" diye sordu, ama bir saniye sonra cevabı geldi. Gemi bir yandan diğer yana sallandı ve sonra muazzam bir çabayla kendini yukarı kaldırdı. Bir an için, kısa ön bacaklarını gördü. Sonra bacaklar

büküldü ve gemi bir kez daha sığ suya ve çamura oturdu. Hayretle baktı ve sonra bakışları geminin boyalı gözlerine kaydı. Onların her zaman nazik görüldüğünü düşünmüştü. Şimdi ise kararlı görünüyorlardı. Son çabasında üzerlerine su sıçramıştı. Ona baktı, bakışlarını karşıladı ve boyadan fazlasını görüp görmediğine karar vermeye çalıştı.

Bir an sonra gemi kendini topladı ve tekrar yükseldi, kaydı ve düştü. O, açıkça pruvasını hareket ettiriyordu.

"Kendini kurtarmaya çalışıyor," dedi Sedric titrek bir sesle. "Hepsi bu." "Bence hepsi bu değil," diye mırıldandı Thymara, bakarak.

"Ben de," diye ekledi Mercor.

Ranculos yaklaşmıştı. Bu kez gemi yükselirken burun deliklerini genişletip boynundaki tüyleri dikti. "Ejderha kokusu alıyorum!" diye bağırdı. Kanatlarını hafifçe kaldırıp başını çevirdi.

"Geminin kokusunu alıyorsun. Tarman'ın kokusunu alıyorsun," Mercor onu düzeltti.

Ranculos başını eğdi ve boynunu uzattı. Kanatlarını hafifçe kaldırmış, burun delikleri genişlemiş halde yaşam gemisine yaklaşırken Thymara'ya kur yapan bir kuşu andırıyordu.

Mercor, aptallığa boyun eğmiş gibi bir sesle konuştu. "Tarman bir canlı gemidir, Ranculos. Gövdesi, hiç yumurtadan çıkmamış bir ejderhanın kabuğundan yapılmıştır." Bir an durdu, geminin tekrar toparlanmasını, yükselmesini ve sonra tekrar alçalırken pruvasının yönünü değiştirmesini izledi. "Ama o eski kabuğun üzerinde daha yeni bir kaplama var. Bir kısmı, bizim geldiğimiz aynı yılan yumağından ortaya çıkmış bir ejderhanın kabuğundan geliyor. Tarman, kendi türünün bir üyesi olarak bizim kadar bizden biri."

"Kendi türünden bir varlık mı? Kendi 'türünden' bir 'varlık' mı? O da ne demek, Mercor? Bir kölenin bedeninde hapsolmuş bir hayalet mi?" Ranculos başını yüksekçe kaldırıp arka ayakları üzerinde kısa bir süre dikildiğinde, kırmızı ejderhanın gümüş gözleri parladı. Arbuc, duygularını yansıtan tiz bir ses çıkardı, Fente ise kuyruğunu sallayıp homurdandı.

Baliper konuştu. "O yanılıyor. Kokusu yanlış. Varlığı yanlış. İnsanların herhangi bir şekilde ejderhalara binmesi yanlış, bir ejderhanın hayaleti köle yapmaları ise daha da yanlış. Onu parçalayıp yemeliyiz. Onun 'tahtasında' hapsolmuş anılar bize geri dönmeli, çünkü onlar bize ait." Kızıl kanatlarını açarak, büyüklüğünü ve saldırganlığını göstermek için kısa bir süre geriye doğru yükseldi.

"*Sanmıyorum.*" Bu, Kalo'nun kükreyen sesiyle geldi. Ejderhaların en büyüğü olan dev mavi-siyah ejderha, toplanan ejderhaların arasından ilerleyerek, daha küçük olanları kenara çekilmeye ya da ezilmeye zorladı. Baliper yol vermediğinde, Kalo onu sertçe omzuyla itti ve Fente'ye çarptı. Küçük yeşil kraliçe öfkeyle çığlık attı ve Baliper'e saldırdı, dişleriyle omzunu hafifçe çizdi. Bunun üzerine kırmızı ejderha kanadını ona vurdu ve onu çamura düşürdü. Fente'ye yönelik bu tehdit üzerine, Tats'ın öfkeli çığlığı Thymara'nın kulağına ulaştı. Tarman'ın güvertesinde duran Tats, tüm ejderhaları yutacak gibi görünen çatışmaya bakarken panikle gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Durun!" diye bağırdı Mercor, ama altın ejderha onu duymadı. "Durun yoksa hepinizi öldürürüm!" diye kükredi Kalo.

Bir sessizlik herkesi dondurdu. Devasa ejderha başını yavaşça çevirerek toplanan ejderhaları süzdü. Aralarında birkaç bekçi duruyordu. Sedric, Thymara'ya yaklaşmıştı. Sylve, Mercor'un ön bacağına sokulmuştu.

Fente ayağa kalkmaya başladı.

"Yapma!" diye uyardı Kalo. Çenesini genişçe açarak boğazındaki parlak yeşil zehir keselerini hepsine gösterdi. Keseler şişmiş ve doluydu, öfkesiyle birlikte atıyordu. "Ben Spit değilim, ihtiyacım olmadan gücümü gösteremem. Bana karşı gelin, zehrimin gücünü hissettireyim."

Ejderhalar hareketsizdi. Kalo çenesini kapattı, ancak boğazındaki dikenli tüyler hâlâ göze çarpıyordu. Yavaşça konuştu. "Bir ejderhanın bilmesi gereken her şeyi hatırlamıyorum. Ve bir ejderhanın bilmemesi gereken birçok şeyi hatırlıyorum. Ben Kelaro, Maulkin'in Tangle'ından. Ve büyük altın yılan Maulkin'i sorgusuz sualsiz takip ettim." Gümüş rengi bakışları aniden Mercor'a takıldı. Altın ejderha bir an şaşkın göründü, sonra başını onaylayarak eğdi. "Ben Kelaro'ydum ve Sessurea benim arkadaşımdı." Şimdi Tarman'a baktı. "Ben daha güçlüydüm, ama bazen o daha akıllıydı." Bakışları toplanan ejderhaların üzerinde dolaştı. "Eğer o bilgeliği parçalara ayırıp aramızda paylaşırsak, herhangi birimiz onun tamamına sahip olabilir mi? Tarman'ın bildiği gibi bilmek mümkün mü? Ağızlarınızı ve burun deliklerinizi açın ejderhalar. Bir ejderhanın iletişim kurmasının birden fazla yolu vardır. Ya da bir yılanın."

Thymara, Sedric'in kolunu tutup sıkıca tuttuğunu fark edince şok oldu. Burada bir şey oluyordu, onu korkutan bir şey. Sedric bir kez daha kendini yukarı kaldırırken mavnadan çığlıklar ve bağırışlar yükseldi. Bir an için, kısa ve güçlü ön bacaklarını net bir şekilde gördü ve kıvrılmış ve yüzgeçli arka bacaklarını da görebildi.

Ejderhaların kasalarından çıktıkları gün hatırladığı kokuya benzeyen bir koku onu sardı. Gözleri yandı ve gömleğinin kolunu ağzına ve burnuna kapatarak nefes almaya çalıştı. Sonra mavna döndü ve Tarman'ın pruvası nehre çarptı. Güçlü arka bacakları onu nehir çamurundan uzaklaştırırken, kirli bir su dalgası sahile vurdu.

Mavna nehre açıldı. Geniş kanallı, hızlı akan asit nehrine doğru değil, dün keşfettiği uzun yeşil tatlı su tüneline doğru ilerledi. Sedric ile aynı anda neler olduğunu anladı.

"Tarman bizi bırakıp gidiyor!"

"Bekle!" Sylve'nin çığlığıyla bağırdı. Thymara onun yönüne baktı, ama Sylve'nin gemiye mi yoksa Mercor'a mı seslendiğini anlayamadı, çünkü ejderhalar hareket halindeydi ve mavna'yı takip etmek için ilerliyorlardı. Tarman daha derin sulara doğru ilerlemişti. Hiçbir kürekçi yerinde değildi, ama o kararlı bir şekilde akıntıya karşı ilerliyordu. Thymara, arkasında suda bir hareketlilik gördü ve bir kuyruğun varlığını tahmin etti.

"Geride kalıyoruz. Hadi!" Sedric'e tutunan oydu. Ama şimdi Sedric kolundan kurtuldu ve elinden tuttu. Serbest kalan eli, hâlâ bakakaldığı Sylve'yi yakaladı. "Koşun!" dedi onlara. "Hadi!"

Sahile doğru koşmaya başladılar. Tarman'ın güvertesinden gelen öfke ve dehşet dolu bağırışlar, mürettebatın veya bekçilerin mavna'yı durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şeyin olmadığını gösteriyordu. Avcılar hakkında kısa bir süre düşündü. Her zamanki gibi, et aramak için şafak sökmeden yola çıkmışlardı ve şüphesiz nehrin diğer koluna doğru gitmişlerdi. Mavna ve ejderhaların farklı bir yöne gittiğini fark etmeleri ne kadar sürerdi?

Kıyıda kalan tek bekçiler onlar değildi. Hepsi kıyıda kalan üç küçük tekneye doğru toplanıyordu. Kase ve Boxter, Greft'in teknesini kapmışlardı, ama başka bir bekçiye yer açmak zorunda kalacaklar mı diye bekliyorlardı. Alum diğer teknelerden birindeydi ve o izlerken Harrikin onunla konuşuyordu. Üçüncü tekne boştu. "Gidin!" diye bağırdı Thymara. "Diğer tekneyi biz alacağız."

"Tamam!" Alum ona bağırdı ve birkaç saniye içinde tekne suya indi. Mavna, su yolunda hızlı ve emin adımlarla ilerliyordu. Ejderhalar ayrılıp küçük tekneleri geçtikten sonra suya indi ve

onları takip etti. Yakında mavna'yı geçeceklerdi. Kase ve Boxter kürekleri ellerine almış nehre doğru ilerliyorlardı.

Thymara, Sylve ve Sedric son tekneye ulaştıklarında, kıyıda yalnız kalmışlardı. Thymara kamp yerine bakıp geri döndü. Hayır, geride hiçbir şey kalmamıştı. Islak çamurlu zeminde bir ateş yanıyordu. Orada olduklarını gösteren tek şey, çiğnenmiş toprak ve yükselen dumanlardı.

"Üç kişi sığar mı?" diye endişeyle sordu Sedric.

"Rahat olmayacak ama idare ederiz. Zaten başka seçeneğimiz yok. Kovayı ters çevirip üzerine oturabilirsin. Tarman'ın yanına çok geçmeden varırız, istersen onlardan seni de almalarını isteyebiliriz." Garip bir şekilde sessiz olan Sylve'ye döndü. Kız çok üzgün görünüyordu. "Ne oldu?"

Sylve yavaşça başını salladı. "Diğerleriyle birlikte gitti. Mercor, benim de peşlerinden gidebilecek bir yol bulup bulmadığımı beklemedi bile. Öylece gitti." Gözlerini kırttı ve pembe bir gözyaşı yanağından süzüldü.

"Ah, Sylve." Thymara ona acıyordu, ama aynı zamanda sabırsızdı. Duygusal davranmanın sırası değildi. Gemiye yakalamaları gerekiyordu.

"MERCOR APTAL DEĞİL. Kıyıda tekneler olduğunu ve senin geçmişte kendini iyi koruduğunu biliyordu. Hiçbiri fikrini değiştirmeden ejderhaları harekete geçirmeliydi. Seni terk etmedi, sadece senin yetenekli olduğunu düşünüyor. Onun haklı olduğunu kanıtlayalım." Sedric aceleyle konuştu ve kavga başlamadan önce ortamı yatıştırdı. Çatışmalardan bıkmıştı.

Kova ile kendine teknenin ortasında bir oturma yeri yaptı, bu sayede biraz daha yüksekte oturarak nehri farklı bir açıdan görebildi. Thymara tekneyi itti, Sylve kürekleri kararlılıkla suya batırdı ve hepsi ellerinden geldiğince hızlanmaya odaklandı. Tartışma yoktu; herkes kızların kürek çekmesiyle daha hızlı gideceklerini biliyordu.

Sedric, nehri ve çevresindeki ormanı bu açıdan ilk kez görüyordu. En son küçük teknelerden birindeyken, Carson'a yetişmekle o kadar meşguldü ki etrafına bakacak zamanı olmamıştı. Şimdi, hayatında gördüğü en yemyeşil ormana bakıyordu. Yaprak döken ve yaprak dökmeyen ağaçlar suya doğru eğilmişti. Bazı ağaçların üzerine sarmaşıklar sarkıyordu. Çalılıklar yoğun ve nehrin yosunlu kıyıları sazlık ve kamışlarla kaplıydı.

"Ne kadar canlı," dedi Sylve hayranlık dolu bir sesle.

Demek farkı hayal etmemişti.

"Kokusu bile farklı. Yeşil gibi. Alise ve ben dün buraya kadar biraz yürüdük ve ikimiz de fark ettik. Suda asit yok, hiç beyazlık yok. Ve çok daha fazla yaşam var. Dün suda yüzen kurbağalar gördüm. Tam suda."

"Kurbağalar genellikle suda yüzer," dedi Sedric.

"Bingtown yakınlarında olabilir. Ama Yağmur Ormanları'nda kurbağaları ağaçlarda buluruz. Nehirde değil."

Bunu biraz düşündü. Hayatının ne kadar değiştiğini anladığını her düşündüğünde, yeni bir farkındalık onu sarsıyordu. Sessizce başını salladı.

Bu kol, ana nehirden tamamen farklıydı. Orman içinde nazıkçe kıvrılıyordu ve ağaçlar güneş ışığına ulaşmak için suya eğiliyor, nehrin yukarısını görmeyi engelliyordu. Bir süre ejderhaları ve mavna'yı takip ettiler, ama sonra nehir hafif bir viraj yaptı ve diğer iki küçük tekne dışında her şeyi gözden kaybettiler. Alayın en arkasında kalmışlardı. Şimdi alabora olursalar ya da nehir kıyısında bir grup gallatorla karşılaşılırsa... Bir an için gerginlik midesini sıktı. Sonra tuhaf bir düşünce aklına geldi.

Eğer başına bir şey gelirse, Carson onu aramaya gelecekti.

Carson.

Yüzü gülümsemeyle gevşedi. Bu doğrudu ve o da bunu biliyordu. Carson onu kurtarmaya gelecekti.

Hâlâ bu adamı kendi hayat anlayışıyla bağdaştırmaya çalışıyordu. Carson gibi bir adamla hiç tanışmamıştı, gücünü bu kadar nezakete dönüştüren birini hiç tanımamıştı. Eğitimli ya da kültürlü değildi. Şaraplardan hiç anlamazdı, Rain Wilds'ın ötesine hiç çıkmamıştı ve hayatında bir düzineden az kitap okumuştı. Sedric'in öz saygısını destekleyen yapı, Carson'ın hayatında yoktu. Böyle şeyleri takdir etmeyen biri, Sedric'in kim olduğunu ve ne olduğunu nasıl takdir edebilirdi? Avcı neden onu seviyordu? Bu onu şaşırtıyordu.

Carson'ın hayatı, bu orman ve su dünyasıyla çerçevenlenmişti. Hayvanların yaşam tarzını biliyordu ve onlardan büyük sevgi ve saygıyla bahsediyordu. Ama onları da öldürüyordu. Sedric onu keserken izlemiş, bir hayvanın kalça eklemine keserken ve sonra ellerini kullanarak kemiği yuvasından çıkarmaya çalışırken gücünü görmüştü. "Bir hayvanın nasıl yapıldığını bir kez öğrendin mi, onu parçalamak çok

daha kolaydır," diye açıklamıştı Carson, kanlı işini bitirip eti pişirmeye hazırlarken Sedric'e.

Sedric, ellerini, bileklerindeki kanı, çalışırken tırnaklarının altında kalan et parçalarını izlemiş ve o güçlü ellerin kendi vücudunda olduğunu düşünmüştü. Bu, omurgasında bir titreme, erotik bir korku hissi uyandırmıştı. Yine de Carson, Sedric'le birlikteyken nazikti, neredeyse çekingen davranıyordu ve Sedric birkaç kez kendini saldırgan rolünde bulmuştu. Kontrolün kendisinde olması hissi baş döndürücü ve bir bakıma özgürleştiriciydi. Küçük odasının loş ışığında Carson'ın gözlerini ve ağzını izlemiş ve yüzünde korku ya da Sedric'in o anda kontrolün elinde olduğu için kızgınlık görmemişti. Bazen bunu Hest'in böyle bir duruma vereceği tepkiyle karşılaştırıyordu. "Bana ne istediğini söylemeye çalışma," demişti Hest bir keresinde küçümseyerek. "Ne alacağını ben söylerim."

Hest'i eskisi kadar sık düşünmüyordu ve son birkaç gündür eski sevgilisini Carson'la karşılaştırdığında, Hest solan bir hayalet gibi görünüyordu. Onu düşünmek pişmanlık uyandırıyor, ama eskisi gibi değil. Sedric, Hest'i kaybettiği için değil, onu bulduğu için pişmanlık duyuyordu.

İki kız kürek çekmede bir ritim yakalamışlardı, bu ritim onları hızlandırıyordu ama ejderhalar, mavna ve diğer bekçilerin tekneleriyle aralarındaki mesafeyi kapatmıyordu. Alçakta sarkan bir ağacın yanından geçerken, turuncu papağanların patlaması onları ürküttü. Kuşlar dallardan fırlayarak çığlık ve gürültüyle uçtu, sonra tekrar bir sürü oluşturarak daha yüksek bir ağaca kondu. Uçu de irkildi, sonra güldüler. Sedric'in farkında olmadığı bir sessizliğin gerginliği bozuldu. Aniden yalnız kalmak ve düşüncelerine dalmak istemedi.

"Kürek çekmeyi seve seve devralırım," diye teklif etti.

"Ben iyiyim," dedi Sylve, başını çevirip ona gülümsedi. Bunu yaparken gözleri kısa bir an parladı ve ona soluk mavi bir ışıltı gösterdi. O geri döndüğünde, Sedric güneş ışığının kızıl saçlarının pembe pullarında da dans ettiğini fark etti. Başladıklarına göre saçları daha azalmıştı. Yıpranmış gömleğinin omuz dikişi hafifçe yırtılmıştı ve kürek her vuruşunda ortaya çıkan deride pullar parılıyordu.

"Biraz sonra teklifini kabul edebilirim," dedi Thymara. Bu onu şaşırttı. İki kızdan daha sert olanın o olduğunu düşünmüştü.

Sylve, nehre bakarak omzunun üzerinden konuştu. "Sırtın hala ağrıyor mu? O gün nehirde nereni incitmiştin?"

Thymara bir süre sessiz kaldı, sonra isteksizce itiraf etti: "Evet. Hiç tam olarak iyileşmedi. O dalgada ikinci kez suya batmam daha da kötüleşti."

Tekne yoluna devam etti. Devasa düz yapraklar ve yüzen turuncu çiçeklerle kaplı bir durgun su alanını geçtiler. Çürümüşlük derecesinde yoğun koku Sedric'in burnuna ulaştı.

Sylve konuştu. "Bunu ejderhine hiç sordun mu?" Sesi tereddütlü ama kararlıydı.

"Neyi?" Thymara da aynı kararlılıkla cevap verdi.

"Sırtın. Ve ölçeklendirmenin gittikçe ağırlaşıyor."

Taş gibi bir sessizlik teknenin üzerine çöktü ve her yeri tamamen doldurdu. Sedric, bu ağırlık yüzünden nefes alamıyormuş gibi hissetti.

Thymara konuştuğunda, sözlerindeki yalanı saklayamadı. "Sırtımın pullarımla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Sylve kürek çekmeye devam etti. Diğer kıza dönüp bakmadı. Sanki nehre konuşuyormuş gibi, "Unutuyorsun. Gördüm. Artık ne olduğunu biliyorum." dedi.

"Çünkü sen de aynı şekilde değişiyorsun." Thymara sözleri ona geri fırlattı.

Sedric, ikisinin arasında sıkışmış hissetti. Sylve, o teknedeyken neden bu kadar özel ve bekçilere özgü bir konuyu gündeme getirmişti?

Sonra dehşet midesini alt üst etti.

Thymara'nın sözlerinin hedefi o değildi. Oydı. Eli ensesine fırladı ve omurgasından aşağıya doğru uzanan pulları kapattı. Carson, bunların henüz neredeyse hiç fark edilmediğini söylemişti. Sylve'nin pullarının pembeliği ve Carson'ın pullarının gümüş rengi parıltısı aksine, bunların henüz bir rengi bile yoktu. Sedric tek kelime etmedi.

"Değişiyorum," diye itiraf etti Sylve. "Ama bana seçim hakkı verildi ve ben bunu seçtim. Mercor'a güveniyorum."

"Ama o bugün seni terk etti," diye hatırlattı Thymara. Sedric, onun acımasız mı yoksa sadece düşüncesiz mi olduğunu merak etti.

"Sedric'in söylediklerini de düşündüm. Bu gece toplandığımızda orada olmazsam, Mercor beni almaya geri dönecektir. Bunu biliyorum. Ama orada olacağım ve oraya kendim gideceğim. O benden bunu bekliyor. Ben ne evcil hayvan ne de çocuğum. O, benim sadece kendime bakabilecek

kendime bakabileceğime değil, bir ejderhanın ilgisine layık olduğuma ve onsuz da hayatta kalabileceğime inanıyor."

Thymara sorusunu sorduğunda sesi kısılmış gibiydi. "Neden sana böyle inanıyor? Onu nasıl ikna ettin?"

Sylve onlara baktı ve yüzünde başka bir dünyadan bir gülümseme belirdi. "Emin değilim. Ama bana bir şans verdi ve ben de onu kabul ettim. Henüz bir Elderling değilim. Ama olacağım."

"Ne?" Thymara ve Sedric aynı anda sordu. Sonra Thymara bir soru daha ekledi. "Nasıl?"

"Biraz kan," dedi Sylve neredeyse fısıldayarak ve Sedric'in kanı dondurdu. Biraz mı? Biraz ne kadar demekti? O gece ne kadar kan aldığını hatırlamaya çalıştı ve bunun ne kadar kan gerektirdiğini merak etti.

"Mercor sana kendi kanından mı verdi?" Thymara inanamıyordu. "Onu ne yaptın?"

Sylve'nin sesi çok alçaktı, sanki kutsal bir şeyden bahsediyor gibiydi. Ya da korkunç bir şeyden. "Yüzünden küçük bir pul koparmamı söyledi. Ben de yaptım. Bir iki damla kan aktı. Kanı pulun üzerine damlatmamı söyledi. Sonra da yememi söyledi." Nefesi kesildi ve kürek çekme ritmi bozuldu. "Tadı... lezzetliydi. Hayır. Tadı değildi. Bir duyguydu. Büyülüydü. Beni değiştirdi."

Thymara küreklerini iki kez kuvvetlice çekerek akıntının dışına, sığ suya çıktı. Uzanıp bir dal tuttu ve hepsini yerinde tuttu.

"Neden?" Sorusu içinden patladı. Sanki evrene soruyormuş gibi, adaletsiz kadere karşı bir çığlık gibi, ama ona cevap veren Sylve'ydi.

"Bizim ne olduğumuzu biliyorsun, Thymara. Bazılarımızın neden doğumda terk edildiğini biliyorsun. Neden çok erken değişenlerin eş ve çocuk sahibi olmasının engellendiğini biliyorsun. Doğduğumuzda bizi keşfederlerse, geleceğimizden mahrum kalırız. Çünkü bizi canavara dönüştüren değişiklikler geçiriyoruz. Ve yaşayamayacak canavarlar doğurduktan sonra, er ya da geç ölmek zorunda kalıyoruz. Mercor, ejderhaların yanında uzun süre kalan tüm insanlarda bu değişikliklerin meydana geldiğine inanıyor."

"Bu mantıklı değil! Rain Wilders, buraya yerleşen ilk nesilden itibaren değişiyordu. Ejderhalar bu dünyaya geri dönmeden çok önce, çocukların vücudunda pullar çıkmaya başlamış ve hamile kadınlar canavarlar doğuruyordu!"

"Ejderhalar geri dönmeden çok önce, biz onların yaşadığı yerde yaşıyorduk ve Elderlinglerin yaşadığı yerleri kazıyorduk. Onların hazinelerini yağmalıyor, mücevherlerini takıyor, ejderha kabuklarından kereste yapıyoruz. Aramızda ejderhalar dolaşmıyordu belki, ama biz onların arasında dolaşıyorduk."

Thymara bu sözleri sindirirken sessizlik hakim oldu. Su kanolarının yanından akıp gitti. Sedric içini soğuk ve hareketsiz hissetti. Kan. Bir ejderhanın kanı Sylve'yi değiştiriyordu. İki damla ve küçük bir pul yeterli olmuştu. Ne kadarını almıştı? Kendisinde ne gibi değişiklikler tetiklemişti? Canavarlar, demişlerdi. Uzun yaşamayan canavarlar, geleceği olmayan canavarlar. İçinde bir şey sıkışmış ve bükülmeye başlamıştı, o kadar sert bükülüyordu ki acıtıyordu. Karnının üzerine hafifçe eğildi. İkisi de fark etmemiş gibiydi.

"Ama sana verdiği kan seni daha da değiştirecek, değil mi?"

"O onun kanıydı. Değişimimi şekillendireceğini söyledi. Bunun her zaman işe yaramayacağını ve bir ejderhanın böyle bir değişimi kolaylaştırmak için yapması gereken her şeyi hatırlamadığını söyledi. Ama Elderlinglerin öylece ortaya çıkmadığını söyledi. Var olan her Elderling bir zamanlar bir ejderhanın arkadaşymış. Yani, neredeyse herkes. Bazen insanlar değişmeye başlıyordu ve rehberlik edilmeseler bile bu değişiklikler onları öldürmüyordu. Ejderhaların kafeslerindeyken onlara bakan insanlarda ve yumurtadan çıktıklarında orada bulunanlarda bunu fark ettiler. Bazıları güzelleşti ve uzun yaşadı, ama çoğu öyle olmadı. Ancak ejderhaların layık gördüğü ve özenle rehberlik ettiği kişiler olağanüstü hale geldi ve bazıları nesiller boyu yaşadı."

Bir an için sözleri tükendi.

"Anlamıyorum."

"Sanat, Thymara. Elderlingler o zamanın ejderhaları için bir sanat formuydu. Potansiyeli olduğunu düşündükleri insanları bulup onları geliştirdiler. Bu yüzden onlara değer verdiler. Herkes yarattığı şeye değer verir. Ejderhalar bile."

"Peki ya benim değişikliklerim? Ben, genellikle çok yaşlı kadınlarda görülen türden değişikliklerle doğdum. Ve Trehaug'dan ayrıldığımızdan beri, değişmeye devam ediyorum. Değişiklikler hiç olmadığı kadar hızlı ilerliyor."

"Fark ettim. Bu yüzden Mercor'a Sintara'nın seni değiştirip değiştirmediğini sordum.

O da ona soracağını söyledi."

"Ona sordum bile," diye itiraf etti Thymara. "Bununla bir ilgisi olduğunu şüpheleniyordum. Harrikin'in söylediği bir şeyden. Onun ejderhası da

değiştiriyor mu?"

"Evet. Ve Sintara seni değiştiriyor."

Bir sessizlik oldu. Sonra Thymara itiraf etti. "Hayır. O öyle olmadığını söyledi ve Mercor, benim değişimlerimi o üstlenmezse kendisinin üstleneceğini söyledi."

"Ne?"

Sylve'nin bu inanamayan sorusunda ne vardı? Biraz kıskançlık mı? İnanamama mı?

Thymara da bunu duymuş gibiydi. Cevabı hüzünlüydü. "Merak etme. Yapmaz. Sintara, kimseye koruyuculuğunu devretmeyeceğini söyledi. O beni istemese bile ona ait olmaya mahkumum. Ve nasıl değişirsem değişeyim, iyi ya da kötü, değişmeye mahkumum." Derin bir nefes aldı. "Yola çıksak iyi olur. Diğer tekneleri bile göremiyorum."

"Bir süre kürek çekmemi ister misin?" diye teklif etti Sedric.

"Hayır, teşekkürler." Sessizce ekledi, "Sanırım biraz çalışmak istiyorum."

Sedric boğazını temizledi, zor kelimeleri ağzından çıkardı. "Ben de değişiyorum."

Sessizlik. Sonra Sylve nazikçe, "Evet, fark ettik," dedi.

Kan ve kanın tadını nasıl hissettiği konusuna girmeden, bir sonraki cümlesini onlarca kez düşündü. "Bazen Relpda'nın değişiklikleri kontrol etmeyi bilmediğinden korkuyorum."

"Sanırım hepimiz biraz korkuyoruz," dedi Sylve, ona sempatiyle. Ve bir cevap bulamadı.

Thymara'nın kürekleri suya daldı ve onları nehre doğru itti. Yavaş akıntıya karşı mücadele ederek ilerlediler.

Altın Ayın 9. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı

***Erek, Kuşların Bekçisi, Bingtown'dan Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug'a***

İçindekiler: Hest Finbok tarafından Trehaug ve Cassarick'teki tüccarlara, hanlara ve tedarikçilere gönderilen, çoğaltılarak serbestçe dağıtılmak üzere yasal olarak kayıtlı bir bildirim. Altın Ay'ın ilk gününden itibaren, Hest Finbok, Sedric Meldar veya Alise Kincarron tarafından yapılan hiçbir borcun sorumluluğunu üstlenmeyecektir.

Detozi,

Hızlı güvercinler normal taşıyıcılardan bir buçuk gün önce ulaştı. Hava yağmurlu ve rüzgarlı olduğu için hızlarına daha da hayran kaldım. Yetiştirme programı açıkça işe yarıyor ve iyi sonuç veriyor. Oturup, hangi güvercinlerin en hızlı olduğunu belirlemek için kullanabileceğimiz bir bant sistemi geliştirmeye çalışacağım, böylece bu özelliği daha doğru bir şekilde yetiştirebiliriz.

Erek

Altın Ayın 10. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

Bingtown'dan Kuş Bekçisi Erek Trehaug'dan

Kuş Bekçisi Detozi

Ek olarak, Meldar ve Kincarron tüccar ailelerinden Sedric Meldar ve Alise Kincarron Finbok'un yeri ve durumuyla ilgili herhangi bir bilgiye karşılık önemli bir ödül vaat eden bir bildiri bulunmaktadır. Bu bildiri çoğaltılarak serbestçe dağıtılabilir ve bir kopyası, bu hizmet için tüm ücretler önceden ödenmiş olarak, Cassarick'e, Kuş Bekçisi'ne derhal gönderilmelidir.

Detozi,

Şehirlerimiz arasında güvercinlerimiz kadar hızlı seyahat edebilmeyi dileyen tek kişi siz değilsiniz. Bandajlamak istediğim kuşların uçuş hızını belirtmek için kullanabileceğim işaretler üzerinde saatlerce kafa yordum. Bir şekilde, bir öğleden sonrasını birlikte geçirebilsek, böyle bir işaretleme sistemi geliştirebileceğimize eminim. Rain Wilds gibi tehlikeli bir yerde kümeslerinizi ve sürülerinizi nasıl yönettiğinizi merak ediyorum. Zaman ayırıp sizi ziyaret ederek sürülerinizin yönetimini inceleyebilirsem, tüm kuş besleyicilerin yararına olacağını düşünüyorum. Reyall, yokluğumda görevlerimi devralabilecek duruma gelir gelmez, ziyaretim size çok büyük bir rahatsızlık vermeyecekse, izin başvurusunda bulunmayı planlıyorum.

Erek

Altın Ayın 12. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

***Bingtown Kuş Bakıcısı Erek'ten Trehaug Kuş
Bakıcısı Detozi'ye***

Sophie Meldar Roxon'dan, ekteki mesajda, Sedric Meldar veya Alise Kincarron'un ihtiyaçları için kullanılmak üzere bir akreditif mektubu bulunmaktadır. Bu mektup, Trehaug'daki Tüccarlar Meydanı'nda onlar için saklanacak ve Cassarick'teki Tüccarlar Meydanı'na da bir bildirim gönderilecektir.

Detozi,

Size gönderdiğim son kısa notta belki biraz fazla ileri gitmişimdir, çok endişeliyim. Tek demek istediğim, kuşlar konusunda büyük bir ilgi paylaştığımızı ve aramızda bir konferansın her iki tarafın sürülerine de büyük fayda sağlayabileceğini düşünüyordum. Böyle bir toplantı elbette sizin uygunluğunuzda ve isteğiniz doğrultusunda gerçekleşebilir.

Erek

ON ALTINCI BÖLÜM

SAZLIK

Akşam yaklaşırken, nehrin kıyıları hâlâ görünmüyordu. Leftrin, mavnanın pruvasında durmuş, önündeki geniş su yüzeyine bakıyordu. Solunda ve sağında, uzun sazlıklar ve doğal olmayan kalınlıkta kamışlar, kalan açık kanalı sınırlıyordu. Sığ kanalın genişliği, mavnanın genişliğinin sadece üç katı kadardı. Ejderhalar, kederli bir grup halinde önlerinde yavaşça ilerliyordu. Ufukta karaya benzeyen hiçbir şey görünmüyordu. Muhtemelen ikinci gece de suda geçirecekti. Karanlık çöküyordu. Derin mavi gökyüzünde tek bir parlak yıldız görünüyordu. Yakında avcılar ve bekçiler tekneleri mavna geri getirip geceyi geçirmek için tekneye bineceklerdi. Tarman'ın güvertesinde, bu kadar düz bir suda olmak ve başının üzerinde bu kadar geniş bir gökyüzü görmek garip bir duyguydu. Ormanlık ufuklar, teknesini çevreleyen uzak bir daire oluşturuyordu. Bitki örtüsüyle kaplı sığ sular, onu oradan ayırıyordu. Yukarıda, su kuşları ve küçük kuşlar sürüler halinde dönüp geceyi geçirmek için alçalıp iniyordu. Su kuşları su sıçratarak iniş yapıyordu. Küçük kuşlar, su bitkilerinin püsküllerinde ve tohum başlarında tüneme yerleri buluyordu. Sığ sularda küçük balıklar, kurbağalar ve yüzücü kertenkeleye benzeyen şeyler bolca vardı. Ejderhalar bu kadar küçük canlılarla beslenmekten hoşlanmıyorlardı, ama en azından aç kalmıyorlardı. Dün, uzun bacaklı su kuşlarından oluşan devasa bir sürüyle karşılaşmışlardı. En az bir insan boyunda ve iri gövdeliydiler. Tüyleri, her ton mavinin muhteşem parlaklığına sahipti. Ejderhalar onlara saldırmadan önce onları hayranlıkla seyretmek için çok az zamanı olmuştu. Kuşların çoğu kaçtı, uçmak için aceleyle neredeyse suyun üzerinde koşar gibi koştular. Geri kalanlar ejderhaların yemi oldu. Davvie'den Alise'nin kaydetmesi ve toplaması için sudan birkaç tüy koparmasını istedi. Bu nehirde hayat boldu ve Leftrin'in hiç görmediği ve hayal bile edemediği çeşitlilikteydi.

"En azından bu su taze, asit yok." Alise ona yaklaşırken konuştu. "Şükretmemiz gereken küçük bir merhamet var. Yine de, ejderhalar bütün gece suda durmaktan hoşlanmayacaklar." Yanına geldi

yanına geldi ve onun ellerini hafifçe pruvanın korkuluğuna koymasını izledi. Ne kadar zamandır bunu yapıyordu acaba, diye düşündü ama sormadı. Tarman onun dokunuşunu kabul etti, hatta ona karşılık verdi. Kız, geminin kedisi Grigsby kucağına atlayarak ona şeref vermiş gibi, parmak uçlarıyla korkuluğun üzerinde okşadı. Bu, onun kendisine ait olduğunu ve ona dokunabileceğini ama asla sahip olamayacağını belirten bir dokunuştı.

Evet. Leftrin'in tanıdığı kadarıyla Tarman böyleydi, hatta modifikasyondan sonra daha da öyle olmuştu. Gemide tanıdık ama tatlı su koluna girdiklerinden beri daha yoğun olan bir inatçılık vardı. Gemisinde, ne bakıcıların ne de ejderhaların paylaşmadığı bir kesinlik hissediyordu. Bu kesinlik geceleri rüyalarına giriyordu; her gün uyanıp iyimserlikle güne başlamasını sağlayan tek şeydi.

Alise elini onun elinin üzerine koydu.

Belki de tek şey değildi. Her gece bir kadın onu şefkat ve şehvetle sarıp sarmalarken, hangi erkek cesaretini kaybedebilir ki? Alise, Leftrin'in varlığından haberdar olmadığı arzuları uyandırdı ve onları da tatmin etti. Mürettebat ve bekçilerin yeni düzenlemelerini bu kadar çabuk kabul etmelerine o, Alise'den daha çok şaşırmıştı. En azından Sedric'le sorunlar çıkmasını bekliyordu, çünkü Alise resmi olarak ayrı bir odada kalmasına rağmen, özür dilemeden veya açıklama yapmadan açıkça onun kamarasına girip çıkıyordu. Sedric'in bu konudaki sessizliği iki, sonra üç güne uzayınca, Alise'ye bu konuyu doğrudan onunla konuşmasının iyi olup olmayacağını sordu.

"O biliyor," dedi Alise açıkça. "Onaylamıyor. Senin benden faydalandığını ve bir gün sana duyduğum güveni çok pişman olacağımı düşünüyor." Bunu söylerken gözleri onun gözlerini taradı, sanki ruhunu okumaya çalışıyormuş gibi. "Bunu bir süre düşündüm. Ve karar verdim ki, eğer beni aldatıyorsan, en azından bu benim seçtiğim bir aldatmaca." Ağzında garip bir gülümseme belirdi. "Ve bu aldatmaca ne kadar sürerse sürsün, bundan zevk alacağım."

O zaman onu kollarına almıştı. "Bu bir aldatmaca değil," diye söz vermişti. "Ve aramızdaki şey sonsuza kadar sürecek. Belki bir gün benden hayal kırıklığına uğrayacaksın; belki sonunda benden sıkılacak ve daha zeki ya da daha zengin birini arayacaksın. Ama şimdilik, tatlı yaz kadını, günlerimi seninle tüm kalbimle geçirmeyi planlıyorum." Konuşurken, onun kamarasında yüz yüze duruyorlardı. Son sözlerini söyledikten sonra, eğilip onu kaldırdı

onu kaldırıp yatağına yatırdı. Onu ayaklarından kaldırdığında kız şaşkınlık nidası attı, sonra yatağına güvenle indiğinde boğazından çıkan kahkaha Tarman'ı zevkle doldurdu. Bu Bingtoun hanımında biraz müstehcenlik vardı, bunu keşfetmek onu çok sevindirdi. Bu keşfin Alise için de yeni olduğunu tahmin ediyordu.

Şimdi, ayakta durup denizi seyrediyorlardı, etraflarında sessizlik hakimdi. Sonunda kadın nazıkçe sordu. "Tarman bizi buraya getirirken haklıydı, emin misin?"

Elini korkuluktan kaldırdı ve onun elini tuttu. Geminin durumu zaten yeterince tedirgindi, bir de onun şüpheleri eklenmişti. "Onun kadar eminim," dedi. Daha sessizce ekledi, "Başka ne yapabiliriz ki, Alise? Ejderhalar diğer yönün doğru olduğunu düşünselerdi, itiraz ederlerdi herhalde."

"Sadece, burası daha çok seyir edilebilir bir su yolu gibi göründü. Bu yüzden Kelsingra gibi büyük bir şehrin seyir edilebilir bir su yolu üzerine kurulmuş olması muhtemel diye düşündüm."

"Bu mantıklı." Bu fikir ona da birden fazla kez gelmişti. Kendini teselli eder gibi onu da teselli etti. "Ama Elderlinglerin zamanından beri her şey değişti. O zamanlar burası derin bir göl olabilirdi. Ya da belki de alçak tarım arazilerinin arasında yavaşça akan bir nehir vardı. Bilemeyiz. Tarman'a güvenmek, onu görmezden gelip diğer yöne gitmek kadar mantıklı."

"Yani. Doğruyu bulup Kelsingra'yı bulma şansımız eşit."

Sakalını kaşıdı. "Diğer tüm şanslar kadar eşit. Alise, batık kalıntıların günler önce geçmiş olabiliriz. Ya da oraya giden kol nehir yüz yıl önce çökmüş ve ormanla kaplanmış olabilir. Bilmiyoruz. Vazgeçip geri dönmek ister misin?"

Uzun süre düşündü. "Asla geri dönmek istemiyorum," dedi sessizce.

"O zaman devam edelim," dedi. Gözlerini kısarak baktı. "Şuraya bak. O sazlıkta bir sorun mu var?"

Kız, onun koluna yaslanarak öne eğildi. Böyle bir şeyden bu kadar zevk almak çocukça ve aptalcaydı, ama o zevk alıyordu. Sonra kız, korkuluğa tutunarak onu şaşırttı ve "Tarman, oraya gidip ne olduğunu görmeliyiz! Hemen!" dedi.

Geminin onun emrine uyarak yana yattığını hissettiğinde, gülmek mi yoksa kırılmak mı gerektiğini bilemedi.

"Mükemmel bir dikdörtgen. Şuraya bak. Bir tane daha, daha küçük." Sakin olmaya çalışsa da Alise deli gibi sırtıyordu ve sesi titriyordu. Küçük teknenin kenarına o kadar eğildi ki Leftrin onu tutmak için gömleğinin arkasına uzandı. "Düşmem," dedi Leftrin'in dokunuşuna karşılık vererek, ama dik durmadı.

"Sence bunlar batık binaların çatıları mı?"

"Olabilir, ama bunlar düz ve Elderling döneminden kalma duvar halıları ve korunmuş resimlerden biliyorum ki, nadiren düz çatılı yapılar inşa ederlerdi. Trehaug'daki batık şehir gibi bazı şehirler, bizim şehirlerimizde inşa ettiğimiz bağımsız binalardan çok, birbirine bağlı labirentlere benziyordu. Cassarick'i kazmanın zorluklarından biri, yapıların Trehaug'daki gibi birbirine bağlı olmaması. Neden bir yerde bir şekilde, başka bir yerde farklı şekilde inşa ettiklerini bilmiyoruz." Alise gözlerini kaldırıp sığ suları taradı. Nehir yüzeyinde bitki örtüsü yoğun. Sazların düz yaprakları, buradaki yavaş akıntıda neredeyse hiç hareket etmiyordu ve sazlık sıraları püsküllü başlarını kaldırmıştı. Küreklerde, Leftrin küçük tekneyi daha kısa sazlardan oluşan mükemmel bir dikdörtgenin üzerinde sabit tutuyordu. Tekdüze, bodur bitki örtüsü, açıkça doğal olmadığı belliydi. Teknenin altındaki sığ suyu gözden geçirdi ve "Çıkıyorum" dedi.

"Alise!" Sedric, Leftrin'den önce itiraz etti, ama o çoktan ayakkabılarını çıkarıp yırtık pırtık pantolonunu sıvamıştı.

"Su temiz, unuttun mu? Ve burası o kadar sığ ki sazlar bile kök salıp uzayamıyor. Leftrin'in dikkatini ilk çeken şey buydu. Endişelenme." Teknenin dışına tırmandı ve tekneyi neredeyse hiç devirmemiş olmasına sevindi. Yine de su sıçrayarak uyluklarına kadar geldi. Ayakları çamurlu zemine battı.

"Sülükler ne olacak? Ya da yılanlar?"

"Ben iyiyim," diye tekrarladı, ama Sedric'in onlardan bahsetmemiş olmasını diledi. Neden küçük bir tekneyle, tek tip kısa sazlıklarla kaplı meydana keşfetmek için gelmekte ısrar ettiğini anlamıyordu. Dişlerini sıktı ve çıplak ayağını kazıyarak çamurun altında ne olduğunu bulmaya çalıştı. Sedimentler görüşünü engelleyecek şekilde etrafa saçıldı. Kolları sıvadı ve iki eliyle içeri uzandı. Batık yapının üzerindeki su sığdı, dizlerine bile gelmiyordu. Ama elleriyle dibe ulaşmak için yüzünü suya sokması gerekiyordu. Çamuru ve birbirine yapışmış kökleri kazdı

kökleri kazdı, sonra ortaya çıkardığı şeyin üzerinde parmak uçlarını gezdirdi. Sonra ıslak ve sırtarak doğruldu. "Harç ve taş. Taş düzgün görünüyor, sanki kesilip şekillendirilip birleştirilmiş gibi."

"Peki nedir bu? Ne bulduk?"

Leftrin, *Tarman'ı* durdurup küçük botla sazlık alanı araştırmak için dışarı çıktığında, ejderhalar durmuş ve sonra geri gelip insanları izlemeye başlamıştı. Şimdi Mercor ve diğer iki ejderha, kendileri de araştırmak için ağır adımlarla yaklaştılar. Mercor bir ayağını kaldırdı, gizli yüzeyde ağırlığını denedi ve sonra sudan çıkıp Alise'nin yanına geldi. "Dikkat et!" diye bağırdı Alise endişeyle. "Çökebilir."

"Kırılmaz," dedi Mercor kısaca. "Ejderhaların ağırlığını taşıyacak şekilde yapılmış." Kenara doğru yürüdü, döndü ve geri geldi. "Buralarda bir yerde," dedi ve sonra, "Ah. Buradayım."

Pençelerini bir şeye taktı, çekti, sonra homurdandı, "Sıkışmış." "Ne var, ?"

Alise demanded, ve "Ne var, are you doing?" Leftrin diye sordu, tam da ejderha, çaba sarf ederek bir şeyleri sudan çekmeye çalışırken.

Sonuç hemen ortaya çıktı. Alise, ayaklarının altındaki çamur ve su aniden ısınırken korku içinde çığlık attı. Mavimsi bir ışık batık dikdörtgeni düzensiz bir şekilde kapladı, bazı yerlerde suyu cam gibi berrak hale getirirken, diğer yerlerde ise sarkan kökler tarafından tamamen engellendi. Alise, etrafındaki su hızla ısınırken aceleyle küçük tekneye doğru sıçradı. Teknenin kenarını tuttu ve Leftrin, onun haysiyetini hiçe sayarak, teknenin kenarından uzanıp gömleğinin yakasını ve pantolonunun belini tutup onu içeri çekti. "Oradan uzaklaş!" diye Sedric'e bağırdı ve iki adam küreklerini kullanarak tekneyi parlayan ve uğultulu dikdörtgenden uzaklaştırdı.

"Mercor, Mercor, dikkat et!" diye bağırdı Alise. Ama ejderha sakın bir şekilde suya uzandı. Ranculos ve Sestican çoktan ona katılmak için suya atlamışlardı ve diğer ejderhalar da yavaşça onlara doğru ilerliyordu.

Mercor uzandı ve rüyada konuşur gibi konuştu. "Onların su altında olmaması gerekiyor. Bir zamanlar, en güzel göl kenarındaki kulübelerin bahçelerinde duruyorlardı. Ejderhalar için yapılmışlardı, burayı ziyaret etmek istediklerinde onları karşılamak için. Serin akşamlarda veya yağmurlu günlerde, ejderhaların uzanıp dinlenebileceği sıcak ve rahat bir yer oluşturuyorlardı."

"Ejderhalar için misafir yatakları," dedi Alise zayıf bir sesle.

"Hmm. Öyle de denebilir. Çok sıcak ve keyifli. Şimdi bile ısı çok iyi geliyor."

Alise izlerken, Sestican suya uzandı. Derin bir nefes aldı ve uzandı. Ejderhaların etrafında su, ısıdan parıldamaya başlamıştı. Kalo dikdörtgenin üzerine tırmandı ve onlara katılmak için yeterli yer buldu. Diğer ejderhalar da yaklaşarak kıskançlıkla bakıp, ısıya olabildiğince yaklaştırmaya çalıştılar. Kabarcıklar yükselmeye ve yüzeyde patlamaya başladı.

"Bu, nerede olduğumuzu bildiğiniz anlamına mı geliyor? Kelsingra'ya yakın mıyız? Burası onun bir parçası mıydı?" Alise, mutlu ejderhalara sorularını bağırarak sordu.

Yanında Sedric aniden esnedi. "Onlardan bir şey anlamayacaksın," dedi sessizce. "Sıcaklık, uzun zamandır özledikleri bir şey. Sıcaklıktan neredeyse sersemlemişler."

Ve gerçekten de, birbirlerine yaslanarak toplanan ejderhalar, Alise'ye ejderhalardan çok inekleri hatırlatıyordu. Sedric bile daha yavaş ve derin nefes almaya başlamıştı. Alise ona dehşetle ve hayranlıkla baktı. Gözleri kapanmaya başlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Leftrin, ama kadın koluna elini koyarak onu durdurdu. Sedric'e yaklaşarak fısıldadı: "Relpda burayı hatırlıyor mu?"

O içini çekti. "Böyle yerler çok vardı. Yaşlılar ejderhaları ağırlamak istiyorlardı. Ejderhaların ilgisini çekmek için rekabet ediyorlardı ve en güçlü ejderhaların dikkatini çekmek için zengin yaşlılar büyük misafirlerini ağırlamak için hiçbir çabadan kaçınmıyorlardı."

"Yani bu ejderha yataklarından çok mu vardı?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Şehirde yoktu. Kelsingra'da sıcak kalan koca bir meydan vardı. Ama zengin Yaşlıların kır evlerinde, kuzey adalarında ya da daha kuzeyde yaşayan Yaşlıların evlerinde ejderhaların rahat edebileceği yerler vardı." Gözlerini açtı ve odaklanmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı ve sanki kendilerine dönmüş gibi sesi biraz değişti. "Trehaug'da, ejderhaların girebileceği kadar büyük, cam tavanlı odalar vardı. Ejderhalar geldiğinde bu odalar ısıtırdı. Yaşlılar bu odalarda güzel bitkiler yetiştirir ve çeşmeler yaptırırlardı."

"Mantıklı," dedi Alise sessizce, Crowned Rooster Chamber adlı kazılmış bir odadan duyduklarını hatırlayarak. "Tintaglia'nın yumurtadan çıktığı yer

Tintaglia'nın yumurtadan çıktığı yer, büyük kapıları ve ağır cam panelleri olan bir odaydı. Oda yıl boyunca güneş ışığı alırdı, ama kışın yağmurdan korunurdu. Büyük bir deprem ya da başka bir felaket olduğu ve ejderhaların bazılarının korunmak için odaya sürüklendiği tahmin ediliyor. Ancak şehir gömüldüğünde ejderhalar da onunla birlikte gömüldü."

"Yani." Leftrin'in kaşları çatıldı. "Elimizde ne var? Bir şehrin gömülü kalıntıları mı? Kelsingra mı?"

"Hayır." Kararlıydı. İçini bir heyecan kapladı. Bunun ne olduğunu gerçekten biliyordu. "Ejderhaların kendilerini ısıttıkları platform su seviyesinin altında, ama suyun onu kaplayacak kadar yükseldiği açık. Ve hiç de derin bir su altında değil. Buraya demir atıp arama yaparsak, Elderlinglerin yaşadığına dair başka izler bulacağımızı düşünüyorum. Eski taş temellerin kalıntıları ve belki daha fazla ejderhaların ısındığı yerler. Ama burası bir şehir değildi. Kelsingra, birçok saray gibi taş binaların, çeşmelerin, avluların ve kulelerin bulunduğu bir yerdi. Burası Kelsingra ya da onun çevresi olsaydı, o binaların kalıntılarını hala görebilirdik, çünkü ejderhaları ısıtma yeri neredeyse hiç su altında kalmamış. Hayır, Leftrin, biz Elderlinglerin yaşadığı bir yerdeyiz, ama burası Kelsingra değil. Sedric! Uyan. Ölçümler alıp notlar almamız lazım. Gün ışığı bitmeden, burayı olabildiğince incelemeliyiz.

"Ben de kendi çizelgelerime notlar alacağım," dedi Leftrin. Carson başka bir küçük tekneyle yanlarına yaklaşırken birbirlerine gülümsüyorlardı. Avcının yüzü heyecandan kızarmıştı.

"Burada başka kalıntılar da var. Sazlıklara doğru geri çekildim ve etrafa biraz baktım. Buradan biraz aşağıya doğru, nehre veya göle uzanan taş bir iskelenin kalıntıları olabilecek uzun bir yapı var. Şu anda su altında ama şeklini hissedebiliyorsunuz. Heyecan verici, değil mi?"

Alise, Sedric'in yüzündeki gülümsemeye şaşırdı. "Bu yüzden bu keşif gezisine katılmak istedin, değil mi? Böyle bir şey bulmak için?"

"Bu bir başlangıç," diye cevapladı avcı. "Ama bunu gördükten sonra, Kelsingra'yı bulma ihtimalimiz bana daha gerçekçi geliyor." Karanlıklaşan gökyüzüne baktı ve Alise de onun bakışını takip etti.

Daha fazla yıldız belirliyordu. Kaynayan nehir suyu olgun yeşil bir koku yayıyordu. Doğaüstü mavimsi ışık, yaklaşan geceye karşı ejderhaların siluetlerini çiziyor ve renklerini değiştiriyordu. Gözleri kapalı ve başları eğik,

gerçek yaratıklardan çok heykellere benziyorlardı. "Bütün gece orada pişecekler mi?" diye yüksek sesle merak etti.

"Oh, evet," diye cevapladı Sedric. "Sanırım Relpda hiç bu kadar ısınmamıştı. Onun her zaman bu kadar üşüdüğünü fark etmemiştim." Bir süre durakladı ve sonra ekledi, "Yarın onları buradan hareket ettirmek zor olabilir."

"Belki bir gün burada kalabiliriz," diye önerdi Alise. "Bulduklarımızı haritalandırıp biraz daha keşfedebiliriz."

Mercor gözlerini açıp başını kaldırdığında herkes irkildi. "Hayır. Zaten çok yavaş ilerledik ve çok fazla geciktik. Yarın yola çıkıyoruz. Yaz bitti. Sonbahar yağmurları yağmaya başladığında nehir yükselecek. Yağmurlar tekrar başlamadan Kelsingra'ya varmalıyız."

THYMARA nefesini tuttu ve aynı anda Tats'ın elini tuttu. "Hayır," dedi. Bu kelime, onun dokunuşuna karşı hissettiğinden çok daha kararlı bir şekilde çıktı. Ondan çekilirken isteksizce iç geçirdi. Onun çıkardığı ses çok daha sinirliydi.

Gece çok geç olmuştu. İkisi, terk edilmiş güvertede ve gecenin nispeten mahremiyetinde, mavna'nın kış tarafında duruyorlardı. Diğer bekçiler uyuyordu, bazıları güverte evinin üstünde, bazıları mutfakta ve baş güvertede. O, ikisinin de yapmak istemediği bir şey olduğunu bilmesine rağmen, onunla burada "konuşmak" için buluşmayı kabul etmişti. Onun dokunmasına izin vererek ikisini de nasıl eziyet ettiğine pişman olmaya çalıştı, ama kanı hala onun öpücüklerinin ve dokunuşlarının uyandırdığı hislerle kaynıyordu. Kendine hayır demek, ona hayır demek kadar zordu. Karşılaşmaları her zaman aynı şekilde gelişirdi. Konuşurlardı ve ikisinden biri dürtüsüne yenik düşerdi. Öpüşürlerdi, ardından dokunurlardı. Ve her zaman aynı şekilde biterdi.

"Neden?" diye sordu aniden. "Neden bana dokunmama izin verip sonra durduruyorsun? Komik mi buluyorsun?"

"Hayır. Ben sadece..." Sesindeki öfke ve incinmişlik onu telaşlandırdı. Nefes aldı ve dürüst olmaya karar verdi. "Bu hissi seviyorum. Sana dokunmana izin vermemem gerektiğini biliyorum, ama..."

"Beğendin mi?"

"Tabii ki beğendim. Ama..."

"O zaman benimle kal. Thymara, lütfen. Seni çok istiyorum. Beni istediğini biliyorum."

"Korkuyorum..."

"Nazik olacağım, söz veriyorum. Bana güvenebilirsin." "Bırak konuşayım. Sürekli sözümü kesiyorsun!"

Onu bırakmadan geri çekildi. "Peki. Konuş o zaman." Sözleri sertçeydi, ama onu kollarından bırakmadı. Hâlâ bacağına bastırıyordu ve o da orada zonklayan aciliyeti hissedebiliyordu. Kendini ondan ayırıp bir adım geri çeken oydu.

"Senden korkmuyorum, Tats, ya da sana bağlanmaktan korkmuyorum. Hamile kalmaktan korkuyorum. Jerd'e bak, her sabah kusuyor, ne kadar mutsuz. Artık sürekli ağlıyor ya da sinirli, ya da ikisi birden. Görevlerini neredeyse hiç yapmıyor. Ejderhasının şikayet ettiğini duydum. Sylve geçen gün onun göz çevresini temizledi. Ben öyle olmak istemiyorum."

"Çocuk istemiyor musun?" Sözleri neredeyse suçlayıcıydı.

İnanamayan bir ifadeyle başını salladı. "Ne? Şimdi mi? Tabii ki istemiyorum! Sen istiyor musun?" Omzunu silkti. "O kadar da kötü olmaz."

"Senin için belki! Ama hamileliğim kolay geçse bile, Kelsingra'yı hala ararken bir bebek sahibi olmayı hayal edemiyorum. Az önce söylediklerini düşündün mü? Bir çocuğu emzirmeyi, bezini değiştirmek için bir şey bulmayı, battaniye bulmayı? Bebek doğduktan sonra Jerd nerede uyuyacak? Graft hala onu istiyor ama onu yataktan kovduğundan beri onunla giderek daha az zaman geçiriyor. Oh, bana öyle bakma. Bu sır değil! Uykusu çok kötü ve yemek yiyemiyor. Onunla seks yapmakla nasıl ilgilenebilir ki?"

Tats ondan yarı dönmüştü. "Bizim durumumuz farklı olurdu. Ben seni önemsiyorum. Seni hamile bıraksam, seni terk etmem."

Kadın aniden kesin bir sesle konuştu. "Bunu sadece benim hamile kalmamın imkânsız olduğunu bildiğin için söylüyorsun. Yani riski göze alıyorsun."

"Jerd bir çocuk yakaladığında herkes şok oldu. Herkesin tek söylediği bunun ne kadar şaşırtıcı olduğu."

"Kızlarla konuşsaydın, bunun ne kadar endişe verici olduğunu duyardın." Thymara başını salladı ve ani bir karar verdi. "Tats. Seninle çiftleşmeyeceğim. Hala böyle seyahat ederken olmaz. Ben..." Ona hala onu öpmek, ona dokunmak ve onun tarafından dokunulmak istediğini söylemek istedi, ama bu çok haksızlık gibi geldi. Ta ki o konuşana kadar.

"O zaman nasıl devam edebiliriz, hiç anlamıyorum." Sesinde incinmişlik vardı, ama aynı zamanda bir tehdit gölgesi de vardı. Bu onu kızdırdı.

"Oh. Anlıyorum." Sözlerini keskin bir şekilde söyledi. "Eğer seninle çiftleşmeme izin verirsem ve beni hamile bırakırsan, bana o kadar değer veriyorsun ki, iyi günde kötü günde yanımda kalacaksın. Ama görünüşe göre, seninle çiftleşmek istemiyorsam, benimle kalacak kadar değer vermiyorsun! Bu mantıklı geliyor mu sana?"

Bir an sessiz kaldı ve rahatsız oldu. Sonra, "Evet," diye bağırdı. "Önemli. Çünkü bu, benim sana değer verdiğim kadar senin de bana değer verdiğini gösterir. Şu anda yaptığımız şey, benimle dalga geçmek gibi. Beni aniden durdurup, sanki bir çocuk gibi şeker isteyen bir çocukmuşum gibi hayır dediğinde kendimi aptal gibi hissediyorum. İnsanlar birbirini sevdiğinde, birbirlerine hayır demezler."

Onun mutlak kesinliği nefesini kesti. "Evli insanlar birbirlerine sürekli hayır der!" diye ısrar etti, anne babasının sık sık kavga etmesini düşünerek. Sonra durdu, bunun doğru olup olmadığını merak etti. Annesi ve babası sık sık anlaşmazlığa düşerdi, ama uzun süredir evli olan diğer insanlar da öyle miydi?

"Beni aptal yerine koymandan bıktım, Thymara." Tats ondan uzaklaştı.

"Seni aptal yerine koymaya çalışmıyorum," diye fısıldadı kız. "Sadece hamile kalmak istemiyorum! Anlamıyor musun?"

"Beni yeterince önemsemediğin için bu riski almak istemediğini anlıyorum. İkimiz de benim senden çocuk sahibi olma ihtimalimin çok düşük olduğunu biliyoruz. Ama sen beni o kadar önemsemiyorsun ki, bu küçük ihtimali bile göze almıyorsun!"

Konuşmak için nefes aldı, sonra ne diyebileceğini düşündü. Doğruydı. O haklıydı. Tats'ı seviyordu, hatta biraz da aşık olmuştu, dokunuşları kalbini hızlandırıyor, vücudunun her yerini ısıtıyordu. Ama bu zevki hamile kalma ihtimaline karşı tarttığında, kanı soğudu ve karnı korkuyla sıkıştı, tıpkı şu anda olduğu gibi. Söyleyecek bir şey, ona hislerini anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

O anda, bir ejderhanın öfkeli kükremesi geceyi yırttı. Thymara, geminin altının titrediğini hissetti ve derin uykudan uyanan insanların şikayetçi seslerini duydu.

Ardından kükremeyi bir adamın dehşet dolu çığlığı izledi.

Bir kamarada kapının çarpıldığını duydu ve Leftrin bağırdı: "Hennesey! Swarge! Eider! Fenerler! Orada neler oluyor?" diye bağırdı.

Başka bir kükreme duyuldu. Bu sefer ejderhanın sesini tanıdı. Kalo'nun sesi idi. Gecenin karanlığında titreyerek yükselen tiz bir çığlık duydu ve

Sonra gemiden çok uzak olmayan bir yerden yüksek bir su sıçrama sesi duyuldu. Kalo'nun öfkeli sözleri onu şok etti. "Sen benim bekçim değilsin, Grefit! Bir daha seninle asla konuşmayacağım! Bir daha bana asla dokunmayacaksın!"

"Denize adam düştü!" diye bağırdı Skelly.

"Onu kurtaracağım!" Bu Alum'un sesiydi. Her iki ses de geminin ortasından geliyordu. Thymara başını salladı. Gece yarısı ikisinin aynı anda aynı yerde olmasını merak eden tek kişi o değildi. Alum suya daldığında farklı bir sıçrama sesi duydu. Bir an sonra, yakılan fenerler geminin o tarafına doğru birleşti. Birbirlerine tek kelime etmeden, o ve Tats orada toplanan diğerlerine katıldı.

Swarge fenerini yüksekte tuttu. Suda, Alum'un kendisiyle yüzen ceset arasındaki son mesafeyi kapattığını gördüler. Adamı ters çevirdiğini gördü ve "Bu Grefit! Merdiveni aşağı indirin" diye bağırdığını duydu.

Alum, Grefit'in hareketsiz bedenini mavnanın yanına çekene kadar Swarge, ip merdivenin en alt basamağına gelmiş, onu bekliyordu. Birlikte, Grefit'in bedenini gemiye çıkardılar. "Onu mutfağa götürün!" diye bağırdı Leftrin. Tats, Grefit'i taşıırken ayaklarından tutmak için öne çıktı. Yolun yarısında Grefit direnmeye başladı. Onu ayağa kalkmaya bıraktılar ve o da öksürerek ve su tükürerek korkuluğa doğru yürüdü. Swarge, el fenerini yüksekte tutarak sabırla bekledi. Grefit'in gömleği yırtılmış ve paçaları sarkmıştı. Thymara, göğsünde iki uzun çizik ve sırtında bir çizik gördü.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Yardıma ihtiyacım yok. Ben iyiyim." "Kanamam var," dedi Thymara.

Grefit, Thymara'ya dönerek öfkeyle bağırdı. "İyiyim dedim. Beni rahat bırak!"

Leftrin omzuna elini koydu ve onu aniden döndürdü. Onu bıraktı ve Grefit neredeyse düşüyordu. Leftrin umursamadı. Sözlerini bağırarak söyledi. "Sen iyisin ve ben kaptanım. Bu da demek oluyor ki, az önce ne olduğunu bana tam olarak anlatacaksın."

"Seni ilgilendirmez. Senin geminde olmadı."

Leftrin hareketsiz ve sessizce durdu. Thymara, daha önce kimse ona böyle konuşmamış mıydı diye merak etti. Ama Eider Grefit'i omuzlarından tutup ayağa kaldırıp korkuluğa doğru yürüdüğünde, Leftrin gözünü bile kırpmadı. Hiç çaba harcamadan Grefit'i kolunun ucunda teknenin kenarında tuttu. Grefit sözsüz bir öfkeyle kükredi

ve iri adamın kalın bileklerini sıktı. Thymara, Greft'in direnmediğini fark etti. Onun gibi, Eider'in onu öylece bırakacağını düşünüyordu. Ya da belki de Greft, direnemeyecek kadar hırpalanmıştı.

Leftrin derin bir nefes aldı ve konuşur gibi konuştu. "Artık benim gemimde değilsin. Sanırım sana ne olacağı da beni ilgilendirmez." "Ejderhamı kontrol etmeye gittim. Bana kızdı, beni kaldırdı ve fırlattı. Artık Kalo'nun bekçisi değilim!" Son cümleyi geceye meydan okurcasına haykırdı. Buna karşılık, ejderhadan öfkeli bir kükreme duyuldu. Diğer ejderhalar da ona eşlik etti ve mırıldanarak homurdandılar

dedi.

"Bu gerçeğin yarısı ya da daha azı. Ne oldu?" diye sordu Leftrin.

Thymara, kaptanın hiç bu kadar kızgın olduğunu görmemişti. Alise, Leftrin'in ona verdiği Elderling elbisesi ile ortaya çıktı. Saçları omuzlarına dökülmüştü, gözleri korku ile doluydu. Diğer bakıcılar ve mürettebat da etraflarında toplanmaya başladı. Güverte kalabalıklaşıyordu.

"Ejderhamı görmeye gittim." Greft inatçıydı. Elleri Eider'in bileklerini sıkıca tutuyordu. Thymara, iri adamın onu orada tutmaktan yorulup yorulmadığını merak etti.

"Gecenin bir yarısı mı?" diye sordu Leftrin.

"Evet." Düz bir cevap.

"Neden?" Leftrin pes etmedi.

Greft göğsündeki sıyrıkları dokundu ve parmaklarındaki kana baktı. "Kan istemek için," diye itiraf etti aniden.

"Kan mı? Neden?" Leftrin şok olmuş gibiydi.

"Çünkü ben de diğerleri gibi Elderling olmak istiyorum!" Öfkeli ve kıskanç sözler ağzından patladı. "Fısıltıları duydum. Biliyorum. Diğer ejderhalar, sahiplerine kan vererek onların dönüşmesine yardım ediyor. Diğer ejderhalar, sahiplerini Elderling yapıyor. Dün Kalo'ya gittim ve ona ne zaman bana kan vereceğini ve dönüşümümü üstleneceğini sordum."

Kaptanın gözleri sertleşti. Sessizce konuştu. "Eider. Onu gemiye getir ve yere indir."

Eider, sanki bir vinç gibi Greft'i döndürüp güverteye bıraktı. Greft iki adım sendeledi, sonra dikleşti. Herkese meydan okurcasına baktı.

Sylve aniden kalabalığın arasına daldı. "Mercor'un yanıdaydım. Kan istediğini duydum. Kalo'nun reddettiğini de duydum."

Solgun ve titriyordu, ve Thymara ilk kez Sylve'nin Graft'ten ne kadar korktuğunu gördü. Nedenini merak etmek istemedi. Harrikin kızın arkasına sessizce yaklaştı ve ellerini hafifçe omuzlarına koydu. "Her şey yolunda," dedi güven verici bir sesle.

"Hayır. Öyle değil." Sesi titriyordu ama Graft'e dik dik bakıyordu. "Kalo'nun söylediklerini duydum. Artık sana güvenmediği için kanını vermeyeceğini söyledi. Kanın seni değiştireceğini değil, sadece satmak için istediğini söyledi." Kızı elini uzatıp Graft'in yırtık gömleğinin önünü yakaladı. Cebini yırttı ve küçük bir cam şişe yere düşerek güverte üzerinde yuvarlandı. Şişe boştu. Kız şişeyi işaret etti. "Birini değiştirmek için bir şişe kan gerekmez, sadece birkaç damla yeter. O zaman ne içti, Graft? Aramızda bir hain mi var?"

Thymara nefes nefese kaldı. Sylve konuşurken Mercor aniden geminin yanına geldi. Ejderhanın sesi ve düşünceleri, sahibininkilerle tamamen aynıydı: "Aramızda hain mi var?" diye sordu.

Graft çılgınca etrafına baktı. Onu çevreleyen insanlar şok olmuş, sessizdi. Thymara, Sedric'in yüzünü çevirdiğini gördü, korkudan solmuş ve hasta görünüyordu. Alise'nin yüzü taş gibi donmuştu ve Leftrin'in gözleri sertleşti. Beklediler.

"Sadece ben değilim!" diye bağırdı. "Yalancılar! Hepiniz yalancısınız! Jess bana anlattı, her şeyi anlattı. Bütün seferin, ejderhaları Trehaug'dan yeterince uzağa götürmek için olduğunu söyledi. Böylece, satın alan adamlar dışında kimse katliamı öğrenmeyecekti. Leftrin'in bunu bildiğini, sözleşmeyi almasının ayarlandığını söyledi! Yağmur Vahşi Tüccarlar Konseyi ve hatta Cassarick'in küçük Konseyi bile bunu biliyor! Sence neden buna razı oldular? Hepsi bir komedi! Bingtown'dan gelen "uzman" ve asistanı bile bu işin içinde. Kelsingra diye bir yer yok, hiçbirimizin gideceği bir yer yok. Plan, ejderhaları Trehaug'dan uzaklaştırmak, sonra onları katletmek ve parçalarını mavna yüklemektir. Sonra Chalced'e yol alıp hepsini Chalced Dükü'ne satacağıktık."

Hepsine meydan okurcasına baktı. Sözlerinin ardından şok edici bir sessizlik oldu. Onlara attığı acı dolu gülümseme hepsini alay ediyordu. "Anlamıyor musunuz, aptallar? Konsey sizi neden seçti sanıyorsunuz? Sizden kurtulmak için! Ve kimse sizin yokluğunuzu umursamayacak. Ejderhaları nehrin yukarısına yeterince uzaklaştırdıktan sonra, kimse size ihtiyaç duymayacak. Ejderhalar da ölecek ya da öldürülecek. Sonra ejderha parçalarıyla dolu mavna doğrudan Chalced'e gidecek. Ve herkes mutlu olacak. Yağmur Vahşi halkı

artık ejderhaları desteklemek zorunda kalmaz, Trehaug bir sürü uyumsuzdan kurtulur, Chalced Dükü iyileşir ve Rain Wilds ile ittifak kurar ve birçok insan çok sessizce çok zengin olur! Yalancılar! Bana öyle bakmayın! Doğruyu söylediğimi biliyorsunuz! Neden hepiniz numara yapıyorsunuz?"

Boxter kalabalığın önüne doğru itişip kakışarak ilerledi. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Ama sen... sen tüm bunları söylemiştin! Kendi şehrimiz olacağını, yeni kurallar koyacağımızı ve her şeyi!" Küçük, kafası karışmış bir çocuk gibi konuşuyordu. Thymara bir an için Rapskal ve onun saf sorularını düşündü. Kalbi kederle doldu. Ama Boxter Rapskal değildi ve yüzünde öfke belirmeye başladı, yüzünü çirkinleştiriyordu. Greft ona baktığında, "Yalancı!" diye bağırdı. "Yalancı! Kızları rahat bırakmamızı söyledin, sonra peşlerine düştün! Paylaşma kuralları koyup en iyisini kendine sakladın. Kase ve ben ne yaptığımı biliyoruz. Aptal değiliz."

"Öyle değil mi?" diye alay etti Greft ve Boxter yumruğunu savurdu. Greft başını geriye attı, ama Boxter'ın yumruğu çenesine çarptı ve ağzını kapatırken dişlerini birbirine vurttu.

"Yeter!" Leftrin bağırdı ve Swarge aniden Boxter'ın kollarını yanlarına sıkıştırdı.

Greft'in ağzının köşesinden ince bir kan damlası süzüldü. Greft bunu görmezden geldi ve yerine hepsine küçümseyerek baktı. Onunla bakışanların düşmanlığını fark edince nefes aldı. "Başlangıçta yaptığımız şeye inanıyordum. Sonra Jess beni doğru yola getirdi." Leftrin'e baktı ve gözleri suçlamayla doluydu. "Jess'e ne oldu, Yüzbaşı Leftrin? Bana, onunla yaptığınız anlaşmadan vazgeçmek istediğinizi, o kadını yatağınıza atmak istediğinizi ve onu öldürürseniz, istediğinizi elde etmek için ona ejderha kanıyla rüşvet vereceğinizi söyledi. Böyle mi oldu?" Suçlayıcı bakışlarını Alise'ye çevirdi. "Senin gibi Bingtown'lu şık bir hanımefendi ejderha kanı için kendini satar mı?"

"Leftrin!" Alise nefes nefese bağırdı, ama kaptanın yumruğu çoktan Greft'in ağzına sağlam bir şekilde inmişti. Darbenin şiddeti, bekçiyi güverte duvarına yapıştırdı. Kafası boynunda sallandı, ama kendini toparlayıp ayağa kalkmayı başardı. Bakışlarını ona diken izleyenlere dikti, sonra kasten Tarman'ın güvertesine kan tükürdü. Skelly dehşetle nefesini tuttu ve onun yanından atlayarak kanı koluyla sildi. Greft kasıtlı olarak Leftrin'e yaklaştı. Alise onu kolundan tutarak engellemeye çalışıyordu, ama

Thymara, çenesini sıkıp göğsünü kabartan şeyin kaptanın kendi iradesi olduğunu biliyordu.

"Rol yapmaktan bıktım!" dedi Graft. Sesinde o kadar hayal kırıklığı ve kırgınlık vardı ki, bir an için ona acıma duygusu kalbini doldurdu. "Konsey'in bize sonunda bir şans verdiğini sanmıştım. Benim için bir gelecek olduğunu sanmıştım. Bu yüzden katıldım." Etrafındaki herkese baktı ve gözleri suçlayıcıydı.

"Hepinize nasıl olabileceğini göstermeye çalıştım. Her şeyi değiştirebileceğimizi görmenizi istedim. Ama bazılarınız hiçbir değişiklik istemiyordunuz." Thymara'ya öfkeyle baktı. "Bazılarınız ise sadece sizin yerinize düşünen ve ne yapacağınızı söyleyen biri istiyordu!" Suçlayıcı bakışları Boxter'a döndü. Kase kuzeninin arkasına geçmişti. Elini Boxter'ın omzuna koydu, ama Swarge hala onu kucaklamaktan vazgeçmemişti.

"Sa, ne kadar uğraştım!" Graft geceye doğru bağırdı. Sonra tekrar herkese öfkeyle baktı. "Ama hiçbiriniz beni dinlemediniz. Sonra Jess bana nedenini söyledi. Bütün bu olayın bir yalan ağı olduğunu söyledi. Şimdi o öldü ve gitti, ve *bunun* bir kaza olduğunu sanmıyorum. Bazı ejderhaların kasıtlı olarak sahiplerini değiştirdiklerini, onları değiştirmek için kan verdiklerini duydum. Ama Kalo yapmazdı, hayır. Graft için yapmazdı. Graft için hiçbir şey yapmazdı. O canavara ben baktım. Onu avladım, besledim, tımarladım, üzerindeki pisliği temizledim. Ama bana bir damla kan, bir pul bile vermedi. Hayır. Beni değiştirmek için, bedenimi iyileştirmek için, kendime yeni bir hayat kurmak için satabileceğim bir şey vermek için tek bir damla bile vermedi. Etrafına bakındı, kendini haklı ve öfkeli hissediyordu. Yaralı bedeninden kan sızıyordu. Thymara, Kalo'nun onu dişleriyle yakalayıp fırlattığını ve bu sırada derisini yırttığını tahmin etti. Ejderhanın onu ikiye bölüp yememiş olması şaşırtıcıydı.

Graft'in sesi aniden sakin ve düzgün oldu. "Hayatım boyunca, başkalarının aldığı kadarını alamayacağımı biliyordum. Saygı almayacağımı. Zaman bile almayacağımı. Benim gibi, bizim gibi insanlar genç yaşta ölür. Bir ejderha bizi kabul edip ölmemizi engellemedikçe. Artık bunu biliyorum. Sylve ve Harrikin'in gece bunu konuştuklarını duydum, ejderhaları onları değiştirdikten sonra belki yüzlerce yıl birlikte yaşayabilecekleri için şimdi beklemekten bahsediyorlardı. Ama Graft için değil. Benim için değil. Bu yüzden bu gece bana verilmesi gerekeni almaya gittim. Onu her zaman tımar ettim, besledim, bana bir pul, birkaç damla kan bile vermez mi sanıyordun? Ama hayır. Hayır."

Burnundan içini çekerek içini boşalttı ve etrafındaki herkese baktı. Bunu yaparken başını yavaşça salladı, sanki kötü şansına ya da onu buraya mahkum eden kaderin acımasızlığına inanamıyormuş gibi.

"Öleceğim," dedi sonunda. Ses tonu, bunun onların suçu olduğunu ima ediyordu. "İçimde bir şeyler ters gitmeye başladı. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Aç olduğumda karnım ağrıyor, yediğimde daha da ağrıyor. Ağzımın şekli o kadar değişti ki, çiğneyemiyorum, ağzımı rahatça kapatamıyorum bile. Gözlerim kurudu ama göz kapaklarımı tamamen kapatamıyorum. Artık hiçbir şey basit değil. Nefes almaya çalıştığımda burnumdan yeterince hava alamıyorum ve ağzımdan nefes aldığımda boğazım kuruyup çatlıyor ve kan tükürüyorum." Tekrar etrafına baktı ve gözleri Thymara'da durdu. "Bu benim hayatım," dedi sessizce. "Ya da ölümüm. Bir ejderhanın rehberliği olmadan değişen birinin ölümü. Rain Wild'ın o kadar derinden etkilediği bir yerde doğan, yaşlı olmayı bırak, orta yaşlı bile olamayan birinin ölümü."

Aniden, kimse ona dokunmadan, onların ortasında tek başına duruyordu. Onlardan uzaklaşırken, insanlar sessizce yolunu açtılar. Alise eğilip düşmüş küçük cam şişeyi aldı. Şişeye baktı, sonra Sedric'e dehşetle göz attı. "Mürekkep şişesi gibi görünüyor," dedi.

Sedric omuz silkti. Ağzı sıkıydı ve yüzü solgundu. Hasta görünüyordu. Carson ona yaklaştı. Alise yavaşça bakışlarını Leftrin'e çevirdi. "Bu doğru değil, değil mi? Avcı o çocuğa yalan söyledi, değil mi?"

Leftrin ona uzun süre sessizce baktı. Etrafta izleyen gardiyanlara göz attı. "Biri beni böyle bir şeye zorlayabileceğini düşündü. Tarman'ı tanıyorlardı, onda ne kadar büyücü ağacı olduğunu biliyorlardı. Ama ben buna asla razı olmadım, Alise. Asla razı olmadım ve bunu yapmayı da hiç planlamadım."

Gözlerinin arasında küçük bir kırısklık oluşmuştu. "O gün bahsettiği şey buydu, değil mi? Jess, mutfakta olduğu gün? Sedric ve benim sana yardım etmek için burada olduğumuzu mu sandı?"

"Onun birçok tuhaf fikri vardı. Ama o artık yok, Alise, ve sana anlattıklarım doğru. Ejderha kanı ya da parçalarını kaçırmayı asla kabul etmedim." Ona baktı ve çok sessizce ekledi, "Bunu Tarman'ın üzerine yemin ederim. Hayat gemim üzerine yemin ederim."

Alise bir an daha tereddüt etti. Thymara onu izledi. Leftrin'e, Sedric'e ve tekrar Leftrin'e baktı. Sonra Alise kolunu

sol kolunu sol koluna taktı ve sadece ona baktı. "Sana inanıyorum," dedi, sanki bir seçim yapıyormuş gibi. "Sana inanıyorum, Leftrin."

Altın Ayın 12. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

Trehau'dan Kuşların Bekçisi Detozi'den

Bingtown'dan Kuşların Bekçisi Erek'e

Trehaug'daki Yağmurlu Vahşi Tüccarlar Konseyi'nden Bingtown'daki Bingtown Tüccarlar Konseyi'ne, Trehaug'daki ortak limanların yeniden inşası için yapılan harcamaların tam dökümünü içeren mühürlü bir mektup, Bingtown Tüccarlarının yeniden inşadaki payı dikkatlice hesaplanmıştır. Her zamanki gibi, ödemenin hızlı yapılması büyük takdirle karşılanacaktır.

Erek,

Reyall, iki gün sonra, Altın Ay'ın 14. gününde, Bingtown'a dönmek üzere gemiye binecek. Ailemiz, yas günlerimizde eve dönmesi için ona zaman tanıyan tüm kuş bekçilerine teşekkür eder. Yıllar boyunca ailemize gösterdiğiniz anlayış ve nezaket için özellikle teşekkür ederim. Reyall ile birlikte size keyif vereceğini düşündüğüm iki yavru kuş göndereceğim. Ebeveynleri, sürümdeki en renkli kuşlardır ve tüyleri gerçek maviye yakındır. Sağlıklıdırlar ve diğer kuşlar kadar hızlı olmasalar da, kümeslerine hiç kaybolmadan dönerler. Hoşunuza gideceğini düşündüm.

Detozi

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DEĞİŞİKLİKLER

Sedric çıplak ayakla güverteye çıktı ve etrafına bakındı. Şafak vakti gökyüzü doğuda hala renklerle çizgiliydi. Yukarıda, gökyüzü geniş ve maviydi, uzakta çok beyaz bulutlar hafifçe dalgalanıyordu. Gökyüzü ona hiç bu kadar büyük görünmemişti. Her şey sessiz ve sakin. Biraz uzakta, ejderhalar hâlâ uyukluyordu; ısıtılmış sudan etraflarına buhar yükseliyordu. Onlara bakarken, Relpda'nın onaylayarak kıpırdadığını hissetti. Nazikçe bakışlarını çekti. Mümkün olduğunca sıcak suda uyumasını istedi. Yakında hepsi yola çıkmak zorunda kalacaktı.

Elini kaldırıp başının arkasına dokundu, parmakları boynunun arkasına kadar uzanan pulların izini takip etti. "Bakır," demişti Carson dün gece. "Parlak bir su ısıtıcısı gibi bakır, Sedric. Sanırım bu sorunun cevabı. Eğer o yönlendirmiyor ya da en azından yönlendirmeye çalışmıyor olsaydı, pullarında bu renkte bir renk olmazdı. Benimkiler neredeyse renksiz."

"Fark ettim," dedi Sedric. "Carson..." diye başladı, ama avcı başını salladı, nefesiyle Sedric'in ensesine dokundu. "Yeterince soru sordun," diye fısıldadı avcı. Sedric'in omurgasının en üst kısmını öptü. "Senin bir Elderling'e dönüştüğünü düşünmek istemiyorum. Beni geçip, benden uzun yaşayacağını düşünmek istemiyorum. Şu anda değil."

O öpücüğün anısı Sedric'in omurgasında bir titreme yarattı. Bir an sonra, kollar onu arkadan sardı ve kendine çekti. "Üşüdün mü?" diye sordu Carson kulağına.

"Hayır. Pek değil," diye cevapladı Sedric. Ama ellerini Carson'ın kollarına koydu ve sanki bir palto giyiyormuş gibi onu kendine daha sıkı çekti. Bir an için öylece kucaklaştılar. Sonra Sedric iç çekerek kollarını çözdü ve Carson'ın kollarından nazikçe kurtuldu. "Herkes yakında uyanacak," diye özür diledi.

"Kimsenin umrunda olduğunu sanmıyorum," dedi Carson. Sesi o kadar derindi ki Sedric kelimeleri duyabilmek için dikkatle dinlemek zorunda kaldı. "Davvie ve Lecter pek de ince düşünceli değiller, biliyorsun. Davvie'ye özel şeyleri özel tutması konusunda iki kez konuşmak zorunda kaldım."

"Fark ettim," dedi Sedric, ama Carson'ın kucaklamasına geri dönmedi. Bunun yerine, "Bizim ne olacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Aslında, biraz biliyorum. Sanırım bir Elderling olacaksın. Sende bazı değişiklikler görüyorum. Hızın artıyor, Sedric. Ellerin ve ayakların eskisine göre daha uzun ve ince görünüyor. Relpda'ya değişikliklerin onun rehberliği sayesinde olup olmadığını sordun mu?"

"Tam olarak değil," diye itiraf etti. Bu konuyu onunla konuşmak istemiyordu. O gece kanını nasıl aldığını tamamen hatırlıyor muydu? Bazen tatlı, saf bir çocuk gibi görünüyordu, tam olarak anlamadığı bir yanlışı affediyordu. Ancak son zamanlarda, bir iki kez ona bir ejderha olduğunu ve onunla dalga geçilmemesi gerektiğini açıkça göstermişti. Anıları, onun kanını içerek onu uyandırmasıyla mı başlamıştı? O zaman bile onun farkında mıydı, onu kanını tatmaya iten şey onun isteği miydi? Yoksa gerçekte ne olduğunu hatırladığı gün gelecek ve ona sırtını dönecek miydi?

"Her şeyi mahvettim," dedi yüksek sesle. "Sen ve ben 'mahvolduk' mu?" diye sordu Carson nazikçe.

"Hayır."

"Bana karşı dürüst olabilirsin, Sedric. Ben ne olduğumu biliyorum, basit bir adamım. Eğitilmiş ya da sofistike olmadığımı biliyorum. Ben değilim..."

"Önemli olan ne olduğun, ne olmadığın değil." Sedric ona döndü. Etrafına bakındı ve Carson onun ihtiyatlı tavrına gülümserken, geri dönüp avcının dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu, Carson'ı hem şaşırttı hem de çok sevindirdi. Ama avcı onu tekrar kucaklamak istediğinde, Sedric başını sallayarak geri çekildi. "Sen, hayatımda yarattığım karmaşanın bir parçası olmayan birkaç şeyden birisin. Seni hak etmedim ve hak etmiyorum. Ne yazık ki, yarattığım karmaşanın çoğuyla başa çıkmayı hak ediyorum."

"Mesela?" Carson onu takip etmekten vazgeçti ve sabahın soğuşuna karşı kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Alise bana kızgın, sanırım. Leftin hakkında ona yalan söylediğimi düşünüyor." "Bence söylemiş olabilirsin," dedi Carson dostça.

"Jess'in bana söylediklerini tekrarladım, doğru olduğuna inanmak için her türlü nedenim vardı."

"Belki önce benimle konuşsaydın, bu konuyu açıklığa kavuşturabilirdim."

"O zamanlar seni yeni tanıyordum."

"Sedric, canım, sen *hala* beni tanımaya çalışıyorsun."

"Bak. Ejderhalar uyanıyor."

"Ve sen konuyu değiştiriyorsun."

"Evet, değiştiriyorum." Bunu itiraf etmekten çekinmiyordu. Carson'la asla konuşmak istemediği çok fazla karışıklık vardı. Bırakalım da iyi bir insan olduğunu düşünsün. Kendisinin iyi biri olmadığını biliyordu ve Carson'ın daha iyisini hak ettiğini biliyordu, ama onu bırakmaya dayanamıyordu. Henüz değil. Yakında gerçeği öğrenecekti, ama henüz değil. Dikkatini başka yöne çevirdi. "Tatlı Sa, renklerine bak. O ılık su onlara bir şey yaptı."

Ejderhalar ona kazları veya kuğuları hatırlattı. Bazıları yeni uyanıyordu. Diğerleri esniyor, kanatlarını açıyor ve sallıyordu. Onlardan su damlacıkları uçuşuyordu ve ısıtılmış suyun yükselen buharı, sanki bir rüyadan uyanıyorlarmış gibi görünüyordu. Bütün ejderhalar bu gün daha büyük, kanatları daha güçlü ve daha uzun görünüyordu. Relpda'nın onaylayan bir fısıltısı duydu. *Bizi büyütmek için sıcaklık, bizi güçlü kılmak için sıcaklık.*

Aniden ejderhaların arasından çıktı, parlak madeni paralardan daha parlak, sıcaklıkla ısıldıyordu.

Beni güzel buluyorsun, diye övdü onu. Kanatlarını açtı ve onun hayranlıkla bakabilmesi için genişçe açtı. Gece boyunca kanatlarında siyah desenler oluşmuştu. Desenler ona soğuk bir pencere camındaki buz püskürmesini hatırlattı. Aniden kanatlarını çılgınca çırpı. Sudan havalanmadı, ama onun yanına gelip durmak için suyun üzerinde "uçtu" ve ona baktı.

"Ben çok güzelim!"

"Oh, öylesin, benim güzelim."

"Rüyalarında korkmuştun. Korkma. Seni benim kadar güzel yapacağım."

Tarman'ın korkuluğuna yaslandı, bunu yaparken geminin karnına değdiğini hissetti. "O zaman bir Elderling'i nasıl şekillendireceğini biliyorsun."

Kanatlarındaki tüylü pulları düzeltti. "Zor olamaz," diye endişesini reddetti. Sonra omzunun üzerinden baktı. "Mercor geliyor,

Kalo ile birlikte. Kalo'nun bir şikayeti var. Bugün değişiklikler olacak. Korkma. Seni koruyacağım."

Bu *ejderhaların davranışları* değildi, diye düşündü Sintara. Her ejderha her zaman kendi adına hareket ederdi. Sürü halinde inip iradelerini dayatmazlardı.

Tabii bunu yaptıkları zamanlar hariç. Bir zamanlar Elderlinglerle uğraştıkları zaman olduğu gibi. Aklında bir anı canlandı. Anlaşmalar yapılmıştı. Sığırların alınmasıyla ilgili kurallar. Tahıl tarlalarında yuvarlanmakla ilgili anlaşmalar. Herkesin yararına olan gerekli kurallar. Ejderhaların bile bir araya gelip oluşturduğu kurallar. Bu düşünce onu hayranlıkla doldurdu. Ve daha iyi zamanlara özlemle.

Isınma platformunun kenarında kendine bir yer bulmuş ve bütün gece oradan kıpırdamamıştı. Rahatlatıcı, iyileştirici sıcaklığına yaslanmış ve etkisinin tüm vücuduna yayıldığını hissetmişti. Isı ve güneş ışığı ejderhalar için taze et ve temiz su kadar önemliydi. Bu kolu girdiklerinden beri hayatı değişmişti. Su, nehir kıyısındaki küçük bir delikten emilen taneli, bulanık bir çorba değildi. Soğuk, tatlı suyu istediği kadar içebiliyordu. Gözlerine ve burun deliklerine dikkat etmeden yuvarlanıp yıkanabiliyordu. Suyu vücudunun olduğunu hissetmişti.

Ve yiyecek. Bu nehirde yiyecek vardı, küçük ama bol, ve yakalamak için biraz çaba gerekiyordu. Sudan bir balık ya da alçak bir asmadan bir maymun yakalamak için hızlı gözler gerekiyordu. Ama bu da iyiydi, eti yakalayıp taze ve sıcak olarak yutmanın verdiği tatmin. Bu temiz su nehri onu değiştiriyordu.

Ama en çok onu değiştiren, geçen gecenin sıcaklığıydı. Sintara, su vücudunu ısıtırken, çoğunlukla kanatlarında bir şeyler olduğunu hissetmişti. Sanki bitkiler nemi emip, uzun süren kuraklığın ardından dikleşiyormuş gibi, bir sıcaklık ve his yayılmıştı. Şimdi kanatlarını açtı ve güneş ışığının maviliğinden yansıyarak ona dokunmasından büyük keyif aldı. Kanının kanatlarından daha güçlü aktığını görebiliyordu. Kanatlarını bir, iki, üç kez çırpı ve ruhu yükselirken kanatlarının vücudunu sudan kaldırdığını hissetti. Henüz onu gökyüzüne kaldıramazlardı, ama bir gün bunu yapabilecekleri artık mümkün görünüyordu.

Rahatlatıcı sıcaklıktan ayrılmak istemiyordu, ama uzun gece sohbetlerinde hep birlikte, sabah geldiğinde yüzleşmeye karar vermişlerdi.

bekçiler. Graft'in yaptığı şey kabul edilemezdi. *Kalo onu öldürmeliydi*, diye düşündü yine. *Onu öldürmüş ve yemiş olsaydı, iş bu noktaya gelmezdi*. Bir insanın gece gizlice aralarına girmeye cesaret etmesi, onlara hizmet etmek için değil, sanki sağılacak inekler ya da kırılacak koyunlarmış gibi kanlarını ve pullarını almak için, bu ilişkinin ne kadar bozulduğunu gösteriyordu. Bunu bir kez ve sonsuza kadar bitirmenin zamanı gelmişti.

Trehaug'dan ayrıldıklarında on üç ejderha vardı, çünkü o zaman Relpda ve Spit'i ejderha saymamıştı. Heeby'nin kaybına rağmen, şimdi on dört ejderha hala burada toplanmıştı. On dört ejderha, hepsi Trehaug'dan ayrıldıklarından daha güçlü ve yetenekli. Bir daha asla ejderhalardan daha azı olarak görülmeyecek on dört ejderha.

Güçlenen şafakta kararlı adımlarla mavna doğru yürüdüler. Duman kokusu geliyordu; gemide biri yemek pişirmek için ateş yakmıştı. Güvertede Carson ve Sedric aşağıya bakıyorlardı. Bingtown'lu adamın gözleri, ejderhasının güzelliğine bakarken parlıyordu. En azından o, bir insanın ejderhalara karşı olması gereken tavrı sergiliyordu.

"Uyan ve bize bak!" diye bağırdı Mercor, şafak vakti sessizliğini bozdu. Bir sürü su kuşu, ürkerek sazlıklardan havalandı. Ciyaklayarak nehrin yukarısına kaçtılar. Kalo omzunu mavnaya dayadı ve aniden itti. "Uyan!" diye bağırdı. İçerideki insanlar ördeklerden daha yüksek sesle çığlık attılar, güvertedeki iki adam ise korkuyla korkuluklara tutundular.

"Sabırlı ol, Kalo," diye Mercor ona sessizce öğüt verdi. "Onları korkutup akıllarını kaçıırırsan, onlardan hiçbir şey öğrenemeyiz ve tatmin olamayız."

Sintara, bu uyarı çok geç kalmış olabileceğini düşündü, çünkü insanlar geminin içinden ezilmiş bir termit yuvasından çıkan termitler gibi dışarı fırladılar. Çıkardıkları çeşitli sesler onu etkiledi; bazıları küfrediyor, biri ağlıyor, birkaç kişi bağılıyor ve kaptan, Tarman'ı tehlikeye atan herkese tehditler savurarak dışarı çıktı. Alise de onun yanında, aynı derecede öfkeliydi. Eşi ve gemi için endişe dalgaları sessizce ondan yayılıyordu. Hayır, diye düşündü Sintara. Hayır, yanılmamıştı. Ejderhalara karşı tutumu doğru olsa da, Alise bir Elderling için uygun bir koruyucu ya da malzeme değildi. Tüm sadakatini bir insan eşine ve bir yaşam gemisine çok çabuk aktarmıştı. Bir zamanlar ona tapındığını söyleyen kadını, sanki telaşlı bir kediye sakınleştirir gibi geminin gümüş rengi korkuluğuna ellerini sürerek izledi.

"Sessizlik!" Leftrin gemisindeki insanlara bağırdı. Sonra korkuluğa eğildi ve Mercor'a öfkeyle baktı. "Benimle veya mürettebatımdan herhangi biriyle bir sorunun varsa

ekibimden biriyle sorunun varsa, bunu bana söyle ve sorumlusu beni tut. Gemime bir daha dokunan olursa, onu zıpkınla delirim."

"Zıpkın var mı?" Mercor o kadar meraklı bir şekilde sordu ki, Sintara, belki de Thymara'nın, kendini tutamadan çılgınca güleräk kıkırdadığını duydu.

Kaptan sorusuna cevap vermedi. "Şikayetin nedir, ejderha?"

"Dün gece, sizden biri uyurken aramıza girip Kalo'ya zarar vermek istedi. Sadece zarar vermekle kalmadı, ondan kan ve pullarını alıp diğer insanlara satmak istedi."

Leftrin gerçeğı inkar etmedi. "Ben ya da mürettebatımdan kimse yapmadı."

"Greft artık benim koruyucum değil!" Kalo bunu haykırdı. Sintara onun adına utandı. Öfkesini ve incinmişliğini gizlemiyordu. Bir insanın ve onun sadakatının kendisi için önemli olduğunu itiraf etmek ne kadar aşağılayıcıydı.

"Peki." Kaptanın öfkesi, sakinmiş gibi davranmasına yardımcı oluyordu. Sintara, öfkenin etrafında parıldadığını neredeyse görebiliyordu. "Greft artık senin bekçin değil. Bununla bir sorunun yok. Ama gemimi parçalamanla bir sorunun var!"

Kalo ağzını genişçe açtı. Bir an için Sintara, zehirli bir sis salacağından korktu. Son zamanlarda tüm yılanlar tehlikeli olacak kadar zehir biriktirmişti, ama Kalo en büyüğüydü ve her zaman huysuz bir yapısı vardı. Muhtemelen *Tarman'daki* tüm insanları öldürecek ve yaşam gemisine büyük hasar verecek kadar zehir salabilirdi. Güvertede, bazı bekçiler telaşla uzaklaştılar. Leftrin kollarını göğsünde kavuşturdu ve bacaklarını genişçe açarak ayakta durdu. Yanında, dişlerini o kadar sıkmış ki dişleri görünüyordu, Alise elini onun koluna soktu ve yanında durdu. Bekçiler geminin kış tarafına çekilirken, mürettebat kaptanlarının yanına ilerledi. Tarman bile böyle bir saldırıdan kaçamayacak kadar ağır olduğunu biliyordu. Gizli kuyruğunun bir kırbaç darbesini hissetti ve sonra canlı gemi yerinde durdu, Kalo'ya karşı durdu.

Sintara, ona çarpmak ve hedefini bozmak için kaslarını toplarken, Kalo başını göğsüne gömdü. Kalo'nun şişmiş zehir bezlerinin, serbest bırakılmadıkları için yaktığını hayal ederek, Sintara yüzünü buruşturdu. Sonra Kalo yavaşça başını kaldırdı. "Yeni bir bekçi istiyorum," dedi sert bir sesle. "Kendi seçtiğim birini."

Bekçilerin çoğu cesaretlerini topladı ve çatışmayı izlemek için yavaşça ilerledi. Thymara'yı en önde gördü. Dirseklerinde Sylve, kalbi kırılmış gibi görünüyordu. Gözleri Mercor'a yapışmış, ona ejderhalar ve insan arkadaşları arasında seçim yapmamaya yalvarıyordu. Aptal, aptal kız. Ejderhanın yanında durmazsa her şeyi kaybedecekti.

Thymara böyle bir bölünme belirtisi göstermiyordu. Sintara'ya baktı, ağzı düz bir çizgi gibiydi. Sintara, böyle bir şey beklediğine karar verdi. Kıza, meydan okuyan bakışlarına baktı ve bunun hoşuna gittiğini fark etti. Evet. Thymara uzun zamandır kim olduğunu biliyordu ve ejderhaların ejderha gibi davranmasını bekliyordu.

Leftrin omzunun üzerinden arkasında güvertede toplanan bekçilere bakmıştı. "Bu bekçilerin işi." Düz bir sesle konuştu. "Benim tekнемle ya da mürettebatımla ilgisi yok. Bunu bekçilerle konuşun."

"Tüm bekçiler meşgul," diye yanıtladı Kalo. "Başlangıçta da yeteri kadar yoktu."

"Benim bekçim yok!" gümüş ejderha aniden kükredi. "Ben ejderha değil miyim? Bana hizmet edecek olan nerede?"

"Sessiz ol!" Kalo ona kükredi. "Bu benim zamanım, seni aptal!"

Buna karşılık Spit başını geriye attı. Sintara ne olacağını biliyordu ve zehirinin sadece Kalo'ya değil, gemiyi ve bekçileri de saracağını çok net bir şekilde gördü. Thymara korkuyla bakarak korkuluklara ulaşmıştı.

Sintara ve Mercor aynı anda Spit'e çarptı ve daha küçük gümüş ejderhaya iki yandan saldırdı. Suyun yeterince derin olmadığından korktu, ama ikisi de onu aşağı bastırdı ve suya batırmayı başardı. Zehri gümüş grisi bir sis olarak suya sıçradı. Etraflarında ejderhalar öfke ve dehşet içinde bağırarak yayılan zehirden hızla uzaklaşıyorlardı. Buradaki akıntı hızlı değildi. Zehir suda gözle görülür şekilde yayılırken, Tarman kısa bacakları üzerinde kendini kaldırdı ve çapasını peşinden sürükleyerek zehirden kaçmak için yana doğru koştu. Gemide, Kaptan Leftrin Spit'e intikam tehditleri savururken, bekçiler ve mürettebat dehşet ve korku içinde bağırıyordu. Bir süre gürültü ve kargaşa hüküm sürdü. Sonra Spit ayağa kalkmaya çalışırken Mercor, küçük ejderhanın boğazını dişleriyle sıktı. Onu dik bir şekilde kaldırdı ve dişlerinin arasından konuştu. "Konuşurken sessiz kalacak mısın, yoksa seni şimdi öldüreyim mi?"

Spit gözlerini çılgınca devirdi. Mercor'un tehdidi eşi benzeri görülmemişti. Hiç hakkı yoktu: bu bir eş için verilen savaş değildi. Ama diğer ejderhaların hiçbiri Spit'e hiçbir şekilde destek vermedi. Yine de Spit pes etmedi. Sesleri boğuk çıkıyordu, ama düşünceleri hepsine ulaştı. "Benim bir koruyucuya hakkım var! Kalo'dan daha fazla hakkım var! O, koruyucusuna saygı duymayı öğretmedi ve şimdi onu bir kenara atıp yeni bir tane istiyor. Benim hiç koruyucum olmadı! Bu adil mi? Bu haklı mı?"

Mercor tutuşunu gevşetmedi. Aksine, başını daha da yukarı kaldırdı ve Spit'in gümüş boğazını gerdi. Küçük ejderha bir ses çıkardı, acı dolu ama teslimiyet içermeyen bir ses. Mercor dişlerinin arasından hırladı. "Sen ihmal edilmedin. Benim kendi hizmetkarım, diğerleri gibi, saatlerce seninle ilgilendi, seni temizledi ve nehir domuzundan farksız olduğun zamanlarda sana et getirdi. Kimse sana bir şey borçlu değil. Seni şimdi serbest bırakıyorum. Kalo bitirene kadar sessiz ol. Sonra konuşabilirsin. Ama bir daha zehir püskürtürsen ya da denersen, seni öldürür ve anılarını yerim."

Küçümseyerek, küçük ejderhayı bir kenara fırlattı. Tükürük sığ suya sıçradı, küçük ejderha kendini topladı, uzaklaştı ve sonra geri dönüp hepsine baktı. Başını boynuna sıkıca bastırdı, sanki zehir keselerini dolduruyormuş gibi tehditkar bir hareket yaptı. Mercor yavaşça dönüp ona bakınca, küçük ejderha sessizce kükredi ama başını kaldırdı. Dönen gümüş gözlerinde öfkeli kırmızı parıltılar vardı. Boynundan kan damlaları akıyor, pullarını kırmızı bir çizgiyle çevreliyordu.

Kalo yavaşça *Tarman'a* yaklaştı. Mavi-siyah ejderha, Trehaug'dan ayrıldıklarından beri büyümüştü. Artık geminin yanında durduğunda, gemiyi ve içindeki insanları aşağıdan bakıyordu. "Bir bekçi istiyorum," dedi sessizce.

Leftrin yerinde durdu. "Greft'i tekrar hizmetine almak istemiyorsan, tüm bekçiler kapıldı."

Geminin kışından Greft öfkeyle bağırdı, "Ben ejderhaya hizmet etmem!"

Jerd onun yanında duruyordu. Ejderhanın anlayamadığı bir bakış attı ve sonra, ejderhalarına endişeyle bakan koruyucuların oluşturduğu gruba katılmak için uzaklaştı.

Sintara, Thymara elini kaldırdığında şok oldu. "Kalo! Bu gemiye ve içindeki insanlara zarar vermeyecekse sana hizmet edeceğim. Sintara benden defalarca memnun olmadığını belirtti. Yine de

avlayabildiğim eti avlamaya ve onun isteği doğrultusunda onu tımarlamaya devam ettim. Bu, bize barış getirecekse, senin için de yapacağım."

"Peki ya ben?" Kalo cevap veremeden Spit öfkeyle sordu. Birkaç ejderha ona uyarıcı bir şekilde tıslayarak döndü.

Ama Kalo daha fazla konuşmadan Sintara öne atıldı. Başını kaldırıp Thymara'ya sert bir bakış attı. "Seni hizmetimden azat etmedim, insan." Kızın teklifine ilgiyle bakan Kalo'ya döndü. "Bu kız senin seçimin değil. O benim kanımdan ve benim şekillendirdim. Ona sahip olamazsın."

"Senin kanından!" Thymara öfkeyle bağırdı. "Bana kanını vermedin, şekillendirmekten bahsetmedin bile."

"Yine de benim kanım sende ve ben senin şekillendirildiğini biliyorum. İstemediğim sürece seninle konuşmak zorunda değilim! Bu benim, Kalo. Onu alıkoyacağım. Başka birini seç."

"Sana söyledim. Başka yok!" Leftrin sesine gürlük katmaya çalıştı ama başaramadı. Kalo'nun başı geminin üzerinde sallanıyordu, korkmuş koyun sürüsünden bir dişi koyun seçer gibi, bir araya toplanmış bekçileri inceliyordu. Sintara'nın aklına o eski anı çok net bir şekilde geldi. Kelsingra'nın dışındaki otlaklarda kolayca beslenebildikleri güzel günlerdi. Koyunlar ve sığırlar, orada ekilen tarlalarda bolca yetişen yulafla beslenerek şişmanlatılmıştı. Ve daha yüksekte, çevredeki tepelerde ve dağlarda, lezzetli keçiler vardı. Bir an için, düşünceleri ve hayatı o başka zamana, küçük bir insan tarafından değil, bir Elderling şehri ve onlara hizmet eden insanlar tarafından beslenen ve bakılan bir ejderha olduğu zamana kaçtı.

Bu anıların bağlamında, Kalo'nun başını eğdiğini gördü. Bekçilerin, tıpkı bir zamanlar bir ejderhanın önünde korkarak sinen koyunlar gibi, korkuyla sinip kaldıklarını gördü. Ama Kalo onları geçip Leftrin'in mürettebatına ve güverte evinin çatısında duran avcılara doğru ilerledi. Burnuyla bir çocuğu itti, neredeyse onu havaya uçuracaktı. "Bunu ben alacağım."

"Hayır!" diye bağırdı Carson, ama avcı başka bir kelime daha söylemeden, genç çocuk "Evet!" diye bağırdı. Davvie Carson'a döndü ve hızlı ve net bir şekilde konuştu. "Bunu yapmak istiyorum, amca." Toplanan muhafızlara baktı, içlerinden birinin gözünü yakaladı ve sırttı. Carson'a döndü. "Kalo'nun muhafızı olacağım."

"Neden seni seçiyor, Davvie?" diye sordu Carson.

Ejderha, çocuk cevap veremeden cevap verdi. “Onu aramızda yürürken gördüm. İyi avlanıyor. Korku göstermiyor. Onu alıyorum.”

"Her şey yoluna girecek," diye cevapladı Davvie. "Göreceksin amca. Bence burası benim aradığım yer. Arkadaşlarımla birlikte olacağım."

"Benim gittiğim yere gitmek yerine ejderhalar ve arkadaşlarıyla kalmayı mı tercih ediyorsun?"

Davvie ona baktı. "Seni tanıyorum amca. Sen de onlarla kalacaksın."

“O zaman o *benim* bekçim olabilir!” Bu açıklama Spit'ten geldi. “Kalo bir avcıyı kendine ait olarak alabiliyorsa, ben de kendime bir tane alabilirim. Avcı Carson'ı bekçim olarak alıyorum, bana bakacak ve istediğim zaman beni değiştirecek. İşte, bitti.”

"Hiçbir şey bitmedi!" Leftrin tekrar kükredi ve bu sefer gök gürültüsünü de başardı. "Biz senin sığırların değiliz!"

"Leftrin. Her şey yoluna girecek."

Sintara, Carson'ın Spit'in talebini kabul etmesine şaşırdı. Bunun nedeni çocuk muydu? Avcının çocuğa bir kez, ama yanında duran Sedric'e iki kez baktığını gördü. Peki neden bir bekçi avcının yanında duruyordu? Neden diğer bekçilerle birlikte değildi? Bu ilginç bir durumdu, ama Sintara bunu çözmesi gerektiğini düşünmüyordu. Sonuçta insanlar sadece insandı. Zekaları, kısa ömürleri ile sınırlıydı. Belki de bu yüzden Carson, Spit'e hizmet etmeye razı olmuştu. Ejderhanın onu bir Elderling olarak şekillendireceği neredeyse kesindi. Adam zaten oldukça değişmişti ve diğer bekçiler kadar genç değildi. Spit, makul bir süre hizmet edecek bir hizmetçi istiyorsa, ömrünü uzatmak için adamı değiştirmek zorunda kalacaktı.

Tıpkı Thymara'yı değiştirmek zorunda olduğu gibi. Bakışlarını bekçisine çevirdi. Evet. Spit için mantıklı olan, onun için de mantıklıydı. Kızdaki değişikliklere dikkat etmeliydi, yoksa ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Ve onu sıradan bir insanın kısa ömründen daha uzun süre yanında tutacaksa, onu hem çekici hem de kullanışlı hale getirmeliydi. Onu günlerdir hiç olmadığı kadar yakından inceledi ve gördükleri karşısında neredeyse şaşkına döndü. *Bu*, özellikle rehbersiz bir değişim için alışılmadık bir durumdu. Hafızasını taradı ama böylesine sıra dışı bir gelişme için hiçbir örnek bulamadı. Değişim başlamıştı; onu şekillendirebilirdi ama geri alamazdı. Kız, insanlar gibi yaşayacaktı ya da yaşamayacaktı. Thymara, ona karşı hissettiği çekingenlikle bakışlarını ona çevirdi.

. Bu, onu neredeyse ona karşı ısındı. İnsan, ona yapışıp gölgesinde saklanmak istemiyordu. İyi. O da bu şekilde yük olmak istemiyordu.

"Mercor!" Leftrin başladı, ama ejderhalar ona aldırış etmedi. Karar verilmişti: insanın söyleyecekleri çok da önemli değildi.

"Gitme zamanı," dedi Mercor.

Sintara, ısınan yere özlemle bakan tek ejderha değildi; ama platform ejderhaların ayrıldığını hissedince ısınmayı bıraktı. Artık sazlıklarla kaplı bataklıkta açık bir su alanı olarak görünüyordu. Kafasını kaldırıp etrafı taradı, ejderhaların Elderlingler ve onların yaşam alanları hakkındaki anılarıyla eşleştirmeye çalıştı. Ama atalarından biri buraya gelmişse, ya o bunu hatırlamıyordu ya da bölge o kadar değişmişti ki artık anılarını canlandırmıyordu. İçinde küçük bir korku uyandı. Ya Kelsingra da aynı şekilde değişmişse? Ya muhteşem şehir ve onu çevreleyen verimli tarlalar artık yok olmuşsa?

Mercor onun endişesini hissetmiş gibiydi. "Su bir yerden akıyor ve her zaman aşağıya doğru akar. Akıntıyı takip etmeye devam edersek, eninde sonunda daha yüksek bir yere varırız. Bu dünyada ejderhalar için bir yer olmalı. Bulacağız."

Kalo yüksek sesle öttü ve yola çıktı. Diğer ejderhalar onun arkasına dizildi ve onu takip etti. Hiçbiri mavnanın takip edip etmediğine bakmak için geriye dönüp bakmadı. Mavna takip etmek zorundaydı.

Altın Ayın 19. günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı
Trehau'dan, Kuşların Bekçisi Detozi
Bingtown'dan, Kuşların Bekçisi Erek'e

Ekli olarak, Dushank Tüccar ailesinden Trehaug'un Kuş Bekçisi Erek'e, en kısa zamanda Trehaug'daki evimizi ziyaret etmesi için bir davet mektubu bulunmaktadır.

Erek,

Lütfen, bu mesajı sana gönderilen resmi davetin dışına yazdığımı babama ve anneme sakın söyleme. Babamın önemli bir iş olduğunu söylediği bu daveti, ailem "düzgün bir şekilde" yapmamı istedi. Bu nedenle, babam ve annem sana Trehaug'a ve evimize davet etmek için resmi bir davetiye gönderiyorlar. Umarım bunu abartılı bulmazsın. Lütfen (bunu yazarken utanıyorum) ziyaretinizin amacının kümesleri ve kuşları görmekten çok beni görmek olduğunu ima eden sözlerini dikkate almayın. Ziyaretinizin amacını onlara kesin bir şekilde belirtmezsek, ailem ikimizi de utandıracaklarından korkuyorum. Ayrıca, babamın kuş kafesleri için çok kurnazca bir kapı icat ettiğini de belirtmeliyim. Bu kapı, kuşların gündüzleri serbestçe girip çıkabilmelerini sağlıyor, ancak akşam olunca, eve girebilmelerine izin verirken dışarı çıkmalarını engelleyecek şekilde ayarlanıyor. Babam bu icadıyla çok gurur duyuyor. Lütfen mümkün olan en kısa sürede cevap verin. Sizden kesin bir cevap alana kadar, her saat başı gelip gelemeyeceğinizi soracaklarını tahmin ediyorum.

Detozi

Altın Ayın 22. günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı
Kuş Bekçisi Detozi, Trehaug Kuş Bekçisi
Erek, Bingtown

Rain Wild Tüccarları'ndan Tüccar Elspin'den Bingtown Tüccarları'ndan Tüccar Kerwith'e. Birkaç gecikmiş borcun derhal ödenmesini talep eden mühürlü bir mesaj. Bu mesaj, Bingtown Tüccarları Konseyi'nden borçlarınızın ödenmesini talep etmek için resmi bir talepte bulunmadan önce son bir rica olarak gönderilmektedir.

Erek,

Lütfen, saçmalamayın. Önceki mesajım size ulaşmış olmalı, bu yüzden gelebilerseniz hepimizin ne kadar mutlu olacağını biliyorsunuzdur. Umarım Trehaug'u size tam olarak gezdirebilmem için yeterince uzun kalacak şekilde ayarlamalar yapabilirsiniz!

Detozi

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

YOLUNU KAYBETMEK

Thymara gözlerini kııptı, sonra sıkıca kapattı. Başı dönüyordu. Tarman'ın pruvasında oturmuş, bacaklarını kenara sarkıtmış, dünyanın ne kadar büyük olduğunu düşünüyormuş. Son birkaç gündür yağın yoğun yağmur ve yoğun bulutlar sonunda durmuştu; başının üstünde ufuktan ufka uzanan sonsuz bir yıldız örtüsü vardı. Yıldızlara çok uzun süre bakmış ve aniden teknenin güvertesinden düşüp gökyüzüne yükseliyormuş gibi hissetmişti. Gözlerini tekrar açtı ve denize baktı.

Orman yok olmuştu. Gün geçtikçe geri çekilmiş, şimdi ufukta bir lekeye dönüşmüştü. Gemi, sazlık ve kamışlarla kaplı düz bir bataklıkta kaybolmuştu. Kısa ağaçlar ve çalılar, izole edilmiş koruluklarda saz kökleriyle yukarı doğru uzanıyordu. Bunların sadece sığ suları değil, aynı zamanda gallatorların güneşlenmekten hoşlandıkları alanları da gösterdiğini öğrenmişlerdi. Ejderhalar gallatorlardan korkmazdı; onları daha büyük bir et kaynağı olarak görürlerdi. Ancak daha büyük gallatorlar da koruyucular ve onların küçük tekneleri hakkında aynı şekilde düşünürdü. Koruyucular, ejderhaların gallatorları yedikten sonra sazlık çalılıklarına yaklaşmadan önce geride kalmayı öğrenmişlerdi. Ejderhalar, korulukların yakınında gecelemeıi severdi. Hepsi suda durmaktan yorulmuştu, ama en azından korulukların yanında su daha sığıdı. Kaptan Leftrin onlara yardımcı oluyordu, ama Tarman'ı o kadar sığ bir yerde karaya oturtmaktan korktuğunu biliyordu ki, o bile çamurdan çıkamazdı.

Geri çekilen ormanlar, ona tanıdık tüm besin kaynaklarını da beraberinde götürmüştü. Artık bekçiler geceleri balık ağı kuruyor, kalın nişastalı kökleri için sazlık ve kamışları söküyorlardı. Birkaç gün önce, Carson'ın balık ağlarına bir sürü su kuşu takılmış ve şansları yaver gitmişti. Taze et elde etmişlerdi, ancak bunun bedelini yırtık ağları onarmak için uzun saatler harcayarak ödemişlerdi. Artık monoton yemeklerden hoşlanmıyordu ve kendini işe yaramaz hissetmekten daha da çok nefret ediyordu. Av malzemeleri dalgalarda kaybolduğı için tek yapabileceğı şey toplayıp toplamaktı. Ve toplayabileceğı tek şey nişastalı kökler ya da uzun otların tohumlarıydı.

En azından Sintara ona daha dikkatli davranmaya başlamıştı, daha nazik olmasa da. Ejderha artık her gece tımar edilmesini istiyordu. Su bu işi zorlaştırıyordu ve Thymara'nın temizlenmesi gereken yerlere ulaşabilmesi için sırtına ve boynuna tırmanmasına izin vermek zorunda kalıyordu. Bir avuç saz ve ot, böcekleri temizlemek ve ejderhanın pullarını parlatmak için kaba fırçalar yapıyordu, ancak bunlar insan eline çok sert geliyordu. Thymara, elleri kendisinininkinden daha az pullu olanlara acıyordu.

Tımarlamanın zorluğuna rağmen, Sintara Thymara'nın titiz olmasında ısrar etti. Thymara akşamının çoğunu ejderhanın kanatlarında geçirdi. Bu yaratıkla arasındaki farklara rağmen, bundan zevk almıştı. Sintara kanatlarını açtığı anda, kemik ve kıkırdakların narin desenleri, renklerinin panelleri ve desenleri, sanki vitray temizlemek gibiydi. Tırtıklı kenarları olan pullar, ona yarı saydam tüyleri hatırlattı. Ejderhanın kanatları ne kadar büyük olursa olsun, derileri ince ve narindi. Üst üste binen pullar neredeyse birbirinden ayrılmazdı. Kanatları o kadar kompakt bir şekilde katlanıyordu ki, bu kadar büyük kanatların ejderhanın sırtına bu kadar düzgün bir şekilde sığması neredeyse imkansız görünüyordu. Böcekler kıvrımlara girince rahatsız ediyordu ve nehrin sürekli nemi ıslak yaralara neden oluyordu. Kanatlarının ejderhanın kolayca veremeyeceği bir tür günlük bakıma ihtiyacı olduğu şüphe götürmezdi. Yine de Thymara'ya Sintara'nın ona kanatları için saçma sapan bir zaman harcatıyor gibi geliyordu. Sintara, gelişen renkleri ve desenleri övmesini, yapının hassas gücünü ve her kanat kemiğinin ucundaki ince dikenli pençeleri not almasını defalarca istedi.

Sonuç olarak, bugün kayıkla seyahat etmek yerine mavna ile seyahat etmiş olmasına rağmen yorgundu. Kemikleri yorgundu ve ağrıyordu. Elleri acıyordu ve hiç iyileşmeyen yarasının çevresinde sırtı ağrıyordu. Bu acıya alışmaya başlamıştı; tesadüfen dokunduğunda keskin bir acı hissedene kadar nadiren aklına geliyordu. Çevresine gizlice bakındı ve kimsenin ona bakmadığından emin olunca elini gömleğinin altına kaydırды ve omuz bıçakları arasındaki bölgeye dikkatlice dokundu. Sıcak. Şişmiş. Ve ortasında mide bulandırıcı, iğrenç bir kabuklu çukur vardı. Tats'ın şu anda onunla konuşmaması, onu öpmeye ya da dokunmaya çalışmaması neredeyse bir rahatlamaydı. Onun dolaşan ellerini sırtından uzak tutmak zor olmuştu ve bu davranışı

onu tamamen şaşırtmıştı. Ona dokunmasına izin vermeliymiş; bu, onun ateşini çabucak söndürürdü.

O içini çekti. Rapskal aklına geldi. Onu ilk kez değil, yine çok özlemişti. Eğer hayatta olsaydı, bu gece burada, yanında oturmuş, anlamsız, neşeli ve iyimser şeyler hakkında konuşuyor olurdu. O, hiçbir yükümlülük veya beklenti olmadan onun arkadaşıydı. Onun kendisini sevmesi için çaba sarf etmemişti ve o da her zaman onun kendisini sevdiğini varsaymıştı. Arkadaşlığı çok basit hale getirmişti. Bunu özlüyordu. Bu gece, bunu çok arzuluyordu.

Dönüp geminin ortasına baktı. Bu gece tüm bekçiler gemideydi. Bazıları güverte evinin çatısında oturuyordu. Oyun parçalarını göremeyecek kadar karanlık olana kadar zar oynuyorlardı. Şimdi Boxter, annesinin yaptığı baharatlı rulolardan bahsederek herkesi eziyet ediyordu. Sylve, Kase ve Alum, bir yığın saz kökünün etrafında toplanmış, kalın yumruların sert dış kabuğunu soyup yarınki kahvaltı için parçalara ayırmak üzere Bellin'e uzatıyorlardı. Thymara onlara yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

"Graft. Seninle konuşabilir miyiz?"

Tats'ın sesine dönerek baktı. O ve Harrikin, Graft'in arkasında duruyorlardı. Onun, kendisinden çok uzak olmayan bir yerde korkuluğa yaslandığını fark etmemişti. Son zamanlarda sessiz, içine kapanık ve diğer bekçilere karşı düşmanca davranıyordu ve ondan uzak durmak akıllıca görünüyordu. Onu kışkırtmanın en iyisi olacağını düşünen Tats'a güvenebilirdi.

"Zaten birkaç tane içtin. Neden şimdi duruyorsun?" Graft alaycı bir şekilde cevap verdi. Sözleri düzgün çıkmıyordu. Dudaklarının sertleştiğini düşündü. Pullu insanlarda bunun olduğunu duymuştu. Leftrin onu döveli günler olmuştu. Ağzı şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı.

"Bugün tekneyle çıkmadığını fark ettik."

"Kendimi iyi hissetmedim."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Harrikin ve ben yarın tekneyle denize açılıp balık ya da birkaç gün önce gördüğümüz su sıçanlarından yakalayabilir miyiz diye bakacağız. Hatta o gallatorlardan birini bile. Ejderhalar onları lezzetli buluyor gibi. Bekçiler ve mürettebat için taze et ne olursa hoş olur."

Graft'a alabilir mi diye sormadığını fark etti. Ona bunu yapacaklarını söylüyordu. Harrikin konuşmuyordu, ama Tats'ı desteklemeye hazırdı. Graft ikisine birden baktı. Sesi alçak ve ciddiydi. "Ekipmanımı ödünç vermek istemiyorum. Hayır."

"Bu kalıcı ekipman," dedi Tats.

"Ve koruyucu bot," diye ekledi Harrikin.

Greft ikisine birden baktı. "Ekipman bana verildi. Ben ona iyi baktım, doğru şekilde sakladım. Bu yüzden hâlâ bende." Sadece gerekli kelimeleri söylediğini fark etti ve konuşmanın ona acı verdiğini ya da zor geldiğini düşündü.

"Şans," diye ısrar etti Tats. "Sadece şans, Greft. Ekipmanını iyi saklayan tek koruyucu sen değildin. Teknenin bulunduğu yere vurması senin şansındı. Hepsi bu. Onu herkesten saklaman adil değil."

"O benim."

Tats sesini biraz alçaltarak, "Thymara'nın öldürdüğü bir geyiğin yanında dururken, senin paylaşım konusunda farklı bir şarkı söylediğini hatırlıyorum," dedi.

Tarman büyük bir gemi değildi. Tats'ın sözleriyle sessizlik yayıldı. Güverte evinin çatısındaki konuşmalar kesildi. Kafalar döndü.

"Bu farklıydı." Greft boğazını temizlemeye çalıştı. Yan tarafa eğildi ve tükürdü, ama ağzından temiz bir şekilde çıkmadı. Yırtık kolunu ağzına sürdü, Tats'tan Harrikin'e baktı. "Hayır. Ya da şimdi savaş."

Tats ve Harrikin birbirlerine baktılar. Tats onların adına konuştu. "Kavga yok, Greft. Sağlıklı bir adam olmadığını biliyorum. Ve Leftrin'in güvertesinde kavga etmek istemiyorum. Kavga çıkarmak için sana gelmedim. Yarın sabahın ilk ışıklarında tekneyi ve ekipmanları alıp ciddi bir av ve balık avı yapmaya gideceğimizi haber vermeye geldim. Hakaret etmek istemem, ama artık bu işi yapamıyorsun. Bu yüzden, hepimizin iyiliği için Harrikin ve ben bu işi üstleniyoruz. Tekneye ve ekipmanlara ihtiyacımız var."

Greft onlardan uzaklaşarak tekrar denize baktı. "Hayır," dedi tarafsız ama gerçekçi bir sesle. Sırtı Tats'ı saldırmaya cesaretlendiriyor muydu? Öyleyse, Tats bu tuzağa düşmedi.

"Sadece olacak olanı söylüyorum," dedi Tats sessizce. Harrikin'e tekrar baktı, o da başını salladı. İkisi birden Greft'ten uzaklaşıp güvertede yavaşça uzaklaştılar. Arkalarında karanlıkta fısıltılar duyuldu, sonra da sessiz bir konuşmaya dönüştü. Thymara olduğu yerde kalarak suya ve karanlığa bakakaldı. Greft'i umursamıyordu, ama işlerin bu noktaya gelmesine çok üzülmüştü.

Greft, onun bakışlarını hissetmiş gibiydi. "Komik mi?" diye sordu sert bir sesle.

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi. "Trajik. Başına gelenler için üzgünüm, Graft."

Ne olursa olsun, sana acıyorum."

Ona dönünce, gözlerindeki mavi öfkeyle parladı. "Acımayı kendine sakla. İşe yaramaz, aptal fahişe."

Bu hakaret onu şaşkına çevirdi, sadece sesindeki öfke nedeniyle değil, aynı zamanda onu şaşırttığı için de. Yararsız? Aptal? Fahişe? Graft, bunun mantıklı olmasını değil, sadece hakaret etmeyi amaçladığını fark etmeden önce dönüp uzaklaşmıştı. Aslında onun düşüşünden zevk almasını bekliyordu. "Beni hiç tanıımıyorsun," dedi onun yokluğunda. Diğer bekçilere doğru baktı. "Artık kimse tanımıyor sanırım."

Diğer bekçiler işlerine dönmüşlerdi. Alum, Kase ve Lecter'ın yardımlarıyla Boxter'in saçını kesmeye çalışıyordu. Davvie izliyor ve gülüyordu. Tats, Harrikin'in yanında oturuyordu; Sylve, Harrikin'e yaslanmıştı. Üçü de bir şey hakkında fısıldaşıyorlardı. "Seni özledim Rapskal," dedi geceye. "Bir arkadaşım olmasını özledim."

Beklenmedik bir yankı ona geri döndü. *Aptal olma. Bir ejderhan var. Artık insan arkadaşlara ihtiyacın yok. Uyuyun.*

"İyi geceler, Sintara," diye mırıldandı ve ejderhanın tavsiyesine uymak için gitti.

NEHİR KAYBOLMUŞTU. Bunu kabul etmenin zamanı gelmişti. Leftrin, üzerinde bulunduğu bu su kütesine ne ad vereceğini bilmiyordu, tabii buna su kütesi denebilirse. Tarman üç gündür acı verici bir yavaşlıkla ilerliyordu. Ejderhaları takip ediyorlardı, ama onların nereye gittiklerini bildiklerini sanmıyordu. Ana kanalı mı takip ediyorlardı? Ana kanal var mıydı? Akıntı artık akıntı sayılmazdı. Sabah rüzgârının sazlıkların ve kamışların arasında hafifçe hışırdamasıyla bozulan, durgun su yüzeyinde yansıyana şafak ışığını izledi.

Dünyanın duvarları geri çekilmişti. Tarman'ın güvertesinden görebildiği kadarıyla, su bitkileriyle dolu devasa bir bataklıkta bulunuyorlardı. Güverte evinin çatısından bile, bunun sonu gelmeyecekmiş gibi bir hisse kapıldı. Belki bir zamanlar burası bir nehir sistemi ya da bir göl olmuştu. Şimdi ise uzak tepelerden gelen suların aktığı geniş bir drenaj sistemi olup olmadığını merak ediyordu, bir insanın boyundan biraz daha derin bir su birikintisi. *Düz bir tabak gibi*, diye düşündü. Yağmurlar ciddi şekilde başladığında ne olacağını düşünmemeye çalıştı. Bir tufan başlar ve su yükselirse, ejderhaların kaçacak hiçbir yeri yoktu. Mercor'un bunu bildiğinden emin olarak, kafasından gereksiz endişeleri silkeledi.

Mercor'un bunun farkında olduğuna emin olarak. Her gün onları Kelsingra'ya ya da ölüme götürüyordu. Oraya vardıklarında hangisi olduğunu öğreneceklerdi.

Ufkun geniş çemberini taradı ve umut verici hiçbir şey görmedi. Kendini hiç bu kadar küçük, bir dal parçası üzerinde yüzen bir yaşam kıvılcımı gibi hissetmemişti. Gökyüzü geniş ve griydi, yüksek bulutlarla kaplıydı. Hayatı boyunca tanıdığı gölgeli nehir kıyılarını özledi. Gündüzleri ışık acımasızca parlıyordu ve açık gecelerde, başının üzerindeki yıldızlar onu önemsiz bir varlık haline getiriyordu.

Uzaklarda bir av kuşu, şahin ya da kartal, uzun ve yalnız bir çığlık attı. Tats'ın ejderhası uyandı ve uyukladığı yerden başını kaldırdı. Sorgulayan bir ses çıkardı, ama cevap gelmeyince başını tekrar kanadının altına soktu. Ejderhalar, yorgun su kuşları gibi başlarını göğüslerine gömmüş ya da yanlarındaki ejderhaların sırtına yaslamış halde bir grup halinde duruyorlardı. Onlar için rahat bir uyku olamazdı. Denizciler çok uzun süre nöbet tutmuş gibi ayakta uyuyorlardı. Onlara acıyordu ama onlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Böcekler daha fazla çoğalmıştı, ama en azından bu nehirde geceleri yarasalar bolca vardı; gündüzleri ise minik kırlangıçlar sivrisinekleri ve tatarcıkları yiyerek ziyafet çekiyordu. Hala sokan, vızıldayan böcekler eksik değildi, ama onların sırayla yutulmasını izlemek ona tatmin veriyordu.

Alışkanlık, piposunu ceketinin cebinden çıkarmaya itti. Pipoya baktı, elinde çevirdi ve sonra yerine koydu. Teknede tek bir tütün parçası bile kalmamıştı. Tüklenen tek şey tütün değildi. Şeker bitmişti, kahve de. Kalan çay, yapraktan çok toz gibiydi. İki fiçı gemi ekmeği kalmıştı. Onlar da bittiğinde, seyahatleri boyunca avlayıp toplayabileceklerine tamamen bağımlı olacaklardı. Carson kaşlarını çattı ve kararlı bir şekilde endişelerini silkeledi.

Temiz su olan yerde yiyecek de vardır, diye hatırlattı kendine. Balık boldu ve bazı sazların kalın, nişastalı kökleri vardı. Son birkaç gecedir Carson, su kuşları için kasten ağlar kurmuştu. Henüz pek şanslı olmamıştı, ama şanslı olduğunda, ki bu kesin, menüde kızarmış ördek olacaktı. Ya da daha çok haşlanmış, diye hatırlattı kendine, odun daha az harcanırdı. Son zamanlarda büyük odun parçaları azalmıştı. Artık, günler önce su seviyesi yükseldiğinde kıyıya vurmuş odun parçalarını hevesle arıyorlardı. O zamana kadar, tüm bekçiler her akşam mümkün olduğunca çok kuru saz otu toplamakla görevliydi. Saz otu çabuk yanıyordu; her gece

ve daha uzun süre yanması için demetler halinde büküyorlardı. Şükürler olsun ki geceler şimdiye kadar ılık geçmişti.

Herkesin giysileri, yoğun kullanım ve Rain Wild Nehri'nin asitli suyuna fazla maruz kalmanın etkilerini gösteriyordu. Kumaşlar yıpranıp paramparça olmuştu. Pantolonlar, paçaları dizleri için yama olarak kullanıldığından kısalmıştı. Alise, daha önce bol olan gardırobunu kadın bekçilere paylaştırmış, hatta sorulmadan önce teklif etmişti. Sedric de onun örneğini izlemişti; bekçi delikanlılarının parlak renkli keten ve ipek gömleklerle görevlerini yapmaları garip bir manzaraydı. Yine de Leftrin, bunun kaçınılmaz sonu sadece ertelediğini biliyordu. Şimdilik idare ediyorlardı, ama eninde sonunda bir çözüm bulunması gerekecekti.

Alise, iki buharlı kupa ile yanına geldi. Kupasını parmaklığın üzerine koydu ve birini ona uzattı. "Çay?" diye sordu.

"Evet. Neredeyse sonuncusu. Üstelik çok da hafif."

"Ama sıcak," dedi ve buharlı fincanların üzerinden birbirlerine gülümsediler. Topraklarının ufkunu gözden geçirdiler. Bir süre sonra, ikisinin de aklından geçenleri dile getirdi. "Su her geçen gün daha da sığlaşıyor. Ejderhaların nereye gittiklerini bildiklerine hiç inanmıyorum. Tarman'ın gösterdiği anılarda

Bizim için Kelsingra, böyle bir göl değil, büyük bir nehrin kıyısındaydı.

Başka bir şey söylemedi. İkisi de çaylarını yudumlarken merak içindeydiler. Nehir kolunu yanlış mı takip ettiklerini, su Tarman için çok sığlaşırsa ne olacağını, ejderhaların geri dönmeyi talep edip etmeyeceklerini merak ettiler. Sonra Alise boş elini Leftrin'in omzuna koydu ve Leftrin başını eğerek elini omzuyla yanağı arasına sıkıştırdı. "Seni seviyorum," dedi sessizce. Ona bunu söylememişti. Yüksek sesle söylemeyi düşünmemişti.

"Ben de seni seviyorum." Bu sözler ona çok kolay gelmişti, sanki binlerce kez söylemiş gibi. Bu onu mutlu etti. Ona önemli olan sözleri söylemek değildi. Sadece olanı kabul etmekti.

Gülümsedi, kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine çekti. Hiçbir şeyden emin olmadığı bir günde bunu bilmek güzeldi. "Görünüşe göre bulutlar dağılmaya başladı. Belki yine güneşli bir gün olur," dedi Alise, gökyüzüne bakarak.

"Senin için daha fazla çil olacak!" dedi Leftrin ve Alise alaycı bir şekilde kaşlarını çatarak başını salladı.

"Neden onları sevdiğini anlamıyorum! Hayatımın yıllarını onlardan kaçınmak ve limon suyu ve

çalkalamakla geçirdim."

"Seni öpmek çok lezzetli olmalı."

"Aptal adam. O zaman kimse beni öpmedi." Eğri bir gülümseme. "Bana göre Bingtown'daki erkekler aptaldı."

Hala gülümsüyordu, ama gözlerinin önünden küçük bir gölge geçti ve o, Hest'i, aşağılanmayı ve aldatılmayı hatırlattığını anladı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu onun kalbinden silemediği için üzüldü. Bunun, Sedric ile olan ilişkisini hala etkilediğini biliyordu. İkiisi birbirlerinden uzak durarak, nazik, neredeyse birbirlerine karşı kibar davranıyorlardı, ama birbirlerini derinden incitmiş insanların ihtiyatıyla. İkiisi için de üzülyordu. Sedric hakkında yeterince konuşmuştu, onun Sedric ile olan arkadaşlığının, Hest ile olan felaket evliliğinden yıllar önce başladığını biliyordu. Keşke Sedric'in saygısının verdiği güven hala ona eşlik ediyor olsaydı. Bunu kaybetmek, kadının kendine olan güvenini sarsmıştı. Kadının kendi saygısının, kadının kendi değerini görmesine yetmesini diledi ve bu dileğinin bencilce olduğunu fark etti. O, kadının tüm dünyası olamazdı. Kadın, kendini tam olarak bulabilmek için eski arkadaşıyla ilişkilerini düzeltmeliydi. Hepsi için, bunun bir an önce gerçekleşmesini diledi. Tarman, çekişme ve çatışmalar için çok küçük bir dünyaydı.

Yine de Graft'te bunlardan yeterince vardı. Gemide dolaşıyordu, ne bekçi ne de mürettebat üyesi, ejderhalar tarafından reddedilmiş, sağlığı bozuk, başarısız bir lider. Graft izin verseydi Leftrin ona acırdı. Ama vermedi. Leftrin'in tanıdığı en acımasız ve kötü adamlardan biri olmuştu. Birçok kez Kalo'nun o gece bekçisini yemesini dilemişti.

"Sessizleştin. Ne düşünüyorsun?" "Graft," dedi

Leftrin kısaca ve kadın başını salladı. "Sonuna geliyor, değil mi?"

"Dün gece sen yatmaya gittikten sonra küçük bir kavga çıktı. Graft dün bütün gün gemide kaldı; fiziksel değişiklikler onu o kadar mı acıttı, yoksa çabalamaya cesareti kalmadı mı, bilmiyorum. Tats ona gitti ve bugün avlanmazsa, Harrikin'le birlikte tekneyi ve ekipmanları alıp 'iyi bir şey' yapmayı planladıklarını söyledi." Çayını yudumladı ve başını salladı. "Tekne ve ekipmanla ilgiliymiş gibi gösterdi ama bence dahası vardı."

"Ne oldu?"

"Pek bir şey olmadı. Kötü bir tartışma oldu. Graft kavga etmeye hazır görünüyordu, ama Tats hasta bir adama vurmayacağını söyleyip uzaklaştı. Orada bitti

orada bitti. Umarım." Soğuyan çaydan bir yudum daha aldı. "Tats ve Harrikin ona tekneyi ve ekipmanları alıp bu sabah ava çıkacaklarını söylediler. Umarım Greft akıllıdır da tekneyi alırken orada olmaz. Eğer orada olursa ve kavga çıkarsa, müdahale etmek zorunda kalacağım."

"Belki çoktan gitmişlerdir," dedi Alise umutla. "Belki, ama kontrol etmekte fayda var. Yürüyüşe çıkmak ister misin, canım?"

"Davetiniz için teşekkür ederim, nazik beyefendi." Ona alaycı bir reverans yaptı ve sonra onun ona görkemle uzattığı yırtık pırtık koluna sert bir elini koydu. Güvertede yürüyüşe başladıklarında, kendilerini izleyenlerin gözünde nasıl göründüklerini düşünerek gülümsedi. Artık güneş ve asitli sudan izleri olmayan tek bir giysisi bile yoktu. Tek istisna, adamın ona verdiği Elderling elbisesi idi, ama uzun eteği bir mavna hayatı için pek uygun bir stil değildi. Saçları dağınık ve kıvrıkcıktı. Bingtown'daki bir sokak satıcısının bile cildi daha güzeldi. Çıplaktı; botlarının kalanlarını, kıyıda yürüyebilecek zamanlar için saklıyordu; günlerdir giymemişti. Hiç bu kadar çirkin hissetmemişti.

Ya da daha çekici. Leftrin'e baktı ve gözleri hemen onunla buluştu. O da onun bakışını karşılayınca, Leftrin'in gülümsemesi genişledi ve gözleri ilgiyle parladı. Evet. Bu geminin güvertesinde, o, onun dünyasındaki en güzel kadındı. Bu harika bir duyguydu.

"Tekne gitti," dedi ona, onu işine geri döndürmek için. "Öyle. Eh, en azından beladan kurtulduk," dedi memnuniyetle.

Sonra Tats arkadan seslendi. "Tekne nerede?"

GREFT, tekneyi ve avcılık ve balıkçılık için gerekli tüm ekipmanları almıştı. Kimse ne zaman gittiğini bilmiyordu. Bellin, diğerlerinin çoğu uyuduktan sonra onu mutfakta gördüğünü hatırladı. Bu, Thymara'yı şaşırtmadı. Greft'in değişimleri, iyi uyuyamadığı anlamına geliyordu ve onlara yemek yemenin zor olduğunu söylemişti. Hızlı bir envanter, küçük gemi ekmeğinin büyük bir kısmının ve küçük bir tencerenin kaybolduğunu ortaya çıkardı. Bu, Greft'in balık tutmaya veya avlanmaya çıkmadığını ona her şeyden daha fazla ikna etti. Kendi yoluna gitmek için mavna'dan ayrılmıştı.

Diğer bekçilerin tepkileri Thymara'yı şaşırttı. Bazıları teknenin kaybolduğunu görünce öfkeleni ve hepsi şaşkınlıklarını dile getirdi. Hiçbiri Greft'in iyiliğinden endişe duymuyor gibiydi. Boxter ve Kase inatla sessizdi

Jerd ise tekneyi, ekipmanları ve gemi ekmeğini "benim yiyebileceğim az sayıdaki yiyeceklerden biri olduğunu bilmesine rağmen" alıp gitmesinin bencilliğine en çok kızmıştı.

"Sanki her şey onun etrafında dönmeliymiş gibi," dedi Sylve, Thymara'nın dirseğinin yanında durarak fısıldadı. Yeterince sessiz değildi, çünkü Jerd ikisine de kötü bir bakış attı ve trajik bir şekilde, "Onun çocuğunu taşıdığım halde beni terk etmesi ikiniz için de önemli değil," dedi.

Thymara, Greft'in çocuğun kendinden olduğundan emin olsaydı belki daha çok önemserdi diye düşündü ama bunu söylemedi. Bekçilerden uzaklaşarak, Leftrin'in Hennesey ile konuyu tartıştığı yeri duyabilecek bir yere geçti. "Sadece tekne ve ekipman olsaydı, bu bir bekçi meselesi derdim. O balıkçılık ve avcılık ekipmanlarını kaybetmek herkesi etkileyecek olsa da; Jess öldüğünden beri Carson, eve ekmek getirmekte zorlanıyor. Ejderhalar şu anda çoğunlukla kendilerini besliyorlar, yoksa durum daha da kötü olurdu. Ama o geminin ekmeğini çaldı. Bu da onu geminin meselesi yapar ve karar kaptana kalır.

Ben böyle görüyorum. Yani, biri onu bulup geri getirmeli. Şu anda en son ihtiyacımız olan şey bu. Ama bunu görmezden gelirsek, gemiyi terk edip her şeyi alıp giden bir sonraki kişi için kapı ardına kadar açık kalır."

"Bunu görmezden gelemeyiz," dedi Hennesey. "Ama kimi göndereceksin?"

"Carson." Leftrin kararını vermişti. "O benim adamım. O ejderha onu sahiplenmiş olsa bile, o bir bekçi değil. Bu işe sıradan bir mürettebat göndermeyeceğim. Bugün yola devam etmek istiyorum, burada oturup beklemek istemiyorum."

"Carson öyleyse. Yalnız mı?"

"Eğer bir arkadaş isterlerse, seçimini ona bırakacağım. Bu çok can sıkıcı bir iş."

"NEDEN BEN?" SEDRIC sessizce sordu.

Carson ona dönüp baktı, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. "Şimdiye kadar seninle vakit geçirmeyi sevdiğimi anlamış olurdun sanıyordum."

Endişelerine rağmen, Sedric kendini Carson'ın gülümsemesine karşılık verirken buldu. Bu yanıt avcı için yeterli gibi göründü. Yüzünü tekrar öne çevirdi ve küreğini suya daldırdı. Sedric onu taklit etti ve onunla aynı hızda ilerlemeye çalıştı. Avcıyla arkadaş olmaya başladığından beri geliştirdiği fiziksel güç onu şaşırtıyordu. Carson ise Sedric'in kol ve göğüs kaslarının gelişmesinden birden fazla kez övgüyle bahsetmişti.

Sedric, biraz tedirgin bir şekilde arkasına bakarak arkalarında küçülen mavna izledi. Tekne, hayatındaki tek güvenli yer haline gelmişti. Carson yolunu gösterse de, bu küçük tekneyle ondan uzaklaşmak tüm içgüdülerine aykırıydı. Gümüş bir parıltı gözüne çarptı. "Sanırım ejderhan bizi takip ediyor."

Carson bir anlığına başını kaldırdı. Sonra dönüp bakmadan, sertçe başını salladı. "Öyle."

"Neden?"

"Bir ejderha neden bir şey yapar ki?" diye mırıldandı, ama sesinde eğlence vardı. Spit zor bir ejderhaydı, huysuz ve bazen aptallık derecesinde kalın kafalıydı. Avcının neden Spit'in koruyucusu olmak için öne çıktığını bildiği halde, Sedric hala buna şaşırıyordu. O ve Carson birbirlerine hiçbir söz vermemişlerdi. Carson bunun gerekli olduğunu düşünmemiş gibiydi. Yine de hiçbir şey saklamıyordu. Sadece bir kez Sedric'in "ondan daha hızlı büyüyeceğini veya onu yaşlılıkta bırakacağını" endişesini dile getirmişti. Sedric bunu yatak sohbeti olarak görmezden gelmişti. Ancak avcının Sedric'i hiçbir insanın kontrol edemeyeceği bir dönüşüme uğratma fırsatı ortaya çıktığında, tereddüt etmemişti. Sedric'le birlikte olmak için tüm hayatını değiştirecek olan Spit'in koruyucusu olmayı teklif etmişti. Hiçbir erkeğin kendisine böyle bir taviz vereceğini hayal etmemişti. Bu, Hest ile birlikte olmak için eski hayatını ne kadar çabuk terk ettiğini ve hatta aile bağlarını kopardığını utanarak hatırlattı. Sedric'in sevgilisiyle birlikte olmak için dünyasından vazgeçtiğinde, Carson'ın onun yaptıklarından çok daha fazla farkında olduğunu düşündü. Yine de Carson bunu bir fedakarlık olarak hiç bahsetmemişti. Adam verdiğinde, açık bir kalple veriyordu. Önündeki adamı izledi, kürekleri kullanırken kaslarının hareketlerini gördü ve bir yıl ya da on yıl sonra nasıl görüneceğini merak etti.

Spit henüz Carson'a kanını sunmamıştı, ama Sedric onun bunu yapacağından şüphe duymuyordu. Avcı, öngörülemez küçük ejderhaya sadece bağlılıkla değil, hayvanlar ve vücutları hakkında derin bir anlayışla bakıyordu. Spit'in bakıcısı olduğu ilk gün, küçük gümüş ejderhayı sağlığının her ayrıntısına dikkatle incelemiş ve diğer tüm bakıcılar kendi canavarlarını ihmal etmediklerinden emin olmak için telaşla etrafta koşuşturmaya başlamıştı.

Carson kadar cesur olan pek kimse yoktu. Ejderhanın ağzının içinde bir saatten fazla kalarak, keskin dişlerinden birinin etrafına sarılmış ve ona büyük acı veren bir sinir demetini çıkarmıştı. "Zamanımı boşa harcamadım," diye Sedric'i nazikçe azarladı. "Daha sonra

çürüyüp giderdi. Ama şimdi çıkararak, bana minnettar olması için bir neden daha verdim. Ve sürekli sinirli olması için bir neden azaldı."

"Gref'i bulduğumuzda ne yapacağız?" Sedric bir süre sonra Carson'a sordu. Bu, barjdan ayrılmadan önce sormaya vakti olmayan birçok sorudan biri olan, bariz bir soruydu.

"Onu ve tekneyi mavna geri getireceğiz. Tek görevimiz bu." "Ya direnirse?"

Carson omuzlarını hafifçe silkti. "Onu geri getiriyoruz. Öyle ya da böyle. Leftrin onun hırsızlığıyla kaçmasına izin veremez. Şimdiye kadar, kıtlığa rağmen, hırsızlık ya da istifçilik olmadı. Toplanan ya da avlanan yiyecekler paylaşılıyor. Sen ve Alise, fazla giysilerinizi paylaştığınızda örnek oldunuz. Leftrin'in bunu yaptığınızda ne kadar rahatladığını tahmin edemezsin. Bunu yapacağınıza şaşırmıştı. Ben şaşırmadığımı söyledim." Başını çevirip Sedric'e kırmızı dudaklarını aralayan ve dişlerini gösteren bir gülümseme hediye etti. Kim böyle gülümserdi? Sedric'in bir zamanlar arkadaşları olan sofistike ve kibar Tüccarlar değil. Onlar ifadelerini bastırır, asla çok yüksek sesle gülmez, bakımlı ellerinin arkasına gülümsemelerini saklarlar. Hoşnutsuz veya alaycı görünmek şık bir şeydi. Neden bunu çekici ve medeni bulmuştu? Hest'in alaycı gülümsemesinin hayaleti aklına geldi. Onu kafasından kovdu ve bir ay önce olduğundan çok daha kolay oldu.

"Gülümsemi ni seviyorum." Dürüstçe iltifatını yüksek sesle söyledi. Bu onu aptal ve başı dönmüş hissettirdi. Hest'e böyle basit bir şeyi söylemeye asla cesaret edemezdi. Adam onu bir ay boyunca alay ederdi. Carson'ın sessizce kürekle iki kez daha kürek çekip dikkatlice kürekleri sudan çıkardığını izledi. Avcı koltuğunda dönüp Sedric'in önüne çömelene kadar küçük tekne sallandı. Sedric'in başının arkasını bir eliyle kavradı ve onu derin ve uzun bir öpücükle öptü.

Konuşurken sesi kısılmıştı. "Daha önce teknede hiç böyle bir şey yapmadım. Zor olabilir."

"Zorluk iyi olabilir," diye cevapladı Sedric nefes nefese.

"Bir terslik var." Jerd'in sesi gergin ve korkuluydu, Thymara'nın kolunu acı verecek kadar sıkı tutuyordu. Jerd onu bulduğunda Thymara güvertede oturmuş, çok sayıda kancası olan uzun bir olta ipini çözmeye çalışıyordu.

"Ne?" diye sordu Thymara, ondan uzaklaşmaya çalışarak. Jerd, onun üzerine eğilmiş, rahatsız edici bir şekilde yakındı ve sesindeki korku tedirgin ediciydi.

"Kanıyorum. Biraz. Ve sürekli hissediyorum... OH." Aniden Thymara'ya yaslandı ve serbest elini karnına götürdü. Thymara'nın dehşetle gördüğü gibi, birkaç damla kanlı sıvı Tarman'ın güvertesine sıçradı.

"Olamaz!" diye bağırdı Thymara. Herkes, bir yaşam gemisinin güvertesine asla kan dökülmemesi gerektiğini biliyordu. Tarman'ın aniden artan farkındalığını hissetti. Bir saniye sonra Leftrin'in "Swarge, bir sorun mu var?" diye bağırdığını duydu.

"Görmüyorum, Kaptan!" dümenci bağırarak cevap verdi.

"Çabuk. Eğil de geceliğinin eteğiyle bunu silmeme izin ver."

"İğrenç." Jerd, mütevazı şişkin karnını örtmek için Alise'nin geceliklerinden birini giyiyordu.

Kramp geçmişti herhalde, diye düşündü Thymara, iğrenerek yüzünü buruşturarak, çünkü yaptığı pisliği temizlemek için çok titiz davranıyordu. Eğildi ve kendi gömleğinin yırtık kolunu kullandı, ama kanlı su güverteye çoktan sızmıştı. Hiç iyi değil. "Seni ranzaya götürmeliyiz sanırım. Jerd, neden bana geldin? Neden Bellin'le konuşmadın?"

"O çok kötü. Beni sevmiyor."

"O kötü değil. O sadece yıllardır çocuk sahibi olmaya çalışan bir kadın ve sen ilk çiftleşmeden birkaç ay sonra, istemeden bunu yaptın. Biraz sana kızması normal. Hadi, yürü."

Jerd ona ağır bir şekilde yaslandı. Fısıltıları ve onu bulmak için gizlice yaklaşmasına rağmen, Thymara, güverteye doğru yavaşça ilerlerken ve içeri girerken çektikleri dikkatten hoşlandığını düşündü. Davvie ve Lecter mutfaktaydı. "Bellin'i çağırın lütfen," dedi Thymara ve sesindeki bir şey onları hemen itaat etmeye sevk etti.

"Ve Sylve," diye Jerd arkalarından zayıf bir sesle seslendi. "Bana bakacak kadınlara ihtiyacım var."

Thymara, buna sert bir cevap vermek için dişlerini sıkıca kapattı. Jerd bu dramadan zevk alıyordu, ama Thymara kötü şeyler olacağını hissediyordu. Jerd'in alt ranzalardan birine oturmasına yardım etti.

Bellin, Sylve'nin yanı sıra Skelly'yi de getirmişti. Kadının sesi sert ama şefkatten yoksun değildi. "Tarman'ın kanını güvertede hissettim.

Bebegi kaybediyorsun, öyle mi?" "Ne?" Jerd şaşkına dönmüştü.

Thymara, Sylve ile inanamayan bir bakışlaştı, ama iki kız da bir şey söylemedi. Skelly sadece şaşkın görünüyordu.

Bellin ağır bir sesle konuştu. "Kanaman ve krampların varsa, düşük yapıyorsun demektir. Bebek muhtemelen çoktan ölmüştür ve vücudun onu dışarı itiyor. Ya da zavallı küçük şey çok erken doğacak ve ölecek. En kötüsü, bu biraz sonra durması. Çünkü deneyimlerime göre, bir gün, bir hafta, hatta birkaç ay sonra, çocuğun hareketini hissetmesen bile her şeyin yolunda olduğuna kendini ikna ettiğinde, bu tekrar başlayacaktır."

"HAYIR!" Jerd çılgılık attı ve sonra ağlayarak gözyaşlarına boğuldu. Bellin ona sırtını döndü. Thymara ilk başta onun tavrının sert olduğunu düşündü. Sonra kadının yıpranmış yanağından bir gözyaşı damlasının aktığını gördü.

Alise aniden ranza odasının kapısında belirdi. "Ne oluyor?" diye endişeyle sordu.

"Jerd bebeğini kaybediyor," dedi Bellin. Thymara, kadının sesinin düzlüğünün aslında kendi duygularını kontrol altında tutmak için çabaladığından anladı. "Kapıyı kapatın lütfen. Skelly, temiz bezler bul. Hala biraz odun var. Onu kullanıp su ısıt. Sonra banyo yapmak isteyecektir."

Skelly söyleneni yapmak için koşarak gitti ve Sylve, Thymara'yı dürterek başını kapıya doğru çevirdi. Kapıya neredeyse ulaşmışlardı ki Bellin kapının önüne geçti. "Hayır," dedi sert bir sesle. "Siz kızlar burada kalın. Yaptığınızın sonuçlarını görme zamanı."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum!" Thymara, sözlerinin ne kadar açık olduğunu düşünmeden ağzından çıkıverdi. Herkes ona baktı.

Bellin ağır bir sesle konuştu. "Belki sen yapmadın, kızım. Ama yapacaksın. Bu kız, o anda istediği şeyi, istediği kişiyle yaptı. Bu onun işi, bana bir keresinde çok ateşli bir şekilde söylemişti, sen de duymuşsundur. Ama şimdi bir dönüm noktasındayız ve işin yükü kimin üzerine düşüyor? Bu odada erkek ya da erkek çocuk görüyor musun? Dışarıda, Sa'ya o küçük cana bir şans vermesi için dua eden, bir ileri bir geri yürüyen bir erkek var mı? Ben görmüyorum. Mesaj bu, kızlar. Sizin için son damla kanına kadar canını verecek bir partneriniz yoksa, bacaklarınızı açarsanız aptalsınız demektir. Bu kadar basit."

Thymara hiç bu kadar açık ve sert sözler duymamıştı. O ve Sylve oldukları yerde donakaldılar.

"Bu... adil değil." Jerd bu sözleri nefes nefese söyledi ve ardından küçük bir çığlık attı. Karnını kıvrımlara sokarak nefes nefese kaldı. Thymara, vücudundan çıkan sıvının küçük bir akışını duydu.

"Adil değil," diye Bellin de aynı fikirdeydi. "Hiçbir zaman adil olmaz, kızım. Bu zor ve adaletsiz dünyada yapabileceğin tek şey, kendine ve bebeğine en iyi hayatı sunmak için elinden geleni yapmak. Cesur bir eş bul. Ya da çocuk yapma. Bu kadar basit."

Skelly katlanmış temiz kanlı bezlerle geri geldi. Bellin üstten birkaç tane aldı ve Jerd'in bacaklarının arasını sildi, dudakları düz bir çizgi halindeydi. Thymara, sadece kadın olduğu için aşağılanmış hissederek yüzünü çevirdi. Bakışları Alise'nin bakışlarıyla buluştu. Bingtown'lu kadın sırtını kapıya dayamış, yüzü solgun bir halde duruyordu. Aniden hamile kalırsa ne olacağını mı merak ediyordu? Leftrin vardı, o da sağlam birine benziyordu.

Jerd sırt üstü yatmış, zor nefes alıyordu ve Bellin acımasızca devam etti: "Bu iş bittiğinde, bir iki hafta sonra, o çocukların hepsi peşine düşecek. Seninle birlikte olanlar, seni hala kabul edeceğini düşünecekler ve seninle birlikte olmayanlar da sırasını bekliyor olacaklar. Akıllıysan, bu sefer onlardan birkaç neşeli sevişmeden başka bir şey koparırsın."

"Ben... fahişe değilim," diye Jerd öfkeyle karşılık verdi.

"Hayır, değilsin," dedi Bellin sakın bir şekilde. Kullanılmış paçavraları bir kovaya attı ve yenilerini aldı. "Bir fahişe, verdiği şey karşılığında bir şey alır; para ya da hediye. Kendine bakmak için kullanabileceği bir şey. Sen ise bedavaya verdin, kızım. Hamile kalmamak için oraya balmumu tıkamak istiyorsan, sorun değil. O zaman sadece kendini riske atarsın, iltihap veya kabuklar çıktığında. Ama şu anda sadece kendini değil, bu işin ortasında dünyaya gelebilecek zavallı bir bebeği de riske atıyorsun. Bu da bizi de riske attığın anlamına gelir. Bir bebek doğururken ölürsen, onu kim besleyecek? Kim hayatını bırakıp onun kıcını silip güvertede taşıyacak? Onun zayıflayıp ölmesini izlemek ve sonra onu ejderhaların yemesi için denize atmak zorunda kalacak olan kim olacak? Büyük olasılıkla ben. Ve sana şimdiden söylüyorum, bunu bana yapmayacaksın. Bir bebeğin olur ve yaşarsın, ama yine de sana ve çocuğuna yiyecek bulmak bizim görevimiz olur. Sadece hamile olduğun için yükün

Yükün üzerine düşen kısmını bile çekmiyorsun. Kendi başına bir bebek sahibi olursan, geri kalanımızın yükü olursun. Böyle bir şey başıma gelirse, o Swarge'in çocuğu olur, senin değil. O bana bir bebek verirse, ikimiz de onun yaşaması için son nefesimizi vereceğimizi biliyorum. Bu yüzden, burada partneri olmayan ve onun partneri olduğunu kabul etmeye cesaret edemeyen herkese şunu söylüyorum: bacaklarınızı kapalı tutun. Bu gemide birinin karnında bebek olduğu ortaya çıkarsa, o ben olurum. Ya da şuradaki Alise. Bizim arkamda erkekler var. Sizin yok."

Alise, Bellin'in sözlerine o kadar şok oldu ki, Thymara, Bingtown'lu kadının hamile kalabileceğini hiç düşünmüş mü diye merak etti.

"Bana ne yapabileceğimi söyleyemezsin—aaaah!" Jerd'in meydan okuyan sözleri boğuk bir sesle kesildi. Nefesi kesildi, hırıltıyla soludu ve sonra sertçe homurdandı. Uzun bir nefes vererek nefesini dışarı attı. Bellin, Jerd'in çadır gibi şişmiş bacaklarının üzerine eğildi ve yüzü kederle karardı. Tek eliyle bir bez parçası salladı ve sonra onu bir şeyin üzerine bıraktı. Skelly, hayalet gibi sessizce Bellin'e bir parça ip ve bir bıçak uzattı. Bellin'in gizli elleri verimli bir şekilde çalışarak ipi kesti ve bağladı. Bezi küçük bir şeyin etrafına sardı. Dar ranzadan ölü doğmuş şeyi kaldırırken gözlerinde garip bir şefkat parladı.

"Onu doğurmuş olsan bile yaşayamazdı. İstersen bakabilirsin. Bacakları yok. Yılan gibi kısmi bir kuyruğu var."

Jerd sessiz ve yüzü bembeyaz, ona bakıyordu.

Bellin ona doğrudan baktı. "Kızını denize atmadan önce görmek ister misin?"

"Ben... hayır. Hayır, istemiyorum." Jerd yüksek sesle ağlamaya başladı.

Bellin ona bir an baktı. Sonra başını hafifçe salladı. "Bir şey olmayacak. Plasenta çıkana kadar orada yat, ben seninle kalırım. Skelly. Çocuğu al. Bana daha önce de yardım ettin. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Evet, hanımefendi." Skelly, yüzü solmasına rağmen tereddüt etmedi. İleri adım attı ve Bellin, sanki çocuk hayattaymışçasına nazikçe minik varlığı onun ellerine verdi. Kız dönmeden önce bileklerini yakaladı. "Bunu unutma," dedi kıza sertçe. Kadının yanaklarından süzölmeye başlayan gözyaşları, sesinin sertliğini yalanlıyordu. "Unutma, sana acımasız davrandığımızı düşündüğünde, kuralların bir nedeni olduğunu unutma. Kurallar, kendine zarar vermemeni sağlamak için var. Her kız kendini kurallardan daha akıllı sanır, her zaman kuralları çiğneyip

ve paçayı kurtarabileceğini düşünür. Ama yapamazsın. Ben de yapamam. Bunu unutma, bir dahaki sefere gizlice o çocuğa öpücükler verip, sana dokunmasına izin verdiğinde. Kurallar acımasızlık için değil. Hayatı herkes için biraz daha adil hale getirmek için var."

Bellin'in gözleri Thymara ve Sylve'ye kaydı. Sylve'nin elini tutmuş ve sıkıca kavramıştı. Sylve'nin eli de onunki kadar sıkıydı. Yaşlı kadın onu delici bakışlarıyla delerken, kendini altı yaşında gibi hissetti. "Siz ikiniz Skelly'ye yardım edin. Ve söylediklerimi düşünün. Şunu bilin ki, bu gemide bir çocuğun, gardiyan ya da mürettebatın, bacaklarını açtığını görürsem, canınız yanacak. Ve aşağılanacaksınız. Çünkü bu, bugün burada yaşadıklarımızdan çok daha iyi."

Thymara sertçe başını salladı. Skelly kalabalık ranza odasının zemininde yanlarından geçerek dışarı çıktı. Onlar da onu takip ederek açık havaya çıktılar. Güverteye çıktıklarında küçük bir konvoy oluşturdular. Skelly, küçük sarılmış paketi taşıyarak önde yürüyordu. Hennesey ve Eider'in yanından geçtiler. İkinci kaptan üzgün bir şekilde başını salladı ve Big Eider yana baktı. Kış tarafına yaklaşırken, bir grup gemici çocuğu ayağa kalktı ve dağılarak geminin her yerine yayıldı. Kimse onlara bir şey söylemedi ya da ne yaptıklarını sormadı, ama Thymara hepsinin bildiğinden emindi ve kaçının bu çocuğun babası olabileceğini düşündüğünü merak etti. Yoksa Grefit gelip sorumluluğu üstleneceğini söylediğinde bu düşünce akıllarından çıkmış mıydı?

Bellin'in sözleri onu rahatsız etti. Grefit'in yeni kuralların geçerli olacağı bir yer kuracağını söylediğini düşündü. Kuralların neden var olduğunu ve kimi koruduğunu düşünmüş müydü?

Kızlar korkuluğa ulaştılar. Thymara'nın sürprizine, Jerd'in ejderhası Veras da oradaydı. Tüm ejderhalar gibi o da büyümüş ve renkleri daha parlak hale gelmişti. Hiç kimseyle konuşmadı. Hepsi onun neden orada olduğunu biliyordu. Thymara'nın omurgasında hafif bir titreme hissetti ve sonra bunu kabullendi. Jerd'in ölü doğan bebeği ejderhası tarafından yenilecekti. Bu, minik bedeni suya bırakıp balıkların bulmasına izin vermekten daha mı kötüydü?

Swarge dümen başındaydı. Ciddi bir ifadeyle ve hüzünlü gözlerle onlara baktı. Thymara, onun ilk kez ölü doğmuş bir bebeğin denize atıldığını görmediğini biliyordu. Gözlerini indirdi ve dudakları, belki de sessiz bir dua edencesine kıpırdadı. Skelly, ellerini ve sarılı bohçayı korkuluğun üzerine uzattı. Veras başını kaldırdı.

"Bekle." Sylve aniden konuştu. "Onu görmek istiyorum... onu. Sonsuza dek gitmeden önce bebeği görmek istiyorum. En azından birimiz ona bakmalı."

"Emin misin?" diye sordu Skelly.

"Eminim," diye cevapladı Sylve. Thymara kelimeleri bulamadı ama sertçe başını salladı.

Sylve, örtü bezi geri katlarken küçük bedeni korkuluğun üzerine koydu. Thymara, avuçlarına sığacak kadar küçük bir yaratığa bakarken buldu kendini. Küçük yuvarlak başı göğsüne doğru çekilmişti ve minik kolları göğsüne sıkıca sarılmıştı. Bellin'in dediği gibi, bacakları yoktu, sadece yüzgeçli bir kuyruğu vardı. Sırtında da kısmen oluşmuş başka bir yüzgeç vardı. "Yaşayamazdı," diye doğruladı Sylve ve Thymara başını salladı.

Veras boynunu uzattı ve Sylve uzanarak, olabildiğince nazikçe çocuğu ejderhanın ağzına yuvarladı. Veras çenesini kapattı ve hemen başını yana çevirip gemiden uzaklaştı. İş bitmişti.

CARSON, Graft'in Trehaug'a geri dönmeye çalıştığı varsayımıyla hareket etmeye karar verdi. "Başka nereye gidebilir ki?" diye Sedric'e sordu. "Sağlığı bozuk, yalnız bir adam. Fazla seçeneği yok. Seçeneklerinden biri bizimle kalmaktı. O bunu istemedi. Kendisine karşı çok fazla düşmanlık olduğunu hissetmiş olmalı. Bu da neden Trehaug'a geri dönmeye çalıştığını merak etmeme neden oluyor. Orada daha iyi muamele göreceğini sanmıyorum. Uzun ve zorlu bir yolculuk yapıp, onu reddeden insanların arasında ölecek."

Sedric sessizce başını salladı. Kendine sakladığı suçluluk dolu bir teorisi vardı. Umarım yanılıyordur.

Sazlıkların ve sığ suların arasından geri dönüyorlardı, ama Carson'ın nereye gideceğini nasıl bildiğini Sedric anlayamıyordu. Günlerdir manzara ona hiç değişmemiş gibi geliyordu. Carson ara sıra, "Bak, ejderhalar buradan geçerken burayı yerle bir etmişler" ya da "Üç kara kuş yuvasının olduğu sazlık yeri hatırlıyor musun? Dün geç saatlerde oradan geçtik" gibi şeyler söylüyordu."

Sazlıkların üzerinde yükselen köklerin bulunduğu bir alana gelmişlerdi. Etrafta sağlam bir zemin yoktu, ancak zayıf akıntı, yüzen dalları, çalıları ve sazları köklerin etrafına iterek bitkisel maddelerden oluşan ıslak yataklar oluşturmuştu. Burası, gallatorlar için en sevdikleri yatak yeri gibi görünüyordu.

. Devasa, dişli semenderler bu tür yerlerde kümeler halinde uyukluyordu, solgun vücutları parlak mavi ve kırmızı çizgilerle işaretlenmişti. Islak derili yaratıklar, ejderha zehrine karşı özellikle savunmasızdı. Gallatorların nemli derisine dokunmak bile çoğu yaratık için ölümcül olurdu, ancak ejderhalar onları hiçbir zarar görmeden yiyordu.

Sedric bu bölgeyi çok iyi hatırlıyordu. Dün ejderhalar onlardan önce gelmiş, birçok gallatoru yiyip geri kalanları saklanmaya zorlamıştı. Ama bugün uyuklayan yaratıklar kaçmadılar; bunun yerine başlarını kaldırıp küçük tekneyi aç bir ilgiyle izlediler. Sedric etrafta Spit'i aradı, ancak ejderhanın geride kalmayı tercih ettiğini fark etti. "Carson?" diye sessizce uyardı, iki gallator sessizce suya atlayıp yüzeyin altında kaybolurken.

"Onları gördüm," diye aynı sessizlikle cevapladı Carson. Küreklerini sudan çıkardı ve Sedric de aynısını yaptı. "Sıkı tutun. Bizi devirmeye çalışabilirler, ama bu tekneler kolay kolay devrilmez." Geride kalan Spit'e bakıp üzüntüyle başını salladı. "Küçük piç kurusu bizi yem olarak kullanıyor, gallatorları saklandıkları yerden uzaklaştırmak için. Çok hoş, Spit, gerçekten çok hoş." Yavaş ve düzenli nefes aldı. "Kenarlara değil, koltuğa sıkı tutun. Vücudunuzun hiçbir kısmı teknenin dışına çıkmasın. Mümkün olduğunca az hareket edin. Ne kadar az canlı ve etli görünürsek o kadar iyi."

Sedric hızla tutunmasını değiştirdi. Hareketsizce oturup beklediler. Teknenin dibinde hafif bir çarpma hissedildi. Sedric koltuğa daha sıkı tutundu, tırnaklarının sert tahtaya bastırıldığını hissetti. Carson koltuğunda dönmüş, yüzünde gergin bir gülümsemeyle onu izliyordu. Elinde kısa bir balık zıpkını vardı. Sedric dudaklarını nemlendirdi ve ikinci, daha sert bir çarpma hissetti, ardından yana doğru bir itme geldi. Carson ona "Kıpırdama" diye dudaklarıyla söyledi. Bu sorun değildi. Hareket edemeyecek kadar korkmuştu.

Sonra Sedric'in bulunduğu teknenin ucu sudan kalktı. Tekne bir sıçrama ile suya indi ve aynı anda bir gallator teknenin yan tarafına çarptı. Tekne biraz su aldı ama hemen dengelendi. Gallator tekrar tekneye saldırdı ama kısa boyunlu kafasını teknenin içine sokamadı. Carson geri çekildi ve büyük bir çaba ile balık zıpkınını canavarın boynuna sapladı. Canavar boğuk bir çığlık attı ve suya düştü. Teknenin yan tarafına bıraktığı sümük kokuyordu.

"Sıkı tutun!" Carson'ın kısa uyarısı tam zamanında geldi. Sedric, tekne diğer taraftan çarptığı anda tutunmasını sıkılaştırdı. Vücudu

darbeyle savruldu ve onu teknenin yanından sızan zehirli çamura çarpmak üzereydi. Bir rüzgar dalgası onları vurdu, ardından muazzam bir su sıçraması geldi. Sedric sıırıslıkılam oldu ve teknenin içindeki suya daha da su eklendi.

Spit'in kısa bir süre havada kaldığını anlaması birkaç saniye sürdü. Küçük gümüş ejderha, teknenin yanına düşüp onu neredeyse batırmadan önce bir anlığına uçmayı başarmıştı. Soğuk su Sedric'in ciğerlerindeki havayı boşalttı. Spit, sudan çırpınan bir gallator'u sudan kaldırıp sevinçle ikiye bölerek parçalarken, Sedric hala titriyor ve nefes nefeseydi. Kanlı iki yarısı çenelerinden düşerken, ejderha kafasını suya daldırdı ve ikinci bir gallator ile çıktı. Bu sefer onu kafasından yakaladı ve gallator çılgınca çırpınarak su ve zehir püskürttü. Carson ve Sedric, Spit çenelerini sıkıp yaratık ölene kadar yüzlerini kapatarak teknede korkuyla kıvrıldılar.

Dikkatlice otururken, Spit gallator'un cesedini yuttu ve sonra ilk gallator'un kopmuş yarılarını bulana kadar burnunu suya daldırdı. Bunları açıkça zevkle yedi.

"Rica ederim," dedi Carson alaycı bir şekilde. "Her zaman oltanın yemi olmak hoşuma gider." Ama sözlerine rağmen, Sedric avcının ejderhanın stratejisinden hafifçe eğlendiğini ve bu yüzden ona saygı duyduğunu anlayabilirdi. Hâlâ bu olayı kafasında tartarken, Carson alçak sesle, "Oh, tatlı Sa, hayır. Onu böyle bulmak istemedim," dedi.

Sedric'in gözleri onun yüzüne çevrildi, sonra bakışlarını takip etti. Greft'in teknesi oradaydı. Tamamen ters dönmemişti, ama çalıların arasına takılmıştı. Hep birlikte kürekleri suya daldırdılar ve Spit'i yemeğine bıraktılar.

Greft hala teknedeydi. Kendini sıkıştırmıştı ve gallatorlar onu çıkaramamıştı. Gallatorların derisinden çıkan zehirin bir kısmı ona sıçramıştı. Kolu şişmiş bir sosis gibi göğsüne yapışmıştı. Sedric, gallatorların saldırısından kaçmaya çalışırken zehirin derisine sıçradığını düşündü.

Carson dikkatlice küpeşteyi tuttu ve tekneyi düzeltmek için çekti. "Ne ölüm ama," diye mırıldandı.

Tekne dikleşirken, Greft'in gözleri yavaşça açıldı ve korkunç bir uyuşuklukla mücadele edercesine yavaşça bakışlarını onlara çevirdi. Yüzü gözlerinin etrafında şişmişti ve şişmiş kaşlarının altından onlara baktı.

Sedric, Graft'ın ağzının hareket etmesini dehşetle izledi. Kelimeler yavaşça döküldü. "Onu odasından çaldılar." Sosis gibi kolunun ucundaki el, sanki bir şeyi işaret eder gibi hafifçe hareket etti. "Hepsi... bitti. Kimse zengin olamayacak."

"Sorun yok, Graft. Sorun yok." Sedric, gözlerini Graft'ın yüzünden ayırmadı. "Graft. Su ister misin?" Carson su tulumunu açmıştı. İki teknenin yanında belirmişti. Sedric, ejderhanın galatörleri mi gözetlediğini yoksa Graft'ın cesedini yemek mi istediğini bilmiyordu.

Graft, Carson'ın sorusunu uzun süre düşündü. Sonra, "Evet," dedi. Carson bir tekneden diğerine eğildi ve Graft'ın ağzına küçük bir su akışı yönlendirdi. Graft suyu emdi; sonra düşen bir yaprak gibi aniden başı hafifçe öne düştü. Gözleri kapanmadı, ama Carson aniden su akışını durdurdu, deriyi tıkadı ve dikkatlice teknedeki yerine geri koydu. "Öldü. Zehir felce neden oluyor. Tüm vücudunu durdurmak biraz zaman aldı, ama sonunda başardık. Korkunç bir ölüm."

"Korkunç," dedi Sedric zayıf bir sesle.

"Peki. Temizleme zamanı," dedi Carson sert bir şekilde.

İki küçük tekneyi birbirine bağladı ve her ikisinin kenarlarına su dökerek gallatorun zehirli sümüğünü mümkün olduğunca yıkadı. Sonra Graft'ın teknesine tırmandı, cesedin üzerine çömeldi ve soğukkanlılıkla Graft'ın ceplerini aradı. Bekçinin kemerini çözdü ve kemeri ile kılıflı bıçağı aldı. Carson'ın saklamaya değer bulduğu başka bir şey yoktu. "Cesedi taşımama yardım et," dedi avcı ve Sedric soru sormadı. O ayakları tuttu, Carson omuzları. Graft'ı kaldırdılar. Sedric, küçük tekne altlarında sallanırken dişlerini sıktı. Gallatorlar Spit'ten kaçmışlardı umarım, ama yine de suya düşmek istemiyordu.

Graft'ı teknenin kenarına bile koymaları gerekmedi. Spit uzanıp cesedi ağzına aldı, sonra dönüp onunla birlikte uzaklaştı. Sedric bir an için ejderhanın sığ suda yürüdüğünü izledi. Graft'ın başı ve ayakları ejderhanın ağzının iki yanından dışarı çıkmıştı. Spit her adım attığında Graft'ın başı sallanıyordu, sanki onlara veda edercesine.

Geriye baktığında, Carson Graft'ın teknesinin dibinde çömelmiş duruyordu. Onları gibi, tekne de biraz su almıştı ve Carson suyu boşaltıyordu. Teknenin dibinde dağılmış eşyaları topladı

ve süzülmesi için koltuğun üzerine koydu. Kırık bir balık zıpkını vardı. Carson kırık sapına baktı ve üzülen başını salladı. "Baş kısmı şimdiye kadar dipte bir gallatorun içinde olmuştur herhalde."

Toplanacak pek bir şey yoktu. Graft titiz bir adamdı. Dalga sırasında eşyalarını kurtaran aynı düzen ve saklama alışkanlıkları şimdi de onları korumuştı. Carson kanvas çantasını açtı, içine baktı ve "Geminin ekmeği burada, çoğu kuru" dedi.

Teknenin dibinde, sıırıslıklam olmuş sağlam bir bez çuval vardı. Carson onu kaldırdığında, içinden cam kırılma sesi geldi. "Bu da ne?" diye mırıldandı Carson ve ipi çözdü. Sedric'in kalbi sıkıştı. Graft'in son sözleri ona çok net gelmişti. *Onu odandan çaldım. Artık yok. Kimseyi zengin etmedi.* Bekçinin ne demek istediğini hemen anlamıştı. Günlerdir ejderha parçalarına bakmamıştı, aldığı kan şişelerine ve pullarına bakmak istememişti. Graft'in son sözlerinin, onları denize attığı veya kaybettiği anlamına geldiğini ummuştu. Ama Carson cam mürekkep şişelerini ve numune kaplarını çuvaldan çıkarıp koltuğa dizdiğinde, Sedric Graft'in ne demek istediğini anladı. Boşlardı. Kanın bulunduğu şişenin dibinde kırmızı bir leke kalmıştı. Carson şişeyi eğdiğinde, içindeki sıvı hala akışkan bir haldeydi. İçindeki renk hala kırmızı ve kırmızı lekelerle karışmıştı. "Bu ne anlama geliyor?" Carson kimseye sormadı.

Sedric hareketsizce oturdu. Carson, bir tavşanın şahin tarafından görülmemesi için çömelmiş gibi durduğunu fark etse de, bunu belli etmedi. Sedric boş şişelere baktı. Onların ne anlama geldiğini bilen son kişi oydu. Eğer hiç konuşmazsa, Carson onun nasıl bir adam olduğunu ve ne tür aldatmacalar yaptığını asla bilmeyecekti. Ona güvenenleri nasıl aldattığının tüm hikayesini kimse bilmek zorunda değildi. Onu sevenleri aldattığını.

Ama konuşmazsa, o adam olmaya devam edecekti. Kendisine güvenen ve sevenleri aldatmaya devam edecekti. Carson da dahil.

Konuştuğunda sesi paslanmış gibiydi. "Onlar benimdi, Carson. Graft odamdan aldı." Boğazını temizledi, konuşmaya çalıştı, konuşamadı ve sonunda kelimeleri boğuk bir sesle çıkardı. "İçlerinde ejderha parçaları vardı. Thymara'nın sardığı kirli bir yaradan kesilmiş et parçaları. Birkaç pul. Ve birinde kan vardı." Yine boğuluyordu, utançtan boğazı kapanıyordu. Carson'ın yüzüne bakamıyordu. "Alise ile bu yolculuğa çıktığımda planım buydu. Yeterince uzun kalıp...

Ejderha parçaları bulup satacaktım, sonra da Bingtown'a geri dönecektim. Hepsini Chalced Dükü'ne satacaktım. Sonra zengin olacaktım ve Hest'le kaçıp istediğimiz gibi yaşayacaktık."

Sözleri döküldükten sonra hareketsizce oturdu, küçük şişelere bakakaldı. Sanki iğrenç bir şey kusmuş gibi hissediyordu ve o kusmuk, kokuşmuş ve buharlaşarak aralarında duruyordu. Carson'ın elinin cam kaplardan birine dokunduğunu ve sonra geri çekildiğini gördü. Sesi her zaman derindi. Bazen Sedric'i kollarında tutarken onunla konuşurken, Sedric sözlerin göğsünden göğsüne titreştiğini hissedirdi, duyduğu kadar. Ama şimdi sesi Sedric'in hiç duymadığı kadar derindi ve kafa karışıklığıyla doluydu.

"Anlamıyorum... Leftrin'i bununla suçlamamış mıydın? Alise'i ejderha parçaları toplamak için kullandığını? Ve Jess... oh." Carson iki sessiz nefes aldı ve durumu düşündü. "Anlıyorum şimdi. Jess bu yüzden Relpda'yı öldürmesine yardım edeceğini düşündü, değil mi? O biliyordu. Seninle birlikte ondan parçaları toplayıp tekneyle Trehaug'a dönebileceğinizi düşündü. Ya da Chalced'e. O zamanlar birlikte mi çalışıyordunuz?"

"Hayır, Sa, hayır! Asla!" Carson'ın yüzüne baktı ve orada gördüğü şey kalbini ikiye böldü. Carson'ın yüzü kapalıydı, gözleri okunamazdı. Bekliyordu. Nasıl aldatıldığını, nasıl aptal yerine konduğunu duymayı bekliyordu. Sedric'in şu anda bile bir planı olup olmadığını merak ediyordu. Sedric başını eğmek zorunda kaldı. "Jess ne yaptığımı biliyordu. Bir gece gemiye döndüğümü gördü, kanlı giysilerimi attığımı gördü. Ama ben... Neden bilmiyorum. Nedenini asla bilemeyeceğim. O gece Relpda'nın kanından içtim. Zehirlendiğimi sandın. Zehirlenmemiştim, ama etkisini gördün, zehirlenmiş olsam da fark etmezdi."

O günlere geri döndü. Şimdi çok uzak, gerçek dışı geliyordu. "Birkaç kez uyandığımda Jess odamdaydı. Seni ve Davvie'yi yaptığı gibi beni kontrol etmeye geldiğini sandım. Ama şimdi biliyorum ki, sadece arama için gelmişti. Bu şeylerin bende olduğunu biliyordu. O gün, onu öldürdüğüm gün, bana Rapskal'ın ejderhasından aldığı kırmızı pulları göstermişti. Alise, günlüğüne çizmem için vermişti. Ama sonra unutmuş, ben de saklamıştım. Jess bunu biliyordu ve bulmuştu. Diğer şeyleri bulamadığını söyledi. Ama bence Graft'le konuşmuştu ve Graft, Jess'in bulamadığını bulmuştu. Bence Graft dün gece bu yüzden tekneye bindi. Trehaug'a dönmek için değil. Eşyaları Chalced'e götürüp satmak için de değil. Onunla kendini iyileştirmek için. İçinde yanlış giden şeyi düzeltmek için.

Uzun bir sessizlik oldu. Carson konuşmaya başladığında, sanki bir şeyi yavaşça inşa ediyormuşçasına, tek tek kelimeleri seçerek, yavaş ve dikkatli bir şekilde konuştu. "Ama onda işe yaramadı. Kanını içti ve pullarını yedi, ama bu onu iyileştirmede."

"Belki de sadece bir ejderha rehberlik ettiğinde işe yarıyor," dedi Sedric tereddütle. "Ya da belki zamanla onu iyileştirirdi. Ya da belki onu iyileştirdi, ama gallator zehri onu yine de öldürdü."

"Artık önemi yok," dedi Carson sessizce.

"Sana güvenmediğim için üzgünüm. Başından beri sana tüm gerçeği söylemediğim için üzgünüm."

"Beni tanı mıyordun," diye kabul etti Carson. Sözleri affediciydi, ama sesindeki duvar hâlâ oradaydı.

"Ondan daha fazlası var," dedi Sedric inatla. "Alise'ye tam da Leftrin'i suçladığım gibi davranıyordum. Onu ejderhalara yaklaşmak için kullanıyordum, böylece kendi amaçlarım için istediğimi elde edebilirdim. Ama bir şekilde, düşündüğümde, bunlar iki farklı şey gibi göründü. Onu bu şekilde kullanıp, ondan saklayabileceğimi, böylece onun asla incinmeyeceğini düşündüm. Ve zihnimde, Leftrin'in ona bunu yapacağını ve umursamayacağını düşündüm."

Carson'a baktı. Yüzü hareketsiz ve kapalıydı. "Aptaldım Carson. Başlangıçta ejderhaları duyamadığımı biliyorsun. Onları akıllı inekler gibi sanıyordum. Neden birini kesip etini satmayayım ki? Biz her zaman inekleri kesiyoruz. Relpda'nın kanını içtikten sonra onu duyabilmeye başladım. Ve onun ne olduğunu, hepsinin ne olduğunu anlamaya başladım. Başından beri bilseydim, anlasaydım, planı hemen terk ederdim."

"Alise."

"O ne olacak?"

"Hest'i alıp kaçtıktan sonra ona ne olacağını hiç düşündün mü?" Carson ağır bir sesle konuştu. Güçlü, nasırlı, yetkin elleriyle tekneyi düzenlemeye devam etti. Kürekleri düzgünce yerleştirdi ve Greft'in tüm eşyalarını yeniden yerleştirdi. Küçük cam şişeler, koltukta suçlayıcı bir sıra halinde duruyordu.

"Biraz," diye kabul etti Sedric. "Fazla değil. Belki denizde kaybolmuş gibi gösterebiliriz diye düşündüm. O zaman Hest'in dul eşi olurdu. Parasının ve malının bir kısmı ona kalırdı, rahat bir hayat sürmesi için yeterli olurdu." İçini çekip utanç duydu. "Bir keresinde, ayrıldığımda hamile olsaydı, herkes için en iyisi olurdu diye hayal bile ettim."

Finbokların varisi olacak bir çocuğu olurdu ve o, Finbok'un reşit olana kadar mirasını yönetirdi."

Carson diğer teknede yapılabilecek her işi bitirmişti. Teknenin içinde çömelmiş halde kalmıştı. Kalın kaşlarının altındaki koyu renkli gözleri etrafı tarıyordu. Avcı gözleriydi, her zaman arayış içinde, her zaman tetikte. Hâlâ birkaç gallator onları izliyordu, ama yaratıklar en dikkatli gözlerini Spit'te tutuyorlardı. Yemeğini bitirmiş, diğer gallatorları izlerken kendini ıslak ıslak temizliyordu. Belli ki iki gallator ve bir insan bile karnını doyurmaya yetmemişti. Bir süre gümüşün yıkanma sesleri tek duyulan seslerdi.

Sedric, Carson'ın karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Avcı dikkatli bir şekilde konuştu. "Sonunda Alise'e sen ve Hest hakkında her şeyi anlattığını biliyorum. Ona bu kısmı da anlattın mı? Buraya ejderhaları kesip etlerini Chalced'e satmaya geldiğinizi?"

"Hayır. Söylemedim." Zorlukla gözlerini kaçırmadı. "Cesaretim yoktu."

Carson burnundan derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Küçük şişeleri eline aldı ve Sedric'e uzattı. Sedric onları avuçlarıyla aldı. Carson kürek çekme bankına oturdu, iki tekneyi birbirine bağlayan ipi çözdü ve kürekleri eline aldı. "Eskiği bitirmeden yeni bir şeye başlayamazsın, Sedric."

Kürekleri suya batırdı ve teknesini Sedric'inkinden uzaklaştırdı. Spit, onların mavnaya döndüklerini hissederek, galatörlere boşuna bir saldırı yaptı. Ejderhanın ulaşamayacağı, çalıların batık köklerine çekildiler. Hayal kırıklığıyla kükredi ve sonra Carson'ın teknesini takip etmek için vazgeçti. Sedric onların uzaklaşmasını izledi. İkisi de ona bakmadı.

Sedric küçük şişeleri teknenin dibine attı. Onları boşaltmadığı suda yüzdüler. Ayaklarıyla onları kenara itti. Sonra koltuğa oturdu, küreği aldı ve Carson'ı takip etti. Yağmur yağmaya başladı.

Altın Ay'ın 27. günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 6. yılı
Erek, Kuşların Koruyucusu, Bingtown'dan
Detozi, Kuşların Koruyucusu, Trehaug'a

Bingtown Tüccarlar Konseyi'nden Trehaug ve Cassarick'teki Yağmur Ormanı Tüccarlar Konseylerine, Meldar ve Kincarron ailelerinin talebi üzerine, *Tarman* seferinin akıbetini, özellikle Sedric Meldar ve Alise Kincarron'un durumunu araştırmak üzere resmi bir talep.

Detozi,

Ailenizin davetinden çok memnun oldum ve ziyaretim süresince görevlerimi geçici olarak diğer bekçilerden birinin üstlenmesini sağlamak için gerekli düzenlemeleri en kısa sürede yapacağım. Ailenizin bana "istediğim tarihte ve istediğim kadar kalabileceğimi" söylediğini bildiğinizi eminim, ancak bu konuda sizin tavsiyenizi almak istedim. Buradaki hava mevsim normallerinin üzerinde sıcak ve güzel, ancak hepimiz bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyoruz! Yağmur mevsiminin yaklaştığını biliyorum. Güzel havalar devam ederken ziyaret etmek istediğimi söylemekle çok mu ileri gidiyorum? Ziyaretimin zamanı konusunda tercihin nedir?

Erek

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ÇAMUR VE KANATLAR

Sabahın ortalarına doğru, Tarman sıkışıp ilerleyemez hale geldi. Leftrin buna şaşırmadı. Bir süredir bunun olacağını bekliyordu. Dün bütün gün boyunca Tarman'ın ayakları bataklığın zeminine sıkıca yapışmıştı. Tarman'ın yürüyüşünün neden olduğu sallantıdan dolayı birkaç bekçi deniz tutmuştu. Gün ilerledikçe ve su gittikçe sıklaştıkça Leftrin'in endişesi artmıştı. Tüm küçük tekneleri mavna geri çağırmak için boruyu çaldı ve daha derin su bulmak için onları farklı yönlere gönderdi.

Akşam geri döndüklerinde, kimse iyi haber veremedi. Algılanabilir bir akıntı yoktu ve su her yönde eşit derecede sık görünüyordu. Teknenin yanındaki açık suya atılan bir saman parçası yüzdü, ancak hemen ardından, gri bulutların oluşturduğu arka planda mavi renkli tepeler uzaklarda dururken, giderek yaklaşan sazlıkların arasında kayboldu.

Mavna kendi kendine durdu. Bir süre Leftrin, geminin durup düşündüğünü hissetti. Tarman, belki de Leftrin'in sahip olmadığı bir fikir arayarak ona doğru el yordamıyla ilerledi. Sonra, çok küçük bir sallanmayla Tarman bacaklarını katlayıp çamura oturdu. Sırtında taşıdığı mavna şimdi hafifçe yüzüyordu. Leftrin'in göğsünde bir hüznün ve kabullenme dalgası yükseldi ve kalbinin etrafında yerleşti. Durma yerlerine gelmişlerdi. Burası Kelsingra değildi.

"Kaptan?" Bu, dümenindeki Swarge'dan geldi. Tarman'ın suda itilmesi gerektiği yanılışmasını sürdüren kimse yoktu. Tarman, insanları onu hızlandırmak için gösterdikleri çabayı genellikle takdir ederdi, ama bu kadar sık suda, onu itmek sadece adımlarını bozuyordu.

"Dinlen biraz, Swarge," dedi Leftrin onaylayarak. Boğazının derinliklerinden düşük bir homurtu sesi çıkardı ve pruva korkuluğuna daha sıkı tutundu. Alise'nin güverteye inip yanına geldiğini görmeden hissetti. Yanına ulaştığında durdu ve ellerini onun ellerinin yanına korkuluğa koydu. Gözleri önlerindeki manzarayı taradı.

Kanal yoktu. Sazlıklar, kamışlar ve bataklıkları seven bitkiler onları çevreliyordu. Ejderhalar, yanlış bir manzarada hareket eden parlak pullu devlerdi. Daha dün bile ejderhalar görünüşte yolu gösteriyordu. Bu sabahın büyük bir kısmında daha yavaş ve kararsız hareket ediyorlardı. Kimse bu sınırsız ıslak topraklara daha fazla girmeye cesaret edemiyordu. Ama gidecek başka yer yoktu. Tabii...

"Geri dönelim mi?" diye sordu Alise yumuşak bir sesle.

Leftin cevap vermedi. İki kırmızı yama iğnesi yanlarından uçarak geçti, kanatları hafif bir şingirtı sesi çıkardı. Yakındaki sazlıkların etrafında dans ettikten sonra, bir tanesi diğerinin üzerine konarak bir tohum başının üzerine yerleşti. Uzakta, çok zayıf bir şahin çığlığı duydu. Yukarı baktı, ama bulutlar gökyüzünü tamamen kapatmıştı. Ejderhalar, mavna etrafında kederli bir şekilde dolaşıyordu. Ne avladıklarını merak etti. Kurbağalar mı? Küçük balıklar mı? Su sığlaştıkça, avlanacak hayvanlar azalmış ve avcılardan kaçmak için daha hızlı hale gelmişti. Herkes açtı ve bakıcılar da ejderhaların açlığını kendileri gibi hissediyorlardı.

"Nereye?" diye sordu.

"Belki diğer koluna?" Alise dikkatlice bir öneride bulundu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Keşke Tarman benimle daha net konuşabilseydi. Diğer kolun cevap olduğunu sanmıyorum. Ama artık ne yapacağımızı bilmiyorum."

"O zaman... ne yapacağız?"

Mutsuz bir şekilde başını salladı. Elinde sadece sorular vardı, cevaplar yoktu. Oysa, bakımındaki tüm hayatlar, onun cevap bulmasına ya da en azından iyi tahminlerde bulunmasına bağlıydı. Şu anda, ikisini de yapabileceğine güvenmiyordu. Onları buraya getirirken yanlış tahmin mi etmişti? Ama tahmin bile yapmamıştı. Gemisini dinlemişti ve Tarman çok emin görünüyordu. Ama şimdi buradaydılar. Nehir bitmişti. Hala bol su vardı, ama su doymuş toprağın üzerinde akıyordu ve artık nereden geldiğini tahmin edemiyordu. Belki bir milyon küçük dere onu besliyordu. Belki de bu devasa havzada yüzeye çıkıyordu. Önemli değildi.

Buna ek olarak, son birkaç gündür keşif ekibinin morali bozulmuştu. Belki de hepsi birbirleriyle çok fazla zaman geçirmişti. Belki de maruz kaldıkları şiddetli dalgalar ve kayıplar, onları geri dönemeyecek kadar moralini bozmuştu. Belki de hava koşullarının kötüleşmesiydi. Morallerini bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama

hem bekçilere hem de mürettebata yansımıştı. Bunun, Carson ve Sedric'in Graft'in ölümünü bildirmek için tekneyle geri döndükleri akşam başladığını düşündü. Carson, hepsi güvertede kıt yiyeceklerini yerken haberi onlara vermişti. Carson bunu düz bir şekilde bildirmiş, özür dilememiş veya cesedi ejderhasına yedirdiğini açıklamamıştı. Kimse buna itiraz etmedi; belki de bekçiler için bu artık beklenen bir şeydi. Sedric bitkin ve yenilmiş görünüyordu; belki de sonunda çok fazla şey görmüştü. Belki de Bingtoun kabuğu çatlamış ve içinden biraz insanlık sızmaya başlamıştı. Carson raporunu verdi, çalınan geminin ekmeğini resmi olarak geri verdi ve sonra uyumaya gideceğini söyledi. Ama eski dostunun yüzündeki yorgunluk, uykuyla geçecek türden bir yorgunluk gibi görünmüyordu.

Leftrin, Carson'ın yorgun yüzünden Sedric'in mahkum gibi ifadesine baktı ve kendi izlenimini oluşturdu. Ne yazık, çok yazık. Bingtoun'un züppesi onunla işini bitirmişti ve avcı bunu zor kabulleniyordu. Carson daha iyi bir kaderi hak ediyordu.

Ama öyleyse, hepsi öyle değil miydi?

Graft'in ölüm haberi herkesin moralini bozmuştu. Tats ve Harrikin dahil, hiçbir bekçi bu durumdan memnun görünmüyordu. Tats neredeyse suçlu gibi görünüyordu. Jerd ise akşamın geri kalanını liman korkuluğunun yanında oturarak sessizce ağlayarak geçirdi. Bir süre sonra Nortel yanına gidip oturdu ve ona alçak sesle konuştu, ta ki Jerd başını omzuna yaslayıp onu teselli etmesine izin verene kadar.

Ve bu da onun kendi düşünceleri olan başka bir konuydu. Bellin, Swarge'a kızlarla konuşacağını söylemişti ve Swarge de bunu ona iletmişti. Umarım konuşmuştur. Kızın düşük yaptıktan sonra iyi olmasına sevindi, ama küçük bebeğin kaybına üzüldü. Bellin ve Swarge için bunun ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyordu. Bellin'in kaç kez hamile kaldığını sayamıyordu. Hiçbiri doğmamıştı.

Graft'in teknesi, o olaydan sonra iki gün boyunca güvertede hareketsiz kaldı, ta ki Graft, Boxter ve Kase'ye av malzemelerini dağıtıp tekneyi denize açmalarını ve kendilerini işe yarar hale getirmelerini emredene kadar. Bu, onun görevi değildi, ama onlar ona itaat ettiler. En azından bazı bekçilerin ava çıkması, tüm mürettebatın güvertede boş boş oturup kara kara düşünmesinden çok daha iyiydi.

"Cesaretimizi kaybettik," dedi Alise, sanki onun düşüncelerine cevap veriyormuş gibi. "Hepimiz." "Ejderhalar bile mi?"

"Ejderhalar değişti. Ya da belki de benim onlara bakışım değişti. Dalgadan kurtulduktan sonra çok daha bağımsız hale geldiler. Belki de çoğumuzu kurtarmada önemli rol oynadıkları içindir. Roller tersine döndüğünde, sanki yıpranmış bir bağ kopmuş gibi oldu. Bazıları daha kibirli, bazıları ise bekçilerini neredeyse görmezden geliyor. Tabii en şok edici değişiklikler Relpda ve Spit'te."

"Aynen yle. Bakıcıların her gün zorlukla hareket ettirebildiği hantal yaratıklardan, kesinlikle ejderhalara dönüştüler. O kk piç Spit, zehirli tükürükler atabildiğini keşfettiğinden beri kendisi ve herkes için tehlike arz ediyor. İsalet oranı çok düşük ve kimsenin düzeltmesine tahammül göstermiyor. Onu eski haliyle tercih ederdim. Carson'ın onu idare etmeye çalışmasını takdir ediyorum; böyle bir iş için en uygun kişi o. Ama o bile o buhar kazanını sonsuza kadar kapalı tutamaz. Er ya da geç birine zarar verecek."

Uzakta bir şahin çığlık attı. Birkaç ejderha başlarını o yöne çevirdi. Kuşun uçuşunu kıskanıyorlar mıydı acaba? Eğer daha derin su aramak için mavna ile geri dönerse, onu takip ederler miydi? Yoksa bataklığa girip daha kuru bir yer aramaya mı çıkarlar? Gökyüzüne tekrar baktı ve yağmur yağmasını ummalı mı diye düşündü. Yeterli yağmur, mavna'yı kaldırıp ilerlemelerini sağlayacaktı. Ayrıca ejderhaları çevreleyen suyu da ykseltecekti. Kuru bir karaya çıkmadan ne kadar dayanabilirlerdi? şüphelerini ve korkularını bir kenara itti. "Yarın sabah bir karar vereceğim," dedi kadına.

"O zamana kadar mı?" Kız onun yüzüne baktı ve adam, onu nasıl değiştirdiğini gördü. Onun için önemli olan kızın dağınık saçları ya da illerinin yayılması ve koyulaşması değildi. Onun için her şey kızın gzlerindeydi. Gözlerinde bir soru vardı, ama korku yoktu. Hiç yoktu.

"O zamana kadar, sevgilim, yaşayalım."

THYMARA, Alise'in odasının loşluğunda oturuyordu. Daha önce bir saat kadar odayı kullanabilir mi diye sormuştu ve Bingtown'lu kadın, Thymara'nın sıcak suda yalnız başına banyo yapmak istediğini düşünerek hemen kabul etmişti. Ama onun görevi bu değildi. Bunun yerine Sylve'den kendisiyle gelmesi için yalvarmıştı.

"Nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum, Thymara. Burası neredeyse gece kadar karanlık."

"Mumumuz tamamen bitti. Bellin, avcılar yağlı herhangi bir hayvan getirirse, mum yapacağını söyledi. Ama o zamana kadar..." Thymara sesini duydu, ne kadar hızlı konuştuğunu ve sesinin normalden daha yüksek olduğunu fark etti. Belki Sylve de korkuyu duymuştu.

"Sırtına bir bakayım, Thymara, ne kadar kötü olduğunu görelim. İnsanların seninle ilgilenmesinden hoşlanmadığını biliyorum, ama enfeksiyon kapmışsa ve bu kadar uzun süredir öyle duruyorsa, birinin yarayı açıp temizlemesi lazım. Öyle bırakamazsın, iltihaplanmaya devam eder."

Sylve konuşmaya devam ederken, Thymara gömleğini çıkardı ve göğsüne bağladığı paçavra şeritlerini çözdü. Tecrübesi, bu kısmın hızlı yapılması gerektiğini öğretmişti. Derin bir nefes aldı ve paçavrayı çekip çıkarırken nefes nefese kaldı. Sırtındaki yaradan akan sıvı hiç durmuyordu ve bandajı cildine yapıştırıyordu. Sylve acıma dolu bir ses çıkardı ve sonra pragmatik bir şekilde sordu, "Bunun için ne yapıyorsun?"

"Birkaç günde bir yıkamaya çalışıyorum. Bazen mahrem bir yer bulmak zor oluyor."

"Suyu ısıtıyor musun yoksa nehirde mi duruyorsun?"

"Genelde nehirde duruyorum. Bezleri yıkayıp, üzerine bir damla su dökerek süngerle silip temizliyorum. Sonra tekrar bandajlıyorum."

"Burada hiçbir şey göremiyorum. Bu tarafa dön, küçük pencereden ışık gelsin... Oh." Sylve, Alise'nin odasındaki dar alanda Thymara'yı döndürürken çıplak omuzlarına dokunan elleri serindi.

Onun haykırışının ardından gelen ani sessizlik, Thymara'yı daha da üşüttü. "Durum ne kadar kötü?" diye sordu sertçe. "Söyle bana."

"Şey." Sylve düzensiz bir nefes aldı. "Bu bir yara değil, Thymara. Belki başlangıçta öyleydi, ama artık değil. Bu bir değişiklik. Mercor bana, bazen bir insanın derisi ve kanı açıldığında ejderhaların etkisinin daha güçlü olabileceğini söylemişti. Hatta amaçlanandan daha güçlü. Bana bunu, elimi kestiğim için söylemişti. O gün ona bakmaya gittiğimde, bir iki gün ondan uzak durmam gerektiğini söylemişti."

Thymara nefesini düzenlemeye çalıştı ama başaramadı. "Ne tür bir değişiklik?" "Tam olarak bilmiyorum. Seni biraz dürteceğim. Umarım canını acıtmam ama bunu yapmam gerekiyor."

"Yap şunu da bitsin, Sylve." Teselli vermeye çalışmasına rağmen sesinde öfke belirtmeye başladı.

Bu Sylve'yi hiç etkilemedi. "Bana kızgın olmadığını biliyorum. Şimdi kıpırdama."

Sylve'nin soğuk, pullu ellerinden birinin ensesinden sırtının ortasına kadar indiğini hissetti.

"Acımadı mı? İyi. Her şey normal görünüyor, ama pullarla kaplı ve... Bilmiyorum... İnsan sırtından farklı. Sanki daha kaslı gibi dik duruyor. Şimdi, o boşluğun iki yanına..." Thymara tısladı ve şiddetle geri çekildi, Sylve ellerini çekti. "Şey, burada iki tane, şey, kesik var. Birbirine benziyorlar. Her biri yaklaşık bir el genişliğinde ve kenarları tırtıklı. Ve... lütfen, tekrar sabit dur."

Sylve'nin soğuk ellerini tekrar hissetti ve sonra Sylve bir şeyi karıştırırken Thymara aniden bir çığlık attı ve öne doğru kıvrıldı, dişlerini ve gözlerini sıktı. Sylve'nin yaptığı şeyden yanıcı bir acı yayıldı. Sylve konuştuğunda, sanki kendi dişlerini sıkıyormuş gibi ses çıkardı. "Üzgünüm, Thymara. Çok üzgünüm. Bunu yapmamalıydım; şimdi biraz kanıyor gibi görünüyor. Ama... her kesikte bir şey var."

"Ne var? Kir mi? Enfeksiyon mu?"

Sylve derin bir nefes aldı. "Hayır. Bir şey büyüyor. Kemik gibi bir şey, parmak gibi. Thymara, Bellin'e ya da Alise'ye gitmelisin. Ya da Mercor'a. Benden daha bilgili biri bunu görmeli ve ne yapman gerektiğini söylemeli. Durum kötü. Çok kötü."

Thymara bez bandajını umursamadı. Gömleğini kapıp giydi, ani hareketin ona ne kadar acı verdiğini umursamadan. "Söyleme!" diye ısrar etti boğuk bir sesle. "Lütfen, Sylve, söyleme. Ben bunu düşünene kadar kimseye söyleme." *Ve o lanet ejderhayla konuşana kadar.* "Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Thymara, söylemelisin. Bir şeyler yapılmalı."

"Söyleme, Sylve. Lütfen. Söyleme."

Sylve dişlerini sıktı. "Tamam. Söylemeyeceğim."

Ama Thymara rahatlamaya başlarken, Sylve ekledi, "*Henüz söylemeyeceğim. Bir gün bekleyeceğim. Sadece bir gün. Sonra Bellin'e gideceğim. Bunu görmezden gelemezsin, Thymara. Kendi kendine geçmeyecek.*"

"Görmezden gelmeyeceğim. Söz veriyorum. Bana bir gün ver, Sylve. Sadece bir gün."

"ALISE, seninle konuşmam LAZIM. Vaktin var mı?"

Sedric'in isteği tuhaf bir şekilde resmiydi. Alise mutfak masasındaki işinden başını kaldırdı. İki şey istiyordu. Boaxter şafak vakti yarım düzine küçük

su kuşunu yakalamış ve mavnaya getirmişti. Alise bunların çoğunu tencereye hazırlamış ve çoktan pişirmeye başlamıştı. Son ikisi, bir erkek ve bir dişi, masanın üzerine özenle serilmişti. Alise onları günlüğüne çiziyor ve boyutları, renkleri ve minik midelerinde ne olduğunu not alıyordu. Böyle ördekler hiç görmemişti. Erkeklerin başlarında parlak mavi tüylerden oluşan bir taç vardı. Renkli mürekkebi olmadığı için renkleri çiziminin yanına not etmişti. Sedric'e sorgulayan bir bakış attığında, Sedric aniden, "Senin için çizebilirdim. Sen istemen yeterdi," dedi.

"Şey. Bazen birinden bir şey istemek, kendin yapmaktan daha zordur," dedi sertçe. Ona baktı ve eski arkadaşını görmek için çaresizce uğraştı. Onu defalarca affetmişti. Ve defalarca, gece uyanmış ya da bir işinden başını kaldırıp, Sedric'in ona verdiği bilgilerle renklenmiş geçmişteki bir olayı yeniden yaşarken dişlerini sıktığını fark etmişti.

Artık hangi arkadaşlarının ve tanıdıklarının Hest'in gerçek tercihlerini bildiğini bildiğini düşünüyordu. Ve hangilerinin sadece Hest'i değil, Sedric ile olan ilişkisini de bildiğini. Artık her şey çok açık görünüyordu. Bir zamanlar gizemli olan tesadüfi sözler artık iğneleyiciydi. Sosyal küçümsemeler artık mantıklı geliyordu. Genç karısı Alise'ye hamile kalmak için çabalarını sorduğunda, Tüccar Feldon'un şarabıyla boğulduğunu hatırladı. O zaman onun utandığını düşünmüştü. Şimdi ise, Alise'nin Hest'le yatacağı düşüncesiyle kahkahasını bastırmaya çalıştığından emindi. Sedric'e bakarken, bu anı ve ona verdiği yeni anlam zihninde canlandı. O akşam yemeğinde de oradaydı, Hest'in solunda oturuyordu.

Ona baktığında, onun da kendisiyle aynı ürpertiye hissettiğini fark etti. Dudaklarını bir an için sıkıştırdı, sonra başını sallayarak bir şeyi inkar etti. "Alise, seninle konuşmam gerek," diye tekrarladı.

Alise iç geçirdi. "Buradayım." Kalemini masaya bıraktı.

Sedric, sertleşmiş küçük bedenlere bakarken burnu seğirdi. Bir susma sesi duydu; yağmur yağıyordu, çevredeki suların yüzeyine yağmur damlaları düşüyordu. Sedric mutfak kapısına doğru yürüdü ve kapıyı sıkıca kapattı. Sonra karşısındaki masaya oturdu ve yıpranmış bir kanvas çantayı masanın üzerine koydu. Ellerini birleştirip şöyle dedi: "Ben bitirdiğimde, benden şu anda olduğundan daha da az saygı duyacaksın. Ama davranışlarımdan nedenini sana açıklamış olacağım. Ve bu

. Özür dileycek başka bir şeyim kalmayacak, bir gün senin öğrenmesinden korktuğum kirli sırlar da olmayacak."

Kız ellerini sıktı. "Bu, bir konuşmaya başlamak için pek de güven verici bir söz değil." İçinde korku yükselmeye başlamıştı.

"Hayır, değil. İşte Alise. Hest sana buraya eşlik etmem gerektiğini söylediğinde çok öfkelen dim. Ve incindim, çünkü bunu senin tarafını tuttuğum için bana ceza olarak yapıyordu. Rain Wild Nehri'ne gitmene izin vermenin adil olduğunu ısrarla savunmuştum. Ona, evlilik anlaşmasının bir parçası olarak bunu kabul ettiğini defalarca hatırlattım." Hafifçe durakladı, ama Alise bunun onu etkilediğine dair hiçbir işaret vermedi. "Seninle birlikte 'lanet ejderhalarını' görmeye gitmem kaçınılmaz olduğunda, aylar önce Hest ve bana yaklaşan bir Chalcedean tüccarı aklıma geldi. Hest'in, ejderha parçaları temin edebilecek Rain Wild Tüccarları ile bağlantıları olabileceği fikrini çok dikkatli bir şekilde ortaya attı." Alise'ye baktı ve gözlerine baktı. "Chalced Dükü yaşlanıp güçten düşmeye başladığından beri, hayatını uzatmak ve sağlığını geri kazanmak için çareler aradığını biliyorsun."

Kadın sessizce cevap verdi. "Onun bu tür şeyleri satın almak için yaptığı teklifleri çok iyi biliyorum."

Adam tekrar başını eğdi. "Tüccarla temasa geçtim. Ona nereye gideceğimi söyledim. İhtiyacım olacağını düşündüğü şeyleri bana sağladı. Örnek şişeler ve koruyucular. En çok aranan parçaların listesi." Aniden başını kaldırdı ve inatla şöyle dedi: "O parçaları elde etmeye kararlıydım ve bu seferde sana eşlik ettim. Onlarla servet kazanıp Hest'i ikna ederek seni terk edip benimle gelmesini sağlayacaktım."

Kadın hareketsizce oturup geri kalanını bekledi.

"Leftin'i planlamakla suçladığım şeyi aslında ben yaptım. Sana yakınlaşmak için seni kullandım. Pulları ve kanı aldım, hatta Thymara bakır ejderhanın yarasını temizlerken küçük et parçaları bile aldım. Onları odamda sakladım." Konuşurken kanvas çantasına uzandı. Birer birer birkaç küçük cam şişe çıkardı ve masanın üzerine koydu. Birinin üzerinde kırmızı bir leke vardı. "Onları Bingtown'a götürüp Chalcedean tüccarıyla buluşmak ve bir servet kazanmak niyetindeydim."

Orada durdu.

Bir an sonra, onun kendisini beklediğini fark etti. Boş şişelerden birini aldı ve elinde çevirdi. "Onlarla ne yaptın?"

"Graft onlardan çaldı. Tekneyle kaçarken. Artık sonsuza dek yoklar." Cam şişeleri işaret etti. Titremesini bastırdı ve

elindeki şışeyi masaya hafif bir *tıkırtı* ile geri koydu.

"Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

Adam durakladı, sonra isteksizce, "Carson. Yeni bir şeye başlamadan önce eski işleri bitirmem gerektiğini söyledi. Bu da onlardan biri."

"Sen benimle bitiriyorsun."

"Hayır. Hayır, hiç de öyle değil. Seni kaybetmek istemiyorum, Alise. Muhtemelen bunun imkânsız olduğunu biliyorum, ama bir şekilde eskiden sana olduğum gibi bir arkadaş olmak istiyorum. Anlatabildiğim kadarıyla, eskiden bana hissettiğin gibi hissetmesen bile, senin yanında o kişi olmak istiyorum. Bir şekilde senin arkadaşın olmaktan, seni aldatmaya, hatta ejderhalara yaklaşmak için seni kullanabilecek birine dönüştüm. Artık o kişi olmak istemiyorum. Sana söylemek, onu yok etmenin bir yolu. Onun gibi birinden sana bahsetmek, eski Sedric'in yapacağı bir şeydi, senin gerçek arkadaşın olduğu zamanlarda."

"Hest ona ulaşmadan önce mi demek istiyorsun? Hest ikimize de ulaşmadan önce mi?" Elini kaldırıp alnını ovuşturdu. Bu, gözlerini kapatıp kendi düşünceleriyle baş başa kalmak için kısa bir zaman verdi. Her şeyi Hest'in suçu olarak görmek pek adil değildi. Öyle değil mi? O gelip hayatlarına bu tuhaf şekilde girmeden önce, Sedric ve o kendi yollarına gitmişlerdi. Sedric hakkında eskiden ne düşündüğünü hatırlamaya çalıştı. Hayatlarının ayrı yollara gittiği o yıllarda, onu sevgiyle hatırlıyor ve ona olan çocukluk aşkı için gülümsüyordu. Onu pazarda ya da ortak arkadaşlarını ziyaret ederken gördüğünde, onu gördüğü anda her zaman büyük bir mutluluk duyuyor ve ona her zaman sıcak bir şekilde selam veriyordu.

Onun varlığı, yavaş yavaş fark etti, Hest ile evliliğinin tek hoş yanıydı. Onsuz geçen son birkaç yılı hayal etmeye çalıştı. Sedric'in varlığı, düşünceli davranışları ve yemeklerdeki sohbetleri olmasaydı, Hest ile evliliğinde mahsur kalmış olsaydı ne olurdu? Sedric, Hest'in ona hediye seçerken danıştığı kişi, hayatını katlanılır kılan parşömenlere ve kitaplara erişmesini sağlayan kişiydi. Bir bakıma, ikisi aynı tuzağa düşmüş iki hayvan gibiydi. Hest'in eline düşmesinde bir sorumluluğu varsa, en azından onun acısını hafifletmek için elinden geleni yapmıştı.

Ve bu yolculuğu kazanmasına yardım etmişti. Onun için korkunç bir bedel gibi görünmüş olmalıydı.

Leftrin'i bulmasına yol açan bir dizi olay olmuştu. Bu olaylar, hem aşkı hem de bir hayat bulmasına yol açmıştı.

Parmak ucuyla kırmızı lekeli şişeye dokundu. Sonra kaşlarını çattı, öne eğildi ve yanındaki şişeyi aldı. Diğerlerinden biraz daha büyüktü. İçinden bir şey ona göz kırptı. Onu mutfak penceresinden gelen ışığa tuttu ve içine baktı. Salladı. Hareket etmedi, ama ne olduğu belliydi.

Sonra, onu şaşırtan bir güçle, şişeyi mutfak masasının kenarına vurdu. Cam parçaları etrafa saçıldı ve Sedric içgüdüsel olarak yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. "Üzgünüm," diye mırıldandı, kendi dürtüselliğine şok olmuş bir halde. Dikkatli parmaklarıyla, şişenin tabanı görünene kadar kırık camları ayırdı. Şişenin içinde yapışmış kalan tek küçük bakır kenarlı pulları dikkatlice çıkardı. Onu ışığa tuttu. Neredeyse şeffaftı.

"Bir pul," dedi

Sedric. "Evet."

Bir masa beziyle tahtalardaki cam parçalarını silip, temizlediği kuşların iç organlarını ve tüylerini koyduğu çöp kovasına attı. Sonra pantolonunun cebinden madalyonu çıkardı.

"Sakladın mı?" Adam şaşkına dönmüştü.

"Evet. Neden sakladığımı bilmiyorum. Belki de ne kadar aptal olduğumu hatırlatması için." Gözlerini kısarak ona baktı. "Ama belki de bu hatırlatmaya benden daha çok ihtiyacın vardır."

Madalyonu açtı ve Hest ikisine de baktı, küstah gülümsemesi artık hiç de yakışık almıyordu, sadece alaycıydı. İpekle bağlanmış küçük siyah saç demetini kaldırdı ve daha önce ölü kuşlardan çıkardığı iç organları koyduğu yere koydu. Sonra kuşları parçalamak için kullandığı bıçağı aldı, Hest'in portresinin altına kaydırıp ve küçük resmi çıkardı. Bakır kenarlı teraziye madalyonun içine dikkatlice yerleştirdi ve kapağını kapattı. Madalyonun üzerinde "ALWAYS" (HER ZAMAN) yazıyordu. Madalyonu zinciriyle havaya kaldırdı. "Her zaman," dedi Sedric'e, madalyonu ona uzattı.

Kısa bir tereddütten sonra, onu Sedric aldı. Bir an için, o küçük eşyayı elinde tuttu. Sonra zinciri boynuna doladı ve madalyonu gömleğinin içine soktu. "Her zaman," diye onayladı.

Gözlerinin dolmasını görmemesi için ayağa kalktı. Eskiye geride bırakıp yeniye temiz bir başlangıç yapmak bu kadar basit olabilir miydi? Su ısıtıcısının kapağını açıp çorbayı karıştırdı. Çorba neredeyse kaynamıyordu. Akşam yemeğinde pişmiş yemek istiyorlarsa, bekçilere dışarı çıkıp yanabilecek herhangi bir şey getirmelerini söylemesi gerekecekti. Küçük sobanın önünü açtı.

ve sönmekte olan kömürlere somurtarak baktı. "Yakıt lazım," dedi, sırf bir şey söylemek için.

"İşte yakacak bir şey," dedi Sedric ve küçük portreyi ateşe attı. Onun portreyi alıp baktığını görmemişti. Portre ateşe düştü ve görüntü kıvrılıp kararmadan önce tek bir alev kısa süreliğine parladı. "Ve işte başka bir şey." Hest'in siyah saçlarından bir tutam sönmek üzere olan kömürlerin üzerine düştü ve yandı. Duman yükseldi ve kız aceleyle sobanın kapağını kapattı.

"Oh, kokuyor!" diye bağırdı.

Sedric kokladı. "Öyle, değil mi?"

Ağzını ve burnunu kapattı, sonra eliyle ağzını kapatarak güldü. Sedric de ona katıldı ve aniden ikisi de Sa'nın ne zamandır görmediği kadar kahkahalarla gülmeye başladılar. Sonra birdenbire Sedric ağlamaya başladı ve kızın kolları onun boynuna dolandı, kız da ağladığını fark etti. "Her şey yoluna girecek," diye söylemeyi başardı. "Her şey yoluna girecek. Ben yanıdayım, dostum. Her şey yoluna girecek."

Sylve odadan çıktıktan sonra, Thymara karanlıkta bir süre yalnız başına ağladı. Aptalca ve gereksiz bir şeydi. Yine de yaptı. Tüm gözyaşları kurduğundan, tüm üzüntüsü öfkeye dönüştüğünden emin olunca, küçük odadan çıktı ve Sintara'yı aramaya gitti.

Pruva korkuluğuna gitti ve ejderhaları buldu. Mavna'dan çok uzak değillerdi. Bazıları yan yana uzanmış, her birinin çenesi bir sonraki ejderhanın sırtına yaslanmıştı. Sosyalleşiyor ve huzurlu görünüyorlardı, ama o gerçeği biliyordu. Ejderhaların bacaklarını dinlendirip başları suya batmadan uyuyabilmelerinin tek yolu buydu. Sintara uyumuyordu. Sazlıkların arasında yavaşça ilerliyor, suya bakıyordu. Muhtemelen bir kurbağa ya da balık arıyordu. Ya da etli herhangi bir şey. Son yağmurlar ejderhaları temizlemişti. Öğleden sonra güneşi bulutların arasından çıkmış, Sintara'nın üzerinde parıldıyordu. Öfkesi rağmen, Thymara ejderhasının güzelliğini görmezden gelememişti.

Işık mavi pulları üzerinde koşuyor ve titriyordu. Kafasını hareket ettirdiğinde, kaslarının her dalgalanmasında zarafet ve tehlike vardı. Boyutuna ve suya uygun bir yaratık olmamasına rağmen, sessizce ilerliyordu. *Güzel ölüm meleği*, diye düşündü ve ejderhanın zahmetsiz cazibesinin artık tanıdık gelen hissi onu sardı. Thymara'nın gördüğü en güzel yaratıktı.

Thymara çılgınca, sonra öfkeyle kendini bulmaya çalıştı. Evet. Sintara dünyadaki en güzel yaratıktı. Ve en düşüncesiz, bencil ve zalim! Ejderhanın büyüsünden kurtulmak için kendini salladı, Tarman'ın korkuluğuna tutundu ve üzerinden tırmandı.

Bekçi tekneleri Tarman'ın merdivenine bağlıydı. Hiçbirine aldırış etmedi. *Tarman* karaya oturmuştu ve burada su belden diz boyuna kadar değişiyordu. *Herkesi tamamen mutsuz edecek kadar su var*, diye düşündü ve suya atladı. Ayakları beklediğinden daha derine battı ve bir an panikledi. Ama su beline bile gelmiyordu ve o korku anını öfkesine yakıt olarak kullandı. Ağlamayacaktı, sızlanmayacaktı. Bu sefer olmaz. Belki bir daha asla.

Etrafına baktı, Sintara'nın hala avlanmakta olduğunu gördü ve kararlı adımlarla ona doğru ilerledi. Sazlığa ulaştığında, su sıçramasını umursamadan ve a ejderhanın avını mahvedeceğini düşünmeden yoluna devam etti. Sintara, Thymara için mahvettiği şeyi hiç düşünmüş müydü? Thymara bundan şüphe ediyordu. Sintara'nın, eylemlerinin Thymara veya başka bir insan için ne anlama gelebileceğini hiç düşündüğünü sanmıyordu.

"Bu kadar gürültü yapma!" ejderha ona yaklaşırken tısladı.

Thymara kasten su sıçratarak öfkeli ejderhanın tam önüne kadar geldi. Sintara başını dikleştirip kızı aşağıdan baktı ve kanatlarını hafifçe açtı. "Senin neyin var? Burada avlanacak pek bir şey yok, sen de bu sazlıkta tüm balıkları ve kurbağaları kaçırdın!"

"Sen benim sorunumsun! Bana ne yaptın?" "Ben mi? Ben sana hiçbir şey yapmadım!"

"O zaman bu ne? Bende bu değişiklik ne?" Thymara öfkeyle gömleğini çıkardı ve sırtını Sintara'ya döndü.

"Onlar. Oh. Henüz bitmemişler."

"Neyin bitmedi? Sylve sırtımın içindeki yaralarda parmaklar çıkıyormuş gibi göründüğünü söyledi!"

"Parmak!" Ejderha eğlenerek haykırdı. "Parmak mı? Hayır. Kanatlar. Gel, bir bakayım."

Thymara çoktan hareket edemiyordu. Kanatlar. Kanatlar. Bu kelime birdenbire anlamsız hale geldi. Onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kanatlar. Sırtında kanatlar.

"Ama ben bir insanım," dedi aptalca. Ejderhanın nefesini çıplak teninde hissedebiliyordu.

"Şimdilik öylesin. Ama dönüşümün tamamlandığında, bir Elderling olacaksın. Kanatlı. Hatırladığım kadarıyla, ilk Elderling. Henüz olgunlaşmadılar, ama... hareket ettirebiliyor musun? Hiç denedin mi?"

"Hareket ettirmek mi? Onların varlığından bile haberdar değildim!" Daha önce ağlayarak tüm gözyaşlarını dökmüştü; çirkinliğine duyduğu üzüntüyle tüm gözyaşlarını dökmüştü. Öğleden sonra bunun anlamı neydi? Bir ucube ve canavar olduğu. Asla hiçbir erkeğin, hatta hiçbir insanın önünde vücudunu açmaya cesaret edemeyeceği. Sırtında büyüyen parmaklar. Ama onlar parmak değildi. Kanatlardı. Ve ona sormadan orada büyümelerine neden olan aptal ejderha, şimdi onları *hareket ettirebilecek* mi diye merak ediyordu.

Yine gözyaşları doldu, ama bunların ne tür gözyaşları olduğunu söyleyemedi. Korku mu?

Öfke mi? Kalbi göğsünde atıyordu.

"Onları hareket ettirmeye çalış," diye ısrar etti Sintara, sesinde endişe değil, sadece merak vardı. Thymara çıplak sırtına bir nefesin dokunduğunu hissetti ve titredi, sonra aniden sırtında bir şeyin kıpırdadığını hissetti.

"O ne?" diye bağırdı, kendi vücudundan uzaklaşarak. Ama şimdi acıyordu, sanki sırtını incitmiş ya da parmak eklemine burkmuş gibi. Omurgasına bağlı bir şey kramp girmiş, sıkışmış ve acı veriyordu. Kıvrandı ve dehşetle sırtından sıcak bir sıvının aktığını hissetti, ardından sırtına nemli bir ağırlık yapıştı.

"Bu ne?" diye bağırdı. Cesaret edemiyordu ama yapmalıydı. Omzunun üzerinden uzanıp ıslak bir bezle sarılmış çubuklar gibi bir şeye dokundu. "Hayır!" diye bağırdı ve şokla vücudu sarsılırken diğer kanadının da gizlendiği yerden çıktığını hissetti. "Hayır!" dedi daha zayıf bir sesle. Yüzünü elleriyle kapatmaya başladı ve parmaklarında ince bir kan tabakası olduğunu gördü. Titredi. Bu bir hataydı. Sırtındaki şeyler seğirdi ve titredi. Onlar onun bir parçasıydı. Yabancı, canavarca ve onun bir parçası. Üzerlerinde yaz havasını hissedebiliyordu, Sintara'nın "Vay canına. Bundan daha iyisini beklerdim" derken eğlenerek burnunu çekişini duyabiliyordu.

"Onları hiç beklemiyordum!" diye bağırdı Thymara. "Bunu bana nasıl yaparsın? *Neden* bana bunu yaparsın?"

"İsteyerek yapmadım!" ejderha itiraf etti. O an, neredeyse telaşlı gibiydi. Sonra öfke galip geldi ve "Eğer bilmek istiyorsan, bunu kendine sen yaptın

. Dikkatsiz davrandın. Benden tırmık yılanlarını çektiğinde kanım sana sıçradı. Bir kısmı ağzına girmiş olmalı. O andan itibaren seni daha yoğun hissettim. Ortak bilincimizin arttığını hissetmiş olmalısın! Nasıl hissetmedin?"

"Ben bunun sadece... sadece bekçilerin ve ejderhaların hissettiği bir şey olduğunu sanıyordum. Ama neden bana bunu yaptın?"

"Değiştirmemiştım. O zaman seni değiştirmek istemedim; planlamamıştım. Genellikle ejderhalar, Elderling olarak kabul edecekleri kişileri çok seçici bir şekilde seçerler. Böyle bir değişiklik, en sadık, en sadık ve en zeki insanlara ayrılmış bir onurdur. Eski zamanlarda insanlar, ejderhaların bu ilgisini kazanmak için rekabet ederlerdi. Ejderhaların bakımı, sanki basit bir işmiş gibi onlara verildiği için bu şerefe nail olmazlardı!"

"O zaman neden yaptın? Neden?" Gözyaşları yüzünden akıyordu. Sesleri duyulmuştu. Bekçilerin şikayetçi seslerini, ejderhaların gürültüsünü duydu. Umursamadı, diğerlerinin *Tarman'ın* güvertesinden izleyip izlemediklerini umursamadı, diğer ejderhaların rahatsız olup ne olduğunu görmek için yaklaşp yaklaşmadıklarını umursamadı. Bu, Sintara ile onun arasındaki bir meseleydi ve o, bu meseleyi bir kez ve sonsuza kadar halletmeye niyetliydi.

"Kendini değiştirmeye sen başladın! Benden daha çok uçmayı hayal ediyordun! Ben seni değiştirmek gibi bir niyetim bile yoktu. Mercor sana değiştiğini söylediğinde sana acıdım. Hepsi bu. Bana minnettar olmalısın! Bitince çok güzel olacaklar, neredeyse benimkilerin aynası gibi. Ve ben, ilk kanatlı Elderling'e sahip olacağım! Hiçbir ejderha böyle bir yaratık yaratmadı."

Thymara boynunu uzatarak omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. Ejderha kendinden çok memnun gibiydi. Kanatlar gerçekten güzel miydi? Kendini canavar gibi hissetmek yerine onur duymalı mıydı? Kafasını nasıl çevirirse çevirsin, tek görebildiği yağmurla ıslanmış bir şemsiyeyi andıran ıslak bir uçuştu. Çekinerek iki elini arkaya uzattı. Kanatlar. Kemik ve kıkırdakların üzerinde gergin bir deri hissetti, ama en tuhafı, onlara dokunduğunda, kendi ellerine dokunduğunda hissettiği gibi kendini hissetti.

Cesaretini topladı, kanatları tuttu ve onları germeye çalıştı. Hayır. Hayır, bu parmaklarını yanlış yönde bükme gibiydi. Omzunu seğirdi ve içgüdüsel olarak kanatlarını sırtına sıkıca katladı. Sırtına sıkıca, evet, ama eskisi gibi gizli değildi. Sintara'nın kanatları veya bir kuşun kanatları sırtına tam oturur gibi, vücuduna düzgünce katlanmıştı. "

... daha da uzayacak mı?" Cesaretini topladı ve cesurca sordu, "Bir gün uçabilecek miyim?"

"Uçmak mı? Saçmalama. Hayır. Çok küçükler. Ama benimkiler kadar güzel olacaklar. Herkes seni kıskanacak."

"Neden daha büyük olamıyorlar? Neden uçmam için yeterince büyüemiyorlar? Uçmak istiyorum!"

"Neden sana verilenlerden fazlasını istemeye cüret ediyorsun?" Ejderha, yarattığı şeye şaşkınlıktan tekrar öfkeye kapılmıştı. Thymara, Sintara'nın "Ben uçamıyorken sen neden uçabilmelisin?" diye sorduğunda, belki de gerçeği ağzından kaçırdığını düşündü.

"Belki de bana yaptığın her değişiklik benim için yararlı olur diye düşünmem mantıklı olduğu içindir!"

"Güzel olacaksın! Ve diğer ejderhalar için ilginç olacaksın. Bu, bir insan için değil, herhangi bir Elderling için bile yeterlidir!"

"Belki 'güzel' kanatlar sana yeter, ama onların ağırlığını ve omurgamdan çıkan bir şeyin getirdiği rahatsızlığı taşımak zorundaysam, belki de işe yarar olmalılar. Neden kanatlarını kullanmaya bile çalışmadığını hiç anlamadım. Diğer ejderhaların kanatlarını gerip çalıştırdıklarını görüyorum. Gümüş rengi olanın kanatlarıyla sudan neredeyse havaya kalktığını gördüm, oysa o senin kanatlarından çok daha küçük ve vücudu çok daha hantal! Sen denemiyorsun! Kanatlarını tımar ediyorum, temiz tutuyorum. Büyüdüler ve güçlendiler, denebilirsin, ama denemiyorsun. Tek yaptığın ne kadar güzel olduklarını söylemek. Güzel olabilirler, ama onları amaçları için kullanmayı hiç düşünmedin mi?"

Ejderhanın öfkesinin arttığını görebiliyordu. Onu eleştirmeye cüret etmişti ve Sintara, onun tembel ya da kendine acıyormuş gibi, hatta belki birazcık bile olsa "aptal" olduğu imasını bile tahammül edemiyordu.

Thymara bu kelimeyi yüksek sesle söyledi. Neden böyle yaptığını bilmiyordu. Belki de Sintara'ya çok ileri gittiğini ve artık onu korkutamayacağını göstermek içindi. Kendi vücudunda doğal olarak büyüyen kanatları bile kontrol edemediği halde, nasıl cüret ederdi ona kanat takardı?

Mavna'dan gelen sesler giderek yükseliyordu. Thymara o yöne bakmayı bile reddetti. Ayağa kalktı, göğsünü örten gömleğini sıkıca tuttu ve öfkeyle dönen ejderhasının gözlerine baktı. Sintara öfkesiyle muhteşem görünüyordu. Başını kaldırdı ve

çenesini genişçe açarak boğazındaki parlak renkli zehir keselerini gösterdi. Kanatlarını genişçe açtı; bu, ejderhaların birbirlerine göreceli boyutlarını ve güçlerini hatırlatmak için sıklıkla kullandıkları refleksif bir hareketti ve kanatları muhteşem vitray paneller gibi açıldı. Bir an için Thymara, ejderhanın ihtişamı ve cazibesi karşısında başı döndü. Ejderhanın önünde neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu.

Sonra kendini topladı ve Sintara'nın ona yaydığı saf karizmanın patlamasına karşı dik durdu. "Evet. Çok güzeller!" diye bağırdı. "Güzel ve işe yaramaz! Tıpkı senin gibi güzel ve işe yaramaz!" Thymara'yı bir titreme sardı. Aniden mide bulantısı hissetti ve ne yaptığını fark etti. Sintara'nın gösterisine tuhaf bir tepki olarak, Thymara kendi kanatlarını açmıştı. Teknede bulunan bekçiler hayretle bağırmaya başladılar.

Sintara nefes alıyordu. Çenesi hâlâ açık, Thymara ise önünde donakalmış, zehir keselerinin şişmesini izliyordu. Ejderha ona zehir püskürtmeye karar verirse, kaçış yoktu. Korku ve öfkeyle donakalmış, olduğu yerde duruyordu.

"Sintara!" Mercor'un bağıırışı duyuldu. "Çenelerini kapat ve kanatlarını katla! Sana gerçeği söylediği için bakıcına zarar verme!"

"Savaş! Savaş! Savaş!" Spit sevinçle haykırıyordu.

"Sessiz ol, haşere!" Ranculos ona bağırdı.

"Buraya püskürtme! Sürüklenerek bana yanacağım! İstedğin kadar kendi koruyucunu püskürt, Sintara, ama bana püskürtürsen yemin ederim kanatlarını çürümüş bir branda gibi delik deşik ederim!" Bu sözler küçük yeşil Fente'den geldi. Ejderha arka ayakları üzerinde yükseldi ve meydan okurcasına kanatlarını açtı.

"Bu çılgınlığı durdurun!" Mercor tekrar bağırdı. "Sintara, koruyucuna zarar verme!"

"O benim, ne istersem onu yaparım!" Sintara'nın borusu öfkeyle tiz bir ıslık sesi çıkardı.

Thymara istemeden ellerini kulaklarına kapattı. Korku onu pervasızlaştırmıştı. "Bana ne yapacağın umurumda değil! Bak, şimdiden ne yaptın! Beni öldürmek mi istiyorsun? Hadi, aptal kertenkele. Gözlerindeki emici böcekleri, işe yaramaz, güzel kanatlarından sülükleri başkası temizlesin. Hadi, öldür beni!"

Sintara dikildi, kanatlarını genişçe açtı, görkemli ve ölümcül bir şekilde. Kanatlarının her bir kaburgasının ucundaki parlak dikenler, ejderha isterse, gökyüzündeki bir savaşta rakibini kesmek için kullanabileceği zehir salgılayabilirdi. Thymara, bir an için bu bilgiyi nereden edindiğini merak etti.

bunu bildiğini merak etti. Sonra Sintara fırtına rüzgarı gibi çığlık attı. Kanatlarını kapattı ve tekrar açtığında hafifçe döndü. Kanatları Thymara'ya çarptı ve onu havaya uçurdu.

Sırtıyla sert suya çarptı, yeni kanatları o darbeyi emdiğinde dayanılmaz bir acı hissetti. Suyu battı, nefes aldı ve ayakları dibe ulaştı. Boğulurcasına nefes alıp verirken ayağa kalktı, gözleri çamurlu su ve yaşlarla dolmuştu. Mavnalardan çığlıklar duydu ve Tats'ın derin, boğuk ve öfkeli sesini duydu: "Thymara! Thymara! Lanet olsun sana ejderha! Lanet olsun sana!"

Sözleri Sintara'yı durdurmadı. Başı şimdi eğik ve sallanarak Thymara'ya doğru ilerledi. "Bunu mu istedin, değersiz kız? Seni tekrar uçurayım mı?"

"Seni uyarıyorum, Sintara!" Mercor ona doğru yaklaşıyordu. Altın kanatları açılmıştı ve kanatlarından yansıyan ışık güneşten daha parlak görünüyordu. Sahte gözleri parıltıyordu.

Boğulurcasına öksüren Thymara, derinleşen suyun izin verdiği kadar hızlı geri çekiliyordu, öfkeli ejderha ise yaklaşmaya devam ediyordu. Sintara'nın gözleri acımasız bir öfkeyle dönüyordu.

Yukarıda, bir avcı şahin çığlık attı. Ve tekrar çığlık attı. Tüm ejderhalar gökyüzüne baktı. Şahin üzerlerine dalış yapıyordu, havayı yarararak ilerliyordu.

"Tintaglia?" Mercor bu ismi hayretle telaffuz etti. "Kırmızı!" diye bağırdı biri.

Ejderhalar donakaldı ve gökyüzüne baktı. Thymara, yanında suda yüzen gömleğini yakaladı. Gözlerindeki kum ve çamuru sildi ve yukarı baktı. Bir kuş bulutlardan sıyrılmıştı. Kırmızı şahin gittikçe büyüyordu.

"HEEBY!" diye bağırdı aniden. "RAPSKAL!"

Kızıl ejderha zaferle yanıt verdi. Katlanmış kanatları aniden açıldı ve çılgın dalışını durdurdu. Hayretle bakan ejderhaların ve karaya oturmuş mavnanın üzerinde üç sıkı, imkansız daire çizdi. Sonra, kanatlarını bir, bir, bir çırparak Heeby diğer yöne döndü, yörüngesini genişletti ve Tarman ile heyecanlı ejderhaların etrafında bir daire çizdi. Yakışlı bir şekilde yavaşlarken yakut kanatları bir geminin yelkenleri kadar geniş görünüyordu. Alçaktan uçarken kanatlarının uçları ayakta duran sazları ve kamışları karıştırıyordu. Sırtında ise ince, kırmızı bir adam neşeyle gülüyordu.

"Seni buldum!" diye bağırdı. Bu, Rapskal'ın sesi idi, biraz daha kalınlaşmış ama iyimserliğinden hiçbir şey kaybetmemiştir. "Seni buldum ve Heeby de Kelsingra'yı buldu! Hadi, bizi takip et! Çok uzak değil! Buradan doğuya yarım gün uçuş mesafesinde. Bizi takip et! Kelsingra'ya kadar bizi takip et!"

Kahverengi Ay'ın 10. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

Bingtown'dan Kuşların Bekçisi Erek'ten

Trehaug'dan Kuşların Bekçisi Detozi'ye

Bingtown'daki Kuş Bekçisi Erek Dunwarrow'un ebeveynlerinden Detozi Dushank'ın ebeveynlerine gönderilen, Dunwarrow Tüccar ailesinin mührü ile mühürlenmiş ve mühürlenmiş bir mesaj.

Detozi,

Bu mektubu ailene teslim etmeden önce yok et. İçinde ne olduğunu bildiğimden korkuyorum. Aileme senden belki de çok sık bahsettim ve onlar da senin yeğenin Reyall'dan, benim çırağımdan, seninle ilgili birçok hikaye dinlediler. Henüz tanışmadığımız halde teklifleri aceleci olabilir, ancak ailemizin tüccarı olarak babam bu tür müzakerelerde bağımsız hareket etme yetkisine sahiptir. Bunun seni ve ailenizi gücendireceğinden korkuyorum. Aslında, daha da çok, belki de beni tanıma ve daha iyi tanıma fırsatı bulduğunda, sana şahsen sunmayı umduğum teklifi reddetmene yol açacağından korkuyorum.

Seyahat hazırlıklarım tamamlandı. Ay tekrar dönmeden önce, sonunda seninle tanışacağım. Kendimi anlatma fırsatı bulana kadar, sana yalvarıyorum: ailemin uygunsuz teklifini reddetme. Unutma, beni her zaman geri çevirebilirsin. En azından bunu yapmadan önce, kendi isteğimi sana iletmeme izin ver.

Erek

YIRMİNCİ BÖLÜM

KELSINGRA

Peki neden hepsini yazıyorsun?

Alise, Rapskal'ın bazı yönlerden hiç değişmediğini düşündü. Eskiden olduğu gibi huzursuz bir çocuk gibi kıpır kıpırdı, yerinde durup durmak yerine bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordu. Diğer yandan, uzun boylu, ince yapılı, kırmızı yaratığa bakıp içindeki bekçi çocuğu görmek zordu. Ondan mantıklı bilgiler almak, bir ejderhayla konuşmaya çalışmak gibiydi. Ya da sabırsız bir çocukla.

Muhtemelen bir çoban kulübesinin kapı eşiğine oturdu. Aşağıda, geniş, dalgalı bir yeşillik, akan bir nehrin kenarına kadar uzanıyordu. Sonunda vardıkları fikrine yavaş yavaş alıştıyordu. Bir tepenin yamacında oturup, eğimli yeşil çayırların ötesinde hızla akan nehre bakmak yeterince garipti. O nehrin genişliğini seyredip uzaktaki Kelsingra'nın eski binalarını incelemek ise gerçeküstüydü.

"Bir ejderha için yarım günlük uçuş" mavna için altı günden fazla süren yavaş bir yolculuktu. Hiçbiri kolay olmamıştı. İlk gün, Heeby aralıklarla ortaya çıkıp geminin üzerinde daireler çizerek uçtukten sonra, takip edecekleri yönde uçup gitmişti. Ne yazık ki, bu rota onları daha da sık sulara götürdü. Ejderhalar önlerinde zorlukla ilerliyor, durgun suda ve yapışkan çamurda ağır ağır yürüyorlardı. Tarman, korkunç bir şekilde sendeleyerek onların peşinden sürükleniyordu.

Yolculuğun ikinci gününde, yağmur tekrar şiddetli bir şekilde başladı. Israrcı yağmur damlaları, durgun su yüzeyinde birbiriyle örtüşerek birbirini yok eden, giderek genişleyen daireler oluşturdu. Yağmur durduğunda, sis yükseldi ve dünyayı gri bir örtüyle kapladı. Sis, yağmur tekrar başlayıp onu şiddetli bir sağanakla yok edene kadar devam etti. Ejderhalar ve gemi, ıslak bir bulutun içinde yolunu bulmaya çalıştı. Mavna üzerindeki yaşam daha da sefil hale geldi. Bekçiler, ıslanmamak için mutfığa ve mürettebatın odalarına sıkıştılar, ancak nem geminin her köşesine sızmıştı. Yemekleri soğuktu; gemideki soba için kuru yakacak bile bulamıyorlardı.

ateş yakacak kuru yakıt bile bulamadılar. Açıkça kavga çıkmasa da, herkesin içinde öfke kaynıyordu. Tek konuşulan konu Kelsingra'ydı, Rapskal ve Heeby'nin nerede olduğu, neden gemiye gelmedikleri ve neden geri dönmedikleri. Herkes tüm teorileri tartışıp bitirmiş, kimse tatmin olmamıştı.

"Bu ne kadar sürecek?" Alise, üçüncü sabah yağmurla uyandıklarında Leftrin'e sormuştu. Leftrin ona tuhaf bir şekilde bakmıştı.

"Alise, buraya neden Yağmur Ormanları dendiğini hiç düşündün mü? Bu, kış mevsiminde hava durumumuz. Biraz erken geldi, belki yine güneşli günler gelir. Ama gelmeyebilir de. Bunun iyi yanı, su seviyesi yükseliyor ve mavna da yükseliyor. Ama bu aynı zamanda kötü yanı."

Alise bunu hemen anlamıştı. "Su derinleştikçe Tarman'ın hareket etmesi kolaylaşır. Ama ejderhalar için zorlaşır."

Leftrin sertçe başını salladı. "Ejderhaların sudan çıkması gerekiyor, ama çamurlu bir kumsal bile göremedik." Yataktan kalkıp küçük pencereye gitti ve gökyüzüne baktı. "Ve bence dün Heeby ve Rapskal'ı görmememizin sebebi bu yağmur. Bu fırtınada uçabilseler bile, bizi burada bulabilirler mi acaba?"

Bütün gece ve ertesi günün yarısı yağmur yağmıştı. Bir keresinde, Heeby'nin başının üstünde bir çığlık duyduğunu sandı, uzaklardan gelen bir şahin sesi gibiydi. Ama güverteye ulaştığında, dönen sisin içinde hiçbir şey görünmüyordu. Ejderhalar mavnanın yanında belirsiz şekiller halinde görünüyordu. Tarman, Heeby'nin uçtuğu yöne doğru yavaşça ilerledi. Yağmur ve sis içinde yönlerini korumak zordu. Su, mavna ve ejderhalar için yavaş yavaş derinleşiyordu, ama bu yağmurdan mıydı, yoksa gizli bir kanal mı bulmuşlardı? Alise, Tarman'ın ejderhaları takip edip etmediğinden ya da ejderhaların onun peşinden gidip gitmediğinden emin değildi. Yağmurun bitmek bilmeyen sesinden ve belirsizlikten delireceğini düşündü.

Dördüncü gece, Leftrin'in gittiğini fark ederek uyandı. Hızla ayağa kalktı ve karanlıkta dokunarak Elderling elbisesi buldu. Nedenini bilemese de, titremeye ve heyecanlanmaya başladı. Kabinden çıktı ve mutfak masasının üzerinde bir fincan tabağı üzerinde yanan tek bir mum ışığı gördü. Bellin az önce mumu yakmış ve yanında durmuş, gözlerini uykuyla kırıştırıyordu. "Neler oluyor, biliyor musun?" diye sordu Alise.

Bellin başını salladı. "Tarman beni uyandırdı," dedi sessizce. "Nedenini bilmiyorum."

Alise rüzgârın direncine karşı mutfak kapısını itti. Yağmur tüm gücüyle üzerine çakıyordu, buz gibi damlalar onu neredeyse geri içeriye sürükleyecekti. Ama Bellin hemen arkasındaydı ve onun önünde yüzünü kaybedemezdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu, başını şiddetli yağmura eğdi ve güverte boyunca el yordamıyla ilerleyerek geminin pruvasına ulaştı. Leftrin ondan önce oradaydı. Ayaklarının yanındaki güvertede, tek bir fener değerli yağının son damlalarını yakıyordu. Swarge, kaptanının yanındaki korkuluğa yaslanmış, karanlık geceye ve yağmura bakıyordu. Kendini sararak titremeye başlayan zayıf gölge Skelly'ydi. Alise gruba katılır katılmaz Leftrin onu koruyucu bir koluyla sardı. Yağmurdan korunmak için yeterli değildi ama vücudunun sıcaklığını paylaşmak iyi geldi.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Tarman neden bizi uyandırdı?"

Onu mutlu bir kucaklamayla kendine çekti. "Bir akıntı var. Kesinlikle bir akıntı var ve tekrar nehir yukarı doğru ilerliyoruz. Her geçen an daha derin ve daha güçlü oluyor, ama kesinlikle yağmurdan daha fazlası. Bu bizi başka bir su yoluna bağlayacak."

"Peki ejderhalar?"

"Onlar da bizimle birlikte ilerliyorlar." "Karanlıkta mı?"

"Başka seçeneğimiz yok. Suyun yükselme hızına bakılırsa, kıyının nerede olacağını bulup ona tutunmamız gerekiyor. Hareketsiz kalırsak, hepimiz sürüklenip gidebiliriz."

Adamın söylemediklerini duydu. Su çok hızlı yükselirse, yine de sürüklenebilirlerdi. Heyecan ve gerginlik grubu sardı. Şafak sökmeden önce, bekçiler de onlara katılmak için dışarı çıktı. Yağmur, pruvada toplanmış, karanlık geleceğe bakarken onları sırlıslam etti.

Bir yerlerde güneş doğdu. Ejderhalar silüetlere dönüştü, sonra yağmur azalınca ve sis geri gelince hareket eden şekillere dönüştü. Yağmur durduğunda Alise, akan suyun sesini duyabildiğini fark etti. Ses her yerden geliyordu ve bu onu çok korkuttu. Ya kıyıyı bulamazlarsa? Ya akıntının kenarına değil de ortasına doğru gidiyorlarsa?

Leftrin mürettebatına sert bir şekilde direklerine geçmelerini emredip, bekçilere sertçe yolundan çekilmelerini söylediğinde, Alise'in kalbi çöktü. Güneş yükseldi ve

ışık sisin içinden sızdı. Ejderhalar, geminin yanında ve arkasında majestik bir şekilde hareket ederken renklerinin gümüş tonlarını yansıtıyordu. Tarman artık açıkça öncüydü. Alise, Leftrin'in yanında olmak istese de, geminin onun tüm dikkatine ihtiyacı olduğunu bildiği için güverte evinin tepesine çekildi. Bekçilerden bazıları soğuktan kaçmak için mutfağa ve mürettebatın odalarına çekilmişti, ama Thymara bacak bacak üstüne atmış, bakakaldı, titreyerek Sylve ise ejderhasına endişeyle bakıyordu. Ejderhalar, düşük gürültüler ve ara sıra çıkan seslerle birbirleriyle iletişim kuruyorlardı.

Yavaş yavaş nehrin yüzeyinden sis yükselmeye başladı. Artık nehrin nehir olduğu şüphe götürmezdi. Akıntı, kuru yaprakları ve kırık sapları hızla sürüklerken görülebiliyordu. O izlerken, su sazlıkların üzerinde yükseldi, yükseldi ve sonra aniden bitkilerin son uçları akıntının altında kayboldu. Yanında Thymara'nın nefes alıp verişini duyabiliyordu, her nefes alışında endişeli bir titreme vardı. Bulutlar üstlerinde dağılmış olmalıydı, çünkü aniden sisin içinde bir ışık patlaması yayıldı. Altı nefes boyunca, gümüş rengi parıldayan damlacıkların dünyasında ilerlediler. Yansıyan ışık gözlerini kamaştırdı; ejderhaları zar zor seçebiliyordu.

"AĞAÇLAR!" Mercor'un zafer çılgılığı gibiydi. "Sola dön! Yine ağaçlar görüyorum."

THYMARA, bakışlarını sisin içinden geçmeye çalışarak bakakaldı. Üşüyordu. Omuzlarına bir battaniye sarmıştı, ama kanatları vücudunun dışına çıktığından beri üşüyordu. Battaniye pelerinini daha sıkı çekti, ama bu sadece soğuk iskeleti sırtına daha sıkı sarmasıyla sonuçlandı. Onlara alışabilecek miydi, onları Sintara'nın vücuduna takmış olduğu bir şey olarak değil, kendi kanatları olarak görebilecek miydi? Emin değildi.

Mercor'un ağaçları gördüğünü duyunca ayağa kalktı. Sessiz ve özlemle diğerleriyle birlikte bakakaldı. Mavnanın rotasını değiştirdiğini hissetti ve gemide garip bir titreşim hissedince bir anlık dehşet yaşadı. Kalbi hızla atarken bunun ne olduğunu anladı; Tarman'ın pençeleri zeminde kayıyordu ve tutunamıyordu. Mavna yana yattı ve Swarge, Leftrin onun adını haykırmadan önce "Elimden geleni yapıyorum, Kaptan!" diye bağırdı. Bir dizi yüksek sesli sıçrama oldu ve Veras daha sıkı suya ulaşmak için yanlarından geçerek mavna aniden sallandı. Tarman'ın pençeleri tekrar tutundu ve gemi aniden o kadar şiddetle ileri fırladı ki Alise, güverte evinin tepesine sertçe oturdu.

Thymara'nın yanına sertçe oturdu. Bingtown'lu kadın ses çıkarmadı, sadece güverte evinin tepesine düşmemek için Thymara'nın kolunu acı verici bir şekilde sıktı. Bir saniye sonra, geminin hareketi aniden durdu.

Sis, hiç olmamış gibi dağıldı. Etraflarında bir manzara belirdi, o kadar farklı bir yerdi ki, Thymara ilk başta başka bir dünyaya mistik bir geçitten girmiş olabileceklerini düşündü. Sağlarında, bir saat önce bataklık olan yerin enkazını savurarak akan bir nehir vardı. Nehir, akışının hızıyla yüksek ve neşeli bir ses çıkarıyordu. Sol taraflarında, daha dar bir nehir şeridi vardı ve Tarman kıyıya yaklaşırken hızla kapanıyordu. Ejderhalar şimdi aceleyle hareket ediyor, parıldayan bir çizgi oluşturarak nehrin yukarısına doğru ilerliyorlardı.

Ama Thymara'nın gözleri nehir kıyısında takılı kalmıştı. Arazi yükseliyordu. Sadece ağaçlar yükselmiyordu. Arazi, Thymara'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde yükseliyordu. Tepeler ve hatta dağlar hakkında duymuştu ve bunların nasıl olduğunu hayal ettiğini sanıyordu. Ama yukarı doğru, daha da yükseğe yükselen araziye bakmak, onun kavrayabileceğinden çok daha fazlasıydı. "Kuru toprak!" Alise yanındaki Thymara'ya fısıldadı. "Bu gece kuru toprakta kamp kuracağız. Ateş yakacağız! Çamurlanmadan dolaşabileceğiz! Oh, Thymara, hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü?"

"Hiç bu kadar garip bir şey görmedim," diye fısıldadı Thymara hayranlıkla.

Yüksek tiz bir çığlık gemideki herkesi ürküttü. Thymara başını kaldırdı. Heeby'nin kırmızı kanatları bulutlu gökyüzündeki mavi bir çatlakta genişçe açılmıştı. Alçaldı ve gittikçe yaklaştı. Rapskal'ın zayıf sesi onlara ulaştı. "Bu tarafa! Bu tarafa!"

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmedim," diye fısıldadı ve Alise ona sarılmak için yaklaştı.

"Neredeyse vardık. Neredeyse eve geldik," dedi ve bu sözleri onun ağzından çıkması hiç de garip gelmedi.

O gün en az altı kez Rapskal ve Heeby onlarla birlikte uçarak onları teşvik etti ve "Artık çok az kaldı! Uçamamanız ne yazık!" diye bağırarak ve diğer yararlı bilgiler vererek onları heyecanlandırdı.

Onları takip ederken, her iki tarafta da toprak sertleşmeye başladı. Sazlıklar yavaş yavaş yerini eğrelti otlarına ve çimlere, bataklık çayırlara ve ardından uzaktaki ormanlık tepelerle birleşen alçak, dalgalı çayırlara bıraktı. Nehir, etrafındaki arazinin yükselmesi ve nehirlerin ve derelerin beslemesiyle genişledi ve güçlendi.

Genç Rain Wilders, eski masallarda duydukları ama hiç görmedikleri manzaralara ve tepelik ufuklara hayranlıkla baktılar. Uzakta gördükleri kayalık uçurumlar ve ardından kıyı şeridindeki kum ve kayalıklar karşısında haykırdılar. Nehre yaklaşan farklı bir orman vardı, küçük yaprak döken ağaçlardan ve rastgele dağınık yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşuyordu. Güneşli bir gün, uzaktan dişli dağlar belirdi. O öğleden sonra Kelsingra'nın dış mahallelerine vardılar.

Leftrin, Tarman'ı kumlu kıyıya doğru sürmüştü. Mavna, bitkin bir halde, yarısı kıyıda yarısı suda kalacak şekilde yavaşça ilerledi. Ejderhalar sık suda çıkıp, sanki bu şansa inanamıyormuş gibi etrafa bakınarak kıyıya tırmandılar. Çoğu hemen güneşlenmek için bir yer bulup uzanarak dinlenmeye başladı. Mercor durmadı, suda çıkıp çimenli yamaçlara tırmanmaya devam etti. Sylve, ejderhasına zar zor yetişerek onun peşinden koştu. Diğer bakıcılar, neredeyse tereddüt ederek mavnadan indiler ve kendilerine tamamen yabancı bir manzaraya bakakaldılar. Arkalarındaki yamacın yükseklerinde, Mercor aniden arka ayakları üzerinde dikildi ve zaferini ilan eden bir ses çıkardı. Aşağıdaki nehir kıyısında, diğer ejderhalar başlarını kaldırdılar ve yorgun bir şekilde onun meydan okumasına cevap verdiler. Alise ise zafer ve keder arasında kalmış bir şekilde, Kelsingra'nın yükselen harabelerine bakıyordu...

Hızlı akan nehrin diğer tarafında.

"Bunu gelecek nesiller için yazıyorum. Tıpkı Trehaug'un nasıl kurulduğunu o dönemin günlüklerinden ve mektuplarından öğrendiğimiz gibi, bir gün benim günlüğüm de Kelsingra'nın nasıl yeniden keşfedildiğini torunlarımıza anlatacak. Senin ve Heeby tarafından. Torunlarının bunu bilmesini istersin, değil mi?"

İlk hayal kırıklığından kurtulmak için bir gece ve bir günün büyük bir kısmı geçmişti. Şehir çok uzak değildi. Leftrin, mümkün olan en kısa sürede onu oraya götürmenin bir yolunu bulacaktı. Bu arada, gemisi, mürettebatı ve bekçilere karşı başka görevleri vardı. Onun da vardı. Rapskal'ı diğer bekçilerden uzaklaştırmak için neredeyse zorla çekmek zorunda kalmıştı, ama ısrar etmişti. "Hala zihninde tazeyken kaydedilmesi gerekiyor. Net olarak hatırlayacağımızı düşündüğümüz ya da herkesin 'her zaman' bileceğini düşündüğümüz o kadar çok şey var ki. Uzun sürmeyecek Rapskal, söz veriyorum. Ve sonra bizden sonra gelenler, senin yaptıklarını her zaman bilecekler."

Şimdi, çocuk huzursuzca hareket edip düşüncelerini toparlamaya çalışırken bekledi. Çok değişmişti, ama aynı zamanda çok az değişmişti. Derisi kırmızıydı, alabalık gibi ince pullarla kaplıydı ve büyümüş gibi görünüyordu. Daha zayıf ve kaslıydı ve yırtık pırtık giysilerinin vücudunu zar zor örttüğünün farkında değildi.

Rapskal'ın yukarı kaldırılmış gözleri Heeby'nin uçuşunu takip etti. Ejderha nehrin karşısındaki tepelerde ve kayalıklarda avlanıyordu. Alise özlemle onun bakışlarını takip etti. Her şey, Tüccarlar Salonu'nun duvarlarındaki Elderling duvar halısında gördüğü gibi oradaydı. Güneş, harita kulesinin parıldayan taşlarına dokundu ve görkemli binaların kubbeleri üzerinde parladı. Orada olmak, geniş sokaklarda yürümek, merdivenleri tırmanmak ve Elderlinglerin keşfetmeleri için bıraktıkları muhteşem eserleri görmek istiyordu. Leftrin, o kıyı boyunca akıntının derin ve şiddetli olduğunu ona defalarca açıklamıştı. Nehrin bu tarafında, Tarman'ı kıyıya yanaştırmak kolay olmuştu. Orada ise akıntı hızlı ve derindi ve mavna'yı bağlayacak hiçbir şey yoktu. Bir zamanlar nehre uzanan taş iskelelerin kalıntılarını bulmuşlardı, ama zaman onları aşındırmış ve nehir yutmuştu. Tarman onlara güvenmiyordu ve Leftrin gemisinin tedirginliğini görmezden gelemezdi. Alise'ye, Kelsingra'nın eski rıhtımları restore edildiğinde, oranın bir tekneyi bağlamak için harika bir yer olacağına söz vermişti. Ama şimdilik, kısa bir süre için, Kelsingra'nın Elderlingler tarafına özlemle bakmak zorundaydı.

"Sanırım sana her şeyi anlattım, değil mi?" Rapskal tekrar ayağa kalktı. Şimdi tepenin aşağısına, diğer bekçilerin kıyı boyunca yürüdüğü veya kasabanın taşlı, iskelet gibi kalıntılarını keşfettiği yere bakıyordu. Kıyı boyunca yüzlerce temel dağınık bir şekilde duruyordu; birkaç yapı ayakta kalmıştı, bekçilerin gece barınması için yeterliydi. Leftrin tepeye tırmanmış ve sağlam bir çoban kulübesi bulmuştu. Buranın kendileri için mükemmel olduğunu ısrarla söylemişti. O da ona katılıyordu. Burası, şimdiye kadar sahip oldukları en mahrem yerdi. İlk gece, eski ocakta çıtır çıtır yanan bir ateş yakmış ve eski bir kuş yuvasını çıkardığında bacanın eskisi gibi çekiyor olduğunu fark etmişti. Altın rengi ateş ışığı kulübenin tek odasını doldurmuştu. Yataklarını şöminenin önüne sermişler ve eskiden ahşap kapının olduğu yere bir battaniye asmışlardı. Hayatında ilk kez, bu küçük evin gerçek sahibi olduğunu hissetmişti. Ertesi sabah, günlüklerini ve notlarını mavnalı kayıktan getirmişti. Şimdi küçük evin taş kapısının eşiğinde oturmuş, sahip olduğu topraklara bakıyordu. Buradan, nehrin kıvrımlarını

tüm eski Kelsingra'yı görebiliyordu.

Düşüncelerini geri getirerek, elindeki dört sayfa kaliteli kağıda odaklandı. "Bana hiçbir şey anlatmadın, Rapskal."

Dar omuzlarını kaldırarak derin bir nefes aldı. Ona gülümsedi, kırmızı pullu yüzünde beyaz dişleri tuhaf bir şekilde görünüyordu. "Şey. Olay şöyle oldu. Tats ile konuşuyordum ve o, Thymara'ya Jerd'in bana öğrettiği şeyi ona yapmak istediğimi söylediğim için bana kızmıştı... Neden yazmıyorsun?"

"Çünkü, şey, o önemli değil," diye cevapladı Alise ve yüzünü kızartarak Bingtown'daki kibarlığının ortaya çıktığını hissetti.

"Peki, sonra ne oldu? Sonra o dalga geldi. Ve ben dalga tarafından sürüklendim." "Evet."

"Sonra yüzmeye çalıştım ve Heeby'nin yakınımda olduğunu hissettim, ona seslendim ve o da bana geldi. Bir süre birlikte yüzdük. Sonra çok büyük bir odun yığını yüzdü. Belki de şenlik ateşinden kalmıştı, bilmiyorum. Ama bize çarptı ve biz de içine takıldık. Ben takılmadım ama. Ben üstüne tırmandım ama Heeby dolanmıştı. Boğulmuyordu ama kurtulamıyordu. Ona "Mücadele etme, bırak akıntıyla gidelim" dedim. Böyle yaptık, bütün gece boyunca, ve ertesi sabah nehrin ortasında olduğumuzu ve kıyıları zar zor görebildiğimizi fark ettik. Kıyıya yüzerek ulaşabileceğimizi sanmıyordum, bu yüzden kıyıyı görene kadar yüzen odun yığnında kalalım diye düşündüm. İkimiz için de çok zor bir zamandı, çünkü o sıkışmıştı ve nehir bizi sürekli itip duruyordu. İkimizin de yiyeceği ve içeceği yoktu."

"Ne kadar sürdü?"

"Hatırlamıyorum. İki günden fazla olduğu kesin." Pençeleri siyahtı. Çenesinin altını kaşıdı, mutlu bir şekilde kıvrıldı ve tekrar yerine oturdu. "Neyse, sonunda nehir bizi büyük, alçak bir çayırın olduğu yere sürükledi. *Tarman'ı* takip ederken kaldığımız tarafın nehrin diğer tarafında olmalıydı, çünkü bana daha önce geçtiğimiz bir yer gibi gelmedi. Nehir de bizim için yanlış taraftaydı, anlarsın ya. Orada Heeby'nin dolaştığı ipleri çözdüm ve karaya çıktık. Fazla bir şeyimiz yoktu, ama ateş yakmak için kullandığım eşyalarım hala yanımdaydı, çünkü onları hep bu kese içinde taşıyım. Görüyor musun?"

"Anlıyorum," diye cevapladı. Kalemı hızla yazıyordu, ama boynuna asılı olan keseyi kaldırdığında kısa bir an başını kaldırdı.

"Ben de ejderhamı ısıtmak için ateş yaktım ve birinin onu görüp bizi bulmasını bekledim. Ama kimse gelmedi. Ancak çayırılık alanda avlanmak için oldukça iyi bir yer vardı. Babamın anlattıklarına göre, keçi ya da koyun gibi hayvanlar vardı. Her neyse, geyik ya da nehir domuzu değillerdi. Çok hızlı değillerdi ve ilk başta bizden pek korkmadılar. İkinci veya üçüncü gün, Heeby'nin onları öldürmeyi ve yemeyi sevdiğini anladıkları için korkmaya başladılar. Onları yiyorduk ve sonra ağaçların yakınında bir yer bulduk. Heeby'nin nasıl yapacağını bildiği, ısınabileceği bir yer vardı. Ve çoğu yıkılmış bir taş bina vardı, ama iki odasının çatısı sağlamdı, bu da bizim için yeterince büyüktü. Heeby çok avlanıp çok yiyordu, ben de öyle. Bazen ısınmak için yaptığımız yerde uyuyorduk, bazen de eski binada uyuyorduk. Heeby büyümeye ve renkleri parlaklaşmaya başladı, kanatları, kuyruğu ve hatta dişleri bile büyüyordu! Uçma derslerine devam ettik, anlarsın ya. Bizi yaparken görmüştün, değil mi?

"Evet. Onu uçurmaya çalıştığınızı görürdüm."

"Evet. Kanatları büyüdü ve güçlendi, ve bir gün uçtu, birazcık. Ertesi gün daha fazla uçabildi, sonra daha da fazla. Ama o zamanlar uzun süre uçamıyordu, bütün gün uçamıyordu. Ama avlanmak için yeterince uzun süre uçabiliyordu. Ve benim kızım, tek istediği avlanmak, yemek yemek, sıcak yerde uyumak, avlanmak ve biraz daha uyumaktı, ve sürekli büyüyüp güçleniyordu."

Başını salladı, hoşgörüyüyle gülümsedi. Sonra tekrar ayağa kalktı ve nehir kıyısına özlemle baktı. Bazı bekçiler ve ejderhaları birbirlerine su sıçratıyor, bağırıyor ve gülüyorlardı. Tats, Fente'yi kıyıya getirmiş, kumla onu kaşıyormuş gibi görünüyordu. Ejderha zevkten sersemlemiş gibiydi. Alise ıslak harflerine baktı. Mürekkebi kurutmak için sayfaya kum serpti, bir süre bekledi ve sayfayı silkeledi. Yeni bir sayfa açtı. "Sonra?"

O, bağlı bir köpek gibi huzursuzca bir tur attı. "Oh, bilirsin. Daha çok yedik, daha çok uyuduk ve daha da büyüdü. İkimiz de yalnızlık çekmeye başladık ve bir gün Heeby, 'Hadi Kelsingra'ya gidelim' dedi. Ben de 'Bulabilir misin?' diye sordum ve o bulabileceğini söyledi. Ben de 'O kadar uzağa uçabilir misin?' diye sordum ve o

bulabileceğini söyledi, gece konaklayıp dinlenebileceği yerler bulabilirse. Nehre inemezdi çünkü sudan uçamayacağını biliyordu ve günlerce ağaçların ve suyun arasında sıkışıp kaldıktan sonra artık sudan nefret ediyordu. Ben de 'Peki, o zaman gidelim' dedim ve gittik. Kelsingra'yı bulduk ama kimse yoktu. Hepinizin öldüğünü düşünerek çok üzüldüm, ama o "Hayır, bazı ejderhaları hissedebiliyorum, ama onlar beni duymuyorlar ya da duyamıyorlar" dedi. Biz de her gün uçmaya başladık, aradık, aradık, seslendik, seslendik. Sonra bir gün ejderhaların seslerini duyduk, büyük bir kavga başlıyor gibiydi. Gidip baktık ve Sintara'nın gürültü yaptığını gördük. Ama sizi o bataklıkta bulduk ve buraya gelmenizi söyledik, işte buradayız."

Kadının kalemi durana kadar sessiz kaldı. Sonra sabırsızlıkla sordu: "Yani, artık bitti, değil mi? Gelecek nesiller bilecek."

"Elbette Rapskal. Senin ve Heeby'nin adınız nesiller boyu hatırlanacak."

Bu sözler sonunda onu durdurdu. Ona baktı ve gülümsedi. "İyi o zaman. Bu çok güzel. Heeby buna sevinecek. Başta ismine pek emin değildi. Belki daha uzun ve daha görkemli bir isim bulmalıydım, ama daha önce hiç ejderhaya isim vermemiştim." Omzunu silkti. "Alıştı. Artık ismini seviyor."

"O, Kelsingra'yı ve tarihini bize geri veren ejderha olarak birçok insan tarafından hatırlanacak." Alise, hızla akan nehrin diğer tarafındaki parıldayan şehri bir kez daha izledi. "Orayı görüp oraya gidememek çok acı verici. O sokaklarda yürüyüp o binalara girip bize kalanları bulabileceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum. Şehir kayıtlarını, parşömenleri ve hatta bir kütüphaneyi bulmayı umuyorum..."

"Orada pek bir şey yok." Rapskal omuz silkererek hayallerini bir kenara attı. "Ağaçların çoğu çürümüş. Uyuduğum yerlerde hiçbir parşömen ya da kitap görmedim. Heeby ve ben birkaç gün boyunca orayı dolaştık. Boş bir şehir."

"Oraya gitmişsin!" Neden daha önce aklına gelmemişti? O ve ejderhası tehlikeli akıntılardan rahatsız olmazdı. Tabii ki önce eski Elderling şehrinin ana kısmına gitmişlerdi. "Rapskal, bekle, geri gel. Otur. Ne gördüğünü bilmem gerek."

Dönüp sabırsızca kıvrıldı ve yine bir çocuk oldu. "Lütfen Alise, hanımefendi, şimdi değil! Bugün Heeby avlanıp avını öldürdükten

ve uyuduktan sonra, onu uyandırıp seni oraya götürmesini isteyeceğim. O zaman kendin görebilir, yazabilir, çizebilir ya da ne istersen yapabilirsin. Ama arkadaşlarımla çok uzun zamandır vakit geçiremedim ve çok yalnızdım."

"Ne?"

"Çok uzun zamandır yalnızım! Konuşacak kimsenin olmaması ve..."

"Hayır. Hayır, o değil! Heeby beni Kelsingra'ya götürecektir mi? Beni oraya uçuracak mı?"

Kafasını ona doğru eğdi. "Evet, öyle. O pek iyi yüzemez, biliyorsun, o yüzden seni oraya uçurması gerekir. Artık yüzmeyi hiç sevmiyor. Nehirde o şekilde sıkışıp kaldığımızdan beri suya bile girmek istemiyor."

"Hayır, hayır, tabii ki sevmez! Onu kim suçlayabilir ki? Ama... ama beni sırtına alır mı? Bir ejderhanın sırtında uçabilir miyim?"

"Evet, seni Kelsingra'ya uçurur. Orada her şeyi kendi gözlerinle görebilir ve istediğin kadar yazabilirsin. Ben şimdi arkadaşlarımla oraya gidiyorum. Sakıncası yoksa, lütfen, hanımefendi."

"Oh, tabii ki sorun değil. Teşekkür ederim, Rapskal. Çok teşekkür ederim." "Rica ederim, hanımefendi, eminim."

Sonra, onu tekrar geciktireceğinden korkar gibi, dönüp koştu. Kadın onun gidişini izledi, uzun kırmızı pullu bacaklarının güneş ışığında parladığını izledi. Giysileri artık ona çok komik duruyordu; yırtık pırtık pantolonları Elderling bacaklarına çok kısaydı ve düğmeleri çoktan düşmüş yırtık gömleği koşarken çırpınıyordu. Adımlarıyla mesafeyi hızla kat ederken arkadaşlarına bağırdı. Onlar da dönüp ona seslendiler ve acele etmesini, onlara katılmasını işaret ettiler.

"Eh, değişmiş," dedi Leftrin, Rapskal'ın çimenli yamaçtan nehre doğru koşmasını izlerken.

"Senin düşündüğün kadar DEĞİL," diye cevapladı Alise ona dönerek. Gülümsüyordu, burnunun kenarındaki mürekkep lekesinin farkında değildi. Ona doğru gitti, yüzünü kendine doğru çevirdi ve onu öptü, sonra lekeyi parmağıyla silmeye çalıştı ama sadece yanağına yaymayı başardı. Güldü ve mürekkepli parmağını ona gösterdi.

"Oh, hayır!" diye bağırdı ve cebinden yırtık bir mendil çıkardı. Yüzünü mendille sildi. "Çıktı mı?"

"Çoğu gitti," dedi adam, elini tutarak. Yüzüne bulaşan biraz mürekkep gibi önemsiz bir şey için endişelenen, hala çok zarif bir kadındı. Adam bunu çok sevdi. "Görüyorum ki yığının birkaç sayfa daha eklemişsin. Onun hikayesinin tamamını öğrendin mi?"

"Ona ne olduğunu ve bizi nasıl bulduklarını özetledim." Gülümsedi ve hayretle başını salladı. "Bu gençler her şeyi çok doğal karşılıyorlar. Eski bir Elderling yerleşim yeri olabilecek bir yerde, koyunların ve keçilerin özgürce koştuğu bir yer bulmuş olmasına olağanüstü bir şey görmüyor. Rain Wild Nehri'nin hemen yanında, hayvancılık için uygun kuru bir arazi bulmasının ne anlama geldiğini bile düşünmüyor. Bunun Trehaug veya Cassarick için ne anlama geldiğini biliyor musun? Et yetiştirme imkanı! Belki yün için koyun bile yetiştirebilirler. O ise bunu ejderhası için 'ısınabileceği' ilginç bir yer olarak görüyor."

"Evet. Bunun büyük bir keşif olduğunu kabul ediyorum, muhtemelen keşfedilmediği kadar uzun bir süre daha keşfedilmeyecek bir keşif."

"Ejderhalar uçmaya başladığında değil," dedi kız ve sonra, onu şaşırtacak şekilde üzerine atlayıp kucakladı. "Leftrin, Rapskal'ın bana ne dediğini asla tahmin edemezsin! Heeby'den beni Kelsingra'nın ana kısmına götürmesini isteyeceğini söyledi, böylece orada istediğim kadar sokaklarda yürüyebileceğim!"

Onun heyecanı karşısında neredeyse incinmiş hissetti. "Ama seni oraya götüreceğimi söylemiştim! Şu anda Tarman'ın kıyıya yaşayabileceği güvenli bir yer yok. Ama belki yarın mavna bizi yolun çoğunu götürebilir, sonra kalan mesafeyi küçük bir tekneyle kat edebiliriz. Tarman da öğleden sonra bizi almaya gelebilir. Orada kalması imkansız. Su, sırtıklar için çok derin ve o, sığ suda yavaş akıntıya karşı mavna hareket ettirebilir ama derin ve hızlı akıntıda bu çok zor."

"Yarın! Yarın yapabilir miyiz? Birlikte?"

Onun söylediklerini duymamış mıydı? "Evet, canım. Elbette yapabiliriz. Sadece mavna o kıyıya güvenli bir şekilde yaşanmıyor. Ama gelecekte, oradaki rıhtımlar onarıldığında, bu bir sorun olmayacak."

Kalan kağıtlarına baktı, sonra son mürekkep şişesini ışığa kaldırdı. "Ah, Leftrin, ne aptalmışım! Yol boyunca her şeyi tek tek kaydettim, ama şimdi, büyük bir Elderling şehrinin eteklerindeyiz ve elimde birkaç kağıt ve birkaç damla mürekkep kaldı!"

Adam ona sevgiyle başını salladı. "Trehaug'a döndüğümüzde sana bir kutu kağıt ve bir fiçı mürekkep alacağım." Uzanıp, parmak uçlarından yıpranmış mendili şakacı bir şekilde çekti. "Ve belki bunlardan da birkaç tane."

"Ne?" diye sordu kız. Yüzündeki tüm neşe bir anda kayboldu. "Trehaug mu? Trehaug'a mı geri döneceğiz?"

Adam başını ona doğru eğdi. "Kış gelmeden dönmemiz gerek, yoksa soğukta neredeyse çıplak halde bekçilerimiz etrafta koşuşturur. Et, balık ve yabani otlar güzel şeyler ama ben gemide yediğimiz bisküvi bile özlemeye başladım. Ve onsuz yapmaya alıştığımız bir düzine başka şey." Adam bu düşünceyle sırttı.

Kadın ona bakakaldı. "Trehaug'a geri mi dönelim?"

"Tabii ki. Eninde sonunda geri dönmemiz gerektiğini biliyordun."

"Ben, şey, hayır. Bunu düşünmemiştim. Asla geri dönmek istemiyorum, ne Trehaug'a ne de Bingtown'a."

Yüzündeki üzüntüyü gördü ve onu dikkatlice kollarına aldı. "Alise, Alise. Seni benden uzaklaştırmaya izin vereceğimi mi sanıyorsun? Evet, Trehaug'a geri döneceğiz. Buraya geldiğimiz gibi, birlikte geri döneceğiz. Tarman sana ne yapabileceğini gösterecek, nehrin aşağısında, nereye gideceğimizi bildiğimizde, bize yol gösteren bir sürü ejderha olmadan. Cassarick'e gidip erzak siparişini vereceğiz. Sen oradaki Konsey'e rapor vereceksin, ben de paramı alacağım. Evet, Malta the Elderling'e de rapor vereceksin."

Kız ona bakıyordu ve yüzüne hayat dönmüştü. Gözleri parlamaya başlamıştı. Kız için hikayeyi devam ettirmek zorundaydı.

"Sonra Trehaug'a gidip yükümüzü alacağız ve kışın en kötü günleri gelmeden buraya geri döneceğiz, battaniye, bıçak, çay, kahve, ekmek ve diğer şeyler de yanımızda olacak. Ben hayatımda koyun sürüsü ya da elma ağacı görmedim, ama duyduğuma göre buraya varıyorlarmış. O halde bunu da emir olarak alalım ve gelecek baharda bir sefer daha yapalım, gönderdiğimiz her şeyi alalım. Bingtown ve ötesinden tohumlar, hayvanlar ve benzeri şeyler. Etrafımıza bir bak, Alise. Şuradaki eski şehri görüyor musun? Çok güzel bir yer, eminim. Ama ben Rain Wilds'ta hiç olmayan bir şey görüyorum, o da ekilebilir toprak. Ya tüm bu nesiller boyunca Rain Wilders, Elderling eserlerini kazıp çıkarmak zorunda kalmadan kendilerini besleyebilselerdi?"

"Her şeyi değiştireceğiz, Alise. Her şeyi."

KUPRA VE GÜMÜŞ, kumlu nehir kıyısında yan yana parıldıyorlardı. İkisi de tamamen dinlenmiş bir şekilde uzanmışlardı. Sedric'in sırtı ağrıyordu ve elleri ovmaktan acıyordu, ama Relpda sanki yeni basılmış bir madeni para gibi parıldıyordu. Tekrar büyüyordu, bundan emindi. Boynu ve kuyruğu daha uzun ve daha zarif görünüyordu ve kanatları her geçen dakika daha da güçleniyordu. Yanında, Spit'in kaburgaları derin uykunun yavaş ritmiyle inip kalkıyordu. Sedric, uzaktaki Heeby'nin silüetine baktığında, kırmızı ejderhanın kanatlarını vücuduna sıkıca kapatıp bir şeye daldığını gördü; o an saf kıskançlık duydu. Sonra Relpda'ya baktı ve her şey yok oldu. Zamanla. Yakında güneş, uçarken bakır kanatlarını aydınlatacaktı. Şimdilik, onun derin uykusu ona yeterince tatmin ediyordu.

"O kadar temizken onun kadar güzel bir şey görmedim.

Hiçbir şey onun gibi parlamaz."

Sedric nehir kıyısında oturuyordu. Ondan kısa bir mesafede, su kenarında Carson yavaşça doğruldu, ellerinden ve kollarından suyu silkeledi. İki adam öğleden sonranın çoğunu ejderhalarını tımarlamakla geçirmişti. Carson şafak vakti ava çıkmış ve bir geyik getirmişti. Ejderhalar avı paylaşmak zorunda kaldıkları için mutlu değillerdi, ama o ısrar etmişti. Geyiği yerken her yerlerine kan bulaşmıştı ve Sedric, ikisinin de iyice tımarlanması gerektiğini söylemişti. Bu iş bittiğinde Carson, nehirde ellerini ve kollarını yıkarken gömleğini çıkarmıştı.

Sedric'e doğru yürürken, çıkardığı gömlekle kendini kuruladı. Kollarında gümüş rengi pullar vardı ve ön kollarında ve göğsündeki siyah kıllara parlak su damlacıkları yapışmıştı. Avcı sırtıyordu. "Oh, onun kadar güzel bir iki şey daha gördüm ben, bakır adam." Gömleğini yere attı ve Sedric'in yanındaki kuma oturdu. Sedric'in çıplak sırtındaki pulların çizgisini parmağıyla takip etti. Sedric zevkle titredi ve Carson da ona karşılık olarak kolunu onun omzuna attı ve onu kendine doğru çekerek yasladı. Avcı çenesini Sedric'in başına dayadı ve sessizce, "Onlar yaparken biz de biraz uyuyalım. Uyandığımızda seni ava götüreceğim," dedi.

"Avlanmayı bilmiyorum," diye itiraf etti Sedric.

"Bu yüzden sana öğreteceğim," diye açıkladı Carson. Konuştuğunda, Sedric sözlerin göğsünde yankılandığını hissetti.

"İş gibi geliyor," diye şikayet etti Sedric. "Dağınık, kanlı bir iş. Ya öğrenmek istemiyorsam?"

"Ah, bu tembel Bingtown çocukları," diye hayıflanarak Carson. Güneşin ısıttığı kuma uzandı ve Sedric'i de yanına çekti. Avcı bir kolunu yüzüne koyarak gözlerini gölgeledi. Serbest eliyle Sedric'in başının arkasındaki saçları buldu ve parmaklarını nazıkçe saçlarına doladı. İçini çekerek, "O zaman sana öğretecek başka bir şey bulmam gerekecek," dedi.

Sedric iç geçirdi. Avcının elini yakaladı, ağzına götürdü ve avucunu öptü. "Buna açık olabilirim," diye kabul etti.

THYMARA, çimenlerin kenarında, nehir kıyısına rastlayan yerde oturuyordu. Burası tuhaf bir yerdi. Arkasında, uzun yeşil çimlerle kaplı, hafif eğimli, açık ve kuru bir çayır uzanıyordu. Çayır aniden sona eriyor, yer birden alçalıp kumlu, kayalık nehir kıyısına ulaşıyordu. Daha önce böyle bir yer hayal bile etmemişti. Çayırların kenarında oturup bacaklarını sallamak hoşuna gidiyordu. Güneş tenine ılık ılık vuruyordu ve sırtındaki derin ağrıyı hafifletiyordu. Gözlerini kapattı ve yüzünü güneşe çevirdi. Sıcaklık. Işık ve sıcaklık ona çok iyi geliyordu. Işık ve sıcaklığın değişimini hızlandırdığını biliyordu. Bir zamanlar dişlerinin çıktığını hissettiği gibi, şimdi de bunu hissedebiliyordu. Hoş, ağırlı bir acı. Omuzlarını çevirdi ve katlanmış kanatlarının onları saran gömleğe sürtündüğünü hissetti. Sylve, gömleğinin arkasına kesikler açıp kenarlarını dikmesine yardım etmişti, ama yine de kanatlarının açıkta olması tuhaf geliyordu. Çoğu zaman onları kapalı tutuyordu. Herkesin kanatları olduğunu bildiğini kendine söyledi. Bazen onları kapatmak aptalca geliyordu.

Öte yandan, herkesin göğüsleri olduğunu bildiğini düşündü. Onları da örtüyordu. Bu karşılaştırma üzerine hafifçe gülümsedi. Erkekler her ikisine de aynı derecede ilgi duyuyor gibi görünüyordu.

O, yanına oturmadan bir an önce, çimlerin bacaklarına sürtünme sesini duydu.

"Ee. Neye gülümsüyorsun?"

"Hiçbir şey." Gözlerini açtı ve Tats'a döndü. "Ne yapıyordun?"

"Davvie'ye Kalo'ya nasıl bakacağını öğretiyorum. O çok büyük bir ejderha."

"Fente, Kalo'ya bakmanı sorun ediyor mu?"

O üzgün bir gülümsemeyle cevap verdi. "Lecter kadar değil. Sonunda onu kenara çekip kıskanacak bir şey olmadığını açıkça söyledim. Ben sadece Davvie'ye ejderhasıyla yardım ediyordum. Davvie'ye o şekilde ilgi duymuyorum."

Kendini ona gülümserken buldu. Son zamanlarda araları biraz düzelmişti. Sanki Trehaug'da olduğu gibi eski arkadaşlarına dönmüşler gibi hissediyordu. Şimdi onu utanmadan inceliyor, pullarının nasıl geliştiğini düşünerek. "Fente seni çabuk değiştiriyor," dedi. Ejderha onun yeşil rengini yansıtmamıştı, onun yerine bronz ve siyahı seçmişti. Pulları ince, neredeyse fark edilemezdi. Fente, Tats'ın gözlerini siyahla çizmiş ve derisini bronzlaştırmıştı. Saçlarını ve kaşlarını olduğu gibi bırakmıştı. Thymara, onun seçimini onaylayarak başını salladı. Diğer ejderhaların çoğu, sahiplerini kendi görüntülerine göre değiştiriyor gibi görünüyordu. Fente, Tats'ı olduğu gibi bırakmayı seçmişti, yüzündeki solmuş köle dövmelelerine renk vermek bile dahil.

"O, buradaki güneşin sıcaklığı ve ışığın etkisi olduğunu söylüyor. Peki ya sen?"

Sintara seni değiştirmeye devam etti mi?"

"Değişmeye devam ediyorum," dedi basitçe. O gün nehirde yaşadıkları yüzleşmeye rağmen, hiçbir şey çözülmemişti. Bazen bu, en şaşırtıcı şey gibi geliyordu. Diğer bekçiler ejderhalarıyla asla kavga etmezlerdi. Ejderhaları onlara nadiren sert konuşturlardı; buna gerek yoktu. Bekçiler, ejderhaların büyüyle kendilerine bağlı olduklarını biliyorlardı ve umursamıyorlardı. Ama o ve Sintara öyle değildi. Birbirlerine içlerini döküyorlardı ve bu onu rahatsız etmiyordu. Son krizlerinden sonra, ilişkileri eskisi gibi devam etmişti. Thymara ejderhasına baktı ve avı iyi geçtiğinde ona yemek getirdi. Sintara'nın güzelliğinden zevk alıyordu, tıpkı güzel bir evde yaşamaktan zevk alacağı gibi, tıpkı bir zamanlar Kriket Kafesleri'ndeki komşularının sanat ve müziğinden zevk aldığı gibi. O güzelliği Sintara'nın kendisiyle karıştırmıyordu.

"Sessizsin," dedi Tats dikkatlice.

"Düşünüyorum. Hepsi bu."

"Son zamanlarda çok düşünüyorsun."

"Doğru. Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum." "Öyle demek istemedim."

"Biliyorum."

Mutsuz bir şekilde kıpırdadı ve sonra içini çekti. "Thymara. Aramızdaki her şeyi mahvettim mi?"

Kız ona dönüp baktı ve içten bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hayır. Tabii ki mahvetmedin. Sen sadece, şey, aslında, biz sadece durumu bir sonraki adımda ne olacağı hakkında konuşmak zorunda kalacak noktaya getirdik. O noktaya gelmemiz kötü bir şey değildi."

"Ama sonra *hiçbir şey* olmadı," Tats yumuşak bir sesle mırıldandı ve ondan uzaklaştı.

Bu onu gülümsetti. "Oh, bir şey oldu. Sadece beklediğin gibi olmadı. Hayır dedim ve ciddiymdim. Hala ciddiym, Tats. Ama bu seninle ilgili değil. Bu, benim dönüştüğüm şeyle başa çıkmam ve bunu bir değişiklik bir değişiklik halletmemle ilgili."

Ona bir bakış attı. Kirpikleri her zamanki gibi uzun ve kalındı. "O zaman bu... sonsuza kadar değil. Sadece şimdilik bir karar."

"Tats," diye başladı, ama Rapskal yanına atlayınca sözü kesildi. Kız sıçradı; onun geri dönmesine hâlâ alışamamıştı. Yüzünde istemeden bir gülümseme yayıldı. Onun geri dönmesi inanılmaz derecede güzeldi. Tats boğazından küçük bir ses çıkardı, ama arkadaşlarına verdiği gülümseme içtendi.

"Hadi görelim!" Rapskal ona selam verdi.

"Neyi göreceğiz?"

"Kanatlarınızı tabii ki! Herkes gördü, bir tek ben görmedim. Çıkarın, görmek istiyorum."

"Rapskal, onlar, şey, henüz bitmedi." Başka ne söyleyeceğini bilemedi. Ne demek istediğini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu, ama sonra aklına geldi. "Henüz insanların görmesine hazır değilim."

Rapskal başını yana çevirdi. Güneş ışığı çenesinin üzerindeki pulların üzerinden akıyordu ve kız, parmaklarıyla aynı çizgiyi takip etme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Rapskal şaşkın bir şekilde omuz silkti. "Ama herkes gördü zaten, o gün nehirde. Ben bile gördüm, uçarken bir anlığına da olsa. O zaman herkes görmüş, şimdi ben de görmem gerek, bu adil değil mi?"

"Bu mantıklı değil."

"Lütfen."

Ona daha önce hiç "lütfen" dedi mi diye düşünmeye çalıştı. Eğer demişse, öyle gelmemişti. Cevap vermedi, sadece

ve gömleğinin arkasındaki kesiklere uzandı. Kanatlarının uçlarını aramaya başladı.

"Oh, ben yardım edeyim," dedi adam ve kız reddedemeden, parmaklarını kanat uçlarına koydu ve önce birini, sonra diğerini gömleğinden dışarı çıkardı. Nazik dokunuşu sırtında bir titreme yarattı ve kız titrediğinde, kanatlarının da buna karşılık olarak titrediğini hissetti.

"Ohhh," dedi adam. "Aç onları. Desenini göreyim."

Ona bir bakış attı. Yüzündeki ifade hayranlık doluydu. Tats'a utangaçça baktı. Tats, sanki artık onun bir parçası olduklarını kavramaya çalışır gibi kanatlarına bakıyordu. "Onları nasıl hareket ettireceğimi hâlâ öğreniyorum," dedi sessizce. Aniden ikisinin de kanatlarını görmesini istedi. Gözlerini kapattı ve güneş ışığının kanatlarına dokunduğunu hissetmeye odaklandı. Sylve haklıymış, diye düşündü aniden. Sanki sırtından çıkan parmaklar gibiydi. Parmaklar, ellerin üzerindeki uzun parmaklar... Gözlerini açtı ve ellerine baktı. Parmaklarını birbirine kapatıp, her kasını, her hareketini hissederek çok yavaşça açtı.

Rapskal'ın nefesini tuttuğunu duyunca işe yaradığını anladı. "Oh, çok güzeller. Dokunabilir miyim?"

"Rapskal, sanmıyorum..." diye başladı ama o dinlemiyordu.

"Heeby'nin kanatları ilk başta böyleydi. Derisi parşömen kadar ince ve renklerin içinden ışık geçiyor. Onları tamamen açıp bakacağım." Arkasına sürünerek geldi ve her bir kanadın en uç kısmını ellerine aldığını hissetti. Sonra, sanki bir kelebekmiş gibi dikkatlice kanatlarını tamamen açarak ışığa maruz bıraktı. Farkı hissedebiliyordu, ışığı ve ardından güneşin sıcaklığını hissedebiliyordu. Sanki su akıyormuş gibi sıcaklık kanatlarına yayıldı.

"Renkler daha parlak oldu," dedi Tats sessizce.

"Bunu her gün yapmalısın," dedi Rapskal kararlı bir şekilde. "Ve onları daha güçlü hale getirmek ve büyümelerine yardımcı olmak için hareket ettirmeyi de pratik etmelisin. Aksi takdirde asla uçamazsın."

"Oh, o kanatlarla uçamaz," dedi Tats, Rapskal'ın onun duygularını incitmesinden korkar gibi. "Sintara'nın ona söylediğini duydum. Ejderha, ona bu kadar güzel kanatları olduğu için şükretmesi gerektiğini söylemiş. Onlarla uçamazmış."

Rapskal neşeyle güldü. "Oh, herkes bana Heeby için de öyle demişti. Saçmalama. Tabii ki uçabilecek. Sadece denemesi gerekiyor."

"Her gün." O öne eğildi ve kulağına fısıldadı. "Merak etme, Thymara. Heeby'ye yaptığım gibi her gün sana pratik yapmana yardım edeceğim. Uçacaksın."

SINTARA tepenin yukarısına çıkmıştı. Bulunduğu yerden, önündeki geniş, eğimli çayırları görebiliyordu. Kelsingra. Geri dönmüşlerdi. Harita kulesinin uzun kulesi ve şehrin parlak taş çatıları, derin ve hızlı akan nehrin diğer tarafından ona el sallıyordu.

Bugün erken saatlerde Heeby'nin avlanmasını izlemişti. Kırmızı ejderhanın kanatlarını açıp neredeyse hiç çaba harcamadan havaya sıçradığını görmüştü. Kanatları bir an için şiddetle çırpılmış, sonra nehrin üzerindeki hava akımını yakalayarak yükselmişti. Birkaç saniye içinde karga büyüklüğüne küçüldü, sonra avlanan bir şahin oldu. Heeby şehrin üzerinde yüksekte daireler çizdi ve Sintara onu izledi ve o hissi, yükselen sıcak hava duvarını yakalamak için kanatlarını nasıl kıvırdığını, gökyüzünde süzülme için kanatlarından rüzgarı nasıl boşalttığını acı içinde hatırladı.

Hatırladı. Biliyordu. O bir ejderhaydı, Üç Diyarın hükümdarı, yeryüzünün, gökyüzünün ve suyun kraliçesiydi. Tatlı gümüş kuyularıyla Kelsingra nehrin hemen karşısındaydı. Gerçek bir ejderha kanatlarını açıp oraya uçardı.

Kanatlarını açmış ve güneşi hissetmişti, ışığın öpücüğüyle ısındıklarını hissetmişti. Kanatlarını hafifçe hareket ettirdi ve rüzgarı hissetti. Thymara'nın onu tembel, hatta aptal olarak alay edip ona karşı geldiğini hatırladı. Heeby'nin uçmaya yönelik tüm aptalca çabalarını hatırladı. Ne kadar çirkin görüldüğünü, defalarca uçmaya çalışıp başarısız olduğunda ne kadar sakar olduğunu hatırladı. Hiç gururu, hiç haysiyeti yoktu.

Uzaktan bir çığlık duydu, avlanan bir ejderhanın tiz ıslığı. Keskin gözleri, aniden kanatlarını katlayıp bir şeyin üzerine çöken Heeby'yi gördü. Sintara aniden emin oldu ki, o şey büyük bir şeydi. Büyük, etli, kanla ıslak bir şey.

Yaz güneşinin altında kanatlarını salladı. Önünde geniş ve yeşil bir tepe uzanıyordu. Nehrin karşısında ise Elderlingler ve ejderhaların şehri Kelsingra vardı.

Kanatlarını çırpmaya cesaret edemeden yarım düzine adım koştu. Ayakları yerden kısa bir süre ayrıldı, sonra tekrar yere çakıldı. Ama düşmedi. Kanatları açık ve genişti, onu yakalayıp düşüşünü yumuşattı.

"Sintara!" diye hayranlıkla birinin bağırdığını duydu. "Sintara'ya bakın!"
Bir düzine daha koşarak adım attı ve bu sefer kanatlarını daha yavaş ve daha güçlü çırpı.
Ve zıpladığında, yerden havalandı.

Yağmur Ayının 17. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

***Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug Reyall,
Kuşların Bekçisi Vekili, Bingtown***

Ekli olarak, Yağmur Vahşi Tüccarları'ndan Dushank Tüccar Ailesi'nin Trehaug tarafından Bingtown Tüccarlar Salonu'nda kamuya ilan edilmek üzere hazırlanan resmi duyuru, Yağmur Vahşi Tüccarları'ndan Dushank Tüccar Ailesi'nin Dunwarrow Tüccar Ailesi'nin evlilik teklifini kabul ederek çocuklarını evlendirmek niyetinde olduğunu bildirir.

Reyall!

Ve böylece resmi duyuruyu ilk öğrenen siz oldunuz.

Erek ve Detozi

Krediler

Kapak tasarımı: Richard Aquan
Kapak illüstrasyonu: Steve Stone

Telif

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden kaynaklanmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

DRAGON HAVEN. Telif hakkı © 2010 Robin Hobb. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesi ile, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya saklanamaz.

İLK BASKI

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri, EPub Sürümü için

uygulanmıştır © Nisan 2010 ISBN: 9780061993480

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

